Rusalky
Václav Semerád
2011

Rusalky
Václav Semerád
2011

Rusalky a rákšasové

Science fiction

Václav Semerád

© 2011 Nová Ves

Stěhování

Příběh Frantíka, Lidky – a rusalek.

Auto dýchavičně vyšplhalo do kopce a zastavilo před otlučenou barabiznou. Maminka zatáhla ruční brzdu a otočila se dozadu ke svým dvěma dětem, zatím menším než aby mohly sedět vpředu vedle řidiče.

„Jsme doma – vystupujeme!“ oznámila jim.

„Cože? Tady?“ protáhl obličej dvanáctiletý Frantík.

„Ano, tady,“ potvrdila matka. „Neofrňuj se, tohle bude hodně dlouho náš domov.“

Jedenáctiletá Lidka nic neříkala, ale prohlížela si barabiznu s nelíčeným despektem. Bylo proč. Otřískaná omítka, na venkovních zdech mapy od vlhkosti, umolousané vstupní dveře s pavučinami nahoře, zašedlá okna – no, nebyl to zrovna povzbuzující pohled.

Matka děti chvíli pozorovala ve zpětném zrcátku, ale pak jí došla trpělivost.

„Tak ven z auta, ať mohu odjet dozadu!“ nařídila. „Ať tady nepřekážíme!“

Děti neochotně vystoupily a popadly své batůžky. Matka zabouchla dveře a popojela s autem dozadu za barák, aby nepřekážela na příjezdové cestě. Nebylo komu, nikdo tady nejezdil, cesta byla zarostlá neprošlapanou, suchou trávou a končila u stodoly za domem.

Auto podle zvuků zastavilo, matka zřejmě vypnula motor, bouchla dveřmi a zamkla je. Za okamžik byla zpátky rovněž s batohem na zádech a navíc s plnýma rukama tašek.

„Jdeme domů – táta už na nás jistě čeká!“ postrčila obě děti k ošuntělým vchodovým dveřím domku.

Frantovi se domek nelíbil, ale ani Lidka nejevila velké nadšení. Náladu jim maličko zvedl Argo, chundelatý černobíle strakatý psík, který se k nim znenadání vyřítil ze dveří, aby je správně po psím mravu uvítal olízáním. Uvítali se s ním vřeleji než s tátou, který sice dveře otevřel a také šel přivítat děti, ale za psíkem přece jen trochu zaostal.

„Ahoj, mládeži!“ zahlaholil. „Vítejte **doma**!“

„Ahoj, tati!“ řekla Lidka nepříliš nadšeně, spíš z povinnosti, zatímco za ušima mnohem vřeleji drbala Arga, nadšeného z jejich příjezdu.

„Tady máme bydlet?“ zeptal se Frantík otce místo pozdravu.

„No – lepší palác jsme nesehnali,“ usmál se optimisticky táta. „Pojďte dál a nezouvejte se, je tam děsnej binec.“

Binec začínal již za vstupními dveřmi. Byla tu poměrně velká předsíň, bohužel z větší části zaplněná stěhovacími krabicemi. Botník byl zarovnaný až za nimi, takže přezouvání nebylo v této chvíli ani technicky možné.

„Nestůjte tady – kabátky a čepice na věšáky a jdeme dál,“ pobízel táta děti.

Další místnost byla zřejmě kuchyně – dalo se tak soudit podle kachlových kamen hned za dveřmi. Na studené plotně se ve dvou vrstvách vršily papírové stěhovací krabice, ale stranou na jiných krabicích stála na provizorně prostřeném ubrousku jejich stará, zežloutlá varná konvice, začínající přívětivě bublat.

„Kdo si dá čaj?“ zeptal se táta.

„Já ne,“ odtáhla se Lidka.

„Nemáme žízeň!“ dodal Franta.

„Tak si tedy dáme jen my dva,“ uzavřela anketu matka – zřejmě myslela sebe a tátu. „Ale radši bych kafe.“

„Mládež očividně nadšením nevyniká,“ konstatoval trochu smutně otec.

„Není proč,“ přispěchal s vysvětlením Franta. „Jsme snad duchové, že budeme strašit v takové zřícenině?“

„Čemu říkáš zřícenina?“ zamračil se otec ještě víc.

„Tomuhle baráku!“ odvětil syn. „Říkal jsi – rodinný domek. A zatím je to historicky chráněná památka!“

„To trochu přeháníš!“ opáčil otec. „Tenhle domek není ani padesát let starý. Památky začínají od dvou set let výš.“

„Vypadá na tři sta!“ opáčil synek bez nadšení.

„Máš trochu pravdu,“ přikývl najednou otec, až František zpozorněl. Otcův náhlý souhlas s jeho hodnocením nevypadal důvěryhodně.

„Před námi tady dlouhých pět let nikdo nebydlel,“ vysvětloval nezaujatě otec. „Dům bez lidí chátrá vždycky rychleji než obydlený. Ale teď tu budeme bydlet my a my už si tady nějaký slušnější domov vytvoříme. Bude to záležet jen na nás, nemám pravdu?“

„Ne!“ opáčil František. „Nás se na výběr nikdo neptal.“

„Nás taky ne!“ uťal diskusi otec. „Pro nás rozhodovalo, že je starší dům

levný a mohli jsme si dovolit vzít si na něj hypotéku. Mít šest milionů na ruce, koupili bychom si rezidenci jako hrom. Ale pak bychom si spíš mohli koupit náš bývalý byt v Praze a nemuseli bychom se sem vůbec stěhovat.“

„…do takové díry!“ dodal František.

„A to ještě nevíte všechno!“ řekl otec ještě zamračeněji. „Horší zprávy si necháme na zítra. Teď se jde do dětského pokoje, abyste měli kam složit své ***staré kosti***!“

Dětský pokoj byl mnohem menší než v pražském paneláku. Patrové postele tu stály, tak jako oba dětské psací stoly, jenže se pod okno vedle sebe vešly tak-tak a na knihovničky už místo nezbylo. Naproti oknu stály dvě šatové skříně, kde bylo urovnáno jejich ošacení – matka, otec a babička se postarali o zprovoznění některých místností hned po nastěhování, dřív než sem přivezli děti, které musely pár dní přespávat u tety. Dětský pokojík byl vlastně nejlépe uspořádaný, nikde se tu neválely stěhovací krabice, postele byly také vzorně ustlané a v dětském pokojíčku byl až neobvyklý pořádek.

„Tady bude vaše království,“ postrčila je maminka dovnitř.

„Hodně chudé království!“ podotkl nevraživě Franta s pohledem na ušmudlaný ***jekor*** na podlaze. Byl sice dočista vyluxovaný, ale zdálo se, že byl ještě nedávno celý plesnivý.

„Chudé, ale útulné,“ dodala optimisticky matka. „Krabice s obrazy jsou na půdě. Máte právo prvního výběru, takže si vyberte, co tady má kde viset a táta vám pak natluče do stěn skobičky. Berte to jako nezaslouženou výhodu.“

„A co kdybychom si sem vzali váš svatební obraz?“ provokoval Franta.

Lída se jen přikrčila nad tou drzostí. Svatební obraz visel přece odjakživa v ložnici nad postelemi rodičů!

„Bylo by od vás hezké, že si nás tak vážíte!“ odvětila matka, jako kdyby nepostřehla Frantovu škodolibost.

František okamžitě zmlkl – tak to určitě nemyslel – nedejbože, aby to máma vzala vážně! To tak – ještě aby se na ně rodiče stále dívali i v jejich pokojíku!

„Hoďte se do domácího!“ nařídila jim matka. „Kdybyste něco marně hledali, je to tím, že vaše věci uklízela podle svého pořádku babička. Kdybyste si s tím nevěděli rady, pomohu vám s hledáním.“

„No jo – bábi!“ ohrnul nos Frantíček. „To je jistě všechno zarovnané podle pravítka!“

„Bábi to aspoň umí zarovnat přehledně," zastala se jí máma. „Chtěla, aby se vám tu líbilo. Tak se přestrojte a pak přijďte za námi."

„A co budete dělat vy?" zeptala se Lída.

„Tady je práce nad hlavu!" ujistila je matka. „Zatím jsme stihli uklidit jen ložnici, aby se tam dalo přespávat. Než všude umístíme nábytek a zaklidíme nádobí a věci, bude to pár dní trvat. Zejména když tady budou ještě řádit zedníci."

„Zedníci? Proč?" zpozorněl František.

„V obýváku byla na dvou místech houba," vysvětloval mu stručně otec. „Museli jsme dát vytrhat zpuchřelé dřevěné obložení, otlouci napadenou omítku, nechat natřít speciálním nátěrem proti houbě a zítra sem přijdou zedníci nahodit novou omítku."

„Tady dokonce rostou houby?" zeptala se vyjeveně Lída.

„To se stává v domech, kde nikdo nebydlí," opáčil klidně otec.

„Když se tu bude topit, houba zmizí. Zejména když ji zaženeme tím žíravým nátěrem," dodala klidně matka.

„Žíravým nátěrem?" obrátil oči v sloup František.

„Žíravým pro houbu, ne pro nás," ujistila ho maminka. „Za chvilku vás očekáváme v kuchyni s menší svačinkou!"

Dveře cvakly a sourozenci v novém pokojíčku osaměli.

****

„Není tu ani houpačka," posteskla si Lída.

Houpačka přímo uprostřed dětského pokoje byla dlouho atrakcí rodiny. Chodily se na ni houpat i děti ze sousedství, ačkoliv venku na hřišti bylo houpaček víc. Ale kde se můžete houpat od jedné zdi (kde zůstala odřená plocha) až dveřmi do kuchyně (musely se včas před houpáním otevřít a zajistit, jinak by bylo vysklení výplně nejmenší nehodou při případném nárazu). Frantík se na nich houpal častěji než Lída, ačkoliv byl starší a podle mámy by už měl mít víc rozumu. Tady ovšem nic takového nebylo.

„Ani nebude," ujistil ji Franta. „Táta uřezal háky pilkou na železo těsně u stropu, když nešly vytočit z panelu. A kdoví, ve které krabici houpačka je."

„Já jsem na ní udělala znamínko!" ujistila ho sestra. „A háky má táta v nářadí, tvrdil, že se beztak časem opotřebí."

„Jenže tady nepůjdou zavrtat do stropu. Není z betonu a neudržel by to."

„To nech na tátu!" namítla Lída. „V Praze je taky nezavrtával, ale obalil

je lepidlem a nahnal je tam kladivem. Proto taky nešly vyndat!“

„To je fuk, teď by mě víc zajímalo, kde mám domácí šaty!“ odfrkl si Franta.

Houpačku pochopitelně nevyřešili, proto se oba nepříliš nadšeně obrátili k šatní skříni. Tam je čekalo příjemnější překvapení. Byla tu znát babiččina pečlivá ruka, domácí oblečení viselo na ramínkách, stačilo vyndat je ze skříně a obléci.

„Hele – hoď si to taky na ramínko!“ peskovala Lída bráchu, když cestovní oblek hodil jen tak přes opěradlo židle. „Ať tu máme hezky hned od začátku!“

„Tady – a hezky?“ zavrčel Franta, ale přijal od sestřičky podávané ramínko a poslušně je pak zavěsil do skříně.

„Táta říkal, že se tu budeme mít přesně tak, jak si to zařídíme!“ utřela ho. „A když už tady máme ***strašit,*** ať je tu aspoň trochu pořádek!“

„No jo – když to říkal táta, tak je to svatý…“ zavrčel Franta.

„Neblbni, Frantíku, dobře víš, že je to tak!“ usměrňovala ho Lída. „Naši za to nemůžou, jak to dopadlo. Nadávat bys měl na někoho jiného.“

„Nemuseli jsme z Prahy hned tak zbaběle utíkat!“ opáčil František.

„Seš pitomej!“ zhodnotila ho sestra. „Tobě to lidsky vysvětlit nestačilo?“

„Třeba by to nebylo tak zlý!“ trval na svém František. „Sousedi tam přece klíďo zůstali, že to pořád ještě snesou.“

„Jenže budou brzy brečet,“ ujišťovala ho. „Táta to přece počítal před námi. Sousedi jsou možná jako doktoři bohatší, ale když našim přerostlo nájemný přes hlavu letos, přeroste jim přes hlavu napřesrok. Táta má asi pravdu – když něco roste geometrickou řadou, je to vždycky jen otázka času.“

„***Geometrickou řadou?*** To jsme ve škole ještě neměli!“ odsekl.

Byla to pravda, ale mohl přece znát sestru!

„My tuplem ne, ale táta nám to oběma vysvětlil dost jasně a když to chápu já, měl bys taky. Nebulíkuj mě, že jsi to už zapomněl. A na tátu se nečerti, nemůže za to, že jsme tady.“

„Jenže jsme přišli o všechny kamarády a spolužáky!“

„Tady si najdeme jiné,“ pokrčila rameny.

„Nějaké venkovské burany?“

„To jsi teď přece i ty!“ ušklíbla se na něho. „Tak pojď, ***ty burane,*** za

našimi. Už na nás čekají. A svačinku bych si dala tak jako tak.“

„No jo – copak zdržuju?“ zavrčel ještě Franta.

*****

Svačinka byla prostá – chleba s máslem. Pomohlo jen věčně platné přísloví o hladu jako nejlepším kuchaři. Lída se ale musela urychleně zeptat na umístění místnosti, kam musí pěšky i císařpán, naštěstí se nacházela hned vedle kuchyně.

„Mami – není to blbý, záchod hned vedle vany a umyvadla?“ zeptala se, když se po chvilce vrátila ke stolu. „To je vážně na vesnici zvykem?“

„To nemá s vesnicí vůbec nic společného,“ ujistila ji máma. „Takové uspořádání přece najdeš i v panelácích . Aspoň si máš kde umýt ruce.“

„Na vesnici najdeš spíš domy se suchým záchodem,“ dodal zamračeněji táta. „Jenže ty jsme z nabídek rovnou odškrtávali, ačkoliv byly levnější. Ty by se vám teprve nelíbily.“

„Co je špatnýho na chemickým záchodě?“ zavrčel Franta, aby se taky ozval.

„Neřekl jsem chemický, ale suchý,“ opravil ho otec. „Chemické záchody jsou dnešní moderna, ty na vsi nehledej. Suché záchody jsou dřevěné kadibudky na dvorku u hnojiště, případně za domem. Je v nich prkýnko s dírou a suché se jim říká, protože se nesplachují.“

„Středověk!“ zhodnotil to Franta.

„Máš pravdu – ve středověku byly i ve městech,“ přikývl otec, ale nadšeně to neznělo.

„Buďte rádi, že má tenhle domek vodovod a vanu!“ přidala ještě matka.

„To chci taky vidět!“ zvedl se František a zamířil tam také.

„A nezapomeň si pak umýt ruce!“ připomněla mu matka. „Teplou vodu musíš nechat trochu odtéci, bojler je daleko a voda v trubkách rychle zchladne!“

„Tak proto mi tekla jen studená!“ ozvala se Lída, když za Frantou zapadly dveře.

„Jo – vidíš, ani jsem tě nevarovala!“ omlouvala se hned máma. „Nevadí, příště už to budeš vědět. A večer se oba společně vykoupáte.“

„Společně?“ zvedla obočí Lída. „Jako když jsme byli mrňata?“

„Společně!“ ujistila ji máma. „Vana je dost velká pro dva, zato bojler obsahuje teplou vodu sotva na jedno napuštění. Takže když se budete koupat

vy dva, nezbude teplá voda na nás. Budeme se muset obden střídat.“

„No potěš!“ odvětila Lída kysele. „S ním v jedné vaně!“

„Nemusíte, když se dohodnete na sprchování!“ pokrčila matka rameny. „Pak se budete muset ale sprchovat rychle, aby zbyla teplá voda pro oba. Jinak se může stát, že najednou na toho druhého začne téct pěkně ledová.“

„To by bylo ještě horší!“ mínila Lída. „Ale spolu…“

„Však se neukousnete! My se s tátou budeme taky koupat společně,“ utřela ji matka.

„Tady není dálkové topení jako na sídlišti,“ přidal se stručně otec. „A bude ještě hůř!“

„To jsou ty přednosti zdravého venkovského života!“ vzdychla si trpitelsky Lída.

„Na to si zvyknete,“ chlácholila ji matka. „Jak říká táta – bude hůř!“

„Cože? Ještě něco horšího?“

„Jistě!“ přikývla máma. „Ale ne hned. Neboj se, včas se to dozvíte!“

„No potěš koště!“

„Na vesnici se říká **Potěš pámbu**!“ usmála se máma.

„Tak tedy - potěš pámbu!“

*****

Sousedé

V domku bylo opravdu práce jako na kostele, ale dětská pomoc nebyla zřejmě vítaná, zvlášť když František nechtěně upadl s velkou skleněnou vázou a všichni pak museli pečlivě sbírat po zemi střípky. Dalo se mluvit o štěstí, že se to obešlo bez krve, ale táta rozhodl, že se tu pletou jeden přes druhého a místo pomoci si vzájemně překáží.

„Víte co? Měli byste se proběhnout venku dokud je vidět!“ navrhl dětem. „Pro začátek by postačilo opsat průzkumný ovál kolem chalupy, ať vidíte, co tu kde je. Do vsi se podíváte později, dnes na to moc času nezbude.“

Máma jim rychle oběma ukrojila na tu cestu krajíc, ačkoliv František tvrdil, že nemá hlad.

„Do večeře hlad mít budeš!“ ujistila ho. „Neměli jsme cestou čas na oběd a svačinka to nemohla dohnat.“

„A vezměte si na vodítku Arga!“ dodal táta. „Ať má z toho taky něco, ale ne aby vám utekl! Neznáme to tady pořádně ani my a nemáme čas honit ještě psa po celé vesnici.“

S krajícem v ruce a se psíkem na vodítku vyšli před dům.

„Doleva nebo doprava?“ nadhodila Lída.

„Dyť je to fuk,“ mínil Franta. „Táta říkal cosi o oválu kolem tý barabizny. Ať vyjdeme na kterou stranu chceme, přijdeme z opačného, ale kratší ani delší to nebude.“

Lída se tedy otočila na Frantovu stranu a vyšli.

„Barabizny…“ opakovala Lída zamyšleně. „Víš, Fráňo, táta to asi říká dobře. Čím víc si to budeme sami zvošklivovat, tím hůř pro nás. Ta barabizna, jak říkáš, bude teď náš domov, ať chceme nebo nechceme. Jsme tu jako mouchy na mucholapce, rozumíš? Vrátit se přece nemůžeme a jinou možnost taky nemáme, víš to stejně tak dobře jako já, máma i táta. Asi by bylo lepší, kdybysme si to sami nedělali horší, než to je.“

„My že si to děláme horší? Anebo to na nás vůbec nezáleží?“ řekl prudce.

„Nezáleží to na nás, ale děláme si to horší sami!“ odsekla taky tak. „Táta to říká dobře. Buď si tu uděláme nový domov, nebo budeme čím dál tím kyselejší. To mě vážně neláká.“

„A co chceš teda dělat?“ začal trochu nerozhodně ustupovat.

„Zkus se na to koukat z tý lepší stránky,“ poradila mu. „Ta barabizna není

tak strašná. Má střechu, neprší na nás, ale nejdůležitější je, že nám patří. Nikdo nás z ní vyhánět nebude, jako z paneláku, který patří lichvářům.“

„Těm panelákům se kdysi říkalo ***králíkárny***!“ řekl trpce. „Dneska se jim říká ***luxusní rezidence*** a jediný rozdíl je v tom, že patří lichvářům!“

„To je čistě věc reklamy,“ pokrčila rameny. „Máma říká, že dneska je jídlo čím dál tím větší šmejd, akorát s obrovskou reklamou.“

„Tak vidíš!“

„Jenže ani to neovlivníme.“

„Mimochodem, ani tahle barabizna nám nepatří!“ pokračoval František. „Dokud na ní bude hypotéka, můžou nám ji kdykoliv sebrat exekutoři. Slyšel jsem mámu, když se o tom bavila s tátou a myslela si, že tam nejsme.“

„Já jsem se jí na to zeptala,“ odvětila Lída. „To by hrozilo jen kdyby naši zůstali bez práce a neměli čím splácet. Dokud práci mají, dá se to vydržet. Splátky na hypotéku jsou mnohem nižší, než kolik jsme platili nájemnýho. Finančně jsme na tom podstatně líp a po splacení nám to bude patřit.“

„Sousedi tam zůstali a taky je to nepoložilo!“

„Jo – jen doktoři,“ odsekla. „Mají větší platy, možná to vydrží dýl, ale ostatní sousedi utekli už dávno. Dyť jsme tam bydleli jako ve strašidelným hradě, půlka bytů prázdných!“

„Pár našich kamarádů tam ale zůstalo.“

„Taky utečou,“ věštila. „Dalším rokem nájemný přeroste přes hlavu i jim, jenže na ně už zbudou jen chalupy se suchým záchodem a bez vany!“

„Tahle není taky žádná výhra!“ zavrčel František.

„Kdo ví?“ pokrčila rameny. „Máme i teplou vodu, to všude není.“

„Ale podívej se na ni! Otlučená, nahrbená…“

„Náš panelák taky nebyl nejnovější!“ utřela ho. „Balkóny prorezlé, střecha taky nebyla v nejlepším stavu, do horních bytů už léta zatékalo a platili jsme za to ateistický nájemný.“

„Ateistický?“

„No – křesťanský to nebylo,“ upřesnila. „Posledním rokem to začínalo být neúnosný, máma musela obracet každou korunu. Pamatuješ si jistě, kdykoliv jsme měli zájem jít do kina, kolikrát jsme naše umluvili a kolikrát prostě na kino nebylo?“

„Tady zato není kino žádný!“ zavrčel ještě.

„Aspoň nás to nebude svádět utrácet,“ pohodila hlavou.

Prošli mezitím zaplevelenou předzahrádkou, plnou kopřiv a bodláků. Argo jevil zájem prozkoumat ten kopřivový háj, ale Ludmila ho držela zkrátka. František zkoušel otevřít zadní vrátka, ale spleť popínavých rostlin je dokonale přidrátovala.

„Když to nejde silou, půjde to větší silou," zabručel František a opřel se do vrátek. Břečťan – či co to bylo – popraskal a vrátka se strašidelným skřípěním pantů povolila.

„No potěš koště, tady je ale prales!" ulevil si, když tam pohlédl. Obcházeli dům po směru hodinových ručiček, takže se jim vpravo otevřel pohled na zadní stranu domu. Byl tu mezi domem a plotem poměrně široký prostor, zcela zarostlý převážně kopřivami.

„Ty kopřivy jsou vyšší než my!" souhlasila Lída. „Neotočíme to raději?"

„Prašť jako uhoď," ujistil ji. „Dostali bysme se sem z druhé strany, jiná možnost není. Neboj, já ti to prošlapu."

Začal kopřivovým pralesem prošlapávat úzkou pěšinku metr ode zdi a Lída ho pomalu následovala. Kopřivový prales se táhl podél celé kratší stěny domku, pod ním byla jen černá spleť kořání, překrývající úlomky cihel. Zřejmě se sem kdysi vyvážela nějaká stavební suť. Líbilo se tu jen Argovi, který se snažil protáhnout se kopřivami vlastní cestičkou, ale Lída ho stále držela u sebe, takže mu nezbývalo než jít za Frantou. Táhl za sebou aspoň Lídu plnou silou svých několika málo kilogramů živé váhy.

Franta se konečně prošlapal až k rohu staré budovy.

„Hele – tady se ta stěna nějak drolí!" upozornila Lída brášku.

„Řekneme to tátovi," přisvědčil. „Aby nám ta barabizna nespadla na hlavu!"

Lída na to nic neřekla. Stěna tu byla vlhká a malta mezi cihlami se drolila, když se na ni sáhlo. Omítka dávno opadala a jednotlivé cihly se tu postupně vylamovaly.

„Lepší už to nebude," vzdychl si Franta. „Jdeme dál."

Propracovával se zvolna kopřivami podél jakési kůlny, zezadu nebylo znát, co to je. Před nimi se po pravé straně tyčila vyšší budova stodoly, ale za ní začínalo obdělávané pole, kde prales kopřiv končil.

„A jsme z toho venku!" řekl ulehčeně Franta, když se všichni tři dostali na sklizené, ale dosud nezorané obilné pole, pokryté naježeným strništěm. Lída uvolnila vodítko, Argo hned vyrazil vpřed, povedlo se mu ale

předběhnout je jen na plnou délku vodítka.

„Tady nic není, ale aspoň to rychleji přejdeme," pochvaloval si Franta.

Obcházeli stodolu zezadu a Franta se spolu s Argem zajímal o její zadní vrata, ale když se do nich opřel, ani s nimi nehnul. Vrata visela na zrezivělé kolejnici a zřejmě s nimi nikdo dlouho nehýbal, protože byla dole úplně vrostlá do trávy.

„Jdeme dál, do stodoly se snad dostaneme ze dvorku," pobídla bratra Lída.

Po poli se jim šlo dobře a konce stodoly dosáhli v mžiku. Dál pokračoval polorozpadlý plot, porostlý stejným břečťanem – či co to bylo – jako byl rozrostlý na opačné straně domu. Podél plotu rostly další kopřivy, ze kterých vyčnívaly zrezivělé zbytky jakéhosi stroje, či co to bylo. Do dnešního dne městským dětem to pochopitelně nic neříkalo. Jen Argo si tam nadšeně cosi očichával.

Za krátkým úsekem plotu, kterým bylo trochu vidět do dvorku, odkud probleskovala světlejší barva jejich auta, stála další kůlna.

„Z druhé strany to bude jistě zajímavější," utěšovala Lída sebe i bratra.

Došli v pohodě ke konci kůlny, kde se jejich okružní cesta kolem usedlosti opět lomila doprava. Za kůlnou pokračoval plot – alespoň kdysi, protože tu teď byly jen zbytky. Byla tu ale nepříliš zřetelná pěšinka, kudy občas někdo chodil. Očividně tudy chodili sousedé, když v domě už pět let nikdo nebydlel.

Sourozenci tu ale narazili na cizí partu, sestávající ze tří zhruba stejně starých kluků a jedné holky. Lída okamžitě přitáhla Arga a zkrátila mu vodítko, aby ho měla až u sebe.

„Co tady děláte?" postavil se sourozencům do cesty největší kluk, o půl hlavy vyšší než Franta i ostatní kluci a podle všeho dosud zvyklý velet.

„My tady teď bydlíme," oznámil mu František.

„Aha – vy jste ty nové naplaveniny," ohrnul kluk nad nimi nos.

„Naplaveniny?" zamračil se Franta. „A co jste vy?"

„My jsme místní!" řekl hrdě kluk.

„To my už taky," usmála se na ně Lída.

„Vy budete vždycky jen naplaveniny," ujistil je značně přezíravě kluk. „Protože jste se sem přistěhovali. My jsme se tu narodili, tak jsme zdejší rodáci."

„To těžko," odvětila suše Lída. „Kde tu máte porodnici?"

Bylo to sice pohotové, ale neúčinné.

„Když jsem se narodil, nedostala se sem kvůli sněhu sanitka," řekl hrdě kluk. „Takže jsem narozený doma a jsem tedy jasný rodák."

Tenhle argument se nedal přebít. Ludmila zůstala stát jako omráčená. Cožpak to jde bez porodnice? Leda jít si koupit miminko do hračkářství – ale z toho snad dávno vyrostla!

„A kdyby nic jinýho, jsme všichni křtěný zdejší vodou," přidala se cizí holka. „Vy jste určitě Pražáci křtěný Vltavou, anebo ne?"

„To asi ano," připustila Lída, neochotně uznávající, že na to nemá co odpovědět.

„Takže – naplaveniny," uzavřel spokojeně kluk se zřetelným pohrdáním v hlase.

„Nadšený z toho nejsme," zavrčel Franta. „Větší zapadákov se v Čechách těžko najde."

„Naplaveniny – a ke všemu namyšlený!" upřesnil své pohrdání kluk.

„Nevím, jak může bejt někdo tak namyšlenej z takový díry!" odrazil ho Franta. „Dyť tu nic není, dokonce ani jedno kino ne!"

„No jo – to jsou Pražáci!" ohrnula nad nimi nos i holka. „Kavárny, kina a báry, život si bez nich nedovedou představit. To tady budete bez nich nešťastný jak šafářův dvoreček!"

„Obejdeme se i bez nich," ujistil je František. „Dalo se bez nich žít i v Praze, kdežto vám nic jiného prostě nezbývá, co?"

„Filmy se dají koukat i v televizi," řekla holka. „Ale není o co stát. Až na pár starých filmů jsou to samý odpadky, hnůj prolezlej reklamama jako sejra myšma."

„V kině to bylo vždycky bez reklam a na širokým plátně," trumfl ji ihned František.

„Hnůj jako hnůj," potřásla hlavou holka. „Vybrat z toho něco, na co se dá koukat bez hnusu, je pěkná fuška. Eště abysme vám něco takovýho záviděli!"

„Za televizi nemůžeme," pokrčil rameny Franta.

„Jistě," ošklíbla se holka. „Za televizi můžou vesničani, co? To vykládejte naší hluchý babičce, ta vám to možná odkejvá."

„Za televizi nemůžeme!" opakoval důrazně Franta.

„Za televizi můžou Pražáci, to neodkecáte!“

Bylo jasné, že argumenty nepomohou. Pražáci jsou František s Ludmilou stejně jako lichváři, co je vyštvali nekřesťanským nájemným.

„No jistě – Pražáci můžou za všechno na světě!“ odvětil ironicky František. „Pražáci jsou zodpovědní i za televizi, která ani nepatří Čechům. A burani to nejsou schopní rozlišovat.“

„Kdo je u tebe buran?“ postoupil k němu výhružně o krok největší kluk.

Argo začal okamžitě nepřátelsky vrčet, ale kluka to nezastrašilo. Případní protivníci měli číselnou převahu, jenže Argovy ostřejší špičáky by ledacos vyrovnaly. Ačkoliv – bez pranice by to bylo lepší.

„Buran je každej, kdo nerozezná darebáky od obětí!“ trval ale pevně na svém Franta. „Reportéry z telky počínaje a pitomci, co jim to žerou, konče! Zařaď se sám, kam patříš!“

Kluka to zarazilo. Nazvat televizní reportéry burany, to bylo dost drsné. Ale že by jim to někdo žral? To snad ne, takže – kdyby slovo *buran* vztáhli na sebe, byla by to nejspíš jen jejich hloupost.

„Takže jsou podle tebe v Praze burani?“ ušklíbl se. „Pěkná sebekritika!“

„V Praze jako tady!“ odvětil František. „Buran je ten, kdo to nerozlišuje. Buď je tak blbej, že to nedokáže, nebo prohnanej, že nechce. My jsme se to už trochu naučili – aspoň natolik, abychom se za burany nepovažovali. Co jste ale vy? Dokážete rozlišovat lidi taky jinak než na *rodáky a naplaveniny*?“

„Dobře, připiš si gól!“ ustoupil o krok kluk. „Takový rozlišování není úplně pitomý. Budete tu fakt natrvalo? Nebo jen na víkendy?“

Argo přestal nepřátelsky vrčet a klidně se posadil do pozice egyptské sfingy, tlapkami před sebe. Pochopil asi, že pranice už nehrozí.

„Vracet se nemáme kam,“ řekl také smířlivěji Franta. „Z pražského bytu nás nadobro vyštvali, tady jsme nejspíš na doživotí.“

„To my taky,“ pokrčil rameny kluk. „Jenže z toho neděláme tragédii.“

„A my snad jo?“ opáčil Franta. „Kdo si tady začal s naplaveninama?“

„A nejste?“

„Záleží na tom?“ ušklíbl se Franta. „Já bych lidi rozlišoval podle úplně jiných hledisek než takhle primitivně.“

„Primitivně?“ zamračil se opět kluk.

„Primitivně!“ trval na svém Franta. „Poznat naplaveninu je pro vás tak

primitivní, až to dveřma třiská, když se tu znáte. Darebáka tak snadno nerozeznáš. Přitom na tom záleží víc.“

„No – to asi ano,“ připustil kluk.

„Nebylo by lepší nechat naplaveniny geologům?“ rýpnul si Franta.

„No dobře,“ přistoupil na to kluk. „Já jsem Rosťa Culek, tohle je můj brácha Jirka, pak Pavel a Jitka Lapkovi. Jak říkají vám?“

Ledová bariéra zřejmě povolila a Franta místním rychle představil sestru i sebe.

„My bydlíme tady,“ ukázal na svůj nový domov. „Kde bydlíte vy?“

„My už víme, že bydlíte po Kamenících,“ řekl Rosťa. „No – nás najdeš támhle v tom žlutým bungalovu a Lapkovic rezidence je ta pruhovaná vedle nás.“

Bungalov Culkových i ***rezidence*** Lapkových byly skoro stejně veliké chalupy, odsud vzdálené tak dvě stě metrů, jen se z dálky nezdály otlučené, jako polozřícenina po rodině Kameníků. Stavení Culkových zřejmě nedávno dostalo buď novou omítku nebo aspoň nový nátěr na světle žluto, zatímco roubená chalupa Lapkových byla černobíle pruhovaná jako trestanecký mundúr – ve vsi bylo ještě takových romantických starodávných roubených chalup víc – jedna dokonce úplně nově postavená, jak později zjistili.

„Príma,“ chopila se slova Lída. „Pozvali bychom vás domů, ale u nás teď panuje pravý stěhovací brajgl, neboli binec, takže nás naši raději vystrčili ven.“

„To známe!“ usmála se Jitka. „Jako když se u nás gruntuje!“

„Hele – co to máte za psa?“ zajímal se Rosťa o Arga.

„Jak bych to řekla…“ začala přemýšlet Lída.

„Aha – takže taky vořech?“ nebral si servítky Rosťa. „Nekouše, že? To by musel mít na čumáku košík, když jde ven.“

„Nebojte, nekouše. Ale úplně vořech to není, jenže – nemá papíry ani šlechtický titul,“ nesouhlasila Lída.

„Šlechtici nemají tady na vsi co dělat,“ utěšoval ji Pavel. „Vypadá jako kokršpaněl, až na tu barvu.“

„On je přece kokr,“ přikývla Lída. „Tahle barevná variace není tak běžná, ale občas se taky vyskytuje. A mámě se líbil.“

„Ani se nedivím,“ připustil Pavel. „Vypadá jako plyšáček.“

„My mu tak občas říkáme,“ přiznala Lída. „Ale jmenuje se Argo.“

„Skoro jako Aragorn!“ dodal rychle Pavel.

„Kdepak, Plyšák nemá s Pánem prstenů nic společnýho,“ namítala Lída. „Je to totiž pes vítací, mazlící a pletací – hlavně pod nohama a když to nejméně potřebuješ.“

„Vy ho nemáte u boudy?“ vyzvídal Pavel.

„To v Praze nebývá,“ odvětila Lída. „A v panelácích to nejde. Plyšák je zvyklý bydlet s námi v bytě. A už si na nás zvykl a my na něho – takže asi u boudy bydlet nebude. Venku bude na vodítku, aby se neztratil.“

Argo cizím lidem nedůvěřoval, ale dal si říci, aby Pavlovi očichal nataženou ruku. Pak už se přestal odtahovat a místo toho přátelsky vrtěl ocáskem. Přešli mezitím po cestě kolem kůlny, ale tím skoro úplně obešli usedlost, takže se zastavili.

„Budete tady bydlet napořád?“ pokračoval Rosťa v dotazování. „To byste měli s námi jezdit i do školy!“

„To ještě nevíme, ale nejspíš ano,“ vzdychl si Franta. „Tady ve vsi škola není?“

„Je – ale jen do pátý třídy,“ řekl Rosťa. „Vy vypadáte starší.“

„Jo, po prázdninách jde i Lída do šestky,“ připustil Franta. „Takže od šestky se jezdí do školy jinam?“

„Do města – ale dalo by se to chodit i pěšky, není to daleko,“ utěšoval je hned Rosťa. „Hoďka středně rychlý chůze. V zimě to občas jezdíme na lyžích, je to větší psina!“

„My na lyžích neumíme,“ přiznala s trochou závisti Lída.

„No jo – naplaveniny z rovin,“ mávl rukou Rosťa, ale znělo to již shovívavěji než prve, skoro dobrácky. „Jestli to tu opravdu máte na doživotí, koukejte se co nejdřív, nejlíp tuhle zimu, postavit na vlastní prkýnka, jinak jste ztracený!“

„To tu bývá v zimě tolik sněhu?“ zajímala se živě Lída.

„To si teda pište!“ zasmála se Jitka. „To není jako v Praze – kde napadne pět centáků prašanu a doprava úplně kolabuje. Tady napadne pět centáků třeba za hodinu, ale za den je toho půl metru a když silničáři zaspěj, uváznou i jejich pluhy. Náš táta pak jezdí s traktorem prohrnovat silnice a někdy i tahat auta ze závěji.“

„Váš táta je silničář?“

„Ne, zemědělec,“ odvětila Jitka hrdě. „Ale za chumelenice je každý

traktor dobrý. Táta odepne vlečňák, připne jeden pluh dopředu, druhý pluh dozadu a vyrazí na trasu. Má se silničáři smlouvu a na jaře jim pak píše vyúčtování.“

„To je príma! Jezdíte s ním?“

„Kdyby to nebylo v noci, bral by nás,“ zasmála se Jitka. „Jenže prohrnování začíná ve tři ráno, jinak by neprojely ranní autobusy. Tady to není jako v Praze!“

„Co máte pořád s Prahou?“ nadskočil František. „Náhodou jsme do školy jezdili metrem, tomu může být nějaký sníh ukradený.“

„Akorát si pamatujeme, jak bylo jednou vytopený!“ rýpnul si Jirka.

„Jo – jednou. Vy tady povodně nemáte, co?“

„Taky máme,“ připustil Jirka. „Jenže nás ani vás se nebudou týkat, naše i vaše baráky jsou ve vejšce, kam voda nikdy dosáhnout nemůže. Ale dole v údolí už to pár baráků taky vyplavilo. Náš potok se nezdá, vypadá nevinně, ale umí stoupnout i o tři metry a pak pro lidi u břehu nastane fofr. Jednou – to jsme ještě chodili do zdejší školy – nám odpadlo čtrnáct dní vyučování, protože ve škole bydleli vyplavení.“

„Takže my jsme naplaveniny a někteří místní vyplaveniny,“ zažertoval si Franta.

Místní to trochu zarazilo.

„No – dalo by se to tak říct!“ připustil po krátkém váhání Rosťa. „Jen to ale zkuste před nimi říct nahlas! Lošákům se předloni při povodni utopil dědeček, to každá sranda končí. Dělejte si z toho klidně šoufky dál, ale pak se nedivte, až dostanete přesdržkovné.“

„Promiň!“ zarazil se i Franta.

„No jo – ale to jste nevěděli, co?“ zmírňoval to Rosťa. „To víte – není zdrávo mluvit v domě oběšencově o provaze a v domě utopencově o vodě.“

„Dobrý – dík za varování, dáme si pozor. A co jste dělali při povodních vy?“

„Táta jezdil s traktorem,“ řekla Jitka. „Motor má sání vysoko, menší potopy se nebojí. Ale my jsme nesměli k vodě blíž než na sto metrů, jinak by byl mazec.“

„Nás taky při povodních drželi naši dost doma,“ utěšoval je Franta. „Ale do školy jsme jezdili povodeň nepovodeň. Jako na potvoru metro od nás až ke škole jezdilo jako normálně, nezameškali jsme ani hodinu.“

„U vás nebylo vyplavený?“ sondoval opatrně Pavel.

„Ne, to bylo jen u Vltavy, my jsme bydleli vejš,“ řekl Franta.

„Tady jsme všichni mnohem vejš než Praha,“ ujišťoval naplaveniny Rosťa. „Poznáte to nejbližší zimu. Ale jinak – jinak to tady docela ujde.“

„To se nedá prvního dne posoudit,“ řekl rozšafně Franta. „Do letoška jsme nevěděli, že vaše vesnice vůbec existuje a do dneška jsme tu nebyli.“

„Takže jste tu vážně první den?“ usmála se trochu Jitka. „To je náhoda, že jste nás tu potkali, my tudy nechodíme denně.“

„A kudy chodíte častěji?“

„Kolem Strašků – tak dvě stě metrů odsud. My máme výhodu, že bydlíme vedle sebe, takže se snadno scházíme.“

„Vždyť je odsud k vám vidět!“

„Jo – ale nechci zažít, jestli chcete tak daleko hulákat.“

„Proč hulákat? Od čeho jsou mobily?“ navrhl Franta.

Místní rodáci se trochu zarazili.

„Vy máte mobil?“ zeptal se Rosťa.

„No jistě!“ odvětil Franta. „To je teď přece normální!“

„No – jak kde a jak pro koho,“ ochladl Rosťa. „My mobily nemáme.“

„A máte aspoň pevnou linku?“ zajímalo Frantu.

„Naši mají,“ přiznala opatrně Jitka. „Ale ne abychom se svolávali. To by nás táta hnal, kdyby zjistil, že jsme si jen tak volali! Smíme volat kdykoliv, ale jen hasiče nebo záchranku, jenže to by muselo hořet nebo by se někdo poblíž musel zhroutit, jinak – chraň ruka Páně!“

„Vaši vám to nedovolují?“ sondoval Franta. „No – nám taky nedávají úplnou volnost, je to přece jen drahé, ale elementární komunikace se dá dělat i zadarmo!“

„Jak – prosím tě?“

„Jednoduše,“ řekl Franta. „Dám vám moje číslo. Když mi zavoláte…“

„Dostaneme doma sekec,“ dodala rychle Jitka.

„Když mi zavoláte, já hovor odmítnu a vám se ozve obsazeno. Tím pádem nezaplatíte ani kačku, ale já budu vědět, že se mnou chcete mluvit,“ rozváděl to.

„Takže nic neprovoláme?“ trochu se rozjasnila Jitka. „Ale tím taky nic nezjistíme!“

„Nemusíte,“ pokračoval Franta. „Protože v té chvíli klidně zavěsíte i vy a

já začnu volat vám. Kdybyste nás jen chtěli přivolat, taky hovor odmítnete a oba víme, že se chceme sejít.“

„Jak se ale odmítá hovor na normálním telefonu?“ zajímala se Jitka.

„No jo…“ zarazil se Franta. „Vy tuhle možnost asi nemáte. No tak to zvednete a bude to zkrátka na mně. Naši mi pár hovorů měsíčně tolerují. Když budu volat já vám, bude to ještě jednodušší. I kdyby to zvedli vaši, já si vás už vyžádám. Nebudeme-li to používat denně, je to průchodný.“

„Ale pak byste to platili jenom vy,“ ochladla trochu Jitka. „To by nebylo spravedlivý!“

„No a?“ pokrčil rameny Franta. „Za tu možnost to snad stojí!“

„Jednostranné nevýhody kazí kamarádství,“ řekla Jitka. „Kdyby to mělo být jen tak, jak to navrhujete, pak to raději nebereme.“

„Máme ještě walkie!“ upozornila Lída bratra.

„Jo, to by šlo,“ rozjasnil se Franta. „Jde o to, kde je a kdy to vyhrabeme.“

„Co že to máte?“ zajímal se Rosťa.

„Než nám naši koupili mobily, aby měli o nás přehled, měli jsme dvě malé vysílačky, říká se jim walkie-talkie. Proti mobilu mají výhodu, že je provoz zadarmo, jen se jim musí občas dobít baterky. Nevýhodou je dosah zhruba kolem sta metrů, takže jsme se občas mezi paneláky nedovolali. Proto nám taky naši časem koupili mobily, těmi nás mohli vyhmátnout kdykoliv a kdekoliv a když se nedovolali, pak věděli, že jsme v metru. Staré walkie musíme mít ale někde schované a řekl bych, že budou provozuschopné.“

„Ale k nám je to dál než sto metrů!“ upozornila je Jitka.

„Jenže na přímou viditelnost bude dosah mírně větší. Chce to mít walkie v okně, aby mu nic nestínilo. Náš pokojík je směrem k vám, u nás problémy nebudou.“

„Stíní tomu vaše kůlna!“

„Dřevem to projde,“ ujišťoval je Franta. „Jediný problém je, že je teď walkie někde v krabici a kdo ví, kdy ji vyhrabeme.“

„Dobře, necháme to zatím koňovi, má větší hlavu,“ mávl rukou Rosťa. „Nějak se zatím domluvíme i bez techniky. Před sto lety neměli lidi ani telefon.“

„To bych neřekl, vynález telefonu je snad starší.“

„Jo – v Americe. Ale sem na vesnici se dostal mnohem později.“

„Koukám, že mobilům to sem trvá dodnes,“ rýpnul si Franta.

„Ba ne, spousta lidí už mobily má,“ opravil ho Rosťa. „Jen tady nejsme zhejčkaní jako v Praze, aby je měli i školáci.“

„Časem se to dostane i sem,“ prorokoval Franta.

„Myslíš?“ podíval se na něho Rosťa nevěřícně.

„Pokrok se nezastaví!“ tvrdil Franta.

„Dneska omezují hovory i dospělí. Je to příliš drahé,“ namítal Rosťa.

„To máš asi pravdu,“ vzdychl si Franta. „Všechno zdražuje – nájmy, jídlo… někdy to už začíná být neúnosné.“

„Však si nějak poradíme!“ řekl optimisticky Pavel. „Ale my už asi půjdeme. Původně jsme šli touhle zkratkou, abychom byli dřív doma.“

„Dobře, jděte,“ přikývl Franta. „Když se nesejdeme dneska, sejdeme se zítra.“

„Nebo pozítří,“ dodal Rosťa. „Tady se tolik nespěchá, jako v Praze.“

„Přizpůsobíme se,“ sliboval Franta.

*****

Výprava kolem vsi

Večeře byla ještě narychlo ukuchtěná, ale vaření se již účastnila i nalezená a zapojená mikrovlnka. V kuchyni bylo volněji a místo hromady krabic pokrytých narychlo ubrouskem stál jejich starý dobrý kuchyňský stůl. Také v obývacím pokoji bylo volněji, ovšem kolem otlučených stěn muselo zůstat volno pro očekávané zedníky.

„Zítra si vezmete Arga a obejdete celou vesnici," nařídila dětem máma. „Tady budou zedníci a nepotřebujeme tu překážet ani psa, ani vás."

„Mohli bychom jim pomáhat!" nabízel se Franta.

„Zedníkům v ničem nepomůžete, když jste to v životě neviděli," řekla matka.

„A tím pádem to zase ani neuvidíme!" protestoval Franta. „To je bludný kruh!"

„Ano, ale v tak stísněném prostoru to prostě jinak nejde."

„A co bude s tou zhroucenou zdí za barákem?" staral se Franta.

Jenže se ukázalo, že o problému rozpadající se zadní stěny otec dobře věděl a zedníky už na to upozornil. Dostal ale ujištění, že je to prkotina tak na půl hodiny práce a že to bez problémů stihnou při jednom.

„Je dobře, že jste si toho také všimli," pochválil děti za všímavost. „Považujte to ale za problém, který raději přenecháme odborníkům, ti už to vyřeší."

Čekala je první noc v novém domově. Všechno tu bylo úplně jiné než v paneláku i než dočasné bydlení u tetičky. Dětský pokoj nevoněl jako dřív, spíš to tu páchlo zatuchlinou, ale spalo se jim dobře. Možná byli unavení po cestě, ale také se mohl na jejich spánku podepsat nesrovnatelně čistší venkovský vzduch, protože jim maminka na dobrou noc otevřela okno se slovy, že venku bude nádherná noc.

Probudilo je štěbetání ptáků venku a Argo, škrábající na dveře pokojíku.

„Tak mládeži! Vstáváme! Jde se na výlet!" budila je maminka.

„Samostatný výlet!" dodal hlas tatínka z chodby.

Argo vtrhl při otevření dveří do pokojíku a olízl Lídě obličej, dříve než se stačila proti tomu bránit aspoň otočením na opačnou stranu. Franta v horním patře postele byl proti této psí lásce zpočátku lépe chráněný, ale Argo se k němu vrhl hned když se začal spouštět dolů, aby mu to vynahradil.

Snídaně proběhla v klidu a pohodě, dokonce i Argo dal dočasně pokoj. Ležel klidně pod stolem a čekal, až se všichni nasnídají. Sám už měl snídani za sebou - ráno se jako vždy naládoval z misky na celý den dopředu.

Maminka jim připravila na cestu do batůžků oddělené a pečlivě popsané svačiny – na dopoledne, v poledne, na odpoledne. Pro Arga tu nic nebylo, ale mohli čekat, že bude poctivě loudit – to je odjakživa psí povinnost.

„Půjdeme skutečně okruh kolem vesnice, nebo si to naplánujeme jinak?“ starala se Lída zjistit bratrův názor.

„Prosím tě, co bys dělala kolem vesnice?“ řekl Franta. „Chodit jen tak po polích? Vzal bych to nejprve kolem Culků a Lapků a nechal bych si poradit od místních. V jednom měli naprostou pravdu – jsme tu naplaveniny a nevyznáme se tu. Jen si zkus na druhou stranu představit tyhle místní v Praze – jak by tam zabloudili! Tady přece zabloudit nemůžeme.“

„Nebyla bych si tím tak jistá!“ pochybovala Lída.

„Já ano,“ řekl Franta. „Tahle krajina je kopcovitá, ale když si nebudeme jistí jestli jdeme dobře, můžeme vždycky zkusit jít dolů podle nějaké vody, až narazíme na potok. Když se budeme držet potoka, nemůžeme vesnici minout. Nehledě na silnice. Čechy nejsou poušť ani džungle, kde by se dalo zabloudit.“

Nakonec se shodli navštívit nejprve včerejší nové kamarády, rozloučili se a s Argem na vodítku zamířili k dvojici žluté a pruhované chalupy.

Rodiče jim krátce na cestu zamávali a vrátili se k uklízení.

Zřejmě se o ně nebáli.

*****

Jak se ale zdálo, u Culků nebyli doma a po chvilce marného klepání na dveře se oba sourozenci dohodli vzdát to a přejít k Lapkům.

Bylo to správné rozhodnutí, protože u Lapků našli i oba Culkovy kluky. K jejich smůle se ale všichni chystali na nějaký výlet – připravovali si kola a připevňovali na ně brašny.

„Kam jedete?“ zeptal se Franta, jakmile je zběžně přivítali.

„Normálně na nákup,“ odvětila Jitka. „Naši nám připravili seznam a my zajedeme do dolní vsi do krámu.“

„Jezdíte takhle na nákupy často?“ starala se Lída.

„Často,“ přikývla Jitka. „Jednak se při tom podíváme po vsi, ale taky tu cestu ušetříme našim. Větší nákupy vozí táta traktorem, stejně sem každý

večer přijede, my nakupujeme už jen na co máma zapomene.“

„A co vy?“ obrátila se Lída na Rosťu.

„Máme podobný seznam od našich,“ usmál se. „Většinou by stačilo, kdyby tam sjel jen jeden, málokdy toho je tolik, aby se to nedalo pobrat na jedno kolo, ale spolu je to lepší. Vy nemáte kola?“

„Ne,“ pokrčila rameny Lída.

„To by byl první požadavek, co bych na vašem místě rodičům přednesl,“ poradil jim Rosťa. „Bez dopravních prostředků jste tady vyřízení. V létě kolo, v zimě lyže. Dá se to sice chodit i pěšky, ale to je jako kdybyste si v Praze usmysleli ignorovat hromadnou dopravu. Taky by to šlo pěšky – ale tam si to už jistě dovedete představit.“

„Na kole a na lyžích jezdíte denně do školy?“ staral se Franta.

„Jezdí tudy školní autobusy,“ informoval je Pavel. „Ale jede jen jeden spoj ráno, sváží děti do škol a druhý odpoledne je zase rozváží po vesnicích. Kdybyste byli menší, chodili byste do jednotřídky – ale to už se vás netýká.“

„A co by se stalo, kdyby autobus kvůli sněhu nejel?“ zajímal se Franta. „My na lyžích opravdu jezdit neumíme.“

„To se budete muset ve vlastním zájmu naučit hned první zimu!“ mínil vážně Rosťa. „Možná by vám to první zimu prošlo a ve škole by vás omluvili, ale to si pište, že byste si při první příležitosti užili krutý lyžařský výcvik od našeho tělocvikáře. Ten by nelyžařivší individua na naší škole považoval za svou vlastní potupu a staral by se, jak ji odčinit.“

„Krásné vyhlídky!“ vzdychla si Lída.

„Proto říkám – dopravní prostředky, to jest kolo a lyže, musíte rodičům předložit jako první požadavky. Když jim to podáte rozumně, nemohou vás nevyslyšet.“

„No – uvidíme!“ odložil to Franta na nejbližší večerní pohovor s rodiči. „Teď nás naši vyhnali z domu, protože tam budou řádit zedníci a nepřejí si, abychom se jim tam my a pes pletli. Podle rozkazu máme obejít vesnici. Jen jsme nechali otevřenou otázku, jestli máme obcházet po silnici jednotlivé domy, nebo celou ves obkroužit po polích.“

„Neboli – máte den volna v rámci katastru vesnice,“ řekl s pochopením Rosťa.

„Co se míní pod pojmem katastr vesnice?“ zeptala se hned Lída.

„No – všechno co ke vsi patří,“ zkusil jí to objasnit. „Samotná vesnice

plus všechna pole, louky a lesy kolem, která k ní patří. Ale na to byste potřebovali spíš týden.“

„A neměli byste nějaký nápad, jak na to?“ udělala na něho Lída prosebný kukuč.

„Měl bych,“ zvážněl rázem Rosťa. „Vezměte to rovnou za nosem tímhle směrem přes pole, až dojdete na cestu lemovanou stromy. Po ní se dejte doleva až dojdete k nevelkému rybníčku. Tam se zkuste utábořit…“

„Rosťo!“ okřikla ho nesouhlasně Jitka. „Ty bys je tam poslal? A navíc samotné?“

„Hele, Jitko, jednou se tam stejně dostanou. Proč ne hned?“

„Sadisto!“ zpražila ho Jitka. „Když už, měli by tam jít s námi. Nebo je tam hned na první setkání utancujou!“

„Utancujou? Kdo?“ zpozorněli Lída i Franta.

„Rusalky!“ vyjekla Jitka. „Vy je vůbec neznáte!“

„Rusalky z pohádek?“ ušklíbla se Lída.

„Tak těch se nebojíme!“ kasal se Franta. „A utancování teprve ne – tancovat neumíme, takže nám od nich nic takového nehrozí.“

„Slyšíš je?“ vyjekla Jitka. „Vždyť z toho ani nemají rozum! Já tam půjdu s nimi!“

A postavila své kolo ke kůlně na znamení, že s partou nepojede.

„Máme jet na nákup!“ připomněl jí Pavel.

„Pojedeš tam za naši rodinu sám a já s nimi půjdu k Žabáku!“ řekla rozhodně Jitka. „Kdo jde se mnou? Ty, Rosťo, nebo Jirka? Tys to spískal, Rosťo, měl bys jít ty!“

„Já nesu zodpovědnost za nákup,“ vytáčel se Rosťa a otočil se k bratrovi. „Dostal jsem seznam já nebo ty?“

„Ty – ale já to nakoupím v pohodě taky, když už jsi to tak blbě prokecl…“ váhal Jirka.

„Houby!“ odmítl to Rostislav. „Nakupovat jedu já. Ale jestli chceš, jdi s nimi ty.“

„A proč zrovna já?“ ošíval se Jirka. „Tys to zbabral!“

„Srabi!“ zpražila oba Jitka. Pak se opět otočila k Frantovi a Lídě.

„Poslyšte, nechcete to raději otočit na druhou stranu?“ zkusila je odradit od cesty, kam je posílal Rosťa. A zdálo se, že je opravdu upřímně prosí.

„No počkejte!“ řekl Franta a zvědavost jím přímo cloumala, stejně jako

Lídou. „Co jste to říkali? Že tam jsou rusalky? Ty pravé z pohádek? Nebo je to nějaká kamufláž?“

„Jaká kamufláž?“ podívala se na něho Jitka uštvaným pohledem. „Jaká kamufláž? Co to plácáte? Umíte si vůbec představit, co jsou to rusalky?“

„No – jednu naši spolužačku propašovala její starší ségra na nudistickou pláž, no ta vám pak ve škole bájila celé romány, co všechno tam neviděla!“

„Nemrava!“ otřásla se Jitka. „No jo, v Praze je možný všechno, jen o rusalkách nikdo nemá ani páru! Ačkoliv…“

„Copak?“ zasmál se Franta. „Chodí tam místní slečny nahoře bez?“

„Nemravo!“ okřikla Jitka i jeho. „Rusalky… ale co, když tam půjdu s vámi, snad nám to projde. Jdete někdo s námi, srabíci?“

To už řekla k ostatním ze své party, ale její bratr ani oba Culkovci nejevili pro tu cestu žádné nadšení.

„No dobře! Budu si to na vás pamatovat! Jeďte si na ten nákup, jeďte! Ale kdybychom se do večera nevrátili…“

„Jo – zapálíme pak za vás na hřbitově svíčky!“ řekl Rosťa, ale uhnul pohledem, když ho chtěla Jitka zpražit.

„To vypadá zajímavě!“ řekl Franta. „Myslel jsem, jak tady budeme strašit my – ale vám to jde úplně profesionálně!“

„Kuš!“ okřikla ho Jitka. „Abyste věděli, jdu s vámi jen proto, aby vás nenapadlo přejít za nimi přes mostek! Protože…“

„To už bychom se nikdy víc nevrátili, že…?“ zahučel tajemně a temně Franta.

„To sice ano, ale… bóže, proč zrovna já?“

„Sama ses jim nabídla!“ vyčetl jí Pavel.

„Ty jeď na nákup a koukej se brzy vrátit!“ okřikla ho. „Jsem děsně zvědavá, jak to pak řekneš našim!“

„Hele, Jituš, ještě abys i ty vyšilovala!“ nevydržel to Pavel. „Proč s náma normálně nejedeš na nákup? Týká se tě to snad?“

„A tebe ne?“ vybuchla Jitka. „Jsi tady, nehnul jsi prstem proti, takže jsi spoluviník, pamatuj si to!“

„Třeba tam ani nebudou!“

„Pitomci! Pozítří je ouplněk! A oni tam jdou zrovna přes poledne! Za bezvětří! Nejste vážně blbí?“

„No moment!“ zarazil počínající hádku Franta. „Skoro byste člověka

vystrašili. To nám nemůžete normálně, klíďo píďo říct, co u rybníka… Žabák se jmenuje? …co tam vlastně straší? Že tomu říkáte rusalky, to nám nic moc neříká, leda by šlo o ty z pohádek…“

„Však taky právě o ně jde!“ vyhrkla Jitka. „Jenže tam děsně brzy pochopíte, že je ta pohádka ňák moc skutečná. Jenže to by taky mohlo být pozdě. Padnout na hejkaly…“

„Oni jsou tam i hejkalové?“ zasmál se potěšeně Franta.

„Nepřeju ti spatřit je!“ okřikla ho Jitka. „S rusalkami je aspoň řeč, ale hejkalové…“

„Chybí tam už jen vodník a ohnivý muž!“ řekl spokojeně a trochu pobaveně Franta.

„Dyť vidíš, že si z toho dělají akorát šprťouchlata!“ řekl Rosťa.

„Protože nevědí, do čeho jdou!“ řekla Jitka. „Kdybych teď odjela do vsi s vámi, šli by tam čistě ze zvědavosti. A taky by se mohli vrátit šediví!“

„No – třeba ne!“ řekl nerozhodně Jirka. „Na tvým místě bych se do toho nehrnul!“

„Hele – nechte nás, když s námi nejdete!“ řekla jedovatě Jitka. „Nebudeme to raději zdržovat. Jdeme! Vy dva – za mnou!“

Zavelela jim jako kaprál jednotce bažantů na vojně.

Franta vykročil zvědavě, ale Lída měla po předchozím strašení trochu nahnáno.

„Hele… nenecháme to na jindy?“ zkusila to opatrně.

„Neboj – uvidíme!“ chlácholil ji Franta. „Argo – jdeme!“

„A ještě k tomu pes!“ ohlédla se Jitka! „Nemohli byste ho vrátit domů?“

„Argo jde s námi právě proto, aby doma nepřekážel!“ opáčil Franta.

„No dobře – někde ho tam uvážeme!“ mávla rukou Jitka.

Klukovská část party pozvolna nasedala na kola a pomalu, za neustálého ohlížení se vydala po pěšině dolů do vsi. Hoši se ale dlouho neohlíželi, pěšina strmě klesala a ohlížení mohlo skončit přemetem i s kolem.

„Srabi!“ udrtila Jitka mezi zuby. „No pojďte – věřme si, že nám to projde!“

A vykročila ještě ostřeji.

*****

Následovali ji stejnou rychlostí, ale už po pár desítkách metrů přeskočily pochybnosti z Lídy i na Frantu.

To strašení vypadalo – nějak moc opravdově. Aby to nakonec opravdu nebylo něco tak vážného, jak vážně o tom místní rodáci mluvili.

Jenže – kdyby to bylo něco opravdu nebezpečného, těžko by se s nimi Jitka rozhodla jít a ještě méně pochopitelné by bylo, že by ji tam kamarádi – a zejména vlastní brácha – nechali jít samotnou. Zejména když se tam jim samotným očividně nechtělo.

Bude to nějaká kulišárna – ale jaká? vrtalo Františkovi hlavou.

Když mrkl na sestru, bylo mu jasné, že jeho myšlenky sdílí jako v kopii. Uklidnila se trochu, ale ostražitost z ní také jen čišela. Pole přešli přes strniště a když se přehoupli přes terénní vlnu, spatřili za ní popisovanou cestu, lemovanou alejí stromů. Rybník ani rybníček nebyly vidět, ale cesta se v dálce přehoupla přes další terénní vlnu, za kterou nebylo vidět. Tam by se mohla skrývat i údolní přehrada, natož rybníček.

Ukázalo se, že polní cesta musí být doslova prastará.

Vedla metr pod úrovní okolního terénu a když došli z boku, museli ten metr seskočit.

„Jak je to ještě daleko?“ přerušil přitom mlčení Franta.

„Dočkáte se!“ dostal stručnou, nic neříkající odpověď.

„Poslyš, Jitko, opravdu bys nám nemohla trochu popsat, co to jsou ty vaše rusalky?“ nedal se odradit.

„Popsat?“ obrátila se na něho a na okamžik se zastavila. „Myslíte, že je to jednoduché? Stejnak byste mi nevěřili ani slovo!“

Otočila se a opět mlčky vykročila.

„Počkej!“ snažil se ji zastavit. „Naznačuješ pořád, že to tam nebude tak jednoduché. Ale co tam vlastně je? Není trošku sobecké jít tam a ani nám nenaznačit, oč jde!“

„Beze mě byste nevěděli ani to málo,“ ohlédla se po něm, ale nezpomalila.

„Nevěděli,“ připustil a snažil se srovnat s ní krok, zatímco Lída cupitala za nimi. „Ale takhle nevíme taky nic. Jaký je v tom rozdíl?“

„Mohli byste aspoň trochu ocenit, že tam jdu s váma!“

„Oceňujeme,“ přikývl. „Víš, co tam je, a přece tam jdeš. A vedeš nás tam skoro jako ovce na porážku. To máme taky ocenit?“

„Nikdo tam zatím nezařval,“ odsekla. „Nikomu se vlastně nezkřivil ani vlas. Nanejvýš byste tam mohli zešedivět, ale to je málo pravděpodobný.“

„Zešedivět? Hrůzou? Anebo – proč vlastně?“

„Zešedivět časem,“ odsekla. „Stalo se to sice jen jednou a je to už dávno, ale stát se to může každýmu a zrovna vy byste mohli mít smůlu, že byste si to zvopákli. Se mnou se vám aspoň to nejhorší stát nemůže.“

„Ale co se tam všechno může stát?“

„Někdy vůbec nic a někdy všechno najednou,“ odpověděla mnohoznačně. „A pohněte kostrou, ať tam jsme před polednem, jinak za nic neručím.“

„Má poledne nějaký vliv? Ale proč?“

„To se mě moc ptáte,“ ani se neohlédla. „Vliv to má, ale proč… hele, musím tomu sama rozumět, abych věděla, proč?“

„Tak nám aspoň za poklusu něco řekni!“ žadonil.

„Dobře,“ ustoupila, ale nezpomalila. „Ostatně – za chvilku tam budeme.“

Polní cesta překonala další hřeben a před nimi se konečně objevil nevelký rybníček, při jehož spatření Franta nevěděl, zda nemá vyprsknout smíchy.

„Tohle je ten Žabák?“ ukázal dopředu. „Ta louže?“

„Srovnání s Vltavou nesnese,“ připustila Jitka. „Ale je otázka, jestli u Vltavy najdeš rusalky. Tady při troše štěstí…“

Přestala ale spěchat a s každým dalším krokem zvolňovala.

„Kolik je hodin?“ ohlédla se nerozhodně.

„Teprve deset,“ vytáhl Franta mobil.

„Dobře, máme ještě chvilku čas,“ zastavila se úplně. „Tak poslouchejte. Nemůžu vám zajistit, že přijdou. Je to dost pravděpodobný, ale ne jistý. Kdyby se objevily, bude to poblíž vody, nejbližší je před námi. Ale kdyby se tu objevilo cokoliv, zapadneme tady za tuhle mez a budete nanejvýš opatrně vykukovat – stejně jako já. Rozumíte?“

„To jsou ty vaše rusalky tak nebezpečné?“

„Rusalky ne, ale kdyby se objevili hejkalové nebo jiná taková cháska, zamáčknu vás oba za tu mez a dokud vás nepustím, nebudete se snažit nadzvednout ani vykukovat, ani kdyby kolem nás začalo hořet. Toho ohně se bát nemusíte, není to pravý oheň a kdyby hořel nad vámi, nic vám neudělá, ale odspodu by vás popálit mohl, i když to není oheň.“

„Teda – říkáš to dost zmateně,“ napomenul ji Franta.

„Jo – a teď k zemi!“ zašeptala tak, že ji nemohli přeslechnout.

Vzápětí proskočila mezi nimi, objala každého jednou rukou kolem krku,

srazila je za nevysokou mez a přistála velikým obloukem za nimi.

Pes je následoval, všechny chlupy na těle zježené, a podle jejich vzoru se také přikrčil.

„Už jdou!“ sykla Jitka stručně.

*****

Rusalky

Všichni teď bez dechu leželi za nízkou mezí a jen opatrně vykukovali ven.

Franta s Lídou napjatě sledovali, co se děje u rybníčku.

Jitka je oba držela za krkem, ale teď už jen volně, netiskla je k zemi a ponechávala jim dost volnosti, aby mohli pozorovat, co se tam děje. Sama to sledovala s nimi, i když to pro ni zřejmě nebylo nic nového.

Nejprve se tam objevil jen podivný ovál, vyplněný jakousi bílou vatou a orámovaný jasně modrým okrajem. Tetelilo se tam všechno – vata i modrý okraj, ale netrvalo to dlouho, bílá vata náhle zmizela a zůstal jen ovál modravého ohně.

Skrz ten ovál bylo vidět – jenže tam nebyl zelený rákos, jako kolem. Modrým oválem bylo vidět cosi jasně oranžového – oranžová tráva, krvavě červené květy a ještě cosi, co se ani nedalo rozpoznat.

A z toho oranžového se najednou vynořilo cosi modravě zeleného, až se Franta i Lída zvědavostí nadzvedli. Ani Jitka se neudržela a pozorovala ten zjev stejně rozechvěle, jako ti dva, kteří to viděli poprvé.

Dvě postavičky, které vyšly z modrého oválu, byly velké jako malé děti. Chyběly jim ale dětské proporce, obrysem se více podobaly dospělým lidem. Dítě té velikosti by bylo tak tříleté, ale mělo by v poměru k tělu mnohem větší hlavu, zatímco tyhle postavičky byly jako zmenšeniny dospělých lidí.

Lidí?

Úplně lidské nebyly. Zatímco proporce tělíček by lidské byly, hlavy těch tvorů lidskou příslušnost zcela jistě popíraly.

Už pro bledě zelenou kůži na trojúhelníkovitých hlavách bez vlasů.

Nejnápadnější byly jejich oči. Nebyly zasazené do důlků v hlavě, jako u lidí, ale zdály se položené na hlavě – veliké, celé modré, skoro jako jsou oči nějakých obrovských vážek. Nos byl malý a mezi očima se úplně ztrácel a ústa nebyla na tu dálku znát, protože neměla to typicky lidské červené orámování rtů.

Další zajímavý jev nastal hned poté.

Ty bytosti vystoupily z oválu na trávu, ale plynule z ní pokračovaly do vody – jenže se nepotopily, ale kráčely přímo po vodě. Až teď byla lépe vidět jejich průsvitná bledá tělíčka, zahalená do stejně průsvitných závojů.

Kráčely klidně po vodní hladině, která se pod nimi ani neprohnula, jako kdyby to byly pouhé obrazy, promítané na neviditelné plátno.

Všichni tři napětím ani nedýchali – ale úplně zapomněli na Arga.

Psík se mezitím z prvního překvapení vzpamatoval. To před ním bylo sice neznámo, ale nezdálo se mu až tak nebezpečné, jako v první chvíli. Znenadání vyskočil, statečně štěkl a vrhl se směrem k těm bytostem. Lídu tím tak překvapil, že jí vytrhl vodítko z ruky, takže se ničím neomezovaný rozběhl k modravé ohnivé bráně.

„Argo, nééé!“ vykřikla Lída. „Argo, zpátky!“

Pes ale neposlouchal a hnal se k rybníčku.

„Argo! Ke mně!“ vykřikla Lída, ale když ji pes nemínil poslouchat, vyskočila zpoza meze a rozběhla se za ním.

„Proboha – neblbněte!“ zaúpěla Jitka, když se jí zpod rukou vytrhl František a také opustil úkryt za mezí, aby sestru zachytil. Úmysl měl dobrý, ale Lída viděla vpředu jen uhánějícího Arga, rozběhla se a než mohl Franta nabrat rychlost, viděl ji dobrých deset metrů před sebou. Zrychlil, neboť dobře věděl, že je v běhu rychlejší než sestra, Při běžných sourozeneckých honičkách ji zatím vždycky dohonil, jenže k tomu, aby ji dohonil teď, by potřeboval delší trasu než měli oba před sebou.

Jitka zůstala za mezí jen okamžik. Když ze svého místa vyskočil i Franta, zůstala tam sama, ale jen krátce. Aniž by si byla jistá, zda je dohoní, vyskočila a rozběhla se za nimi, jen na rozdíl od nich v běhu křičela svá varování.

„Neblbněte! Vraťte se! Tam nesmíte!“

Sourozenci ji ale neposlouchali a pes Argo teprve ne.

Nadýchané bytosti zpozorovaly co se děje skoro okamžitě s prvním Lídiným výkřikem. Ohlédly se a když spatřily, co se to na ně žene, nečekaly a podivným vznášivým během se obrátily zpět do modré brány, kterou přišly. Byly pomalejší než pes Argo, ale bránu měly na dosah a zmizely v ní, než pes doběhl do tří čtvrtin vzdálenosti, která je dělila na počátku.

Arga to ale nezastavilo. Protože byl nejblíž, viděl už do světa za branou. Dvě prchající bytosti zřejmě považoval za kořist, které se nemínil vzdát jen proto, že prošly tou divnou blýskavou dírou. Vrhl se za nimi a proskočil modravou elipsou do světa na druhé straně.

„Argo, nééé!“ vykřikla zoufale Lída.

Vodítko se samonavíjecím mechanizmem dosud jen volně plandalo za běžícím psem, ale když pes proskočil branou, vodítko se smýklo stranou a navíjecí buben zamířil mimo modravý ovál. Ve chvíli, kdy se napjatá šňůra dotkla modravého ohně, jen se zablýsklo, navíjecí mechanismus přistál mimo v trávě a rychle do sebe vtáhl uvolněný zbytek šňůry, jejíž druhý konec dál plandal za psem. Modravý oheň okraje brány asi nebyl tak neškodný, jak se jim zdál zpočátku. Lída se otřásla, když si představila, že by se mohla toho modrého ohně dotknout rukou nebo nohou.

„Argo! Zpátky! Ke mně!“ křičela na psa.

Jenže lovecká horečka přehlušila psí poslušnost – která ani předtím nepatřila mezi jeho ctnosti. Možnosti ulovit něco tak nezvyklého Argo neodolal a neodradily ho ani neobvyklé barvy cizího světa – nejspíš proto, že psi vidí černobíle a tráva je pro ně jako tráva. Pes se orientuje čichem – ale Argo byl dosud pes více pokojový než přírodní, městské střídání pachů ho příliš nevzrušovalo, takže ho teď nemělo před neznámem co varovat.

Lída na psa křičela povely, ale když na ně nereagoval, ve snaze chytit ho vběhla za ním bezhlavě do brány z modravého ohně, která tu pořád ještě stála.

„Lidko, vrať se!“ zarazil se těsně u brány Franta. „Lidko, Liduš, prosím tě, nech tam Arga a vrať se!“

Bylo to marné. Argo se dvacet metrů za branou v podivné oranžové trávě nerozhodně zastavil, protože se mu kořist znenadání ztratila. Lída tím získala naději, že psíka přece jen dožene a ještě přidala v běhu. Franta nevydržel čekat, když se mu sestra vzdalovala. Srdnatě, ale opatrně překročil modravý okraj, vkročil dovnitř a vtáhl přitom za sebou i Jitku, která se ho chytila, aby ho strhla zpátky.

„Co blbnete, vraťte se, idioti…“ pokoušela se je obrátit na ústup.

Jenže když se ohlédla, ztuhla jako špalek.

„Vy idioti!“ zaječela. „Kvůli vašemu blbému psisku tady teď zůstaneme!“

Brána za nimi – zmizela.

Za nimi byla teď stejná step jako všude kolem. Bytosti, dětmi nazývané rusalky, se ztratily ve vysoké trávě. Zmizely, jako kdyby se propadly.

Všichni tři – a pes – teď zůstali v cizím, neznámém světě.

Sami a bez možnosti návratu.

*****

Situace, ve které se ocitli, nebyla záviděníhodná.

Lída ještě dokončila úmysl popadnout zbytek Argova vodítka a přitáhnout k sobě toho neposlušného psa, ale pak se také otočila a ztuhla úplně stejně jako prve Jitka.

„Ježíšikriste!“ zaúpěla, když si konečně všimla chybějící brány.

„Vy idioti!“ opakovala úplně zbytečně Jitka, protože teď už to Franta i Lída věděli.

Jen Argo se tvářil, že se ho nic netýká. Seděl způsobně v poloze ***poslušný pes*** a ještě udýchaně s vyplazeným jazykem oddychoval. Mrzel ho jen lovecký neúspěch, se kterým se samozřejmě smířil hned jakmile mu kořist zmizela s očí. Sejde s očí, sejde z mysli, což pro psy a zvířata obecně platí ještě víc než pro některé lidi.

Také Franta se ohlédl – a také zůstal zaražený jako kolík do země.

„Hele, Jitko, co teď budeme dělat?“ obrátil se na novou kamarádku v dobré víře, že si aspoň ona bude vědět rady. Byla přece taková… informovaná.

Jenže se přepočítal. Jitka si rady nevěděla.

„A to všechno kvůli vašemu pitomýmu psisku!“ obořila se na Lídu.

„Měli jsme ho tam uvázat…“ napadlo Lídu – po bitvě ovšem každý jenerálem.

„Já jsem to přece říkala!“ přihlásila se o svůj díl zásluh Jitka.

„Zapomněli jsme na to všichni,“ řekl nerozhodně Franta, čímž se sice naopak přihlásil ke svému dílu viny, ale tak, aby to nezůstalo jen na něm. „Chybička se vloudila, teď už to zpátky nevrátíme. Ale co bude dál? Co se dá v takových případech dělat?“

Obrátil se s důvěrou na Jitku, jenže ta ji opět zklamala.

„Co já vím, tohle se ještě nikomu nestalo,“ vzlykla stejně nešťastně jako Lída, která už měla pláč na krajíčku. „Ještě nikoho nenapadlo takhle blbě tam vběhnout. A za to může jen to vaše psisko!“

„No – aspoň že máme s sebou tebe,“ utěšoval ji Franta. „Ty si snad budeš vědět rady!“

„Já?“ podívala se na něho zle. „Proč zrovna já? Ani v nejhorším snu by mě nenapadla taková pitomost, lézt sem za nimi!“

„Možná nenapadla – ale jsi tu s námi,“ upozornil ji jemně Franta. „Říkala

jsi předtím, že se s rusalkami dá mluvit! Co je takhle přemluvit, aby nás pustily domů?“

„Kde je máš?“ vyjela si na něho. „Utekly, jsou fuč!“

„Jsou fuč, ale nemohou být daleko,“ začal uvažovat Franta. „Nemohla bys je zavolat, abychom se s nimi nějak…“

„A ty bys na zavolání přišel, kdyby k nám na Zem vtrhli takoví obři a ještě si s sebou přivedli takovýho… děsnýho vlkodlaka?“

„***Plyšák*** není žádnej vlkodlak!“ namítla uraženě Lída.

„Jo – pro nás!“ odsekla Jitka. „Ale ber to z jejich hlediska. Ten čokl je pro ně větší než by byl pro nás sibiřský tygr! Ty bys před takovou obludou neutekla, kdyby se za tebou hnala? A kdyby se ti to přece povedlo zdrhnout nebo se schovat, vrátila by ses? Rusalky nejsou lidi, ale nejsou ani padlý na hlavu!“

„A nedá se jim aspoň nějak naznačit, že ten pes je neškodnej?“ chytal se stébla Franta.

„Můžeš to zkusit!“ navrhla mu Jitka, ale z jejího hlasu byl kromě škodolibosti znát už také nefalšovaný strach. Jitka si dobře uvědomovala, že případné problémy jsou její stejně jako těch dvou… naplavenin. Ačkoliv – tady v tom světě byli naplaveninami všichni tři i se psem, tím se od sebe nelišili.

„Dyť jsi říkala, že se s nimi dá mluvit?“ zaútočil na ni František. „To jen my jejich řeč neovládáme, tak proč ne ty…“

„A kdo říká, že já jejich řeč ovládám?“ vybuchla. „Mluvit se s nimi dá, to snad jo, ale asi jako s domorodými lidojedy – rukama, nohama a tak… v tom se snad ode mě nelišíte!“

„Jo – takže ty si nevíš rady o nic víc než my,“ řekl Franta, aby si to ujasnil – jenže se mu hlas třásl stejně jako oběma děvčatům.

„Já jsem v jejich světě nikdy nebyla!“ ujistila je Jitka celkem zbytečně, protože to už od ní věděli. „Takže nemůžu vědět, jak to u nich chodí. Možná máme kliku, že to opravdu byly rusalky, ty jsou drobátko mírnější, než by byli hejkalové.“

„Počkej – věříme ti, že to jsou rusalky, když jsi je poznala, ale jak si můžeš být jistá, že tady nejsou ti druzí?“

„Protože ta díra vede buďto do světa rusalek, nebo k hejkalům, případně i jinam, ale nikdy ne současně,“ řekla s příměsí zoufalství. „Hejkalský svět je

do fialova, dá se poznat už z dálky. Takže ten to není.“

„Potom by bylo dobře, že jde o rusalky, ne?“ opáčil Franta. „Mohli bychom si škrtnout hejkaly, když se s nimi beztak nedá mluvit.“

„To nejspíš ano,“ řekla a utřela si rukávem nos, protože slzy s nosem obvykle souvisí.

„No – takže jsme ve světě rusalek a s nimi řeč je, nebo ne?“

„Až na to, že je to psisko spolehlivě zahnalo!“ řekla Jitka vyčítavě.

„Tak budeme muset najít jiné rusalky, které snad přesvědčíme o neškodnosti Arga.“

„Jenže to bude těžký!“ přidala Lída další Jobovu zvěst. „Nevšiml sis, že máme příliš krátký kus vodítka? Na tom ho neudržím! A co když začne štěkat a zažene je taky?“

„Vodítko se dá nastavit,“ ujistil ji a začal se šacovat. Po chvilce šátrání vytáhl asi ze třetí kapsy klubíčko provázku – klukovské kapsy bývají někdy podobnými nesmysly velice dobře zásobené.

„Ale co když bude štěkat?“ opakovala Lída.

„Tak mu sevřeš rukou čumák, aby ani nepípl!“ řekl Franta rozhodně. „A kdyby to nešlo, sešněrujeme mu čumák provázkem!“

„To si sundá packama!“ namítala Lída.

„Nesundá,“ ujistil ji Franta. „Viděl jsem, jak to na Sibiři dělají s chycenými vlky. Dají jim do tlamy klacek a převáží provazem tlamu i s klackem. Klacek se zasekne o špičáky, tím pádem se nedá vyndat – a vlk je zneškodněnej!“

„A ty bys našeho Plyšáka zneškodňoval klackem a převázáním tlamičky? Barbare!“

„Když ho neudržíš – klidně!“ opáčil Franta. „Aspoň bude držet tlamu!“

„Francku!“ vybuchla nesouhlasně Lída.

„Rozhodně by to bylo lepší, než aby nás ohleduplnost k jednomu neposlušnému zvířeti všechny zabila!“ odvětil tvrdě.

Lída na to zůstala stát jako přimražená. Možná až teď si uvědomila, že je to vážnější, než dosud doufala.

„Nehádejte se, stejně to nemá cenu,“ popotáhla Jitka nosem. „Nedošlo vám ještě, že se u našeho Žabáku střídá světů víc?“

„No – to jsi nám už řekla,“ ujistil ji Franta.

„A vám ještě nedošlo, že totéž může být i tady z té strany? A i kdyby se

nám podařilo rusalky ukecat, aby nás pustily domů, že vůbec není jisté, kam ta díra příště povede? A že když se jedna díra zavřela, tak se otevře až zítra, jenže třeba úplně jinam?“

„No – vlastní svět snad ještě poznáme, ne?“ nadhodil zaraženě Franta, kterému rovněž až teď začaly docházet nepříjemné souvislosti s proměnlivostí brány.

„To si myslíš teď!“ řekla Jitka pomstychtivě – jenže ta pomstychtivost nebyla vůbec tak sebejistá, jak se zdálo. Byli spolu na jedné lodi a všichni tři to věděli.

„Co když se dá ve světech taky parádně zabloudit?“ dokončila.

Franta sice setrvával v optimismu, ale jen protože se toho držel jako příslovečný tonoucí stébla, zatímco na Jitce bylo znát, že pesimista je jen lépe informovaný optimista.

Svět kolem nich nevypadal nijak nepříjemně. Na oranžovou trávu a krvavě rudé květy v ní si oči rychle zvykly, vůně kolem nich byly sice intenzivnější než na Zemi, ale nedalo se jim říkat zápach. Rostliny kolem voněly jinak, ale voněly.

„Jo – a taky vůbec není jistý, jestli tady vydržíme do zítřka,“ doplnila výčet problémů Jitka. „Nevíme, jestli se dá tady sehnat něco k snědku, všechno tady vypadá dost jedovatý.“

Pravda, tím si nebyli jistí. Možná to nebyla pravda, ale opatrnost velela považovat pro jistotu vše neznámé za jedovaté, než se o tom přesvědčovat. Pokus by mohl skončit špatně.

„Máme zásoby,“ ujistil ji Franta. „Teda – ne moc, pro nás dva to mělo být do večera, ale když s nimi budeme víc šetřit, dá se s tím vydržet i dýl.“

„Jaké zásoby máte?“ zeptala se jich zamračeně.

„Šest krajíců chleba s máslem a salámem,“ odvětila rychle Lída.

„To by bylo dva na každýho,“ počítala rychle Jitka. „Když každý zlomíme na čtvrtky, je to tak na čtyři dny. Teda – jestli se se mnou podělíte, protože já nemám s sebou nic.“

„Jsme na tom stejně, takže kdyby došlo k nejhoršímu, podělíme se spravedlivě,“ řekl velkoryse Franta. „Ale teď snad ještě nikdo hlad nemáme, takže první úkol je – najít rusalky. Ale protože o nich my dva nic nevíme, jsi jediným naším expertem na ně ty!“

Jitka se kysele ušklíbla. Titul **expert** by se jí za jiných okolností líbil.

Vlastně se do toho nešťastného vběhnutí do rusalčího světa za experta sama hrdě prohlašovala, jenže tady to bylo něco úplně jiného. Dokud byly ty bytosti na návštěvě v našem světě, dalo se s nimi vycházet. Jenže tady byly doma ony. A taky si musela přiznat, že ona zas tak velký expert není – viděla je jen párkrát a nikdy se přitom neodvážila vystrčit zpoza meze nic víc než čupřinu a čelo s očima. Tak jako ostatní. A když šlo o hejkaly, krčili se za mezí všichni. S jejich ohněm se dostali do problémů jen bratři Novákové a pak se jim dlouho říkalo podle holých hlav Plešky, než zase trochu obrostli, ale Jitka o tom věděla jen zprostředkovaně – ovšem na hejkaly si od té doby dávali pozor všichni a fialová brána se jim stala symbolem hodně nepříjemného průšvihu. Mladšina Novák z toho snad měsíc koktal.

„Děláš, jako kdybych vás mohla s nimi seznámit," řekla smutně. „Ale moje zkušenosti vám měly akorát zabránit, abyste se jim příliš nepřiblížili. Vy jste tomu nasadili korunu, jak by mě to ani nenapadlo. A místo abych vám zabránila v nějaký pitomosti, spadla jsem do tý žumpy s váma. Patří mi to – měla jsem dohlídnout na uvázání toho psa. Napadlo mě to, ale pak jsem zapomněla… a teď abysme šli za rusalkama pěkně s prosíkem – vypadá to možná blbě, ale nic lepšího mě nenapadá."

„Tak pojďme!" otočil se František původním směrem.

„Počkej, neukvapuj se," zarazila ho. „Nechcete snad, aby nás utancovaly!"

„Podle toho, co to znamená!" opáčil. „Kdyby to mělo znamenat, že nás vyzvou k tanci, nebál bych se toho, protože tancovat neumím a každý takový pokus odmítnu."

„Tak to samozřejmě není," řekla. „Odmítnout! To by bylo směšně snadné. Ale když se stane, že se začnou rojit ve větším počtu, je dobré na nic nečekat a dát se na útěk. Při tom utancování totiž netancuješ ty, ale ony. Kdyby tě obklopily, začnou s tebou točit ať chceš nebo ne a to si piš, že to není obyčejný kolotoč!"

„A je to hodně nebezpečné?" staral se.

„Rosťovi se to už stalo," sdělila jim důvěrně. „Aspoň tejden pak nesměl vidět nic, co by se točilo. Stačilo, aby spatřil kola jedoucího automobilu a šel k zemi, neudržel se na nohou. Doma ho spolehlivě knokautoval i obyčejný mixér. Do školy jsme ho vodili jak slepou bábu s čepicí staženou přes oči a kolem telky chodil zásadně s odvrácenou tváří."

„Vy jste s ním nešli k doktorovi?“ zděsil se Franta při představě, že Rosťu nechali trpět bez odborné pomoci.

„Šílíš?“ vyhrkla. „Tak jednak – co o tom můžou doktoři vědět? A za druhý – máš ty aspoň mlhavou představu, jaký by z toho bylo tóčo? Tady ve vsi o rusalkách ví kdekdo, mladý starý, někteří se s nima osobně setkali, ti starší už dávno, ale každý si raději ukousne jazyk, než aby se o tom prokecl před cizími… hlavně před naplaveninami, které pro to ani nemůžou mít cit. Vy byste šli za doktorem… no jo, do rodáků máte pořád daleko a vážně nechápu, proč vás tam chtěl Rosťa poslat hned po nastěhování. A ke všemu samotné!“

„Ale přece jen – doktoři na to mají školy…“ pokusil se namítnout.

„Mají školy!“ přerušila ho. „Jo, mají. Vsaď se, že vědí o rusalkách ještě míň než já. Ale kdyby chtěli něco napravovat – a nechci říkat léčit – podle čeho? Podle vědomostí, naučených ve škole, kde o rusalkách nikdy ani neslyšeli? Nebo podle své praxe, kde pro ně taky nebylo místo? Kdoví, jestli v životě nějakou viděli! No řekni, podle čeho by to léčili?“

„Nevíš, jestli by to nezabralo,“ zastal se lékařů František. „Když tě například bude bolet hlava, dostaneš prášky a vůbec nesejde na tom, jestli tě bolí z nachlazení nebo že ses do ní někde praštila. Ty prášky zaberou tak nebo tak.“

„Hele, víš co? Souhlasím s tebou. Jen si dojdi k doktorovi, až tě utancujou,“ zdánlivě slevila ze svého. „Uvidíme, co ti řekne doktor, až mu po pravdě řekneš, co se ti stalo. Řekla bych, že tě pečlivě, trpělivě vyslechne, než dorazí posily se svěrací kazajkou. Ale přeju ti to. Jako sama sobě, abysme se co nejdřív vrátili. To je teď pro mě nejdůležitější.“

„Vrátit se samozřejmě chceme všichni tři,“ připustil Franta. „Takže ty vůbec nevíš, kde by mohly být? Tak je asi budeme muset najít…“

„Ty víš, kde je hledat?“ vyjela na něho Jitka.

„Nevím,“ přiznal bez mrknutí oka. „Ale když to nevíš ani ty, je to snad úplně jedno. Můžeme začít v nejbližším okolí – někde tu přece byly ještě před chvilkou.“

„Kdoví, kde jim je už konec!“

„Když to neví nikdo, je to fuk,“ opakoval. „Někde ale začít musíme.“

„Nemohl by je třeba Argo… vyčuchat?“ přispěla s nápadem Lída.

„Ještě mi toho čokla připomínej!“ zavrčela Jitka. „Nevypadá, že by něco

vyčuchal.“

„Nevypadá, ale je to přece pes!“ zastala se ho Lída. „Psi mají lepší čich než lidi.“

„Psi možná,“ přikývla Jitka. „Ale čoklové? Těžko! Nejhorší je, že mu neřekneš, co po něm vlastně chceš, když neposlouchá ani základní povely.“

„Nehádejte se!“ okřikl je Franta. „Tam, odkud jsme přišli, pátrat nemusíme, ale před námi mohou být prakticky kdekoliv. Navrhuji rozdělit se, vyjít do tří směrů a kdo je první uvidí, hvízdne!“

„To bych ti měla hodně rychle vymluvit!“ řekla rychle Jitka. „Hvízdání nemají rády. Kdo na ně zahvízdá, jako kdyby si říkal o utancování.“

„Dobře, můžeme zkusit něco jiného. Škoda, že nemáš mobil,“ navrhl něco jiného.

„V tom případě jsi, nezlob se, technický analfabet!“ odfrkla si Jitka pohrdlivě.

„Jak to?“ zarazil se.

„Tak zkus odhadnout, jaký tady bude asi signál!“ opáčila. „Ani ve vsi nebylo pokrytí stoprocentní, někde mobily fungují, jinde ne. Když chtějí Zahrádkovi mobilovat, musí vyjít z domu až ke kapličce. Tady ti ale za úplně nulový signál ručím krkem.“

Franta mechanicky vytáhl mobil z kapsy a podíval se na sílu signálu. Jitka měla pravdu, ani jedna čárka! Síla signálu byla nulová, bodejť by ne, v úplně cizím světě jim asi nebudou k ničemu mobily, závislé na retranslačních stanicích. Franta se až zastyděl. Taková blamáž! A nejhorší na tom bylo, že ho utřela holka!

„Škoda, že nemáme walkie-talkie,“ vzdychl si, aby to nějak zamluvil. „Těmi bychom se mohli domlouvat i tady.“

„Kdyby byly v Žabáku ryby…“ začala Jitka, ale pod Frantovým vražedným pohledem se až zajíkla a zmlkla.

„Dobře, když se nemáme čím domlouvat, budeme se muset po sobě ohlížet,“ ozvala se až po chvilce, když se Franta ani Lída neměli k jinému návrhu. „Znamená to počítat pořád do šedesáti, pak zvednout ruku a přitom omrknout ostatní. Když budou mít i oni ruku nahoře, jde se dál. Kdo nebude mít ruku nahoře, zřejmě něco našel.“

„Je to sice pitomost, ale lepší návrh nemáme,“ přikývla odevzdaně Lída.

„Jakápak pitomost?“ osopila se na ni Jitka. „Bez spojení by byla pitomost

rozcházet se! Jak se chceš jinak domlouvat? Křičet bych moc nedoporučovala, pískání je ještě horší. A semaforovou abecedu asi neznáte, co?“

„Semaforovou abecedu?“ podívali se na ni oba stejně nechápavě.

„No – tu námořní, s praporky!“ napovídala jim.

„Ty tady máš nějaké praporky?“ podivila se okatě Lída.

„Praporky jsou jen ke zvýraznění, dá se signalizovat i rukama!“ utřela ji Jitka.

„Jenže my to neznáme,“ přiznal Franta.

„Bodejť, ve městě byste ji neužili,“ připustila Jitka. „A co takhle morseovka, říká vám to aspoň něco?“

„Tady se stejně pískat nedá!“ namítl Franta.

„Morseovka se dá taky mávat rukama,“ ujistila ho. „Z kopce na kopec je to lepší než pískáním. To je ale bída, mobily zhýčkaná společnost na úplně protimobilovým světě!“

„A ty umíš morseovku mávat?“ zkusila provokovat Lída.

„To je maličkost,“ odfrkla si Jitka. „Když rukou zatočíš nad hlavou, je to tečka, když mávneš rukou až dolů, je to čárka, jde to jen o málo pomaleji než píšťalkou. Jenže na to musíš umět morseovku. Umíte ji, nebo ne?“

„Ne,“ přiznal zahanbeně Franta.

„Ach jo!“ vzdychla si Jitka. „Proč zrovna já mám takovou smůlu? Co jste v tý Praze dělali, že ani obyčejnou morseovku neumíte?“

„Nějak jsme ji nepotřebovali,“ přiznal Franta.

„No jo, mobily ji udělaly úplně zbytečnou. Teď by se vám hodila, co? Já ji sice umím, ale s takovými dřevy je mi na nic. Tak se aspoň domluvíme na tom jednoduchým mávání? A co ten pes? Udržíš ho, aby neštěkal? Neměla bys ho raději přenechat bráchovi?“

„Aby mu zavazoval čumák jako sibiřskýmu vlkovi?“ vyletěla Lída. „Nebojte se, já už ho udržím!“

„Uvidíme! To by snad šlo,“ přistoupil by na to František. „Ale už dost dohadování, stojíme tady jako natvrdlí a jestli se rusalky nezastavily, tak už je nedohoníme.“

„Souhlasím,“ přidala se rychle Jitka. „Já zabočím doleva a vy dva si už rozdělte přímý směr a vpravo. Počítat do šedesáti a pak zvednout ruku a počkat na ostatní. A kdyby někdo potřeboval ostatní přivolat, začne rukou

točit nad hlavou, dokud ostatní nezamíří k němu. Je někdo proti?“

Proti nikdo nebyl.

„Tak jdeme, ne?“ řekl zvesela Franta. Do té veselosti se ale hodně nutil, ovšem když se podíval na obě děvčata, bylo mu jasné, že v tom není sám.

Do smíchu nebylo nikomu.

*****

Rusalčí tanec

Oranžová tráva před nimi nebyla příliš hustá, těžko by se v ní něco schovalo. Franta šel monotónně vpřed, očima přejížděl vlevo i vpravo a přitom počítal kroky. Když dopočítal do šedesáti, otočil se po děvčatech.

Jitka stála s rukou nad hlavou, jako když se žáček hlásí ve škole. Lída právě zvedala ruku, takže Franta byl poslední – buď počítal nejpomaleji, nebo dělal největší kroky. Arga nebylo vidět – zřejmě nepřečníval přes trávu.

Všichni skoro současně spustili ruce dolů a pokračovali v dalším počítání kroků. Franta si ale uvědomil, že on sám jde přímým směrem, kterým předtím utíkaly – či vznášely se – rusalky na útěku před nimi. Kdyby nezměnily směr, měl by právě on největší naději na ně narazit. Co udělá, až je spatří?

Představoval si to jednoduše. Zastaví se, zvedne ruku a tiše počká, až se po něm dívky podívají. Pak je opatrně přivolá. Nejlépe kdyby se s nimi pokoušela domluvit Jitka, má přes všechny výhrady nejvíc zkušeností.

Oranžová step s občasnými drobnými krvavě rudými kvítky byla všude stejná. I kdyby tu byl králík, bylo by na něho vidět. Byla ale také prázdná.

František odpočítal čtyřicítku, když se najednou zastavil.

Rusalky!

Nebyly ale dvě, byla jich celá skupina. Nebo spíš horda, možná dvacet, nebo ještě víc. A mířily přímo k němu. Franta zdvihl ruku a ztuhl.

Jak to ale říkala Jitka?

Když se začnou rojit ve větším počtu, je dobré na nic nečekat a dát se na útěk.

Franta hodil hlavou nalevo i napravo. Obě dívky kráčely zaujatě a monotónně, každá ve svém směru šikmo od něho, zahleděné do trávy, aby jim nic neuniklo. Obě zřejmě počítaly stejně rychle jako on, ke vzhlédnutí mají tedy ještě dvacet poměrně pomalých kroků – jenže rusalky budou u něho dřív.

Co teď? Dát se na útěk?

Otázkou je, zda by to mělo smysl. Na Zemi by se to dalo pochopit. Útěk směrem od brány by smysl měl – ty bytosti se jistě nerady vzdalují od brány, která je pro ně asi jedinou jistotou v našem světě, ale tady – tady jsou doma

ony a útěk nazdařbůh postrádá smysl.

Co jim raději ukázat, že přišli do jejich světa v míru? Ve všech cestopisech se daly ukázat divochům prázdné ruce, nemohlo by to účinkovat i tady?

Spustil ruku, obě dlaně natáhl před sebe a čekal na jejich reakci.

Jenže reagovaly úplně jinak než domorodci v dobrodružných cestopisech. Nereagovaly totiž nijak. Žádné prázdné dlaně, natažené k němu, jak najisto očekával. Dopluly vzduchem až k němu – teprve zblízka bylo vidět, že se jen tak volně vznášejí, ačkoliv nemají ani křídla ani jiné viditelné létací prostředky – ale nejevily snahu pochopit natož opětovat jeho gesto. Pravda, lidojedi občas také reagovali úplně jinak.

Než se stačil rozhoupat, rozdělily se a začaly kolem něho kroužit. Zpočátku pomalu, ale čím dál tím rychleji.

Utancují ho!

Okamžik – zhodnotil své vyhlídky. Útěk? Nesmysl. Protesty? Nebudou reagovat. Asi mu zbývala jedině taktika mrtvého brouka. Neodporovat jim a doufat, že to přečká. Možná ho pak budou holky muset vodit se zavázanýma očima jako Rosťu – ale ten to přece přežil…

Taktika mrtvého brouka vyžadovala ani se nepohnout, jen vyčkávat, až je to samotné omrzí. Křečovitě aspoň zavřel oči. Zvolna ho naplňoval pocit vznášení, ale to musí být jen iluze, opakoval si. Neměl pocit, jakoby se s ním otáčel svět… Zatím to nebylo nepříjemné, jak čekal. Žádný kolotoč, víření, jen ten pocit vznášení. Možná kolem něho rusalky kroužily v divokém víru, ale dokud je neviděl, hlava se mu netočila.

Možná bylo dobře, že zavřel oči a neutíkal. Jestlipak už se po něm holky ohlédly? A co asi tak spatřily? Anebo už to skončilo a obě se na něho dívají a v duchu ho peskují, proč jim neodpovídá? Musely přece už dopočítat do šedesátky – co jim asi prolétlo hlavou, když se po něm ohlédly a spatřily ten vír kolem něho? Neodvážil se zatím otevřít oči, jen se pokusil jemně postavit na špičky. Měl pocit, že ho svaly poslechly, ale nějak příliš snadno, jakoby nepřekonávaly gravitaci – jako kdyby se jen odrážel ode dna ve vodě.

„Teď se nemůžeš postavit!“ ozval se mu v hlavě podivný, nesmírně melodický hlas.

„Otevři raději oči!“ přikázal mu další.

To není ani Lída, ani Jitka! uvědomil si a hlavou mu projela elektrická

jiskra.

Otevřel oči.

Nestál na stejném místě, jako prve, kolem něho nebyla ta oranžová step. Mrknutím oka dolů pod nohy zjistil strašnou skutečnost. Ta oranžová step se rozkládala hluboko pod ním, nejméně dvě stě metrů, ne-li hlouběji. Ale nepadal – zdálo se mu, že se vznáší jako ve snu, nestoupá ani neklesá. Vznášel se tiše jako na horkovzdušném balonu – v něm přece také není znát žádný vítr, protože pluje spolu s větrem. Viděl dole obě dívky, cosi na něho zdola křičely – ale nerozuměl jim, byl příliš vysoko. Argo se tam plazil po zemi na dosah od Lídy – z téhle výšky se ani nedalo poznat, jestli stojí nebo leží.

Jenže nad ním nebyl žádný balon a ani kolem něho nebylo nic, co by mu připomínalo létající aparát. Vznášel se jako ve snu ve výšce, odkud by si pádem dolů dozajista zpřelámal všechny kosti v těle. Jenže nepadal.

Vykřikl by překvapením, kdyby si najednou neuvědomil, že tu není sám.

Nebyl kolem něho ten houf rusalek jako předtím. Visely před ním nehybně ve vzduchu jen dvě a dívaly se mu z očí do očí.

„To jste vy, kdo na mě teď mluvil?“ pomyslel si.

„Ano – a máme spoustu otázek, které bys nám měl zodpovědět!“

„Taky bych se chtěl na něco zeptat!“ pomyslel si.

„Beze všeho – ale až po nás!“ vymínily si rusalky.

Těžko mohl rozeznat, která z nich na něho právě mluví. Zdálo se mu, že to jsou dva různé hlasy, jenže ty bytosti přitom vůbec neotevíraly ústa a zdálo se mu, že hovoří přímo v jeho hlavě. Ostatně – uvědomil si, že ani on nemluví. Jen si to představuje s nejasným určením, že by to mělo být pro ně. Ale zřejmě mu rozuměly – tím lépe! Možná to byl přenos myšlenek, ale tím hůř se dalo poznat, kdo z těch dvou právě mluví. Co s tím? Bude se muset obracet na obě stejně. Ale nebyly zrovna zdvořilé, když chtěly nejprve zodpovědět otázky a až pak odpovídat. Jenže – byly tu doma, mohly by mít přednost.

„Ptejte se tedy!“ vybídl je.

„Dobře – proč jste k nám přišli? Co u nás chcete? A proč jste každý jiný?“

„Počkejte – máte moc otázek po sobě!“ zarazil je myšlenkou.

„Nestačíš si je zapamatovat?“ přidaly mu ještě jednu.

„Mohlo by se to stát," připustil. „Raději po jedné. Proč jsme k vám přišli? Utekl nám sem pes – to je ten menší tvor s černobílou srstí. Nemá rozum a vběhl sem, chtěli jsme ho jen zachytit, aby zůstal u nás."

„Chtěli jste mu zabránit, aby sem šel?"

„Jistě," přikývl. „Pes do vašeho světa nepatří!"

„Vy také ne. Co u nás chcete?"

„Původně jen toho psa," odvětil. „Když brána do našeho světa zmizela, hledáme cestu zpátky. Uznáváme, že sem nepatříme."

„My vás nevyháníme, jen nás zajímá, co tady u nás chcete!"

„Teď se nejvíc ze všeho chceme vrátit," přiznal. „Nepočítali jsme s tím, že bychom k vám vůbec vstoupili. Nebýt toho psa…"

„To je jiný tvor než vy sami? Ze kterého světa pochází?"

„Je to jiný tvor," přikývl. „My jsme lidé a on je pes, čili šelma psovitá. Ale pochází také z našeho světa. U nás žijí statisíce druhů živočichů. My lidé jsme jen jeden druh, pes je jiný, jenže žijeme spolu."

„Vy se spolu – přátelíte?"

„Dá se to tak nazvat," souhlasil. „Ačkoliv je to trochu nerovné přátelství. My jsme lidé a on je pes, zvíře."

„Co to znamená?"

„To znamená, že my myslíme, ale on ne. Kdybychom ho nechali bez dozoru, brzy by vyvedl něco… něco špatného."

„Co třeba?"

„Třeba zrovna tady – vběhl sem, protože si myslel, že tady někoho z vás uloví. Pes je od přirozenosti dravec a kdybychom ho nedrželi…"

„Dravec? Znamená to, že se živí jinými tvory? To u vás ještě nepřestalo?" přerušily ho trochu nevlídně.

„Jak myslíte – nepřestalo? Ono to někde jinde přestalo?"

„Známe jen pár světů, kde to naopak přetrvává," ujistily ho. „To znamená, že váš svět patří mezi dravé. To není dobrá zpráva. Pro nás, ale i pro vás."

„Co s tím chcete dělat?" zeptal se aspoň zdvořile.

„Co bychom dělali? Pokusíme se vás ještě trochu poznat – a zkoumání vašeho světa ukončíme. Dravé světy nás nezajímají. Škoda!"

„Vy jste nás přišli poznávat?"

„Tak trochu. Nebylo to zatím systematické. A nejspíš už ani nebude.

Dravé světy jsou nezajímavé a navíc nebezpečné.“

„Takže od nás odejdete a už se nevrátíte? Škoda!“

„Většina světů se dostala přes hranici, kdy se jeho bytosti přestanou navzájem požírat, ale ten vývoj může trvat příliš dlouho. Nemá smysl to urychlovat.“

„My už jsme s tím začali!“ namítl hrdě Franta. „Argo je od přírody dravec, ale protože žije s námi, ještě nikdy v životě nezakousl ani myš, živí se umělými granulemi. Máme na něho v tomto směru dobrý vliv.“

„Opravdu?“ podívaly se na něho obě rusalky pátravě.

„Opravdu! Sice se v něm občas projeví lovecké pudy, ale dá si aspoň říci, aby přestal.“

„Chceš říci, že jste začali některé dravce měnit na nedravce?“

„Snažíme se o to,“ řekl skromně.

„To dobře děláte,“ schválily to rusalky. „Můžete nás tím přiblížit. Ale pokuste se aspoň přibližně odhadnout, kolik dravců jste přeučili a kolik jich ještě zůstalo dravci?“

„No… velký úspěch v tom zatím nevidím,“ přiznal raději Franta. „Ještě tak psi, kteří se přidali k nám lidem… na většinu dravců v přírodě nemáme vliv.“

„Takže jste na samotném počátku,“ shrnula to rusalka. „To ale může trvat dlouho… ve vašem počítání celé miliony let. Jistě chápete, že to pro nás není zajímavé.“

„Pro vás možná ne, ale pro nás… máte ještě hodně otázek, nebo je už řada na mně?“

„Počet našich otázek se snížil zjištěním, že jste svět dravců. Snad jen jednu bys nám mohl vysvětlit. Jsi první, kdo před námi neutíkal. Proč utíkali všichni ostatní a proč ne ty?“

„Báli se vás,“ pokrčil rameny Franta. „Měli obavy, že jim chcete ublížit. Já jsem neměl kam utíkat a kromě toho jsem vás chtěl poznat. Asi víc než jiní.“

„Aha,“ pochopily rusalky. „To tě chválí. Vy jste zkrátka mysleli, že jsme stejní dravci jako vy. To bylo zbytečné, my jsme vám ublížit nechtěli.“

„To není tak jisté,“ odvětil trochu podezíravě. „Ostatním jste ubližovali.“

„Kdybyste nás nechali ***chitsalvu*** dokončit, nemělo by to žádné nepříjemné následky,“ ujistila ho. „Jen nedokončená ***chitsalva*** může být –

ale jen po krátkou dobu – nepříjemná.“

„To jsme ale nemohli vědět,“ namítl Franta. „A když už ty nepříjemné následky potkaly prvního, ostatní se vás báli tím víc. Nedivte se – když jste nám ubližovali, mohli jsme vás také považovat za zlé.“

„Nás?“ ztuhly překvapením obě rusalky. „My přece nikdy a nikomu neubližujeme! To je přece absurdní!“

„To víte jen vy, ale nám jste až dosud ubližovali a jste tedy pro nás nebezpeční.“

„Tak to ale není!“ bránily se.

„Jak – není? Bylo to tak! Jen že se na to nedokážete podívat z našeho pohledu. Ale to snad není naše vina, nemyslíte? My jsme vám zatím neublížili a přece jste před námi utíkali jako před dravci – proč? Neříkejte, že jste o našem světě až dosud nic nevěděli!“

„No…“ zarazily se, „…jakási podezření už tu byla…!“

„Na naší straně bylo těch podezření víc,“ nedal se zastavit. „Těch, kdo nám ubližovali, k nám vaší bránou přicházelo víc. Ani ta vaše… ***chitsalva***, či jak tomu říkáte, nepatřila mezi příjemné zážitky, zejména ta nedokončená, jak sami připouštíte.“

„No dobrá, mohli jste to tak chápat,“ připustily neochotně. „To bychom si s vámi ještě měli vyjasnit. Ale tím se naše vztahy k vám příliš nezmění. Nepopíráte, že váš svět je světem dravců, kde se jedni živí druhými. To je pro nás nepřijatelné.“

„Bojíte se našeho světa? Chápal bych to,“ připustil Franta. „Ale to přece neznamená, že se u nás musíte bát všech. My vám ubližovat nechceme a ani to nedovolíme tvorům, kteří by vám ublížit mohli. Úplného zrušení vzájemného poznávání by snad byla škoda.“

„Škoda? Ne tak velká, aby vyvážila hrozící nebezpečí,“ namítly rusalky. „Očekáváme, že nemůžete ručit ani za ty dravce, které již převychováváte, natož za ty, na které nemáte ani vy kladný vliv. Zkoumání dravých světů bývá velice nebezpečné a přínos z něho není velký, aby to nahradil. Navíc jsme objevili pravidlo – dravé světy obvykle řídí ti nejnebezpečnější dravci. Kdybychom se s vámi dokázali domluvit, znamenalo by to, že nepatříte mezi dravce, ale pak také nemáte na nic ve vašem světě potřebný vliv.“

„V tom máte pravdu,“ připustil Franta. „Většina lidí, se kterými jste se v našem světě setkali, jsme byli my, děti.“

„Míníte tím – nehotové bytosti?“

„Asi tak. Musíme ještě hodně vyrůst a zmoudřet, než si budeme smět říkat dospělí. Máme nevýhodu v tom, že nás dospělí ještě neberou vážně. Proto o vás nikdo z dospělých buď neví, nebo zvěsti o vás považují za nesmysl. A ti, kdo se s vámi setkali dřív a mezitím se stali dospělými, o vás nikomu neřeknou, protože by to ani jim nikdo nevěřil. Nevýhoda ale může být na druhou stranu výhodou. Nemusíte se bát, že s námi narazíte na dravce.“

„Možná byste nám mohli ušetřit nebezpečné cesty do vašeho světa, kdybyste nám vše, co potřebujeme vědět, řekli tady, u nás,“ navrhla jedna z rusalek.

„Máme nevýhodu v tom, že jsme ještě děti a proto neznáme všechno, co by vás mohlo zajímat,“ upozornil je. „Co když se stane, že se nás zeptáte na něco, co my sami nevíme? To bychom museli nejprve nějak zjistit a tím by se vyptávání zdržovalo.“

„Dáme vám možnost přivolat si nás,“ nabídla rusalka. „Když nás zavoláte, otevřeme vám ***slýkut*** do našeho světa – vy tomu asi říkáte ***brána,*** že?“

„Chcete nám dát… něco jako telefon na vás?“ hádal Franta.

„Nevíme, čemu říkáte telefon – to je vaše slovo, ne naše.“

„Telefon – tím myslím tohle!“ vytáhl Franta mobil.

„Přípravek? Ne, ten vám nedáme,“ usmály se současně obě rusalky. „S podobnými jsme se už setkali, ale nebývají ani spolehlivé, ani bezpečné. Kdybychom vám dali podobný přípravek a vy byste podlehli nějakému dravci, získal by tím, když už ne přístup, pak aspoň klíč od našeho světa. ***Biver*** naproti tomu už vlastně máš, takže potřebuješ už jen ***lavititju*** na někoho z nás. Zaposlouchej se teď dobře do sebe. Promluvím na tebe ***biverem,*** zapamatuj si moji ***lavititju,*** ať si mě můžeš zavolat i později.“

„Počkej!“ zarazil je Franta. „Teď jsem vám nerozuměl. Co je to ***biver*** a to druhé?“

„Aha – vy zřejmě raději používáte přípravky,“ odvětila s pochopením rusalka. „Pak tě to budu muset naučit. ***Biver*** je dorozumívací prostředek, kterým se zrovna teď domlouváme, takže už s ním skoro umíš zacházet, chybí ti ještě znalost pojmu ***lavititja*** – možná je to pro vás pojem neznámý, ale ***biver*** asi také nebudeš chápat a přece se s ním domluvíš… Zkus si při

rozhovoru se mnou trochu lépe uvědomit chvění mého ***biverového*** hlasu a když si na ně správně vzpomeneš, můžeš se mnou mluvit i z jednoho světa na druhý. Zkus to, jako kdybys chtěl zachytit a napodobit melodii – určitě to zvládneš.“

„Mám napodobit melodii tvého hlasu?“ ověřoval si Franta.

„Ne, stačí, když si vzpomeneš na můj tón,“ ujišťovala ho rusalka.

Franta si to zkusil vybavit co nejpřesněji. Najednou cítil, jak rusalčin hlas získal divný kovový přízvuk.

„Tak vidíš, že to dokážeš!“ povzbuzoval ho kovovější hlas.

„A teď to zkus se mnou,“ oslovila ho druhá rusalka.

Po zkušenosti s první dosáhl zkovovění jejího hlasu ještě rychleji.

„Vidíš!“ pochválila ho i ona.

„To by bylo výborné, kdyby to fungovalo i ze světa do světa,“ pochvaloval si Franta.

„Dosah je i větší – tak do tří ***slýkutů,*** to nikdy nevyužiješ,“ ujistili ho oba. „Vzdálenost v rámci jednoho světa nerozhoduje vůbec. Dostaneš tu výsadu – odteď s námi můžeš mluvit i na dálku.“

„Možná by bylo dobré, kdybyste tu výsadu dali ještě někomu jinému z nás,“ napadlo hned Frantu. „Abyste mohli případně volat i vy nás. Někdy býváme tak zaneprázdnění, třeba ve škole, že nemůžeme hned reagovat.“

„Nemůžeme to dávat všem ve vašem světě,“ odmítly rusalky. „Nanejvýš těm, kdo jsou tu s tebou, ovšem jen když budou chtít.“

„Když jim vysvětlím, že to není žádné mučení a nepřináší to škodu, jistě budou chtít,“ řekl Franta. „V takovém případě bychom to snad vysvětlili i Argovi.“

„Myslíte – vašeho dravce?“ trhly sebou obě rusalky.

„Je pod naším vlivem,“ ujistil je Franta. „Jen není jisté, že to s ním půjde, protože pes není myslící tvor – aspoň ne tak jako my.“

„Snad by byl možný ojedinělý pokus,“ váhavě souhlasily. „Dobře, sneseme se dolů na jejich úroveň – ale ručíte nám za toho dravce!“

„Když to jinak nepůjde, sám ho přidržím!“ slíbil.

„Můžeme to zkusit,“ souhlasily.

Začali rychle klesat dolů, ale Frantovi to ani nepřipadalo jako pád. Byl si náhle jistý, že by si toho při zavřených očích ani nevšiml. Dvě rusalky klesaly spolu s ním, takže kdyby občas nestočil oči dolů, mohl by se jim

pořád dívat zpříma do očí.

Jitka s Lídou ho dole čekaly se směsicí naděje, že se vrací, a hrůzy, co se s ním dělo.

„Holky, nebudete mi věřit, ale domluvil jsem se s nimi!“ volal na ně už z výšky kolem dvaceti metrů. „Ale Lído, zaručil jsem se jim, že jim Argo nic neudělá! Zpacifikuj ho, nebo bude průšvih jako Brno!“

Lída okamžitě přitáhla Argovi vodítko.

„Teda, jak se ti to povedlo?“ vydechla obdivem Jitka.

„Holky, vyjednal jsem pro vás něco úžasného!“ pokračoval Franta, a klesal, až se před ně postavil na vlastní nohy. „Nejenže nás pustí domů, ale nejdřív vás naučí domlouvat se s nimi na dálku jako mobilem! Bez morseovky.“

„Domlouvat se s nimi?“ nechtěla mu věřit Lída. „Jak?“

„Necháte se od nich pozměnit, abyste mohly s nimi mluvit?“ ptal se jich dychtivě. „Je to přesně to ***utancování,*** kterého se všichni báli – jenže když se to podaří dokončit, získáte jejich schopnosti mluvit myšlenkami. Stojí to za to, věřte mi!“

„Ony tě… utancovaly?“ vytřeštila na něho oči Jitka.

„Ano!“ odpověděl jí pevně. „Jenže dobrovolně to nebolí, nemotá se mi hlava, nevadí mi to a navíc jim rozumím. Chcete to taky? Opakuji – nic zlého to není!“

„Myslíš?“ ujišťovala se opatrně Jitka.

„Já to vím!“ trval na svém. „Tak – která půjdete první?“

Obě najednou vypadaly jako přešlé mrazem. Franta si uvědomil, že mu buďto nevěří, nebo se toho obě prostě bojí. Nebylo divu – po bájích, co jim ještě nedávno Jitka vykládala.

„Tak pojď dřív ty, Lído!“ obrátil se na sestru.

„Proč já?“ vyjekla. „Co když to je… něco… já nevím, ale já to nechci!“

„***Srabice!“*** odvrátil se od ní. „Tak ty, Jitko?“

„Proč zrovna já?“ vyjekla oslovená nesouhlasně.

„Slepice pitomý!“ vyhrkl. „Takovou jedinečnou příležitost! Nejspíš se to nebude nikdy opakovat a vy v rozhodující chvíli couvnete! Řeknu vám, tohle jsem nečekal! Ručím krkem za to, že to není ani nepříjemný, ani nebezpečný! Sám jsem to právě vydržel a je to úžasný!“

Obě dívky ale byly dál nepřátelsky naježené.

„Dobře, když to nechcete… až budete brečet, že jsem vás měl víc ukecávat, vykašlu se na vás. Vyjednal jsem to pro vás dvě ze všech miliard lidí na našem světě a vy, místo abyste si toho vážily, zbaběle couvnete! Půjč mi aspoň Arga – ten snad bude mít víc odvahy než vy dvě! Ať vidíte, o co přijdete!“

Natáhl se velitelsky po Argovi a pokynul dívkám, aby se trochu vzdálily – což mu obě splnily s mnohem větší ochotou, než kdyby je žádal o opak.

Argo se do jeho náručí přestěhoval celkem povolně. Franta ho často příjemně drbal pod krkem a pes si jistě myslel, že se chystá mazlit. Zpočátku to tak vypadalo, ale pak se Franta opatrně posadil na zem a chytil psa oběma rukama kolem krku tak, aby se pes nemohl ani pohnout, což se ovšem Argovi líbilo znatelně méně. Dal se sice uchlácholit, ale když se nad ním vyrojilo několik desítek rusalek, trhl sebou a začal na ně vrčet.

„Sedni, Argo! Drž!“ přitiskl ho Franta pevněji – a dal rusalkám neslyšný myšlenkový povel, aby začaly.

Pak už to probíhalo jako na drátku. Rusalky nesouhlasnému psímu vrčení nerozuměly, možná to považovaly za souhlas. Začaly vířit kolem psí hlavy tak prudce, že vypadaly jako podivný vzdušný vír. Chvíli to probíhalo klidně, ale pak se to Argovi přestalo líbit – naštěstí František včas vylovil z kapsy psí piškot a odměnil psa za trpělivost. Pes si spokojeně žvýkal dál a rusalky kroužily kolem něho.

Konečně vír ustal.

„Tak co, psisko?“ pokusil se Franta oslovit myšlenkou psa. „Stálo to za piškotek?“

„A nebyl by ještě jeden?“ ozvala se mu v hlavě odpověď.

„Bude, když teď vydržíš ležet jako ***hodnej*** pes!“ slíbil mu Franta.

Argo se poslušně natáhl s packama před sebou. Franta pořád preventivně držel vodítko nakrátko, ale trochu je uvolnil, takže se maličko prohnulo a netáhlo psí krk takovou silou.

Psovi se to očividně zamlouvalo – zatřásl sice hlavou, ale zůstal klidně ležet.

„Tak a teď vy, holky – když si na to troufne Argo, ukažte, že máte víc rozumu než on!“ obrátil se na obě přihlížející dívky. „Panebože, snad vážně nezahodíte takovou příležitost?“

„A opravdu to nebolí?“ starala se opatrně Lída.

„Copak ten pes protestoval? Vrčel jen dokud nepoznal, že o nic zlého nejde!“

„No – tak bych to teda zkusila…“ přistoupila na to Lída.

„No konečně!“ opáčil Franta. „Aspoň zachráníš čest všech pozemských slečen! Teď by ses měla buď pohodlně posadit, nebo klidně stůj – já jsem to vydržel ve stoje, Argo vsedě.“

Lída se rozklepala strachy, ale když rusalky taneček kolem její hlavy začaly a nic se jí nedělo, upokojila se a stála klidně až do konce.

„Tak co – bolelo to?“ oslovil ji, když se rusalky rozprchly a zůstaly tu jen ty dvě.

„Nebolelo!“ odpověděla mu – pořád ještě hlasem.

„Můžeš být poslední,“ obrátil se také hlasem na Jitku. „Anebo to vzdáš? Pak bys u mě strašně klesla!“

„Víš ty, jak dlouho se po tom Rosťa motal?“ opáčila.

„Když jim to dovolíš dobrovolně a necháš je v klidu, nebude tě to bolet, nebudeš se ani motat a uvidíš, jak se ti to potom bude líbit. Víš, že se teď domluvím i s naším psem?“

„Vážně?“ nedůvěřovala mu.

„Slíbil jsem mu další piškot, když bude klidně ležet – a vidíš sama!“

„To chceš říci, že budu umět řeč zvířat?“ zabrala konečně aspoň trochu.

„Ne – domluvíš se jen s naším Argem,“ ujistil ji. „A také s námi a s rusalkami! Je to lepší než mobil! Tak nezdržuj, nebo si to rozmyslí a utečou nám! Povídám, je to jedinečná příležitost, nebude se nikdy opakovat!“

„Dobře – ale běda ti, jestli…“

Postavila se co nejpohodlněji a přece jen značně napjatě sledovala, jak kolem ní po Frantově povelu začalo další kroužení rusalek. Lída ztuhla ještě víc, když zjistila, že se Franta skutečně baví s rusalkami a že povel k zahájení jejich tanečku dal právě on. Jitka to dosud nevnímala, ale ona, Lída, už pochopila, že si Franta nevymýšlel a opravdu si s nimi rozumí.

Bylo to pro ni ještě neuvěřitelnější a čekala napjatě, jak dopadne Jitka. Až když to po chvilce skončilo, oddychli si – nejspíš i s rusalkami.

„Máte tedy ***chitsalvu*** všichni,“ oslovily je rusalky – teď už všechny čtyři – když měly všechno hotové. „Splníme náš slib a vrátíme vás domů. Kdy se máme ozvat?“

Teď bylo na Jitce, aby zůstala stát jako omráčená. Také jí došlo, že si

Franta nevymýšlí a skutečně se s těmi vzdušnými tvorečky domlouvá. Ani jí nedošlo, že by se teď mohla do jejich neuvěřitelného hovoru vmísit i ona.

„Nemohli bychom se spíš ozvat my – až budeme mít volno?“ smlouval mezitím Franta.

„Dobře – ale ozvěte se co nejdřív!“ ustoupily. „Okno k vám není dost velké!“

Pak se náhle stranou zachvěl vzduch a ozval se zvuk, jako když se vytáhne špunt z hrdla láhve. Všichni – i pes – se tam ohlédli. Dva metry od nich zářila modravá elipsa, ve které byla vidět louka poblíž rybníčku Žabák.

„Jděte domů, do svého světa!“ pobídly je rusalky. „Ale ozvěte se nám!“

„Bez obav – na to určitě nezapomeneme!“ ujistil je Franta.

Pak pustil dívky napřed a prošel branou s Argem jako poslední. Za ním to jen lehce luplo – a brána do rusalčího světa zmizela.

To tedy bylo dobrodružství!

Ale ještě to zřejmě neskončilo, neboť Franto se v hlavě znenadání ozval kovově znějící hlas jedné z rusalek.

„Nezapomeňte – slíbili jste nám to!“

Franta se trochu napnul a pokusil se vyvolat si v hlavě tón jedné z nich.

„Nezapomeneme!“ odpověděl – trochu kovovým hlasem.

Zřejmě se jim to jen nezdálo…

*****

Svědkové

Stáli na břehu Žabáku a nemohli se z toho vzpamatovat.

Návštěva u rusalek – přímo v jejich světě!

A ke všemu se s nimi domluvili. To se ještě nikomu nepodařilo! Kdo jim to uvěří?

Franta se hned prakticky staral o zbytek vodítka, upálený bránou do cizího světa. Našel navíjecí buben, ale šňůra byla vtažená dovnitř a bez rozebrání se k ní nikdo nedostane. Což nevadilo, stačilo podívat se na kus, který zůstal u Argova obojku. Přepálení tam bylo hladké a materiál se trochu spekl – na znamení, že tam opravdu šlo o nějaký žár.

„Slíbil jsi mi piškot!“ připomněl se jim Argo.

Teď, v našem starém, dobrém, známém světě to zapůsobilo jako rána palicí do hlavy. Franta mechanicky vytáhl z kapsy piškot a dal jej psovi, který spokojeně začal chroupat.

„Ten pes – vážně mluví!“ vyjekla Jitka.

„A to není všechno!“ pokračoval Franta. „Když se teď naučíme mluvit spolu pomocí rusalčí řeči, můžeme se dorozumívat i kolem celého světa.“

„Jak to víš?“ zarazila se Lída.

„Řekly mi to! A já jim to věřím. Před chvílí mě oslovily, když už byla brána do jejich světa zavřená – a přece jsme spolu mluvili!“

„To by ale bylo vážně super!“ řekla jen Jitka.

Cesta domů jim ubíhala mnohem veseleji než cesta tam. Lídu napadlo rozdělit se už teď o krajíce určené na oběd a protože to Franta okamžitě přijal, vytáhla z batůžku tři balíčky a rozdělila je.

„Príma – můžeme se bavit i s plnou pusou!“ zjistila rychle Jitka.

Franta obě za pochodu zasvěcoval do dálkového režimu myšlenkového spojení, onoho kovového, který účinkuje na libovolnou vzdálenost. Brzy ale zjistili, že je dálková telepatie přísně omezená na dvojici – ten kdo volá a kdo je volán. Třetí, i kdyby stál hned vedle těch dvou, v takovém případě nic nevnímá. I tak to bylo báječné, lepší než mobily, které beztak všichni neměli. Frantovi a Lídě to mohlo nahradit mobil – jednak to bylo zadarmo a nemuseli by doma rodičům vysvětlovat, nač vypotřebovali kredit, za druhé je při volání nemohl vůbec nikdo poslouchat a konečně za třetí, nikdo neměl ani tušení, že by si volali.

Ani kdo by stál přímo vedle nich, nic neuslyší.

Jitka byla nadšená, že se s nimi bude moci bavit tajně a ke všemu na dálku, ale trochu ji mrzelo, že to její bráška Pavel ovládat nebude a bude i se zbytkem jejich původní party úplně mimo. Obrovskou výhodu viděla ale v tom, že se teď do party bezproblémově zařadí i Franta a Lída. Ty ***naplaveniny*** vyřešily letitý problém rusalek, na němž si celé generace starousedlíků – obrazně řečeno – vylámaly zuby.

A stačilo tak málo – nezpanikařit při rusalčím tanci, nedat se na útěk a nechat rusalky v klidu to dokončit. Pak by se s rusalkami domluvil kdekdo – naposledy Rosťa, který navíc bezhlavý útěk odnesl několikadenním motáním hlavy – a ke všemu zbytečně.

Kdoví, jak to bylo s hejkaly! Před nimi také všichni prchali – ale jak to rusalky říkaly? Nebezpečných světů dravců je ve skutečnosti jen málo… Kdoví, co znamenal ten oheň…?

Cesta přes pole jim uběhla rychle a v pohodě došli k bližším Lapkům. Na dvoře stála kola – kluci se tedy již vrátili z nákupu. A už je také čekali.

„Jak jste dopadli?“ zpozoroval je jako první Pavel a hned je přivítal otázkou.

„Líp než si můžete pomyslet!“ oznámila jim vesele Jitka. „Nechali jsme se všichni tři dobrovolně rusalkami utancovat.“

„Kecáš!“ vmetl jí do tváře Pavel. „To byste se teď všichni motali!“

„Utancovaly nás rusalky – a nemotáme se! To koukáš, co?“ jásala Jitka.

„Je to trochu neuvěřitelný, nemyslíš?“ vrtěl hlavou Jiří.

„Neuvěřitelný – ale je to pravda!“ přidal se k Jitce i Franta.

„Takže jste je přece jen viděli?“ usmál se trochu shovívavě i Rosťa.

„Kdyby jen viděli!“ pokračovala Jitka. „Franta se s nimi dokonce domluvil! Jejich řečí – to čumíte, co?“

„On že umí jejich…“ zůstal Rosťa stát jako vyjevený, stejně jako jeho kamarádi.

„Naučily nás jejich řeč!“ trvala na svém Jitka.

„Tak nám tou řečí něco řekněte!“ vyzval ji okamžitě Rosťa.

„Až na to, že nám pak nebudeš rozumět!“ odpálila ho Jitka. „Rusalčí řeči rozumí jen ten, kdo ji také ovládá. Pro všechny ostatní jsme úplně zticha!“

„To teda kecáš – ale na to ti nenaletíme!“ osočil ji Rosťa.

„Fanatika nepřesvědčíš!“ řekla Jitka, ale rusalčí řečí, aby jí rozuměli jen

ti, kdo prošli rusalčím utancováním.

„Kdo je u tebe fanatik?“ vybuchl Rosťa.

„Jakej fanatik?“ obrátil se na něho udiveně Pavel.

„Co plácáš?“ přidal se k Pavlovi i Jirka a také se na kamaráda podíval značně udiveně.

Františkovi to došlo jako prvnímu.

„On neplácá,“ zastal se Rosti. „To jen vy dva jste neslyšeli, co Jitka řekla. Protože to řekla rusalčí řečí a té rozumí jen ten, koho rusalky upravily. Z toho je ale jasné, že Rosťovy tehdejší problémy měly přece jen správný výsledek – jenže když tenkrát od rusalek utekl, neměl to už s kým ověřit.“

Pak si pomyslel, ale tak, aby to vnímali všichni – až na Pavla s Jirkou:

„Takže Rosťo – vítej mezi námi rusalkomluvci!“

„Co to říkáš?“ obrátil se na něho značně udiveně Rosťa.

„Že umíš rusalčí řeč, ani o tom nevíš!“ ujistil ho Franta. „To, jak ses tenkrát po setkání s rusalkami motal, bylo nepříjemné, jenže tě přitom naučily mluvit myšlenkami! Tenkrát sis to jenom neměl s kým ověřit.“

„To ale znamená, že máme v každé rodině naší party alespoň jednoho, kdo se dokáže domluvit na dálku i bez mobilu!“ došlo i Jitce. „No to je paráda!“

„Přesně tak!“ potvrdil jí nadšeně Franta. „Domluvíme se i bez morseovky a můžeme zapomenout na mobily i na walkie-talkie.“

„Paráda!“ vzdychla si opět Jitka.

Samozřejmě museli nejprve Rosťovi vysvětlit, o čem je řeč, ale když se ukázalo, že i on se umí myšlenkami spojit s ostatními na dálku, rozjasnila se mu tvář ještě víc. Pavel s Jirkou naopak protáhli obličeje, když jim došlo, že jen oni dva to jako jediní ovládat nebudou.

„Kdybyste, vy srabi, šli s námi!“ vyčetla jim Jitka. „Mohli byste se s námi takhle bavit i vy! Já vás na to lákala víc než dost!“

To už ale spadalo do kategorie ***po bitvě každý generálem*** – a nebylo vůbec jisté, že by při incidentu s Argem vběhli k rusalkám všichni. Spíš se dalo čekat, že by ***rodáci*** zůstali ve jménu opatrnosti tiše ležet za mezí a kdoví, jestli by se za ***naplaveninami*** vrhla i Jitka. Dalo se ale tvrdit, že ji rusalky odměnily za její péči o nováčky – ať už to bylo, jak to bylo.

Chvíli pak všichni diskutovali o tom, co se vlastně v rusalčím světě přihodilo.

Nejvíc dojmů měl pochopitelně Franta – jako jediný přece s rusalkami hovořil. A také se na ně nejdéle díval zblízka – pěkně z očí do očí! A jak jinak, přešla na přetřes jejich averze ke zdejšímu ***světu dravců.*** Ještě že Frantu napadlo vytáhnout zdomácnění psů a jejich výcvik, aby se přestali živit lovem!

„Ještě že se nás nezeptaly, co máme k svačině my!“ řekl Franta. „Až bychom přiznali, že máme chleba se salámem, považovaly by nás za dravce taky.“

„My přece…“ začala Jitka, ale včas jí došlo, že salám obsahuje především maso. A to se dá získat jedině z nějakého zvířete – ať už to je drůbež, hovězí, vepřové anebo i koňské.

„No dobře, ale čím se vlastně rusalky živí?“ zajímalo Jitku.

„Nejspíš jsou to vegetariáni,“ pokrčil rameny Franta.

„Myslíš si, že je tam většina světů vegetariánů?“ pochybovala Jitka.

„Možné to je,“ připustil Franta. „Když si to tak v hlavě probereš, salám je maso a jistě nebude ze zvířat, která pošla přirozenou smrtí stářím.“

„Fuj! To bych ani nejedla!“ otřásla se Jitka.

„No vidíš! Přesně tak se mohou vegetariáni štítit masa. A nejen masa, ale i těch, kdo se masem živí. Jsme přece dravci i pro ně.“

„Takže rusalky jsou militantní vegetariáni?“ nadhodil Rosťa.

„Moc militantní nebudou,“ zastal se jich Franta. „Když je jim zabíjení odporné, těžko by to prosazovaly násilím.“

„Ale ty víš, jak to myslím!“ zarazil ho Rosťa. „Militantní ještě neznamená, že kvůli tomu budou zabíjet. Jen tak, jak jsi to říkal. Vyloučí nás ze svého společenství, zmizí a už je neuvidíme. Naši vegetariáni by tím dostali další pádné argumenty, ale to by bylo všechno.“

„Jo – ale kvůli tomu se všichni nestaneme vegetariány,“ přidal se Pavel. „Takže se na nás vykašlou a všechno bude postaru.“

„Nehledě na to, že nálepka ***světa dravců*** Zemi zůstane, i kdyby se všichni lidé změnili na vegetariány, protože mezi zvířaty budou šelmy i potom,“ doplnil Franta.

„Snad by po nás nechtěly vyvraždit všechna masožravá zvířata?“ otřásl se Pavel.

„A co kdybychom se jich zeptali, jak je to vlastně u nich?“ napadlo Jitku.

„Zkusit to můžeme,“ přikývl Franta. „Ale opatrně! Budeme se tu

pohybovat po hodně tenkém ledě! Jakmile rusalky zjistí, že jsou i lidi všežravci – konec a šmytec!“

„Myslíš, že by se pak přestaly bavit i s tebou?“ podívala se na něho nerozhodně Jitka.

„Říkám jen, že jsme na hodně tenkém ledě!“ opakoval Franta. „Trochu se jim líbilo, že umíme přimět šelmy, přesněji psy, aby pořád nelovili jiná zvířata. Naštěstí nepřišla řeč na kočky, u kterých se o to ani nesnažíme a necháváme je lovit myši bez omezení.“

„Pro kočky je to přece přirozené!“ namítla rychle Lída.

„To říkáme my, ale rusalky na to mají jiný pohled. Kočky zabíjejí a pojídají jiné tvory, takže to jsou pro ně dravci – ***a basta!*** Jenže s nimi je dravý a nebezpečný celý náš svět.“

„Kočky jsou šelmy!“ trvala na svém Lída. „Nemají na býložravou stravu přizpůsobené trávení a když nebudou mít maso, nebo aspoň masné granule, onemocní. Co s tím chceš dělat? Kočky zkrátka nepředěláš!“

„To víme my a ani se nad tím nepozastavujeme – leda když nějaké větší kočky, jako třeba tygři, začnou lovit lidi. Ale pro rusalky je to prostě nepřijatelné.“

„Tygry nepředěláš na vegetariány ani v zoologické zahradě – natož ve volné přírodě!“ řekl Rosťa. „A nakonec – kdo by pak v přírodě plnil úlohu zdravotní policie? Šelmy přece odstraňují nemocné a slabé jedince!“

„Zřejmě to nějak jde i bez masožravců,“ pokrčil rameny Franta. „A dokonce to považují za normální a náš svět se jim pak jeví jako extrémní.“

„Četla jsem někde, že Eskymáci musí jíst lůj, jinak onemocní. Jako kočky bez masa,“ vzpomínala dál Lída.

„Vykládej tohle zapřísáhlým vegetariánům!“ pokrčil rameny Franta.

„Zejména rusalkám!“ přidal se Pavel.

„Dobře, co s tím tedy uděláme?“ postavila klíčovou otázku Jitka. „Měli bychom se včas domluvit. Když jim budeme lhát, musíme lhát aspoň všichni stejně.“

„Já jim lhát nebudu,“ řekl Franta. „Nebudu samozřejmě při první příležitosti vytahovat, čím se my lidi živíme, ale kdyby se na to přímo zeptaly, lhát jim nebudu. Prostě nechci!“

„Ale už jsi jim přece lhal, že se snažíme předělat psy na vegetariány!“ řekla Jitka.

„To není pravda!“ bránil se. „Jen jsem je potěšil, že psům nedovolujeme volný lov!“

„Ale o salámu v naší svačině jsi mlčel!“ popíchla ho i sestra.

„Mlčel? Ani to se tak nedá tvrdit. Vždyť se nás na to neptaly. Nezajímalo je to! Takže jsem jim nelhal ani jim nic nezamlčoval. Nelhal jsem jim doteď, nebudu ani příště.“

„No jo, ale když jim beze všeho vyklopíš, jak to doopravdy je, přestanou s námi mluvit úplně,“ připomněla mu nerozhodně Jitka.

„No tak přestanou,“ mávl rukou. „To by bylo jejich rozhodnutí. Ale já jim lhát nechci. Nebudou tak pitomé, aby nás nakonec neprokoukly. Jen to nebudu vytahovat sám, dokud se nás na to přímo nezeptají. A když budeme mít štěstí, můžeme se ještě hodně dozvědět.“

„Než přijdou na to, jak to vlastně je a nevyhodí nás,“ vzdychla si Lída.

„No tak nás vyhodí,“ pokrčil rameny Franta. „Nechci se moc chlubit, ale zdálo se mi, že se s námi chtěly rozejít hned, jak se dozvěděly o tom, že je Argo šelma. To jsem před nimi netajil, protože jsem netušil, že by jim to vadilo. Ale když jsem jim tvrdil, že jsme si šelmy psovité ochočili natolik, že dnes zvířata neloví, když si to nepřejeme, získaly najednou chuť pokračovat s námi. Když jim dáme naději, že by nám mohly pomoci ještě víc, můžeme je zaujmout ještě nadlouho. Ale když ne – bude to zkrátka osud. Ale otevřeně jim lhát, to po mně nechtějte!“

Když všichni viděli, že s ním asi nepohnou, nakonec na to přistoupili. Dohodli se ale, že dalším jednáním s rusalkami pověří Frantu – když to hned napoprvé zvládl tak dobře.

„Proč jsem to vyjednal i pro vás, když mě v tom teď necháte?“ obrátil se vyčítavě na Lídu a Jitku.

„Zaskočíme tě, kdyby se něco semlelo,“ ujistila ho Jitka.

„Beztak s nimi jednáš nejlíp z nás všech!“ dodala Lída.

*****

Všem bylo jasné, že po tom, co se přihodilo u rybníčku Žabáku, těžko ten den prožijí ještě něco zajímavějšího. Parta Lapků a Culků se rozhodla přibrat mezi sebe i Frantu a Lídu a hned jim ukázat, co spolu dosud prováděli. Nutno přiznat, že rusalky mezi tím znamenaly nepatrný díl. Bylo to tajuplné a tím i dost atraktivní, nicméně nepříliš významné zpestření. Vidět rusalky byl sice zajímavý zážitek, ale omezoval se na opatrné pozorování z bezpečné

vzdálenosti se stálou pohotovostí k útěku do bezpečí. Rusalky se do pronásledování nikdy nepouštěly a Rosťova zkušenost s ***chitsalvou,*** dříve nazývanou utancováním, byla ojedinělá. Hovořilo se ještě o čtyřech takových případech, ale jeho účastníci již dávno dětskému věku odrostli a pan Mrázek už dokonce ve vysokém věku zemřel.

Zajímavé bylo snad jen to, jak se pověst o utancování rusalkami v Čechách rozšířila. Přitom nebyla nejnovější, naopak, pocházela z mnohem dávnějších dob. Zmiňovali se o ní již čeští národní buditelé – ačkoliv Erben se o tom nezmiňoval, určitě to připomínal aspoň Karel Čapek ve svých Doktorských pohádkách, kde bodrý český doktor napravoval jedné rusalce zlomenou nožičku a přitom jí vyčítal, že občas utancují nějakého toho mládence. Ale ani Čapek o tom neměl správnou představu – slovo ***utancování*** v jeho pojetí znamenalo cosi nechutně podobného popravě. A ono to bylo úplně jinak!

Všichni, kdo o rusalkách kdy psali, je navíc líčili jako krásné dívky. Ne že by rusalky byly přímo ošklivky, i cosi lidského v nich bylo, ale do krásných dívek měly hodně daleko.

Franta navrhl navštívit všechny, kdo s tímto jevem přišli do styku, aby vyzkoušeli, zda mají také schopnosti získané touto proměnou a po krátkém dohadování na to ostatní členové party přistoupili. Jitka s Pavlem šli proto oznámit rodičům, že půjdou do vsi, za bratry Culky to odběhl domů oznámit Jirka a když získali svolení rodičů, vyrazili.

A protože novým členům party chyběl vlastní dopravní prostředek, vyrazili všichni pěšky. Rosťa se sice nabízel vzít Lídu na rám kola a Pavel nabízel vzít stejným způsobem sestru, aby mohla půjčit kolo Frantovi, jenže Lída to při pohledu na strmou pěšinu vedoucí dolů do vsi odmítla.

„Chcete mě zabít?“ vyhrkla.

A nereagovala na jakékoliv další návrhy, které se měly týkat jí osobně.

Rosťa sice nesměle navrhl, že tedy vezme na rám Jirku a ten půjčí kolo Lídě, ale to byl jen nesmělý pokus, který odmítl i jeho bratr.

„Ostatně – kdo by vedl Arga?“ dodala nakonec Lída.

Vyšli tedy pěšky a podle Rosťova návrhu zamířili k nejmladšímu ze známých lidí, kteří se kdysi stali obětí rusalčího utancování. Měl to být Vladislav Bareš, jenže nebylo jisté, zda ho zastihnou doma. Vladislav škole již dávno odrostl a dnes jezdil s nákladním autem pro místní zemědělský

podnik. Vypravili se ale k němu přece, protože bydlel nejblíž. Vlastně – když na to přišla řeč, všichni kdo měli mít něco společného s rusalkami, bydleli nedaleko od Žabáku, nikdo nebydlel na opačném konci vesnice. Návštěvu pamětníků to usnadňovalo, ale také bylo znát, že ti vzdálení se tam dostali příliš zřídka než aby se s tímto jevem setkali.

Žabák nebyl žádné koupaliště. Už podle jména to byl rybníček tak pro žáby a lidé ze vsi, až na ty, kdo pracovali na okolních polích, neměli nejmenší důvod tudy chodit. Takže původní Frantova a Lídina představa o tom, že byli ve věci rusalek jediní neznalí ve vesnici, za skutečností značně kulhala.

Vláďu kupodivu doma zastihli, ale protože se právě vrátil z práce, neměl na ně náladu.

„Hele, vocode?“ utrhl se na ně, sotva jim otevřel domovní dveře.

Stál před nimi v domácím oblečení – tedy v trenýrkách, tílku a v domácích papučích, jak se chystal uvelebit se u televize. Udiveně si prohlížel skupinku dětí se psem, dychtivě shromážděnou před dveřmi.

„Dobrý den! Prý ses setkal s rusalkami!“ oslovil ho Rosťa, jenže po rusalčím způsobu, takže nikdo ze skupiny ani neotevřel ústa.

„No tak – vocode?“ opakoval nerudně Vladislav.

„Ty nám nerozumíš?“ promluvil konečně nahlas Rosťa.

„Dyť nic neříkáte!“ osopil se na něho Vladislav.

„Tak se zeptám normálně – setkal ses někdy s rusalkami?“ opakoval Rosťa, ale všem bylo jasné, že dalšího do klubu znalců rusalek zřejmě nezískají.

„Jo – dokonce jsem s nimi tancoval!“ odvětil jim mrzutě. „Tady ve vsi to o mně dávno každej ví! Ale to už je dávno! To jsem byl stejnej cucák jako vy teď.“

„Jak jsi s nimi tancoval?“ vyžadoval upřesnění Rosťa. „Hodně nás to zajímá!“

Chvíli se na ně díval podezíravě, pak se sebevědomě usmál.

„No – chvíli jsem s nimi křepčil po louce, ale pak jsem jim poděkoval za taneček, aby mě nechaly být. Tancovat s rusalkami je strašně nebezpečný,“ vysvětloval jim, netuše, že tentokrát mluví se znalci.

„Ach jo!“ vzdychl si nahlas Franta. „To jste si vymyslel až teď, nebo už dřív?“

„Hele, volové, co je vám do toho?“ vybuchl Vladislav. „Když nevěříte, nevěřte! Já bych vám to taky nevěřil!“

A přibouchl před nimi dveře. Tím jejich návštěva skončila.

„Pan Vladislav si to zřejmě vymyslel,“ hádala Jitka.

„Nejspíš,“ souhlasil Rosťa. „Jen se dělal zajímavější, ale nic o tom neví.“

„Půjdeme dál?“ dodal věcně Franta.

„Blbý je, že se nám zúžil výběr,“ povzdychla si Jitka.

„Doufám, že budeme mít víc štěstí,“ pokoušel se o Rosťu optimismus.

Moc přesvědčivě to ale neznělo.

*****

Dalším na řadě měl být pan Michal Klimš. Bydlel nejblíž od pana Vladislava, ale byl také ze všech nejstarší a Rosťa si od něho moc nesliboval.

Našli ho před chaloupkou sedět na zahradní lavičce a vyhřívat se na slunci. Před sebou měl talířek se dvěma buchtami a dva pořádné kafáče s kávou – zřejmě tu neseděl sám, ale ve chvíli, kdy přicházeli, tu nikdo jiný nebyl.

„Dobrý den!“ pozdravili ho zdejší rodáci.

Franta s Lídou jako správní Pražáci mlčeli – ještě si nezvykli, že se lidé na vsi zdraví i když se neznají.

„Dobrý den, děcka!“ odpověděl na pozdrav pan Michal. „I vy, *naplaveniny*!“

„Sakra, jak to na nás mohl poznat?“ pomyslel si Franta, jenže rusalčím způsobem, aby mu rozuměli jen ostatní – i když bez Pavla a Jirky..

„Inu – ve městě se lidi obvykle nezdraví,“ usmál se na ně pan Michal. „Nepozdravit na vesnici je velké nezdvořáctví – anebo to znamená, že jde o Pražáky. Že je to tak?“

„Máte pravdu – ale vy nám rozumíte?“ opáčil Franta, aniž by otevřel ústa.

„Proč bych vám nerozuměl?“ usmál se pan Michal.

„Takže – vy jste taky tancoval s rusalkami?“ uhodil na něho přímo Rosťa. Vyslovil to nahlas, aby rozuměli úplně všichni.

„No – úplně tak se to nedá říct,“ zvážněl pan Michal. „Pravda je, že na mě ty potvůrky kdysi něco zkoušely. Co to bylo, nevím, protože jsem vzal nohy na ramena a utekl jsem jim. Pak mě pár dní strašně bolela hlava a bylo mi šoufl, ale slýchal jsem, že jsem dopadl ještě dost dobře, s jinými to prý

dopadlo hůř.“

„Ale víte aspoň, že vás přitom naučily rusalčí řeči?“ udeřil na něho Rosťa rovnou, bez dalších oklik.

„Jak – rusalčí řeči?“ dělal pan Michal nechápavého.

„Tak si všimněte! Mluvím s vámi jako břichomluvec a neotevřu pusu! Rozumí mi jen ti, kdo také tancovali s rusalkami, chápete?“

„No jo – máš asi pravdu!“ odpověděl zaraženě pan Michal.

Přitom Frantovi došlo, že ani pan Michal neotevřel ústa. Pohledem zkontroloval Pavla, ale jak už očekával, Pavel i Jirka se tvářili příliš nechápavě – jasné znamení, že jim část jejich rozhovoru uniká.

„Počkat! Chcete mi tím naznačit, že jste s nimi měli taky něco společného?“ napadlo i pana Michala.

„Uhodl jste!“ odvětil vítězně Rosťa – také tak neslyšně pro oba nechápající.

„Děcka, děcka!“ vrtěl hlavou pan Michal. „Kdo vás navedl chodit k Žabáku! Tam se dějí divné věci, až nebezpečné! Kdoví, co se vám tam mohlo stát!“

„My jsme se tam nechali dobrovolně utancovat rusalkama!“ oznámila mu Jitka hrdě. „Proto teď umíme rusalčí řeč!“

„No – my tomu říkáme čtení myšlenek!“ opravil ji pan Michal. „Není to špatné. Máňo! Máme návštěvu, přijď sem honem!“

Ani teď neotevřel ústa – a Frantu zamrazilo.

Jestli sem nějaká Marie přijde, znamenalo by to – že to umí také a byla by to další členka rusalčího klubu…

Jako na potvrzení jeho myšlenek vyšla z domku stejně stará paní.

„Dobrý den!“ pozdravili ji sborem všichni – tentokrát i s naplaveninami, neboť Franta ani Lída už nechtěli zůstat pozadu.

„Dobrý den!“ odpověděla jim paní udiveně. „Co že jste přišli zrovna k nám?“

„Vy taky umíte číst myšlenky?“ zeptal se jí Franta.

„Taky, jako Michálek,“ odvětila bez váhání. „Ale počkat! Snad to neumíte i vy?“

„Už asi jo,“ odvětila Jitka. „Umíme to od rusalek.“

„Courali jste se kolem Žabáku?“ zamračila se trochu paní.

„Vždyť vy také!“ vpálila jí Jitka. „Neříkejte, že ne! Bez rusalek byste to

neuměli!“

„Ale že se to o vás neví?“ zajímal se Rosťa.

„Když… já jsem se tenkrát za to strašně styděla!“ odvětila paní Marie a začervenala se jako malá holčička. Aniž by si to uvědomila, také přešla na rusalčí řeč.

„Ale pak se nám to hrozně hodilo,“ usmál se i pan Michal.

„Takže to umíte oba!“ vydechla nadšeně Jitka.

„Oba,“ souhlasil i pan Michal.

„Hele – a nemohli byste chvilku mluvit normálně?“ ozval se v té chvíli Jiří.

„Copak?“ podíval se po něm pan Michal, ale okamžitě přešel do normální řeči. „Vy to asi neumíte všichni, co?“

„Všichni ne,“ přiznal Franta. „Ale líbí se nám to.“

„Však je to úžasný dar!“ řekl pan Michal. „My jsme to s Mančou měli už od školních let! Dokonce jsme se asi proto i vzali. Nejprve – ve škole – jsme to využívali po svém. Já jsem Manče napovídal v počtech, ona mně v dějepisu. Nikdy to žádný učitel nepoznal! Pak jsme si občas tajně povídali před ostatními a měli jsme legraci z toho, že to nikdo nezpozoroval. Až jsme spolu skončili u oltáře…“

„Ale bylo to krásné a stálo to za to!“ přidala se paní Marie.

„A umíte se taky domlouvat na dálku?“ sondoval Franta.

„Jistě!“ přikývl pan Michal. „Marie ve třídě seděla vždycky vzadu, kdežto já jako známý uličník vpředu, aby na mě učitel viděl. Přesto jsem Manče rozuměl přes celou třídu, zatímco ostatní o našem domlouvání i o napovídání neměli ani potuchy! No, možná to mělo i špatné následky, já dodnes v dějepise plavu a pro Máňu je zase španělskou vesnicí matematika.“

„Tak jsem to nemyslel,“ namítl netrpělivě Franta. „Myslel jsem – umíte se domluvit, když jste třeba každý na opačném konci vesnice?“

„Tak daleko to nejde,“ opáčil pan Michal. „Zkoušeli jsme to, ale tak na sto kroků to jde, pak to najednou zeslábne a zmizí.“

„A chcete naučit dálkový přenos myšlenek?“ nabídl jim Franta.

Oba starší manželé se zarazili.

„To jde?“ zeptal se nahlas pan Michal.

„Jde,“ přikývl Franta. „Rusalky nás to naučily. Dá se tak hovořit najednou jen s jedním člověkem na světě, zato může být třeba na opačném konci

světa. A nikdo jiný to neslyší.“

„A naučíš nás to?“ vyhrkli oba manželé současně.

„Jistě!“ usmál se na ně Franta.

Pak je chvilku trénoval v zachytávání ***lavititje*** – dovednosti, jak se naladit na jednu konkrétní osobu, přičemž si samozřejmě všichni, kdo tuto schopnost ovládali, zapamatovali spojovací tóny ***lavititje*** všech ostatních – až na Arga, který klidně ležel Lídě u nohou.

„Vidíte – už jsme spolu tak dlouho, a tohle jsme nevěděli!“ posteskl si pan Michal.

„Přitom by to bylo tak potřebné!“ posteskla si paní. „Zvlášť když byl Míša na vojně – dva roky jsme si jen psali, za celou tu dobu jsme se neviděli! Já byla doma, on na Slovensku a mezi námi taková dálka!“

„My bychom na to také nepřišli,“ řekl Franta sebekriticky. „Rusalky nás to ale naučily, abychom se s nimi mohli domlouvat.“

„Vy jste s nimi dokonce… hovořili?“

„Vlastně jen já,“ přispíšil si Franta. „Ale umíme to teď všichni.“

„A naučily vás…“ začal pan Michal, ale vtom se zarazil a tázavě vzhlédl na svou choť.

„Jen jim to řekni!“ pobídla ho. „Když nás naučily tomu svému…“

„Umíte – chodit po vodě?“ zeptal se pan Michal opatrně dětí.

„Ne – vy ano?“ vydechli překvapením Rosťa s Frantou.

„Mně to jednou zachránilo život!“ řekl pan Michal. „I jinak to bylo zajímavé, jen před lidmi jsme to raději nikdy úmyslně nepředváděli…“

„To máte také od rusalek?“ zeptal se opatrně Franta, jenže současně si vzpomněl, že to u rybníčku Žabáku sám viděl – rusalky tam přece také chodily po vodě!

„Nejspíš od nich,“ přikývl pan Michal.

„Je možné, že nám to také půjde, ale neumíme to,“ přiznal. „Jak to děláte?“

„Je to poměrně jednoduché – ale přišli jsme na to náhodou,“ řekl pan Michal.

„Neměl bys jim to raději ukázat?“ napadlo paní Marii.

„To ať si zkusí sami – nás to také nikdo neučil!“ namítl pan Michal. „Ještě by nás někdo viděl – a co by si o nás lidi pomysleli? Když to budou zkoušet mladí, spíš jim to projde.“

„Dobře – vysvětli jim to,“ ustoupila.

„Je to vlastně jednoduché,“ obrátil se pan Michal opět k dětem. „Na břehu se rozběhnete, jako když chcete skočit co nejdál do vody, jenže pak musíte nohama běžet a běžet – a kdyby se vám to podařilo, budete se od té vody odrážet jako kámen žabka – umíte je snad házet na vodu, ne? Prostě běžet, běžet, až na druhé straně vyběhnete na břeh. Kdyby se vám to ale povedlo, můžete zkusit i víc, třeba běžet do kruhu. Dokud usilovně běžíte, budete pořád nad vodou. Jen když se zastavíte, propadnete se pod hladinu jako normální lidi.“

„To si zkusíme!“ umiňoval si Franta za všechny. „Co nejdřív!“

„Vyzkoušejte si to – ale někde, kde by vám nevadilo zkoupání,“ poradil jim ještě pan Michal. „Ne jako Maruška – ta si jednou zkracovala ve statku cestu přes močůvku a když byla uprostřed, někdo na ni zavolal a ona se zastavila…“

„Buď radši zticha!“ okřikla ho choť, celá rudá v obličeji. „Všechno vykecáš!“

Jenže to už si to všichni představili…

„Vždyť tam bylo jenom po kolena,“ zlehčoval to rychle Michal. „Představ si, kdyby tam bylo po krk, to bys teprve dopadla!“

„To chození po vodě si vyzkoušíme,“ slíbil jim Franta. „My teď tady na vsi sháníme všechny, kdo se někdy přiblížili k rusalkám. Zdá se, že čtení myšlenek s tím souvisí. O tom chození po vodě jsme nevěděli, ale rusalky to uměly, to jsme viděli.“

„O rusalky se zajímali tady na vsi snad všichni,“ nadhodil pan Michal. „Jednu dobu se to mezi mladými nosilo…“

„Ale ani zdaleka ne všem se to podařilo!“ nesouhlasil Rosťa. „Nezkoušeli jste to čtení myšlenek na ostatních? Umí to všichni, koho rusalky utancovaly – jak se říká. Kdo přitom utíkal, toho pak bolela hlava a motal se, ale kdo neutíkal, toho ani hlava nebolela.“

„Abych pravdu řekl, zkoušeli jsme to na všech z vesnice,“ přiznal pan Michal. „Nikdo to tenkrát neuměl. Jenže je to už dávno a od té doby… Až vy… ale je možný, že mezitím…“

„Proto to taky prověřujeme,“ ujistil všechny Rosťa.

„Stavte se u Vládíčka Barešů, o tom se něco takového říkalo!“ vzpomněla si paní Marie.

„Tam jsme už byli," mávla rukou Jitka. „Jenže ten o tom nemá ani páru, jen si před námi vymýšlel."

„Třeba si nevymýšlel," pochybovala paní Marie. „Kdoví?"

„Vymýšlel!" trvala na svém Jitka. „My o tom teď víme příliš mnoho, než aby se před námi mohl jen tak někdo vytahovat. Pan Vladislav o tom kdysi něco slyšel, ale u rusalek nikdy nebyl. Rozhodně s nimi nemohl křepčit po louce, jak se nám pokoušel nabulíkovat."

„Jste si tím nějak jistí?" usmál se pan Michal.

„Naprosto," přikývl vážně Franta. „Na beton. Ale je to vážnější, než možná tušíte. Když jste je viděli – nevšimli jste si přitom brány do jiného světa? Vypadala jako kruh modrého ohně a bylo skrz ni vidět do světa plného oranžových rostlin."

„Něco takového tam opravdu bylo…" vzpomínal pan Michal vážně. „Vy tomu tedy říkáte brána do jiného světa?"

„Je – protože jsme tam byli," řekl Franta. „Je to úplně jiný svět než náš. A s rusalkami jsme se tam docela rozumně bavili."

„Nám se ale moc rozumné nezdály," namítal pan Michal.

„To jste ještě neuměli jejich řeč," vysvětloval jim to Franta. „Proto jste je neslyšeli – tak jako nikdo neslyšel vás, když jste se mezi sebou bavili myšlenkami. Jenže vás nenapadlo se k nim vrátit, když už jste to potom uměli."

„To… máš pravdu," připustil váhavě pan Michal. „Ale kdo zažil ty bolesti hlavy a komu se také tak motala hlava, ten už po další takové zkušenosti opravdu netoužil."

„Mně taky bolela hlava – a taky bych se už Žabáku vyhýbal," přiznal Rosťa. „Ale když se tady Frantovi podařilo s nimi domluvit – to je něco úplně jiného! Chápete?"

„A jste si jistí, že to byl jiný svět?" nešlo z hlavy paní Marii.

„Byli jsme tam my tři a náš pes," ukázal Franta očima na Lídu a Jitku. „Argo nám tam utekl a když jsme ho chtěli chytit, vběhli jsme tam za ním. Díky tomu jsme se tam zdrželi a mohli jsme si s rusalkami popovídat. Jejich svět je přinejmenším stejně rozsáhlý jako náš a těch světů je prý víc."

„Vážně jste si s nimi povídali? A bylo to aspoň zajímavé?"

„Bylo," ujistil je František. „Zdá se, že se jim náš svět moc nelíbil. Říkaly, že je to svět dravců, ale i tak se s nimi dalo rozumně mluvit."

„Jestli se jim zdálo, že je náš svět plný dravců, mohly mít pravdu," zachmuřil se pan Michal. „Nikdy tu nebylo tolik lichvářů a lidské nenávisti, jako v poslední době."

Franta se zarazil. Chtěl namítnout, že to rusalky myslely s těmi dravci doslova, ale v té chvíli ho napadlo, že pan Michal má možná také pravdu. Což nevyštvali lichváři z Prahy i jejich rodiče i s nimi? Nebyli to svým způsobem také – dravci?

A jestli se rusalkám nelíbilo, že se tady živočichové navzájem požírají, tím spíš se jim nebude líbit, co dělají lidé. Vraždy, zabíjení, války. A nejen pro maso zvířat, lidé se zabíjejí i mezi sebou, aniž by se potom nakrmili masem obětí. A nejvíce vraždí ti sytí, které k tomu hlad rozhodně nevede.

Až se to rusalky dozvědí…

*****

S manželi Klimšovými se rozloučili velice srdečně a slíbili jim, že za nimi přijdou, až zase něco zjistí. Pak se ale zvedli a zamířili za dalšími svědky rusalek – pokud si také jen nevymýšleli, jako pan Bareš. Ten se po vsi zřejmě vychloubal kudy chodil, ale skutečnost byla mnohem jednodušší. Pokud je vůbec viděl, pak jen z bezpečné dálky, ale netancoval s nimi a kdo ví, jestli se k nim vůbec přiblížil! Vždyť ani nevěděl, jak to doopravdy bylo!

Rosťa navrhl udělat pokus, jak je to s tím chozením po vodě. Nemuseli se přece kvůli tomu vracet až na Žabák! Ve vsi přece není jen jeden malý rybníček! Cestou k Vondrákům půjdou kolem Prokopčáku, kolem tam roste plno křoví, nikdo je tam neuvidí!

Nikdo nebyl proti, naopak. Ale přece jen – kdo se odváží vstoupit na vodní hladinu? Co když je Klimšovi jen tak houpali?

Když ale šli po hrázi Prokopčáku, Franta se nakonec odhodlal obětovat se v zájmu vědy. V nejhorším bude nějakou dobu mokřejší než ostatní – u kluka se na to nikdo koukat nebude a než dojdou domů, určitě uschne. Vždyť bylo pořád ještě teplo, i když dobrovolně už se asi nikdo nekoupal a místní koupaliště zelo prázdnotou.

Ale přece jen v něm byla malá dušička, když se podle návodu pana Klimše rozbíhal na hrázi proti vodě. Teď se odrazit… a běžet, běžet… anebo se ozve jedno jediné žblunknutí? To se přece dalo čekat mnohem spíš! Bylo by to přece normální!

Odrazil se nad vodu a začal kmitat nohama.

Pocítil dotyk hladiny, ale jako kdyby byla pevnější než ta známá kapalina, na jakou byl dosud zvyklý. Pan Klimš nelhal – odrazil se od ní jako žabka. Jednou, podruhé… posedmé. Měl pocit ohromného rozjaření, když viděl, jak se blíží k druhému břehu. Jen z velké dálky se k němu neslo jásání ostatních, ale to už přišel protější břeh, naposledy se od vody odrazil skoro metr do výšky – přesně na drnem zarostlý břeh, těsně ke křoví.

Klimšovi jim tedy nelhali!

Otočil se a nahlas volal na ostatní, aby to také zkusili.

Samozřejmě s výjimkou kluků Pavla a Jirky, kteří budou muset rybníček oběhnout po hrázi – ale s tím se už nedalo nic dělat.

Rosťa se rozběhl jako druhý. Rozběh, skok – a voda za obrovského žblunknutí vylétla do výšky, jak zahučel pod hladinu.

Vynořil se sice hned, prskal vodu a šklebil se nepřívětivě, ale vylezl na hráz, kde mu Pavel s Jirkou ochotně pomohli z vody. Boty i kalhoty měl černé od bahna, na dně rybníčku byl zřejmě pěkný humus.

„Sakra, jak to?“ rozčiloval se.

„Mně to přece šlo!“ krčil rameny Franta na druhém břehu.

„Poběž sem!“ volal na něho Rosťa naštvaně. „Poběž sem, ať si tě můžu podat! Jak to, že ses nezkoupal?“

„Ve mně nejspíš chyba nebude!“ opáčil Franta a rozvažoval, jak se dostat zpátky. Udělal krok zpět, ale dál to nešlo, křoví za ním ho nepustilo. Ale co, napadlo ho, když budou mokří dva, nevadí – ať Rosťa vidí, že kamarád kamaráda v nouzi neopustí!

Odrazil se bez rozběhu přímo nad vodu, ale okamžitě začal mrskat nohama. Pocítil, jak se pravou nohou probořil do podivně pomalu povolující vody, ale levou nohou se od hladiny odrazil, pravou taky z vody vytáhl – a pak už běžel jako předtím, opět se stejným nadšením a po chvilce vyběhl na břeh vedle Rosti jakoby nic. Suchý jako předtím – až na pravou botu. Ale i ta byla mokrá jen zvenčí. Ani mu voda nestačila vhrknout do boty!

„Týýý…“ vrtěl hlavou Rosťa. „Jak to?“

„Když jsem běžel zpátky, napadlo mě, proč!“ odvětil trochu zadýchaně Franta.

„Proč? Sem s tím!“ chtěl ihned vědět Rosťa.

„Protože jen nás tři, mně, Jitku a Lídu, rusalky utancovaly až do konce,“ řekl. „Jen nás tři. Na tobě to přece nedokončily!“

„Ale rusalčí řeči rozumím i mluvím!“ namítal.

„Jo – to asi stihly. Ale nedotáhly to do konce. Takže nebudeš běhat po vodě,“ připravil kamaráda na první nevýhodu.

„Budeš se jen s námi bavit na dálku i bez mobilu, ale i to je přece výhoda, ne?“ mírnila rychle Rosťovo zklamání Jitka.

„Ty myslíš, že vy holky běhat budete?“ ubezpečoval se Rosťa.

„Řekl bych, že ano,“ pokýval hlavou Franta. „Holky, která to zkusíte?“

„Musíme?“ opáčila Lída opatrně. „A co když se nám nechce?“

„Nutit vás nebudeme, ale z vědeckého hlediska byste to měly – aspoň jedna – zkusit,“ řekl s jistotou Rosťa.

„A co když se ukáže, že nám to nejde?“ namítala Lída.

„Tak nás bude zkoupaná přesně polovina,“ pokrčil rameny Rosťa. „Ačkoliv u Franty, jak vidím, to trochu odnesla jen jedna bota. Ale bylo by opravdu lepší vědět na čem jsme!“

Obě dívky se navzájem na sebe podívaly, ale do nebezpečného pokusu se jim nechtělo, ačkoliv jim hrozilo nanejvýš totéž co Rosťovi.

„No tak – která zachráníte pověst i čest pozemských slečen?“ popichoval je Franta, jako když je v rusalčím světě přemlouval, aby se taky nechaly utancovat.

„Ale co – dyť jde jen o trochu vody!“ mávla rukou Jitka a pomalu odcouvala kus od břehu, aby se mohla víc rozeběhnout.

„Ale taky o trochu bahna!“ dodal tiše Rosťa, aby to slyšeli jen ti nejblíž a ne ona. Jenže to už se Jitka rozeběhla a po odrazu vylétla nad vodu jako prve Franta.

A už běžela jako předtím František – jen za ní zůstávala na hladině řádka rozšiřujících se kruhů jako po kamínčích, odrážejících se od hladiny.

„Výborně, Jitko!“ povzbuzoval ji bratr Pavel.

„Umí!“ přidal se k němu Jirka – ačkoliv on i Pavel jí mohli v této chvíli jen závidět. Tohle oni přece nikdy nepoznají…

Jitka se ale v běhu najednou trochu naklonila na stranu – a nabrala zatáčku. Daleko od protějšího břehu, ale Jitka zřejmě raději riskovala, že v zatáčce na vodě uklouzne, než aby jako Franta vyběhla na opačný břeh, kde keře neponechávaly dost místa na rozběh. Opisovala raději kruh podél břehů, až se dostala do protisměru. Pak za nadšeného povzbuzování party ladně vyběhla na hráz hned vedle ostatních.

Takže to fungovalo nejen Frantovi, ale i Jitce – a nejspíš také Lídě, ačkoliv to jako jediná naostro nevyzkoušela. Ostatním nezbylo než přijmout Frantovu domněnku o nevhod přerušené přeměně ***chitsalvě*** díky Rosťově útěku. Klimšovi sice také utíkali, ale zřejmě je to napadlo později než Rosťu a schopnost běhat po vodě ještě získali. Je otázka, zda útěkem i tak o něco nepřišli, co by pak měli jen Franta a děvčata – ale teď už neměl nikdo ani to nejmenší tušení, jak na tom opravdu jsou. Rosťa mohl být rád, že ovládá aspoň rusalčí řeč, Klimšovi získali i běhání po vodě, které ovšem v jejich věku už příliš často nevyužijí.

Bohužel se na to hodilo jen jedno staré české úsloví.

Pozdě Bycha honit…

*****

Pana Vondráka zastihli doma, ale hned zjistili, že je to jen další marný pokus. Aspoň že si tak nevymýšlel jako pan Bareš a z rozhovoru s ním usoudili, že rusalky opravdu viděl, ale myšlenkovou řeč neovládal – zřejmě si ho tenkrát nevšimly.

Probrali to s ním důkladně, do všech podrobností, na jaké si vzpomněl, ale nakonec se s ním rozloučili. Srdečně, protože se je nepokoušel houpat, nicméně zklamaně.

Pan Vondrák je ale upozornil na další vesničany, kteří by podle něho mohli něco vědět. Samozřejmě by je poslal za panem Barešem – ale toho už si ze seznamu vyškrtli. Dalšími svědky rusalek měli být bratři Pospíchalové. Ve vsi byl už jen jeden – druhý se odstěhoval kamsi do města a byl tak mimo jejich současný dosah. Za panem Janem se ale vypravili.

Ani tady ale nebyli úspěšní – i když to nebyl čistý neúspěch. Pan Jan Pospíchal totiž odjel za bratrem a od jeho paní – která o rusalkách nic nevěděla – se dozvěděli, že se vrátí až za tři dny. Nabídla sice dětem ochotně cukroví, ale návštěvu budou muset opakovat.

Zbývali jim už jen dva. Místní kovář pan Hynek Nechytal byl ale právě ve městě a jeho syn Hynek jim sdělil, že se táta vrátí až večer, a prodavačka v místním obchodě paní Anna Havránková.

Po dosavadních zkušenostech se rozhodli nechodit dál kolem horké kaše. Frantu prostě vyšlou do obchodu pro tatranku a když nebude paní Havránková na rusalčí řeč reagovat, prostě zase odejde. Bude to nenápadné, rychlé a nebude přitom hrozit žádný konflikt.

Františka trochu zaskočila cena obyčejné tatranky. V malém vesnickém krámku byla nejen mnohem vyšší, než byl zvyklý z Prahy, ale skoro dvojnásobek opravdu nečekal. Pro jednou se to snese, pomyslel si a zamířil k pokladně, kde se rusalčí řečí paní prodavačky zeptal, jestli není cenovka nějak popletená.

Paní pokladní ale neodpověděla, mlčky namarkovala cenu a vrátila Františkovi nazpátek.

Takže další bžunda, pomyslel si Franta a když ani teď paní prodavačka nereagovala, vyšel před krám, kde ho už napjatě očekával zbytek party.

„Poslyšte – jdeme na to špatně," řekl, když jim oznámil, že ani tady neměli úspěch.

„Máš lepší nápad?" zeptal se ho pohotově Rosťa.

„Jo," přikývl Franta. „Jak to říkali Klimšovi? Pokud to na nikoho konkrétně nesměruješ, dá se to vnímat asi tak do sta kroků. Takže stačí zařvat rusalčí řečí jako na lesy – a kdo se v tom okruhu nachází, odpoví nám. A je to!"

„Dobrý nápad!" přikývl Rosťa. „Jenže kovárna je dál a pan Nechytal je až ve městě, tam už vůbec nemáš šanci."

„Nevadí," odvětil Franta. „Třeba bude blíž někdo, o kom to ani netušíme."

Nadechl se jako před hodně hlasitým křikem – ačkoliv to bylo u rusalčí řeči zbytečné – a naplno si pomyslel:

„Slyší mě tady někdo?"

A pak – až všem přejel mráz po zádech – se ozvala slabá odpověď rusalčí řečí – jenže plná nenávisti.

„Táhněte pryč – vy přízraky!"

*****

Druhé setkání

Na druhé setkání s rusalkami se parta připravovala jako na nějakou důležitou zkoušku. Vlastně to do jisté míry zkouška byla. Franta tvrdil, že každé další setkání s rusalkami může rozhodnout o dalším pokračování – buď se s nimi budou rusalky bavit dál, nebo znechuceně a definitivně setkání s lidmi ukončí.

„Klimš měl pravdu – náš svět není jen plný dravců živočišné říše. Tisíckrát horší jsou dravci mezi lidmi. Jen málo dravců mezi živočichy zabíjí, i když nemají hlad," tvrdil.

Domlouvali se u Lapků. Rodiče Lapkovi ponechávali svým dětem nejvíc klidu, stačilo jim, že nedělají rámus. Dokonce jim všem občas nabízeli nějakou mlsku – někdy koláče, jindy buchty, nebo dokonce obložené chlebíčky. Hlavně ale měla parta pro sebe podkrovní místnost, kam rodiče chodili málokdy.

Přesto jim teď všem chybělo, že neměli mezi dospělými nikoho, komu by mohli svěřit společné tajemství s rusalkami. Rodiče… Lapkovi by to možná pochopili, ale…

„Možná bysme to měli přenechat někomu zodpovědnějšímu," mudroval Rosťa, když se o tom odpoledne v podkroví radili. „Ale komu? Naši nám to prostě neuvěří. A kdybysme je o tom přece jen nějak drasticky přesvědčili, okamžitě by nám to zatrhli. Co vaši?"

Obrátil se s otázkou na zbytek party, Jitku, Pavla, Frantu a Lídu – Jirka s ním souhlasil, bratři byli v tomto názoru jednotní.

„Naši by to určitě považovali za nebezpečné," přidala se Jitka za souhlasného Pavlův přikyvování. „Z toho by koukal leda strašlivej sekec a přišli bysme o zdejší klid. Radši bych to neriskovala."

„Já nevím," pokrčil rameny Franta. „Naši by snad měli pochopení, ostatně si myslím, že jsme toho zatím tolik nezkazili, jen si nejsem jistý, jestli by nás nechali pokračovat. Spíš ne než jo. Ať to obracím z které strany, není to obvyklé. Říkejte si co chcete, podle mě se nám podařilo navázat kontakt s mimozemšťany. Ačkoli jsme se tam dostali pěšky, rusalky nejsou lidi a jejich svět není Země. Kdyby se to prokeclo, zmocnili by se toho vědci, pokud ne něco horšího – a nás by zaručeně odstrčili."

Lída se k němu přidala němým přikyvováním, Franta jí mluvil z duše.

„Tak vidíte!“ shrnul to Rosťa. „Kromě toho si myslím, že by to teď spíš zkazili dospělí než my. My to bereme vědecky. Naši by jistě koukali, jak na tom něco trhnout. A řekl bych, že by rusalky strašně naštvali, až by na to přišly.“

„Až přijdou na to, že i my jíme maso, naštvou se tak jako tak,“ podotkl Franta. „A řekl bych, že na to přijdou brzy. Určitě nejsou tak pitomé, aby se to dalo před nimi tajit dlouho.“

„Tak jim to hlavně koukej nevyslepičit hned příště!“ napomenula ho Jitka.

„Dám si bacha,“ ujistil ji. „Ale jak říkám, lhát jim nechci a nebudu.“

„A co takhle do toho přibrat ostatní rusalkomluvce?“ napadlo Lídu. „Jednak nebudou mít problémy s uvěřením a za druhé – už se tím kdysi zabývali, ne? Co třeba Klimšovi?“

„Jo – jenže z toho všichni vyrostli!“ odfrkl si Rosťa. „Pan Prskavec nás vyhodil a moc nechybělo, aby na nás někoho poštval. Víte, jak nám vyhrožoval, že půjde za našimi nebo na policii… A to jsme ho původně ani neměli na seznamu – prozradil se jen díky tomu, že Frantův výkřik považoval za halucinace. Kovář Nechytal vypadal rozumnější, tu schopnost přijal kupodivu klidně, ačkoliv o ní dosud neměl ani tušení, ale ani on s tím nechtěl nic mít. Klimšovi nám pomohli nejvíc, ale jsou ze všech nejstarší a kdoví…“

„Pan Prskavec nikam nepůjde,“ zhodnotila to Jitka. „Ten nechodí ani do hospody, prý je na to příliš líný. A k nám je to naštěstí do kopce!“

„Ještě že tak! Dospělí nejsou moc spolehliví. Jak z toho člověk jednou vyroste…“

„Aby nám pak jednou nevyčítali, že jsme to zkazili,“ vzdychla si Jitka.

„Kdo?“ pokrčil rameny Rosťa.

„Všichni!“ opáčila Jitka. „Můžeme to přece zkazit celému lidstvu!“

„A co se stane, když to zkazíme?“ ušklíbl se Rosťa. „Rusalky zmizí a už se neobjeví. Tím se definitivně přesunou do pohádek, všechno bude při starém a nikdo se už nic nedozví. Kdo nám potom může co vyčítat?“

„Třeba Klimšovi!“ navrhla Jitka.

„Ty to ani nenapadne,“ ujišťoval ji Pavel. „Ale s rusalkami nám nepomůžou. Dobře, sdělili nám něco zajímavého, ale za to se od nás dozvěděli něco, na co nepřišli za celý život, tím jsme si snad vyrovnaní, ne?

Viděli jste přece, jak jim dálkové spojení přišlo vhod!“

„No právě!“ řekla Jitka. „Kdybysme je slušně požádali, aby se k nám přidali…“

„Kdoví?“ nedůvěřoval Rosťa. „Nechtěli nám ani předvést chození po vodě! ***Co by jim na to řekli lidi!*** Těžko po nich můžeme chtít, aby šli s námi na Žabák!“

„Takže je to zase jen na nás?“ povzdychla si Lída.

„Vypadá to tak,“ přikývl Rosťa.

Frantu ale tížilo ještě něco jiného.

„Když to máme brát vědecky, neměli bychom to někam zapsat?“ napadlo ho.

„Nač?“ pokrčil rameny Rosťa. „Komu to pomůže? Až rusalky zjistí plnou pravdu o nás a o Zemi, až s námi skončí, k čemu budou zápisky, kterým beztak nikdo neuvěří?“

„A co když se od rusalek dozvíme něco, co by se dalo využít nejen pro nás?“ namítal Franta. „Pak by to přece mělo smysl!“

„Kdyby to mělo smysl, můžeme to zapsat dodatečně,“ mávl rukou Rosťa.

„Neřekl bych!“ namítal Franta. „Pak už to nezapíše nikdo!“

„Tak si to zapisuj!“ navrhl mu Pavel. „Kdo ti v tom brání?“

„No – měli bychom to zapisovat všichni, aby to bylo z různých pohledů!“ obhajoval to pořád Franta.

„My ti to pak třeba dopíšeme, ale teď to po nás nechtěj!“ odmítl to Rosťa.

Dohodli se tedy, že se sejdou zítra dopoledne. Dnešek byl i tak nabitý. Rosťovi nevadilo ani nechtěné vykoupání v Prokopčáku. Franta to vzletně nazval ***obětí položenou na oltář vědy,*** ostatní to tak přijali a Rosťovi to lichotilo. Než došli domů, byl beztak suchý a na trochu bláta se kluci zpravidla příliš neohlížejí.

Vrcholem spokojenosti byl talíř lívanců, donesený podvečer maminkou Lapkovou pro celou partu. Trochu se sice podivila, když místo čtyřčlenné party objevila v podkroví šestici, ale když zjistila, že jsou to děti nových sousedů, přivítala je docela srdečně. Zejména ráda viděla Lídu.

„Aspoň nebude naše Jitka jediná holka mezi samými kluky,“ řekla. „Kluků bude sice pořád převaha, ale holky je v rošťárnách spíš trochu přibrzdí.“

Kdyby tak věděla, kde její dcera s Lídou a s Frantou dnes byli!

A to tam měly holky převahu!

*****

V noci se Franta vzbudil podivnými sny. Zdálo se mu, že sedí ve školní lavici, namísto učitelky stojí za katedrou obrovská rusalka a celou třídu přísně zkouší, přičemž vůbec nikdo nic neumí. Ani Frantovi v hlavě neblikla spásná myšlenka – cítil se dutý jako džbán.

A rusalčí učitelka rozdávala nemilosrdně samé ***bajle*** neboli pětky a řada ve vyvolávání se zvolna blížila k Frantovi, který se už odevzdaně připravoval na pětkovou pohromu.

Ve chvíli, když už se na něho rusalka přísně zadívala těma obrovskýma očima, Franta se naštěstí probudil.

V první chvíli si nemohl vzpomenout, kde je. Pochopitelně – v tomto pokojíčku spali poprvé v životě, všechno tu bylo jiné než doma, pokojíček byl užší a celkově stísněnější. Ani u tetičky se tak necítil, ačkoliv tam přespávali jen krátce.

Nejhorší bylo, že se tentokrát neprobudil na postelovém patře.

Ležel na zemi, úplně zabalený do přikrývky, takže ho ani podlaha příliš netlačila, jenže si nedovedl vysvětlit, jak se sem dostal. Spadnout s postele nemohl – vrchní patro chránila před podobnou nehodou dřevěná zábrana, slézt se dalo jedině v místě, kde byl žebříček. Asi v noci nějak sám slezl – možná byl na záchodě, ani o tom neví, to se přece stává. Divné bylo jen to, že měl s sebou dole i přikrývku, naštěstí měkkou, takže se neotlačil.

Lída na dolním patře ještě klidně spala a Franta se na ni podíval měkce, jak to šlo. Byla to přece jeho sestřička – se šelmovskými dolíčky na tváři. Kolikrát už si přál místo ní raději brášku, aby si mohli hrát po klučičím, ale vždycky to po nějaké době vzal zpátky. Lída přece nezkazila žádnou hru a že se občas nepohodli? Jak ho máma od mala často utěšovala, s bráškou by to nebylo lepší. Možná naopak – Lidka nejevila takový zájem o Frantovy hračky, aby se o ně pořád tahali, měla svoje, které zase tolik nezajímaly Frantu. Asi to tak bylo lepší, usuzoval, jak mu odmalička maminka našeptávala.

Jestlipak měla Lidka taky tak divoké sny? napadlo Frantu. Ale asi ne, spala klidně, ani se nepohnula. Vypadala teď tak hezky… tak honem uklidit přikrývku nahoru, než se vzbudí, aby se mu nepošklebovala, že spadl s postele, ani o tom neví!

Na postel vylezl opatrně, aby ji nevzbudil. Ustlal si – což mu jindy musela maminka nebo i Liduška připomínat. Pak slezl dolů, tiše se oblékl, sedl si ke svému pracovnímu stolku, v zásuvce našel čistý sešitek – nebyl úplně nový, ale pár vytržených listů nic neznamenalo – a pokoušel se vzpomenout, jak to vlastně včera začalo.

A pak začal psát.

„Včera, třetího srpna, jsme se přistěhovali do nového domova. Je to strašná barabizna, ale nic lepšího naši na výběr neměli, takže to budeme muset vydržet. Seznámili jsme se už dopoledne s partou zdejších dětí – Rosťou, Jirkou, Pavlem a Jitkou. Jitka nám ukázala největší místní zvláštnost u rybníka Žabáku. Otevírá se tam občas brána do světa rusalek – jak zdejší rodáci říkají mimozemšťanům…“

Psal tak zaujatě, že si ani nevšiml, že za ním stojí Lída.

„Tak to přece jen sepíšeš?“ uslyšel najednou za sebou tichý šepot a prudce sebou trhl.

„Fuj, lekl jsem se, že je to máma!“ řekl. „Víš, já myslím, že to musíme zapsat, i kdyby to nečetl nikdo jiný než my sami.“

„Když budeš chtít, připíšu ti tam, jak jsem to viděla já,“ slíbila mu tiše. „Fráňo, že je to něco úžasného, viď! To by se nám v Praze nikdy nestalo!“

„Taky si myslím, že je to něco úžasného,“ souhlasil s ní. „Víš, Lidko, nejde mi z hlavy to chození po vodě. Pravda, Klimšovi to dokázali už před námi, ale víš přece, kdo to uměl kdysi dávno před nimi?“

„Taky mě to napadlo,“ přikývla. „Naposledy chodil po vodě Kristus. Ale to už je přes dva tisíce let… jestlipak se tenkrát taky setkal s rusalkami?“

„To už dnes nikdo nezjistí,“ řekl Franta. „Všechno, co se o něm zachovalo, napsali až mnohem později. Právě proto to chci zapsat hned, dokud je to čerstvé.“

„Chceš se stát novým Kristem?“

„To by mě ani nenapadlo,“ otřásl se. „Nač by to bylo? Ale to setkání s rusalkami – asi bychom měli říkat s mimozemšťany – je tak jako tak něco… něco úžasného. A my máme jen velkou a nezaslouženou kliku, že jsme se u toho nachomýtli…“

„Nezaslouženou?“ opakovala po něm s otázkou v hlase.

„Je snad nějaká zásluha, že jsme tam byli?“

„Byl jsi první, kdo se s nimi snažil domluvit.“

„Jo – protože utíkat nebylo kam,“ zlehčoval to. „A když už jsme tam byli…“

„Zvládl jsi to nejlépe ze všech,“ trvala na svém Lída. „Ale chceš něco vědět? Dneska jsem měla strašné lítací sny a když jsem se probudila… nebudeš mi to věřit, ale ležela jsem… tady na našich stolech. I s přikrývkou, ale bez polštáře. To se mi ještě nikdy nestalo!“

„Na stolech?“ vytřeštil na ni oči.

„Dyť říkám, že mi to nebudeš věřit! Sama to nechápu. Kdybych normálně spadla dolů, tak bych asi ležela na zemi, ale na stolech… Ještě že na nich nebyl obvyklý čurbes!“

„Hele, já ti to věřit budu,“ řekl vážně. „Musím ti to věřit, protože jsem se dneska taky neprobudil ve svý posteli. Jenže já jsem spal na zemi.“

„To by snad bylo normální, ale na stolech…“

„To bys mi musela nejprve vysvětlit, jak jsem se dostal z postele dolů! Přes ohrádku to přece nejde!“

„Poslyš, Fráňo, jestli to nebude mít taky nějakou souvislost s rusalkami…“

„Myslíš?“ podíval se na ni trochu udiveně.

„Jo,“ přikývla. „Když to chceš vidět… postav se!“

Nechápavě jí vyhověl, zatímco ona od něho poodstoupila až ke stěně. Najednou se mu něco nezdálo. Lída byla přece o půl hlavy menší než on – a teď se jí najednou díval… přímo do očí… jako kdyby rostla, už byla větší než on…

Nebylo to tím, že by rostla.

Mezi jejími bačkorami a podlahou byla mezera. Vešla by se do ní stolička, pak židle… prostě se – vznášela. Po chvilce opět začala klesat, až se zase normálně postavila.

Chvíli zrychleně oddychovala, pak se na něho vítězně obrátila.

„Viděl jsi?“

„Jak to děláš?“ uklouzlo mu jenom.

„Představuji si, že lítám,“ sdělovala mu. „Jenže si to jenom nepředstavuji, ale opravdu lítám – a jestli je to od rusalek, jakože si to myslím, budeš to umět i ty!“

„Takže nejen chození po vodě…“ vyhrkl tiše.

„Budeme to muset prozkoumat,“ řekla. „Tam u rusalek jsi přece lítal

taky, jen mnohem výš. Byl jsi od nás takhle malinký!“

„Máš pravdu,“ vzpomněl si. „Jenže jsem si myslel, že to dělají ony.“

„Máme ještě hodně co zkoumat,“ shrnula to.

*****

K rusalkám se tentokrát vypravili všichni, ale domluvili se, že mluvčím bude Franta. Ne že by i jiní neměli ambice, zejména dosavadní šéf party Rosťa, ale tentokrát bylo všem jasné, že Rosťa výjimečně nemá s rusalkami dost zkušeností. Zejména Jitka trvala na tom, aby byli všichni pěkně zticha a nechali mluvit Frantu, že to zmákne nejlépe.

„A kdyby ses přimluvil, aby to utancování zkusily i s námi…“ nesměle navrhl Pavel.

„Jestli to bude možné,“ slíbil jim Franta. „A aby to dokončily u Rosti. Bylo by krásné, kdybychom na tom byli všichni stejně.“

Krátce ještě probírali i novinku, kterou zjistila Lída – vznášení, ale protože se to týkalo jen Jitky, byli s tím rychle hotoví. Jitka si to krátce vyzkoušela, ale vznesla se jen tak do dvoumetrové výšky a rychle zase přistála.

„Odteď budeme mít problémy v tělocviku,“ řekla, když dosedla. „Umíte si představit, jak dopadne třeba skok vysoký? Vždyť přeskočíme i laťku ve výšce světového rekordu pro tyčkaře! To by nebylo fér!“

„Můžeš dělat, jako když skáčeš bez toho,“ navrhoval jí Rosťa, kterému se tato možnost stejně jako chození po vodě nedostala – zřejmě to spolu souviselo.

Jitka se trochu rozběhla – a lehce přeskočila vysoký plot, přes který by předtím jen těžko šplhala. Na druhé straně se odrazila a stejně lehce se přenesla zpět.

„Je to marný!“ vzdychla si. „Jakmile chceš něco přeskočit a nasměruješ se do výšky, zamíchá se do toho vznášení. Bez toho už to ani nejde.“

„Budeš muset úmyslně shazovat laťku zhruba ve stejné výšce, jako ostatní,“ poučoval ji ochotně Rosťa.

„Když mně se to nelíbí,“ vzdychla si. „Ať tak, nebo tak, byl by to podvod.“

„To budeme řešit až ve škole,“ utěšoval ji Rosťa.

Nejvíc volnosti měli dnes Franta s Lídou. V domku měli pořád ještě pracovat zedníci, takže děti dostaly velké svačiny na celý den s dovolením

seznamovat se s pamětihodnostmi vesnice. Když se Lída mámy zeptala, co by měla proti jejich zapojení do vesnické party, jen se krátce zamyslela.

„Pamatujete si, co jsem vám říkala v Praze? Když s nimi nebudete kouřit, ani páchat vandalismus a jiné nepřístojnosti, nebudeme mít s tátou nic proti žádné partě.“

„Ani nevím, jestli někdo z nich kouří nebo ne, před námi to nikdo nezkoušel,“ ujistila ji rychle Lída. „Ale kdyby kouřili, zkusili by to už včera, ne?“

„To je pravděpodobné,“ přikývla máma. „Kdo si vypěstuje nějakou neřest, obvykle se jí už sám nedokáže zbavit a provozuje ji kde může.“

„Včera jsme obešli část vsi a bavili jsme se s místními lidmi,“ ujistila mámu Lída. „To snad nebylo nic špatného.“

„Pokud jste lidem nedělali neplechu…“

„To nemáme ve zvyku,“ ujistila ji Lída. „Krásně jsme si popovídali s Klimšovými. To jsou takoví starší manželé…“

„Jistě nás s nimi časem seznámíte, že?“ vyprovodila je maminka na zápraží.

Ostatní členové party tolik volnosti neměli, ale z minula věděli, že když přijdou pozdě k obědu, nic moc se nestane. U Lapků dostanou nanejvýš oběd ohřívaný a u Culků studený, ale větší problém z toho jistě nebude. Rodiče dobře věděli, že je někdy těžké vrátit se přesně v poledne a totéž se ostatně stávalo dospělým. Český sedlák není anglická královna, nemůže obědvat vždycky ve stejnou dobu.

Pak všichni vyrazili ve veselé náladě přes pole. Tentokrát mezi nimi nebyl nikdo, kdo by nevěděl, do čeho jdou. Ani Pavel s Jirkou nebyli u rusalek úplnými nováčky, už je předtím několikrát viděli – jen se jim nikdy nepřiblížili. Teď toho trochu litovali, ale utěšoval je Frantův slib, že se za ně u rusalek přimluví.

Čím víc se ale blížili k Žabáku, tím víc jejich veselá nálada uvadala.

Franta, Lída a Jitka už ve světě rusalek byli, ale uvědomovali si, že to rozhodně není nic běžného. Kdo z lidí se již setkal s mimozemšťany? Občas něco takového problesklo, ale spíš to vypadalo jako výmysly. Ani jim by to nikdo nevěřil – kdyby neměli opravdu pádné důkazy, že to nebyl sen ani výmysl.

Pan Bareš si, pravda, také vymýšlel. Ale když přišlo na důkazy, vymýšlel

si, až se mu od huby prášilo. Klimšovi důkazy měli, ale rozhodli se všechno utajit a jen si potají užívali získaných výhod. Nebylo to nakonec nejrozumnější?

Jediný, kdo kráčel spokojeně, byl Argo. Byl na provizorním vodítku, protože to staré, přepálené rusalčí bránou, si vzal táta s tím, že je spraví – ale protože se teď s mámou točili kolem zedníků, neměl na to čas. Argo si jako jediný z nadcházejícího setkání nic nedělal.

Což se o ostatních tvrdit nedalo.

Nejhorší na tom bylo, že všichni uznávali pravdivost Jitčiných obav – že by to mohli zkazit. A to nejen sobě, ale celému lidstvu – i když měl jistě pravdu i Rosťa, že se v takovém případě nestane nic víc, než že rusalky definitivně zmizí do pohádek.

Faktem ale je, že by si to vyčítali všichni. Sami sobě.

Což by nebylo příjemnější.

*****

Rybníček je uvítal jako vždycky touto roční dobou. Široko daleko ani živáčka, v rákosí si poklidně kvákaly žáby, ale když přišla parta blíž, žáby postupně umlkaly.

„Tak co?“ začal tišším hlasem Rosťa. „Zavoláte je?“

On jediný, ačkoliv měl dar rusalčí řeči a s ostatními rusalkomluvci se domluvil, neměl na pravé rusalky ***lavititji*** – nemohl je tedy zavolat.

„Zkusíme to!“ pokrčil rameny Franta.

Zavzpomínal na jejich tón – a zavolal je.

„Už vás čekáme!“ ozvalo se mu v hlavě. „Chcete přejít k nám?“

„Ano – ale je nás více než minule,“ upozornil je.

„Přivedli jste si s sebou… nějaké hotové bytosti?“

„Ne – jen další kamarády. Děti.“

„Proč?“

„Včera nás tu byla jen část naší skupinky, druhá část byla zaměstnaná jinak,“ pokusil se to vysvětlit Franta.

„Aha – dnes se k vám ta druhá část skupiny připojila,“ pochopily to správně. „Říkáte snad tomu přátelství?“

„Přesně tak,“ souhlasil Franta. „Přátelíme se i se psem Argem, také je s námi.“

„A přijdete všichni do našeho světa?“

„Když nás k sobě pustíte…“

Blýsklo se nedaleko od nich a objevila se brána. Nejprve v podobě bílého vatového oválu, pak jen modravého ohnivého rámu, za kterým byla oranžová step.

„Tak – jdeme!“ pobídl Franta všechny.

Pustil napřed dívky, takže první proběhl branou pes Argo, ale proběhlo to v pohodě.

Na druhé straně je čekaly jako předtím dvě rusalky.

*****

Sezení začalo tím, že si ***vítací rusalky*** pozvaly partu svých kamarádek, aby ***utancovaly*** zbytek dětí – jinak by se mohli debaty účastnit jen Franta, Lída a Jitka. Přitom sice zjistily, že u Rosti již kdysi ***chitsalvu*** začaly, ale také, že ji nedokončily, takže tento nedostatek hned napravily – a Rosťa se mohl těšit, že už nebude v partě posledním.

Ačkoliv se teď mohli domlouvat všichni, mluvil za děti jen Franta. Měl předem aspoň rámcově připravenou řeč a ostatní ho proto nechali, aby mluvil i za ně.

„Nejvíc by nás zajímalo,“ začal, sotva rusalky upravily posledního Rosťu, „jak jste ve svém světě vyřešili problém dravců – pokud tam kdysi byli, jak bych očekával.“

„Ano, kdysi žili dravci i u nás,“ připustily rusalky – dalo se to chápat, jako že to řekly obě, když se nedalo určit, která si to zrovna myslí.

„Pod zemí se dodnes nacházejí zbytky kostí starodávných tvorů a z jejich zkoumání vyplývá, že mnozí z nich byli draví. Ale to už je příliš dávno.“

„Také u nás se pod zemí nacházejí kosti pravěkých zvířat,“ souhlasil Franta. „Některá byla mnohem dravější než dnešní. Dravci ale u nás nevymizeli. Včera jste nám naznačili, že by se to mohlo časem změnit – jen že by to mohlo příliš dlouho trvat.“

„Ano – náš odhad je kolem milionů let – a to je příliš dlouhá doba.“

„U nás se ale některá zvířata mění rychleji,“ řekl Franta. „Podívejte se například na psa, kterého máme s sebou. Jeho nedávný předek byl vlk – dravec k pohledání. Jenže pak se vlci spřátelili s našimi předky lidmi a když se podíváte na Arga, zjistíte, že to už dávno není vlk, že se může chovat mírněji. Občas se v něm probudí lovecké pudy, ale stačí na něho zavolat, pes si připomene přátelství s lidmi a je konec lovu i zabíjení. Proti původním

vlkům je Argo sotva poloviční, místo maskovací barvy má srst strakatou – která by ho v přírodě asi rychle prozradila a ztížila mu lov a celkově se mění. Je to vidět i na jiných plemenech psů. Lidé si psy mění podle potřeby i jen tak – dnes máme psí plemena různých velikostí i barev. Dá se z toho usuzovat, že takové změny mohou trvat kratší dobu než miliony let. Ale jedna věc zůstává mimo naše znalosti. Pes byl původně vlk a to byla dravá šelma – jenže po nich psům zůstala trávicí soustava, jak se učíme ve škole. A ta není na rostlinnou stravu stavěná. Pes, kterého živíte čistě rostlinnou potravou, brzy onemocní. Něco mu zkrátka chybí.“

„Aha – chcete říci, že pes nedokáže žít jen na rostlinné potravě?“ zeptaly se rusalky.

„Tak nějak,“ přikývl. „Předělat psa na vegetariána je problém. Zkrátí se mu tím život. A u jiných zvířat je to ještě obtížnější. Proto by nás zajímalo, jak jste ten problém – pokud jste na něco takového narazili – vyřešili vy.“

„U nás nebyl tak velký,“ řekla jedna rusalka – ačkoliv se opět nedalo dobře rozpoznat, která. „V našem světě došlo před jistou dobou ke kosmické katastrofě, při které dravci zcela vyhynuli. Život se pak vzpamatoval na jiných principech než dřív. Naši předchůdci získali schopnost živit se částečně ze slunečního záření. I naše povrchová vrstva těla dnes dokáže zpracovávat sluneční světlo jako rostliny.“

Přitom se jedna z rusalek trochu načepýřila. Ukázalo se, že to, co původně považovali za závojům podobný oděv, je ve skutečnosti součástí jejich tělíček. Modrozelené průsvitné sukýnky měly tedy tutéž úlohu jako listy stromů – zpracovávaly sluneční světlo.

„To v našem případě opravdu nevypadá jako možné,“ řekl smutně Franta.

„Není to naštěstí jediná možnost,“ připomněla jim rusalka. „Vývoj může vést různými cestami. Vám bude vývojově nejblíž svět ***opalychů,*** nejvíc se vám podobají a také to byl nejdéle svět dravců. Nakonec – přechod od dravců tam skončil nedávno, takže i v tom jsou vám bližší než my.“

„Dobrá – jak to tedy vyřešili oni?“ zeptal se zdvořile Franta.

„U nich to proběhlo více směry,“ řekly rusalky. „Nabídli dravým živočichům rostlinné náhražky složením podobné živočišné potravě. Za normálních podmínek by to ale způsobilo prudký nárůst počtu dravců, kteří by se zčásti živili rostlinnými náhražkami, ale většinově by setrvávali na původní potravě. Oni ale náhražky vyvinuli tak, aby současně regulovaly

rozmnožování všech živočichů, kteří se jimi živí. Tak mohl vzniknout ustálený stav, kdy je nadbytek potravy pro všechny, ale nedochází k přemnožení zvířat, takže původním dravcům stačí rostlinné náhražky. Časem se to ustálilo tak, že dravci ztratili dravost a vystačili si s rostlinnou potravou.“

„Vidíte – něco takového bychom potřebovali i my,“ řekl Franta. „Naším problémem je prakticky totéž. Lidé se snaží vypěstovat dostatek rostlin – jenže tím se přemnoží tvorové, kteří nám je sežerou – říkáme jim myši. Musíme si proto vydržovat dravce, aby myši udrželi na nižších počtech – těm říkáme kočky. A pak vznikne neřešitelný problém – nemůžeme si dovolit předělávat dravce, protože by nám myši sežraly všechno. Příroda sice vždycky najde rovnováhu mezi množstvím rostlin, myší a koček, jenže většinou to řeší katastrofami – tedy tak, že přemnožení živočichové zahynou hladem. My lidé jsme v tom koloběhu jen dalším článkem – i my můžeme při nedostatku potravin hynout hladem a občas se to v našem světě děje. Proto i my musíme občas podporovat dravce, i když se to nám samotným nelíbí.“

„Myslíte si, že by vám zkušenosti ***opalychů*** pomohly při přeměně vašeho světa?“

„To si netroufnu odhadnout,“ zavrtěl hlavou Franta. „Je to možné, je to dokonce velice pravděpodobné, ale jistotu nemám. Asi by to chtělo vyzkoušet, aby se daly lépe odhadnout případné následky.“

„Tohle asi neodhadneme ani my,“ odvětily rusalky. „Přibereme si do řešení problému několik ***opalychů,*** mohli by nám dát zasvěcenější odpovědi. Navrhuji ponechat ty otázky otevřené do jejich příchodu. Máte naopak nějaké otázky vy?“

„Ano, máme,“ oddychl si Franta – takže už nedojde na další šťourání v otázce dravců na Zemi a nehrozí ani okamžité ukončení setkání s rusalkami.

„Zajímalo by nás, jaký úplný význam má vaše ***chitsalva***,“ zeptal se. „Prakticky ihned jste nás seznámili se schopností dorozumívání nejen s vámi, ale i mezi námi – ale povšimli jsme si i dalších schopností, které nám to přidalo. Co nám o tom můžete sdělit? Jestli to správně odhaduji, my něco takového jako ***chitsalvu*** nedokážeme.“

„Pokud nic podobného neznáte a zejména, když jste ještě nehotoví lidé, něco bychom vám sdělit měli,“ souhlasily rusalky a oběma se mihlo ve

tvářích cosi jako úsměv – zřejmě měly i tuhle schopnost. „Operace ***chitsalva*** probíhá v urychleném čase, který, jak se zdá, vaše civilizace ještě neovládá.“

„No právě!“ opáčil Franta. „Víte – vy zřejmě v těchto místech náš svět navštěvujete již delší dobu. Díky vaší dorozumívací schopnosti jsme již v okolí objevili několik starších lidí, kteří také kdysi podstoupili alespoň neúplnou ***chitsalvu.*** Už jsme si vyjasnili, že ji mohli považovat a také ji považovali za ubližování a proto se vám pak vyhýbali, ale někteří z nich víceméně pokusně přišli na další s tím spojené jevy.“

„Použili jsme ten postup, neboť máte podobnou stavbu těl jako ***opalychové*** a proto jsme očekávali, že bude úspěšný i u vás,“ vysvětlovaly jim rusalky. „Kromě dorozumívání by měl umožnit jisté omezené ovládání antigravitace, jeho pomocí byste se mohli vznášet a přemisťovat těžké předměty, a také řídit rychlost vnímání. Navíc by to mohlo vylepšit vaše hospodaření s energií ve vašem těle, ovšem za předpokladu, že se to u vás bude projevovat jako u ***opalychů.*** Jenže vaše podoba s nimi nasvědčuje, že by to platit mělo a včerejší den potvrdil, že můžete používat antigravitaci – alespoň jeden z vás včera létal.“

„To jsem byl já,“ přikývl Franta.

„Stejně jako když se zaměříte na sebe, můžete se zaměřit i na okolní předměty a na dálku jimi pohybovat,“ sdělily jim rusalky. „Pozveme sem pár ***opalychů,*** ať vás naučí řídit rychlost vnímání – ale nechme to na příští schůzku. Líbí se nám, že byste chtěli přirozený vývoj urychlit, asi vám pomůžeme víc, než jsme měli původně v úmyslu, ale nedáme vám nic, co byste mohli zneužít. Nemůžeme vás ani pustit do jiných světů, než na krátká setkání u nás – a doufáme, že vy sami brány do jiných světů ještě dlouho neobjevíte.“

„Podívat se do jiných světů by bylo pro nás lákavé,“ vzdychl si Franta. „Ale to bychom asi chtěli příliš mnoho. Snad kdyby se nám podařilo zlepšit náš svět a přeučit dravce, aby se přestali chovat dravě – ale i vy to odhadujete na příliš vzdálenou dobu.“

„Správně si to myslíte,“ souhlasily rusalky. „Dnešní schůzka byla užitečná – pro nás, ale i pro vás. Snad si to na příští schůzce ještě lépe vyjasníme. Ale dnes jsme prakticky zcela vyčerpali možné náměty k jednání. Vrátíte se do svého světa a ozvete se nám zítra?“

„Dostali jsme od vás zajímavé podněty ke zkoumání,“ přikývl Franta.

„Ozveme se vám rádi. Rozhodně se nám líbí, že setkání s vámi probíhá alespoň takto.“

„Chtěli byste víc?“ opět se obě rusalky trochu podivně usmály.

„Získali jsme od vás víc než vy od nás,“ zavrtěl hlavou Franta. „Nic víc vám nabídnout nemůžeme – a co bychom mohli, nebude pro vás nové. Jsme ve vztahu k vám ti chudší.“

„Chudší… proč používáte takový ošklivý pojem?“

„To je přece váš pojem!“ opáčil Franta. „My se dorozumíváme zvuky a v naší řeči se to řekne jinak. Používáme vaše pojmy, protože je máte. Tam, kde naše řeč používá pojmy, vaší řeči cizí, tam jen stěží hledáme opisy. Vezměte si jako příklad váš pojem ***dravec*** – jak jsme pochopili, u vás to znamená tvora, který zabíjí jiné a živí se jejich těly. My pro to ale máme mnohem víc výrazů, jen nevím, jak bych vám je sdělil. Například naše ***šelma*** – je to dravé zvíře, podle vás dravec, který se živí pouze jinými tvory, které zabíjí. Pojem ***všežravec*** u nás znamená tvora, který se živí rostlinami i živočichy a ty zabíjí jen příležitostně, většinou se živí rostlinami. Náš pojem ***mrchožrout*** znamená tvora, který se živí těly jiných tvorů, ale jen těmi, kteří zahynou z jiných příčin – například věkem, takže je nezabíjejí. Máme pojmy i pro speciální druhy dravců – ***hmyzožravci*** se živí výhradně hmyzem. Když ale máte pro něco pojem a my to při používání vaší řeči vycítíme, proč jej nepoužít?“

„Ano, máme takové pojmy,“ odvětily rusalky. „Ale v našem světě je nepotřebujeme. Máme je jen pro jiné světy, třeba jako je váš. Ano, známe pár dravých světů, kde tyto pojmy ještě mají význam. Bohatý – chudý, spravedlnost – nespravedlnost, válka – mír… U nás se nesetkáte ani s náznakem pojmu válka a proto nepotřebujete ani pojem mír, který je pouhým opakem. Totéž platí o pojmu chudý – pokud jej používáte správně pro jedince nebo skupinu, trpící nedostatkem, ačkoliv jinde je nadbytek.“

„Ale vždyť to používáme správně!“ hájil se Franta. „Máme přece proti vám nedostatek informací i prostředků, jak řešit problémy dravců. Vy jich máte – díky ***opalychům*** – dost, když jste to již vyřešili. Jsme tedy ve srovnání s vámi chudší – nebo ne?“

„Mezi různými světy se těchto pojmů nikdy nepoužívalo,“ odvětily rusalky.

„My žijeme jen v jednom světě,“ upozornil je Franta. „Proto ty pojmy

používáme tak, jak jsme zvyklí.“

„Znamená to, že u vás jsou pojmy jako ***bohatí a chudí*** časté?“

„Dá se to tak říci,“ přikývl Franta. „A známe i nespravedlnost. A možná i některé jiné vaše ošklivé pojmy. Ani se nám to nezdá nemožné. Tak to prostě je.“

„Jste strašný svět!“ řekly – až příliš vážně.

„Možná,“ připustil Franta. „Nejsme s ním sami spokojeni – a to říkám i jako nehotový člověk. Jenže v něm žijeme, nemůžeme si vybrat jiný a vy nás jinam nepustíte.“

„Nemůžeme vás pustit jinam! Zničili byste ještě další světy – to pravidlo potvrdilo již několik odstrašujících případů. Dravci se nesmí šířit!“

„V tom vám neodporujeme – ačkoliv tyhle zkušenosti nemáme. Jsme rádi, že jste nám pomohli alespoň tak jako dosud. A to i když se vaše pomoc omezila na pár jedinců, kteří ani nemají schopnosti a možnosti změnit náš svět.“

„Slíbili jste nám ale…“

„Slíbili jsme, že se o to pokusíme!“ přerušil je Franta poprvé tak razantně. „Nemůžeme vám ale slíbit, že se to podaří, když i vy sami o tom pochybujete! Můžeme se o to jedině pokusit a to vám také slibujeme. Nic víc.“

„Takže ani vy nevěříte, že se vám to podaří? Proč to tedy chcete zbytečně zkoušet?“

„To nebude zbytečné!“ namítl Franta. „Vy jste řekli, že se to nepodaří. Ale podle nás by to mělo smysl i kdybychom to urychlili jen o sto tisíc let. My se toho třeba nedočkáme, ale aspoň něco pro to můžeme udělat – a to už smysl má, ne že ne!“

„Má – anebo nemá,“ namítly rusalky. „Máme zkušenost s tak dravým světem. Jednu – jedinou. Ale strašnou. Ti dravci se zabíjeli i mezi sebou, až se vyvraždili. Tak dokonale, že to na jejich světě přežily jen nějaké bakterie. Pořád se to zhoršovalo, až najednou… obáváme se, že to může potkat každý svět dravců, kde dravci získají dostatečnou inteligenci, aby toho byli schopní. Pak by váš svět neměl před sebou milion let vývoje, ale pár let nestability se zhoršujícím se průběhem… no, pomůžeme vám i tak, ale nemáme příliš velké iluze… ani my to nepovažujeme za úplně nesmyslné, jen máme jisté pochybnosti…“

Franta se zarazil. Milion let – to by se nikoho z nás netýkalo, urychlení o sto tisíc je spíš akt dobré vůle, ale několik málo let nestability? Náš svět skutečně stabilitou nevyniká a co se nepodařilo v době Pobělohorské píkami a mušketami, to by se dnes atomovými zbraněmi podařit mohlo. A proti něčemu takovému nemohou hnout ani prstem.

Mohli by se věnovat jedině dravcům podle původního smyslu rusalek – tedy tvorům, požírajícím jiné tvory. Má-li se toho náš svět zbavit… i když Frantu v koutku duše blažilo, že je to fuška na milion let – protože si občas velice rád pochutnal na pečeném kuřeti nebo na uherském salámu a představa, že by se měl vzdát maminčiny svíčkové? To těžko!

No – uvidíme, s čím přijdou opalychové. A co je to za bytosti.

Zítra.

*****

Rouhači

Návrat z druhé schůzky byl ještě triumfálnější než předtím.

Především na tom byli všichni stejně. Parta se přestala dělit na šťastlivce obdarované rusalkami a méně šťastné bez jejich darů. Navíc se dozvěděli, že to není všechno a ještě se něco dozvědí.

Frantu potvrdili ve funkci oficiálního mluvčího party ve vztahu k rusalkám. Dosud se mu přece podařilo vyjednat maximum. Rusalky se neulekly ani lidské masožravosti a jak se zdá, jeho názory vedly ke zvýšení jejich zájmu o lidi.

Pravda, nejen jemu, ale všem se hodilo, že samy rusalky považovaly proměnu dravců ve vegetariány za záležitost milionu let. Aspoň se zatím nemuseli omezovat. Takový pečený špekáček u podzimního ohně se prostě nedá srovnávat s pečenými bramborami – ačkoliv ani ty nejsou k zahození. Ale přijít za rodiči s požadavkem na změnu stravy na vegetariánskou? To by nedopadlo dobře. Spíš by se dala očekávat nějaká nepříjemná sankce. Například oběd s pravou svíčkovou, při které by oni ke knedlíkům dostali jen dušenou zeleninu s poukazem na fakt, že i ta omáčka je z vývaru a tudíž pro vegetariány nepřípustná.

Ba ne, musí to jít jinak. Žádné násilné přeučování. Naštěstí – milion let je dost času.

Při návratu napadlo Frantu vyzkoušet vznášení. Ale hned zjistili, že to není tak snadné, jak se zdálo. Vzletět do výšky bylo zřejmě stejně namáhavé, jako šplhat tam po laně. Rosťa to přičetl zákonu zachování energie, ale Frantovi se to nezdálo. Včera přece u rusalek vyletěl do výšky Eiffelovy věže ve Francii a nebyl přitom zadýchaný. A teď tohle?

Výhoda létání se ale projevila i tak. Do výšky to bylo namáhavé, ale když se před nimi ocitlo údolí, zkusil se Franta vznášet vodorovně – a to vůbec namáhavé nebylo. Franta měl jen pocit jako kdysi dávno na dětském hřišti, kde byla malá dětská lanovka. Na jedné straně se nasedlo a už se jelo – až se na druhém konci přistálo do písku. Lano bylo skoro vodorovně, ale co zábavy se tam zažilo!

Jenže tohle bylo bez lana a bez lanovky – a pocity při tom byly podobné.

„Zkuste si to všichni!“ stačil ještě pozvat ostatní, než se dostal z dosahu rusalčí řeči. Pak už se jen soustředil na přistání, ale bylo to jednoduché –

stačilo jemně zvednout směr vzhůru a brzdilo to samo. Přistál na poli na hřebenu za nevelkým údolíčkem – a vzápětí sem doklouzali vzduchem i ostatní, jako poslední Lída s Argem.

„Paráda!“ zhodnotila to jedním slovem Jitka.

„Super!“ ještě to zkrátil Rosťa.

To tedy byla výhra! Sice to znamenalo při každém výletu zdolat nejvyšší bod cesty po svých, ale pak už se svět před nimi otevřel jako před piloty ultralightů – až na to, že na to nepotřebovali křídla ani motor.

„Víte, jak se bude lítat v lese?“ rozplýval se Pavel.

„Škoda, že to budeme muset tajit,“ vzdychla si Jitka.

„No jo… ale když si pomyslím, jak by kluci ve škole koukali… Třeba v zimě, jezdíme občas do školy na běžkách, do města je to do kopce, ale zpátky! Místo na lyžích si to frčet těsně nad závějemi…“ představoval si Jirka.

„Zajímalo by mě, jak je to se slibovaným zvedáním předmětů antigravitací,“ napadlo Pavla. „Ten zákon zachování energie to vlastně znemožní! Pak uzvedneme jen to, co bysme uzvedli tak jako tak.“

„Ale představ si, že máš donést nějakou bednu přes údolí!“ napověděl mu Franta. „Než abys ji tahal dolů a zase nahoru, vezmeš to vodorovně přes údolí! A kdo by to uviděl, tomu by vypadly oči z důlků!“

„Právě proto to nesmíme dělat,“ zamračil se naopak Rosťa. „To tajemství musíme držet pod pokličkou, žádné veřejné předvádění!“

„A proč vlastně?“ napadlo Lídu. „Proč to máme tajit?“

„Tak si zkus představit, jak tě hned začnou zkoumat pluky vědátorů, kterým by se taky hrozně hodilo poznat tajemství antigravitace,“ vysvětlil jí rychle Rosťa.

„Nehledě na to, k čemu by to později využili,“ došlo i Frantovi. „Všechno dobré, co kdy lidstvo vymyslelo, se nakonec použilo v armádách. Rosťa má pravdu – musíme to před lidmi utajit. Klimš měl pravdu – nejhorší dravci na světě nejsou tygři, ale plukovníci.“

„Proč ne generálové?“ ušklíbl se Rosťa.

„Protože ti se detaily nezabývají,“ řekl Franta, který na tohle téma v Praze s kamarády debatoval. „Generál jen naplánuje přepadení sousední země, ale plukovníci vydají rozkazy k vyvraždění civilistů.“

„To pak může kdejaký četař, ne?“

„Četař rozkaz k vraždění civilistů nedá, protože by ho čekal soud," odvětil Franta. „Zato plukovníky už nikdo stíhat nebude – velkým zvířatům to vždycky projde!"

Tak či tak, na utajování se rychle dohodli.

„I před rodiči?" napadlo najednou Frantu.

„I před nimi," řekl bez milosti Rosťa.

„Já si myslím, že rodiče by to vědět mohli," smlouval Franta. „Naši jsou opravdu fajn, ti to pochopí – i s nutností utajovat to před ostatními. Ale v rámci rodiny by měla být důvěra."

„Vy jim hned svěříte i každý školní průšvih?" chytal se stropu Rosťa.

„My ano," řekl Franta i za Lídu. „Je to lepší než aby se to dozvěděli odjinud. Zatím se nám důvěra k našim vždycky vyplatila. Naši to dokážou ocenit."

„Naši ne," zavrtěl hlavou Rosťa. „Ale v tomhle bysme měli být jednotní. Takže byste to neměli doma říkat ani vy!"

„Ale proč?" odporoval Franta. „Když vašim v tomhle věřit nemůžete, neříkejte jim to, ale my našim lhát nechceme!"

„Určitě to prokecnou!" trval na svém Rosťa.

„Neřekl bych," namítal Franta. „Naši mají náhodou ještě konspirativní školu! Náš táta se svým tátou poslouchali za komoušů Svobodnou Evropu už když bylo tátovi pět let. A nikdy to neprokecl – a tenkrát to bylo opravdu o hubu!"

„To vám říkal táta, co?" pochyboval Rosťa. „Nechlubil se jenom?"

„To nám řekl děda, dokud byl naživu," odvětil Franta. „Jenže děda vloni zemřel – aspoň se nedožil, jak nás vyhnali z Prahy!"

„Takže vaši opravdu poslouchali Svobodku?" zajímal se Rosťa.

„Jo," přikývl Franta. „Táta nám ale vysvětlil, jako to bylo. Děda vždycky tvrdil, že se pravdu nedozvíš ani od komoušů, ale ani ze Svobodky. Vždycky říkal, že lžou jedni i druzí a pravda je někde mezi tím. Svobodka nám prý tvrdila, jak by nám tady bylo krásně, kdyby komunisti zmizeli. Což se stalo, ale je nám snad o tolik líp?"

„Jo, náš otec taky občas nadává na vrchnost," připustil Rosťa. „Jenže říká, že to bylo vždycky a nikdo to nezmění. Vrchnost stála vždycky za starou bačkoru, ať to byli komouši, nebo dnešní demokradouři."

„Vida, jak se shodneme," usmál se Franta. „Jsem vážně zvědavý na

názory spolužáků, až budeme chodit do školy.“

„My se ve škole o tomhle nebavíme,“ řekl Rosťa. „Všude se najdou pitomci, kterým se současný stav líbí. Dřív to byly děti komunistů, dneska se všude najde nějaký pracháč, který vrchnost vychvaluje do nebe!“

„No – to my nejsme, ani nebudeme,“ řekl s trochou ulehčení Franta. „A pokud vy taky ne, bylo by to jen dobře.“

„Naši taky nemají vrchnost v lásce,“ přidala se Jitka.

„Asi záleží na tom, kdo kde bydlí,“ rozumoval Rosťa. „My jsme všichni v chalupách, tak budeme držet spolu a nadávat na vrchnost jako za Rakouska. Vychvalovat vrchnost bude naopak ten, kdo bydlí ve vile – podle toho, jestli si na ni nakradl za komoušů nebo dnes.“

„Možná,“ vzdychl si Franta. „Jenže v Praze tohle neplatilo. V panelácích bydleli jak ti, kdo vrchnost nesnášeli, tak i ti, kdo se měli dobře.“

„Nechme to koňovi, má na to větší hlavu,“ zarazil je Pavel.

„Jsem pro,“ přidal se k němu hned Franta. „Ale ve vztahu k rodičům – nechal bych to na uvážení každého z nás. Kdo může znát někoho lépe než vlastní rodiče ?“

„To by ses možná divil!“ strašil je Rosťa.

Ale nakonec povolil a souhlasil, aby si to každá dvojice rozmyslela sama. Rodičům se lhát nemá, ale rodičům se lže – s tím se těžko co nadělá.

Tak se nakonec parta u Lapků rozešla. Před rozchodem se Franta stačil zmínit, aby se doma nikdo nedivil, kdyby se ráno probudil jinde než ve své posteli, zejména pokud mívá často létací sny. Jenže Jitka naopak tvrdila, že se jí minule nic takového nepřihodilo.

„Kdyby se někomu podařilo lítat ve spaní, ať se s tím zítra pochlubí,“ navrhla.

Na to všichni lehkomyslně přistoupili a rozešli se.

Franta s Lídou pak zamířili domů pěšky, ačkoliv cesta k nim mírně klesala a klouzavým letem by byli doma pohodlněji a dřív.

Možná to ale rozhodlo, proč neletět.

Spěchat nebylo proč.

*****

Doma se Franta s Lídou ještě znovu poradili, jak na rodiče.

„Lhát jim nebudeme,“ trval na svém Franta. „Ale nemůžeme jim to říct hned dneska. To by nám zatrhli už zítřejší setkání s těmi… ***opalychy***… a já

je chci vidět!“

„Takže jim to řekneš až to všechno skončí?“ nelíbilo se to Lídě. „Víš, já si myslím, že jsme je z toho už od začátku neměli vynechávat.“

„Když si nemůžeme být jistí, jak by to vzali!“ postěžoval si. „Nejlepší by bylo, kdyby do toho šli spolu s námi. Zavedli bychom je k rusalkám a oni by to třeba převzali za nás, ale hlavně aby nás od toho neodehnali!“

„Myslím, že už teď by nás neodehnali,“ mínila Lída. „Museli by uznat, že jsme – tedy spíš že ty jsi to dohodl nejlépe, jak jen to šlo.“

„Culkovi to nejspíš doma neřeknou nikdy,“ připomněl jí.

„V tom případě máme lepší rodiče, ale já bych jim to opravdu řekla raději hned.“

„Počkej tedy do zítřka,“ požádal ji. „Až uvidíme ***opalychy***!“

Vyvstal ale před nimi problém, na který Franta upozorňoval i ostatní. Jitka sice tvrdila, že minulou noc spala jako zabitá a neměla pocit, že by nechtěně opustila postel, jenže Franta s Lídou měli zkušenosti opačné.

„Neměli bychom se k posteli něčím přivázat?“ napadlo Lídu.

„Můžeme o tom uvažovat, kdyby nám noční létání dělalo problémy,“ připustil Franta. „Lepší by ale bylo, kdybychom si na to zvykli a přestali v noci lítat.“

Přivazování tedy odložili a hned po večeři šli spořádaně spát. Až se rodiče divili. Co že je ani televize nezajímá?

„My jsme dneska moc ulítaní,“ vysvětlovala to Lída.

„Nevadí,“ utěšovala ji máma. „Dnes to zedníci dokončili, od zítřka už ven nemusíte.“

„Ale co když chceme?“ řekla Lída. „Víš, mami, našli jsme si tu nové kamarády a když není škola a venku je tak hezky, chceme si to ještě trochu užít…“

„Nejsem proti,“ usmála se maminka. „Když nebudete dělat lumpárny…“

„Sousedka paní Lapková byla ráda, že jsme se k nim přidali,“ sdělovala důvěrně matce Lída. „Byla ráda, že nás holek bude v partě víc. Předtím byla Jitka Lapková sama na tři kluky – jeden je sice její brácha, ale teď jsme dvě na čtyři kluky a to je podle paní Lapkový příznivější poměr, takže můžeme mít na kluky lepší vliv.“

„Kéž by!“ zasmála se tomu maminka. „Taky bych to uvítala!“

Ačkoliv se po večeři hnali do postele, jakmile byli sami, spát se jim

nechtělo. Museli si to trochu probrat. Přece jen – létat jako pták, jenže bez křídel, to přece není jen tak! Dostali od rusalek úžasný dárek, i kdyby to dneškem skončilo a už nikdy je nespatřili, jak se ještě ráno obávali. Anebo rusalčí řeč – zejména dálková varianta, tisíckrát lepší než mobily, které od včerejška prakticky na nic nepotřebovali.

„Poslyš, Franto, přece jen jsme si mohli vzpomenout a rusalky nafotit!“ napadlo Lídu.

„To ještě můžeme,“ ujistil ji Franta. „Možná by bylo dobré, kdybychom si oba vypnuli na mobilu blesk, abychom je nepoplašili.“

Oba totiž měli mobily kombinované s fotoaparátem a byl opravdu div, že si na ně tam u rusalek nevzpomněli.

„Jenže ty budeš s nimi zítra zase hovořit – fotit bych tedy měla hlavně já,“ došlo Lídě. „Beztak tam budu zase tiše jako pěna.“

„Mluvit tam jen aby se mluvilo beztak nemá smysl,“ přidal Franta. „Máš ale pravdu, já nebudu mít na focení ani pomyšlení. Zkus to tedy ty! Mohly by to být jediné snímky cizího světa v historii lidstva!“

Lída nemeškala, pro jistotu ještě vstala a vypnula na mobilu blesk, aby mimozemské bytosti – rusalky nebo ty slíbené nové – nevyplašila.

Uvidíme zítra!

*****

Maminka měla pochopení pro Frantu s Lídou, aby se vypravili za partou brzy ráno. Před tatínkem je při snídani hájila slovy: *Ať si ještě užijí prázdnin.* Také tátovi vyhovovalo, když se půjdou provětrat – ***čurbes*** v domku se jen zvolna zmenšoval, jak rodiče zaklízeli věci, kam která patří. Na jednu stranu by mohly děti rodičům pomáhat, ale při zařizování bylo lepší, když se do toho příliš nemíchaly. Dětský pokoj uklízela babička – tam už nebylo co měnit, každá změna by byla jen k horšímu a jak říkala maminka – jak se to zařídí zpočátku, tak to buď bude vyhovovat, nebo se toho už nikdo nezbaví.

Dětem to vyhovovalo ještě víc – měly přece před sebou další setkání s mimozemšťany a koho by bavilo uklízení, zejména když rodiče chtějí mít přehled a mít všechno pěkně pod kontrolou, takže jedinou pomocí by bylo jen přinášení čehokoliv.

Jenže se sešli trochu brzy. Rusalky – podle všeobecného mínění – přijdou až krátce před polednem. Co teď?

Rosťa navrhl trochu se ještě před tím proletět mezi dvěma kopečky – zatím si to ještě moc neužili a tady je nikdo neuvidí, mohli by si ještě zalítat.

Lída navrhla menší změnu. Přeletět údolíčko – stejně není dost široké, aby to stálo za to – a pokračovat k Žabáku, kde by si mohli vyzkoušet chození po vodě, ať si Rosťa spraví dojem z minulého neúspěšného pokusu. Toho se chopili všichni a Rosťa nemohl ztratit tvář odmítnutím. Přenesli se tedy přes liduprázdné pole, přešli přes strništěm porostlý hřeben a pokračovali mírně klesajícím letem k rybníčku, kde se opatrně snesli na rákosím porostlý břeh. Argovi se ani nechtělo dolů a Lída ho musela stáhnout mezi ostatní za vodítko.

„Poslyšte – když létáme, je to snad víc než chození po vodě!“ napadlo Rosťu.

„Z hlediska fyziky možná,“ připustil Franta. „Ale z hlediska efektu je to přesně naopak. Víš ty, kdo naposledy před svědky chodil po vodě?“

Rosťa to bohužel nevěděl, čímž jen dokazoval, jak i na vesnici ubývá nábožnosti.

„Tak si to aspoň zkus!“ pobízela ho Jitka.

„To už jste přece vyzkoušeli u Prokopčáku!“ namítal Rosťa.

„Jo – ale protože jsme nevěděli, že je to létáním, domnívali jsme se, že je k tomu nutné běžet a odrážet se od vody jako žabky, jak to říkal Klimš,“ domýšlel to důkladněji Franta.

„Jenže já jsem tam zahučel jako cihla!“ namítal Rosťa.

„No právě!“ pokračoval Franta. „Hele, co kdybys to předvedl úplně jinak než my prve? Žádný běh jako o závod, žádné poskakující žabky! Co kdybys přešel přes ten rybník pěkně zvolna, důstojně, jen co noha nohu mine, *se vznešeností keltského druida?* Vsaď se, že by to vypadalo efektněji!“

Keltský druid ovšem zapůsobil a Rosťovi se to samotnému zalíbilo.

„Jo – kdybyste mi k tomu udělali křoví… myslím tím, kdybyste předstírali nějaké to uctívání – to k tomu přece patří, ne?“

Dohodli se tedy, že sehrají divadlo aspoň pro těch pár žab, obývajících rybníček, když sem nezabloudí kromě nich živá duše. Za tu legraci to stojí.

Pomohl mu i pes Argo, který na vodu vstoupil víceméně omylem, když se snažil lovit žáby a nevšiml si, že už pod sebou nemá pevnou půdu, ale vodu.

Rosťa se tedy opatrně nadlehčil a pomalu vstoupil na hladinu. Od bot se

mu rozbíhaly kruhy, ale to už zvolna kráčel po hladině se vznešeností, jakou by mu mohla závidět celá keltská svatyně, zatímco ostatní se mu z legrace klaněli.

„Ježíši Kriste!“ ozval se v té chvíli srdceryvný výkřik.

*****

Z aleje podél cesty vyšla stará paní Zahrádková. Zřejmě šla do lesíka na chrastí, když narazila na improvizované dětské divadlo, jenže na rozdíl od Rosti jí došly souvislosti.

Rosťa měl na sobě sice jen normální džíny, ale – chodil po vodě…

Paní Zahrádková klesla do prachu na kolena a s vytržením hleděla na Rosťu, který se k ní otočil a zamířil k ní přímo přes cíp rybníčku, spolu se psem Argem, kterému se chůze po vodě také zalíbila.

„Jé… paní Zahrádková, dobrý den, co tady děláte?“ hrnul se k ní, aby ji zvedl.

„Sakra, průšvih!“ dodal rusalčí řečí, které naštěstí stará paní nerozuměla. Ta slova ale vlila život do ostatních. Najednou by jí pomáhali zvednout se na nohy všichni.

„Ty jsi… ty jsi… chodil po vodě!“ jektala paní zuby.

„No, víte… my si tu jenom něco zkoušíme…“ zkoušela to uhrát do autu Jitka. Ale měla být raději zticha.

„Ty jsi chodil po vodě, Rostislave Culku!“ trvala na svém Zahrádková a bylo znát, že se již vzpamatovává. „Jako Kristus! A dokonce se psem! Jak ses mohl opovážit?! To je škandál! Až to povím vašim!“

Argo se přitočil Rosťovi k noze a jako jediný si mohl dovolit beztrestně na rozdurděnou paní Zahrádkovou vyplazovat jazyk. Psům je v tomto směru obecně mnohé dovoleno.

„Dyť o nic nejde!“ protestoval Rosťa. „A našim už beztak nic nového neřeknete!“

„Oni to vědí?“ zaúpěla paní Zahrádková. „Vědí to – a nic s tím nedělají?“

„A co by s tím dělali?“ ušklíbl se Rosťa. „Není to nic protistátního ani zakázaného. Co by měli proti tomu dělat?“

„Vždyť je to rouhání!“ tvrdila Zahrádková.

„Jaképak rouhání?“ opáčil Rosťa. „Kdo vám to řekl?“

„Nemůžete přece jen tak dělat to samé co Kristus!“

„Takže nesmíme ani dýchat?“ opáčil naštvaně Rosťa. „Ale paní

Zahrádková, chození po vodě už dávno není žádný zázrak! Vodní lyžování je dneska sport jako každý jiný! Vždyť se v něm pořádají soutěže!“

„Na vodní lyžování jsou snad nutné vodní lyže… a to… motorový člun, nebo co – jenže ty si chodíš po vodě jen tak!“

„To je věc pokroku!“ mínil Rosťa.

„A vy si to tady jen tak zkoušíte?“ pokračovala zarputile Zahrádková a její zděšení se očividně měnilo v nepřátelství. „Jak si můžete něco takového jen tak zkoušet? Vždyť je to zázrak! A se zázraky se nežertuje!“

„Paní Zahrádková! Tohle opravdu není zázrak! Když to můžeme i my…“

„Když chodil po vodě Kristus, byl to zázrak! Tak je to přece psáno – ale od vás je to bohapusté rouhání!“ trvala na svém. „A především od toho psa!“

„To se asi nedohodneme,“ řekl Franta. „Měli bychom se dát nestranně rozsoudit, nejlépe panem farářem. Určitě tomu rozumí lépe než my všichni dohromady. Shodneme se aspoň na tom, aby nás rozsoudil on?“

„Ano, panu faráři to řeknu!“ uklidnila se trochu. „Ten to určitě správně posoudí!“

„Dobře,“ souhlasil Franta. „Řeknete mu to tedy?“

„To se rozumí!“ řekla. „Škoda, že tady ve vsi nebydlí a přijede až v neděli na mši!“

„To neovlivníme,“ řekl Franta. „Až tady bude, přednesete mu to. Doufám, že si nás taky vyslechne, aby to bylo spravedlivé. My už si to před ním obhájíme.“

„Vy si vážně myslíte, že se takové rouhání dá obhájit i před panem farářem?“ vyhrkla paní Zahrádková zděšeně.

„Řekl bych, že ano,“ přikývl Franta tak klidně, jak to jen šlo. „Neděláme nic špatného, nemyslíme si, že by to bylo rouhání, takže nevím, proč bychom to nemohli obhájit.“

„A to bych se na to podívala!“ nadskočila ještě víc. „Uvidíme, jak to v neděli posoudí pan farář! A vy – přijdete vůbec na mši? Ještě jsem vás tam neviděla!“

„Jo, přijdeme se tam podívat,“ slíbil Franta. „Podle toho, jak to rozhodnou naši.“

„Ani ty jsem na mši ještě neviděla!“ odsekla Zahrádková. „Vy budete asi pěkně čistá rodina! Jaký starý, takový mladý!“

„Jak byste nás tam mohla vidět, když jsme se tento týden přistěhovali?“

namítl Franta. „Zdá se mi, že nějak ukvapeně soudíte! To vás pan farář nepochválí!“

„Jakpak můžeš tvrdit, co náš pan farář udělá a co ne? Dyť ho ani neznáš!“

„Neznám,“ připustil Franta. „Ale farářem může být jen člověk rozumný, takže nemůže nikoho soudit tak ukvapeně!“

Pravda, neznal pana faráře, ale na tohle nemohla Zahrádková říci ani popel.

„To se ví, že je pan farář rozumný!“ odvětila.

„Takže nebude soudit ukvapeně!“ dokončil rychle Franta. „Nechme to tedy na něm, ať to nestranně posoudí – a do té doby tomu proboha neříkejte rouhání, když nevíte, oč jde!“

„Jdete do lesa na roští?“ zeptal se jí Pavel, aby odvedl pozornost jinam.

„Do toho vám nic není!“ odsekla, jak byla ještě v ráži.

„Není,“ chopil se toho i Franta. „My se vás ale nesnažíme z ničeho obvinit, jako vy nás. Ani vás nezdržujeme v cestě – sama jste se u nás zastavila!“

„Taky bych vám neradila zdržovat mě!“ odsekla – a rázně vykročila směrem k lesu.

Konečně! Teď ještě museli počkat, až zajde do lesního výběžku. Ta by rusalky jen tak nestrávila! Zdržela je, úplně přišli o časovou rezervu, ale teď museli ještě počkat, až odejde.

„Vážně půjdeš v neděli za farářem?“ obrátila se Jitka na Frantu, zatímco sledovali okraj lesa, kde se mezi stromy ještě trochu míhal barevný šátek na hlavě paní Zahrádkové.

„Budu muset, když jsem jí to slíbil,“ odvětil bez velkého nadšení. „Jinak by z toho byl větší průšvih než je. Doufám, že se v panu faráři nemýlím a že bude stát při nás.“

„To teda obdivuju tvůj optimismus!“ zasmála se trochu kysele Jitka.

„Proč?“ otočil se k ní. „Pan farář musí být rozumný člověk! Dneska už nemůže nikoho obvinit z rouhání a upálit na hranici! Kdyby na něco takového přistoupil, každý normální soud prohraje. On to jistě ví a nepožene to až k soudu. No a já mu pomohu přijatelně to před věřícími vyžehlit, jak se říká, aby se vlk nažral a koza zůstala celá.“

„Nějak se moc cítíš!“ okřikla ho i sestra.

„Ale, Liduš, uvidíš, že to tak dopadne! Bojím se jedině našich. Buď že mi

tam v neděli nedovolí jít, nebo ještě hůř, že by tam chtěli jít se mnou.“

„Jenže ta baba Zahrádková má pravdu, naši do kostela nechodí,“ podotkla Lída.

„V nouzi na tu mši prostě uteču,“ řekl Franta. „Ale nevidím to ještě tak zle.“

„Jak myslíš,“ ustoupila. „Já tě neprásknu. Naopak, budu tě před našima krejt. Ale zlob se na mě nebo ne, nemyslím si, že to bude správně.“

„Proč si i ty myslíš, že by to nebylo správné?“ podíval se na ni udiveně.

„Protože chceš jít proti mámě a tátovi!“

Frantu to zarazilo. Tak to přece nemyslel. Ale pak se přece jen vzchopil.

„Nemyslím to tak, že bychom měli jít proti našim,“ řekl. „Ale shodli jsme se na tom, že to musíme utajit i před nimi, dokud neuvidíme ***opalychy.*** Pak už na tom podle mě tolik nesejde. Ale do té doby bych nic neříkal ani jim.“

„No právě!“ pokrčila rameny. „Jestli dneska ty tvý ***opalychy*** uvidíme, můžeš to říct našim už večer a čerta starého záleží na tom, co bude v neděli. Kdyby pak šli naši za panem farářem spolu s námi, bylo by to podle mě úplně nejlepší.“

„Uvidíme!“ rozhodl se Franta odložit rozhodnutí na později. „Teď už bychom se měli připravit na setkání s rusalkami. Jsme na ně připraveni?“

Obrátil se na zbytek party a všichni, jeden po druhém, trochu nerozhodně přikývli.

„Takže hurá do toho!“ vzdychl si – a soustředil se na volání do cizího světa…

Partu opět rozechvělo očekávání…

*****

Brána se otevřela jako už po několikáté.

Tentokrát to ale vypadalo trochu jinak. Jakmile se elipsa modrého plamene zbavila bílé vaty, která ji vyplňovala na počátku, zvedl se podivný vítr, jako kdyby se je brána pokoušela vcucnout. Hučelo to a syčelo, ne jako u vysavače, ale ten zvuk nebyl zrovna příjemný.

Franta chtěl dát jako vždy galantně přednost děvčatům, ale tentokrát se Jitka na něho naléhavě obrátila: „Franto, jdi tam první!“

Nevyptával se proč a srdnatě vkročil do brány z modravého plamene. Vzduch se mu opřel do zad a popostrčil ho, takže branou skoro proletěl. Za

ním Lída s Argem, pak Jitka, ale kluci Rosťa, Pavel a Jirka se před branou zarazili.

„Franto, co se to tam děje?“ ptal se Rosťa opatrně. „Co je to za vítr?“

„Co by se dělo?“ odpověděl mu rychle Franta. „Je tady větrno, to snad nic není.“

„Není to něco… nebezpečného?“ staral se Rosťa.

„Nemyslím si to,“ odvětil mu Franta. „Tak pojďte, nezdržujte!“

„Nám se to nějak nelíbí!“ přidal se k Rosťovi i Pavel.

V té chvíli to ale luplo – a brána zmizela. Kluci Rosťa, Jirka a Pavel zůstali u rybníčku na Zemi, Franta s dívkami a psem v cizím světě.

„Franto!“ ozvalo se Frantovi v hlavě kovovým tónem. „Ta brána se zavřela! Proč???“

„Jo, všiml jsem si!“ odpověděl mu Franta. „Nevím proč, ale zeptáme se na to rusalek, ty by to měly vědět. Horší je, že tu zatím nejsou.“

„Co ale máme dělat my?“ chtěl vědět Rosťa.

„Počkejte!“ odkázal je Franta. „Neměli jste zdržovat! Až se něco dozvíme, ozveme se!“

Naštěstí jeho diskuse s Rosťou proběhla aniž by se dotkla někoho jiného. Pohledem na dívky zjistil, že se na něho obě dívají s obavami, jakoby věřily, že si bude vědět rady.

Zkusil se vzchopit a rozhlédl se aspoň po rusalkách.

Byly tu. Opět ty dvě. Nebo úplně jiné? To se nedalo rozpoznat. Visely si ve vzduchu kousek nad oranžovou trávou i nad krvavě červenými květy.

„Nějak jsme to všichni nestihli,“ obrátil se na ně.

„Mezi našimi světy začíná období energetické přehrady,“ sdělila mu jedna, a opět bylo těžké zjistit, která z nich. „Nemohli jsme udržet bránu příliš dlouho.“

„Energetická přehrada… nesouvisí to s tím větrem?“ zeptal se Franta.

„Ano,“ potvrdila mu rusalka. „Brána nás stojí více energie než obvykle. Kdyby nám na kontaktu s vámi tak nezáleželo, odložili bychom to na další příznivé období.“

„To opravdu nemohu posoudit, ale díky za snahu,“ odvětil Franta.

„Dnes jsme sem pozvali někoho od opalychů,“ pokračovaly. „Bude to chvilku trvat, počkejte na ně, až sem dorazí!“

Franta krátké přestávky využil ke spojení s Rosťou a uklidnil ho, že

nejde o žádný velký průšvih. Rusalky přišly a zdá se, že se nic zlého neděje. Současně ho vyzval, aby uklidnil zbytek party na Zemi a nedivil se, když teď budou chvilku bez spojení s druhou částí party.

„Mají přijít ti další – na nic jiného nebudeme mít čas," upozorňoval je.

Pak se ale od Rosti odtrhl a soustředil se na další modravou bránu, otevírající se pár metrů od nich.

Brána se viditelně třásla, ale pak se ustálila a zmizela z ní bílá vata. Skrz ni byl vidět další svět s převažující fialovou a hnědou barvou. Fialových rostlin tam bylo poměrně málo, mnohem víc tam bylo nevzhledného hnědavého kamení. Frantovi připadalo jako oranice, ale na hlínu bylo příliš… kamenné.

V té chvíli branou z tohoto světa vkročily do světa rusalek dvě bytosti, při jejichž spatření všichni tři pozemšťané, Franta, Lída i Jitka, ztuhli jako kusy ledu.

A měli proč…

*****

Chleba se salámem

V první chvíli i Frantu napadlo couvnout zpátky na Zem, jenže se ani nehnul. Bylo by to ostatně marné, vždyť brána na Zem tu nebyla.

Jitka vyjekla hrůzou a zůstala stát s rukou na puse, jak se umlčela, aby nekřičela.

Argo začal při jejich spatření temně vrčet, ale nehýbal se. Tázavě se podíval na Lídu, ale zřejmě se už rozhodl reagovat až podle toho, jak se zachová ona. Také Lída ztuhla, jen se rychle přitočila za Frantu, aby byl mezi ní a mimozemšťany.

Protože ti, kdo vstoupili, nevypadali příliš mírumilovně.

Když o nich rusalky prve mluvily, vyjádřily se ve smyslu, že ***opalychové*** se lidem Země podobají ze všech bytostí nejvíce. Děti pak logicky očekávaly, že branou přijdou lidé, nejlépe podobní Evropanům – tedy jim samotným.

Tohle ale opravdu nečekaly…

Ano, bytosti se lidem Země podobaly více než rusalky. Proporce měly lidské – ačkoliv mohly mít na výšku nejméně dva a půl metru. To by se ale dalo snést, kdyby…

Snad nejvíc, čím se lidem podobaly, byl oděv a především boty, našim botám nejvíce podobné. Byly oblečené do černých kožených obleků – krátkých vestiček a něčeho vzdáleně připomínajícího šortky. Což nebylo tak šokující jako to, co oblek nezakrýval. A nezakrytých míst na nich bylo opravdu hodně. Pleť těch bytostí byla totiž krvavě červená, navíc všude včetně obličejů porostlá řídkými černými kudrnatými chlupy. Už to by stačilo, jenže tím to nekončilo. Obličej těch tvorů – či spíše netvorů – se od lidského nejvíc odlišoval širokými krvavě rudými rty, mezi nimiž nahoru i dolů vyčnívaly – obrovské bílé špičáky.

Šavlozubý tygr by je považoval za malé, ale ostatní tygři by jim je jen tiše záviděli.

Podle jakési biologické poučky špičáky charakterizují šelmy. A tohle zřejmě opravdu šelmy byly. V jasném denním světle byly dobře vidět i jejich oči s kočičími štěrbinami místo kulatých lidských panenek. Frantovi se zdálo, že něco takového už někdy někde viděl, ale když si vzpomněl, kde to bylo, roztřásl se ještě víc.

Bylo to v prastaré indické knize Rámájanam, popisující mýtickou válku mezi lidmi, opicemi a indickými démony – a takhle vypadala na barevné ilustraci démonka Šúrpanakhá, právě když Rámovi sdělovala, že spolkne Sítu, aby jí nepřekážela.

Ostatně – na spoustě jiných ilustrací tak vypadají i ďáblové podle představ křesťanů.

Panebože – a před chvílí Franta nabízel svěřit úlohu rozhodčího místnímu faráři! Kdyby se dozvěděl, s kým mají jednat… Nemluvě o babě Zahrádkové! Ta by teprve byla na koni!

Obě obludy se po zmizení brány zastavily a se zájmem si prohlížely skupinku dětí se psem. Argo neustále temně vrčel, ale nehýbal se, ani neštěkal.

„Tohle jsou ti nebezpeční dravci?“ obrátila se pak jedna z oblud na rusalky.

„Možná tak nevypadají – ale jsou,“ řekla trochu smutně jedna z nich, opět aniž se dalo určit, která.

„Nevypadají na to,“ odvětil bodře první démon. Pak se natáhl k Argovi, ale ten ihned vyskočil na nohy a vycenil nepřátelsky zuby.

„No – tenhle je dravec určitě!“ řekl téměř spokojeně démon, ale pro jistotu hbitě ucukl rukou. „Dali jste jim ***biver***?“

„Ano – rozumí nám a my jim,“ přitakala rusalka. „Dokonce i to zvíře.“

„No dobře,“ přikývl démon a obrátil se k dětem. „Jak říkáte svému světu?“

Teď bylo na dětech, aby promluvily. Samozřejmě rusalčí řečí, jiná tady neměla místo. Jenže všem jakoby někdo stiskl krky. Až po chvilce se Franta vzpamatoval.

„Země,“ odpověděl nesměle tomu ďáblovi.

„Takže vy ze Země – opravdu máte zájem změnit ve své Zemi zabíjení pro potravu za něco méně mrtvolného?“

„To bychom chtěli,“ přisvědčil už trochu volněji Franta, jak se stihl osmělit.

„Dobře děláte!“ pochválil je. „A mohli byste nám opatřit vzorek vašeho jídla?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se ho opatrně Franta.

„No – potřebovali bychom získat vzorek vašeho současného jídla,“

opakoval démon. „Nejlépe kdyby se v něm vyskytovaly nějaké zbytky tkání vašich zabitých obětí.“

„A stačila by vám naše svačina?“ nabídla jim Lída a shodila ze zad batůžek, aniž by věnovala pozornost spojení slov „***vašich zabitých obětí“,*** samozřejmě předpokládajících, že jejich jídlo není vegetariánské.

Zato Franta se v duchu trochu přikrčil – doposud hovořil tak, aby nedával rovnítko mezi dravce a lidi, ale tahle obluda to klidně řekla naplno, aniž by předpokládala něco jiného.

„Stačí nám prakticky cokoliv,“ ujistil Lídu démon. „Nemyslím si, že byste se v jídle shodli s námi, takže se potřebujeme trochu orientovat ve vašem.“

Lída mezitím vylovila z batůžku jednu maminčinu svačinku a podala ji démonovi. Už se před nimi trochu osmělila, takže jí to ani nepřišlo.

„Víte, my se musíme nejprve seznámit se základními vlastnostmi vašeho světa,“ usmál se na ně démon strašlivým úsměvem, při kterém Lídě trochu stydla krev.

Pak rozbalil papír a chvíli si prohlížel chleba s máslem a salámem.

„Váš vzorek nám umožní poznat principy vašeho života,“ pokračoval. „Nejlépe by bylo, kdyby ve vzorku byla část rostlinná a část živočišná, ale pro začátek nám stačí blíže poznat jakoukoliv vaši potravu.“

„Tam je oboje,“ přiznala Lída.

„Takže vy už to mícháte!“ usmál se opalych. „Tím lépe! My to teď vezmeme k nám, abychom to mohli pořádně prozkoumat. A vy zatím budete muset počkat.“

„Co s tím chcete – kromě zkoumání – dělat?“ zajímal se Franta.

„My z toho zjistíme spoustu vědomostí,“ řekl démon. „Máme z vašeho světa i vzorky, získané tady ***lyzertemi,*** které vás objevily. Mělo by nám to stačit.“

„Aha – ***lyzertemi*** jsou zdejší bytosti?“ přikývl Franta. „My jim říkáme rusalky. Ale co chcete s těmi vzorky dělat – kromě získání vědomostí o jejich podstatě?“

„Podle nich vám vytvoříme náhražky vaší stravy, abyste se zbavili nutnosti zabíjet jiné tvory pro potravu,“ sliboval démon. „Budou splňovat výživné, chuťové i čichové hodnoty, na jaké jste zvyklí. Navíc budou omezovat reprodukci všech tvorů, kteří se tím budou živit. A kromě toho

vám dáme rušičku toho omezení, abyste mohli podle potřeby řídit reprodukci všech tvorů, kteří budou konzumovat náhražky. To byste prý také uvítali, považujete prý některá přiživující se zvířata za škůdce a omezujete jejich populaci zabíjením pomocí jiných zvířecích dravců.“

„A jak to všechno chcete dokázat?“ uklouzlo Frantovi.

„Nepodceňujte nás!“ ušklíbl se démon. „Zpočátku budeme všechno zkoumat za vás, ale kdyby byly naše náhražky úspěšné, naučíme vás vytvářet další podle vlastní chuti.“

„A myslíte si, že by nás to zbavilo… té nutnosti?“

„Pomohlo to nám, pomůže to i vám,“ zašklebil se. „Ale dnes už toho víc nevyjednáme, sejdeme se tady zítra touto dobou. Lyzertemi nám jistě vytvoří bránu, i když je to náročnější než jindy. Promluvíme si pak o dalším postupu, který už bude záležet jen na vás. V dalším energeticky příznivém období vyhodnotíme úspěchy a neúspěchy a pak teprve uvidíme, jak bychom měli postupovat dál. Souhlasíte?“

„Máme snad jinou možnost než souhlasit?“ opáčil Franta.

„Máte,“ zadíval se démon přímo na Frantu – až se chlapci začalo dělat trochu nevolno. „Máte možnost nechat to jak to je a naši pomoc odmítnout. Jenže pak zůstanete tím, čím jste dnes – s nebezpečím, že se to bude zhoršovat.“

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl rychle Franta. „Myslel jsem to – mohli bychom vám v tom pomoci více? Třeba bychom mohli získat více vzorků – a tak…“

„Nebude to potřeba,“ odmítl démon. „Variace už necháme na vás. Potřebujeme teď jen základní výzkum vaší podstaty – a tu z vašeho vzorku poznáme.“

„Dobře,“ řekl Franta. „Necháme to tedy na vás. Ale máme ještě něco. Získali jsme od vašich přátel ***lyzerte…*** říkají tomu ***chitsalva.*** Jenže s tím neumíme zacházet. Řekli nám, že nám s tím poradíte…“

„Ach – málem bychom na to zapomněli,“ zarazil se trochu démon. „Víme, oč jde, taky nám to říkali. Naštěstí je to velice jednoduché.“

„Naučíte nás to používat?“ opakoval Franta otázku.

„Nemáme tolik času, abychom to naučili všechny – ale jednoho z vás to naučím a ten to naučí ostatní, stačí vám to?“ nabídl démon. „Jsi tady hlavní vyjednavač, budeš to beztak potřebovat dřív než ostatní – pojď tedy ke mně

blíž!“

Franta si dodal odvahy a přišinul se k démonovi. Ten ho znenadání oběma pařáty objal, přitáhl ho k sobě – a v té chvíli měl Franta pocit podivného klesajícího tónu, který ho úplně prostupoval – a skoro současně cítil, jak se zdvihá do výšky. Vyletěl v démonově náručí pět až šest metrů vysoko a pak se opět spolu snesli dolů.

„Vnímal jsi, jak jsem to dělal?“ zeptal se démon Franty.

„Myslíte ten tón?“ ubezpečoval se Franta.

„Ano, ten,“ souhlasil démon. „Nejde o ten tón, ale o jeho vytváření a řízení. Poprvé jsem ti ho vnutil, ale teď už bys to měl umět sám. Zkus si to raději ještě jednou, dokud jsem tady a mohu tě opravovat!“

Franta se pokusil vyvolat ve své hlavě ten podivný tón sám. Samotného ho překvapilo, jak snadno to šlo, ale zkusil s tím klesat a stoupat – a pak s tím přestal.

„Dobře ti to jde,“ povzbudil ho démon. „No a tím jsi zvládl dvě věci naráz. Pokaždé, když si v hlavě vyvoláš ten tón, získáš z okolního vesmíru energii, potřebnou na létání a na zvedání těžších předmětů.“

„A co to stoupání a klesání tónu?“ zeptal se Franta.

„Když ten tón přinutíš klesnout, urychlíš se. Můžeš se pohybovat rychleji než obvykle, získáš větší postřeh i sílu. Ale poslyš – nedostali jste to k ulehčení zabíjení jiných tvorů – myslím tím k lovu! K tomu byste to používat neměli! My vás chceme té chorobné závislosti na zabíjení zbavit, ne abychom vám v tom ještě pomáhali!“

„Nebudeme to používat k lovu!“ slíbil Franta.

„No proto!“ ušklíbl se opalych. „A mohl bys mi teď plivnout na ruku?“

„Proč?“ zděsil se nad tou prosbou Franta.

„Potřebujeme to,“ odvětil opalych. „Bude to pro nás vzorek tvé podstaty.“

Franta mu tu podivnou prosbu splnil.

„Víte tedy co potřebujete,“ řekl opalych. „Sejdeme se tu, až bude opět vhodné období – ale to se dozvíte od lyzertů. Takže – uvidíme se příště!“

Při posledních slovech se za nimi otevřela brána do fialovo-hnědého světa, kterou oba opalychové prošli. Brána pak ihned zmizela.

„Nemáme k tomu co dodat,“ ozval se všem v hlavách hlas jedné z rusalek. „Vraťte se do svého světa, sejdeme se tu ještě zítra – a pak už nastane období energetické bariéry.“

„Jak dlouho potrvá?“ zeptal se rychle Franta.

„Souvisí to s velikým kosmickým tělesem poblíž vašeho světa,“ řekla rychle rusalka. „Jen když je plně osvícené, vyrovnává jeho síla aspoň částečně chvění vašeho slunce. Jen pak se brána do vašeho světa otevírá snadněji než jindy.“

„Takže budeme čekat na další úplněk…“ povzdychl si Franta.

Pak se všichni, Franta, Lída, Jitka i Argo připravili – a rusalky jim nakrátko otevřely bránu, aby se mohli vrátit. Bylo to obtížnější, museli postupovat proti silnějšímu větru než před chvilkou. Bránou se ale protlačili a zakrátko byli zpět u rybníčku zvaného Žabák, kde je čekali zbývající členové jejich party.

„Teda – až vám budeme vyprávět, co jsme tam zažili…!“ vydechl ulehčením Franta.

„Nemusíš!“ zarazil ho Rosťa. „Víme, co se tam dělo, Jitka po celou tu dobu mluvila s Pavlem. Jen se mi zdálo, že srovnání těch bytostí s ďábly bylo přece jen trochu přehnané!“

„Pokud jde o jejich vzhled, pak – bohužel – nebylo,“ řekl Franta.

„No – můžete se na ně podívat sami,“ řekla Lída a pozdvihla svůj mobil, vybavený vestavěným fotoaparátem. „Mám tam jak rusalky, tak opalychy. Zmáčkla jsem je víckrát. Rusalky hned jakmile jsme tam vběhli – a ty druhé hned jak jsem se trošku vzpamatovala ze šoku, když se objevili. Až to zobrazíme na počítači, uvidíte, jaké to jsou strašné bestie!“

„Ale do zlých bytostí mají hodně daleko,“ namítal Franta. „Zvlášť když si uvědomíme jejich snahu pomoci nám.“

„Kdyby tak nesmrděli, byli by to docela dobří strejcové!“ prohlásila Jitka.

Franta na to namítl, že jemu vůbec nesmrděli – a to ho jeden držel v náručí.

„No – možná se mi to jen zdálo,“ připustila Jitka. „V tom světě je vůbec podivných vůní plno, mohlo mi do nosu zavanout něco jiného.“

Ani Lída si žádných neobyčejných vůní ani zápachů nevšimla. Je ovšem pravda, že to v rusalčím světě vonělo jinak než na Zemi, ale nedalo se tomu říkat zápach. Odlišit od toho pachy či vůně dalších bytostí by ale vyžadovalo hodně jemný čich.

„Uvidíme, s čím přijdou zítra!“ řekl Rosťa.

„To mě taky zajímá,“ přikývl Franta.

Zvědaví byli určitě všichni.

*****

Následující chvíle strávila parta učením. Franta jim ukazoval, jak zacházet s tónem ve svých hlavách, zvětšujícím sílu a rychlost. Nedozvěděli se, jak to vlastně funguje, ale to jim nevadilo, hlavně že to šlo používat. S tónem v hlavě nebyl pro nikoho problém vystoupat do výšky, ze které by shlíželi shora i na Eiffelku. Pak už mohli klouzat vodorovně jako dřív, na to už tolik síly nepotřebovali.

Urychlování myšlení zatím ponechali nedotčené. Jednak nevěděli jak to ověřit a kromě toho si ani neuměli představit, nač je to dobré, takže se tím ani nezatěžovali.

Kdyby tak tušili, co to dostali za sílu! Poroučení větru a dešti se v Čechách vysmíváme už od dob, kdy to nadšený textař zabudoval do jedné budovatelské písně. Urychlení času ale tyhle možnosti má… naštěstí to ještě nevěděli…

Ale i tak byli všichni spokojení. Možnosti létání se jim rozšířily a to bylo v této chvíli vynikající. Samozřejmě se ihned rozhodli pro návrat leteckou cestou, ale Rosťu napadlo vzít to malou zacházkou přes lesík a podívat se přitom za babou Zahrádkovou.

„Čoveče, víš ty, jak by nadskakovala, vidět nás lítat ve vejšce?“ napadlo Jitku.

„Jenže to by se musela dívat nahoru!“ namítal Rosťa. „A pro to nemá důvod. Jestli nese na zádech roští, bude se koukat dolů.“

„Hele, mně se to nelíbí,“ řekl Franta. „Správnější by bylo, kdybychom jí s tím roštím pomohli. Ale jen tak se na ni dívat shůry… to ne!“

Rosťa si jen něco zabručel o zažraných skautech, ale na letu přes les už netrval.

Zbytek dne měli tudíž čistě pro sebe a rozhodli se jak se patří si toho užít.

Komu se poštěstí létat si nad poli a loukami jako ptáci! Nedaleko – jen za nejbližším městem – leželo malé amatérské letiště, odkud občas vzlétala letadélka – ultralighty. Byla to ale zábava jen pro ty, kdo na to měli. Letadlo je příliš drahá záležitost, než aby to bylo pro všechny. Jen ta pořizovací cena – a pak i provoz! Benzín, údržba… pravda, zabývají se tím nadšenci, kterým je létání nade všechno, ale lidová zábava to rozhodně není.

Parta dětí ale získala stejnou možnost úplně zadarmo. Létání bez drahých letadel, bez nákladného pozemního zabezpečení, bez stovek povolení, benzínu, olejů a náhradních dílů! A navíc bez závislosti na počasí. Děti si mohou létat i v mlze, v dešti, možná i v bouřce. Pro noční létání nepotřebují ani přístroje! Nehrozí jim havárie – nebudou-li se bezhlavě někam potmě hnát, což by je tak jako tak nenapadlo. Letadla padají – ale to dětem nehrozí. Letadla narážejí při přistávání na překážky, ale děti mohou klesat zvolna. Ani vrtulníky nemohou přistát tam, kde by si mohly poškodit choulostivý rotor – ale děti se snesou třeba i na dvorku anebo do korun stromů.

Jediné, co jim to trochu kazilo, bylo vědomí, že to mohou využívat jen potají, když je nikdo nevidí. Ani dospělí, ani ostatní děti ze vsi. Létání – taková výhoda – ani teď není pro všechny. Jen se toto privilegium místo od finančního hlediska odvinulo od šťastné náhody. Získali to přece jen díky tomu, že byli ve správnou chvíli na správném místě. A také díky tomu, že Franta nezpanikařil a snažil se s rusalkami dohovořit.

Kdyby to tak bylo možné získat pro všechny lidi!

Jenže chitsalva, která to umožňuje, bude pro lidi Země i nadále nedostupná. Rusalky ji podle vlastních slov daly dětem jednorázově, ale tajemství té přeměny zůstane pro lidi Země i nadále tajemstvím.

Ale možná, že to tak bude lepší.

Kdyby tuhle možnost získali vojáci, změní se každý voják v zabijáka výsadkáře. Dost na tom, co zla dokáží napáchat takhle – kdyby ještě mohli létat, kdyby nepotřebovali snadno zranitelné bitevní helikoptéry, to by se jim to teprve vraždilo!

A jak by to usnadnilo život teroristům!

To raději ne! Ať si to prozatím užijí jen děti, které nikomu neublíží. Na ostatní lidi se dostane, až se zbaví svých dravých pudů. Nejen při zabíjení zvířat na jídlo, ale především až se vzdají vraždění ze všech ostatních příčin.

I když to možná bude trvat trochu déle.

Možná – za milion let…?

Mělo by to být dřív…

*****

Před večeří si Franta s Lídou přivedli všechny čtyři nové kamarády domů. Rodiče proti tomu nic nenamítali – bylo jasné, že se v nevelkém pokojíku žádné nepřístojnosti odehrávat nebudou, zejména když Franta

rodiče ujistil, že půjde o předvedení jejich dětského počítače.

„Hlavně tam nedělejte neplechu!“ napomenula je maminka.

Rodiče ale netušili, že půjde především o prohlížení obrázků, pořízených v neznámém světě. Ačkoliv se Lída musela starat o Arga, neztrácela čas. Podle předchozí dohody nechala vyjednávat Frantu a sama nepozorovaně fotila. Rusalky zachytila naprosto věrně a ostře hned na několika obrázcích, což Jitka nadšeně potvrdila. Ty druhé – neboli démony – zachytila až po chvilce, ale i Jitka potvrdila, že se nejprve ze šoku vzpamatoval Franta a obě dívky až po něm. Z toho hlediska byly fotografie prakticky nejlepší možné. Na obrazovce počítače působily skutečně přirozeně – a teprve teď přebíhal mráz po zádech i klukům, kteří se toho vlastní chybou nezúčastnili a celou tu dobu čekali na Zemi. I Rosťa teď musel uznat, že podobnost opalychů s ďábly nebyla vůbec přehnaná, ale velice výstižná.

Kluci toho zaváhání upřímně litovali a umiňovali si neváhat příště ani vteřinu, ačkoliv jim Franta předpovídal, že vítr, který je tak zarazil, bude nejspíš ještě větší.

Rodáci se rozloučili až k večeru. Parta se rozešla v očekávání příštího dne, kdy se měli opět sejít s opalychy. Bude to zajímavé vzhledem ke slibům těch tvorů pomoci lidem Země.

Franta s Lídou rychle stihli večeři a po ní řekli, že jsou ***správně ulítaní,*** aby šli spát.

Ulítaní – jak se od základu změnil význam toho slova od chvíle, kdy získali schopnost skutečně volně létat!

Ve skutečnosti pak oba dlouho postupně probírali jednotlivá témata. Franta a Lída spolu občas takhle z jednoho patra postelí do druhého diskutovali už v Praze, ale teprve tady a teď to mělo tu správnou šťávu.

Hlavním tématem byli opalychové.

Jak je možné, že se tak neuvěřitelně podobali pozemským představám o démonech?

Nejvíce se shodovali se staroindickými představami ***rákšasů*** zpodobněnými v eposech jako je Rámájanam. Tuhle knížku měli jejich rodiče doma a Franta si v ní rád prohlížel, proto se mu obraz démonky Šúrpanakhá objevil před očima již při prvním spatření opalychů.

Křesťanské představy ďáblů jsou nejspíš z jiné doby, proto se shodovaly méně. Podle jakési poučky patří typické čertovské rohy býložravcům.

Staroindičtí rákšasové je na hlavě neměli, zato se honosili mohutnými vyčnívajícími tygřími špičáky, jimiž se řadili mezi daleko nebezpečnější šelmy.

Není možné, aby se opalychové kdysi dávno objevili i na Zemi, konkrétněji v Indii? Tak se mohla jejich podoba zachovat nejlépe – a jak museli Lída i Franta nestranně potvrdit, starodávný obraz z eposu Rámájanam odpovídal vzhledu opalychů poměrně věrně.

Druhá věc byla, proč se tito mimozemšťané stali symbolem zla? K pozemským dětem se chovali vstřícně, neškodili jim, ale chtěli jim pomoci. Kdyby se k nim měly děti chovat podle tradičního pohledu na ďábly, musely by se od první chvíle snažit držet se od nich co nejdál. Frantovi se naopak podařilo od začátku uplatňovat důvěru, nejprve k rusalkám a později i k opalychům – a zřejmě to byl správný tah.

Co bude ale zítra?

To se uvidí!

*****

Ráno se všichni navzájem svolali – museli si to přece všichni vyzkoušet! Dohodli si sraz u Lapků a skoro současně se tam skutečně sešli. Franta s Lídou to sice měli nejdál, ale místo aby těch dvě stě metrů běželi, vznesli se a přelétli to vzdušnou cestou, takže tam byli dřív než bratři Culkovi, kteří to sice měli blíž, ale museli obíhat dům a nenapadlo je vzít to zkráceně vzduchem.

Tentokrát se rozhodli vyrazit dřív, přeletět dál směrem k lesu, do sytosti si tam zalétat a k rybníčku Žabák se pak vrátit ze směru od lesa. Snížilo by se tak nebezpečí, že je někdo uvidí přicházet.

Na setkání s opalychy se všichni těšili. Pravda, ti tvorové vypadali strašidelně, jejich obrovské tygří špičáky budily respekt, ale Franta, Lída i Jitka, kteří je měli na dosah, svorně tvrdili, že se chovají normálně, jako lidi.

„Naopak se mi zdálo, že jsou k nám milejší než rusalky," svěřoval se Franta ostatním se svými dojmy. „Rusalky se na nás dívaly s podezřením, že jsme dravci, kdežto oni nás brali, jací jsme. Vzpomeňte si, co říkali: ***Pomohlo to nám, pomůže to i vám.*** Zamyslete se nad tím! My jsme podle zubů všežravci, oni typické šelmy! Rusalky je dnes považují za mírné tvory, a to zřejmě jsou, jenže dříve to museli být větší zabijáci než my. Vsadil bych se, že se rostlinami vůbec neživili."

„Taky jsem zaslechla, co říkali," přidala se Lída. „Něco jako: ***Vy už to mícháte? Tím lépe!*** Řekla bych, že nás nepovažovali za předem ztracený případ!"

„Uvidíme!" mávl rukou Rosťa. „Jestli pro nás vymyslí něco užitečného, bude to dobře, ale co se stane, když se nic nestane? No – tak se nic nestane! Vše zůstane při starém, jen se u nás na Zemi rusalky přestanou objevovat."

„Mně by to vadilo," zavrtěl hlavou Franta.

„Ale proč? Vždyť jste o nich donedávna ani nevěděli!"

„Nevěděli," souhlasil Franta. „Ale teď už víme, že bychom mohli o hodně přijít."

„Jsi si tak jistý, že by to bylo o hodně?" šťoural Rosťa.

„A ne?" opáčil Franta. „Nedostali jsme už teď úžasné dary?"

„No – dostali," připustil Rosťa. „Ale jen nás šest. To je míň než kapka v moři."

„Jenže to je teprve začátek!" řekl Franta. „Tím by to přece nemuselo skončit."

„Ty od nich ještě něco významného očekáváš? Naivko!" rýpl si Rosťa.

„Slíbili nám ještě náhražku masa a masitých potravin. To by byl obrovský dar! Nejen pro nás, ale pro všechny lidi na světě!"

„Uvidíme!" trval Rosťa na vyčkávacím postoji. „Až posoudíme, jestli jejich výmysly budou stát za řeč."

„Já jsem si ale jistý, že budou stát za řeč," odvětil Franta.

„Kluci, nehádejte se!" zaraziла je Jitka. „Franta má pravdu, můžeme od nich získat hodně, i kdyby to byly jen zkušenosti. Všechno jim musíme připočítat k dobru!"

„Já se nehádám," urazil se Rosťa. „Já jen, abysme z toho nedělali tragédii, kdyby se nic nestalo. Jak jsme to měli v dějepisu – ***byli jsme za Rakouska, budeme i po něm!*** Nedělejte z toho konec světa!"

„To máš sice pravdu, ale na druhou stranu bychom se měli snažit nezahodit příležitost, která se nemusí už nikdy opakovat," řekl Franta.

„Řekla bych, že tam půjdeme všichni, ale necháme mluvit Frantu, jako vyjednavač se nám osvědčil," řekla Jitka hlasem, nepřipouštějícím sebemenší odpor. „Hlavně mu do toho nikdo nekecejte, ať něco nezkazíte!"

„A on to zkazit nemůže?" rýpl si Rosťa.

„Zatím se mu to nepovedlo," řekla. „Má z nás nejvíc vstřícné názory a to

je podle mě důležité. Rozkmotřit se s nimi by dokázal každý blbec, ale udržet si je jako přátele nebude tak jednoduché! Nechme to na něm!“

Výsledkem dohadování tedy bylo, že se opět ponechá volné pole Frantovi. Ten to přijal jako samozřejmost – možná by to klidně přenechal někomu jinému, ale měl asi z celé party největší zájem udržet co nejlepší vztah k mimozemšťanům. Ostatní mu to jistě přenechali s ulehčením, ale Frantovi to už ani nevadilo. Zvykl si na to, že s nimi jedná jen on.

A tak také vyrazili na další setkání…

*****

Brána rusalek je slupla jako malinu.

Vítr byl skutečně ještě silnější a Franta měl až obavy, zda jim dovolí návrat. Za branou je jako vždy čekaly dvě rusalky, ale příliš se s nimi nevybavovaly, místo toho jim bez váhání umožnily setkání s opalychy. Ti přišli rychle po nich, jako kdyby na ně už čekali, tentokrát s velikou koženou kabelou, či co to bylo.

„Dobře, že už jste tady,“ uvítal děti jeden z nich. „Jak vidíme, je vás více než minule, ale to jsme víceméně čekali. Přejete si všichni udělat si s námi obrázek na památku?“

Lída zrudla, ale přestala schovávat mobil a opravdu pořídila několik obrázků, kdy se před jedním opalychem vystřídali všichni. Nakonec půjčila mobil Jitce, aby zvěčnila i ji.

Druhý opalych mezitím jednal s Frantou. Rozevřel před ním kabelu a pečlivě mu tam něco ukazoval. Franta jen vážně přikyvoval a na závěr mimozemšťanovi poděkoval.

„My to neděláme jen tak,“ ušklíbl se ďábel. „Děláme to ze sobeckých důvodů. Je nás proti ostatním vesmírným rasám málo a vítáme každého, kdo se nám aspoň trochu podobá.“

Franta konečně sebral odvahu k otázce, která ho zjevně již nějakou dobu trápila.

„Poslyšte – a nebyli jste v našem světě už někdy…?“

„Já rozhodně ne,“ ušklíbl se opalych. „Ale něco se ve starých letopisech najde. Prý jste se tenkrát proti nám postavili. Teda – vy jistě ne, ale nějací vaši předkové. Zmocnili jste se našich létajících strojů a nakonec z toho bylo tolik mrtvol, že se to nedalo pominout. Pak jsme měli váš svět pár tisíc let nadobro zakázaný a lyzerte se postaraly, aby se k vám nikdo z nás ani

nepřiblížil. Měly to jednoduché, my k vám nemáme přímou cestu, ale jen přes ně.“

„Našli jsme vás ve staré indické básni, Rámájanam se jmenovala,“ přidal Franta.

„Nic takového neznám,“ mávl rukou opalych. „To muselo vzniknout už bez nás.“

„U nás se pak dlouho tradovalo, že jste bytosti zlé, které nás chtěly zničit,“ řekl Franta.

„Zlé, říkáš?“ ušklíbl se opalych. „Vy jste to ale překroutili! Ale naši předkové se u vás skutečně zachovali nevhodně. Příliš vám věřili.“

„Takže vy nám nevěříte?“ usmál se trochu smutně Franta.

„Víš – jak bych to řekl…“ hledal netvor chvilku vhodná slova. „Přestalo na tom záležet ve chvíli, kdy lyzerte zjistily, že jste na pokraji katastrofy. My jsme proti úmyslu nechat vás prostě vyhynout protestovali a dostali jsme poslední příležitost uplatnit na vás náš vliv. Jen vám nesmíme dát nic technického, abychom naopak nepřispěli k vašemu konci.“

„Takže rusalky tvrdí, že jsme na pokraji katastrofy?“ opáčil Franta. „Zajímavé! Pak vědí něco, co my sami nevíme. A to nám říkaly, že se naším světem nezabývaly systematicky.“

„Systematickým výzkumem se opravdu nezabývaly,“ zastal se jich opalych. „Byli jste pro ně od začátku svět dravců. A když zjistily, že jste dosáhli technické úrovně, kdy již dokážete uvolnit sílu z hmoty, prakticky se od vás stáhly. Od té doby jste pro ně mrtví.“

„Mrtví?“ opáčil Franta. „Nezdá se mi to. Dělaly, jako kdyby o našem světě nevěděly skoro nic. Předstíraly dokonce, že neznají ani psy. Ti přitom žijí s námi lidmi už dlouho.“

„Vy jste jim zase lhali, že nejste dravci,“ odrazil ho opalych.

„Nic jsme jim nelhali!“ vybuchl Franta. „Nechlubili jsme se tím, pravda, ale ani jsme to nezapírali. Prostě na to nepřišla řeč. Bavili jsme se o psech – to jsou šelmy, ale o naší stravě přitom nepadlo ani slovo!“

„My jsme u toho nebyli,“ připustil opalych. „Ale lyzerty nemají ve zvyku zkreslovat výsledky výzkumů. Jsou sice trochu zaujaté proti dravcům, ale to se dá pochopit.“

„Takže jsou proti nám zaujaté?“ povzdychl si Franta. „To je škoda.“

„Také si to myslíme,“ přidal se k němu opalych. „Proto se vámi

zabýváme, ačkoliv se nacházíte v oblasti vnějších světů zkoumaných přednostně lyzertami.“

„Díky za zájem i za podporu,“ řekl Franta. „A víte aspoň, v čem nám hrozí očekávaná katastrofa? Nedalo by se proti ní něco dělat?“

„Tu katastrofu si způsobíte sami,“ odvětil démon. „Dokázali jste uvolnit sílu z hmoty a první, co jste s ní udělali, bylo kolosální vraždění. Víš o tom aspoň, nebo ne?“

„Jo, o tom víme,“ přiznal neochotně Franta. „Hirošima a Nagasaki. Ale rusalky to vědí už dávno, že?“

„Ano,“ řekl netvor a podíval se Frantovi zpříma do očí. „Vědí. Od chvíle, kdy se to stalo.“

„Aha,“ zamračil se Franta. „Takže vědí, že jsme na pokraji katastrofy, nechaly by nás vyhynout a když proti tomu protestujete, dají vám poslední příležitost tím, že vám seženou šest nejméně vlivných, dokonce teprve nehotových lidí. Říkám to správně?“

„Téměř správně,“ přikývl démon. „Jen s malou nepřesností. Daly vám chitsalvu. A od nás dostanete taesi. Teoreticky by to mohlo stačit… kdybyste na to měli dost času…“

„Milion let?“ ušklíbl se Franta, jak to právě odkoukal od svého hromotluckého přítele.

„Ne,“ zvážněl démon. „Milion let na to rozhodně mít nebudete. Ta katastrofa by mohla nastat mnohem dřív. Většina odhadů hovoří proti vám.“

„Rusalky – neboli lyzerty – nám nedávno říkaly, že mají zkušenosti s jedním světem dravců, kteří se zabíjeli, až se vyvraždili tak dokonale, že to přežily jen nějaké bakterie. Má to snad být něco podobného?“

„Ano,“ přikývl opalych. „To je, oč tu běží. Byl to svět ***Medifjú.*** Nejhorší případ by nastal, kdyby měly pravdu lyzerty a vy byste byli stejní jako oni. Ale i kdyby se mýlily, není to s vámi zrovna veselé. To ani kdyby to šlo podle nás.“

„Máte snad nějaké příznivější odhady?“ zeptal se Franta.

„Máme, to víš, že máme… jinak by nic z toho, co právě děláme, nemělo smysl. Ale ani náš nejpříznivější odhad – dvacet let – není dost krátký.“

„Dvacet let?“ opakoval po něm Franta. „Dvacet let – ale na co?“

„Na přeměnu lidí,“ řekl démon. „Nám to trvalo osm set let, ale vy jste přece jen jiní, vycházíte z lepších počátečních podmínek, proto jsme si

vyžádali poslední pokus…“

„Dvacet let na přeměnu lidí ve vegetariány?“ požadoval Franta potvrzení svého odhadu.

Upřímně řečeno, byl by to velice šibeniční termín.

„Ne,“ odvětil démon. „Dvacet let na úplné odstranění zabíjení – a především válek.“

„To je strašně málo!“ namítl Franta. „Dvacet let – pomocí jednoho chleba se salámem? Válek se lidstvo nezbavilo ani za tisíce let!“

„Však jste se o to nikdy doopravdy nesnažili,“ odvětil opalych. „Jenže – to ani zdaleka není všechno. Časový odhad druhého procesu je naneštěstí mnohem tíživější.“

„Jakého druhého procesu?“

„Od objevu energie hmoty do vašeho vyvraždění. Jakmile jste ten objev učinili, je jen otázka času, kdy se při vaší dravé povaze dokonale zničíte. Nikdo neočekává, že byste tomu unikli. Až nashromáždíte dostatečné množství těch zbraní – ten čas se dá opravdu jen těžko odhadnout – prostě k tomu nutně dojde!“

„Takže se vyvraždíme, až nashromáždíme dostatečné množství zbraní… leda bychom se do té doby stihli změnit v beránky,“ zahučel Franta. „Jenže to je nesmysl. Někde jsem četl, nebo snad slyšel, že už dnes je na Zemi atomových zbraní nejméně desetkrát víc, než kolik by stačilo k vyvraždění všech lidí…“

„No právě!“ řekl opalych. „Nejhorší odhad byl do deseti let od prvního zneužití. Nebo jak vy říkáte – do deseti let od Hirošimy. Tak to totiž dokázala rasa ***Medifjú***.“

„Od Hirošimy jsme mnohem dál – a jsme pořád naživu,“ řekl Franta. „Deset let byl asi příliš černý odhad.“

„Možná jste lepší než ***Medifjúové,***“ odvětil opalych. „Jenomže slovo ***válka*** používáte prakticky pořád. Vraždíte se, jste zkrátka dravci, to těžko popřeš.“

„Nechci vám lhát,“ zavrtěl hlavou Franta. „O těch věcech víme. Nejsou nic krásného, ale nezdají se nám být tak katastrofické.“

„Nezdají, ale jsou,“ řekl vážně démon. „Když tomu ponecháte volný průběh, neutečete tomu. A nemáte jinou možnost, jak tomu zabránit, než zbavit se dravčí podstaty. Proto jsme vám dali ty náhražky. Pokud se vám

podaří včas je rozšířit, aby převzaly potravinovou zátěž místo zabíjení zvířat, máte jakousi naději. Ale měli byste si pospíšit. Uvědomte si, že čas ubíhá a každým dalším dnem se blíží okamžik, kdy se ráno probudíte ohněm a smrtí.“

„Říkáte – máme na to pouhých dvacet let?“ opáčil Franta. „To je skoro nemožné!“

„Dvacet let – ale spíš méně,“ přikývl vážně opalych. „To nebezpečí není vymyšlené. Skutečně vám to hrozí. Neříkáme ani, že vás dvacet let zachrání. Je to jen odhad, do kdy se to dá stihnout, když všechno půjde dobře. Měli byste si s tím tedy pospíšit. Jiný odhad říká, že se zlepšujícími se vztahy mezi vámi se může zkáza oddálit. Pak by byla naděje, že vám těch dvacet let postačí. Může se ale naopak stát, že zničení vašeho světa propukne dřív. Pak by všechno snažení – naše i vaše – vyšlo naprázdno. Měli bychom pak jen dobrý pocit, že jsme udělali, co jsme udělat museli. Vy byste dopadli hůř.“

„My bychom ten dobrý pocit mohli mít také – jenže by nám nebyl nic platný, co?“

„Tak nějak,“ odvětil démon.

*****

Sami

Zpátky do našeho světa se museli protlačit proti větru. Franta šel jako poslední. Vlekl za sebou obrovskou kabelu – naštěstí nebyla tak těžká, jak se zdála. Sotva prošli branou, luplo to, brána zmizela a vítr rázem ustal.

Stáli na břehu rybníku Žabák a obrovská kožená kabela bylo asi jediné, co jim jejich pobyt v cizím světě připomínalo.

„Čoveče, dyť je ta brašna větší než ty!“ podivoval se Rosťa. „Jak jsi ji sem dostal?“

„Uvědom si její mimozemský původ!“ připomněl mu Franta. „Ta brašna se vznáší sama jako balón, stačí ji vést. A proti tomu větru mi dokonce sama pomáhala!“

Brašně toho chybělo víc. Především něco jako ucha či rukojeti. Zavřená měla podobu černé bedny se zaoblenými hranami bez jediného výčnělku nebo vpadliny.

„A co je vlastně uvnitř?“ optala se Jitka.

„Zárodky taesi,“ řekl Franta.

„To mají být ty náhražky?“ divil se Rosťa.

„Ano,“ souhlasil Franta. „Jak jsem pochopil, dostali jsme něco úžasného. Musíme je donést domů a poradit se, co s nimi uděláme. Dostal jsem od opalycha jen obecné rady, ale mohly by být dobré.“

„Tak už nás nenapínej!“ pobízel ho Rosťa. „Teď snad na to máme dost času.“

„Dost času? Tak o tom bych nejvíc pochyboval,“ řekl Franta. „Čas je to, co nám bude setsakra chybět. Radši pojďme domů, tady už nic čekat nemůžeme. I kdybychom se rusalek dožadovali sebevíc, už nám nepomohou. Nemohou ani otevřít bránu, kdybychom se chtěli domluvit s opalychy, kteří s námi jednali.“

„Máš snad jejich lavititju, ne?“ opáčil Rosťa.

„Mám, ale je mi na nic,“ odvětil Franta. „Jejich svět je dál, než kam dosáhne směrovaný přenos myšlenek. Zkusil jsem to. Projevuje se to tak, že když se s nimi pokusím spojit, mám pocit, jako kdybych narazil hlavou do skály. V tom jsme teď plně závislí na rusalkách. Ale ani opalychové nám nepomohou. Darovali nám ***taesi*** – a teď už jsme na to sami.“

Vystoupili pěšky na první vršek, rozhlédli se, jestli není nikdo v dohledu

– a rozletěli se k domovu. Franta teď letěl jako první a kabelu postrkoval před sebou. Bylo zřejmé, že ji nenese, jen trochu tlačí. Tak doletěli až na dvorek k Lapkům.

„Kam to uschováme?“ staral se Rosťa.

„Toho se týká první rada od opalychů,“ řekl Franta. „Měli bychom obsah rozdělit na několik dílů – nejméně na tři, ale raději na víc – a každý díl uschovat jinde, aby při nějakém neštěstí nedošlo ke zničení všeho najednou.“

„Tak nám to konečně ukaž!“ dychtili i ostatní, nejvíc Jitka.

Franta kabelu otevřel – nikdo ale nepochopil, jak. Prostě se otevřela. Uvnitř byly různé skleničky s barevnými uzávěry – nebo to tak aspoň vypadalo.

„To jsou zárodky taesi,“ ukazoval jim Franta. „Čtyři druhy. Hnědé jsou chleba, žluté máslo, červené salám a fialové víno ***gupran.*** To jediné udělali bez vzorku od nás, ale má to být něco jako třešnička na dortu.“

„Co se s tím dá dělat?“ vyhrkla Jitka.

„Nejprve musíme připravit živiny,“ řekl Franta. „Na to potřebujeme pole, skleník, nebo třeba jen vodní nádrž – pozemsky se tomu říká, tuším, hydroponie. Musíme si vypěstovat prakticky jakoukoliv živou hmotu. Na podzim postačí shrabat spadané listí, nebo posekat trávu. Tuto hmotu máme dát do nějaké nádrže – třeba doma do vany – zalít vodou – nemusí plavat, ale má být dokonale promočená – a naočkovat zárodky taesi.“

„A co to udělá?“ zeptal se trochu zaraženě Rosťa.

Pravda, tenhle postup se neshodoval se žádným obvyklým zemědělským postupem.

„Pak už stačí sklízet s povrchu chleba, máslo a salám,“ usmál se Franta. „Máslo se maže na chleba a kolečka salámu přijdou pěkně navrch.“

„A tomu máme věřit?“ urazil se Rosťa.

„Budete muset,“ přikývl vážně Franta. „Až to vyzkoušíme, uvidíte sami.“

„To chceš tvrdit, že v té vaně porostou šišky chleba nebo salámu? A co to máslo? To se vylíhne už zabalené do papíru?“

„To jistě ne,“ ujistil všechny Franta. „Samozřejmě to nebude to, na co jsme si zvykli, ale náhražky. Jenže by měly být chutí, vůní a výživnými hodnotami neodlišitelné od originálu.“

„A čím se tedy liší?“

„Úplně shodné jistě nebudou,“ usmál se Franta. „Například chleba. To, co

ze zárodků vyroste, nemá s obilím nic společného. Původem i rychlostí růstu to má nejblíž k houbám. Jen by se to nemělo lišit chutí od krajíce chleba.“

„A to se má jako… jíst?“ zděsila se Jitka.

„Proč ne?“ pokrčil rameny Franta. „Můžeme to vyzkoušet. Opalych tvrdil, že se bude originálu podobat i struktura. Hnědý chleba bude mít hnědou chlebovou kůrku a střídku se strukturou jako chleba. Stačí nakrájet na krajíce. Máslo je houba s řídkým vnitřkem, postačí překrojit ji nožem a můžeš rovnou mazat. A salám jsou šišky, které se dají krájet na plátky. Jak říkám, udělali to nádherně. Kdo nebude vědět, co jí, ten na to možná ani nepřijde.“

„Poslyš – co to udělá v ledničce?“ staral se Rosťa. „Pochop, kdyby se to mělo jíst jen na místě, nemělo by to cenu! Dá se to skladovat? A dopravovat?“

„Dá,“ řekl Franta. „Dokonce lépe než originál. Nenakrájené houby se dají skladovat na hromadě jako brambory, vydrží tak klidně i půl roku. I nakrájené vydrží v ledničce déle než originál. Když je naložíš do sklenice, zalité jen tak vodou, vydrží prý léta.“

„To je nesmysl,“ řekl Rosťa. „To se ti musí zkazit. Plíseň, zatuchliny, máslo žlukne…“

„To je právě to!“ usmál se Franta. „Nekazí se to. Taesi blokuje rozmnožování všeho, co se tím začne živit. Nerozmnožují se na tom bakterie, plísně, červi, hmyz ani myši.“

„Ale co lidi?“ vyjekla Jitka.

„Ti taky,“ přikývl Franta. „Lidí je na Zemi beztak strašně moc, víc než je únosné.“

„To chceš, aby lidi vyhynuli?“ vyjekla Lída.

„Ale to víš, že ne!“ zasmál se Franta. „Proto jsme dostali tu třešničku na dortu. Jedině ta se nedá skladovat volně a musíme ji schovávat před škůdci. ***Gupran*** vyroste jako drobné bobulky, které se dají plnit do skleněných lahví. Jsou určené výhradně pro ženy, neboť nakrátko zruší blokádu rozmnožování.“

„Takže umožní, aby byly děti?“ došlo Rosťovi.

„Jistě,“ souhlasil Franta. „Ale jen ty opravdu chtěné. A mohlo by to vyřešit i přelidnění některých zemí.“

„Jen se obávám, že to nevyřeší vůbec nic,“ vzdychl si Rosťa.

„Samo o sobě by to mohlo likvidovat přemnožení hmyzu a myší," řekl Franta. „U lidí by se do toho měl navíc zapojit rozum. A právě to má být náš úkol."

„Jenže – na tohle nás šest nemůže stačit," vzdychla si Jitka.

„Nemůže," souhlasil Franta. „Nás šest to může jedině rozjet. Může to odstranit ve světě hlad jedině když se to správně použije. Takže do toho musíme zapojit i dospělé. Ať chcete nebo ne. A já bych navrhoval začít s rodiči. Kdo jiný by nám měl pomoci?"

„Myslíš vaše – nebo naše?" zeptal se nerozhodně Rosťa.

„Oboje," řekl Franta. „Musíme je do toho zatáhnout."

„To nevidím dobře," řekl Rosťa. „Naši jsou… jak bych to řekl… šli by do toho, jen když to bude dost… výnosné… Rozumíš mi?"

„Rozumím. Ale řekl bych, že u toho nikdo hlady neumře!" uvažoval Franta. „Nejlépe by bylo, kdyby se spojili do nějakého družstva či tak nějak. My to můžeme jen vyzkoušet, ale oni musí mít váhu, aby to prosadili ve světě."

„No, nevím," vrtěl hlavou skepticky Rosťa. „Připadá mi to jako úkol pro Herkula."

„Něco jako vymetení Augiášových chlévů?" usmál se na něho Franta, který měl staré řecké pověsti přečtené aspoň třikrát.

„Tak nějak," přikývl Rosťa.

„V tom máš, bohužel, pravdu," souhlasil Franta. „Je to fuška hodná Herkula. A je čistě na nás šesti. A protože to nás šest prostě nemůže stihnout, i kdybysme se na uši postavili, je naším nejbližším úkolem vtáhnout do toho dospělé. Rodiče jsou první na ráně. Až kdyby nám pomoc odmítli, nezbylo by nám než sehnat někoho jiného. My to ale rozjet musíme, kdyby trakaře padaly, rozumíš?"

„No dobře – ale nač ten spěch? Jestli to opravdu bude to co říkáš, bude se to prodávat i šířit samo, nač se máme nervovat!"

„Proč ten spěch?" vzdychl si Franta. „Protože nemáme čas. Buď to dokážeme rozšířit do celého světa a na základě toho změníme myšlení lidí, nebo nás čeká katastrofa. Rusalky tvrdí, že už teď je pozdě, opalychové doufají, že se to dá stihnout když sebou hodně hodíme, ale všichni se shodují, že se naše Země řítí do atomové katastrofy, kterou by přežilo jen pár baktérií, nanejvýš švábů. To je ten důvod ke spěchu!"

„Na to si měly rusalky najít někoho dospělého, ne?“ vrtěla nesouhlasně hlavou Jitka.

„A koho, když se jim kdekdo vyhýbá?“ opáčil Franta. „Měli jsme kliku, že jsme se jako první s nimi domluvili. Tím pádem to ale spadlo na nás. Dostali jsme na to zárodky, ale také něco navíc, co by nám to mělo usnadnit. A my to teď nemůžeme odmítnout. Ano, je to úkol pro Herkula, ale my už nemáme čas nějaké hledat. Je to jen na nás – takže těmi Herkuly budeme zkrátka my.“

„No nazdar!“ řekla Jitka. „A přitom jsme k tomu přišli jako slepí k houslím.“

„To je sice možné, ale lamentováním si nepomůžeme. Tak co – začneme?“ kývl Franta.

„A čím?“ zeptal se Rosťa.

„Rozdělením kořisti,“ usmál se Franta. „Třetinu si někde doma uschovají Jitka s Pavlem, druhou třetinu ty s Jirkou a zbytek zůstane u nás. Ještě dnes půjdeme za rodiči, přiznáme jim, do čeho jsme spadli a požádáme je o pomoc. Když jim to podáte ve jménu celého lidstva, nebude to vůbec nadnesené. A začneme přemýšlet, jak se co nejlépe dohovořit, jak založit to družstvo a jak začít zkoušet. Práce bude plno a nedá se to odkládat.“

„Vždyť my musíme ještě chodit do školy!“ namítla Lída.

„No a?“ obrátil se na ni Franta. „Škola je zkrátka navíc. Neříkej, že nestihneme oboje.“

„Nevím,“ otřásla se Lída.

„Tobě škola nikdy nedělala problémy?“ přidala se i Jitka.

„Dělala,“ připustil Franta. „Ale vždycky nám zbýval nějaký volný čas. A ten můžeme ode dneška věnovat tomuhle. Vlastně musíme. Vás to ani trošku nevzrušuje? Máme přece příležitost, jakou by nám záviděly miliony jiných!“

„Příležitost?“ opáčila Lída. „Neříkal jsi prve úkol?“

„Obojí,“ souhlasil Franta. „Tak co? Jdeme do toho?“

„Zkusit to můžeme,“ přivolil Rosťa. „Kdyby se ukázalo, že na to nestačíme…“

„Vzdát to nesmíme,“ zvážněl Franta. „I když se ukáže, že na to nestačíme. Musíme do toho zapojit další, ale my sami už couvnout nesmíme.“

„A proč ne?“ namítla Jitka.

„Protože jen nás šest máme od rusalek ***chitsalvu,*** úžasný dar, který musíme co nejlépe využít. A protože to nikdo jiný ve světě nedostal, je to teď na nás.“

„No potěš koště!“ vzdychla si Jitka.

„Na vesnici se prý říká: ‚***Potěš Pámbu!‘,*** ne?“ usmál se Franta.

„Tak tedy – potěš pámbu!“ opravila se Jitka, i když to vyznělo stejně.

V jednom se ale Franta maličko zmýlil.

Nezůstalo to na šesti dětech, od kterých by to převzali dospělí. Po dlouhých peripetiích na to nakonec zůstal – sám.

*****

Dělení ***kořisti*** proběhlo hladce.

Jitka s Pavlem sehnali na půdě vhodnou prázdnou krabici, kam Franta přeložil zhruba třetinu všech lahviček. Přitom nechtěně vyzkoušeli, že nejde o sklo – sklenička upuštěná na dlaždičky se neroztříštila, jak by se dalo čekat.

Pak se všichni přemístili vedle k Culkům, kde si bratři Culkové rovněž našli vhodnou skrýš. Vylepšili to tím, že většinu skleniček uložili za komínem, ale několik lahviček si dali do pohotovostní krabice ve svém pokojíčku, aby nemuseli příliš často navštěvovat hlavní skrýš. Tento nápad okamžitě převzali i Lapkovi a rozhodli se vytvořit si také příruční zásobu pro jednodušší manipulaci.

Pak ještě přelétli k Frantovi a Lídě, aby si rovněž našli vhodné skrýše. Jednu jako hlavní, druhou jako pohotovostní. Měli to jednodušší, mohli použít kabelu od mimozemšťanů. Pak se parta pro dnešek rozešla s hlavním úkolem: přesvědčit rodiče.

„To je velice choulostivý úkol a nedá se uspěchat!“ mínil Rosťa.

„Nikdo po vás nechce, abyste teď hned vlítli na rodiče jako vichřice,“ souhlasil Franta. „Ale to družstvo by bylo potřeba založit už dneska.“

„No – zkusíme to!“ vzdychl si Jirka.

„My taky,“ slíbil Pavel i za Jitku.

*****

Někteří lidé nepřišli za rodiči s přiznáním nějakého průšvihu nikdy v životě.

Jsou i rodiče, kteří by na podobné přiznání zareagovali krutým trestem. Ti ale bývají ochuzeni o důvěru svých dětí. U rodičů je to vždycky dilema –

jak vyvážit skutečný průšvih odpovídající reakcí a jak odlišit průšvihy od prkotin.

Franta s Lídou přišli za rodiči ve chvíli pohody, kdy si rodiče sami dopřáli krátkou chvíli odpočinku před obědem. Maminka dnes nevařila, oběd byl proto studený a odbytý – chleba s pomazánkou a pro děti kakao, pro rodiče káva.

Franta se k přiznání odhodlal až při kávě a Lída se mínila jen připojit. Podobně jako při setkání s rusalkami ponechala vyjednávání na bratrovi.

„Mami, tati – narazili jsme na strašlivý problém," začal Franta.

„Strašlivý problém?" usmála se maminka. „Vždyť škola ještě nezačala!"

„To se netýká školy," zavrtěl hlavou Franta. „Ten problém se týká celého světa a lidstva. Budeme potřebovat vaši pomoc – a možná ještě pomoc spousty dalších lidí."

„Problém celého světa a lidstva?" usmál se shovívavě otec.

„Nejen celého světa," rozšířil to Franta. „Už teď to náš svět hodně přesahuje."

„To je to tak grandiózní?" usmíval se otec.

Vzápětí mu ale i s matkou zmrzl úsměv na rtech.

„Už jste někdy viděli tohle?" postavil se Franta doprostřed místnosti – a pak se zvolna vznesl do výšky, až se zastavil nohama ve výšce stolu.

„Proboha!" zmohl se otec na jediné slovo.

„Co to je?" zeptala se maminka syna nedůvěřivě.

„Vznášení," odvětil stručně Franta – ačkoliv to museli vidět sami.

„Liduš, předveď jim to taky!" vyzval sestru.

Lída odstoupila od stolu – a vznesla se k Frantovi. Sourozenci se chytili za ruce a viseli ve vzduchu vedle sebe uprostřed pokoje.

„Tak – a můžeme dolů," řekl skoro spokojeně Franta. „Úvodní překvapení je za námi, teď nám snad uvěříte i všechno ostatní."

Zvolna se snesli dolů, až se oba postavili na zem.

„Frantíku! Lidko!" vyjekla maminka. „Probůh, co to bylo?"

„Ukázka něčeho, co se jen tak nevidí," řekl klidným hlasem Franta, ačkoliv se v duchu třásl netrpělivostí i obavami z toho, jak to dopadne. „Musíme vás přesvědčit, abyste na nás nezavolali psychiatry a uvěřili nám, co vám teď řekneme."

„Proč psychiatry?" vyhrkl nechápavě tatínek.

„Protože když vám teď řekneme, že jsme se setkali s mimozemšťany, mohla by to být vaše první – a docela pochopitelná – reakce. Ano, setkali jsme se s mimozemšťany a máme od nich nějaké dary. Jedním z nich je schopnost létání. Předvedli jsme vám to, abyste o nás zbytečně nepochybovali. My jsme se totiž nejenže setkali s mimozemšťany, ale byli jsme na návštěvě až v jejich světě. Uvěříte nám to, nebo máme vytáhnout další důkazy?“

„Kdeže jste to byli?“ lapal po dechu tatínek.

„Ve světě mimozemšťanů,“ nenechal ho vzpamatovat Franta. „Kdybyste chtěli vidět, jak vypadali, máme jejich fotografie.“

„Fotografie mimozemšťanů?“ vydechla úžasem maminka.

„Nejen mimozemšťanů, ale i jejich světa,“ dodala rychle Lída. „Poslední jsme pořídili před hodinou, takže je mám zatím jen v mobilu, ale ty starší máme už i v počítači.“

„Panebože!“ vyhrkla maminka. „A jak ti mimozemšťané vypadali?“

„Jedněm říkáme rusalky,“ řekla rychle Lída.

„O ďáblech ještě chvilku mlč!“ napomenul ji brácha neslyšně, aby pochopila, že by to prozatím nebylo vhodné – ačkoliv brzy všechno tak jako tak vyplave na povrch.

„Proč rusalky?“ zachytil se toho tatínek.

„Protože tak vypadají,“ odvětil Franta. „Sami si říkají ***lyzerte.*** Kromě nich jsme se tam setkali s jinými mimozemšťany, ***opalychy.*** Mimozemšťanů je prý více druhů, ale my jsme zatím viděli jen ty dva.“

„Ale jak jste se tam proboha dostali?“ chtěl vědět otec.

„Hvězdnou bránou,“ ochotně vysvětloval Franta. „Mají ji asi dva kilometry odsud. Lidi v téhle vesnici je znají už dlouho, ale my jsme byli první, kdo se s nimi domluvil.“

„Jak jste se s nimi domluvili?“ zajímalo otce.

„Známe jejich řeč,“ ujistil ho Franta. „Ale ta má jednu nevýhodu. Není zvuková, takže ji prostě nemůžete slyšet. Slyší ji – nebo spíš vnímá – jen ten, kdo ji zná. A takových lidí je v našem světě málo. Možná by na ně stačily prsty na rukou.“

„To je snad trochu divné, nemyslíš?“ vrtěla hlavou maminka.

„Nemyslím. My dva to používáme,“ řekl Franta. „Zjistili jsme, že kromě naší party to ve vsi umí používat čtyři lidé, přitom jen dva o tom věděli.“

„Jak je to možné?“

„Není to zrovna obvyklá řeč,“ připustil. „Dorozumíváme se přímo myšlenkami. Má to větší dosah než mobilní telefony – až do rusalčího světa. Můžeme tím volat rusalkám a také se na to chystáme – ale až za měsíc, do té doby to nemá smysl.“

„Vy se chystáte s těmi mimozemšťany pokračovat?“

„Budeme muset,“ řekl Franta vážně. „Je to v zájmu našeho světa. To není nadsázka, ale skutečnost. Dostali jsme od mimozemšťanů dary, které mají pomoci celému našemu světu.“

„Jaké dary?“

„Potravinovou pomoc,“ řekl Franta. „Potravinovou pomoc, která by mohla na celém světě nejen odstranit hlad, ale měla by především změnit lidi na lepší.“

„Vážně?“

„Vážně,“ přikývl. „Je to něco, co musí změnit celý svět. ***Taesi*** jsou naprostá revoluce nejen v potravinách, ale především v myšlení lidí. Nevěříte mi?“

Franta trochu znejistěl, když si všiml, že rodiče, kteří se mezitím trochu vzpamatovali, se začali dívat ještě pochybovačněji.

„Proto se obracíme na vás,“ dokončil. „Budeme potřebovat i vaši pomoc. Úkol, který jsme dostali, je nadlidský, sami na to nestačíme. A nejhorší je, že na tom závisí osud celého našeho světa.“

„To už trochu přeháníš, ne?“ vzpamatoval se i tatínek.

„Vůbec ne,“ odvětil pořád stejně vážně Franta. „Nejen to. Máme na to šibeničně málo času. Nemůžeme si dovolit promarnit ani den. Nesmíte nás v tom nechat!“

„Vás dva?“ zeptala se opět maminka.

„Nás lidi,“ odvětil Franta. „Dnes to vypadá jen na záležitost naší party, nás, Culkových a Lapkových, ale ve skutečnosti je to problém celého světa. Opalychové tvrdí, že máme nejvyšší čas začít. Pomůžete nám? Nebo nás v tom necháte?“

„Vy byste… i sami?“ zděsila se maminka.

„Ano,“ přikývl Franta. „Máme na to dvacet let. Když nám nepomůžete, promarníme pár let a začneme později, ale my s tím prostě začít musíme. Slíbili jsme to.“

„Mimozemšťanům?“ nesouhlasila maminka.

„Ne,“ odvětil Franta. „Především lidem. Jestli to nedokážeme, čeká Zemi osud ***Medifjú.*** To byly bytosti, které dopadly špatně – a nám prý hrozí totéž.“

„Co se jim vlastně stalo?“ zeptal se rychle otec. „Zemřely hladem?“

„Vyvraždily se atomovou válkou,“ zahučel Franta. „Taky k tomu nemáme daleko.“

„A co s tím mají společného potraviny?“ nechápal otec.

„Měly by jednak odstranit hlad jako jeden z důvodů globální války, ale za druhé, měly by udělat lidi lepšími. ***Taesi*** mohou úplně zrušit zabíjení zvířat a následně lidí.“

„A to všechno vám řekli ti mimozemšťané?“ zavrtěla hlavou maminka.

„Jo,“ přikývl Franta. „Proto jsme je od nich dostali. Teda přesněji – zárodky, ze kterých je můžeme pěstovat. ***Taesi*** mohou ulehčit zpracování rostlin a úplně nahradit maso zvířat.“

„Chcete snad z lidí dělat vegetariány?“ zděsila se maminka.

„Ano i ne,“ odvětil Franta. „Ano – lidi nesmí zabíjet zvířata, natož sami sebe navzájem. Rusalky říkají, že lidi ohrožuje naše vlastní dravost. Proto musíme zabíjení zvířat zrušit. Ale to neznamená, aby se lidé stali vegetariány – mimozemské potraviny ***taesi*** jsou prý tak dokonalá náhražka masa, že to většina lidí ani nepozná.“

„Jak ty mimozemské zázraky vypadají?“ chtěl vědět táta.

Franta si oddychl. Když rodiče překonali počáteční šok a začali se zajímat o věc, bylo to dobré znamení. Ačkoliv ani teď nebylo vyhráno, rodiče již přijali mimozemšťany a začali se zajímat o technické podrobnosti. Mohl je tedy pozvat do dětského pokoje na přesvědčovací akci pomocí dalších důkazů. Během přesunu do dětského pokoje zavolal Franta Rosťovi a Jitce s dotazem, jak jsou na tom oni. Samozřejmě se jim pochlubil pokrokem v přesvědčování rodičů. Jitka i Rosťa se ale vymlouvali na oběd, kdy se to neodvážili rodičům předložit.

„Nebuď tak hrrr!“ řekla na závěr Jitka.

Znamenalo to bohužel jedno – Franta nemůže vyrukovat s myšlenkou družstva, dokud nemá další možné členy. S tím bude moci přijít až podle výsledků Jitky a Rosti.

„Máme ještě jeden drobnější problém,“ rozhodl se pro vyřešení dalšího

slabého místa, když zapínal počítač. „Opalychové, ti druzí mimozemšťané, nevypadají jako vzor krásy.“

„Tak doufám, že se jich nepolekáte!“ dodala iniciativně Lída. „Já jsem málem řvala!“

Rodiče trochu zpozorněli, ale Franta mezitím našel složku s obrázky, setříděnými podle názvů a tím i podle času pořízení, a připravil se na zobrazení prvních obrázků, na kterých byly naštěstí rusalky.

„Tak – tohle jsou rusalky!“ řekl, když se na obrazovce objevily.

Rodiče si nepozemské bytosti dlouho prohlíželi. Dalo se to pochopit – kdo z lidí viděl autentické mimozemšťany, ne jen pouhé vize? Franta s Lídou jim ponechali čas prohlédnout si první obrázek bez dalších komentářů, dokud se jich máma s tátou nenabažili.

„Můžeme dál?“ ještě se ubezpečil Franta.

„Ukažte!“ řekl jen táta.

Franta zobrazil další obrázek, na kterém se jedna z rusalek trochu natřásala, takže bylo lépe vidět, že jejich napolo průsvitné šatičky jsou vlastně složená křídla jako u vážek, jenže mnohem větší a řasnatější.

„Ony prý těmi křídly chytají světlo a využívají je jako listy stromů,“ upozorňoval Franta rodiče na podrobnosti.

„Ale teď se nadechněte, přijdou opalychové!“ slíbil jim před dalším obrázkem.

Bylo to zapotřebí. Nebyli sami, kdo z jejich vzhledu utrpěl šok. Děti to měly horší, setkaly se s opalychy přímo z očí do očí, kdežto rodiče teď viděli jen obrázky, i tak to ale na ně zapůsobilo jako rána pěstí do hlavy.

„Teda – vypadají opravdu strašidelně!“ vzpamatoval se táta po chvilce.

„Jako démoni rákšasové z knížky Rámajanam, že?“ napovídal jim Franta.

„Vlastně – ano, jako kdyby opravdu vypadli z té knížky!“ připustil táta.

„To asi bude tím, že kdysi skutečně byli v Indii,“ vysvětloval mu to Franta. „Tenkrát se tam zapletli do nějaké místní války a dlouho se pak Zemi vyhýbali.“

„To vám řekli?“ zajímalo tátu.

„Zeptal jsem se jich na to,“ přiznal Franta. „Rámajanam jsem doma četl mockrát.“

Pak se vrátil k prohlížení dalších obrázků, měli jich dost. Nejprve galerie obrázků, kdy se každý člen party nechal fotit s mimozemšťanem, do toho pár

snímků, jak stranou jednal Franta s druhým, který mu soustředěně něco ukazoval v kabele plné zárodků. Mezitím pobídl Lídu, aby podala příruční krabici s taesi.

„Tady máme pár vzorků," položila je na stůl před rodiče.

Vysvětlování, co s nimi, ale zase nechala na Frantovi. Ten se do toho pustil zeširoka.

„No a teď víte skoro všechno," zakončil svůj výklad. „Rosťa, Jirka, Jitka a Pavel mají za úkol přesvědčit své rodiče, ale ještě se do toho nepustili, my jsme byli nejrychlejší. Takže návrh na založení družstva si necháme na později."

„Vy nás chcete nalákat do nějakého družstva?" podíval se na něho tázavě táta.

„Bylo by to nejlepší," pokrčil rameny Franta. „Jenže to záleží i na ostatních. A oni s tím ještě ani nezačali."

„Jak to můžeš vědět tak jistě?" zeptal se ho táta.

„Zeptal jsem se právě Rosti a Jitky," ujistil ho Franta. „Vy jste to neslyšeli, ale my se teď domlouváme rusalčí řečí, víte?"

Připomněl tím rodičům, že to není jen sen, ze kterého by se snadno probudili.

„Tak ty bys nám navrhoval nějaké družstvo," řekl otec zamyšleně. „Jinými slovy bys chtěl, abychom vyměnili zaměstnání za podnikání v mimozemských potravinách. Ale to asi nebude tak jednoduché."

„Ty houby ***taesi*** se dají pěstovat třeba i ve vaně!" ujišťoval oba rodiče Franta.

„To snad nemyslíš vážně!" řekl otec. „Podnikání musíš brát od začátku solidně, ne jen na koleně. Ve vanách to neberu. Znamenalo by to pořídit si větší halu s káděmi, kde by se ty houby pěstovaly. Dále potřebuješ zajistit zdroj biohmoty – i kdybychom měli na to zakoupit nebo pronajmout pole a pěstovat na něm třeba jen trávu. Ale na to musíš mít peníze, dost peněz. My máme na krku hypotéku, žádná banka nám nepůjčí ani korunu. Leda lichváři, ale ti by z nás pak stáhli kůži. Jak by tohle řešili vaši mimozemšťané?"

„Ti nebudou řešit naše banky," urazil se Franta. „Halu, kádě, pole a peníze – tady by snad pomohlo založení toho družstva, ne? Nemáme-li to my, dáme to dohromady s jinými!"

„Ano? Jen aby!" pochyboval otec. „Družstva se dají zakládat jen když do

nich všichni přinesou srovnatelný podíl. Jakmile bys připustil, že někdo přinese víc a jiný nic, nebude to nikdy klapat. Ti, kdo by přinesli víc, by se cítili vlastníky celého družstva.“

„A proč nezačít v menším?“ namítal Franta. „Nemusíme mít hned velkostatek pro celé Čechy! Proč nezačít s několika káděmi ve stodole? Beztak ji nemáme využitou.“

„Protože když začneme v malém, převálcují nás ihned ti silnější,“ řekl tatínek.

„Čím nás převálcují?“ namítal Franta.

„Tím, že budou nabízet totéž levněji,“ řekl otec. „Když někdo něco dělá ve velkém, vyjde ho to vždycky levněji.“

„Jenže my budeme mít vždycky jednu neporovnatelnou výhodu,“ řekl Franta. „Podporu mimozemšťanů, přinejmenším opalychů. Můžeme začít pěstovat chleba, máslo a salám. Zmocní se toho někdo jiný a začne to pěstovat ve velkém. Tomu se nedá zabránit, spíš bych to uvítal. Ale my přijdeme s umělými kuřaty, s vepřovým, nebo s jinou novinkou. Místo na trhu si tím pádem vždycky najdeme.“

„Myslíš, že budeme mít monopol na kontakt s mimozemšťany?“ pochyboval otec. „Co když se s nimi spojí ti silnější a odstaví nás od nich?“

„Těžko!“ usmál se Franta. „Ukaž mi ve světě jediného člověka, který se na rusalky a na opalychy dovolá! Rusalčí řeč zná dnes v Čechách deset, nanejvýš dvanáct lidí a jednalo nás tam jen šest. Kdo by nás od nich mohl odstavit?“

„No – vysledují, kudy za nimi chodíte, a napodobí vás!“ přešel otec trochu do obrany.

„A opravdu si myslíš, že rusalky dají tyhle možnosti každému?“ pokračoval Franta. „Co mě to stálo přemlouvání, aby to dali všem z naší party! Kromě toho – jak by se k nim někdo cizí dostal, když rusalky začnou otevírat hvězdné brány už jen na naše vyžádání? S nikým jiným jednat nebudou – náš svět pro ně přestal být zajímavý a teď budou jednat jen s námi a to ještě jen ze setrvačnosti!“

„Sotva s tím začaly a už chtějí končit?“ podivila se maminka.

„Rusalky by ani nezačaly,“ mračil se Franta. „Nejsou tak obětavé. Považují nás předem za vymřelou civilizaci, se kterou je škoda ztrácet čas. Bez opalychů, kteří si jednání s námi vyžádali, by už teď nic nebylo. Jen

indičtí rákšasové nám věnují pozornost – rusalky to jen zprostředkují. Tati, nechtěl bys udělat aspoň menší pokus? Třeba opravdu jen ve vaně?“

„Ve vaně ne,“ rozhodl otec. „Nehodlám chodit špinavý jen protože nám ve vaně budou růst houby. Ale něco vymyslíme. Třeba v té stodole.“

„Jak rychle bys to stihl?“ zeptal se Franta dychtivě.

„Víš, nebude to tak jednoduché, jak si myslíš,“ vrtěl hlavou táta. „Pěstování těch hub jistě zvládneme rychle, tomu bych ještě věřil. Sehnat nějaké kádě… stačily by plastové? Ale co dál? Vyzkoušíme, jestli to je jedlé a co to s námi udělá, ale to by taky nebyla překážka. Ale teď si představ naši situaci. Všechno máme vyzkoušené, můžeme s tím jít na trh. Jenže tady začnou problémy. Nemáme na to povolení. Živnostenský list, potvrzení od hygienika, pro dodávání do prodejen potřebuješ další potvrzení, na sběr a prodej hub musí být, pokud vím, státní zkouška… A s přiznáním mimozemského původu teprve začne kolotoč! Nikdo na světě nám nedá potvrzení o zdravotní nezávadnosti, naopak na nás přiletí všechny možné zákazy. A nepovolené geneticky modifikované potraviny – to už je o vězení. Rozumíš mi?“

„Jo!“ přikývl zaraženě Franta. „S tím opalychové nepočítali. Ale kdyby nás měl odradit první problém, pak bychom si tu katastrofu zasloužili. Začít s tím musíme. Co takhle zkusit to přes internet? Nemusíme dodávat jen hotové produkty, můžeme nabízet třeba jen zárodky ***taesi,*** ať si to lidé pěstují svépomocí! Nemůžeme se teď zastavit, pochop, tati!“

„V tom případě… no co, vyzkoušet to můžeme, v tom nám nikdo nezabrání,“ rozhodl táta, když viděl posmutnělé obličeje svých dětí. „Stavím se v železářství, mohli by tam mít nějaké nádoby. Kádě asi ne, ale co třeba větší květináče, nebo vaničky… Seženeme nějakou biohmotu, třeba by stačilo seno, co zbylo ve stodole, naočkujeme ji a pak uvidíme!“

„Hurá!“ vykřikl Franta.

Jenže najednou se zarazil a zůstal stát jako po ráně palicí.

„Co je, Fráňo?“ zvážněla skoro okamžitě maminka, kterou to polekalo.

„Je to v háji!“ řekl Franta naštvaně. „Rosťa říká, že do toho nepůjdou. Když to konečně doma řekli, táta jim nejprve oběma nařezal, zárodky zabavil a nasypal je do záchodu. Takže mají šmytec a navíc do konce prázdnin zaracha.“

„Kluci měli tyhle obavy hned zkraje,“ dodala tiše Lída.

„Vidíš – a to je konec družstva na pěstování mimozemských hub,“ dodal táta.

„Ještě zbývají Lapkovi!“ mračil se Franta. „Poradím Jitce a Pavlovi, ať to odloží, naštěstí s tím ještě ani nezačali.“

„Jak jim to ale teď poradíš?“ starala se maminka.

„Už se stalo,“ odvětil jí Franta. „S Pavlem jsem se zrovna nemohl spojit, nejspíš se právě bavil s Rosťou nebo s Jirkou, ale řekl jsem to Jitce a slíbila mi, že to odloží.“

„Zase tou… jak to říkáte… rusalčí řečí?“ otřásla se maminka.

„Jo,“ přitakal Franta lakonicky.

„Tak vidíš!“ řekl otec. „Nejsme všichni stejní!“

„A to je teprve začátek!“ zavrčel Franta.

A měl pravdu…

*****

Farář

Následující měsíc byl pro většinu dětí událostí číslo jedna začátek školního roku.

Jedna vesnická parta byla ojedinělou výjimkou.

První část té doby byla ve znamení pokusu s taesi, zárodky mimozemských hub. Pokus proběhl v rodině ***naplavenin,*** neboť po rodičích Culkových neprojevili nadšení ani Lapkovi, když se dozvěděli o dobrodružství svých ratolestí. Neuspěl ani Franta se svou přesvědčovací schopností. Snad bylo jeho úspěchem, že Lapkovi nezvolili cestu potrestání a spokojili se jen zákazem. Na tom ale trvali, navzdory neformální návštěvě rodičů Franty a Lídy, přičinlivě zorganizované Frantou v dobré víře, že mu táta při přemlouvání sousedů pomůže.

„Doufali jsme, že vaše děcka ta naše umravní," mračila se na návštěvu paní Lapková. „Místo toho vyvádějí takové šílenosti! A my si nepřejeme, aby se našim dětem něco stalo! Jestli se vy ničeho neobáváte, je to vaše věc, ale my jsme kategoricky proti!"

Jitku a Pavla sice nepotrestali výpraskem jako Rosťa s Jirkou, ale zákaz dalších schůzek platil i pro ně. Až do odvolání – které nevypadalo nijak brzké.

„A odneste si od nás někam ten sajrajt!" podala paní Lapková Frantovu tatínkovi krabici se zárodky mimozemských ***taesi.*** „My to v baráku nechceme!"

Netušila, co Jitka ihned tajně sdělila Frantovi – že druhá, větší část zůstala, podobně jako u Culků, dobře ukrytá v domě. Jitka Frantovi slibovala, že budou s Pavlem zárodky uschovávat, aby nebyly všechny na jednom místě. Nemohla mu ovšem slíbit, že se bude účastnit dalších pokusů jinak než účastí na dálku.

„Je nám to líto, Franto, naši jsou proti…" sdělovala Frantovi rusalčí řečí, ačkoliv navenek zatvrzele mlčela.

Tomu nezbylo než pokrčit rameny. Mohl být rád, že pochopení měli aspoň jeho rodiče. Jeho plány na družstvo šly ovšem ke dnu jako torpédovaný parník Lusitánie.

„My ale musíme začít!" trval na svém doma.

„Začneme," přikývl tatínek, zatímco maminka s napětím sledovala, jak

divně se jí děti během těch pár dní proměnily.

Tatínek naštěstí neměl jen slova pochopení. Ještě odpoledne odjel s Frantou do města do železářství, kde nakoupili několik velikých plastikových nádob. Rozmístili je v poloprázdné stodole, našlapali do nich seno ještě po Kameníkových, se kterým by si jinak nevěděli rady, zalili je vodou a Franta pak slavnostně otevřel první lahvičky.

Uvnitř byl jen lehounký prášek, a když Franta obrátil lahvičku dnem vzhůru, snášel se v podobě obláčku zvolna dolů na namočené seno.

„Takhle se s tím bude zacházet?“ přihlížel se zájmem tatínek, zatímco maminka stojící opodál to pozorovala s větší nedůvěrou.

„Jo, takhle,“ přikývl Franta. „Dá se to vylepšit většími káděmi nebo vytápěnou halou, teplo to pochopitelně urychlí, ale v principu to je všechno.“

„Vypadá to opravdu jednoduše,“ zhodnotil to tatínek.

„A co teď s tím?“ chtěla vědět maminka.

„Ráno se sem přijdeme podívat,“ navrhoval Franta. „Nezapomeňte, že ***taesi*** jsou vlastně houby. Porostou ve dne i v noci a ráno už by mohla být první sklizeň.“

„Jestli je to opravdu tak jednoduché, zvládnou to všude,“ přikyvoval táta.

„Vždyť říkám, že to musí být pro všechny lidi na světě!“ řekl spokojeně Franta. „Možná to půjde i bez toho družstva – i když společně by to šlo jistě líp.“

„Až se ukáže, že je to dobré, přidají se Lapkovi a možná i Culkovi!“ mínila Lída.

„Kdoví?“ pokrčil rameny Franta.

„Takže se sem vrátíme zítra. A teď se půjdeme poradit, jak na byrokraty!“ navrhl otec.

„S těmi to bude horší!“ věštila chmurně Lída.

Měla pochopitelně pravdu.

*****

Až do večera promýšleli, jak nejlépe proti byrokratům, kteří jim budou určitě házet pod nohy všechny možné klacky. Byrokrati na to mají spoustu prostředků. Od všelijakých hygienických norem, které pochopitelně nepočítají s mimozemským materiálem, až po tvrdé pokuty, kterými mohou zdeptat prakticky každého, kdo se jim postaví.

Bude tedy nutné obejít je.

Například státní zkouška ze znalosti hub. Nač by byla znalost pozemských jedovatých hub při zacházení s mimozemskými? ***Taesi*** jsou přece jiné! Nezbude než zapomenout na podobnost s houbami a sveřepě tvrdit, že to s nimi nemá nic společného. Což bude nakonec pravda, mimozemský život se od pozemského liší víc než dost. Na druhou stranu by bylo výhodné, kdyby o něm věděli víc.

Hygienické požadavky jsou další problém. Jak Franta tvrdil, ***taesi*** blokují kromě jiného rozvoj mikroorganismů. Jsou vlastně samodezinfekční a hygienické požadavky plní pouhou přítomností. Ale vysvětlujte to ouředníkům, kteří budou slepě trvat na nerezovém vybavení a elektronicky řízených záchodech! Stodola nic z toho nesplní a ouřadové budou mít hned zpočátku příležitost sázet mastné pokuty! A bezpochyby se v nich budou vyžívat!

A to by byli jen ouřadové, kteří o tom nemají páru, jen by trvali na svých předpisech. Ještě horší by mohli být vědci. Ti by mohli argumentovat ještě závažněji. Na celém světě nebude odborníkem na mimozemský život nikdo z nich, ale lidé jim uvěří na slovo, zejména když budou strašit katastrofickými vizemi. A nejhorší je, že se jim nedá věřit. Kdo z nich je hluchý k šustění peněz lobbistů? Dokázali strašit lidi smrtícími chřipkami, nebo prosazovat nezodpovědné genetické modifikace, ale na druhou stranu pohřbili plno užitečných věcí.

A nejzávažnější otázkou bylo, zda se tomu má táta věnovat naplno, nebo jen bokem při současném zaměstnání. Radikální Franta navrhl, ať dá táta výpověď a věnuje se jen taesi, že i tak nebude stíhat. Rodiče ale byli opatrnější.

„Prosím tě, Franto, uvažuj rozumně! Máme na krku hypotéku. Dosavadní zaměstnání je jistější než vzdušné zámky. Třeba nás ty houby uživí, ale kdyby o ně nebyl zájem, budeme na suchu. A víš, co znamená nesplácet hypotéku! Taky můžeme skončit pod mostem!“

Frantovi nezbylo než to se skřípěním zubů uznat.

„V každém případě si budu muset zařídit živnostenský list – nebo několik listů, pokud jich bude potřeba víc,“ slíbil otec. „To mohu hned zítra. A vy se zatím připravte na školu!“

Obrátil se na Frantu s Lídou, ale těm to bylo dávno jasné.

„Měli bychom se přichystat na příští schůzku s mimozemšťany,“ řekl

Franta. „Bude to až za měsíc, těsně kolem úplňku, ale měli bychom si na to včas něco uvařit, jako vzorky pro další vývoj.“

To jim ale maminka slíbila, takže to mohli považovat za bezproblémovou záležitost.

„Jo – máme na krku ještě jeden průšvih!“ vzpomněl si Franta a v kostce rodiče seznámil s incidentem u rybníčku Žabák, kde stará baba Zahrádková viděla Rosťu a Arga chodit po vodě, což prohlásila za rouhání.

„Chci jít v neděli do kostela, protože jsme se dohodli na rozsouzení toho sporu panem farářem,“ zakončil to.

„A doufáš, že vás rozsoudí spravedlivě?“ vzdychl si tatínek. „Je to taky jen člověk!“

„Ano, ale já si myslím, že bude i v jeho zájmu nevyvolávat problémy,“ trval na svém Franta. „Když přistoupí na naše tvrzení, že to nebyl žádný zázrak, podpoříme ho.“

„A co když převezme názor, že je to rouhání?“

„Pak ať si mě nepřeje!“ vyhrožoval Franta. „On ještě netuší, jak vypadají opalychové!“

„Tím bys do toho ohně nalil benzín, nejen olej!“ usmál se otec.

„Na tom nemáme zájem, ale on také ne!“ tvrdil Franta. „Půjdete tam se mnou, ať to má větší váhu? Se mnou by se nemusel vůbec bavit.“

„Můžeme tě podpořit,“ přikývl tatínek. „Půjdeme tam raději všichni.“

O neděli tím bylo rozhodnuto.

*****

Ráno Franta nemohl ani dospat. Nakonec to nevydržel a sešplhal z patra postele, přitom nechtěně probudil Lídu, takže se rychle ustrojili oba. Cestou přes kuchyň se k nim přidali rodiče, byli už také vzhůru, a všichni čtyři zamířili přímo do stodoly. Bylo brzy po ránu a ve stodole bylo ještě přítmí. Ale i ve světle otcovy baterky Franta s Lídou vykřikli radostí.

Všechny nádoby přetékaly úrodou.

Tmavohnědé šišky chleba… žluté hrušky másla… červenohnědé šištice salámů…

„Kam to všechno dáme?“ starala se maminka. „To se ani nevejde do ledničky!“

„Můžeme to zatím složit dozadu do stodoly,“ navrhl Franta. „Kromě toho navrhuji dát si hned něco k snídani!“

„Co kdybychom to nesklidili, ale ponechali v kádích?“ napadlo tátu.

„Znáš, tati, pohádku ***Hrnečku vař***?“

„Takže by to podle tebe přeteklo?“ došlo tátovi.

„Tohle se zastaví až vyčerpáním všech živin, obsažených v biohmotě,“ řekl Franta. „To bude nejběžnější způsob. Kdybychom dodávali další biohmotu, vznikne trvalý provoz.“

„A co se stane, až živiny dojdou?“ zajímala se máma. „Pak se to zkazí?“

„Ne,“ odvětil Franta. „Nedostatek živin povede k vytvoření bublin se spórami a pak se to zastaví. Jen tak se to dá rozmnožovat. Sesbíráme bubliny, naplníme spórami lahvičky a můžeme rozdávat dalším.“

„A tyhle plody – ty neobsahují ty… výtrusy?“ ukázala maminka na úrodu.

„To nejsou plodnice,“ přikývl Franta. „Je to jako s bramborami – jejich oddenky nemají také nic společného se semeny. Ale brambory se dají rozmnožovat i oddenky, kdežto taesi ne. Aspoň můžeme tvrdit, že to nejsou houby. Z plodnic se zkrátka další podhoubí pěstovat nedá. Na to musí někdo získat buďto spóry, nebo aspoň kus živého podhoubí.“

„To nám ale monopol nezajistí,“ podotkl otec. „Lidi ukradnou všechno!“

„My přece žádný monopol nechceme,“ namítl Franta. „Vždyť to naopak chceme rozšířit do celého světa.“

Chvíli potom věnovali sklizni – odlamování plodů a ukládání do krabic, přinesených za tímto účelem z domu. Krabice původně sloužily k zabalení věcí při stěhování, teď se tedy měly využít podruhé.

Košík plodů pak přinesli vítězně do kuchyně. Většinu maminka uložila do ledničky, ale část chlebů rovnou nakrájeli, namazali máslem a pokryli kolečky salámu. Rodiče si pak dali ranní kávu s mlékem, děti kakao.

Snídaně byla vynikající a všichni si po prvním krajíci přidávali další.

„Měkoučký, kmínový, jako rovnou z pekárny!“ pochvalovala si maminka.

Dojedli a uklidili i drobečky.

„Poslyšte, něco mi vrtá hlavou,“ promluvila zamyšleně při kávě a kakau maminka.

„Povídej!“ vybídl ji otec.

„Tady Frantík tvrdí, že to likviduje mikroorganizmy,“ začala matka.

„Aspoň se to nebude kazit!“ dodala Lída.

„No jo – jenže lidské trávení počítá se symbiotickou střevní mikroflórou a jestli ji to vyhubí, čeká nás hrozná běhavka!“

Tátovi ztvrdly rysy v obličeji, když si zřejmě představil frontu na záchodě.

„Tak to není," uklidňoval je rychle Franta. „Na to jsem se opalycha ptal. Působení taesi je několikastupňové, jinak působí na mikroby, jinak na vyšší živočichy. Největší změna se odehraje při průchodu žaludkem. Žaludeční kyselina zastaví vývoj taesi, ukončí účinky na mikroorganizmy a přitom se jídlo normálně natráví. Takže to mikroflóru nevyhubí, ale na vaječníky to má vliv až po vstřebání do krve, takže to způsobí neplodnost myší – i lidí. Ta se dá překonat jen ***gupranem*** – těmi bobulkami rušičky antikoncepce, které jsme ani nezačali pěstovat, protože je zatím nepotřebujeme."

„Co ty víš?" usmála se na něho maminka.

„No – kdybyste nám chtěli pořídit ještě brášku nebo sestřičku, musela bys spolykat pár kuliček gupranu. Ale pozor – gupran naopak pravděpodobnost narození dítěte prudce zvýší, takže opatrně s tím!"

„Je otázka, jestli bychom to neměli v zájmu vědy prověřit," vzdychla si máma. „Ne že bych po tom tak toužila, ale…"

„Príma, bude bráška!" vyskočila Lída.

„Hele, nespěchej s tím!" krotil ji táta – ale usmíval se při tom.

„Uvidíme!" řekl Franta. „Pro začátek si připíšeme první vítězství!"

„První vyhrání…" začala máma.

„Nestraš!" umlčel ji Franta. „I tak nemáme vyhráno! První vlaštovka jaro nedělá!"

„Pravda," řekl otec. „Nedělá, ale výborně chutná."

„Pojedeme tedy dál," řekl Franta. „A musíme to sdělit ostatním, netrpělivě na to čekají, stejně jako my."

„Komu – ostatním?" zeptal se opatrně otec. „Myslíš vaši zdejší partu?"

„No jistě!" řekl Franta. „Oni přece za své rodiče nemohou a zaslouží si dozvědět se včas a z první ruky, co se děje."

„Tak jim to povězte!" vyzval obě děti otec. „Můžete to přece i na dálku!"

„Jistě – už se stalo!" usmál se Franta.

Parta pořád držela spolu…

*****

Nedělní ráno bylo krásné a rodinný výlet do kostela začal pohodově. Franta a Lída se už před kostelem přivítali s manželi Klimšovými.

„Slyšeli jsme, co o vás roztrušuje stará Zahrádková," zamrkal na děti

spiklenecky pan Klimš. „Nás to samozřejmě zajímá také a kdyby bylo nejhůř, podpoříme vás.“

„Já doufám, že to zvládneme sami,“ odvětil optimisticky Franta.

V kostele bylo místa dost, většina lidí byli starší, ale bylo tu i pár mladších. Pan farář Josef Kouzar dorazil až těsně před mší, sotva se stihl převléknout. Mši odsloužil jako jindy, o doutnajícím problému neměl tušení. Klimšovi přitom nebyli jediní, kdo tušil, že dojde po mši k něčemu neobvyklému. Z toho, jak se lidé ohlíželi po Frantovi a Lídě, bylo zřejmé, že paní Miluše Zahrádková nezahálela a vypovídala to všem ochotným naslouchat. Franta to v duchu nazval porušením dohody, do níž patřilo, že se obě strany zdrží hodnocení, ale to už se nedalo napravit. Ve prospěch dětí hovořilo, že Zahrádkovou všichni ve vsi znali, takže jí nikdo tak úplně nevěřil – a už vůbec ne psa chodícího po vodě.

Pan farář skončil a loučil se s vesničany s tím, že má před sebou ještě mši v sousední vsi, kam také dojíždí. Pravda, dnes bylo kněží nedostatek a skoro každý měl na starosti více vesnic, zatímco zdejší fara nezadržitelně chátrala, ale dnes se měl jeho odjezd pozdržet.

„Moment, pane faráři!“ protlačila se dopředu Zahrádková.

„Copak je, dcero?“ zastavil se farář.

„Máme tu nepříjemný spor a vás by to mělo také zajímat.“

„Povídejte, dcero!“

„Dnes je strašná doba, pane faráři!“ začala paní Zahrádková zeširoka. „Lidi jsou děsně nemravní a mládež nevychovaná…“

„Máte asi pravdu,“ přikývl pan farář. „Ale my s tím tady a teď těžko něco naděláme.“

„Ale ty děcka se otevřeně rouhají Pánubohu!“ přešla konečně k věci. „Pane farář, není přece možné, aby si jen tak chodily po vodě!“

„Vy jste někoho viděla chodit po vodě?“ podíval se na ni farář pobaveně. Nebyla pro něho žádná novinka, že se dnes děti nechovají zbožně, ale tohle?

„Jo, viděla jsem Culkovic Rosťu!“ tvrdila. „A byli tam ještě Lapkovic fakani a nějaký nový přivandrovalci! To je přece rouhání, chodit si jen tak po vodě jako Kristus!“

„Cože? Ten chlapec – že chodil po vodě?“ zpozorněl farář.

Josef Kouzar byl zdejším farářem už delší dobu, ale tohle ho zaskočilo. Pravda, něco takového se neslyší každý den!

„No – jako Kristus!“ opakovala Zahrádková. „Kráčel tam pomalu, co noha nohu mine, jenže v místě, kde by měl být nejméně po pás ve vodě. To je přece rouhání, ne?“

Franta se mezitím snažil protlačit mezi věřícími dopředu.

„A neměly tam ty děti něco jako prám?“ zpochybnil farář její pozorování. „Dřevo by mohlo být nasáklé, nemuselo by se z vody ani moc vynořovat…“

„Ale pane faráři!“ namítla Zahrádková. „Toho bych si přece všimla! Bylo to za bílýho dne a v tý vodě nebylo nic – leda žáby na kraji v rákosí. Přitom si tam ten kluk chodil jako po pevné zemi, jen se mu od nohou na vodě do stran rozbíhaly kruhy.“

„To muselo být opravdu zajímavé,“ přikývl pan farář. „Docela rád bych to sám viděl.“

„Vy si, pane faráři, myslíte, že to nebylo rouhání?“

„Nevím, nebyl jsem u toho,“ řekl trochu zdrženlivě farář. „Říkáte, že se rouhaly… co vlastně přitom říkaly?“

„Jen že si tam něco zkoušejí,“ vzpomínala usilovně. „Že to není nic protistátního ani zakázanýho. A taky, že o nic nejde, že chození po vodě není žádný zázrak! Tvrdily, že je to sport, něco jako vodní lyžování či co!“

„No – vodní lyžování opravdu není žádný zázrak!“ usmál se pan farář.

„Přeci si ty děcka nemůžou jen tak dělat to samé co Kristus!“ vyjekla Zahrádková.

„Ty děti se otevřeně srovnávaly s Kristem?“ zeptal se jí.

„Ba ne, pane faráři!“ dostal se konečně k nim i Franta. „S Kristem nás pořád srovnávala tady paní Zahrádková a nenechala si to vymluvit. My jsme to odmítali! A odmítáme!“

„To je jedno z těch děcek, pane faráři!“ ukázala na něho Zahrádková.

Pozornost všech se okamžitě přenesla na Frantu.

„Ano, pane faráři,“ potvrdil její slova. „Byl jsem tam s ostatními. Ale v každém sporu by se měly vyslechnout obě strany, ne?“

„To jistě ano,“ přikývl farář. „Tak povídej! Co máte společného s Kristem?“

„Co máme společného?“ odmítl takové srovnání. „Zeptejte se kteréhokoliv pilota, co má společného s anděly a vysměje se vám! Že se vznášejí nad mraky? To snad nestačí!“

„To jistě,“ usmál se farář. „Vy jste se tedy sami s Ježíšem Kristem

nesrovnávali?“

„To nás ani nenapadlo!“ odvětil Franta. „Jen jsme si tam něco zkoušeli.“

„Ale tady paní tvrdí, že jste tam vyváděli nějaké zázraky!“

„Bylo to možná trochu neobvyklé, ale se zázraky to nemělo nic společného.“

„Chodili si po vodě!“ trvala na svém Zahrádková. „Na vlastní oči jsem to viděla!“

„No – z dálky to tak mohlo vypadat,“ připustil Franta. „Ale nebyl to žádný zázrak, jen účelné využití dnešní vědy a techniky.“

„Využití vědy a techniky?“ usmál se pan farář. „To bys nám měl trochu vysvětlit. Věda podle tebe umožňuje chodit po vodě?“

„Jo,“ přikývl Franta. „Stačí se posadit na pár hodin k internetu a najít si jeden zajímavý odborný článek ***Theory of Antigravity*** – a když jste šikovný, můžete si podle toho postavit aparátek, který… řekněme… ovlivňuje gravitaci. A když se budete vznášet nízko nad vodou, může to z dálky vypadat, jako kdybyste po ní kráčel. Ale to není žádné chození po vodě! Jen nové technické zařízení.“

„Teorie antigravitace?“ podíval se na něho podezíravě farář. „O tom jsem ještě nikdy neslyšel! Opravdu se to dá najít na internetu?“

„S trochou štěstí…“

„A vy jste se u toho rybníčku zkoušeli vznášet?“ ujišťoval se farář.

„No jistě!“ přikývl Franta. „Ale to přece není žádný zázrak! Jen normální využití vědy.“

„A můžeš to nějak… dokázat?“ zeptal se opatrně pan farář.

„V kostele? Aby mi pak kdekdo vyčítal, že tady dělám zázraky?“

„A co když ti zaručím, že ti to nikdo vyčítat nebude? Jestli je to opravdu jen věda…“

„No dobře,“ uvolil se Franta. „Můžete si ode mě trochu odstoupit? Zakřivení gravitace nemusí být vždycky příjemné…“

To stačilo. Věřící udělali uctivý krok zpátky a Franta zůstal sám. Nadechl se a zvolna se vznesl metr do výšky. Chvíli jen tak visel ve vzduchu před očima užaslých diváků v čele s panem farářem Kouzarem, pak zvolna klesl zpátky na kamennou podlahu kostela.

„Není nikomu z vás špatně?“ zeptal se starostlivě, sotva se pevně postavil. „Mohlo by se stát… nikomu nic není? Tak dobře. Stačilo to jako

důkaz všem?“

„Ty máš ten přístrojek s sebou?“ zeptal se pan farář. „Můžeš nám ho ukázat?“

„To tedy nemohu,“ řekl Franta. „Svlékat se veřejně a v kostele – to snad ne! A doufám, že to nikdo nebude příliš roztrubovat, je to nejspíš hodně střežené tajemství.“

„Jaké tajemství?“ zeptal se trochu zklamaně farář.

„Víte,“ řekl Franta, „já si myslím, že se ten článek dostal na internet buď náhodou, nebo omylem. Když jsem ho sháněl podruhé, už tam nebyl. Řekl bych, že to tajemství zabavila armáda – ty stránky byly sice v Indii, ale i tak…“

„Ty snad umíš indicky?“ zeptala se ohromená Zahrádková.

„Ne, v Indii se přece mluví anglicky,“ ujistil ji Franta jakoby nic. „Zkrátka, může to být taky prvotřídní vojenské tajemství. Ale funguje to. Takže to není žádný zázrak!“

„Pak bys měl asi pravdu,“ připustil pan farář. „Teorie antigravitace! Co všechno ještě lidé nevymyslí?“

„Na internetu se dá najít ledacos,“ pokračoval Franta. „Je tam sice obrovské množství nesmyslů a balastu, ale kdo hledá – a má štěstí – občas něco najde. Někdy tam lidi rozebírají skutečné zázraky, ale ty se nedají zopakovat. Podle toho by se možná daly odlišovat. Co se dá zopakovat kolikrát si vzpomenete, to už není zázrak, ale věda.“

„Tak vidíte!“ řekl farář. „To dítě samo tvrdí, že to není zázrak, ale věda. Antigravitace, nic záhadného! Nesmíte hned propadat panice a dělat ukvapené závěry. Je sice trochu divné, že si s něčím takovým hrají i děti, ale… jak sami vidíte, vyloučené to není. Chce to trochu té lidské šikovnosti a štěstí, dostat se k nejnovějším poznatkům.“

„Myslíte si, že to bude brzy volně k použití?“ zeptal se jeden vesničan.

„To nevím,“ zavrtěl hlavou Franta. „Jak se něčeho zmocní armáda… Americká armáda kdysi pro vojenské použití zabavila bublinkové paměti k počítačům. Od té doby po nich pes neštěkl. Zmizely, nejsou. Armády mohou držet pod pokličkou spousty zajímavých vynálezů, ale do civilu se to jen tak nedostane.“

„Poslyš, chlapče…“ obrátil se na Frantu jiný vesničan. „Neprodal bys mi ten přístrojek? Hrozně by se mi hodil, já jsem totiž pokrývač, víš?“

„Takové věci se neprodávají," řekl Franta. „Bez toho článku se další nedají sestrojit, to prostě nejde. A vy byste se něčeho takového dobrovolně vzdal?"

A obrátil se k východu, kde stál zbytek rodiny. Bylo znát, že tatínka jeho vymýšlení dost pobavilo, podle toho, jak se usmíval.

„Počkej, synu!" zastavil ho ještě farář.

Franta se ohlédl a zastavil. Věřící už se rozcházeli k východu z kostela, takže byl panu faráři nejblíž on sám.

„Mohl bys mě ještě na chvilku následovat?" požádal ho farář s úsměvem.

Franta se zarazil. Zdálo se mu podezřelé, proč by s ním měl být sám?

„Opravdu nemám čas, musím ještě stihnout jednu mši, ale přece jen bych si s tebou rád pohovořil," naléhal pan farář. „Jen na chvilku, než se převléknu do civilu…"

Franta okamžik přemýšlel, pak řekl rusalčí řečí Lídě, že je ještě pozvaný do sakristie, aby na něho všichni počkali před kostelem – a následoval pana faráře.

Nebudeme tam snad dlouho, řekl si, a kdyby se něco dělo, zavolám to Lídě.

Jakmile se dveře sakristie zavřely, obrátil se farář k Frantovi s úsměvem.

„Hezky tě to napadlo," řekl. „Bylo to opravdu působivé, sám bych to tak nevymyslel. ***Theory of Antigravity***… báječný nápad! Nikoho ani nenapadlo pochybovat!"

„Vy tomu nevěříte?"zarazil se Franta.

„Ovšemže ne!" usmál se Kouzar.

„Jak jinak tedy vysvětlíte tohle?" zeptal se ho Franta a pomalu se vznesl. Sakristie byla nižší, proto se vznesl jen tak, aby dosáhl na strop.

„Co bych ti vysvětloval?" pokrčil rameny kněz, zatímco si zručně stahoval přes hlavu ornát. „Tobě to přece vysvětlovat nemusím, sám jistě dobře víš, jak to děláš!"

„Ale já se doopravdy vznáším!" trval na svém tvrdohlavě Franta. „Jak jinak to chcete vysvětlit? Zázrakem? To by vám přece převrátilo váš svět vzhůru nohama!"

„Tak mi zkus vysvětlit tohle!" řekl farář Josef Kouzar, když konečně ze sebe dostal těžký ornát.

A k Frantovi zděšení se vznesl a zůstal viset tak, že se mu díval přímo do

očí.

*****

Škola

Několik okamžiků zůstal Franta jako omráčený.

„Proboha!“ uklouzlo mu.

„Žádná teorie antigravitace, milý synu!“ usmál se farář, klesl k zemi a začal se jakoby nic oblékat do černého civilního obleku. „Rusalky, že?“

„Vy jste zdejší!“ vzpamatoval se Franta, kterému došlo jediné možné vysvětlení.

„A ty jsi přistěhovalec,“ odvětil klidně kněz. „Protože jinak bys mě znal. Jistěže jsem zdejší. Náš rod Kouzarů žije v této vsi odnepaměti. Jak ses ale dostal k rusalkám ty?“

„Taky jste byl u nich?“ zeptal se Franta už zase klidně a snesl se vedle faráře.

„Taky,“ přikývl kněz. „Je to už delší dobu, byl jsem tenkrát kluk jako ty. Chodili jsme je tajně pozorovat, až se ucho utrhlo. Když začaly kolem mě kroužit, dali jsme se s Otou na útěk, ale zřejmě trochu pozdě – aspoň pro mě. A pak jsem zjistil, že jsem jiný než ostatní děti ve vesnici. Vy tu prý nebydlíte dlouho – takže vás to postihlo hned zkraje.“

„Já tomu neříkám postižení,“ nesouhlasil Franta.

„Ale!“ usmál se opět kněz. „A ta bolest hlavy byla co?“

„Žádná nebyla,“ řekl Franta. „Když se necháte rusalkami utancovat dobrovolně, je to bez bolesti i bez závratí.“

„Vážně?“ podíval se na něho tázavě kněz. „Vida – přece jste přišli na něco nového!“

„Kdyby jen to!“ pokračoval Franta. „Vy jste zřejmě nebyli až u nich. Jen jste je z dálky pozorovali, že? My jsme byli dál. Prošli jsme tou bránou do jejich světa.“

„Ještě lépe!“ řekl uznale kněz. „Ještě mi řekni, že jste se s nimi dohovořili!“

„Dohovořili!“ potvrdil mu Franta. „Když už jsme byli u nich, popovídali jsme si s nimi. Byla by škoda takové příležitosti nevyužít. Byli jsme tam pak ještě víckrát, domlouvali jsme se i s jinými mimozemšťany, nejen s rusalkami. Opalychové jsou lidem podobnější a zatím nám nejvíc pomohli.“

„Oni vám – nějak pomáhali?“ podíval se na něho farář překvapeně.

„Ano,“ přikývl Franta. „Chtěli po nás, abychom změnili svět k lepšímu. A

věnovali nám proto dary – taesi. A ještě nám nějaké další slíbili.“

„Takže jste se zatím dostali nejdál!“ došlo překvapenému faráři. „No, jak se říká – *po ovoci poznáte je,* a jestli nám chtějí pomoci změnit svět k lepšímu, bylo by to jen dobré.“

„Bylo,“ přisvědčil Franta. „Jenže nám také řekly, že nemáme čas – Země je podle nich na pokraji katastrofy a pokud to máme zachránit, musíme hodně spěchat.“

„To že vám opravdu rusalky řekly?“

„Nejen rusalky,“ řekl Franta. „Pane faráři, vy teď jistě spěcháte na další mši, ale mohli bychom si o tom později popovídat na dálku, chcete?“

„Jak – na dálku?“ zarazil se farář. Byl už v civilu, už jen uklízel a chystal se zamknout sakristii, aby mohl odjet.

„Odpovíte mi i takhle?“ zeptal se ho Franta rusalčí řečí.

„Tohle také umíte?“ podivil se farář, ale odpověděl to Frantovi stejným způsobem.

Franta nezjišťoval, zda to pan farář umí či ne – když dokázal létat, dalo se předpokládat, že zná i to ostatní, ale potřeboval si zjistit jeho ***lavititji*** a to šlo jen při rusalčí řeči.

„A takhle se umíte domlouvat?“ odpověděl panu faráři otázkou, směrovanou pouze na něho, což oběma zaznělo v hlavách mnohem kovověji.

„Takhle ne,“ odvětil myšlenkou, ale normálně farář.

„Naučím vás to,“ odvětil Franta, ale už zase jen obyčejným hlasem. „Když to ovládnete, budeme se moci spolu bavit třeba přes celou Evropu.“

„Zajímavé!“ odvětil stejně tak kněz. „Takhle to účinkuje dál?“

„Mnohem dál,“ dodal Franta. „Slyší nás i rusalky ve svém světě.“

„Výborně!“ nevycházel z údivu farář. „Poslyš, nauč mě to! Opravdu bych se s vámi mladými rád domlouval. Zajímá mě, jak si rusalky představují změnu lidí k lepšímu. Řekl bych, že se to dost podobá tomu, co dělám i já!“

„Dobře, naučím vás to,“ slíbil Franta. „Ale dám vám jen moji ***lavititji***… to znamená, že se teď budete moci bavit jen se mnou. S ostatními se seznámíte až později.“

Pak – už na odchodu z kostela – ho naučil získávání ***lavititje*** a dálkové komunikaci.

„Budu potěšený, když se mi ozvete,“ loučil se s farářem, když ten nasedal do staršího trabantu, zaparkovaného za kostelem.

„Ozvu se určitě," slíbil Kouzar. „Leží mi v hlavě ta změna lidí k lepšímu!"

Nastartoval – a odjel.

Franta mu ještě chvíli mával. Pak se nadechl a rusalčí řečí naplno zakřičel, tak aby to slyšela nejen Lída, ale možná i Klimšovi – pokud jsou ještě v dosahu.

„Máme dalšího přítele!"

*****

Když mimozemské taesi vysály svým podhoubím všechny živiny z napěchovaného sena v plastových nádobách, zachovaly se přesně podle Frantovy předpovědi: vytvořily bobule se spórami a uschly.

Franta opatrně otrhal bobule a uložil je do lékovek k ostatním lahvičkám. Měli jich teď mnohem víc než na počátku a navíc, první zkouška dopadla výborně a v krabicích měli přes metrák mimozemských plodů.

Frantu napadlo propašovat nějaké plody pro zbytek party. Zasloužili si přece ochutnat, oč je rodiče svým nepochopením připravili. O výsledku je Franta s Lídou informovali ihned, ale něco hmatatelného bylo jistě lepší. Již první večer proto donesli pár vzorků kamarádům.

U Lapků to bylo jednoduché, Jitka s bratrem měli pokojíček v podkroví. Rodiče měli pod dohledem schodiště, ale nesledovali už okna v patře, jimiž sousedovic děti propašovaly tašku s plody taesi přímo do pokojíčku a opět zmizely ve večerním šeru.

U Culků to bylo horší, ale i tam se to dalo vyřešit. Franta dopravil tašku s plody oknem do ložnice kluků, aby si mohli pochutnat i oni. Ačkoliv rodiče partu rozkulačili, držela pořád pohromadě a Franta si toho velice cenil. Budou to přece ještě potřebovat!

Denně přitom spolu komunikovali na dálku a sdělovali si novinky. Tak se všichni včas dozvěděli i o dohře s babou Zahrádkovou i o tom, že farář Josef Kouzar je teď jejich člověk, dokáže nejen totéž co Klimšovi, ale uměl i létat a co je hlavní, drží teď s nimi. Kdyby o tom měli Lapkovi i Culkovi rodiče tušení! Ti žili v domnění, že nebezpečný kamaráčoft zatrhli a jejich děti sekají dobrotu jako nikdy předtím.

Blížily se další události. Ale prakticky jen dvě byly pro partu důležitější než ostatní.

Začátek školního roku – a úplněk.

Do školy se chystali všichni, opalychy se chystal navštívit s taškou vzorků jen Franta, ale význam tomu všichni členové party přisuzovali větší. Lída se chystala Frantu doprovázet, zatímco Culkovi a Lapkovi jim jen záviděli – nikdo z nich by si netroufal porušit rodičovský zákaz z obav před přísnějšími tresty než dosud. Franta ale všechny utěšoval, že to zařídí, aby efekt z této návštěvy byl co největší.

Škola ale měla začít dřív. Franta sice zkusil zavolat rusalkám, jak je to s bránou, ale ty mu jen stručně odpověděly, že je pořád ještě nepříznivé období a první otevření brány se dá počítat nejdřív za pět dní.

Škola tedy přijde dřív.

*****

Na první cestě do nové školy je chtěl otec odvézt autem. Ačkoliv již během prázdnin sjednával přestup dětí z Prahy telefonem, musel se teď dostavit do školy vyjednat to osobně. Odpadla jim tedy i první cesta autobusem.

Když je otec dovedl do ředitelny, už je tam očekávali i jejich noví třídní učitelé. Letmo se jim tedy představili a zatímco táta jednal s ředitelem, třídní si Lídu i Frantu odvedli do tříd. Samozřejmě každého do jiné, takže byli ve škole jako vždy odděleni. I když dnes jim to ani tolik nevadilo.

Franta přestál ***předvádění medvěda*** v pořádku. Učitelka ho představila spolužákům jako nového kamaráda a posadila ho do volné lavice. Bohužel bylo volné místo jen vedle jakési tiché dívenky, která se hned od Franty odtáhla na znamení, že se s ním bavit nebude. Trochu ho potěšilo, že se ve třídě mohl pozdravit s Jitkou, která se k němu hned přihlásila. Ostatní členové vesnické party byli ale v jiných třídách, takže se mohli bavit jedině rusalčí řečí, aby je nikdo jiný neslyšel.

Přestáli projev ředitele ve školním rozhlase – to se snad děje všude, kde mají zavedený školní rozhlas – a po něm přidala pár slov k žákům i třídní.

„Uvidíme, jakou posilou bude pro nás nový žák," obrátila se k Frantovi. „Přechází k nám z Prahy a podle známek to není žádný propadák ani záškolák. Koukejte se snažit, ať se před ním taky vytáhnete!"

Ještě že neřekla, z jaké školy přišel – to by to měl teprve zavařené, pomyslel si Franta. Žáci málokdy fandí těm dobrým. Kdoví, co jsou ti zdejší zač!

O první přestávce to ale ještě šlo. Pražáka se všichni kromě Jitky stranili,

ale Frantovi to nevadilo. Jakožto ***naplavenina*** očekával ještě chladnější přijetí. Zeptal se myšlenkou Lídy, jak je na tom ona, ale ta byla spokojená – neměla sice ve třídě nikoho z party, ale holky ji mezi sebe přijaly a spolužáci se před ní předváděli jako kohouti na smetišti, jak to nazvala.

Aspoň že holky to mají lehčí, oddychl si Franta.

Následující hodina byla angličtina, kde si byl Franta celkem jistý. Jednak mu šla, zvykl si na ni i na internetu a konečně si byl vědom, že bude mít tady jistou výhodu. V Praze přece chodil do speciální jazykové školy, kde měli hodiny navíc a ke všemu dobré učitele, takže se zdejšího prostředí neobával.

Jak se dalo čekat, angličtinář se rozhodl nového žáka patřičně oťukat, ale hovor s ním probíhal naprosto plynule a spíš měl co dělat učitel, aby novému žáku stačil.

„Teda – netušila jsem, že tak válíš!“ řekla mu Jitka tajně, ale s nádechem obdivu, když si sedal na místo. „Mohl bys mi napovídat, jako si napovídali Klimšovi?“

„Klidně,“ souhlasil. „Ale taky bych tě to mohl naučit. Mohli bychom si po večerech opakovat angličtinu, chceš?“

„Chceš mě ulovit jako Klimš Klimšovou?“ opáčila Jitka s šibalským úsměvem, ale také trochu žertem.

„Právě naopak!“ odvětil vážně. „Klimšovi si přece pořád napovídali, až na sobě byli úplně závislí, ale když tě to naučím, nebudeš mě už třeba potřebovat. Poslyš, Jitko, chceš mimozemskou svačinu? Vzal jsem toho víc i pro vás!“

„To víš, že ano!“ souhlasila. „Ale až o hlavní přestávce!“

Hlavní přestávka byla naštěstí hned po angličtině. Jitka hned na začátku přiběhla za Frantou, převzala od něho čtyři balíčky a odběhla na chodbu podělit zbylé členy party. Tím ale zůstal Franta sám proti zbytku třídy, rozdělené na dva tábory. Malá část kolem Jitky Frantovi fandila – byl zřejmě první, kdo se obávanému učiteli s takovým klidem postavil a to se dalo ocenit, ale větší část třídy Frantovi nepřála a musel si vyslechnout pár jízlivých poznámek.

„Co máš s Jitkou?“ ušklíbl se na něho jeden spolužák.

„Co bych s ní měl?“ opáčil Franta. „Poslal jsem po ní něco jejímu bráchovi. Jsou to naši noví sousedi, máš snad něco proti tomu?“

„Jen aby za tím nebylo něco jiného!“ pochyboval posměváček. „Třeba

spolu chodíte!“

„A s kým mám podle tebe chodit?“ opáčil klidně Franta. „S kluky Culkovými je nás celkem šest a to už jsme docela slušná parta!“

Mezitím se ale vrátila Jitka a jedna spolužačka jí hned ve dveřích sdělovala, že se o ní kluci hádají.

„Nech je,“ obrátila se Jitka okamžitě na Frantu, aby to ostatní neslyšeli.

„To chce klid,“ odpověděl jí stejně. „To je cena za přestěhování. Mohlo to být horší.“

Naštěstí zazvonilo a všichni včetně Jitky se rozběhli na místa.

„Teď to přijde,“ špitla dívka vedle Franty. „Bude matika, připrav se na zkoušení.“

„Matematika mi nedělá problémy,“ odvětil také šeptem, ale klidně Franta.

Matikář si ale nového žáka nevšímal, jen letmo poznamenal, že budou muset všichni po prázdninách zapnout mozkové závity, neboť *matematika je věda a ta se okecat nedá.*

Hodina proběhla v pohodě, matikář nikoho nevyvolal, takže se nic nedělo. Také další hodiny proběhly v pořádku, jedině ***necita*** angličtinář si dovolil hned po prázdninách zkoušet a to ještě jen toho nového, kterého ostatní nelitovali, a po poslední hodině se žáci vyhrnuli do šaten. Jitka ale odešla v chumlu svých spolužaček, Franta zůstal sám a musel vydržet pár dalších poznámek od nepřejících spolužáků. Raději dělal, že je přeslechl. Zatímco ostatní odcházeli do školní jídelny, Franta se tiše zeptal Lídy, jestli nepůjdou domů spolu, neměli totiž ještě zaplacené stravování.

„Co bys řekla vzít to vzduchem?“ navrhl Lídě.

„Dostali jsme přece peníze na autobus,“ namítla.

„Ušetříme je,“ řekl Franta.

„Neblázni, Frantíku!“ namítala. „Veřejně lítat?“

„Díval jsem se cestou,“ ujišťoval ji. „Cesta je lemovaná stromy a když poletíme trochu severněji, nikdo nás neuvidí. K nám přiletíme zpoza svahu, mohli by nás vidět jen naši a ti to o nás beztak vědí.“

„Nedělala bych to!“ trvala na svém Lída.

„Já ano!“ přemlouval ji Franta. „Beztak to jednou zkusíme, na to vem jed! Proč ne hned dnes? Všichni jdou na oběd, nikdo nás neuvidí…“

„No dobře,“ podvolila se. „Tobě něco odříct…“

*****

Připlachtili domů v dobré míře.

„Bylo to úžasné!“ přiznala Lída. „Budeme lítat častěji?“

„Vidíš – a nechtělo se ti!“ vyčetl jí bratr. „Vybral jsem ale príma trasu, co?“

„Jak se ti to povedlo?“

„Prošel jsem si na internetu mapu s leteckým pohledem,“ řekl. „Ty skály jsou shora úžasné. To se prostě nedá srovnávat s údolíčkem, kudy jezdí ostatní na lyžích!“

„No jo… když na to jdeš takhle… i když to na lyžích musí být taky docela zábava…“

„Lyže jsou jen lyže,“ řekl. „Ale vznášet se jako orli nad rozeklanými šedými skalami, to je přece něco úplně jinýho…“

„Stejně to nepůjde pořád,“ řekla. „Neumím si představit lítat to v dešti.“

„Já vím – to už budeme mít jako všichni žákovskou průkazku na autobus a budeme se pěkně kodrcat po rozbité silnici… a přitom je to shora tak senzační…“

„Nepůjdeme zkontrolovat stodolu?“ navrhla.

„Proč?“ opáčil. „Tam je přece pusto. Půjdeme raději za našimi.“

Vpadli domů jako velká voda. Táta je překvapil získáním potřebných živnostenských listů a kromě toho dostali Franta i Lída průkazky na autobus – táta jim je stačil zařídit. Také maminka je překvapila – úžasnou svíčkovou, jejíž vzorek si Franta ihned uložil do mrazáku.

Měl tam už vzorků víc. Řízek s bramborovou kaší, vepřo-knedlo-zelo, typicky vánoční bramborový salát, klasický maďarský guláš.

„Když se opalychům tak povedl obyčejný chleba se salámem, což teprve něco opravdu fajnovějšího?“ sliboval si od toho. Zvláště se těšil, jestli zvládnou i bramborový salát. Uvítal by, kdyby byl častěji než jen o Vánocích.

Tatínek zatím výpověď ze zaměstnání nepodal, ale jednal s několika obchodníky, kteří mu přislíbili vyzkoušet prodej balených chlebů se salámem. Lákadlem pro ně bylo, že jim je nabízel za poloviční cenu než obvyklou, takže by si mohli víc přirazit. Ale byl by to úspěch, umožnil by jim začít a jak to táta spočítal, mohli by našetřit peníze na rozšíření produkce.

„To může být jen začátek," sliboval si od toho.

„Jen začátek!" řekl Franta. „Než se vzchopíme. Ale pak to bude muset jít rychleji!"

„Jestli nenarazíme na byrokraty," podmiňoval to táta.

Zatím to vypadalo, když ne výborně, tedy aspoň nadějně.

Jenže tím den neskončil.

*****

Večer Frantu od večeře vytrhlo něco, s čím rozhodně nepočítal.

Vyskočil náhle od stolu a s vytřeštěnýma očima se zadíval na sestru.

„Volají mě!" vyhrkl. „Rusalky!"

Stůl okamžitě obkroužila stísněná nálada. Zatím vždycky setkání domlouval Franta, co je k tomu vedlo, aby ho samy zavolaly?

„Co ti chtějí?" zeptala se Lída.

„Abych…" strnul a zaposlouchal se do sebe.

„Nejsou to rusalky," řekl po chvilce ticha. „Chtějí mě opalychové. Mám se sebrat a co nejrychleji za nimi přijít. Rusalky mi to umožní, ale spěchá to!"

„Vždyť už bude noc!" namítla maminka.

„To nerozhoduje," odvětil. „Říkají něco o zkracování času…"

Tentokrát to vypadalo opravdu vážně. Co se to vlastně děje?

„Vezmi si ty vzorky!" připomněla mu Lída.

„Tašku!" požadoval. „Naházej mi to tam! Říkají, abych si nic s sebou nebral, ale…"

Lída už přinášela ze sousedního pokoje tašku a s maminkou do ní v rychlosti skládaly vzorky potravin, starostlivě připravované celý týden.

„Říkají, že se vrátím nějak později… možná až zítra… co taky takhle na noc?"

„A ty tam půjdeš?" zeptala se ho starostlivě maminka.

„To se rozumí!" odpověděl rychle. „Něco takového odmítnout, to bych si mohl vyčítat třeba celý život!"

„Mám jít s tebou?" nabízela se Lída.

„Nechoď," zarazil ji. „Rusalky tam pustí jen mě. Ale nečekejte mě dneska, vrátím se nějak později… já jim pořádně nerozumím, používají úplně neznámá slova…"

„A není to nějak… nebezpečné?" staral se táta.

„Nevím,“ odtušil nepřítomně Franta. „Kde je ta taška? Tak já jdu!“

S taškou vzorků vyběhl z domu, následován Lídou, maminkou i tatínkem, odrazil se do výšky a zmizel jim v tmavé večerní obloze.

Rodině nezbylo než se vrátit ke stolu a dojíst ve hrobovém tichu večeři.

„No nazdar!“ řekl táta, když celá rodina seděla jako bez života. „To jsme dopadli! Děti nám budou utíkat za rusalkami! Poslyš, Liduš, ani ty netušíš, co to znamená?“

„Ne,“ odvětila. „Leda…“

„Leda co?“ chtěl vědět otec.

„Leda bych se jich zeptala,“ odvětila tiše Lída.

„Můžeš? Tak se jich zeptej!“ navrhl tatínek.

Lída na chvíli ztuhla, ale pak se otřepala a podívala se na rodiče.

„Rusalky říkají, že se jich to netýká,“ řekla. „Pomohly Frantovi k opalychům a tím to pro ně skončilo. Až se vrátí od nich, pustí ho domů.“

„Nevědí ani ony, kdy to bude?“

„Říkaly mi, že to tak spěchalo, aby se stihl vrátit ještě než skončí období, kdy mohou otevírat brány. To je, co já vím, asi šest dní… nebo tak nějak…“

„Cože?“ vyskočil táta. „Že se vrátí až za šest dní? To přece nejde, vždyť musíte chodit oba do školy!“

„Rusalky to, tati, nezajímá,“ podívala se na něho Lída. „To je věc Franty a opalychů. Prý mu jen otevíraly hvězdné brány.“

„A můžeš aspoň zavolat Frantu? Řekni mu, ať se vrátí! Nejpozději zítra ráno!“

Lída opět na chvilku ztuhla, ale pak se na rodiče podívala ještě bezradněji.

„Necítím ho!“ oznámila jim. „Je v nějakém dalším světě, kam ani dálková rusalčí řeč nedosáhne. Asi ho budeme muset ve škole omluvit… třeba cestou do zahraničí, nebo tak nějak… nebude to daleko od pravdy…“

Prázdná židle a poloprázdný talíř tu zůstaly jako jediná připomínka.

„No potěš pámbu!“ vzdychla si maminka.

*****

Druhého dne odjela Lída do školy autobusem. V tašce měla písemnou omluvenku pro Frantovu třídní, kterou jí měla odevzdat hned jak přijde do školy.

To se jí podařilo splnit, ale pak už neměla čas, protože zvonilo.

„Hele, Lidko, co je s Frantou?“ ozvalo se jí v hlavě, sotva se dostala do lavice.

„Dneska nepřijde,“ oznámila rychle Jitce. „Je u rusalek.“

„Cože? U rusalek? To snad ne!“

„Jo – včera večer si ho zavolaly,“ sdělovala hned kamarádce. „A nejspíš tam bude dýl. Chtěli s ním mluvit démoni!“

„No potěš koště!“ odvětila Jitka, ale na další vybavování neměla čas. „Hele, povíme si to raději o přestávce! Tady začíná dusno!“

Lída se tedy také soustředila na hodinu a za chvíli už na to přestala myslet. Jenže brzy se k tomu musela vrátit. Jitka ji o nejbližší přestávce zavolala a dožadovala se podrobností. Bohužel na to přestávka nestačila a Jitka z Lídy páčila detaily i o hlavní přestávce, místo aby roznesla klukům svačiny z mimozemských taesi, které pro ně Lída připravila.

Dnes šla Lída s Jitkou na oběd do školní jídelny. Jitka jí všechno ukázala, takže oběd zvládly hladce, ale pak bylo odpolední vyučování a dívky se ještě musely rozejít.

„Vás včera odvezl domů táta, že?“ loučila se Jitka, když se vracely do tříd.

„Ne – my jsme s Frantou letěli,“ přiznala Lída.

„Vážně?“ rozzářila se Jitka, které se létání také zalíbilo. „Nepoletíme dneska spolu?“

„Těžko,“ odvětila Lída. „Dneska už mám normální jízdenku.“

„Ale bylo by to senzační!“ přemlouvala ji Jitka.

„Radši to moc neříkej klukům, nebo budou chtít taky!“ varovala ji Lída.

Ale ani ji moc nepřekvapilo, když ji po odpoledním vyučování čekali všichni v šatně.

„Vy jste včera letěli bez nás!“ začal výslech trochu zostra Rosťa.

„Neměli jsme ještě jízdenky na autobus,“ obhajovala to Lída.

„Měli bysme dneska letět zase my bez vás, ale vezmeme tě taky,“ řekl velitelsky Rosťa, aniž by očekával odpor. „Nebudeme přece trhat partu!“

„Stejně s námi nebude Franta!“ namítla Lída.

„Jitka říkala, že je u rusalek,“ řekl Rosťa přísně. „Co o tom víš ty, jako ségra?“

„Heleďte se, moc toho nevím,“ řekla smířlivěji Lída. „Prostě ho večer zavolaly rusalky a vyřídily mu, že ho chtějí vidět démoni. Tak se sebral a

zmizel.“

„A vaši ho nechali jít?“ vyslýchal ji dál Rosťa.

„Nechali,“ přikývla Lída. „Máma mu jen přidala tašku s jídlem.“

„Skoro vám vaše rodiče závidím!“ vzdychl si upřímně Rosťa. „Víc o tom nevíš?“

„Nevím, na mou duši a na psí uši,“ dušovala se Lída.

„Tak poletíme, ne?“ navrhl Pavel.

„Jo – ale nejprve bych šla pěšky až na kopec ke kapličce,“ řekla Lída. „My jsme letěli taky až od ní, aby nás nikdo neviděl lítat přes město. Tam jsou stromy, tam už se dá zmizet nenápadně. A neletěli jsme nad cestou ani údolíčkem, ale nad skalami.“

„Dobře – veď nás!“ rozhodl Rosťa.

*****

Letecký výlet byl senzační, zejména první část, kdy letěli nad skalami. Druhou, delší část pak letěli nad poli a loukami, ale museli se vyhnout nejen cestám, ale celé vesnici, takže se domů vraceli od severu klouzavým letem zpoza kopce.

„A sakra!“ zaklel najednou Rosťa. „Támhle vidím fotra!“

Rychle se rozhlížel, zda by nešlo někam zapadnout a schovat se, jenže letěli právě nad přehlednou sklizenou loukou, schovat se nebylo kam.

„Co ale dělá u nás?“ dívala se tím směrem i Lída. „A je tam s našima!“

To už bylo jasné, že je ti dole zpozorovali. Rosťa s Jirkou pobledli, když viděli, jak na ně jejich otec zuřivě mává sukovitou holí. Smrdělo to velkým výpraskem! Jenže na to, aby se ukryli, bylo opravdu pozdě a všichni sice zpomalili, ale zamířili ke skupince rodičů. Jitka s Pavlem by mohli doufat, že jim to projde, protože Lapkovi tam dole nebyli, jenže Jitka okamžitě i za brášku rozhodla netrhat za žádnou cenu partu.

„Když si to musíme vypít do dna, tak všichni!“ řekla.

Přistávali pomalu s majestátností čápů, ale na rodiče to dojem neudělalo.

„Rosťo! Jirko! Jen počkejte!“ hromoval pan Culek.

„Proč tak zhurta?“ snažil se ho zmírnit Lídin tatínek. „Vždyť nic nevyvádějí.“

„Však oni budou vědět za co!“ tvrdil pan Culek. „Ten záchod je jejich dílo!“

„Vždyť jsme se dohodli, že jste si to udělal sám!“ namítl Lídin tatínek.

„Ale je to hlavně jejich vina!“ trval na svém pan Culek.

„O co vlastně jde?“ zeptala se kurážně Lída, které podle všeho nic zlého nehrozilo.

„Ále – pan Culek přišel s tím, že jim vykvetl záchod!“ sdělil jí to táta bez obalu, takže to vlastně řekl všem.

„Vykvetl?“ divila se Lída.

„No – rostou jim salámy přímo ze záchodové mísy,“ upřesnil Lídin tatínek. „Podařilo se jim zřejmě naočkovat žumpu a ta jim teď přetekla.“

„Ale to snad udělal pan Culek, ne kluci!“ namítla Lída. „Kdo tam nasypal ty zárodky? Oni přece ne!“

„Kdo to svinstvo přinesl do domu?“ vybuchl pan Culek. „Co s tím teď máme dělat?“

„Teď bude asi dobrá rada drahá,“ vzdychla si Lídina maminka.

„Ale kdepak!“ vrtěla hlavou Lída. „To se dá přece zastavit!“

„Jak, prosím tě?“ podíval se na ni s kapkou naděje Rosťa.

„Kyselinou solnou,“ řekla Lída. „Stačí technickou a naředěnou. Z drogerie.“

„A pomůže to?“ staral se tatínek.

„Přinejmenším to zastaví další růst,“ tvrdila Lída. „Franta to tak přece říkal!“

„Dojedu koupit kyselinu,“ navrhl iniciativně Lídin tatínek a obrátil se k domovu.

„Jak to můžeš tak vědět, holčičko?“ obrátil se na Lídu pan Culek.

„Říkal to Franta,“ opakovala Lída.

„A to je nějaký znalec?“ pochyboval pan Culek.

„Divil byste se!“ ujistila ho Lída. „A kdybyste viděl, jak se to má dělat, nenapadlo by vás kluky hubovat! Nechcete si prohlédnout naši výrobnu?“

„Jakou výrobnu?“ nechápal pan Culek.

„Pojďte se na to podívat!“ nabídla mu Lídina maminka. „Třeba změníte názor!“

Obrátili se tedy a všichni následovali Lídu, která celý průvod vedla do jejich stodoly. Krátce před nimi vyjelo ze dvorku auto s tatínkem – odjel do města na nákup do drogerie.

Lída otevřela menší dvířka ve velkých vratech od stodoly a pustila všechny dovnitř, aby si mohli prohlédnout uskladněnou úrodu – Lída s

maminkou zběžně, neboť to už viděly, kluci s Jitkou nadšeně a pan Culek nedůvěřivě.

Maminka se ujala role propagátorky. Popadla nůž, který tu zbyl na stole od jejich první ochutnávky, ukrojila z chlebové šišky pár krajíců, namazala z rozkrojeného plodu máslem a navrch dávala tlusté plátky salámů.

„Pane Culku, že vy pořád ještě nechápete, co to je?“ vrazila mu do ruky jeden krajíc. „Ochutnejte a pak mluvte!“

Další krajíce podávala ostatním – Lídě, Jitce, klukům a do posledního se zakousla s velkou chutí sama.

Pan Culek stál chvíli nerozhodně s krajícem chleba v ruce, jako kdyby držel odjištěný handgranát. Jenže když viděl, jak se všichni, včetně jeho synů, tím podezřelým materiálem krmí, až jim za ušima lupe, opatrně si aspoň ke krajíci přičichl.

Vonělo to ale slibně – salámem a kmínovým chlebem.

„A není to jedovatý?“ zeptal se pro jistotu, jako kdyby neviděl, jak všem chutná.

„Jedovaté?“ opáčila Lída. „My už to jíme dlouho!“

Pro jistotu si tedy ještě čichl, ale když viděl, jak tomu ostatní důvěřují a jak jim chutná, opatrně si také ukousl.

„Nebojte se toho, cyankáli v tom není,“ pobízela ho Lída. „A v potravinách na náměstí to prodávají už druhý den!“

„Vy to snad někomu prodáváte?“

„To jste mohl taky, kdybyste to nezkazil,“ popíchla ho Lídina maminka.

„Ale ze žumpy… to snad ne!“ namítl prudce.

„Ze žumpy ne,“ souhlasila Lída. „Koho by taky napadlo pěstovat to v žumpě? Tam se to jen zkazilo, ale vidíte tyhle nádoby? Ještě včera v nich rostly taesi. A tady vidíte, co v nich vyrostlo. Taky vám to chutná? Ten chleba je sice včerejší, ale chutná jako čerstvý. A bude čerstvý ještě půl roku, pokud ho dřív nesníme nebo nerozprodáme.“

„Vy to tady hodláte… pěstovat na kšeft?“ staral se. „Není to ale… nepřirozené?“

„Už jsme s tím začali a ještě to rozšíříme!“ ujistila ho Lídina maminka. „Nechcete se k nám přidat? A máme v plánu i jiné věci.“

„Jestli myslíte, že to nevzniklo přírodní cestou, to máte pravdu,“ připustila Lída. „Je to dar od mimozemšťanů. A za takové dary se sluší

poděkovat a ne je házet do záchodu!“

„Ale to přece není možné!“ bránil se pořád pan Culek.

„Měl jste být včera v kostele!“ vyčetla mu Lída.

„V kostele? Co tam?“

„Ále – paní Zahrádková tam tvrdila, že naše létání je rouhání pánubohu,“ pokračovala klidně Lída. „Měl jste slyšet, jak nám to nakonec pan farář schválil!“

„Pepek Kouzarů – tedy pan farář – taky?“ nevycházel pan Culek z údivu.

„Ano,“ ujistila ho Lída. „Rozebrali to tam s Frantou důkladně a nakonec se shodli, že je to normální výsledek vědy – i když mimozemské. Věda není žádné rouhání.“

„Takže naši kluci… taky využívají vědu?“

„Taky,“ přikývla Lída. „Ačkoliv – trochu mimozemskou, takže nedokážeme rozšiřovat všechno, co jsme dostali. Neumíme vám zajistit, abyste létal.“

„Já po tom ani netoužím!“ utrhl se rychle.

„Ale vaši kluci ten dar mají,“ řekla Lída rychle. „Dnes jsme si udělali výlet nad skály, bylo to něco úžasného. A hlavně – nemůže se jim nic stát, i kdyby odněkud spadli. Třeba ze střechy, nebo ze skály, rozumíte? Je to zkrátka výhoda, nic špatného.“

„Ale… létající člověk by mohl strašně snadno krást!“ napadlo pana Culka.

„Mohl,“ připustila Lída. „Ale to vaši kluci nebudou, nejsou přece zloději. K tomu jste je snad nevychoval!“

„No právě! Chci z nich mít pořádné chlapy!“

„To budou,“ ujistila ho Lída – a jen koutkem oka zachytila, jak se na ni Rosťa šklebí. „Vždyť nic špatného neděláme! A oni také ne. Nechápu, zač byste je nespravedlivě trestal!“

„Nespravedlivě?“ vybuchl pan Culek.

„Nespravedlivě,“ opakovala pevně Lída. „Využívání vědy není ani rouhání, ani žádná špatnost. Takže trest za to není spravedlivý – uznejte to!“

„Ty malá advokátko!“ zašklebil se na ni pan Culek. „Člověk by ti skoro uvěřil!“

„Proč jen skoro?“ zeptala se. „Nemám snad pravdu?“

„To se ještě uvidí!“ řekl pan Culek.

Samozřejmě nemohl jen tak ustoupit malé holce, ale ponechal si aspoň zadní dvířka. Pro kluky z toho vyplývalo, že se exekuce přinejmenším odkládá, pokud se úplně neruší. Oba se proto dívali na Lídu s netajeným obdivem.

Museli teď počkat na příjezd Lídina otce se zakoupenou technickou kyselinou solnou, která by měla zastavit pohromu v Culkovic žumpě. Mezitím je ale pan Culek pozval podívat se na tu raritu – záchod vykvetlý salámy. Ale už nevypadal tak rozzlobeně jako na počátku.

Paní Culková uvítala příchozí trochu nevrle, ale když zjistila, že její manžel není tak nabručený, roztála i ona. Neměla nic ani proti tomu, aby se na to ***nadělení*** podívali.

Záchod mezitím vykvetl ještě víc. Navrchu byl jen salám, ale jeho šišky se valily ven z mísy jako v pohádce ***Hrnečku vař*** – přesně tak, jak to nedávno naznačoval Franta.

„Taková škoda!“ komentovala to Lída.

„Škoda?“ opakoval po ní nevěřícně pan Culek.

„Poslyšte, pane Culek – nechováte nějaká zvířata?“ zeptala se ho Lída. „Třeba kozy nebo prase?“

„Jo – Pašíka máme, kozy a králíky také,“ řekl.

„Pak by bylo dobré tyhle plody normálně sklidit a krmit tím prase,“ navrhla Lída. „Náš pes by to nejspíš žral taky, ale vy byste z toho měl mít užitek, ne?“

A aby tomu dodala váhu, vytrhla ze záchodové mísy každou rukou jednu šišku salámu. Nedbala přitom na káravý pohled matky, které se nezdálo, že to dělá holou rukou.

„Vy si myslíte, že to prase sežere?“ nedůvěřoval tomu pan Culek.

„Prase je všežravec,“ řekla Lída sebejistě. „Prase můžete krmit skoro vším. Kozy by salám nežraly, ale praseti to nevadí. Ani že to vyrostlo v žumpě.“

„No – dá se o tom uvažovat,“ ustoupil pan Culek. „Dobrý prase – všechno spase.“

Pak nařídil Rosťovi donést pár kýblů a Jirku poslal do kůlny udělat tam místo, kam by se daly naskládat mimozemské salámy. Pak do kýblů naskládal salámy, vytrhané ze záchodové mísy. Ani on si na to nebral rukavice – jen si zabručel, že při kydání hnoje je smradu víc.

Než přijel Lídin tatínek, odkryl pan Culek i žumpu a pustil se do toho nadělení vidlemi. Kluci to tak-tak stihli odvážet a skládat do kůlny.

„Chleba budou žrát i kozy nebo králíci!“ doplňovala využitelnost Lída.

„Vypadá to přitom lákavě!“ nechal se slyšet Jirka. „Nevědět, odkud to je, klidně by se to dalo sníst!“

„No – prase to sežere s chutí!“ zaslechl to pan Culek. „Ale pro lidi to nebude.“

„Obilí se taky hnojí!“ namítl Rosťa.

„Když něco dělat, tak pořádně!“ rozhodl pan Culek. „Jak jste to říkala, sousedko? Že se k vám máme přidat? A co když řeknu, že to beru?“

„Tak si na to plácnem!“ usmála se Lídina maminka. „Zárodků mimozemského chleba, másla a salámu máme teď víc než na počátku. Pěstovat taesi je přece jednoduché, když jsme to zvládli i my měšťáci, bude to pro vás zemědělce hračka. A výsledek jste už viděl.“

„Tak si tedy plácnem!“ rozhodl se konečně pan Culek.

„To bude Frantík koukat!“ řekla Lída.

*****

Stáž

Culkova rodina měla pro podnikání v potravinách několik nesporných výhod.

Předně neměla na krku hypotéku ani jiné dluhy. Pan Culek měl proti dluhům averzi, vypěstovanou už jeho otcem. Zásadně si nepůjčoval, což bylo výhodou. Nemusel se ohlížet na žádnou kouli na noze, jakou hypotéky bezesporu jsou.

Za druhé – jako sedlák se sice držel své hroudy, ale nebyl hloupý, aby nepochopil, že se setkal s něčím převratným. Pěstovat nejen obilí, ale rovnou chleba, znamenalo obejít se bez mlýna a pekárny. Pěstovat rovnou salámy znamenalo obejít chov vepřů, vynechat jatky i celý masokombinát. To všechno se nutně muselo projevit na efektivitě. Nehledě na tom, že ***taesi*** rostly neuvěřitelně rychle – jako houby. Ačkoliv to pravé houby nebyly.

Bylo mu sice trochu proti srsti dolovat důležité vědomosti z malé holky, ale uvědomil si včas, že ta malá holka Lída ví něco, co on sám ani netuší. Už to, jak si věděla rady se žumpou, zarostlou chlebem a salámy. Pravda, chvilku trvalo, než zředěná kyselina pronikla potrubím až do žumpy, ale pak najednou byla žumpa prázdná a Culkovi si ušetřili poplatek za její pravidelný odvoz. A kdyby tady byl Franta, který se s mimozemšťany domlouval déle než ona, bylo by to možná ještě lepší.

Nakonec potlačil sedláckou hrdost a přišel za Lídou na rozumy. Nutno přiznat, že Lídini rodiče neváhali a nejenže dovolili dceři poučovat souseda, ale připojili se k tomu sami v roli pozorných posluchačů.

Pravda, Lída toho nevěděla tolik, takže brzy probrala všechno co věděla, ale slibovala, že Franta toho ví jistě ještě víc a až se vrátí, školení o taesi jim doplní.

Franta tady měl být! Jeho myšlenka o založení družstva se vrátila z odpadkového koše zpět na stůl a po Culkových se stejně váhavě a s ohromením přidali i Lapkovi. Očividně to bylo Jitčino dílo, neboť rodičům přičinlivě sdělila vše, co se na místě dozvěděla o změně názorů pana Culka.

Pan Culek ale odmítl koncepci prodávání balených chlebů se salámem do obchodů s potravinami.

„Nezlobte se na mě, ale to je blbost!“ prohlásil na poradě hned po školení o taesi, které jim dávala Lída. „Vy jim to dáte za pakatel, oni si na tom

přirazí a budou královsky rejžovat, kdežto vám z toho koláče nechají jen drobky. Mám jiný nápad. Koupíme barák s obchodem na náměstí a budeme to tam prodávat sami.“

„Na to nemáme,“ namítal Lídin tatínek.

„Vy máte hypotéku, budete se starat o výrobu a případně o rozvoj – jestli se to vašemu klukovi podaří sjednat. My s Lapkovými koupíme ten barák. Já mám našetřeno na traktor, Lapkovi také. Když se dáme dohromady, jeden traktor by nám měl stačit a místo druhého si koupíme ten barák. Ženský tam budou prodávat a my budeme pěstovat. Máte lepší nápad?“

„Není to vyvážené,“ namítal tatínek. „Vy do toho dáváte víc.“

„Víc peněz, chcete říci, že?“ přikývl pan Culek. „Nejvíc přece do toho dáváte vy – či přesněji vaše děcka, bez nich by nic nebylo. Váš kluk to prej přitáhl od těch potvor. Můžeme to stvrdit tím, že ten barák koupíme a necháme ho zaknihovat na všechny rovným dílem. Já si myslím, že nezůstaneme u jednoho krámu v jednom městě a že si kromě traktoru časem koupíme i nákladní auto. Když jste tohle vypěstovali na pouhým seně, pak se dá čekat, že to na vydatnějším základě vyjde ještě lépe. Místo sena a trávy bych zasel kukuřici – zrno by se taky dalo zkrmit, ale ty houby i z toho zrna vytáhnou víc užitku. A co brambory? Vždyť by ty houby podle mě zchlamstly brambory i s natí!“

„To je asi pravda,“ připustil tatínek. „Franta říkal, že vyhoví jakákoliv biohmota.“

„Tak vidíte!“ řekl pan Culek. „Na tom se můžeme dohodnout.“

Barák na náměstí s nevelkým krámkem byl momentálně nevyužívaný a hodil by se na prodej čehokoliv. Nad krámkem byl navíc byt, obydlený staršími manželi. Pan Culek řekl, že jim o byt nejde, naopak bude dobré, když tam bude někdo bydlet dál, takže by tam měli manžele nechat.

„Dům bez lidí vždycky rychle chátrá,“ zdůvodnil to.

Na tom se také dohodli.

*****

Během následujících dnů pan Culek všechno rozjel naplno.

Dohodl se se sousedy Lapkovými, zahájil jednání o společné koupi domu na náměstí, připravil další výrobu ***taesi*** ve větším ve stodole a spolu s Lapkovými si koupili traktor, aby mohli společně obhospodařovat pole.

Současně nechal zaregistrovat družstvo, skládající se ze tří rodin,

zaměřené na výrobu a prodej potravin. Družstvo mělo být i držitelem oprávnění k prodeji. Živnostenské listy se tím pádem staly vedlejší, nicméně se hodily k podepření družstva.

Franta se tedy bude divit, až se vrátí!

Parta se samozřejmě mohla scházet již bez omezení. Jen jejich cesty ze školy se vrátily do klasických mezí – poslední dobou bylo deštivo a autobus byl přece jen výhodnější. Jenže pršet nemůže věčně a parta se už těšila na lepší počasí.

Toho večera vyprávěla Lída u večeře poslední novinky ze školy, když se znenadání ozval zvonek u dveří.

„To bude pan Culek," hádala Lída, ale vzápětí by si málem ukousla jazyk.

„Ba ne! To je přece Frantíček!" vykřikla radostně.

František se jí totiž ozval rusalčí řečí krátce poté, co zazvonil.

„Proč nejdeš dál?" zeptala se ho, ale hnala se mu otevřít.

„No… víš…" trochu váhal, ale pak otevřel dveře, dříve než k nim doběhla.

„Proboha!" zaskočilo matce sousto v krku.

„Franto!" vyhrkla ohromením i Lída.

„To jsi ty?" zeptal se pro jistotu tatínek.

Chlapec, stojící ve dveřích, byl sice František, ale… sotva ho poznávali.

Neměl na sobě to, v čem odešel, ale přiléhavý černý kožený mimozemský oblek. Ale především – byl o hlavu větší než před pár dny, kdy tak narychlo rodinu opustil a ve tváři… ve tváři byl mnohem starší…

„Co se to s tebou…" vyhrkla zděšeně matka, ale zadrhlo se jí to v krku.

„Poznáváte mě?" usmál se trochu strojeně. „Príma – bál jsem se, že mě vyženete!"

„Co se to s tebou stalo?" opakovala matka otázku, tentokrát už celou.

„Vrátil jsem se ze stáže u opalychů," řekl klidně. „Jen jsem se tam trochu zdržel."

„Byl jsi tam celých pět dní!" řekl ohromeně otec. „Jak ses mohl tak…"

„Pět dní to bylo tady," odvětil klidně Franta. „V tom světě, kde jsem byl, ubíhá jinak čas a jsem tedy starší. Papírově o pět dní, biologicky o dva a půl roku."

„O dva a půl?" vyhrkla nedůvěřivě matka.

„Vypadám přece starší!" odvolával se na to, co všichni tak jako tak viděli.

„Ale cos tam tak dlouho dělal?“

„Učili mě,“ přiznal. „Znám toho teď tisíckrát víc než předtím. Opalychové se o nás asi tak před deseti lety – u nás to bylo před měsícem – strašně pohádali. Někteří trvali na tom, že jejich pomoc Zemi je dostatečná, jiní tvrdili, že je to zabitý pokus, pokud nám k tomu nedají i vědomosti. Nakonec se dohodli a dodali nám je pro celý svět. Mohu to učit další.“

„Ty máš teď vědomosti pro celý náš svět?“ zeptala se ho Lída.

„Ano,“ přikývl. „A tobě je dám taky. I s dalšími schopnostmi.“

„Ty toho znáš tisíckrát víc?“ divila se. „A… co ty vzorky?“

„Jaké vzorky?“ zarazil se. „Aha – myslíš tu svíčkovou a vánoční bramborový salát, co jsem si tam přinesl? No – máma je musí uvařit znovu, na ty tam nebyl čas.“

„Nebyl čas? Vždyť…“ namítla Lída.

„Já vím, dva a půl roku… jenže to, co mě tam naučili, bylo důležitější než maďarský guláš. Už jim nebudeme dodávat žádné vzorky. Já to teď dokážu sám.“

„Príma! A co ještě umíš?“

„Umím toho teď moc,“ opakoval. „Doufám, že něco z toho nebudu potřebovat, ale… kdyby bylo třeba… víš, mami, co je to ***černá magie?*** To je mimozemská technologie, kterou si lidé zatím nedokáží vysvětlit. Můžete mi tedy říkat – ***černokněžník!*** Protože já teď mám celou mimozemskou univerzitu.“

„No potěš pámbu!“ řekla maminka.

Věštecky – aniž to tušila.

*****

Večer šli spát jako před týdnem, ale tentokrát to bylo přece jen jiné.

Leželi potmě ve svých postelích, Franta nahoře, Lída dole. A povídali si, jako mockrát předtím, jenže rusalčí řečí, pro ostatní lidi neslyšitelnou.

„Povídej, Frantíku! Jaké to tam bylo?“ žadonila Lída na bráškovi.

„Dostal jsem tam strašné kapky!“ vzpomínal. „Dva a půl roku života! Dva a půl roku školy, jaká není na celém našem světě! Přiznám se, připadalo mi to chvílemi nekonečné a řekl bych, že by se to bez dopingu ani nedalo stihnout. Ale to mě naučili hned na úvod.“

„Jaký doping?“ zajímalo ji. „Něco sis píchal?“

„Na to zapomeň,“ ujistil ji. „Opalychové injekční stříkačky neznají a

považovali by je za strašlivé barbarství… ale dopovat se dá různě a nemusí to být ani zdraví škodlivé.“

„Doufám, že bys mi nechtěl škodit… ty černokněžníku!“ zasmála se.

„Škodit ti nechci a nebudu,“ ujistil ji. „Ale s tím černokněžníkem pozor! Netušíš, čím vším bych tě mohl překvapit!“

„Čeho všeho se ta škola týkala?“ zajímalo ji. „Nečekala bych tam dějepis, zeměpis, ale spíš biologii – kvůli houbám. Je to tak?“

„Biologie bylo nejvíc,“ přikývl. „Pochopitelně – u nich je to hodně rozvinutý obor. Ale také matematika a fyzika. Řekl bych přímo pekelná.“

„To bych ani neřekla,“ podivila se. „Nač matika?“

„Na pochopení různých fyzikálních jevů,“ vysvětloval jí. „Poslyš – napadlo tě, proč se na Zemi neobjevil jediný živočich, který by létal pomocí řízené antigravitace?“

„A my tak létáme?“ zajímala se.

„Ovšem,“ přikývl. „Ale proč jsme na Zemi jediní, kdo dokážeme létat bez křídel, ať jsou pokryté peřím, blánami nebo srstí…“

„Kdo má křídla pokrytá srstí?“ zarazila se.

„Nějaké veverky, které létají – či spíše klouzají – pomocí osrstěné blány, napnuté mezi nožičkami. Na velké létání to sice není, ale na útěk před predátory jim to často stačí.“

„Nikdo nelétá bez křídel? Ale jak to můžeš vědět? Co mohou vědět mimozemšťané o záležitostech naší Země? To mají Zemi tak důkladně prozkoumanou?“

„Nemají,“ přiznal. „Ale tohle pravidlo platí všude, proč by Země měla být výjimkou? Antigravitační způsob letu se na žádném světě přirozenou cestou nevyvinul, stejně jako se nikde u živočichů nevyvinula otočná kola. To je prostě vyloučené.“

„Ale proč ne?“ namítala. „Víš, jak rychle by se pohybovala zvířata, kdyby měla nohy místo kopyt zakončené kolečkovými bruslemi? Vždyť i člověk se tak může hodně urychlit!“

„Kolo se nemůže vyvinout,“ tvrdil jí. „To máš tak, každý orgán se vyvíjí postupnou přeměnou z jiného, ale kolo se vyvinout nemůže, protože žádný jiný orgán není oddělený a otočný. Nejbližší jsou tomu kroužky na ocase chřestýše, ale ty nemají šanci podílet se na pohybu. Kolo zkrátka buď je, nebo není, takže se ani nemůže takto vyvinout. S antigravitací je to totéž.

Žádný přírodní orgán nejeví ani nepatrné účinky antigravitace, která by se mohla dále rozvíjet.“

„A jak to tedy vzniklo?“ zajímalo ji.

„Uměle, Liduš, uměle,“ ujistil ji. „Létání je zkrátka umělé jako dělo. Ale funguje to, dá se to využívat… a takových výhod je víc.“

„Rusalčí řeč?“ hádala.

„Rusalčí řeč taky,“ přisvědčil. „Ale taky věci, které tak hezky nevypadají.“

„Které?“ chtěla vědět.

„Ty jsi nedostala,“ vyhnul se přímé odpovědi. „Buď ráda.“

„A co budeš dělat teď?“ zajímala se. „Budeš dál chodit do školy? To je snad nesmysl! Vždyť bys mohl učit učitele!“

„To ještě nevím,“ zamyslel se. „Mám na druhou stranu drobné nedovzdělanosti. Měl bych se doučit předměty, související se Zemí. Skoro jsem zapomněl angličtinu, v zeměpisu, dějepisu a v češtině budu plavat… i podle papírového věku do školy patřím. Nechci dělat našim problémy, takže budeme dál – aspoň zpočátku – lítat spolu do školy.“

„Doslova?“ usmála se.

„Líbí se ti to, ne?“

„A co budeš dělat s našimi?“

„Předně rozjedeme taesi,“ řekl. „Taesi je můj obor, to teprve uvidíš. Umím teď víc než si dovedeš představit. Ale tím to jen začne. Nechtěl bych být v kůži toho, kdo se mi postaví. Ty předem lituji.“

„Ty je snad chceš…“

„Odstraňovat,“ přikývl. „To neznamená vraždit, to by mi opalychové neprominuli, ani lyzerte by nebyly nadšené, ale…“ odmlčel se.

„Co s nimi chceš dělat?“ vyhrkla zvědavě.

„Poslyš, Lidko, raději to nechtěj vědět,“ vzdychl si. „Některým by asi byla milejší kulka mezi oči… to mi radši drž palce s taesi, tam jsem teď vážně dobrej…“

„Jak to budeš dělat? Podle vzorků?“

„Jistě,“ přikývl. „Mohu tvořit i podle vlastní fantazie a taky to budu dělat, ale podle vzorků je to jednodušší. Neumím vařit, to je pozemská znalost a ponechám ji mamince, ta umí vařit dobře, ale… cokoliv máma uvaří, to já vzápětí dokážu přes taesi.“

„A co když něco uvařím já?“ nadhodila.

„Pak to převedu do taesi a nazvu tvým jménem,“ usmál se.

„Takže jdeme zítra normálně do školy?“

„Zítra do školy poletíme. Všichni.“

„A co když bude zrovna pršet?“

„Pak ohřeju vzduch nad střední Evropou a déšť se vypaří,“ řekl. „Prosím tě, Liduš, teď se hlavně zkus nedivit. Je to v mých silách.“

„Počkej – vážně?“ zarazila se.

„Jsem přece černokněžník!“ zamumlal.

*****

Ráno vyrazili do školy, jako by se nic nedělo. Lída svolala ostatní a dohodla se s nimi, aby vyrazili spolu, ale teprve když Culkovi a Lapkovi vylétli z domovů, přidali se k nim.

Pro partu to bylo překvapení jako hrom.

Franta v černých mimozemských šatech a s neuvěřitelně starším vzhledem zapůsobil na všechny jako kdyby přišel z jiného světa.

Nejhorší na tom bylo, že to byla pravda.

Jednou z nejoblíbenějších verneovek je u všech školáků ta, která jim slibuje už podle názvu jejich sen – ***Dva roky prázdnin.*** Franta zažil něco přesně opačného – déle než dva roky tvrdé školy bez prázdnin, tak tvrdé školy, že by podle Frantových slov nešla zvládnout bez dopingu podpůrnými drogami.

I když slovo drogy mělo v jeho pojetí odlišný význam, než je na Zemi obvyklé.

Mimozemská škola neznala nejen prázdniny, ale ani odpočinek – ten Frantovi zajišťovaly houby, schopné udržet pozornost člověka čtrnáct hodin denně osm dní v týdnu – rok se tam dělil jinak, den měl jednadvacet hodin a osmidenní týden si musel Franta počítat sám, aby si nějak rozdělil dvaatřicetidenní měsíce.

Vykládal to všem rusalčí řečí během letu, ale odmítal, aby ho litovali.

„Stálo to za to,“ ujišťoval je.

Do školy dorazili včas a rozdělili se do tříd, jako by se nic nestalo. Franta usedl na své místo a naprosto ignoroval uštěpačné poznámky spolužáků. Po pravdě řečeno, dobírali si ho jen dva. Ostatním došlo, že Frantův náhlý vzrůst není přirozený a že se tady střetli s něčím, co přesahuje

jejich chápání. Kožený černý oblek jen podtrhoval jeho výjimečnost, která z něho teď přímo čišela.

Učitelé si ale Frantovy výšky většinou nevšimli a ani kožený oblek nebudil pozornost. To přece není nic pozoruhodného, extravagantní oblek dnes o ničem nevypovídá – nosí to dnes děti podnikatelů, které se snaží zaujmout aspoň oděvem, zejména když prázdnými hlavami nikomu neimponují.

Franta oděvem zaujímat nechtěl – ale mimozemský oděv si ponechal. Zvykl si na jeho příjemný povrch i tepelné vlastnosti. V lavici ale seděl klidně a snad proto unikl pozornosti učitelů, o kterou nestál.

Po skončení školy ale doporučil ostatním členům party, aby letěli napřed bez něho.

„Musím si ještě něco zařídit," zdůvodnil to.

„Počkáme na tebe!" nabídla Jitka.

„Může to trvat dlouho, to už budete doma," odmítl to.

Parta tedy vyrazila napřed, zatímco Franta zamířil do ředitelny.

*****

Po zdvořilém zaklepání vstoupil do ředitelny jeden z žáků.

„Co pro vás mohu udělat, mladý muži?" zahlaholil bodře ředitel.

„Nejprve bych se chtěl omluvit," řekl Franta. „Byl jsem mimo republiku, takže jsem se nemohl účastnit školního vyučování."

„Jo, vzpomínám si," řekl ředitel. „Ale to je snad věcí třídní učitelky, ne?"

„To ano," připustil Franta. „Ale ta už to ví."

„Posaďte se přece u mě," pokynul mu ředitel na židli. „Tak v čem je problém?"

„Chtěl bych se úplně odhlásit ze školy – pochopitelně až zvládnu povinnou látku," řekl Franta klidně a posadil se naproti řediteli.

„Odhlásit ze školy?" zpozorněl ředitel – s takovým požadavkem se ještě nikdy za své učitelské kariéry nesetkal. „Až zvládnete povinnou látku… to se rozumí samo sebou, jenže není to trochu – předčasné?"

„Není," řekl Franta. „Zvládnu za každý týden jeden rok povinné školní docházky. Chtěl bych tedy dopředu požádat o přezkoušení a zproštění od docházení do školy."

Ředitel se chvíli díval na žáka udiveně.

„Překvapujete mě, studente!" řekl po krátkém rozmýšlení. „Upřímně

řečeno, je to můj první takový případ, kdy by se někdo chtěl nechat vyzkoušet dopředu.“

„Rozumím vám, pane řediteli,“ přikývl Franta. „Chtěl bych vás ušetřit příliš šokujících zážitků, ale nevyhnu se aspoň něčemu, abych vás přesvědčil o mé důvěryhodnosti. Uvěřil byste mi například, že jsem těch pět dní strávil na dvouleté stáži mimo náš svět?“

„Dvouletá stáž v trvání pěti dní… to je přece *oxymóron,* neboli protimluv!“

„Ne tak docela,“ řekl Franta. „Jenom musíte připustit existenci vesmíru, kde ubíhá čas jinak než v našem.“

„Vesmír, ve kterém ubíhá čas jinak?“ opakoval opatrně ředitel.

„Věděl jsem, že se nevyhnu obtížnému přesvědčování,“ řekl skoro spokojeně Franta.

„Čím mě chcete přesvědčovat, studente?“ zeptal se ředitel – a z jeho hlasu bylo znát jisté znepokojení a snad už trochu i soucit.

„Třeba tímhle!“ řekl Franta.

Vstal a pozvolna se vznesl. Přitom se ale otočil, takže teď ležel vodorovně ve vzduchu půl metru nad ředitelovým stolem, otočený bokem ke zkoprnělému řediteli.

„Uvěříte mi už, že jsem byl opravdu dva roky ve škole u mimozemšťanů?“

„Proboha!“ vydechl ředitel. „To není možné!“

„Netvrdil bych to tak jistě,“ opravil ho Franta. „Sáhněte si na mě, ať si nemyslíte, že je to jen halucinace. Nebo ještě lépe – podejte mi ruku!“

Natáhl ruku k řediteli a ten ji po chvilce váhání uchopil. Jenže v té chvíli pocítil náhlou lehkost a než se stačil polekat, zjistil, že se vznáší ve vzduchu a ředitelna se pomalu kolem něho otáčí, jako kdyby se vznášel na neviditelném řetízkovém kolotoči.

„Levitace, neboli vznášení!“ slyšel klidný hlas toho kluka – ze kterého mu ale vstávaly vlasy na hlavě. „Praktická ukázka mimozemské technologie. Jak se cítíte, pane řediteli?“

„Jako na kolotoči!“ vyhrkl ředitel. „Těsně před zvracením.“

„Pak bude lépe vrátit se na zem,“ řekl Franta a pozvolna spustil ředitele nohama dolů na zem vedle stolu. „Pozor – vrátí se vám tíže! Je to jako dopad z půlmetrové výšky, odpérujte to nohama, ať neupadnete!“

Počkal, až se ředitel pevně postaví a pak plynule zaplul do židle, kde seděl před touto neobvyklou ukázkou.

„Stačila vám ta ukázka?“ zeptal se pak klidným hlasem, jako kdyby se nic nestalo.

„Kde že jste to byl?“ zeptal se ředitel trochu staženým hrdlem.

„Ve vesmíru, kde čas ubíhá jinak,“ opakoval Franta. „Zatímco tady uběhlo pět dní, tam to bylo dva a půl roku. Získal jsem přitom jejich univerzitní vzdělání, přibližně rovnocenné šesti až sedmi letům pozemské univerzity. Jediné, co mě tam neučili a co mi může chybět, jsou předměty příliš svázané s naší Zemí – dějepis, zeměpis, pozemské řeči včetně češtiny. Ty se budu muset doučit tady. Ale nezdá se mi nutné chodit kvůli tomu do školy.“

„Tedy… s něčím takovým…“

„…jste se nesetkal, jsem si toho vědom,“ dodal Franta. „Uklidním vás, takové výjimky se opravdu často nestávají a nejspíš už se nikdy víc s něčím podobným nesetkáte.“

„Takže požadujete výjimku?“

„Přesně tak,“ řekl Franta. „Není tak velká, v mnoha zemích uznávají domácí vyučování s přezkoušením místo pevné docházky. V Austrálii je to docela běžné. Já si ale tuto výjimku zasluhuji i v Čechách, kde to zatím není zvykem.“

„Jste opravdu zvláštní případ!“ vydechl ředitel.

„Jsem, pane řediteli,“ přikývl vážně Franta. „Velmi zvláštní případ. Ale – létáni jste už se mnou zažil, mohl byste mi už více věřit.“

„No – pokusím se…“

„Pokuste,“ přikývl Franta. „Počítám s tím, že to nepůjde hned. Budu tedy dál chodit do školy, jen se mezitím naučím, co mě v tamtom vesmíru naučit nemohli. Ale měl bych ještě jednu připomínku. Naučili mě tam, jak se rychle a důkladně učit. Co žákům trvá rok, to mně potrvá týden.“

„Velice zajímavé!“ vydechl ředitel. „To kdyby se dalo použít i v našich školách!“

„V tom vás ale zklamu,“ řekl Franta. „Umím to – ale za pomoci mimozemských drog. Nejsou sice zhoubné jako pozemské, ale v Čechách by to docela určitě narazilo.“

„Vy berete drogy?“ vytáhl obočí ředitel.

„Ano – ale jen když se potřebuji něco naučit, nemají stejný význam, jako na Zemi," odvětil Franta. „Mimozemské drogy nepřinášejí slastné pocity, jako zdejší, spíš naopak. Proto na nich nevzniká závislost. Znásobují bez škodlivých účinků paměťové schopnosti, takže by se jim snad dalo říkat ***drogy paměti.*** Byla by to otázka odborného posouzení, jenže na celém světě nenajdete mimo mě žádného odborníka na mimozemské drogy, takže je to prozatím neřešitelná otázka."

„Taky by mě to zajímalo," řekl ředitel. „Podívám se tedy, co bych pro vás mohl udělat, studente. Leda – kdybyste potřeboval dobrovolníky na vědecké pokusy s drogami paměti, měl bych zájem stát se jedním z nich…"

„Časem se o to budu zajímat," slíbil Franta. „Ale nebude to hned. Na Zemi bohužel čas ubíhá velice nepříznivým tempem. A jestli budu s něčím bojovat, bude to právě s časem."

„Pak vám přeji úspěch!" řekl ředitel.

„Budu to potřebovat!" odvětil Franta.

Pak ale naráz, bez nejmenšího varování – zmizel.

Ředitel si jen nevěřícně protíral oči.

*****

Parta létajících dětí doplachtila ke dvěma domům, kde se od nich oddělila Lída.

„Tak zatím čau!" mávla na ostatní a klouzala dál k osamělému domku, zatímco čtyři zbývající členové party přistáli poblíž svých domovů.

„Budeme muset Frantu propleskнout," mínila Jitka. „Neměl by se nás stranit."

Lída se postavila na nohy až před vchodem a vpadla do kuchyně jako velká voda.

„Tak jsem doma!" oznámila zvesela rodičům.

„Jdi se přestrojit do domácího a přijď si taky pro svačinku!" přikývla maminka.

„Franta přijde později," hlásila Lída.

„Jak to?" zarazila se maminka. „Vždyť už je doma!"

Teď bylo na Lídě, aby ztuhla překvapením.

„Vážně?" vyhrkla.

„No vždyť už je chvíli ve vašem pokoji!" utvrzovala ji maminka.

Lída vpadla do dětského pokoje jako vichřice. Franta seděl u stolu a

pomalu dojídal cosi na talíři. Vedle něho stál na stole plastový kbelík, podle všeho plný šlupek z brambor, kam si Franta párkrát odplivl.

„Ty už seš tady?“ vyhrkla Lída a hodila školní tašku na zem. „Jak to?“

„Už jsem tu delší dobu,“ řekl klidně. „Lítáte příliš pomalu, já už tu chvilku pracuju!“

„Delší dobu?“ vyjekla. „Jak jsi nás dokázal předletět? Dyť jsme tě nikde neviděli!“

„Ani jste mě vidět nemohli,“ řekl Franta. „Jsem přece černokněžník.“

„Nekecej!“ okřikla ho, ale on si toho příliš nevšímal.

„Hele, Liduš, hoď se bleskem do domácího a skoč si k mámě pro svačinku… ledaže by sis chvilku počkala, můžeš mít totéž ode mě. V tom případě si přines jen talíř. A mohl by ti stačit můj, už jsem dojedl.“

„Co to tady vlastně děláš?“ ukázala na kbelík na stole.

„Analyzuju,“ odtušil klidně. „Tohle vařila máma k obědu. Chtěl jsem, aby mi nechala jen vzorek, ale máma mi dala celou porci. Já podle toho sestavuji další taesi.“

„Další taesi?“ nadskočila Jitka. „Jak to děláš?“

„To ti vysvětlím tak po třech letech učení,“ řekl. „Jestli chceš, můžeme začít už dnes. Ale nečekej, že se zpočátku dozvíš něco konkrétního! Začneme teorií a ta je dost šedivá!“

„Tak jo!“ přikývla. „Hele – a nechceš vzít do učení taky zbytek party?“

Franta se trochu zamyslel.

„Dalo by se o tom uvažovat,“ řekl po chvilce. „Myslel jsem až později, ale…“

„Tak je sem pozvi!“ vyzvala ho.

„To by museli nejprve sami chtít,“ zavrtěl hlavou. „A když říkám chtít, tak to znamená přímo zuřivě chtít. Dobře, zavolám je. Než se převlékneš, mohli by být tady. Samo sebou jen když budou chtít.“

„To zuřivý chtění je podmínka?“ zeptala se.

„Naprostá,“ přikývl. „Vyučit se na čarodějnici nebo černokněžníka to prostě vyžaduje. Kdo ztratí zájem, odpadne.“

„To jsem zvědavá!“ vzdychla si Lída. „Ale asi by mě bavilo umět jako ty sestavovat další taesi. I to ostatní.“

„Taesi se ale naučíš nejdřív tak za rok!“ varoval ji. „A teorii přemisťování za dva.“

„Ty mě úplně děsíš!“ řekla a rychle se strojila do tepláků. Ani ho nežádala, aby se na ni nedíval, ale Franta se od stolu neohlížel a díval se nepřítomným pohledem z okna.

„Dobře, beru na vědomí,“ řekl zdánlivě bez souvislostí.

„Co?“ zachytila to Lída.

„Zájem mají jen Jitka a Rosťa,“ řekl Franta. „Počkáme na ně, za chvilku tu budou.“

„Nemáme tu dost židlí!“ rozhlédla se Lída po pokojíku.

„Židlemi se nebudeme zdržovat, posadíte se na tvou postel,“ pokrčil rameny Franta.

Oknem byla vidět dvojice dětí, plachtící jen tak vzduchem těsně nad cestičkou mezi domky. Jitka a Rosťa zřejmě spěchali. Franta vstal a otevřel okno.

„Pojďte tudy!“ zavolal rusalčí řečí – kamarádi už byli v dosahu a nikdo jiný než parta to nemohl slyšet.

Rosťa a Jitka opatrně vlétli oknem do pokoje.

„Slíbil jsem opalychům, že to tady někoho naučím,“ začal, sotva dosedli. „Ale předem vás varuji. Jako učitel budu kruťas! Budu vyžadovat pozornost a poslušnost, o jaké se jiným učitelům ani nezdá!“

„Snad nás nechceš taky trestat?“ usmála se trochu nuceně Jitka.

„Jo, budu!“ přisvědčil. „Jediným trestem bude, že viníka přestanu učit. Ale nabízím to jen jednou, jasné?“

„Ty budeš strašnej kantor!“ soudila Jitka.

„Budu,“ přikývl. „Kdo chce studovat ***černokněžnictví,*** musí něco vydržet!“

„Černokněžnictví?“ opakovala po něm žertem Jitka.

„Mimozemské znalosti tak vypadají,“ odvětil bez mrknutí oka. „Takže začneme? Pro začátek spolknete tady ty bobulky – každý jednu – bez nich bych to s vámi musel desetkrát opakovat jako ve škole. Nekousat, prostě spolknout!“

„Co je to?“ prohlížela si Lída na dlani bobulku velkou jako hrášek.

„Říkám tomu ***droga paměti***,“ odvětil. „Znásobuje to paměť. Nebojte se, nedal bych vám nic nebezpečného, sám jsem toho spolykal pěkných pár kilo.“

„Droga paměti?“ zvážněl Rosťa. „To máš od…“

„Jistě,“ usmál se trochu. „Od opalychů. Tak říkám – spolknout… a nezdržujte!“

Lída, Jitka a po nepatrném zaváhání i Rosťa si vhodili kuličku do pusy a spolkli.

„A můžeme začít!“ řekl Franta.

*****

Černokněžník

Družstvo ***Culek a spol.*** otevřelo na náměstí nový obchod s hotovými potravinami.

V regálech byl neskutečný výběr. Na plastikových táccích byly hotové obědy a večeře za cenu, která mohla zajímat ještě tak Úřad pro kontrolu hospodářské soutěže, oddělení boje proti dumpingu. Průměrná cena za oběd pro jednu osobu – deset korun.

Všechny restaurace ve městě dostaly v den jeho otevření ultimatum: Buď přistoupíte na odběr jídel od nás a budete je nabízet maximálně za dvojnásobek – nebo zkrachujete.

Přistoupila na to jediná restaurace naproti obchodu, jejíž majitel si konkurenci nejprve potají prohlédl, aby pochopil, že tomuhle prostě konkurovat nemůže.

Ostatní restaurace i hospody na to nepřistoupily – a během tří dnů zely prázdnotou. Restaurace na náměstí totiž podle podmínek nabízela všechno neskutečně levně – včetně piva za pětikorunu, které se v obchodě naproti neprodávalo, ale pocházelo z téhož zdroje.

Pivaři se přeli, co je to za značku. Někteří tipovali Gambrinus, jiní Prazdroj, ale znalci tvrdili, že to není ani jedno – jen se nedá určit, odkud to je. Žádnému známému pivovaru se to nepodobalo.

Jenže to pivo bylo opravdu velmi dobré a kvalitní, ačkoliv je hospoda podle podmínek prodávala jako ***točené bezejmenné.*** Hospodský se skoro plačky hostům omlouval, že on to sám neví, protože je jako všechno odebírá od firmy ***Culek a spol.*** Na druhé straně si nemohl stěžovat – hospodu měl narvanou štamgasty ze všech okolních hospod, které mu nemohly cenami konkurovat a položily se. Poskytoval obědy a večeře neskutečně levně, ale množství spokojených hostů mu to více než vynahrazovalo. Pomýšlel dokonce na rozšíření restaurace o prostory dosavadní kuchyně – mohl by ji přece přemístit do sklepa nebo naopak do patra, stačilo by pořídit si malý nákladní výtah – vždyť teď dodávané jídlo jen ohříval a na to mu bohatě stačila jedna kuchařka a pár mikrovlnek! Vždyť jeho největší investicí bylo několik mrazících boxů, aby si mohl vydržovat sortiment jídel, na jaký se okolní hospody nikdy ani ve snu nezmohly!

Pohádkové výdělky ho odměňovaly za přiznanou porážku, jen se neustále

strachoval, že v tom nejspíš bude nějaká levota a mohl by se v tom namočit víc než by mu bylo milé.

Snad žádný hospodský v okruhu sta kilometrů nevedl proto účetnictví pečlivěji než on. Doufal jen, že ho to může zachránit, kdyby mu na dveře znenadání zabouchala kriminálka.

Proč by to ale dělala? No – není přece možné, aby to jídlo bylo tak neskutečně levné!

A když přišel na firmu ***Culek a spol.*** s dotazem, zda by mu zvýšila dodávky jídel i pro další restauraci, neboť chce koupit zkrachovalou hospodu na druhém konci města, sám pan Culek ho jen poplácal po rameni.

„Ale to víte, že dodáme! Sepište si objednávku – ale za stejných podmínek, ty měnit nebudeme. Jsme tak levní, že žádné další slevy – ani množstevní – nepřicházejí v úvahu."

„Víte, trochu se obávám, že mi tady na náměstí klesne odbyt, až se lidi nahrnou do té druhé provozovny…"

„To bych neřekl," zasmál se pan Culek. „Odhaduji, že budete mít plno v obou. Lidi už si všimli, že chodit na jídlo do vaší hospody je levnější než si vařit doma. Pravda, spousta lidí nakupuje přímo u nás, ale mají s tím přece jen práci a v hospodě je větší zábava."

„Proč jste to ale nenabídli bývalým vlastníkům?" napadlo ho.

„My jsme jim to přece nabídli!" odvětil pan Culek. „Stejně jako vám. Jenže to odmítli. A my nikdy nenabízíme dvakrát. Ale i kdyby přišli dodatečně jako teď vy, mohli to mít také, jenže – nepřišli. Jejich smůla."

„To byli vážně takoví… pitomci?"

„Tak bych to neříkal," odmítl to pan Culek. „Jen nám nevěřili. A později už byli příliš hrdí, než aby přiznali chybu. Tak holt na ni skončili. Víte, přiznat chybu je někdy prospěšné, zejména pro toho, kdo ji dělá. Mohl bych vám povídat…! Japonci prý říkají: ***Chybovat je lidské, ale v poznané chybě setrvat je pitomost přímo nebeská.*** Nádherné úsloví!"

„A slyšel jsem, že si v potravinách stěžují, že jim tam lidi nechodí. Kupují tam už jen cigarety, chlast a čokoládu, které nevedete."

„Až zavedeme čokoládu, budou se moci přejmenovat na trafiku," řekl pan Culek. „My už jen čekáme, až zkrachují, abychom rozšířili prodejní plochy o jejich krám. Máme pořád narváno a je u nás těsno."

„Cigarety a chlast… opravdu nepovedete? Myslím – kromě piva a vína…

ty máte přece docela dobré…“

„Tabák a chlast jsou kolkované produkty a František nechce kolky podporovat.“

„Škoda… víte, kdyby byly tak levné, jako jídlo…“

„My ale vedeme jen to jídlo,“ řekl pan Culek. „Cigarety a chlast bychom rádi omezili, ale nemáme na ně vliv, tak je aspoň nepodporujeme.“

„A co byste dělali, kdyby vláda vydala zákon o povinném kolkování piva?“

„Nevydá!“ usmál se pan Culek. „Jak by chtěli kolkovat sudy? To je přece nesmysl! A kdyby to přece jen udělali, zrušíme pivo.“

„Cože? Vy byste přestali… pivo?“

„Zavedli bychom něco jiného. Jmenovalo by se to jinak, mohlo by to být třeba modré, červené nebo zelené, ale se zavřenýma očima byste to od pravého piva nepoznal. Lidi by si na to jistě brzy zvykli.“

„Myslíte?“

„Jako si zvykli na naše pivo,“ řekl pan Culek. „Vám to klidně prozradím, ale naše pivo nikdy nevidělo ani slad, ani chmel. A kromě toho se nevaří.“

„Panebože! Tak ona je to jen nějaká náhražka?“

„Náhražka,“ přikývl pan Culek. „Ale bude to dobrá náhražka, když ho prodáte víc než předtím všechny hospody dohromady.“

„Mě z vás někdy obchází strach,“ přiznal se hospodský. „Slyšel jsem, že si ňákej kluk u vás dává říkat černokněžník! Co je na tom pravdy?“

„No jo – Franta!“ usmál se pan Culek. „U nás je hlavním šéfem výzkumu. To všechno je totiž obyčejná věda. Jen se to musí umět – a u nás to umí dvanáctiletej kluk…“

„Dvanáctiletej?“ vytřeštil oči hospodský.

„No tak čtrnáctiletej,“ ustoupil pan Culek. „U něj člověk vážně neví, kolik mu je let.“

„To snad ne…“

„Ale jo – u Frantíka nikdy nevíte…“

„To je přece nesmysl! To snad nemůže bejt problém! Musí mít nějaký rodiče a ti by přece měli vědět, jestli je dvanáctiletej, nebo čtrnáctiletej?“

„To máte těžký… u něj to s jistotou nevědí ani jeho rodiče…“

„Ani rodiče? To snad není možný!“

„U černokněžníka není nic jistý!“

*****

Impérium družstva Culek a spol. se rozrůstalo, ale bez tuhého odporu vládců českého potravinářství a obchodu to nebylo.

První rána přišla, jak se dalo čekat, z Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Měla podobu milionové pokuty, zdůvodněné protizákonným dumpingem.

Pan Culek reagoval podle Frantova návodu poněkud nezvykle.

Podal trestní oznámení na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže pro porušení Listiny základních práv a svobod, čehož se dopustil tím, že porušil zásadu poskytnutí spravedlivého soudního procesu, aniž by se vůbec pokusil zjišťovat skutečnosti, nutné pro spravedlivé posouzení případu.

Samozřejmě vzápětí následovalo předvolání k výslechu. Pan Culek, dosud bezúhonný, neměl zkušenosti s vyšetřováním, ale Franta ho ujistil, že půjde k výslechu s ním a že zařídí, aby to proběhlo v pořádku.

Vyšetřovatel ale Frantu odmítl vpustit dál a nařídil policistovi, aby „toho kluka podržel na chodbě“, než výslech pana Culka skončí.

„Nedávejte podřízeným nesplnitelné úkoly!“ usmál se Franta na vyšetřovatele.

„A vy nekecejte do toho, čemu nerozumíte!“ odsekl vyšetřovatel, než za ním a panem Culkem zaklaply dveře.

Vytáhl si případ na služební počítač a sledoval obrazovku, když se v místnosti zachvěl vzduch, aniž by to bylo doprovázeno jakýmkoliv zvukem.

Vyšetřovatel vzhlédl a strnul. Vedle vyšetřovaného pana Culka právě usedal kluk, který měl být na chodbě pod dohledem strážmistra. Podal si neslyšně židličku, jako kdyby se nic nedělo a tiše se posadil.

„Co vy tady?“ osopil se na něho vyšetřovatel.

„Patřím k tomu případu a chci, abyste mě vyslechl,“ odvětil klidně kluk.

„Ven!“ vyskočil vyšetřovatel a ukázal klukovi velitelsky na dveře.

„Odejdu, až budu sám chtít!“ řekl nevzrušeně kluk.

A pak… pak se vyšetřovatel zapotácel a musel si promnout oči.

Ten kluk se naráz přemístil o tři metry stranou. V jedné chvíli seděl na židli hned vedle vyšetřovaného a v dalším okamžiku stál u okna a nezúčastněně hleděl ven.

„Pane vyšetřovateli, já k tomuhle případu patřím!“ opakoval kluk. „Pan Culek je sice formální jednatel družstva a to se po něm jmenuje, ale hlavou

družstva jsem já.“

„Vy?“ strnul vyšetřovatel. „Vy přece nejste zletilý! Kolik vám je let?“

„Dvanáct nebo čtrnáct a půl,“ odvětil kluk.

„Cože?“

„Dvanáct nebo čtrnáct a půl,“ opakoval kluk. „Oba údaje jsou správné a platné.“

„Co je to za blbost?“ vybuchl vyšetřovatel.

„To není blbost,“ namítl klidně kluk. „Podle dokumentů, hlavně podle rodného listu, je mi dvanáct, ale to platí jen papírově. Ve skutečnosti a také podle biologického věku je mi čtrnáct a půl, což je snad vidět i pouhým okem. Oba údaje tedy platí současně.“

„To je blbost!“ opakoval vyšetřovatel. „Nemůže ti být současně dvanáct i čtrnáct!“

„Je to stejné, jako když budete tvrdit, že nemohu být současně na dvou místech!“ řekl klidně kluk. „Přitom stihnu být současně i na třech.“

V té chvíli se ale vyšetřovatel musel chytit stolu.

Kluk stál u okna – ale současně se objevil u dveří. A co hůř – vedle židle se sedícím panem Culkem se náhle objevilo třetí zjevení. Pan Culek se očividně pobaveně rozhlédl, aby viděl všechny své nezletilé průvodce, ale nejevil známky šoku, jako kdyby něco takového viděl každý den dvakrát.

O vyšetřovatele se pokoušely závratě. Tři zjevení stála klidně, nehýbala se. Všechny tři podoby byly ve stejné stojící pozici, jen ta u dveří byla zrcadlově otočená.

„Neříkejte, že je něco blbost!“ ozvalo se – trojhlasně.

Pak náhle dvě zjevení zmizela jako když mrkne okem a kluk stál vedle vyšetřovaného a potutelně se usmíval.

„Já se picnu!“ vzdychl si vyšetřovatel.

„To nedělejte!“ poradil mu kluk. „Tohle je teprve začátek!“

„Myslíte?“

„Doufám, že jste si už na rozdíl od Úřadu pro hospodářskou soutěž povšiml, že jste se setkal s něčím neobvyklým. Úřad reagoval neuvěřitelně hloupě, ani se nepokusil zjistit, oč tu běží. No – vás jsem do toho snad už dokopal…“

„Vy si ale stěžujete… tak byste snad měli dokazovat!“

„Stěžujeme si na svévolný ouřad, který proti nám podnikl bez důkazů

likvidační krok,“ řekl kluk. „Jsme ochotni vám dokázat, že cena našeho zboží není dumpingová, ale odpovídá reálným výrobním nákladům. Jenže na to se musíte zvednout od stolu a přijet se k nám podívat, abyste to viděl na vlastní oči! Tady u stolu mi nebudete věřit ani slovo – vždyť jste mi nevěřil ani můj věk a schopnost být současně na více místech. Kdybych se vám sem nevnutil, trval byste pořád na názoru – mimochodem hodně hloupém – že je to blbost.“

„Ale… vždyť to odporuje zdravému rozumu!“ zaúpěl vyšetřovatel.

„Záleží na tom, čemu říkáte zdravý rozum,“ odvětil suše kluk. „Zdravý rozum je věřit vlastním očím a nespoléhat se na bludy, i když obecně přijaté.“

„Vy tedy tvrdíte, že vaše ceny jsou reálné?“ vzchopil se vyšetřovatel.

„Ano,“ přikývl kluk. „Výrobní náklady jsou tak minimální, že skoro celá cena, kterou požadujeme, je naším ziskem. Který ovšem ihned investujeme do rozšiřování provozu.“

„Dobře – pošlu tam s vámi policisty, ať to sepíší!“ řekl vyšetřovatel.

„A těm uvěříte?“ ušklíbl se kluk. „Ba ne – půjdete tam se mnou! Bude to rychlejší než abyste někoho pověřoval a uvidíte to na vlastní oči. Podejte mi ruku!“

„Nač?“ ucukl vyšetřovatel v očekávání nějakého podrazu.

Měl správné tušení.

Vzápětí stáli oba ve ztemnělé stodole, ale v té chvíli se rozsvítila jasná světla a ozářila vnitřek stodoly s podlahou pokrytou řadami stojanů, na nichž byly připevněné ve více patrech ploché plastikové vaničky, pokryté plody všech možných barev – ačkoliv nejčastější byla fialová a hnědá.

„Tady pěstujeme naše produkty,“ ukazoval Franta vyšetřovateli. „Základem je prakticky jakákoliv biohmota – zrovna zpracováváme nahnilé brambory, původně určené na kompost – prakticky je to odpad zanedbatelné ceny. Výsledkem jsou plody, které stačí podle druhů rozříznout a zpracovat. Některé prostě vyklopíme na tácek, jiné aranžujeme ze dvou nebo tří různých plodů. Támhle je balící linka, která tácky zabalí a polepí etiketami. Pracuje zde dvě hodiny denně pět lidí, placených jako jinde za celou směnu – převážně sousedů, kteří by jinak o práci nezavadili. Na konci balicí linky jsou přepravky, které už jen nakládají do aut a rozvážejí. Jeden tácek – jedna porce – koncová cena deset korun.“

„Ale kde sháníte… co to tady vlastně roste?“

„To dělám já,“ řekl Franta. „Proto mi také říkají ***Černokněžník,*** víte?“

Vyšetřovatel ztuhl.

„To je samozřejmě jen přezdívka,“ pokračoval Franta s úsměvem. „Ale teď vám něco prozradím – bez těch ukázek byste mi to nikdy neuvěřil, ale teď už jste toho viděl tolik, že se snad spolehnete na vlastní oči. Tady vidíte tak pokročilou technologii, že ji dnes na celém světě můžete vidět jenom u nás. Ale naše produktivita je taková, že nedoukové, kteří si to nedokáží ani představit, považují naše ceny za dumpingové. To je ale jejich chyba, ne naše. Úřad pro kontrolu hospodářské soutěže nám udělil pokutu za dumping, aniž by se namáhal na místě zjistit, že naše technologie takové ceny umožňuje. Bude tedy třeba ouřad klepnout přes prsty, protože to, co si dovolují, nemá v civilizované zemi co dělat. Jasné?“

„Ale odkud to máte?“ zaúpěl vyšetřovatel. „Kde jste k tomu všemu přišel?“

„Uvěříte mi aspoň, že to nepochází z našeho světa?“ zeptal se Franta.

„Myslíte – od nějakých ufounů?“ napadlo ho.

„Ufouny nechme být – ale skoro jste se trefil, je to mimozemská technologie. Měl byste mi to uvěřit, už jsem vám toho ukázal víc než dost. Můžeme se vrátit?“

Slabé trhnutí donutilo vyšetřovatele leknutím mrknout. Ale to už stáli zpátky v jeho vlastní kanceláři, sledováni pobaveným pohledem pana Culka.

„Stačilo vám to jako ukázka našich možností?“ zeptal se pro jistotu Franta ještě jednou zcela zkoprnělého vyšetřovatele.

„Stačilo,“ vydechl.

„Tak to sepište – a doufám, že se uvidíme až u soudu,“ řekl Franta.

Vyšetřovatel chtěl něco namítnout, ale… oba, Franta i pan Culek, byli pryč.

Byl v kanceláři sám…

*****

Nevítaná návštěva se u Culků ohlásila v doprovodu státní policie.

„Jsme kontrola z Hygieny!“ legitimovala se vlídná paní, které delegaci vedla.

„Prosím – pojďte dál!“ pozval je pan Culek do obývacího pokoje.

Kontrolorům se ale dovnitř nechtělo.

„Chtěli bychom zkontrolovat vaši výrobnu!“ prohlásila jejich šéfka. „Kdybyste nás tam nechtěli pustit, máme s sebou policejní doprovod.“

„Proč bychom vás tam nepustili?“ usmál se pan Culek. „Ale jdete zrovna když máme pauzu a nikdo tam není. Rostíku! Vrátil jsi klíče? Máme tu kontrolu z Hygieny!“

„Slyšel jsem!“ ozval se Rosťa. „Klíče visí na háčku!“

Pan Culek si oddychl. Jestliže Rosťa slyšel o kontrole z Hygieny, znamenalo to, že už to ví i Franta. A že by ten zůstal mimo? To opravdu těžko! Jen by ho zajímalo, jak to ten kluk zařídí. Sliboval to, ale neřekl jak.

Vstoupili do ztemnělé stodoly. Byla veliká a pan Culek dal odstranit všechno, co zde překáželo, jen aby se do prostory vešlo co nejvíc vaniček. Při vstupu se samočinně rozsvítilo světlo a ozářilo uličku uprostřed.

Stála tu postava drobného chlapce v černém.

Černokněžník Franta.

„Ty už jsi tady?“ oslovil ho pan Culek. „Jak to, že tu jsi potmě?“

„Když nechci, senzory mě nevidí,“ odvětil chlapec pomalu.

„Máme tu kontrolu!“ sděloval mu – celkem zbytečně, aby řeč nestála.

„Vím,“ řekl pořád tak pomalu Franta. „Ať kontroluje! Tady je tak čisto, jako nikde jinde v okruhu sto kilometrů kolem!“

Paní na něho zabrejlila úkosem, rozevřela v rukou notes, pak se shýbla a podívala se na podlahu. Další dva členové komise se zvědavě rozhlíželi kolem po vaničkách s plody, jen policista se díval bez zájmu, nezúčastněně.

„To se mi snad jenom zdá!“ řekla vítězně hlavní kontrolorka. „Hliněná podlaha! Vždyť vy tu nemáte ani obyčejný beton – natož předepsané dlaždičky!“

„Odkdy se české stodoly kachlíčkují?“ zeptal se jí Franta jedovatě.

„Ale tohle nemá být stodola – to má být výrobna!“ opáčila vítězně paní hygienička.

„To je stodola,“ ujistil ji Franta. „Vyrábí se tu potraviny klasickou přírodní cestou. Být tady žampiony, byl by tu i koňský hnůj!“

„Ale to je nepřípustné!“ opáčila hygienička. „Podle předpisů nesmí být žádná výrobna potravin bez omyvatelné podlahy! Tady se nedá udržet hygiena… ani náhodou!“

„Vezměte si z té podlahy vzorek,“ navrhl Franta. „Jestli nemáte mikroskop, půjčím vám svůj a když ve vzorku objevíte jedinou bakterii,

zaplatím vám za každou deset korun! Tady si můžete vzít vzorek kde chcete, ručím vám, že jediné místo, kde můžete najít bakterie, je na sobě, protože jste tady zatím krátkou dobu.“

„Jaké vzorky? To není nutné!“ odmítla upjatě hygienička a cosi si čmárala do notesu.

„Proč ne?“

„Je tu nevyhovující podlaha!“ trvala na svém. „Dál mě to vůbec nezajímá, není proč! Podíváme se na další body. Kde tu máte záchody?“

„U nás v domě,“ odvětil pan Culek.

„Další přestupek!“ řekla vítězně kontrolorka. „Zaměstnáváte lidi, musíte pro ně zajistit odpovídající sociální zařízení. Kde je tu umývárna?“

„Taky u nás,“ odvětil pan Culek. „Ale nikdo mimo naší rodiny ji nepotřebuje.“

„Nepřípustné!“ prohlásila. „Poslyšte, tam ani nemusíme, je to mimo provozovnu. Víc už ani kontrolovat nemusíme. Tohle stačí, abych to tu dala okamžitě zavřít.“

Ostatní členové komise jen souhlasně přikyvovali.

„Paní kontrolorko!“ řekl Franta. „To myslíte vážně?“

„Prosím – ať ten kluk neruší!“ obrátila se kontrolorka na policistu, který ji doprovázel.

„Kterej kluk?“ zarazil se policista. „Ten vlevo, nebo ten vpravo?“

„No ten, co tady vyrušuje!“ zvýšila hlas kontrolorka.

Pak teprve vzhlédla k Frantovi – a strnula.

Stáli před ní dva úplně stejní chlapci. Jako jednovaječná dvojčata. Oba stejně oblečení, oba stejně zamračení.

„Vy jste dva?“ podívala se na něho kontrolorka.

„Vy mě vidíte dvojmo?“ opáčil Franta. „Pane strážmistře – jak je možné, že doprovázíte namol opilou komisi? Kde se vám tak namazala?“

„Ale – vy jste… dva!“ vyhrkl policista.

„Aha – takže vy taky?“ řekl Franta.

Obě skoro-dvojčata současně vytáhla mobilní telefony a vyťukala trojmístné číslo.

„Je tam policie? Můžete nám poslat hlídku, vybavenou sadou pro měření alkoholu? Je tady i jeden váš kolega, ano, taky policista. Podle jejich chování mají v krvi velké množství alkoholu, vidí dvojmo a ani se tím

netají. Přijeďte sem, prosím, než utečou!“

„Ale to je skandál!“ ozvala se kontrolorka ve spravedlivém rozhořčení.

„Mladíci, to jste opravdu přehnali!“ přidal se další člen komise.

„Vy mě taky vidíte dvojmo? Skandál, ano, to je to pravé slovo!“ řekl Franta. „Kontrola, opilá namol až všichni vidí dvojitě, chce něco zavírat! Přitom je tu tak dokonale baktericidní prostředí, že tu živou bakterii nenajdete – leda na sobě!“

„My jsme nic nepili!“ bránila se kontrolorka. „Strážmistře! Ať nás neuráží!“

„To říkejte až po krevní zkoušce!“ opáčil Franta. „Jste ochotní tady počkat na hlídku? Už sem jedou!“

„Poslyšte, hoši! Co je moc, to je moc!“ začal policista rádoby po dobrém. „Urážky úředních osob jsou trestné! Varuji vás! Hrozí vám za to…“

„Jistě – pokud jsou úřední osoby střízlivé!“ přerušil ho Franta. „Ale vy mi tu tvrdíte, že jsem tu dvakrát! To budete muset svým kolegům vysvětlit! A hlavně alkoholovému testeru, ten přístroj se snad nedá ošidit ani okecat.“

„To je nemožné! Nic jsme nepili! Ale vy jste tady dva!“ prohlásil policista. „To se dá snadno dokázat!“

Vytáhl fotoaparát, namířil na dvojici před sebou a stiskl spoušť.

Zablesklo se – ale pak policista jen chvíli s přihlouplým výrazem zíral na obrazovku fotoaparátu. Byl na ní jeden kluk v černém, lesknoucím se obleku, zatímco před zděšenou kontrolní komisí stáli nepochybně dva.

„To není možné!“ vyhrkl policista. „To není možné!“

„No nic,“ řekl Franta. „Teď je to konečně vyrovnané. Nám hrozí zavření provozovny, vám postih za opilost ve službě. A víte, co je na tom zajímavé? Že vám vlastně vůbec nejde o hygienu. Protože tady v té výrobně je tak dokonale čisto, že když nám olíznete podlahu, zaneřádíte ji. Než se ta podlaha vyčistí sama. Nejvíc bakterií je tady zaručeně na vás.“

„Co to plácáte, mladíku?“ vzpamatoval se další člen komise.

„Copak?“ usmál se. „Už jsem zase jen jeden? Že byste tak rychle vystřízlivěli?“

Protírání očí nepomohlo. Byl tu opět jen jeden.

„My jsme nic nepili!“ opakovala vzdorovitě kontrolorka.

„To se teprve ukáže! Ale jak to, že se vůbec nezajímáte o hygienu? Kachlíčky, záchody a jiné nesmyslné předpisy, po tom jdete, ale nedošlo

vám, že je to tady zbytečné? Že by nám zdejší čistotu mohl závidět i kosmický výzkum?“

„To je nesmysl!“ řekla kontrolorka. „Nemožné!“

„Nemožné?“ usmál se chlapec. „Tohle slovo přede mnou nikdy neříkejte! Nemám je rád! Nechcete radši půjčit ten mikroskop? Můžete se o tom přesvědčit na vlastní oči! Nechci po vás přece nic víc, než abyste se přesvědčili o skutečném stavu věcí!“

„Podívejte se!“ rozhodla kontrolorka. „To, co říkáte, je nesmysl, hraničící s vydíráním. Nemíním se s vámi zdržovat už ani vteřinu. Výsledek kontroly se brzy dozvíte ve správním řízení, ale připravte se na mastnou pokutu a zákaz dalšího provozu!“

„A já to samozřejmě dosvědčím!“ dodal policista. „I s tím vydíráním!“

„Tomu říkáte vydírání? Dobře, řekli jste si o to sami!“ řekl chlapec.

V té chvíli celá hygienická kontrola i s policistou zmizeli. Ve stodole byl jen pan Culek a Franta v černém oděvu.

Pan Culek se trochu zarazil, ale protože už byl zvyklý na ledacos, vzpamatoval se.

„Poslyš, Frantíku! Nepřeháníš to? Kde jsou?“ obrátil se dobrácky na chlapce.

„Na druhém nádvoří Kremlu v Moskvě, u Cara Pušky – to je takový veliký historický kanón. Doufám, že si z toho vezmou ponaučení,“ řekl chlapec.

„Neblázni!“ krotil ho pan Culek. „Proč tak daleko? Jak se dostanou domů?“

„To je jejich problém,“ řekl vzdorovitě Franta. „Snad je napadne dát se zavést na naše velvyslanectví. Tam už si s nimi budou vědět rady a pošlou je šupem domů.“

„Vždyť jim nikdo neuvěří, jak se tam dostali!“

„To je taky jejich problém,“ řekl Franta. „Doufám, že si řádně užijí ruských byrokratů, jsou prý ještě pověstnější než naši! Zejména policajt bude mít problémy – ozbrojený chlap na nádvoří v Kremlu – no, snad ho Rusové na místě nezastřelí, ale nezávidím mu!“

„Poslyš – co teď ale uděláš s tou přivolanou hlídkou s testerem alkoholu?“

„Nikdo nepřijede,“ řekl Franta. „Nikam jsem nevolal. Mělo to být jen

takové bu-bu-bu na ouřední šimly, ale když je nepřimělo ke vstřícnějšímu jednání, ztratilo smysl. Mohl bych sice způsobit, aby se jim v krvi objevil alkohol, ale to by byl podvod a za druhé, nemá smysl spolupracovat se státní mocí proti jiné státní moci. Buď se budou ouřadové řídit rozumem, nebo je prostě smetu z cesty!“

„Co když ani nemohou jednat jinak?“ namítal pan Culek. „Oni přece musí kontrolovat, zda je tady všechno podle předpisů, ale ty si sami nevymysleli!“

„Předpisy jsou dobré pro právníky!“ odvětil Franta. „Já dám víc na zdravý rozum!“

„Jenže oni na nás půjdou podle práva, ne podle rozumu!“

„Jakmile se právo dostane do konfliktu se zdravým rozumem, je třeba změnit právo,“ řekl Franta. „Ne znásilňovat rozum.“

„Jenže to je pro nás obyčejné lidi trochu obtížné,“ posteskl si pan Culek.

„Pro mě ne,“ odvětil Franta.

„Ale co s tím naděláš?“ podíval se na něho. „Chceš se stavět proti zákonům?“

„Když budou proti zdravému rozumu – ano,“ odvětil Franta. „Právo včetně zákonů má smysl jen když je vymahatelné. Já mám ale sílu nenechat se omezovat pitomostmi, ani když si říkají zákony. Nechám si vytýkat jen to, co neodporuje zdravému rozumu, ale nesmyslné předpisy na mně nikdo nevynutí! Viděl jste, jak uspěli? Já jim dám správní řízení!“

„Jenže oni se vrátí a po nich přijdou další!“ drbal se pan Culek nerozhodně za uchem. „A pokaždé to bude horší a horší. Chceš jít silou proti síle? Na to přece nemáš! Za těmi ouřady stojí náš stát a ten má větší sílu, než si dokážeš vůbec představit!“

„Já si ji představit dokážu!“ řekl Franta. „A co do síly… nemám sílu postavit se velmoci, vyzbrojené atomovými zbraněmi… Tam bude lepší zatím ustoupit. Stejně jsme chtěli stavět větší halu, tady už si šlapeme na paty. Dáme ji tedy postavit podle předpisů! Vím, teď jsem získal jen čas, ale i ten je důležitý. Mohu sice kontrolory odeslat ještě dál, ale kdybych je hodil až do New Yorku, to už bych je asi litoval. Tam by mohli schytat tři sta let kriminálu za špionáž nebo za terorismus… ani takový Peking by nebyl žádný med!“

„Franto! Bratislava by nestačila? I to by byl trest!“ přimlouval se za ně pan Culek.

„Možná!“ dal si říct. „Jenže z Bratislavy by byli zpátky moc brzo! Tak ať nám neházejí klacky pod nohy! Šimlové!“

„Jenže příště to bude ještě horší!“ věštil pan Culek.

„Možná,“ připustil Franta. „Ale pro ně!“

*****

Škola kouzel

Soukromé vyučování začalo jako každé odpoledne, sotva se žáci usadili vedle sebe na Lídinu postel.

„Pavel a Jirka by měli taky zájem učit se!“ ohlásila Jitka Frantovi. „Rozmysleli si to.“

„Proč si neřeknou sami?“ odvětil klidně Franta. „Ale když už si tě vybrali jako mluvčí, vyřiď jim, že s nimi budu počítat až do dalšího ročníku. Teď už ne. Byli by tak pozadu, že se to nedá dohnat. Jak víte, věnujeme tomu všechen volný čas a nemůžeme se zdržovat.“

„Hele, Franto, a nemohl bys nám věnovat trošku té paměťové drogy i ráno do školy? Je nám hodně blbé znát matiku, fyziku a biologii na úrovni vysokých škol, nebo spíš ještě vejš, a přitom plavat v pitomém zeměpisu!“ stěžovala si ještě.

„Nedám vám ji,“ odmítl. „Podívej se! Tady to má smysl, to snad můžeš posoudit. Já do vás ty vědomosti nalejvám jako kýblem, se mnou by to bez dopingu nešlo. Kdežto ve škole dostáváte látku po tak malých kapkách, aby ji strávili všichni, včetně pomaleji chápajících a bez pomoci drog. Jistě, paměťová droga by vám pomohla i tam, byli byste proti ostatním ve výhodě. Ale proč? Tam ji přece nepotřebujete.“

„Frantíku…!“ přidala se ke kamarádce i Lída.

„Hele, holky, paměťová droga není vepřo-knedlo-zelo, nedá se pěstovat pomocí taesi. Je to hodně složitá záležitost a zkuste mě ocenit za to, že ji pro vás dělám! A dělám to po nocích, protože jindy na to nemám klid.“

„Hele… taesi že nejsou složité? A co jejich antikoncepční vlastnosti?“ namítla Jitka.

„Jsou složité,“ připustil Franta. „Ale dělali je opalychové, já na ně jen montuji vlastní chutě a vzhled. Jako když dá automobilový návrhář na osvědčený podvozek jiné nástavby a karoserie. Vznikají nová a nová auta, ale motor, převodovka ani podvozek se nemění. Paměťová droga je proti tomu jako helikoptéra proti autu. Je mnohem složitější, má jiné funkce a s karoserií taky jen tak nehneš. Paměťová droga je precizní, složitá práce a dělám ji pokaždé znovu.“

„Ale ty sám ses ze školy vyvlíkl!“ řekla ještě Jitka, aby měla poslední slovo.

„Hele, Jituš, vždyť ta škola patří k bezstarostnému dětství! Dost na tom, že vám to kazím tou čarodějnickou školou! Místo abyste si normálně hráli, cpu vás dopingem a učím, až se vám všem z hlavy kouří!“

„A ty nemáš ještě bezstarostnější dětství, když ti i ta škola odpadla?“ rýpla si Jitka.

„Já jsem o dětství už přišel,“ řekl Franta tak vážně, až všechny zamrazilo. „Mně dětství sebrali opalychové. Nejen těma dvěma roky u nich. Nevšimli jste si, že si teď nehraji ani ve škole, ani tady? A že se moje starosti dají srovnávat jen se starostmi našich rodičů? Přitom jsem jim hodil na hlavu starost o zdejší výrobu! Vytváření nových jídel mi zabere nepatrně času – a přece mi čas chybí! Buďte rádi, že vám zbyla z dětských radostí aspoň škola!“

„Škola že patří do dětských radostí?“ odfrkla si Jitka.

„Budeš se divit, ale já si to myslím,“ řekl Franta.

Pak jim rozdal paměťové bobulky – a začal.

*****

Pravda, Franta jim trochu chyběl. Parta teď jezdila normálně autobusem, aby se nelišila od ostatních. Jejich letecké návraty domů brzy přestaly být tajemstvím, ale parta odmítala podat spolužákům vysvětlení, což vedlo k ještě větší – byť marné – snaze o jejich odhalení.

V šatně školy obklopilo Pavla pět kluků, aby jim vydal svůj létací přístroj. Pavel se jen rozesmál, pak se náhle vznesl a těsně pod stropem vykličkoval ze šaten. Přitom se zmocnil čepice jednoho z amatérských lupičů a pověsil mu ji ve vstupní hale na lustr.

Druhého dne ho ale zaskočilo kluků sedm, z toho dva mu zablokovali únikové dveře, kde by musel klesnout níž a dát se s nimi do křížku. Útočníci vytáhli praky a začali ho tvrdě ostřelovat kameny, kterých měli plné kapsy. Přitom zapraštělo i několik zasažených oken, ale toho si útočníci v lovecké horečce nevšímali.

„Budete to platit!“ křičel na ně Pavel, ale tím je nezastavil.

Měl proti nim výhodu létání. Přeletěl vrchem přes několik drátěných stěn, oddělujících šatny jednotlivých tříd, ale ti u dveří ovládali většinu chodeb a zbývající se rozdělili, takže pokryli několik tříd. Byla to hra na kočku a na myš. Pavlovi se zatím dařilo unikat, ačkoliv se ho snažili nahnat do některé z krajních šaten, kde by se mu konečně dostali na kůži.

Situace se ale rázem otočila, když na místo dorazil rozzuřený ředitel školy, přivedený Jitkou. Násilníci se sice dali na útěk, ale pozdě – ředitel všech sedm poznal a ještě téhož dne si dal práci a navštívil rodiče všech výtečníků.

Tři podnikatelé se slibovaných sankcí zalekli a slíbili zaplatit svůj díl škody způsobené jejich ratolestmi na školním vybavení – především sklech oken. Co čekalo jejich synáčky, to už ředitel nezjišťoval, ale očekával, že už se to nebude opakovat.

Dva rodiče se ale s ředitelem odmítli bavit, jeden na něho dokonce poštval psa. Ředitel se ale vrátil na místo s policistou a to se nedalo vyřešit vyhozením. Při sepisování incidentu na služebně se navíc otec jednoho z násilníků pokusil nabídnout policistům úplatek, což věc posunulo do ještě horší pozice.

Není divu, že synáčkové postižených rodičů přísahali krutou pomstu zejména Jitce, která ředitele do šaten přivedla. A možná by ji i provedli.

Tak s tím přišel Pavel za Frantou. Ne osobně, ale zavolal ho rusalčí řečí ještě z policejní služebny, kde se všechno sepisovalo. Pavel tam zaslechl, jak se kluci na chodbě domlouvají.

„Chtějí Jitku pořezat v obličeji!“ svěřoval se Frantovi. „Nebo jí vyrazit zuby!“

„Vážně?“ ubezpečoval se Franta.

„Slyšel jsem je!“ opakoval Pavel.

„Dobře – nechte mi je!“ poradil mu Franta. „Vraťte se co nejrychleji domů.“

Toto odpoledne kouzelná škola odpadla. Jitka přišla ze školy pozdě a Franta kvůli tomu zrušil čarodějné vyučování. Lídě krátce sdělil, že musí ještě něco zařídit.

Jen Lída tušila, že to není jen tak…

*****

Schůzka spiklenců se konala ve vybydleném prázdném domě nedaleko od školy.

Nebyli to ale squatteři ani bezdomovci. Všichni tři byli oblečení do značkových oděvů, žádný nevypadal zpustle. Ale čím lépe byli oblečení, tím podlejší myšlenky je sem přivedly.

„Musela nás vidět!“ rozčiloval se hoch se značkou ***Nike*** na zádech drahé

bundy. „Jak se tam ale mohla objevit?“

„To je přece jasný, šla si pro bráchu. Ale jít za říďou… bonzačka!“ rozčiloval se druhý. „Musí zkrátka dostat, co jí patří!“

„No jo – ale ti dva teď budou chodit všude spolu!“ staral se hoch s Nike. „Pavláč navíc lítá – to jsme přece viděli!“

„Jituna taky, viděl jsem ji,“ dodal třetí ve vojensky se tvářících maskáčích, posetých skvrnami řvavých barev. „Jediná možnost je, někde je zaskočit, kde jim lítání nepomůže. Byla blbost honit je v šatnách. Tam si můžeme podat každýho, kdo nelítá, ale tyhle ne.“

„Kde by to ale šlo podle tebe líp? Před očima všech by to bylo hodně drsný, ale to by dopadlo blbě i pro nás.“

„Příležitost se najde,“ ujišťoval všechny hoch v maskáčích.

„Nakonec – šutr může přiletět odkudkoliv!“ mínil hoch s Nike.

„Jenže to by nevěděla, za co to je!“ zavrčel hoch v maskáčích. „Ta svině musí vědět, že je to za bonzáctví! Aby si to do smrti pamatovala! Povídám, pořezat ksicht! A pěkně do hloubky, aby se to nedalo spravit ani plastickou operací!“

Nepatrného zavlnění vzduchu v místnosti si předtím nevšimli, ale otočili se, když se za nimi ozval slabý smích.

Toho kluka viděli jen párkrát v životě. Ale jen kluk v maskáčích si vzpomněl, kde to bylo. Viděl ho v Jitčině třídě na začátku školního roku.

„Spřádáte pomstu, co?“ zasmál se vetřelec v černém.

„Co je ti do toho?“ zavrčel na něho kluk v maskáčích.

„Víc, než si myslíte!“ odvětil klidně vetřelec v černém. „Vám zřejmě nevadí, že děláte problémy vlastním rodičům… Ačkoliv to asi nijak velké problémy nebyly, když vás nechají pokračovat v lumpárnách.“

„Co ty vo tom víš?“ pokročil k vetřelci výhrůžně kluk v maskáčích, nejodvážnější ze spiklenecké trojice.

„Jen to, že Pavel i Jitka patří do mé party,“ odvětil vetřelec v černém. „Takže se mě to týká. Poslyšte, nabídnu vám poslední příležitost. Zanecháte pomsty, budete ode dneška sekat dobrotu a já vás nechám na pokoji, souhlasíte?“

„A když ne?“ zasmál se s převahou kluk v maskáčích.

„Až vás hasiči vysvobodí, a vrátíte se domů, budete se mi na kilometr daleko vyhýbat a při pohledu na Jitku nebo na Pavla se vám rozklepou

kolena,“ řekl vetřelec.

„To bych rád věděl, co by nás k něčemu takovýmu donutilo! Kdo vlastně seš?“

„Můžete mi říkat ***Černokněžník,*** ani nechtějte vědět, proč,“ usmál se vetřelec. „Mohli byste se rozbrečet.“

„Nějak sis, kámo, nevšiml, že jsme na tebe tři!“ upozornil ho kluk v maskáčích.

„Všiml,“ přikývl vetřelec – a roztrojil se.

„Chcete se prát? Tři na jednoho – nebo dokonce sedm na jednoho – to si troufáte, ale co takhle tři na tři?“

Tři spiklenci couvli o krok. Trojice jejich protivníků vypadala silnější a způsob, jakým se tu znenadání objevila, vypadal příliš tajemně, než aby se to dalo přehlédnout. Měřením sil tak uplynulo několik napjatých vteřin.

„Máte neskutečnou kliku, že se zásadně neperu,“ řekl pak vetřelec – a dvě jeho zjevení zmizela. Zůstalo jen to, které bylo spiklencům nejblíž.

„Tak poslyšte!“ pokračoval. „Můj čas je příliš drahý, než abych ho ztrácel s pitomci, co si myslí, že jim tohle město patří. A nemám ve zvyku opakovat se, tak si zapamatujte: při první následující lumpárně dostanete na pamětnou, že na to do smrti nezapomenete a když uslyšíte slovo černokněžník, dostanete třesavku. Jasný?“

„Na pamětnou dostaneš ty!“ vyhrkl kluk v maskáčích a vytáhl z kapsy těžký prak.

Ale zamířit už nestačil.

Najednou se zapotácel – a tak-tak se posadil, jak se mu zatočila hlava.

Nestál v šeru vybydleného domu, ale seděl na malé kamenné plošince, spadající ve všech stranách do nepříjemné hloubky. Všude kolem viděl ve večerním světle pod sebou jen šumící koruny smrků.

„Čárlí! Ty tu seš taky?“ ozvalo se nezvykle bojácně za ním.

Ohlédl se. Na sousedním kamenném sloupu spatřil kamaráda v bundě se znakem Nike. Klečel a křečovitě se držel kamenných výčnělků. Stranou na třetím takovém sloupu klečel třetí z party spiklenců. Byl na tom zřejmě nejhůř, protože zvracel hrůzou při pohledu do propasti všude kolem sebe.

„Tak poslouchejte, darebáci!“ ozvalo se nedaleko od nich.

Čárlí zvedl oči k další skále, vzdálené dvacet metrů vzdušnou čarou a asi o metr vyšší než ta, na které stál on.

Na samotném okraji skalního sloupu stál kluk v černém. Ale nezdálo se, že mu vadí pohled do hlubiny přímo pod ním.

„Pošlu pro vás hasiče, aby vás sundali," sděloval jim, jako kdyby o nic nešlo. „Moc se tady nevrťte, ať nespadnete – z téhle výšky byste si zlámali všechny kosti a nejspíš i vaz. Já jen, abyste si uvědomili, že sranda skončila – ***game over*** – jak sami říkáte. A doporučil bych vám, abyste si tady na těch skalách velice dobře rozmysleli další darebáctví. Ať provedete od této chvíle cokoliv, ocitnete se někde, kde na vás hasiči jen tak nedosáhnou. A nemuselo by to být ani v Čechách – znám pár takových skal i v Brazílii! A až se vás zeptají, jak jste se sem dostali, říkejte mi ***Černokněžník*** – tu přezdívku nemám jen tak!"

„Hajzle!" vykřikl na něho bezmocně Čárlí.

„Vám to nestačí? Dobře – za každou nadávku tady budete tvrdnout o hodinu déle! Jen si uvědomte, hošánkové – nikdo o vás neví! Nejbližší silnice je kilometr daleko, ale řidiči vás zaručeně neuslyší! A já pro ty hasiče mohu klidně dojít až zítra!"

„Ksindle pitomej!" zařval vztekle Čárlí.

„Vy dva! Poděkujte kámošovi za příjemné dvě hodiny tady na skalách! Raději zmizím, ať tady opravdu nemusíte trčet do zítřka! Tak přemýšlejte! Ale hlavou!"

„Čárlí! Drž už, sakra, hubu!" zařval kluk ve drahé bundě se značkou Niké, když viděl, jak se jeho parťák zase vztekle nadechuje.

Skalami se ozvalo vícehlasé zachechtání.

Černá postava zmizela.

*****

O sundávání žákovského trojlístku ze skal si brzy povídalo celé město.

Akce začala telefonickým hovorem hasičům. Volající se představil jako Černokněžník a sdělil jim, že ve skalách za městem uvízli tři amatérští horolezci a nemohou se dostat dolů.

Podivné na tom bylo, že se hasičům nezobrazovalo číslo volajícího. Služba nicméně zanesla povinně hovor do deníku a informovala o tomto podezřelém výjezdu policii.

Služba na Policii potvrdila příjem a oznámila hasičům, že na místo pošle hlídku, aby uvedla volání na pravou míru, nicméně doporučila připravit výjezd, kdyby se to potvrdilo.

Zakrátko ale zavolala policejní vysílačka hasičům, že nejde o planý poplach a ti kluci tam opravdu jsou. A aby si vzali nejdelší výsuvný žebřík, co mají, aby nebylo nutné volat helikoptéru. Poblíž vede polní cesta, takže se dá čekat, že sem projedou.

Naštěstí se ukázalo, že nejdelší žebřík vystačil a auto se dostalo terénem až ke skalám, takže se všichni tři dostali po necelé půlhodině v pořádku dolů. To už byli dole přizvaní také rodiče postižených kluků, aby si je mohli převzít.

Dva ze tří na místě veřejně prohlásili, že to tak nenechají a zažalují v první řadě hasiče, že nevyjeli ihned, a ve druhé řadě neznámého, skrývajícího se pod jménem Černokněžník. Hoši samozřejmě potvrdili, že je na tu skálu dostal, ale neponechali si jeho pravou totožnost pro sebe (což ovšem bonzáctví nebylo), takže pro Frantu neprodleně vyjela policejní hlídka, aby ho zajistila a přivezla.

Chlapci se nyní těšili gloriole nevinných obětí, hrdinů trpících na skále. Byli středem pozornosti nejen policie a hasičů, ale už i mnoha nezúčastněných lidí. Otec Čárlího zavolal svému advokátovi, aby byl přítomen při výsleších a posoudil, jak vysoké odškodnění by se z toho dalo vytřískat. A samozřejmě si smočil i do školy, která v tom jistě měla prsty.

Policejní auto brzy přivezlo Frantu, takže konfrontace mohla začít.

„To je on?“ podíval se na něho opovržlivě Čárlího otec.

„Jo, tati!“ ujistil ho vlastní syn.

„Ale to je nesmysl, ten kluk nebude za nic zodpovědný! Vždyť je nezletilý!“

„Ten kluk zavolal hasiče,“ odvětil policista. „Takže je tu jako svědek.“

„Ten kluk nechal naše kluky viset na skalách, odkud mohli spadnout a zabít se!“ tvrdil otec Čárlího. „Nemohli jste sem vzít jeho rodiče? Ti mi budou muset všechno zaplatit!“

„Proč zaplatit?“ obrátil se na něho Franta. „Vždyť nikomu nevznikla žádná škoda, jako ta, kterou způsobil tady Čárlí škole a kterou zaplatíte vy!“

„To by mu to musel nejprve někdo dokázat!“ odsekl Čárlího otec nasupeně.

„Na to, že stříleli v šatnách z praků a vysklili přitom dvě okna, jsou tři svědci,“ odvětil Franta. „Pan ředitel a dva žáci. Nepomůže vám žádné zpochybňování.“

„Do toho vám nic není!“ odsekl otec Čárlího.

„A co je vám do mě?“ usmál se Franta. „Že jsem zavolal hasiče? Můžete být rád, že je máte dole. Ale tvrdit, že jsem je tam dostal já, to byste musel dokazovat vy! Na to vám ale nepomůže ani pět advokátů!“

„Ti kluci do policejního protokolu dosvědčili, že jsi je tam dopravil ty!“

„Vážně?“ usmál se Franta. „Je to tam tak napsané?“

Policista mu to ale vzápětí potvrdil.

„S radostí si vyslechnu, jak to chtějí dokázat!“ řekl Franta. „Nezdá se vám přijatelnější vysvětlení, že si to celé vymysleli?“

„Jak by se tam ale dostali?“ vybuchl Čárlího otec.

„To by mě také zajímalo!“ odvětil Franta. „Možná mě viděli lézt na skály! Tam co byli, vylezu kdykoliv i před svědky! Třeba se jim zachtělo slávy! Jsem ochoten připustit, že se tam nějak vyšplhali, ale každý horolezec vám potvrdí, že dolů je to horší než nahoru – a to už zřejmě nezvládli! Amatéři se nemají bez výcviku pouštět do něčeho, na co nestačí!“

„A ty máš horolezecký výcvik?“

„Jistě!“ přikývl Franta. „Šestka terén není pro mě žádná překážka!“

„Všichni tři ale potvrdili, že jsi je tam dostal ty. Ne že by někam sami lezli!“

„Tvrdit mohou, co jim slina na jazyk přinese!“ odvětil Franta. „Je otázka, zda se má lhát i do policejního protokolu!“

Kdyby se dalo střílet očima, byl by Franta už dávno jako řešeto. Ale zdálo se, že má na své straně sympatie všech ostatních, nejvíce policistů. Postižení kluci byli po celém městě známí jako rváči, nikdo kromě vlastních rodičů jim nevěřil ani slovo. A i o tom by se dalo pochybovat – pokud Čárlího otec něčemu věřil, pak leda možnosti vysoudit tučné odškodné. Ale i to se mu teď začalo rozplývat před očima. Dokázat tak absurdní obvinění, jako že jeho syna někdo proti jeho vůli vytáhl na dvacetimetrovou skálu, by bylo obtížné, ne-li nemožné.

„My nelžeme!“ vybuchl Čárlí.

„Nelžete? Ale celou pravdu se neodvážíte říct, co?“ obrátil se na něho Franta.

„Jak to tedy bylo podle vás?“ obrátil se suše policista na Frantu a zapnul diktafon.

„Zaslechl jsem tahle tři kvítka domlouvat se v opuštěném domě, teda spíš

v ruině číslo čtyřicet osm v Jarní ulici," začal Franta. „Domlouvali si odplatu proti Jitce Lapkové za její svědectví, když předtím ničili školní majetek. Plánovali, že jí rozřežou obličej, aby si do smrti pamatovala, že svědčit proti nim je – z jejich pohledu – neodpustitelný zločin."

„Tak to nebylo!" vykřikl Čárlí. „To je lež!"

„Chcete slyšet pravdu – ale celou? Tak mě nepřerušujte!"

„Je tohle nutný?" vskočil mu do řeči Čárlího otec. „To jsou ničím nepodložené kecy!"

„Na vašem místě bych mlčel, nebyl jste tam!" řekl Franta. „A já to mohu dokázat."

„Čím?" vyzval ho bojovně i Čárlí.

„Mám to zaznamenané," vytáhl Franta mobil. „Chcete si to poslechnout?"

Policista ho vyzval, ať tedy dokazuje a Franta zapnul přehrávání.

„Poslouchejte!" vyzval policisty.

- Před očima všech by to bylo hodně drsný, ale to by dopadlo blbě i pro nás.

- Příležitost se najde.

- Nakonec – šutr může přiletět odkudkoliv!

- Jenže to by nevěděla, za co to je! Ta svině musí vědět, že je to za bonzáctví! Aby si to do smrti pamatovala! Povídám, pořezat ksicht! A pěkně do hloubky, aby se to nedalo spravit ani plastickou operací!

Franta vypnul mobil. Situace se rázem otočila. Z nevinných hrdinů a obětí se náhle stali darebáci. O počáteční sympatie přišli nejpozději v okamžiku, kdy lidé ve služební místnosti uslyšeli Čárlího hlas, navrhující pořezání obličeje spolužačky. Získal je naopak Franta, do této chvíle hlavní vyvrhel.

„Dám policii k dispozici celý záznam," řekl. „Předem říkám, že dál je mé vyhrožování těm dvěma, že to nenechám jen tak. Ale co je horšího? Plánovat zločin, nebo vyhrožovat jim spravedlivým trestem? Bohužel jsem záznam stopl ve chvíli, kdy se na mě vrhli. Jak se ale dostali na ty skály, to ať vysvětlují oni. Dodám k tomu jen jedno. Přezdívku ***Černokněžník*** nemám pro nic za nic. Ale dokazovat mi, že jsem je tahal na skály, to by bylo podstatně těžší než dokazovat těm darebákům, že se domlouvali na zločinu. Bez toho záznamu by byli tihle tři nevinné chudinky."

„Ale ty jsi jim vyhrožoval!" chytal se Čárlího otec poslední možnosti.

„Slíbil jsem jim, že při následující lumpárně dostanou na pamětnou, že na to do smrti nezapomenou," přiznal klidně Franta. „Je to přece na záznamu! Pak se na mě vrhli a tím to končí. Když ale chcete uznávat pravost záznamu, pak jen vcelku. I s přípravou zločinu proti Jitce Lapkové. Zohavení do konce života je trestný čin ublížení na zdraví a tohle už bylo ve stadiu přípravy. Co je potkalo, je proti tomu pouhé milé pohlazení."

„Ale jak chcete dokázat, že to bylo namířené právě proti Jitce Lapkové?"

„O té se bavili, než jsem zapnul záznam," pokrčil Franta rameny. „Vím to tedy přesně, ale je snad srdečně jedno, jestli to bylo proti Jitce nebo proti nějaké jiné. Mění to něco na povaze zločinu? V každém případě si domlouvali způsob provedení – pořezáním obličeje. Ti hoši jsou nebezpeční sadisté a jestli zůstanou bez trestu, bude to pro ně jen pobídka. Tady na místě ale prohlašuji, jestli se Jitce něco stane, postarám se o takové odškodnění, aby rodiče toho, kdo to spáchá nebo si to jen objedná, přišli na mizinu. A nedokáží si ani vysvětlit jak!"

„To je další vyhrožování!" ohradil se Čárlího otec.

„Postarejte se raději, aby se Jitce nic nestalo!" odvětil Franta. „Stačí, když dáte pozor na svého syna! Je to ostatně vaše povinnost!"

„Nikdo mi nebude říkat, co je moje povinnost a co ne!"

„Opakovat to už nebudu," opáčil Franta.

„A řeknete nám už konečně, jak jste dostal ty kluky na skály?" zeptal se ho policista.

„A vy si vážně myslíte, že jsem je tam tahal?" usmál se na něho Franta. „Nabízím vám vylézt tam – na důkaz, že to jde. Ale bez zátěže! To už byste chtěli trochu moc!"

Vyšetřování se tím dostalo do úplně jiného směru. Darebáci měli štěstí, že ještě nebyli jako nezletilí trestně zodpovědní. Rodiče je sice v tomto případě zachránili před trestem, ale situace se přece jen změnila. Ačkoliv se nevysvětlilo, jak se vlastně trojice spiklenců dostala na skály, kde je našli hasiči, už to nikoho nezajímalo. Sami i nadále tvrdili, že je tam dostal černokněžník Franta, jenže to bylo příliš absurdní a nikdo jim už nevěřil.

Čemu naopak museli uvěřit oni, bylo varování, které dostali od Franty.

Netušili, jak je na skály dostal, ale nezbylo jim než uvěřit, že by to příště bylo horší.

Možná podstatně horší…

*****

Po návratu z policejního výslechu svolal Franta celou partu k menší schůzi.

„Zdá se, že jste se stali ve škole centrem nežádoucí pozornosti," začal, když se všichni rozsadili jako ptáčci na hřadu.

Čtyři seděli na pelesti dole a Rosťa se vyšplhal na pelest horního patra postele.

„Budu vás muset něco naučit," pokračoval. „Možná jsem to měl udělat už dřív, jenže jsem to zatím nepovažoval za důležité."

„My ale neumíme to co ty!" připomněl mu Pavel.

„Nepotřebujete," řekl Franta. „Naučím vás používat něco, co máme od rusalek všichni, jen jste to zatím nepoužívali. Upřímně řečeno – není to tak neškodné jako rusalčí řeč a létání a proto jsem to zatím odkládal."

„Co to je?" hádala Jitka. „Pokud vím, samy rusalky něco tvrdily o rychlosti vnímání. Že by to bylo ono?"

„Ano – a ne," řekl. „Ano, rusalky nám daly schopnost zrychleného vnímání. Jenže to není správný popis toho jevu. Ve skutečnosti jde o lokální urychlení času. Když vyvoláte ten tón, kterým si přidáváte energii, a když ten tón necháte klesnout, začne se ve vás a ve vašem okolí urychlovat čas. Vy si to neuvědomíte, bude se vám zdát všechno normální, létání při tom funguje zdánlivě normálně, ale když se zahledíte na něco, co se poblíž pohybuje, ať to jsou předměty, nebo lidé, zjistíte, že se začnou zpomalovat. Při největším zpomalení budete mít dojem, že se lidé i předměty zastavili. Na vlastním létání to nepoznáte – bude se vám zdát, že létáte jako jindy. Nevšimnete si, že překračujete rychlost zvuku a že vás člověk bez urychlení vůbec nevnímá. Kdybyste se dostali do situace, v jaké byli nedávno Pavel a Jitka, kdy je pár grázlíků napadlo, stačí se urychlit – a zmizíte jim, nebudou si stačit protírat oči. Je v tom ale jisté nebezpečí. Když se v urychlení pokusíte otevřít dveře, vytrhnete kliku, ale dveře se ani nepohnou a kdybyste vzali některou nehybnou postavu za ruce, ulomíte jim je. Na to pozor, setrvačnost je docela prevít! Když potřebujete otevřít dveře, nebo se dotknout nějakého předmětu, zpomalte se. I v urychlení můžete přenášet předměty, zvířata i lidi, ale musíte si je zvednout do výšky a pak teprve se urychlit – pak se totiž urychlí spolu s vámi. Ale na živých bytostech to raději nezkoušejte, ať jim neublížíte."

„Tak takhle jsi dostal ty kluky na skály?“ došlo Jitce.

„Ne, to bylo přemisťování,“ odvětil Franta. „To je ještě složitější jev. Asi by bylo možné je tam dopravit i takhle, ale toho by si všimli. A dopravit někoho do Moskvy je ještě delší – ani nadzvukovou rychlostí to pod jednu hodinu neuletíte, zatímco přemístění je otázkou tisíciny vteřiny. Ale i urychlení by vám pomohlo řešit napadení nějakými grázlíky. Nestačilo by to, kdyby vás znenadání někdo střelil, to byste se nestačili ani polekat, natož urychlit. Ale kdybyste viděli, že na vás někdo vytahuje zbraň, urychlete se na maximum – a nikdo není tak rychlý, abyste mu nezmizeli.“

„To je super!“ řekl Rosťa. „A to že jsme měli od začátku?“

„Ano, jen jsme o tom zčásti nevěděli, zčásti netušili, k čemu to je. Ale teď vám musím ještě říci, proč to raději nepoužívat.“

„Proč?“ vyhrkla udiveně Jitka.

„Rozhodí vám to všechny časové rytmy,“ řekl. „Nejenže rychleji zestárnete, ale navíc se posunete v čase. Jako kdybyste odletěli do vzdálené země s odlišným časovým pásmem, kde se musíte posunutým hodinám nějakou dobu přizpůsobovat. Opravdu to není zdravé.“

Dívali se na něho všichni s údivem. Ale jistě – věděl to od opalychů.

„Jenže v situaci, kdy na vás střílejí, i kdyby to bylo jen kamením, tam je asi výhodnější obětovat špetku času na záchranu,“ dodal.

„A teď se jde nejkratší cestou ven – musíme si to vyzkoušet!“ řekl na závěr.

Vstal a otevřel okno.

*****

Večer se ho, jako poslední dobou častěji, Lída na něco zeptala.

„Franto, říkal jsi nám, že ti vyvíjení nových taesi zabere jen málo času – a to jsi výrobu přenechal dospělým! Máš pro sebe celá dopoledne a přitom ti čas chybí. Jak to?“

„Víš, Liduš, jsi první koho to napadlo,“ zaváhal trochu. „Radši ti to povím, ačkoliv si toho nevšimli ani naši. Nemám na starosti jen naši výrobu. V současné době jsem patronem dvaceti farem, kde se taesi pěstují. Nacházejí se po celém světě – ve střední Africe, v Číně, v Brazílii, v Mexiku, v Indii i v Austrálii, dvě ve Francii a kromě naší výrobny mám další na Moravě. Všude jsem našel farmáře ochotné experimentovat. Dodal jsem jim taesi a naučil je s nimi pracovat. Všude jsem musel vyvinout taesi pro

jejich krajové specialitky, ale to bych musel dříve nebo později tak jako tak. Francouzi požadovali lanýže, ústřice, žabí stehýnka, hlemýždě a trvali i na nejlepších vínech, Mexičané chtěli ostře pálivou papriku, čili, fazole a tequilu. Indové si přáli jídla s kořením kari, v Číně jsem dělal skoro všechno od začátku. Nevěřila bys, co všechno si přáli v Africe! Po jejich rýži bys měla dojem, že polykáš žiletky a jestli dokážeš spolknout lžíci africké omáčky ***votu,*** máš můj obdiv. Oni ten tekutý oheň jedí od malinka – pětiletý farmářův synek Modíbo si do toho namáčel pečené antilopí maso – ovšem už taesi – a jen si mlaskal blahem.“

„Prosím tě, jak to všechno stihneš?“ vyhrkla podezíravě.

„Spím urychleně,“ přiznal. „Určitě přitom rychleji stárnu, ale to mi zatím nevadí. Dnes mi je pořád papírově dvanáct, ale biologicky mi bude jistě patnáct, i když to teď nabírám jen ve spánku – anebo když se urychluji. Vidíš – vás jsem varoval, že se při urychlování stárne rychleji, ale sám na to nehledím. Ale když si to v hlavě přesýpám, nic jiného mi nezbývá. Čas je to, co mi chybí nejvíc.“

„Čas – a peníze…“ vzdychla si.

„To už není pravda!“ zavrtěl hlavou. „Když chci, mám peněz dost. Moji farmáři dnes mají peněz jako šlupek – a to jsem některé zpočátku dotoval. Ale třeba Francouzi jsou vážně uznalí. Když jsem nedávno potřeboval peníze na novou halu, nechtěli ani hovořit o půjčce – nakonec jsme se dohodli, že mi zaplatí jakoby za licenci, aby nebyli tak velkými dlužníky. Mám dneska vlastní konta na pěti místech světa a na nich pár milionů.“

„Všichni ti platí?“ zeptala se pro jistotu.

„Všichni ne,“ přiznal. „Ale ti zavedení zaplatili i za začínající. Já totiž některé ve světě pořád dotuji. Ale nevěřila bys, jak se to rozjelo jinde! Čínské zemědělské družstvo, které jsem zakládal na začátku, má dnes dvacet tisíc lidí, zásobuje dvacet milionů Číňanů, koupili si dvě námořní lodě, o stovkách chladících aut nemluvě. Naopak Afričané jsou nejpomalejší – jakmile se jim začalo vést trochu lépe, přestali se o taesi starat – klidné lenošení v chládku bylo pro ně důležitější. Pohrozil jsem jim, že se na ně vykašlu, jestli nechají taesi uschnout bez obsluhy, takže je přece jen denně obcházejí, ale nikdy se nebudou snažit tak, jako Číňané. Mexičany zase nikdo neodnaučí slůvku ***maňana*** – to se sice překládá jako ***zítra,*** ale znamená to ***možná někdy později,*** ale třeba i za rok.“

„Takže v Čechách, kde bys měl mít největší zájem, to postupuje pomalu,“ řekla.

„A víš proč?“ zeptal se jí.

„Nevím – a nechápu to!“ odvětila.

„Protože v Čechách je jediné místo, kde by mě mohli opravdu citelně zasáhnout,“ řekl trochu tišším hlasem. „Všude jinde leží největší riziko na ostatních. Kde to bylo bez rizika – například v Číně, v Indii a v Brazílii – tam jsou dnes nejdál. V Mexiku se farma stala terčem vydírání místní mafie, bylo to opravdu na nože, osm mrtvých a dlouho trvalo, než se z toho vzpamatovali, ale kdyby nás zasáhli tady, byla by to pro mě neodčinitelná ztráta.“

„Osm mrtvých?“ vydechla obavami. „Ty jsi tam taky…“

„Ne, já nezabíjím,“ řekl rychle. „Zabíjela jen mexická mafie. Já nesmím – opalychové by to možná překousli, ale rusalky by mi to nikdy neodpustily.“

„Takže jsi nechal na farmářích, jak se z toho sami dostanou?“

„To neříkám,“ odvětil prudce. „Nesmím nikoho zabíjet, ale nenechám přece darebáky vraždit farmáře! Mám na to jen jiné prostředky.“

„Co jsi s nimi tedy udělal?“

„V Indickém oceánu, v Malajsii a v Indonézii je pár pustých ostrovů,“ řekl. „Některé už nejsou tak pusté, jako byly. V Indickém oceánu jsou na jednom z nich mexičtí mafiáni – od bossů po posledního střelce. Mají dohromady jeden nůž. Ten si musí půjčovat a rozhodně už nemají čas někoho terorizovat.“

„Máš dost ostrovů pro všechny darebáky světa?“ pochybovala.

„Mám,“ přikývl. „Ale mám i drsnější prostředky. Některé ostrovy vyčnívají z vody jen nepatrně a pravidelně je zalévá příliv. V té době je ale navštěvují žraloci.“

„Tys tam nechal někoho sežrat žralokům?“ zděsila se.

„Ne. Každému tam stačilo prosedět pár hodin a sledovat, jak se ostrov nezadržitelně zmenšuje a kolem krouží ty šedivé trojúhelníky žraločích ploutví…“

„Tam bych se snad zbláznila!“ otřásla se.

„Tohle byli ostřejší hoši,“ ujistil ji. „Pravda, pár jich tam zešedivělo. Ale když jsem jim nabídl, že je místo toho prodám do otroctví, brali to všema

deseti.“

„Do otroctví?“ nesouhlasila. „To snad nemyslíš vážně!“

„Jistěže ne!“ odvětil. „Ale těm darebákům to připadalo jako neskutečná milost. Hodil jsem je do diamantových dolů v Africe. Zajistil jsem jim tam poctivou práci – od ostatních horníků se liší jen tím, že vědí – když je nenajdu v dole, najdu si je kdekoliv na světě – ale pak je vrátím na ten ostrůvek ke žralokům…“

„Jsi vážně sadista!“ zpražila ho.

„A co bys dělala s chlápkem, který zabil dcerku farmáře, pětiletou holčičku?“

„No – asi bych ho předala policii…“

„Když má bráchu soudce? Ten by ho ještě týž den přátelsky přivítal na své haciendě!“

„To je tam taková nespravedlnost?“

„Spravedlnost dostává na zadek po celém světě,“ přitakal. „Čechy nejsou výjimkou, ale v některých zemích je to obzvlášť drsné. Pak jsou někdy spravedlivější i ti žraloci!“

„A ty tedy někde bereš spravedlnost do vlastních rukou…?“

„Musím, Liduš,“ řekl. „A teď – jdeme spát. Mám na to pět minut, pak letím do Brazílie, potřebují mě tam…“

„To budeš spát v urychlení?“ zeptala se ho.

„Jo. A jestli mě máš ráda, necháš mě aspoň trochu v klidu se vyspat!“

„Mám tě ráda, bráško! Dobrou noc, spi klidně!“ zašeptala.

„Ty taky, Liduš!“

*****

Brusel

Chce-li Pánbůh stvořiti necitu,
učiní ho šlechticem.
Chce-li stvořiti darebáka,
učiní ho advokátem.
Chce-li stvořiti notného vola,
obdaruje ho ouřadem.
(Z moudrostí našich babiček)

Zemědělské družstvo Culek a spol. získalo velice lukrativní zakázku na dodávky svých levných potravin do Německa a Dánska, když přišla pořádná ledová sprcha.

Komise Evropské unie vydala pro všechny členské státy Evropské unie přísný zákaz pěstování ***geneticky neschválených*** potravin a zákaz jejich dovozu z ostatních zemí světa.

První zprávy o přelomovém rozhodnutí přinesla televize. Jenže Culkovi, Lapkovi ani rodina Franty a Lídy už dlouho zprávy nesledovali, takže je propásli. Až druhý den ráno jim to přišli sdělit sousedé.

To už to bylo i v novinách a Parlament České republiky tento bod zahrnul do nejbližší schůze v podobě vládního návrhu zákona. Televize s novinami se předháněly v pochvalných komentářích, zástupci potravinářských podniků si v rozhovorech pochvalovali, jak se jim od nekalé konkurence uleví, jenže většina lidí s obavami čekala podstatné zdražování potravin.

Když tuto Jobovu zvěst pan Culek vzkázal prostřednictvím Rosti Frantovi, zdálo se, že je naše parlamentní mašinerie již rozjetá a zákon bez prodlení schválí.

„Darebáci!“ vzdychl si Franta.

„Tím nás odstavili!“ konstatoval Rosťa. „A můžeme to zabalit.“

Franta se chvíli díval nepřítomně z okna, až se Lída začala obávat, že se mu něco stalo.

„Dobře, chtějí válku, mají ji mít!“ řekl, když se probral ze strnulosti. „Lído, pojď se mnou – přivoláme ostatní a něco proti tomu uděláme!“

„Co chceš dělat?“ dívala se na něho Lída s podezřením, že toho bylo na něho moc.

„Společnou protiakci! Někdo si tady koleduje o přesdržku a dostane ji. Vezmi si tašku – stihneme to cestou do školy. Dnes autobusem nepojedete.“

Víc ale neřekl, jen vytáhl Lídu z domu. Ostatní členové party též vycházeli z domovů se školními taškami na zádech.

„Co bude?“ ptali se všichni Franty.

„Něco, co dělám hrozně nerad, ale bude to nutné,“ odvětil Franta. „Poleťte za mnou!“

Následovali ho tedy. Jen si všimli, že si přitom musí stejně jako on urychlit čas – před tím je přece sám varoval!

„Vyšinutí o pár vteřin snesete!“ uklidňoval je, když mu to Rosťa připomněl.

Zastavili se ve vzduchu kilometr od skal severním směrem. Franta chvíli zkoumal směr a sílu větru, pak celou partu přesunul dvě stě metrů na jih.

„Tak vážení!“ oslovil partu. „Něco si vyzkoušíme! Jestli se to povede, bude to parádní překvapení pro celé Čechy. A odpoledne nebo večer si můžeme dát repete!“

„Co máme zkoušet?“ zeptala se Jitka.

„Nic moc,“ řekl Franta. „Vidíte tu skalní bránu před námi? Naším úkolem bude proletět skrz ni co nejrychleji. To znamená naplno se urychlit. Jako první poletí Rosťa, deset metrů za ním Jitka s Lídou a nakonec já s Pavlem a Jirkou. Dvojice i trojice se musí držet za ruce kvůli udržení formace. Bude to snadné, ale jde o přesnost. Proto letím jako poslední – abych mohl ještě něco zkorigovat.“

„Jaký to má ale smysl, Franto?“ zeptala se bratra Lída.

„To vám řeknu někdy jindy!“ odbyl ji. „Rosťo – začínáme. Všichni se musíme urychlit současně, jinak neudržíme formaci.“

„Je to tak důležité?“ zeptal se Rosťa, ale sklidil jen Frantův nepříjemný pohled.

Šestice, rozdělená na tři skupinky – jeden, dvě a tři – se rozlétla do úzké skalní brány, aby jí prolétli s plným urychlením. Nebylo to nakonec tak těžké, urychlení jim umožňovalo letět, jako na normálním výletu, ačkoliv Jitce a Lídě maličko vadil oblak větví utržených z nejbližších stromů průletem Rosťou a trojice Franta, Pavel a Jirka měli cestu ještě složitější. Prolétli mezi skalními sloupy, prorazili mrakem létajícího jehličí a tři sta metrů za bránou se na druhé straně v klidu zastavili. Všichni viseli ve

vzduchu a čekali, co bude dál.

„Přestaňte se urychlovat!“ nařídil jim Franta.

Poslechli ho – ale v téže chvíli je ohlušila rána a otřásla jimi vlna vzduchu, která se do nich na okamžik opřela.

„Co to bylo?“ vyjekla Lída.

„Rázová vlna!“ vysvětloval Franta. „Uvědomte si, letěli jsme nadzvukovou rychlostí, to takhle zblízka rvalo celé nejbližší větve!“

„A co to bylo doopravdy?“ zasmála se Jitka. „Protestní rána proti Parlamentu?“

„Efekt motýlích křídel,“ řekl Franta trochu zamračeně. „Nedělám to rád, ale… , brzy se dozvíte, jestli to bude mít úspěch. Teď pokračujte do školy. Máte časovou rezervu, leťte jen na kraj města ke kapličce, ať neděláte rozruch. Já se na to ještě podívám na místě.“

„Co to má podle tebe udělat?“ zvážněla Jitka.

„Uvidíš!“ usmál se na ni Franta – a zmizel. Beze stopy – prostě tu najednou nebyl.

Partě nezbylo než poslechnout a odletět do školy, ale celé dopoledne byli všichni jako na trní. Rosťa a Pavel dokonce schytali za nepozornost napomenutí od učitele. Zatím se nic nedělo. Jen obloha se zatáhla a spustil se hustý déšť, ačkoliv podle předpovědi počasí měl být krásný den bez mráčků.

Ale už kolem poledne bylo znát, že to není jen tak.

Hydrometeorologický ústav vydal varování před nenadálým povodňovým nebezpečím, protože na území Čech spadlo během dne více vody než normálně za měsíc. Krajské úřady začaly svolávat povodňové komise. Bouře nad Prahou byla nejsilnějším projevem kalamity. Pak to ale přišlo. Poblíž Prahy se zdvihl neobyčejně řídký jev, jaký u nás málokdo pamatuje. Tisíce amatérských videozáběrů ale nezvratně potvrdilo, že jde o nezvykle silné – tornádo.

Černý vířící sloup neuvěřitelně ničivou silou obkroužil Prahu.

Vzduchem létaly trosky, větve, prkna i celé střechy. Tornádo přeťalo železniční trať, kde krátce předtím projel osobní vlak, jehož cestující později vypovídali, že náraz vichru na okamžik zalomcoval i těžkou předměstskou soupravou. Naštěstí se vířící sloup zbrzdil, vlak se před ním prosmýkl, ale pak ničivé tornádo olízlo trať a s tisíci elektrických jisker strhalo sloupy

trolejového vedení. Ve vlaku zhasla světla, jel dál potmě a jen duchapřítomnosti strojvedoucího mohli všichni děkovat, že se nikomu nic nestalo.

Na videozáznamu, pořízeném z nedaleké stanice čekajícím cestujícím, byla zřetelně vidět postava člověka, kroužícího kolem sloupu tornáda. Za ten příšerný pohled pak televize pohotovému amatérskému kameramanovi dobře zaplatila, jenže v té chvíli nebylo ani jemu, ani čekajícím cestujícím do smíchu a v panice prchali skrýt se do blízkého podchodu.

Vlak ve stanici zastavil – ale už se nerozjel, troleje byly bez proudu. Tornádo mezitím pokračovalo v ničivém postupu. Přerušilo dvoje vedení vysokého napětí, uvrhlo do tmy půl Prahy a rozbouřilo vodu ve Slapské přehradě, až se třímetrové vlny přelévaly přes hráz.

Teprve potom zesláblo a rozplynulo se.

Nebezpečí pominulo, lidé opatrně vycházeli z úkrytů. Postupně, tak jak havarijní čety opravovaly elektrická vedení, se ve městě rozsvěcela světla. Železničáři obnovili pomocí dieselových lokomotiv provoz až po hodině odstraňování spadaných sloupů a trolejí.

Potmě ale zůstala budova Českého Parlamentu. V okamžiku, kdy zhasla světla v půlce Prahy, naskočil nouzový dieselagregát, takže světla v budově jen krátce blikla, ale když se elektřina zapnula, došlo mezi obnovenou sítí a nouzovým zdrojem ke konfliktu, při němž vyhořel dieselagregát i blízká bloková trafostanice, takže světla v budově Parlamentu blikla a zhasla natrvalo. Zůstalo svítit pár nouzových lampiček s vlastními bateriemi.

Zasedání Parlamentu muselo být proto přerušeno.

„Ta porucha nebude krátká!“ oznámil krátce poté technik předsedovi Parlamentu.

„Jak dlouho to potrvá?“ zeptal se zachmuřeně předseda Parlamentu.

„Když to půjde rychle, tak tři dny,“ odvětil technik.

„Tři dny?“ vytáhl obočí předseda Parlamentu.

„To počítám jen výměnu trafa,“ vysvětloval technik. „Výměna nouzového agregátu bude ještě delší, ale ta už může probíhat za provozu. Ale našli jsme něco podezřelého.“

„Co to mělo být?“

„Někdo napsal na dveře trafostanice nápis.“

„Nějaký sprejer?“

„Nevím," pokrčil rameny technik. „Ty dveře nejsou veřejnosti přístupné. A ten nápis je také podivný. Je na něm dnešní datum."

„Co tam je napsáno?"

„***Zrušte dnešní zákon z Bruselu!"***

„Cože?"

„Tady jsem je nafotil!" podal mu technik svůj fotoaparát.

„Co je to za blbost?" vrtěl hlavou předseda.

„To není všechno!" řekl technik a zobrazil další snímek. „Tohle bylo na dveřích před dieselagregátem. Stejné datum, stejná barva – takže asi stejný člověk."

Nápis na dveřích byl ještě záhadnější.

„***Brusel tornádu ustoupí – ale vy dřív!"***

„To zní skoro jako vyhrůžka!" podíval se politik na technika. „Vy tomu rozumíte?"

„Ani trochu," zavrtěl hlavou technik. „Já rozumím jen elektřině. Ale jedno je zajímavé. Spojovat dnešní poruchy s tornádem by bylo logické a nedivil bych se, kdyby toho někdo využil. Jenže ty nápisy byly za zamčenými dveřmi, na kterých byla vrstva prachu."

„Co tím chcete říci?" zarazil se politik.

„Že to tam bylo už dlouho. Pak by to ale bylo – díky dnešnímu datu – proroctví."

„Vy věříte na proroctví?" zeptal se ho předseda Parlamentu.

„Já? Ne. Ale vy budete mít tři dny na rozmýšlení – díky té poruše."

„Ale co v tom má co dělat Brusel?" nechápal předseda.

„Kdyby se stalo totéž v Bruselu – a kdyby i Brusel ustoupil tornádu…" pokrčil rameny technik. „Já vím, je to hodně přitažené za vlasy!"

„Uvidíme!" vzdychl si politik.

*****

Odpoledne, když děti přijely autobusem ze školy, se nejprve zastavily u Franty.

„Hele, ***černokněžníku,*** co to mělo být – to ráno?" zeptala se Franty Jitka.

Řekla to žertovným tónem, ale bylo znát, že jí úplně do žertu nebylo. Tornádo v Praze se objevilo brzy po jejich společné akci proti Parlamentu. A navzdory předpovědi krásného počasí pršelo po celé zemi – dokonce i tady.

„Vy jste nikdy neslyšeli o motýlím efektu?" odvětil klidně Franta.

„Slyšeli,“ kývla Jitka. „Něco jako že závan motýlích křídel může někde jinde na světě vyvolat hurikán. Není to tak trochu blbost?“

„Není,“ řekl vážně Franta. „Dnes jsme si to sami vyzkoušeli.“

„Myslíš – to naše letecké cvičení ve skalách?“

„Ano,“ přikývl Franta. „Jistě jste si všimli, že tam rázová vlna rvala jehličí i celé větve. Ještě horší bylo, že byla sevřená mezi dvěma skalami, které s ní trochu zarezonovaly. To už nebylo tak nevinné jako mávnutí motýlích křídel. Kdyby na kolmici mezi spojnicemi těžišť těch skal stál do dvou kilometrů dům, je jedno zda vpředu nebo vzadu, rozmetalo by ho to. Není divu, že to rozbouřilo vzduch nad Čechami až nad stratosféru!“

„Poslyš, Fráňo, přece jsi mi včera říkal, že nesmíš škodit lidem!“ vyčetla mu Lída.

„Tak se podívejte na zprávy!“ řekl Franta. „Určitě se budou točit kolem tornáda, které jsme vyvolali. Ale všichni se budou divit, že se přitom nikomu nic vážného nestalo.“

„Jak to můžeš vědět?“ napadla ho Lída.

„Protože jsem uklidil s cesty každého, kdo by mohl přijít k úrazu!“ řekl Franta. „Jednu chvíli jsem tornádo přibrzdil, když se hnalo na vlak, takže vlak projel beze škod.“

„Ty že jsi přibrzdil tornádo?“ podívala se na něho Jitka trochu zděšeně.

„Nejen to,“ odvětil Franta. „Řídil jsem je, aby se vyhnulo Praze a jen ji oblétlo.“

„To jde?“ zeptal se i Rosťa.

„Jde – ale ne s tím, co jsme dostali od rusalek,“ přikývl. „To je trochu vyšší škola. Ale mám jednu prosbu. Potřebuji dnes večer udělat totéž ještě jinde.“

„Kde?“ zajímali se všichni.

„Dopravím vás tam,“ slíbil jim. „Koukněte se večer na zprávy, po nich vás zavolám.“

S tím se parta rozešla. Do večera bylo ještě dost času a Franta pro dnešek zrušil výuku čarodějnictví, jak to sám ze žertu nazýval. Pak zmizel a nepřišel ani k večeři. A když ho při zprávách zkoušela Lída zavolat, aby se také podíval, nebyl v dosahu. Jako kdyby byl mimo Zemi – což byl nesmysl, úplněk byl ještě v nedohlednu.

Mohlo to ale znamenat, že se pohyboval v urychlení.

Ale – a Lídě až přeletěl mráz po zádech – kolik mu přitom zase uběhlo času?

Bála se to i jen odhadnout.

*****

Večer po zprávách se ale Franta objevil v dětském pokoji a skoro spokojeně se obrátil na Lídu, učící se u stolku. Skoro to nemělo smysl. Lída byla roztěkaná, nemohla se na nic soustředit a když se Franta znenadání objevil přímo v pokojíku, vyskočila.

„Pomůžete mi?“ zeptal se jí.

„Motýlí křídla?“ opáčila opatrně a trochu nesouhlasně Lída.

„Tak nějak!“ odvětil – jenže to už volal zbytek party.

„Poslyš – a co kdybychom ti pomoc odmítli?“ napadlo Lídu.

„Zvládl bych to bez vás,“ pokrčil rameny. „Jen by mě to přišlo dráž.“

„Musel by sis na to něco nakoupit?“ vyzvídala.

„Zaplatil bych svým časem,“ vzdychl si. „Vaše pomoc mi ho ušetří. A vás to tak draho nepřijde.“

„Kde to udělá pohromu?“ zeptala se věcně.

„Tentokrát to chci zaměřit přesněji,“ řekl. „Cílem je budova Rady Evropy v Bruselu.“

„Jako pomsta za ten zákon?“ ubezpečovala se.

„To nebude pomsta,“ řekl Franta. „To bude lobbing, neboli nátlaková akce. Jenže já se nesnažím lobbovat penězi. Nejprve jsem je slušně požádal, aby ten zákaz zrušili. Podepřel jsem to logickými argumenty, na které by člověk se selským rozumem mohl reagovat jedině zrušením zákazu. Když to ignorovali, což se dalo očekávat, protože jsou uplaceni tradičními výrobci, dostali varování, že je to bude stát nová okna a nějaké vnitřní vybavení. Jestli chceš namítat, že je to vydírání, máš pravdu. Ale nemá smysl přeplácet uplacené politiky většími penězi. Na tuhle hru nemám chuť. Dnes dostali další varování s připomínkou, že v Praze už tornádo zasáhlo a oni jsou na řadě zítra. Byl jsem se tam podívat – na jednání se neobjevila ani zmínka. Tak řekni – máme sklapnout kufry, zrušit taesi a ustoupit lobbingu tradičních výrobců? To by znamenalo i návrat vysokých cen potravin a to i při obrovských dotacích do zemědělství v Německu a Francii. Do taesi jsme dotace nedostali a přece v potravinách vedeme. Ale mocenský zásah, to už je trochu moc!“

„Jenže způsobíme velké škody i lidem okolo, kteří s tím nemají nic společného!“

„Máš pravdu, ale jen trochu,“ připustil. „Tornádo u Prahy prošlo řídkým osídlením, šlo většinou přes pole. Měl jsem v úmyslu zpřetrhat vedení vysokého napětí. To se mi podařilo, jenže to odneslo i pár špatně ukotvených střech – většinou na kůlnách, kde to není problém. Ostatní škody zaplatí pojišťovny, jsou tady od toho. V Bruselu to ale nasměrujeme přesněji. Vymlátíme okna Radě Evropy a já doufám, že to bruselským byrokratům postačí.“

„Ale v televizi něco tvrdili o stovkách zraněných!“ zaútočila. „To není spravedlivé!“

„Jo, stovky zraněných,“ přikývl. „Zpočátku odhadovali i padesát mrtvých. Jenže když odečteš boule a odřeniny, zbudou ti dvě zlomené nohy a tři ruce při útěku na poslední chvíli. Nevybočuje to z průměru úrazů za stejné období při pěkném počasí. Pár lidí se dokonce rozhodlo pro kolosální pitomost – neutíkat před tornádem. Ty by to pocuchalo, ale stihl jsem je odstranit. Teď to jsou hrdinové, televize s nimi pořádá rozhovory, kde básní, jak je to na poslední chvíli záhadně odfouklo… Žádné záhadné odfouknutí, přemístění! Udělal jsem pro ně všechno, aby se jim nestalo nic vážného. A ty teď, že to nebylo spravedlivé. No – nebylo! Ty zlomeniny měly být ve Strakovce, ne na předměstí.“

„Ale co to udělá v Bruselu?“

„Počítám něco podobného,“ řekl. „Možná s menšími škodami okolo a většími u nich.“

„Dobře – když se za to zaručíš…“

„Poslyš, Liduš,“ podíval se jí do očí. „Co chceš zaručit? Uvědom si, hrajeme si s živly! V Bruselu by z nás měli mít přímo živočišnou hrůzu a ne to považovat za plané vyhrožování a ignorovat nás! Mohou děkovat rusalkám, že jim z celé budovy nezbude kůlnička na dříví! Je dobře, že se musíme ohlížet i na jejich vzácné životy, ale nebude mě mrzet, když tam bude těch zlomenin víc než v Praze! Uvědom si, my rozkýveme stratosféru nad Evropou!“

„Někdy mám z tebe strach!“ řekla vážně.

„Já ze sebe taky,“ přikývl a trochu smutně se usmál.

„Nebylo by lepší prostě rozdat taesi lidem?“ navrhla. „Ať si to vypěstuje

každý sám, třeba doma v lavóru! Tak by se to přece dostalo mezi lidi nejrychleji!“

„Jo – až mi zaručíš, že se nenajde idiot, který to nasype do záchodu!“ zavrčel.

„Považuješ pana Culka za idiota?“ nadskočila.

„Jeho ne! On nemohl tušit, co to udělá! Ale zaručíš se, že se nenajde idiot, který to do záchodu spláchne s plnou znalostí věci?“

„U Culků se přece tolik nestalo!“ připomněla mu.

„Nestalo,“ připustil. „Bylo tam jen pár metrů přímého potrubí mezi záchodovou mísou a žumpou – a to byl konec, dál to nemohlo. Později se to dalo vidlemi vydolovat ze žumpy a kyselinou vypláchnout z potrubí. A teď si představ, že totéž udělá nějaký idiot – tady už by se nedalo mluvit o nevědomosti – v Praze! Už vidím potrubí na půlce Prahy zarostlé salámy nebo svíčkovou, stovky tun kyseliny, která se tím marně snaží prokousat, kam se kyselina nedostane, tam by to museli za neustálého kropení kyselinou rozebírat… nekladu zbytečně na srdce farmářům, že spóry nesmí opustit výrobní halu a kdyby se cokoliv dělo, musí mít neustále pohotově kyselinu na spláchnutí! V Mexiku to udělali, když je přepadlo komando mafiánů. Spóry jsem jim dodal jiné, ale dokud nebudou lidi všude vychovaní, aby to nikoho nenapadlo udělat úmyslně, nesmí se to dostat mimo haly těch, kdo za to budou ručit.“

Lída při tomto výkladu jen lapala po dechu.

„Ale co uděláš, když to někdo přece jen propašuje ven a provede? Nejsou všichni lidi tak dobří a ukáznění, aby ses na ně mohl spolehnout…“

„Mám něco lepšího než kyselinu,“ řekl. „Ale pak se rozpadne široko daleko všechno, co má něco společného s taesi. A mohl by tam být pár dní hlad. Ale to už patří do živelných pohrom, to bych opravdu nerad zažil.“

„Ale zvládl bys to, ne?“ podívala se na něho s důvěrou.

„Zvládl, ale nestraš tím,“ přikývl.

*****

Parta se mezitím sešla na půl cestě, protože Franta s Lídou vyletěli ostatním vstříc.

„Druhý pokus musíme lépe směrovat,“ řekl Franta, když se všichni na poli postavili na vlastní nohy. „Uděláme to jinak. Místo jednoho supersonického třesku na jednom místě se rozdělíme na dvě formace po

třech a uděláme dva menší, aby se na místě sečetly. První skupinu povede Rosťa, bude mít k ruce Jirku a Pavla. Druhá skupina budeme já a obě holky. Dopravím vás teď na místo. Tam se připravíme a na můj povel všichni vyrazíme. Bude to jako ráno – průlet mezi dvěma skalami při maximálním zrychlení. Pak vás vrátím sem.“

„Nemohli bychom tam doletět sami?“ zeptal se Rosťa.

„Ne, je to příliš daleko,“ odvětil. „Řekl jsem to už Lídě, cílem je budova Rady Evropy v Bruselu. Tam, co proti nám vydali likvidační zákaz taesi. Je sice pravda, že se proti němu začali bouřit i ve Francii, ale toho by si byrokraté z Evropské unie nevšímali.“

„A co chceš dělat, kdyby neustoupili?“ opáčil Rosťa. „Není hloupé použít hned poprvé to největší trumfové eso?“

„Máš pravdu,“ usmál se Franta. „Ale někdy je dobré použít trumfy už zkraje. Zejména když nám zůstane eso na ruce. Tohle ještě není eso, možná trumfový král. Ale jak víš, někdy se počítá i trumfová sedma na konec. V Evropě nám jde o hodně. Buď donutíme byrokraty ustoupit, nebo nás zničí.“

„Tak tedy – hrrr na ně!“ řekl bojovně Pavel.

„Dobře – pojď první,“ řekl Franta. „Až budete na místě všichni, popadněte se za ruce, vzleťte tak do sta metrů a až dá Rosťa povel, vyrazíte. My se budeme o totéž starat na druhé straně a účinky se spojí až na místě. Sto metrů za skalní bránou přistanete a počkáte na mě, abych vás mohl přenést zpátky. A prosím, žádné opičky! Až vás vrátím, budu mít na starosti výsledek. U Prahy jsem lítal bezprostředně kolem tornáda, tolik prachu jste nezažili, nebylo to zrovna příjemné. Teď ještě netuším, co budu potřebovat v Bruselu, tak mi to neztěžujte!“

„Tak jdeme na to!“ zarazil ho Rosťa. „Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte!“

„Uvidíme!“ řekl Franta.

*****

V Bruselu se zatím schylovalo k bouři. Dokonce k dvojí. A obě byly předvídatelné.

Varování o možnosti úmyslného rozpoutání živelné pohromy se sice dostalo na stoly komisařů již ráno před kalamitou v Praze, ale nikdo je nebral vážně. Po tornádu v Praze to ale přestalo být *úsměvné dětské vyhrožování,* jak to komisaři ještě ráno nazývali.

„Zrušte zákaz pěstování a dovozů geneticky neschválených potravin!“ vyzýval Brusel zatím neznámý vyzyvatel, podepsaný v mailu jen jako Černokněžník.

Podle internetové adresy přišel pamflet z Čech, tedy ze země, která až dosud poslušně přistoupila na všechno, co přišlo z Bruselu, včetně očividných nesmyslů.

Zmínka o pamfletu se tentokrát objevila na odpoledním zasedání, jenže jen v podobě pevného postoje komisařů, odhodlaných neustupovat žádnému vydírání.

Eurokomisař za Francii Marcel Girsac se ale v debatě přihlásil o slovo.

„Zajímalo by mě, kdo ten zákaz schválil!“ zeptal se. „Tohle jsme přece neprojednávali. Znamená to, že ten zákaz obešel Evropský Parlament?“

„Zákaz je plně v kompetenci komisařů a byl vydán právoplatně,“ podal mu vysvětlení německý komisař.

„Co jsou to ***geneticky neschválené*** potraviny?“ trval na svém Francouz. „Znamená to snad, že budeme muset na veškeré potraviny vydávat certifikáty, či co?“

„Vyhovujeme tím přání veřejnosti přestat podporovat geneticky modifikované druhy.“

„Jenže geneticky modifikované druhy nedávno komisaři naopak schválili k užívání!“ opáčil jedovatě Marcel Girsac.

„Ano, ale po souhlasném odborném posudku,“ dodal německý komisař. „Ty geneticky modifikované druhy, předložené ke schválení, prošly standardním schvalovacím procesem, který vyloučil veškerá možná nebezpečí.“

„Veškerá nebezpečí – možná. Kromě nebezpečí tornád nad Prahou!“

„Za to ale nenese komisařství nejmenší vinu! To přece není v našich silách!“

„Vytvořit tornáda opravdu není v našich silách,“ souhlasil Marcel Girsac. „Ale může to být v silách toho, kdo nás vyzývá ke zrušení zákazu. A v našich silách je zrušit zákaz, takže je v našich silách de facto i zabránit vzniku tornád!“

„To je absurdní!“ namítl Němec. „Někdo tady zneužívá výjimečné povětrnostní situace k bezuzdnému vydírání. To si přece nemůžeme nechat líbit! Ten vyděrač by pak mohl mávat celou Evropskou unií!“

„Jde jen o jeden zákaz!“ opáčil Francouz. „Ke všemu očividně pitomý!“

„Nejde o ten zákaz!“ nesouhlasil Němec. „Jde o princip! Nemůžeme ustoupit nátlaku nějakých provokatérů! Jakmile jednou ustoupíme, budeme už ustupovat pořád! Vznikla by hrozná anarchie a nikdo by si nebyl jistý životem!“

„Nepřeháněj to, Kurte!“ napomenul ho dobrácky Francouz.

„A navíc je krajně nepravděpodobné, že by ten vyděrač opravdu vyvolal tornádo!“ řekl Němec. „Nechápete to? Ovládat přírodní živly není v lidských silách!“

Diskusi náhle přerušilo zhasnutí všech světel. Sál se ocitl v černé tmě, ohraničené jen strašidelnými bludičkami u nouzových východů.

„Co je? Co se stalo? Ať to jde někdo spravit!“ ozývalo se ze tmy.

V té chvíli se světla se znatelným zaváháním opět rozsvítila.

„Co se děje?“ obrátil se předseda na technickou obsluhu.

„Už to zjišťujeme!“ ozvalo se.

„Můžeme pokračovat v jednání?“ obrátil se předseda na diskutující.

„Jistě,“ přikývl Francouz. „Tenhle sál je hluboko v budově, tady si můžeme být jistí, i kdyby se venku prohánělo deset tornád, ačkoli jsou podle kolegy krajně nepravděpodobná. Jen se obávám, že se kolega tragicky mýlí.“

„Navrhoval bych diskusi o tomto bodu ukončit,“ navrhoval Němec. „Ztratili jsme na ní už víc než dost času.“

V té chvíli vběhl do sálu chlap v kombinéze a prodral se rychle k mikrofonům.

„Zůstaňte všichni na místech!“ řekl vzrušeným hlasem. „Neopouštějte sál! Obklopují nás rozpoutané živly, venku řádí tornádo! Helikoptéru delegátů z Dánska to shodilo na vjezd garáží, explodovala a hoří, ale hasiči se sem neodváží přijet. Hořící auta létají vzduchem až do výše pátého patra a ničí kanceláře na obvodu budovy! Na mnoha místech začalo hořet, ale vítr zatím pokaždé oheň sfoukl. Tady uvnitř budovy jsme zatím v největším bezpečí!“

Jako na potvrzení jeho slov se světla zatřásla, pohasla, ale ještě se rozsvítila.

„Jedeme na nouzové dieselagregáty!“ vysvětloval technik. „Všechny okolní budovy jsou od začátku potmě! Takovou katastrofu tady nikdo nikdy nezažil.“

„Aha!“ řekl skoro spokojeně Francouz. „Vyděrači tedy disponují nadlidskými silami a přírodní živly je poslouchají. Co ty na to, Kurte? Ještě si myslíš, že je to nemožné?“

„Musíme nechat prověřit všechny meteorology!“ vyhrkl Němec. „Jedině oni by mohli tu katastrofu předpovědět – a sprostě využít k vydírání!“

„Můžeme také připustit, že je to v lidských silách.“ řekl Francouz. „Pak by vina za tu pohromu ležela na nás.“

„To je nesmysl!“ trval na svém Němec. „My přece za nic nemůžeme!“

„Na počátku bylo slovo!“ řekl Francouz jako parodii na úvod Bible. „A to slovo bylo ***zákaz.*** A to slovo bylo od nás a to slovo byla jen další pitomost v řadě jiných!“

„Blázníte?“ ozvalo se ze sálu.

„Můžeme se rozhodnout pro jedno ze dvou možných řešení,“ řekl Francouz. „Můžeme neochvějně trvat na našem stanovisku a riskovat, že druhá strana bude trvat na svém – jenže my přitom budeme biti. Samozřejmě jen v případě, že náš protivník skutečně ovládá zbraně Diovy – jenže již druhé tornádo na podporu zrušení zákazu je neuvěřitelně pádný argument! Nebo zrušíme zákaz – a ustoupíme. Riskujeme stupňování požadavků našeho protivníka, ale jeho jediným požadavkem je až dosud zrušení jednoho nesmyslného zákazu. Měli bychom odložit rozhodnutí po sečtení škod. Například se obávám, že už neuvidím své auto – měl jsem je venku na parkovišti. Obávám se, že se to týká všech aut. Mého – i vašich.“

„Já navrhuji zapojit do pátrání okamžitě policii na celém území Evropské unie!“ trval na svém Němec. „Kdyby někdo skutečně ovládal takové zbraně, byl by to protivník, který by nám mohl brzy diktovat!“

„To můžeme také,“ připustil Francouz. „Můžeme do pátrání zapojit satelity i policejní složky. Technická zařízení, schopná vyvolat tornádo, se těžko někde schovají. Kdybychom je vyřadili, bylo by to samo sebou jednodušší. Ale do té doby bych navrhoval opatrnost. Ustoupit a zrušit zákaz geneticky neschválených potravin. Beztak je to pitomost!“

„To bychom byli brzy pro smích každému!“ ozvalo se ze sálu.

„To budeme i tak!“ tvrdil Francouz. „Chcete pátrat po něčem, co je schopné vyvolat přírodní pohromu? Co když to nebude obrovský objekt, kterého si kdekdo všimne, ale něco menšího, co se dá schovat… třeba do větší garáže! Kolik takových objektů najdete? Evropa je na takové pátrání

příliš rozsáhlá!“

„Můžeme pátrání značně zúžit!“ navrhoval Němec. „Vyjděme z toho, komu vadí zákaz geneticky neschválených potravin? Objevila se nám v Evropské unii spousta potravin zcela nejasného původu. Nejvíce jich – kupodivu – pochází z Francie! Další zdroje jsou v Česku, ale především tu byl pokus o dovoz z Číny, kvůli kterému vlastně ten zákaz vznikl. Vadí to tedy Francii, Česku a Číně. Tam bychom se měli zaměřit!“

„Čína je zcela mimo náš vliv, tam nic neobjevíme!“ namítl Francouz.

„V Číně bych to ani nehledal,“ zavrtěl hlavou Němec. „Čína je příliš daleko! Zaměřil bych se na jejich komunitu v Evropě. Evropa je dnes přímo prolezlá Číňany! Nedal bych nic za to, že něco ukrývají.“

„To jsou jen spekulace!“ namítl Francouz. „Upřímně řečeno, i naši výrobci potravin si na konkurenci stěžují, ale ty podezřelé potraviny jsou skutečně kvalitnější než většina našich tradičních. Nebyl problém poslat do podezřelých výroben lidi, aby to obhlédli. Jenže nic nezjistili – použitá technologie je podle všeho primitivní, nejsložitějším strojem je balící linka. Naši kontroloři udělali stovky rozborů, zaměřených na nepovolené látky, pesticidy, fosfáty a další. A víte, že v těch potravinách nezjistili ani obvyklá Éčka?“

„Kvalitní nekvalitní, dodáváte je příliš levně!“ řekl Němec ne zrovna přátelsky.

„Pochopitelně jim nemohou konkurovat ty nekvalitní a drahé,“ popíchl ho Francouz. „Tím nemyslím vaše výrobce – ačkoliv nejspíš také – ale především naše. Naše zemědělství upadá. Francouzská prasata nikdo nechce – vyvážíme je kam to jde, ale je to zoufalý pokus, ceny padají všude. To samé platí o kuřatech a o drůbeži obecně. Drůbežářské podniky u nás krachují, ale lidé dál nakupují o sto šest. Nejen potraviny – všechno. Potraviny jsou levnější, lidem zbude víc peněz na jiné zboží. Pravda, zemědělci krachují. Ale to už tu také bylo, když velkovýrobci zruinovali malovýrobce a ti si museli hledat jinou obživu. Velkovýrobci jich zaměstnali nepatrný zlomek – a také se to dalo přežít. Teď přišla bída na velkovýrobce, na naše jako na vaše – ale týká se to méně lidí než předtím. No tak si najdou jinou práci! Na druhou stranu, i při nižších cenách stoupl obrat i vývoz, lidi se mají lépe – a vy přijdete s tak pitomým zákazem! Ani se lidem nedivím, že remcají! A nedivil bych se ani kdyby ten, kdo ovládá

vaše zbraně Diovy, vůbec nepatřil k našim potravinářům! Můžete se na ně zaměřit a pravý viník se vám bude po straně chechtat!“

„To pátrání ale nemůžeme vynechat!“ řekl Němec. „Můžeme je rozšířit, ale zrušit ne, to by byla hrubá chyba!“

„Příjemné pátrání!“ usmál se Francouz.

Největší tornádo v historii Belgie se zatím pozvolna rozplynulo…

Z hromad vraků luxusních automobilů se kouřilo, okolí pokrývaly střepy skel. Hasiči dohašovali poslední ohniska. Trosky procházeli záchranáři a hledali případné zraněné osoby, které by tu mohly být. Nemocnice ošetřily drobné oděrky i závažnější zlomeniny, ale nával zraněných, na který byly připravené, se kupodivu nekonal. Zdálo se, že nikdo tu katastrofu nezaplatil životem, ani raněných nebylo mnoho. Daly se čekat jen astronomické škody na majetku europoslanců i na budově.

Sklenáři se těšili na práci…

*****

Farář a Willy

Souvislost mezi partou a dvěma tornády zůstala pochopitelně tajemstvím. Nikdo z těch šesti se doma nepochlubil. Ze dvou důvodů. Jednak by jim nikdo nevěřil, vždyť měli sami problém uznat, že to opravdu způsobili. Za druhé by s tím rodiče nemuseli souhlasit, ačkoliv to družstvo Culek a spol. zřejmě zachránilo před nevyhnutelným krachem, který by způsobil zákon o zákazu ***geneticky nepovolených*** potravin.

Získat povolení na potraviny mimozemského původu? To patřilo mezi bludy, na které bylo lépe zapomenout. Dost na tom, jaké problémy museli i tak překonat. O některých zatím spíš tušili než věděli – například o snaze nalézt v taesi-potravinách něco škodlivého a tím je potopit. To se ale odehrávalo mimo ně – kdosi nelitoval času a peněz na drahé laboratorní testy a vzorky si hygienici odebrali sami v některém z mnoha obchodů. Jenže se ukázalo, že taesi-potraviny skutečně neobsahují žádné škodliviny, kvůli kterým by se daly zakázat.

Bylo to pochopitelné. Suroviny vzorků pocházely z domácí vesnické produkce, která ani z dálky neviděla drahá hnojiva ani pesticidy. Rostlinné i živočišné produkty byly čerstvé a nikdo do nich nedával umělé konzervanty, pochybná ochucovadla a barviva. Expertům by mohlo vrtat hlavou, proč se taesi nekazí ani po naočkování živými bakteriemi a plísněmi, jenže k objevení příčiny by museli rozdekódovat obsažené vzorce DNA, což naštěstí nikoho nenapadlo – ostatně by to s použitím pozemské vědy těžko kdo správně vyhodnotil.

Menší potíž byla s potravinami, obsahujícími pravé živé kultury, obyčejným jogurtem počínaje a plísňovými sýry konče. Tady to nešlo jinak. I tyto taesi-potraviny byly chuťově, vzhledově i obsahem živin k nerozeznání, ale pravé živé kultury v nich nebyly. Použít taesi jogurt jako kulturu pro výrobu vlastního jogurtu z mléka nemělo naději na úspěch – jenže to už dávno nešlo ani s výrobky současných mlékárenských firem, kterým to také procházelo. Ani tady se pověstná hůl na psa ne a ne najít.

Franta se pochopitelně musel od počátku zabývat i antikoncepčními účinky taesi, ale to se mu podařilo vyřešit jednoduše jako Kolumbovi známou úlohu s vejcem. Farmáři pěstující taesi dostanou k dispozici i gupran – rušičku antikoncepce. Museli ji ale pěstovat odděleně, malé

kuličky plodnic uzavírat do skleněných lahviček a dodávat je výhradně odborníkům – nejlépe přímo lékařům. Potisk na nich byl zároveň reklamou.

Gupran – čistě přírodní prostředek k léčení neplodnosti lidí i zvířat!

Kde zklame lékař, pomůže Gupran!

Kde zklame Gupran, nepomůže už nic!

Tisíce narozených dětí a šťastných rodičů!

Gupran se prodával poměrně draho, aby nedocházelo k nežádoucímu plýtvání. Žádná kulička se nesměla dostat do odpadu, mohla by způsobit přemnožení hlodavců. Neměl být ale nedostupný a reklamy na nálepkách nelhaly. Gupran opravdu pomáhal – a že přitom rušil antikoncepci? Rozhodující byl výsledek.

Po zrušení úřednického zákazu Evropské unie nestálo taesi ve vítězné cestě po Evropě nic jiného – a začalo se šířit. Španělsko, Itálie, tradičně hladové Řecko a Srbsko. Na severu je přijaly Švédsko, Norsko, Finsko, Anglie a Irsko a na východě Ukrajina a Rusko.

A v té době se Frantovi ozval – farář Josef Kouzar ze vsi.

*****

Když Franta poznal farářovu ***lavititju,*** odpověděl mu.

„Dobrý večer, co si přejete?“

„Máš pro mě chvilku času?“ zeptal se ho farář.

„Pro vás vždycky!“ usmál se Franta.

„Přiznám se, také bych si rád popovídal s rusalkami,“ začal opatrně farář. „Jenže jsem byl u Žabáku po dva úplňky po sobě – a ani jednou se mi neobjevily.“

„Nemají důvod,“ vysvětloval mu Franta. „Otevřou bránu, jen když je o to požádáme.“

„No – přál jsem si to opravdu vroucně, ale nemělo to vliv.“

„To nestačí,“ usmál se Franta. „Musel byste mluvit rusalčí řečí, zaměřenou na některou z nich. Jenže neznáte jejich lavititji – to je něco jako telefonní číslo mobilu. A bez toho se na ně nedovoláte. Chcete, abych je za vás požádal o rozhovor? Nejsem si ale jistý, jestli nám vyhoví. Spíš budou trvat na tom, abychom si to nejprve vyřídili sami mezi sebou.“

„Aha!“ pochopil zklamaně farář. „No dobře – pak bych měl pár otázek i na tebe.“

„Prosím!“ souhlasil Franta. „Jsem váš.“

„Poslyš, Frantíku – smím ti snad tak říkat, ne?“

„Jistě, nebudete jediný.“

„Sledoval jsem, co děláte,“ začal farář Kouzar trochu zeširoka. „Nejen ty, ale všichni kolem Culkova družstva. Začali jste prodávat nějaké velmi podivné potraviny. Slyšel jsem, že přinášejí jídlo hladovějícím a u nás je tak zlevnily, že se lidem očividně začalo vést lépe. Asi nebudu daleko od pravdy, když za tím tuším rusalky. Je tomu tak?“

„Rusalky se na tom podílejí jen zprostředkováním,“ řekl Franta. „Jejich vesmír je hned vedle našeho, ale pozvaly si na nás opalychy a od nich máme všechno ostatní.“

„Opalychy, říkáš?“ zpozorněl kněz. „Jestli to správně chápu, jsou to ještě nějaké úplně jiné bytosti?“

„Asi tak,“ přitakal Franta. „Vesmírů je víc a nejsme v nich ani zdaleka jediní.“

„Zajímavé!“ řekl kněz. „Jenže zaslechl jsem také zmínky, že se naši poslanci chystali všechno zakázat, ale pak si to nějak velice rychle rozmysleli, či co.“

„No – tak nějak to bylo,“ souhlasil Franta.

„Ano – ale taky bylo v televizi, že našemu Parlamentu někdo vyhrožoval příšernými katastrofami, jestli ten zákaz odhlasují. A zamotal do toho i nedávné tornádo u Prahy!“

„To jsem byl já,“ přiznal Franta bez mrknutí oka. „Ten zákaz by úplně zničil nejen naši práci, ale vlastně celý náš svět, kterému chceme pomáhat.“

„Nakrmit hladovějící je záslužné,“ souhlasil farář Kouzar. „Ale nezdá se mi správné spoléhat se tolik na pomoc bytostí, které u nás nejsou doma.“

„Jak to myslíte, pane faráři?“ zeptal se Franta. „Podle mě by nebylo správné opovrhnout darem, který nám dali. Ty potraviny jsou lepší než na jaké jsme se kdy jako lidstvo zmohli a je naděje, že pomohou celému světu.“

„Nemyslel jsem samotné potraviny,“ opravil Frantu kněz. „Ty vypadají dobře a dar toho druhu není správné odmítnout.“

„Tak co se vám nezdá správné?“ zeptal se Franta.

„Poslyš, Franto, my dva si snad můžeme nalít čistého vína,“ pokračoval kněz. „Požádal jsi rusalky – nebo jiné mimozemské bytosti – o pomoc proti našemu Parlamentu, viď? Jenže ty bytosti v našem světě skutečně způsobily katastrofu – nedávno u Prahy. Hádám špatně?“

„Hádáte špatně,“ zvážněl Franta. „Skutečnost je jiná. Nebyla to jen jedna katastrofa, ale dvě. Druhá taková se odehrála krátce poté v Bruselu – a obě jsem způsobil já. Postaral jsem se ale, aby se nikomu nestalo nic nenapravitelného. Při obou katastrofách nikdo nezahynul a nikdo se ani vážně nezranil. Donutil jsem ale oba zkorumpované parlamenty, evropský i český, odvolat zákaz našich potravin.“

Farář Josef Kouzar na tu zprávu reagoval téměř minutou ticha. Tolik mu trvalo, než ji vstřebal a než se z ní aspoň trochu vzpamatoval.

„Ty?“ vyhrkl po chvilce. „Ty něco takového dokážeš?“

„Dokážu,“ přitakal pevně Franta. „Naučili mě to opalychové. Naučili mě toho mnohem víc. Nedávno jsem je navštívil a byl jsem u nich déle než dva roky.“

„Ty je znáš už dva roky? Ale to jste přece bydleli ještě v Praze, ne?“

„Je to jinak, než si myslíte,“ začal vysvětlovat Franta. „Byl jsem v jejich světě pět dní, jenže jim ubíhá čas rychleji a tak jsem tam během těch pěti dní zestárl o dva a půl roku.“

„Podivné!“ zahučel kněz.

„Jejich vesmír je jiný než náš,“ opakoval Franta. „Tam je to možné. Až mě zase uvidíte na vlastní oči, budete mít asi problém poznat mě.“

„Takže – nezpůsobili to oni, ale ty sám?“ chtěl se ubezpečit kněz.

„Sám ne,“ opravil ho Franta. „Pomáhali mi v tom kluci i holky z naší party. Sám bych to vyvolal také, ale stálo by mě to neúměrně víc času.“

„A tvoji kamarádi – věděli aspoň, co dělají?“ zeptal se opatrně farář.

„Poprvé ještě ne,“ usmál se Franta. „Ale to jsem si tím nebyl jistý ani já. Požádal jsem je jen o pomoc proti našim poslancům a pomohli mi s radostí. Podruhé – proti Bruselu – už předem věděli, co se stane. A pomohli mi ještě ochotněji.“

„Takže vy spolu dokážete vyvolávat ničivé bouře? To je přece příšerné! Nadlidské!“

„Dalo by se to tak říci,“ přikývl Franta. „Tedy – mohli by to zkusit i beze mne, dokázali by hnout počasím, ale nevěděli by, kde a jak se to projeví. Jen já vím předem, co dělám a co z toho vznikne.“

„Ty?“ nedůvěřoval Kouzar. „Proč zrovna ty?“

„Protože jsem vystudoval u mimozemšťanů,“ řekl Franta. „Tady uplynulo pět dní, tam dva roky, ale vydalo to za deset let univerzity. Proto dokážu, co

možná nikdo jiný.“

„Ale poroučet vichřicím…“ otřásl se kněz. „Prosím tě, není to příliš? Nezdá se mi to. Podle mě jsou tajemství, o která by člověk ani neměl usilovat.“

„Podle mě je to jinak, pane faráři,“ nesouhlasil Franta. „Uznávám, že jsou tajemství, která by neměl získat kdekdo – a zejména ne darebáci, kteří by je zneužili.“

„No právě!“ vzdychl si kněz. „Některá tajemství by lidé neměli odhalit nikdy. Ať se je snažíš utajit jak chceš, nakonec se dostanou k vojákům. A ti je zneužijí přímo zákonitě.“

„Pane faráři, k těm darebákům se dostalo tolik tajemství, že dnes celé lidstvo stojí na kraji propasti a stačí jediný krůček, aby do ní spadlo. Opalychové tvrdí, že musíme vývoj hodně rychle otočit, než lidstvo ten krůček udělá a zahyne.“

„Ano – ale proč katastrofami? Není to vyhánění ďábla Belzebubem?“

„Neděláme to katastrofami, ale potravinami, které mohou nejen odstranit hlad, ale také závislost lidí na zabíjení zvířat. A to je veliký zlom. Lidé zabíjejí miliardy zvířat ročně pro potravu. Naše potraviny nahrazují maso. Kupte si náš salám, guláš nebo svíčkovou! Budete mít dojem, že jíte maso, výživnými hodnotami se to neliší, ale žádné zvíře tím nezabijete. Budete jíst totiž houby, vypěstované na biohmotě. Biotechnologie opalychů z nás nenásilně udělá vegetariány, aniž bychom o to usilovali, aniž bychom si toho vůbec všimli! Ty houby mohou ve světě trvale odstranit hlad i přelidněnost.“

„Dobře, to bych chápal a souhlasil bych s tím. Jak je to ale s těmi katastrofami? Proč ses dal na takovou cestu?“

„Zastrašil jsem jen darebáky, kteří nás chtěli potopit díky lobbingu současných firem,“ trval na svém Franta. „Považuji to ale za spravedlivé a ničeho nelituji.“

„No – tím bych si na tvém místě nebyl tak jistý,“ neustupoval ani kněz. „Ty síly jsou příliš strašlivé a není správné přivolávat na lidi neštěstí.“

„Není,“ připustil Franta. „Ale volil jsem alespoň menší zlo. Kdybych to neudělal, bylo by to zlo podstatně větší.“

„To přece nemůžeš tvrdit!“ namítal kněz. „Způsobil jsi tolika lidem bolest a neštěstí kvůli nějakému přízemnímu podnikání a kšeftům. To se nedá srovnávat!“

„Zapomínáte, pane faráři, na miliony lidí umírajících hladem po celém světě!“ odpálil ho Franta. „To se nedá srovnávat s boulemi, odřeninami, a třeba se zlomeninami, když se lidé na poslední chvíli hnali do úkrytů. Ano, v Praze i v Bruselu mohly být desítky mrtvých, ale ty jsem s cesty tornád přímo na místě uklidil. Postaral jsem se, aby té bolesti a lidského neštěstí bylo co nejméně. Osm vteřin jsem poblíž Prahy vlastním tělem zadržoval tornádo, aby mu s cesty stihl odjet vlak plný lidí. Neodsuzujte mě!“

„Nejsem od toho, abych tě soudil,“ namítl farář. „Jen ti chci připomenout, že tě jednou budou soudit podle výsledků tvého snažení. Na to bys měl pamatovat.“

„Pane faráři, nedělám nic, co bych si nemohl srovnat se svědomím,“ nedal se ani teď Franta. „Vám to přiznám – nebudete to snad zbytečně šířit – měl jsem pochyby, než jsem to spustil. Nepochyboval jsem, že je to oprávněné, jen jsem se bál, že někomu ublížím nechtíc. Není žádná legrace vyvolat živly a já to vím. Za svůj největší úspěch považuji, že se nestalo nic tragického. Nikdo nezahynul, nikoho to nezmrzačilo. Oděrky se brzy zahojí a zlomeniny srostou. Ale křivdíte mi, když mě obviňujete z přízemního podnikání a kšeftů. Nedělám to pro peníze, i když mám dnes miliardy. Nepotřeboval jsem je pro podnikání, nepoužil jsem je ani na splacení hypotéky vlastních rodičů – ale abych dostal potraviny do Afriky, Řecka, Srbska a zemí, kde lidé hladoví. Tak mi, prosím, nepodsunujte nějaké špinavé kšefty.“

„No – kdyby to byla pravda, nebylo by to zavrženíhodné,“ snažil se pan farář trochu přibrzdit. „Jestli ses opravdu snažil zmírnit zlo, které jsi sám vyvolal, sloužilo by ti to ke cti. Ale nezlob se – neuvěřím ti, že bys zadržel tornádo vlastním tělem. To přece není možné!“

„Věřím, že se vám to nezdá,“ přiznal Franta. „Netušíte, co je v mých silách. Kroužením nadzvukovou rychlostí umím vyvolat Bernoulliho efekt, schopný postup tornáda když ne zastavit, tak aspoň přibrzdit. Trvalo to jen osm vteřin, ale mně zatím ve zrychleném čase uplynulo devět hodin. Po celou tu dobu jsem musel vydržet rázovou vlnu, která láme křídla i tryskovým letadlům.“

„Vážně?“

„Nepodceňujte mě, pane faráři! Neumím jen chodit po vodě, umím urychlit i čas!“

„Není to zrovna uvěřitelné!“

„Není – ale já vám zase nebudu vyvracet jiné zázraky.“

„Nevyvracej!“ usmál se lehce kněz. „O chození po vodě vím své – ostatně jsem si to sám kdysi vyzkoušel, jen se o tom nikomu nezmiňuji – nebudeš to snad zbytečně šířit.“

„Nebudu,“ slíbil vážně Franta. „Jen bych se trochu zastavil u vašich slov. Říkal jste, že se dá strom soudit podle ovoce, které přináší. Zkuste mě tedy soudit očima těch nasycených, kteří by jinak umřeli hlady. Vyjde vám, že se tomu nedá říkat špinavé kšefty!“

„Ale vždyť přiznáváš, že jsi na tom vydělával!“

„Já ne, pane faráři, já ne!“ opravil ho Franta. „Jak říkám, nepomohl jsem ani vlastním rodičům s hypotékou. Ale máme teď v naší vsi potravinářský kombinát, schopný uživit celé Čechy. Možná jsme způsobili bankrot některých zemědělců i potravinářských firem, ale ti lidé si najdou práci snadněji než dřív – právě protože je dnes jídlo tak levné, lidé mohou víc utrácet za jiné věci a kdo chce, práci si snáze najde. A že se proti nám zvedl odpor? S tím jsem přece počítal. Jenže – se mnou, podle dokumentů jen dvanáctiletým klukem, nebude jednat žádný poslanec, dokud ho nepřesvědčím, že je v jeho vlastním zájmu brát mě vážně. Vybral jsem si k tomu katastrofu. Nevím, možná by to šlo jinak, ale lepší cestu jsem neviděl. Musel jsem je přesvědčit, aby proti nám nešli a třeba je i zastrašit ukázkou síly, jakou musí každý brát vážně. V Bruselu tomu říkají ***Zbraně Diovy,*** Doufám, že jsem je přesvědčil a že to už nikdy nebudu muset zopakovat. Budeme i nadále vyrábět jídlo pro celé Čechy a brzy pro celý svět a přesvědčíme lidi, aby přestali zabíjet zvířata a pak i sami sebe.“

„To že máš v plánech?“ zarazil se Kouzar. „To je velice smělé předsevzetí!“

„To není smělé, pane faráři,“ opravil ho Franta. „To je zoufalé. Mohlo by se totiž stát, že se to nepodaří a lidstvo se vyhubí tak dokonale, že na světě nezůstane kámen na kameni a naživu jen bakterie a možná ještě švábi. Umíte si představit, co dokážou atomové hlavice? Nejchmurnější předpověď rusalek říkala, že se vyvraždíme do deseti let od Hirošimy. Zatím se nesplnila, ještě jsme naživu, ale moc nám ke zkáze nechybí. Těch hlavic je už teď dost na pořádnou Apokalypsu. A stačilo by opravdu jen málo.“

„To máš asi pravdu,“ zahučel kněz víc pro sebe než pro Frantu – ale díky

rusalčí řeči to oba vnímali jasně a ostře.

„Podívejte se, pane faráři," přešel Franta do prosebného tónu. „Zkuste se víc zamyslet a uvažovat, jestli byste nám neměl raději pomáhat."

„Pomáhat vám? Čím?"

„Tím, co děláte," řekl Franta. „Přesvědčováním lidí. Máte na ně vliv, kážete jim o lásce křesťanské, co kdybyste je trochu připravil na to, co se na světě díky rusalkám a opalychům snažíme zlepšit? My také chceme lidi změnit, proč ne spolu?"

„Já je přece nepřipravuji na příchod rusalek, ale Božího království!"

„To sice nechystáme, ale dáváme lidem najíst a chceme, aby přestali zabíjet. Zatím jen zvířata, ale tím jistě neskončíme. Přidejte se k nám!"

„No – nevím," znejistěl kněz. „Tak jak mi to líčíš, by to bylo záslužné, ale pořád ještě nevíš, co se z toho vyklube. Aby v tom nebylo čertovo vejce!"

„To zkuste posoudit sám," navrhl mu Franta. „Napovím vám – strom poznáte po ovoci."

„Tak ty na mě s Biblí?" usmál se trochu kněz. „Ale dobře, přesvědčil jsi mě. Ne že by to všechno bylo dobré – to se teprve ukáže – ale zkusím se na to podívat z jiné strany, třeba očima těch hladových."

„Zkuste to, pane faráři!" vzdychl si Franta. „Určitě to uvidíte jinak! Znáte to snad – sytý hladovému nevěří!"

Nebude to jednoduché, pomyslel si už jen pro sebe.

A to je člověk, který už něco ví…

A to ještě neviděl opalychy…

*****

Až na ***hodiny čarodějnictví,*** či spíš vyučování vědám, jaké na Zemi nebyly buď vůbec zavedené, nebo se vyučovaly příliš zjednodušeně, Frantovi zbývalo stále méně času pro sebe i pro partu. Snažil se vyučování pokud možno nešidit, ačkoliv ho to nutilo spát urychleně a tím víc se svým vrstevníkům vzdaloval.

Většinu času vedl partu pořád Rosťa.

Když Franta s Lídou poprvé potkali Culkovy a Lapkovy, byl nejstarší Rosťa o půl hlavy vyšší než ostatní a zcela samozřejmě a bez pochybností partě velel. Na Frantu přešla do jisté míry část velení po zásluhách u rusalek a po návratu ze stáže u opalychů se to úplně otočilo jako při palácovém

převratu. Nejvyšší a vzhledově nejstarší teď byl Franta – jenže přestal chodit do školy, takže si Rosťa zachoval alespoň pozici zástupce velitele.

Nutno Rosťovi přiznat, nesl ztrátu vůdčí pozice v partě důstojně. Na druhou stranu, velel teď většinu času partě zvětšené o Lídu. Navíc je Franta naučil triky, s jejichž využitím se celá parta považovala za nejsilnější nejen ve škole, ale v celém městě. Čárlího parta se pokusila ještě jednou vyvolat konfrontaci, ale Rosťa se jich zeptal, zda si vážně chtějí zopakovat pobyt na skále – a hoši zděšeně couvli.

Parta ***Zelených maskáčů*** z nedalekého učiliště byla tvrdší, ale zrychlený čas byl i nad její chápání. Hoši si zřejmě vzali za cíl opanovat město a vyžívali se v provokacích, ale čím víc ostatní šikanovali, tím víc je štvalo, že je Rosťova parta ignorovala. Při každém náznaku konfliktu se jim rozplynula před očima a ***Maskáči*** se mohli uvztekat.

A to ještě netušili, jak krutě by dopadli coby poražení!

Vůdce Maskáčů Willy si nakonec Rosťu sám vyčíhal a oslovil.

„Proč před námi pořád utíkáte?“ řekl pohrdlivým tónem. „Bojíte se nás, co?“

„Proč si to myslíte?“ odvětil Rosťa. „Že o vás nestojíme? A proč bychom měli?“

„Bojíte se, že by se ukázalo, kdo je silnější?“

„Trochu ano,“ přiznal Rosťa. „Mohli byste nás pak žalovat o náhradu škod. O to vážně nemáme zájem. My o vás nestojíme. Proč se na nás nevykašlete? Bylo by to oboustranné.“

„Ale my chceme ukázat, kdo je silnější!“

„Proč? Je vás sedm a nás pět a máme v partě dvě holky. Vám to není trapné?“

„Ale vy nás odmítáte uznávat!“ řekl Willy. „Uznejte naši převahu!“

„Uznáváme vás – nepřekážíme vám a očekáváme totéž od vás. Tím se naše společné zájmy vyčerpávají. Co byste chtěli víc?“

„Musíte uznat, že náměstí a okolní ulice jsou naše!“ řekl Willy. „Znamená to, že máme nárok vybírat tam mýto.“

„Ale!“ zarazil se Rosťa. „Náměstí a okolní ulice jsou veřejné. Znamená to, že na žádné mýto nárok nemáte. Nebudeme vám platit nic. A jestli tam budete vybírat cokoliv od jiných, počítejte s naším odporem.“

„A to je právě to, co chceme!“ opáčil Willy spokojeně. „Musíme přece

jednou provždy dohodnout, kdo je tady nejsilnější. My vás neuznáváme, ale vy nás uznat musíte!“

„Ale!“ zvedl obočí Rosťa. „Vy nás tedy neuznáváte, ale chcete uznání od nás?“

„Ano!“ přitakal Willy. „Jsme nejsilnější! Chceme se dohodnout na férovém změření sil, aby to bylo nezpochybnitelné. Ale pak nám budete platit jako všichni!“

„Takže férové měření sil? Ale jo, třeba hned!“ souhlasil znenadání Rosťa.

Vzápětí se ale Willy udiveně rozhlížel – Rosťa mu totiž zmizel z očí. Jenže v té chvíli pocítil objetí dvou rukou zezadu a trhnutí, které ho vyzvedlo do výšky a naklonilo dozadu. Začal kmitat nohama, aby získal ztracenou stabilitu, ale nenašel ji. Pokusil se aspoň naslepo kopat dozadu, aby zasáhl nohy protivníka, ale mával nohama jen do prázdna.

V té chvíli v něm ale ztuhla krev.

Kolem rychle proplul směrem dolů vrcholek pouliční lampy. A když otočil hlavu dolů a trochu se zorientoval, zjistil, že oba, on i jeho protivník, naopak prudce stoupají vzhůru. Lampy zmizely hluboko pod nimi, stranou dole byly střechy domů, až se zastavili dobrých dvě stě metrů nad ulicí.

„Tak co?“ zafuněl mu do ucha udýchaný hlas Rosti. „Budete nás uznávat jako silnější? Nebo tě mám pustit? Z téhle výšky by z tebe dole nezbyl ani mastný flek! Nemusíš se bát, nejsem vrah a neudělám to, ale chci to slyšet: trváš na tom, že jsi silnější?“

„Tohle není fér!“ vykřikl Willy, ale nesnažil se mu už vykroutit. „Jdeš na mě zezadu!“

„Jeden na jednoho je zato férovější než sedm na pět, o holkách nemluvě. Zepředu by ses mi mohl vyškubnout a sám si odhadni, co by z tebe dole zbylo! Sud rozlitého kečupu.“

„Ale jak to, že lítáme?“

„Kdo lítá? Ty? O tom nevím! Lítám tady jenom já a ty se necháváš nosit! Kdybych tě teď pustil, poletíš kolmo dolů a rozpleskneš se na dláždění. Podívej – nezbude ti než uznat, že silnější nejste. Naštěstí my po vás žádné placení nepožadujeme.“

„Ale to není fér?“ opakoval Willy. „Vy máte něco navíc!“

„Není to fér,“ připustil Rosťa. „Ale kdo trval na měření sil? Ty! Chceš to rozhodnout jednou provždy – tak to teď koukej vzdát a já tě v pořádku snesu

dolů.“

„A když to neuznám?“ zkoušel Willy odporovat – což nebylo příliš rozumné.

„Vysadím tě na osamělé vysoké skále za městem, odkud sám neslezeš,“ řekl klidně Rosťa. „Zítra oznámím hasičům, aby tě sundali.“

„To nedokážeš!“

„Tím se neutěšuj, nebyl bys první. Znáš snad Čárlího bandu, ne?“

„Ty sraby z vaší školy?“

„Možná máš pravdu,“ připustil Rosťa. „Nebyli tam ani tři hodiny a jeden se pozvracel strachy. Vy byste tam vydrželi déle? To si jenom myslíte, jenže taková větrná, deštivá noc na osamělém skalním sloupu by zkrotila i jiné machry! Takoví drsňáci zase nejste, nedělejte na nás ramena!“

„Čárlí, ten tvrďák, že se pozvracel strachy?“

„Čárlí ne, ten ještě nadával,“ řekl Rosťa. „Ale nepolepšil si tím. Tak co? Uznáš, že na nás nestačíte, nebo si vybereš příjemnou noc na mokré skále dvacet metrů nad zemí?“

„Ve férovém zápase byste na nás neměli!“ trval na svém Willy.

„Ve férovém zápase nás pět na vás sedm? Tak si představuješ férový zápas? Na to ti ale kašlu, já jsem žádné dokazování síly nechtěl, ale ty sis pořád koledoval o přesdržku! Tak naposledy – vzdáváš to?“

„Ne!“ vykřikl Willy zarputile.

„Měj si co chceš! Sbohem!“ řekl Rosťa – a pustil svého protivníka.

Willy pocítil, že je náhle volný, ale současně mu vlétl žaludek až do krku. Nakrátko se ocitl ve stavu beztíže, jenže to nebyl pravý beztížný stav, ale volný pád z dvou set metrů na dlažbu. Úplně zavyl hrůzou, ale v té chvíli ho dvě ruce opět tvrdě zezadu objaly a zabrzdily jeho pád v bezpečné výšce vrcholů pouličních lamp.

Pokud k podobné situaci dojde v letadle při turbulenci, část pasažérů použije oblíbené sáčky. Willy nebyl výjimkou. Žaludek mu vystoupil až do hrdla a přelil se ven.

„Prase!“ ulevil si Rosťa, kterému zvratky polily ruce. Opět začal rychle klesat, až svého protivníka drsně postavil na dláždění. Willyho ale nohy neunesly, složil se před Rosťou na kolena a zvracel dál.

„Ty že jsi drsňák?“ komentoval to Rosťa, vytáhl kapesník a štítivě si otíral potřísněné ruce. „Kdyby ses jenom pozvracel, ale ty… padej domů pro

jiný kalhoty a příště se koukejte držet zpátky! A jestli hodláte pokračovat ve vybírání mýta, počítejte s ještě horším výletem! A buďte rádi, že se do toho nevložil Černokněžník! To byste dopadli ještě hůř.“

Ulice byla naštěstí liduprázdná – kdyby nebyla, Rosťa by si to ani netroufl. Ale Willy si o pořádnou lekci řekl. Cožpak ho nevarovalo, co zažil už předtím? Nepochopil, že stojí proti něčemu, co ani nechápe?

Teď už to chápe. A snad už dá pokoj.

*****

Indie

Parta se sešla jako jindy při vyučování. Franta rozdal bobulky paměťových drog, ale než začaly působit, zadíval se na Rosťu.

„Nemohl ses trochu krotit?“

Nebylo to káravé, spíš chápavé. Ostatně, Franta nedávno řešil konflikt s partou Čárlího podobně, ne-li ještě hůř, nemohl se proto zlobit na Rosťu, když provedl skoro totéž. Všem ale bylo jasné, že podobné incidenty musí přestat.

„Když řekli, že vybírají mýto za používání veřejného náměstí a ulic a požadují to i od nás, nevydržel jsem a zpražil jsem ho,“ hájil se Rosťa.

„Já vím, Willy si o to řekl,“ připustil Franta. „Ale není to v pořádku. Když to zůstane mezi vámi a takovými výtečníky, budiž, to se snad nerozmatlá. Horší je, když se do našich věcí vloží dospělí. Jablko nepadá daleko od stromu a rodiče malých grázlíků, jako třeba otec Čárlího, jsou často větší a nebezpečnější grázlíci. Nemá smysl vyhledávat hádky a zvyšovat napětí v naší blízkosti.“

„Máme snad podle tebe platit kdejakým grázlům mýto, výpalné nebo něco takového?“ vybuchl Rosťa.

„To ne,“ řekl Franta. „Ale s tím naznačeným upuštěním jsi to přehnal. Nedivím se, když někomu při takovém zážitku povolí svěrače… jenže takové ponížení ti přidělá nepřítele na celý život. Jednou by to mohlo skončit hůř. Kdo ztratí poslední zábrany, je mu všechno fuk, ten je nejnebezpečnější.“

„Když jim budeme pořád jen uhýbat, budou drzejší a drzejší,“ namítl Rosťa.

„Já vím,“ mávl rukou Franta. „Mám podobné zkušenosti v horším. V Mexiku šlo lidem, se kterými jsem jednal, často o život, párkrát jsem tam jen stál bezmocně nad rakvemi. Těm v rakvích už likvidace darebáků nepomohla. V některých zemích je zabíjení příliš běžné a na dospělé grázly nestačí udělat bu-bu-bu. Jak jednou začnou zabíjet, nevědí kdy přestat. Co ale s nimi? Oko za oko, zub za zub, až budou všichni slepí…“

„Když už provedou něco trestného, jako třeba vraždu, tak je zavřít!“ řekla Jitka.

„To jde jen někde,“ pokrčil rameny Franta. „Občas se stane, že si vrah jen

potřese ruce se soudcem – a proč ne, když to jsou bratři?“

„Co s tím chceš potom dělat?“

„Mám na to účinné metody,“ řekl Franta, až sebou Jitka trhla.

„Nikdy jsem nikoho nezabil,“ dodal proto rychle. „Nesmím nikomu ublížit, rusalky by mi to neodpustily. Ale když grázly přenesu z jejich prostředí někam, kde to neznají, obvykle strašně zkrotnou. Zařídím jim tam poctivou těžkou práci a oni dělají, jako kdyby tam patřili odedávna! Tam si potom netroufnou na nic.“

„Ale co když se vrátí?“ chtěla vědět Jitka.

Franta tedy dal k lepšímu ostrůvky zaplavované přílivem a obkroužené žraloky, jako už předtím vykládal Lídě.

„To by ještě šlo,“ oddychla si Jitka. „Už jsem se bála, že je zabíjíš, nebo tak…“

„Mám ve světě několik velice výchovných míst,“ dušoval se Franta. „Nejen ostrůvky se žraloky, je toho mnohem víc. A myslím si, že by se některé daly skvěle využít k výchově špatně vychovaných grázlíků.“

„Jak – třeba?“ nadhodil Rosťa.

„Podívej se – když nechám grázlíka poblíž činné ostrovní sopky, kde není kam utéci, kde smrdí síra, země se neustále chvěje, voda se v moři vaří, občas kolem proletí sopečná puma a pod nohama chrastí pemza, snadno uvěří, že právě tak vypadá peklo. Každá hodinka tam může být neuvěřitelně výchovná. Jen je třeba dávat pozor na sopku, aby nebyla příliš aktivní a nějakým nedopatřením grázlíka neupekla. Víte co? Při nejbližším dalším konfliktu, jakože doufám, že už k žádnému nedojde, mi je přenechte – a uvidíme!“

Pak ale začal s vyučováním jako jindy a jeho posluchači se soustředili na výklad. Bylo to nutné, nesmělo jim nic utéci. Frantovy hodiny byly neuvěřitelně hutné. Nedaly se srovnávat nejen s výkladem učitelů ve školách, ale ani s vysokoškolskými přednáškami, vyučování tak pokračovalo mílovými kroky.

„Tak – pro dnešek toho máte dost,“ oddychl si na závěr. „Teď se jděte pořádně vyspat, ať jste ráno čilí. Pokračovat budeme zítra.“

„A ty spát nepůjdeš?“ rýpla si Jitka.

„Půjdu,“ usmál se. „Jenže spím v urychleném čase. Teď se ještě musím podívat do Brazílie, do Mexika a do Indie.“

„Poslyš – a nemohl bys nás tam vzít s sebou?“ napadlo najednou Jitku. „Sám si lítáš po celém světě, Lída to říkala, a co my?“

Franta se zarazil. Takže Lída nemlčela – ačkoliv to mohl čekat, holky si mezi sebou řeknou všechno. Vlastně ji ani nepožádal, aby o tom mlčela.

„Vás do toho nechci zatahovat,“ řekl po krátkém zaváhání.

„Ale proč?“ dorážela na něho dál Jitka. „Komisi hygieniků jsi prý přenesl do Moskvy. Taky bych se tam ráda podívala. Když tam můžeš přenášet nepřátele, proč ne přátele?“

„Jenže já jsem je tam na kremelském nádvoří opustil a domů se museli dostávat sami!“ připomněl jim. „Takový výlet může být i pěkný trest!“

„Jistě, když je tam necháš na pospas místním ouřadům. Ale proč bys nás nemohl vzít na takový výlet a zase v pořádku vrátit domů?“

„Protože to dělám místo spánku!“ řekl. „Bez toho nikdo dlouho nevydrží a musím pak spát v urychleném čase. Věřím si, že to vydržím, ale víš co se říká? Nebuď zvědavá, budeš brzo stará! Tady to platí doslova!“

„Copak to musí být každý den?“ opáčila. „Co by ti udělalo, kdybys nás vzal na takový výlet jednou za měsíc?“

„Poslyš, Jitko, ty si to vážně představuješ jako Hurvínek válku! V takovém Mexiku to není žádný med! Místní velkofarmáři mají vlastní mafii, s tou nejsou hračky! Jednu takovou jsem zrušil, dvacet dalších zůstalo! Taesi nejsou trnem v oku jenom našim potravinářům, ale všude ve světě. Někde jde i o krk a mohlo by se stát, že bych se o vás nestačil starat!“

„Nenaučil jsi nás nedávno urychlování? Nedokážeme se postarat sami o sebe?“

„Jo, když vás přepadnou místní grázlíci,“ povzdychl si. „V Čechách mají nejvýš praky a plné kapsy šutrů,“ řekl Franta. „Jenže v Mexiku není vzácností, když na ulici zastřelí chlapa za bílého dne. A když tě tam chce místní mafie jen mírně varovat, najdeš třeba na zahradě oběšeného chlapa se svázanýma rukama, aby bylo jasné, že to nebyla sebevražda. Řekl jsem vám jasně, že vás urychlení nezachrání před výstřelem zezadu! Pak se nestačíš ani leknout a jsi mrtvá! To nejsou země vhodné pro školní výlety!“

„Dobře,“ ustoupila trochu Jitka. „Třeba bys nás nezvládl všechny najednou. Ale mohl bys nás tam brát po jednom. A není nutné denně, co takhle jednou za týden?“

Franta chvíli přemýšlel.

„Jsou tu ještě jiné problémy," řekl po chvilce. „Rodiče a škola. U mě si naši zvykli, ale jak by se vaši rodiče dívali, kdybyste se toulali po nocích? Jinak to totiž nejde, protože když je tady noc, je jinde ve světě den. Naopak do Afriky mohu jen ve dne, když jste ve škole."

„To je přece snadné, Fráňo!" opáčila vítězně Jitka. „Škola přece není o víkendech a do jiných míst světa to nebude problém, když to nebude často."

„No dobře," ustoupil Franta. „Nechám ale na vás, jak si to vyjednáte doma."

„Výborně!" pochvalovala si Jitka. „Takže – dneska mě doma Pavel zakamufluje, aby to vypadalo, že spím. Já zatím poletím s tebou. Říkal jsi do Brazílie a do Mexika? Príma!"

„Proč zrovna ty?" vyjel si na ni bráška Pavel.

„Protože jsem to vymyslela, Pájo!" odvětila mu, jakoby se divila, že nechápe něco tak samozřejmého. „Bude snad spravedlivé, když budu první na řadě, nemyslíte?"

Na to neměli odpověď. Měla pravdu, bylo to fér.

„Takže dneska – Brazílie, Mexiko a Indie!" zasnila se. „Vždycky jsem si přála podívat se do světa – a zrovna tam…"

„Ba ne!" vzepřel se Franta. „Nezlob se, ale do Mexika ne. Tam je to vážně o hubu, viděl jsem tam už několik mých známých v rakvi, i malé děti… ne, tam ne! Umím zmizet během tisíciny vteřiny, když zaslechnu podezřelý zvuk, ale nejsem si jistý, jestli bych se ještě stačil starat o tebe. Hele, změníme plán cesty. Brazílie zůstane, ale Mexiko přeskočíme rovnou do Indie. Tam je to přece jen bezpečnější!"

„Indie!" vydechla nadšeně Jitka. „To bude ještě lepší!"

„Dobře," přistoupil na to. „Takže rozchod domů, večeře a postel… Jitka se připraví, až ji zavolám, musí se sama nějak dostat z domu – nebudu ji tahat až z postele. Brazílie a Indie jsou horké, tak žádný kožich! Na další výlet v sobotu dopoledne do Afriky se připraví Rosťa a pak to podle situace dojednáme s ostatními. Dostane se na všechny."

S tím se rozešli. Frantovi rodiče partu srdečně vyprovodili.

„Pozdravujte od nás doma!" požádali je.

„Vyřídíme!" slibovali Culkovi i Lapkovi.

*****

Tentokrát Franta večer nespal ani na okamžik. Nebylo by to fér vůči

Jitce, která dosud neuměla spát v urychlení. Místo spánku je tedy čekala další šichta, ale Franta se utěšoval, že se to snad pro jednou snese.

Jitka čekala jako na trní, takže když se ozval, byla připravená. Dokonce mu oznámila, že čeká před domem, zakleknutá jako na mistrovství světa v atletice.

„Dobře – hned jsem u tebe!“ odpověděl jí s úsměvem Franta – a v témže okamžiku se zjevil vedle ní. Jitka opravdu klečela jako sprintér na pomyslné dráze.

„Vyskoč, otlačíš si kolena!“ pobídl ji. „V Brazílii je teď pozdní odpoledne, už nás tam čekají. Ale nesmí ti vadit, když tě teď zezadu obejmu. Před přemisťováním musím každého nadzvednout, aby se nedotýkal země.“

„Proč zezadu?“ obrátila se k němu čelem. „Zepředu to nejde?“

Zarazil se.

„Až dosud jsem každého přenášel takhle,“ ujistil ji.

„Není to proto, aby se ti nemohli vzpírat?“ napovídala mu. „Zezadu to nikdo nečeká, ale nemusíš se obávat, to ti u mě nehrozí!“

„No – je mi to nakonec jedno…“ ustoupil, jako už po kolikáté.

„Hele, když tě obejmu, pověsím se ti na krk a skrčím nohy, nebudeš mě aspoň muset zvedat!“ nabídla se.

„Já tě přece uzvednu!“ ujišťoval ji – jenže to už k němu přistoupila, objala ho oběma rukama kolem krku a přitiskla se k němu celým tělem.

Franta nikdy žádnou holku neobjímal, leda sestru v rámci běžných dětských tahanic, ale teď to bylo něco úplně jiného. Trochu ho to zaskočilo. K přemístění bylo vždycky nutné vytvořit jeden objekt, přemísťované musel k sobě už dřív pevně přitisknout, ale najednou jako by si až teď uvědomil, že objímá dívku – a ona jeho. Také by ji měl stisknout?

Zaváhal – tělem mu projelo zamrazení a jeho nerozhodnost se ještě protáhla.

„Na co ještě čekáme?“ zeptala se ho, když se pořád nic nedělo.

„Tak se tedy drž!“ vyzval ji a také ji objal, i když opatrněji než jiné.

Trhlo to oběma, ale to už nestáli v počínající noci na cestě za Lapkovým roubeným domkem. Kolem nich bylo náhle jasné odpolední světlo, stáli na obrovském pařezu v hájku podivných stromů, ze kterých visely trsy žloutnoucích banánů.

„Vítej v Brazílii!“ usmál se Franta a pustil ji. „Přistávací místa mám

zaměřená tak, aby nehrozily srážky s náhodnými předměty ani s lidmi. Tady je to ten pařez. Pojď, seskočíme!“

Pustila se ho trochu neochotně, ale když se chtěla rozhlédnout, nezbylo jí nic jiného. Ale – kdo by na jejím místě nebyl zvědavý? Za Frantou spatřila mezi stromy bílé stěny a hnědé střechy velikého stavení, vzdáleného sotva sto metrů.

„Tak pojď!“ vyzval ji a podal jí ruku. Popadla ho ochotněji než když ji předtím vyzval, aby ho pustila. Bylo znát, že se v úplně neznámém prostředí necítí úplně jistá a Franta byl pro ni jedinou jistotou. Už to, že by se bez něho těžko vrátila!

„Paráda!“ vydechla, když spolu seskočili na červenou štěrkovitou cestu.

Franta se tu choval jako doma a bez váhání vykročil směrem k bílému stavení.

„Zdejší hacienda patří rodině Mariána Velasquéze,“ vykládal. „Se svou paní Leticiou mají pět už starších dětí. Z nich jsou dva synové ženatí, dvě dcery vdané a poslední dceru jsem ještě neviděl, studuje v hlavním městě Capital Brasil. V haciendě s nimi bydlí i jejich čeleď, ostatní dělníci jsou z nedalekého městečka, ale všichni jsou hrozně milí, uvidíš!“

Dům velikostí odpovídal rozvětvené rodině i rozsáhlosti farmy. Čeleď zahrnovala celé rodiny, takže tu bydlela menší vesnice. Franta s Jitkou došli nepozorováni sotva do poloviny cesty k domu, když jim vstříc vyběhli dva mladší chlapci. Na nohou sandály, na hlavách slaměné kloboučky a oblečení byli do ponča – velikého kusu hrubé látky, připomínajícího spíš kobereček, navlečeného otvorem přes hlavu a přepásaného koženými opasky. Hned začali naplno křičet, jenže to bylo nejspíš španělsky a Jitka jim nerozuměla.

„Ty jim rozumíš?“ obrátila se na Frantu.

„Ani slovo,“ ujistil ji. „Ale s panem Mariánem se domlouváme anglicky. Umíš snad taky aspoň trochu, ne?“

„Ještě jsem mimo školu anglicky nemluvila,“ přiznala. „Spíš jsem četla na internetu, ale nevím, jestli porozumím mluvené řeči…“

„Kdybys nerozuměla, řekni si, aby zpomalili,“ poradil jí. „Také jsem je musel požádat, aby tak nedrmolili, ačkoliv se poslední dobou v angličtině rychle zlepšuji. To víš, když cizí řečí musíš mluvit často, učíš se rychle.“

Mezitím se z domu vyhrnulo pět dalších dětí, tentokrát to byly dvě dívky v širokých sukních, jedna v obyčejných džínách a jako poslední vyběhl

chlapec v džínách. Byl nejstarší ze všech a hned zamířil k Frantovi.

„Welcome, seňore!“ vítal je napůl anglicky a napůl místním nářečím. „Rádi vás vidíme – i vaši seňorínu!“

„To je moje kamarádka Jitka!“ představil ji Franta dětské společnosti.

„Girlfriend?“ ubezpečoval se chlapec.

„Not exactly,“ namítl Franta. „Jitka is true sister of my good friend Pavel.“

„Jo ták – sestra tvého přítele!“ pochopil konečně. „Proč je tu ale bez bratra?“

„Protože unesu jen jednoho člověka,“ odvětil stručně Franta. „Víš přece, jak nenadále se objevuji – jenže to mi nedovoluje vzít Jitku i jejího bratra. Chápeš?“

Chlapec se trochu zarazil, ale rychle se vzpamatoval a zatímco to očividně překládal ostatním, vedl je do hlavního vchodu haciendy, kde jim vyšel vstříc starší muž, oblečený jako zdejší – nejnápadnější na něm bylo pončo, slaměný klobouk, ale místo sandálů měl na nohou kožené holínky a na nohou kožené jezdecké kalhoty.

Chvíli se častovali zdvořilostními výrazy, kterým už Jitka jakž takž rozuměla. Přitom došli až do velikého pokoje, kde je stejně vřele přivítala paní domu – starší opálená žena.

„Předveď nám svůj výtvor!“ vyzval ji pan Velasquéz.

Děti usadily Jitku a Frantu k velkému stolu do velikých židlí, nejprve před ně a pak kolem celého stolu rozestavily talíře, zatímco paní spěchala z pokoje, aby se rychle vrátila s velikou mísou. Další chlapec současně přinesl velikou nerezovou bandasku.

„Připravuji jim zdejší speciality,“ vysvětloval Jitce rychle. „Děláme to tak, že mi uvaří nějaké zdejší oblíbené jídlo a já je převedu do taesi. Pomůžeš mi s tím?“

„Já přece taesi dělat neumím!“ namítla.

„To vím,“ řekl. „Jenže paní Leticia mi toho pokaždé navaří obrovskou mísu, to se nedá sníst. Přitom mi stačí vzorek, abych pochopil, jak to má vypadat a chutnat. Na homogenní jídla, jako třeba zdejší kaše, fazole a tak… by mi stačila jediná lžíce, jenže oni nedají, dokud nesním celou porci. Pomůžeš mi to sníst?“

„Jen aby nám toho nedali dvakrát tolik!“ starala se. Ale nebylo jí to proti

mysli. Kdy se jí zase poštěstí ochutnat pravé brazilské jídlo? A ke všemu v pravé brazilské haciendě?

Velasquézovi to pochopili jako příležitost ke společné večeři. Hosté měli sedět vedle hospodáře a ostatní už se rozsadili, jak byli zřejmě zvyklí. Bylo vidět, že společné jídlo pro ně nebylo nic neobvyklého, jen tu dnes byli navíc na čestném místě hostů Franta a Jitka.

Jídelna se rychle zaplnila. Bylo tu několik dospělých, Jitka se ani nevyznala, kdo jsou přímo farmářovy děti a kdo se sem přiženil či přivdal, byla to ale veselá společnost, takže se necítila jako vetřelec. Jídlo bylo vynikající, bylo v něm zřejmě maso a fazole, ale ostatními přísadami si Jitka jistá nebyla – až na chilli, nebo hodně pálivou papriku, takže jí po první lžíci vhrkly do očí slzy. Stačilo ale naznačit a už měla před sebou sklenici červené limonády. Barevně se sice tvářila jako naše česká malinovka, ale malinovou chuť neměla a Jitka ani nepoznala, z čeho je. Byla mírně sladkokyselá a osvěžující, přestala tedy uvažovat nad jejím původem a zapíjela tu pálivou masitou kaši s fazolemi.

Franta jedl málo, mnohem víc přitom přemýšlel. Občas něco plivl do kovové bandasky, ale nikdo se nad tím nepozastavoval, ostatně i Jitka už věděla, že tak vyrábí přizpůsobené podhoubí nového druhu taesi.

Konečně odstrčil bandasku, kterou sám hospodář pan Velasquéz odnesl jako posvátný předmět z místnosti. Bylo znát, že to nedělá poprvé, protože se na nic neptal a sám věděl, co má udělat. Ani ostatní neprojevovali žádný údiv, jaký by asi byl namístě, kdyby to neznali.

Teprve teď se mohl Franta pustit do jídla s požitkem. Porce před ním ale byla velká a to předtím Franta i Jitka doma večeřeli! V Čechách byla přece noc, lidé většinou spali, ale tady byl teprve večer.

Nakonec u jídla vzdychali oba. Jitka měla pravdu – byli dva, takže dostali dvě veliké porce a Frantovi mohla pomáhat jen morálně. Aby neurazili hostitele, vyprázdnili talíře do dna, ale přídavek už oba svorně odmítli.

„Už jsem jim vysvětloval, že sem přicházím po naší večeři, takže si určitě nepřidám, ale vždycky mi přídavek nabízejí," postěžoval si Franta neslyšitelnou rusalčí řečí Jitce. „Asi to patří ke zdejším zvykům. Naštěstí to bude spíš zdvořilostní nabídka."

„A co teď?" vyzvídala stejnou cestou Jitka.

„Tady jsme pro dnešek skončili," řekl jí pořád neslyšně. „Rozloučíme se a půjdeme."

Pak se zdvihl ze židle, ale ještě si neodpustil poklonu paní domu s tím, že její umění teď bude kralovat celé Brazílii – jako už skoro všechno předtím.

Jenže pak se neubránili pozvání pana Velasquéze na *bleskovou prohlídku* výrobny. To vlastně zajímalo oba, takže nebylo třeba ani velkého přemlouvání. Vyšli zadním vchodem na veliké nádvoří, obklopené drobnějšími stavbami – byly tu stáje, různé kůlny, ale i domky. Vzadu za tím vším stála poměrně nová, rozsáhlá hala výrobny, členěná do několika traktů.

U vchodu hlídkovali strážní – jak pan Velasquéz vysvětloval, někdo se pokoušel vkrást do výrobny – vetřelci sice před peóny utekli, ale od té doby tu pořád někdo hlídá. Nedalo se ani říci, zda to měla být od konkurence průmyslová špionáž nebo sabotáž. Pan Velasquéz sice podle dohody s Frantou sousedy o taesi ochotně proškolil a poskytoval jim i spóry všech druhů, jenže sám měl vždycky před nimi náskok, protože Franta vyvíjel nové druhy pro Jižní Ameriku jen u něho.

Hala byla zařízená moderněji a velkoryseji než výrobní hala Culkových v Čechách. Vaničky byly zavěšené na pohyblivých řetězových pásech, díky kterým objížděly halu různě klikatými cestami. Na jednom konci je plnili biomasou – nechutnou rozemletou zelenou hmotou, podle všeho sklizenou bez ladu a skladu na polích, naproti do nich očkovali spóry taesi a současně podle druhů spór označovali. Řetězové dopravníky je pak vynášely až pod střechu, kde se kultury rozrůstaly a až na konci haly projížděly podél balících linek, kde probíhala nepřetržitá sklizeň. Linek bylo víc a i teď večer byly v chodu – obsluhovalo je více lidí než kolik jich zaměstnávali Culkovi v Čechách. Bylo to pochopitelné. Zdejší farma dnes zásobovala celou obrovskou Brazílii a ačkoliv Velasquézovi partneři produkovali další tuny potravin, šlo o mnohem větší počet lidí než v Čechách,

Na konci dlouhé haly byly dlouhé nákladní rampy, kamiónová a železniční. Potraviny se po zabalení nakládaly do kontejnerů, překládaných velkými portálovými jeřáby buď na kamióny, nebo na železniční vagóny. I teď večer tu panoval čilý ruch.

„Tady zásobujeme miliony," řekl pyšně pan Velasquéz. „Máme nejpestřejší sortiment – díky seňorovi Františkovi. Naše obchodní oddělení

přijímá denně stovky hromadných objednávek podle nejnovějšího internetového katalogu. Dnes bude aktualizovaný – díky seňorovi Františkovi. Ostatní výrobci mají pochopitelně sortiment slabší, ale dohánějí to množstvím – spousta lidí si zvykla na jednodušší stravu a drží se jí ze zvyku i nadále – ačkoliv neděláme významný cenový rozdíl mezi jídly prostými a luxusními – díky seňorovi Františkovi.“

Franta se hned obrátil rusalčí řečí k Jitce, aby jí něco doplnil.

„Tak jsme se dohodli hned na počátku. Podmínka je, že cena nesmí být nikdy vyšší než u tradiční výroby, i kdyby se jim podařilo konkurenci úplně zlikvidovat. Je to jen pojistka – oni to dodržují sami, i pro ně je výhodnější nízká cena, ale velké množství, než naopak.“

Jitka obdivovala rychlost nakládání. Zabalené potraviny se nejprve vršily na palety, elektrické vysokozdvižné vozíky je skládaly do kontejnerů a jeřáby, obkročmo pojíždějící nad rampou, je usazovaly na silniční i železniční podvozky.

„Odsud se taesi vozí nejen do Brazílie, ale do celé Jižní Ameriky,“ pokračoval Franta anglicky a nahlas, aby mu rozuměli nejen Jitka, ale i ostatní. „Jak vidíš, spolupráce úspěšně pokračuje. Velasquézové se starají o přípravu vzorků – ve velké míře je paní Velasquézová vaří nebo shání, já je převádím na taesi a tady se již nakládají a rozvážejí.“

„Ještě jsme vynechali skladiště a mlýny na biomasu a přípravnu spór,“ pokračoval pan Velasquéz. „Jsou v bočních křídlech haly. Výroba biomasy je poměrně primitivní, takže není tak zajímavá, zato přípravna spór je naše chlouba a nejpřísněji střežené pracoviště.“

„Mám dnes ještě několik dalších míst k návštěvě,“ přerušil ale Franta jeho chválu a řekl, že se musí rozloučit. „Vy dnes máte další druh taesi, uvidíme, jak se osvědčí.“

„Jistě dobře jako vždy, seňore,“ kývl souhlasně hlavou pan Velasquéz. „Respektujeme i váš spěch, jistě nás zase brzy navštívíte. Leticia se určitě zase vytáhne.“

„Objevím se tu jako vždycky,“ slíbil Franta. „A připravte raději nějaké ovoce. Myslím, že je na ně sezóna, takže může být čerstvé a v nejlepší kvalitě. Stvořit podle toho taesi bude zaručeně nejvýhodnější.“

„Je-li to vaše přání, zařídíme to,“ ukláněl se pan Velasquéz. „Budete jistě spokojený.“

„Tak tedy – adiós!“ řekl Franta.

Obrátil se k Jitce a požádal jí, aby se ho zase chytila, že poletí jinam.

Jitka se ovšem nenechala přemlouvat. Přitočila se k němu, objala ho kolem krku, až se na něho celá pověsila a ještě pokrčila nohy, aby se nedotýkala země. Tentokrát to očekával, takže ho to už tak nerozhodilo, jako poprvé.

Prásklo to – a byli opět jinde…

*****

Tentokrát se objevili na hřbetě slona – ne skutečného, jen kamenné sochy. Kamenný slon drtil chobotem kamenného řvoucího tygra poblíž vysoké zdi nepříliš velikého chrámu, neuvěřitelně krásně zdobeného ornamenty, obrazy zvířat a lidí.

„Pozor, Jitko!“ varoval kamarádku Franta. „Tady mám letiště výš, musíme se dolů snést jako letadla.“

Jitka ho přestala objímat, ale hned se chytila jeho ruky, aby se mohli snést spolu. Ale to už se nedaleko od nich rozezvučel veliký chrámový zvon.

„Teď musíme vytrpět oficiální přivítání,“ upozornil Franta kamarádku rusalčí řečí, ale to už se k nim palmovým stromořadím klusem blížil podivný průvod.

„Co je to za lidi?“ zajímala se.

„Služebnictvo sáhiba Suníla Kumára,“ řekl jí. „Jsme totiž v Indii.“

„A je tady večer – nebo ráno?“ znejistěla, neboť si uvědomila, že se zřejmě přesunuli na další kontinent.

„Je velice časné ráno,“ ujistil ji. „Když u nás začínal večer, tady byla hluboká noc. Ale v Brazílii u Velasquézů jsme se pár hodin zdrželi, Země se stačila pootočit, takže tady už svítá. Ale jak vidíš, mají tu hlídku, která sleduje mého přistávacího slona. Nestihl jsem jim to rozmluvit. Nakonec – služba hlídače slona je pro pár místních lidí vítaná a když si to tak uvědomíš, je to taky zaměstnání. Ber to tak, že každý sluha dostává nějaký plat, všichni živí rodiny, zkrátka – přej jim to.“

„Kdyby měli na dveřích zvonek, nemuseli by hlídat, kdy přiletíš!“ usmála se.

„To jsem jim už navrhl, ale bez úspěchu,“ usmál se. „Tady si potrpí na pompéznost, ale dá se to vydržet.“

To už před ně postavili bohatě zdobená nosítka a nedali jinak, než aby si

nastoupili. Čtyři silní nosiči je pak opatrně zdvihli a nesli palmovým stromořadím. Před nimi kráčela místní kapela a vyhrávala táhlou melodii s doprovodem dvou velkých bubnů.

„Pro létající lidi přímo potupa!“ komentovala to Jitka polohlasem česky. „Kdybychom normálně letěli, viděli bychom toho víc.“

Pravda, okénka nosítek nebyla zrovna panoramatická a ještě je zčásti zakrývaly krajky záclonek – ale skrz palmy byla vidět jen jakási zahrada se spoustou květin.

„Nejsme pro ně velkou zátěží – nesou nás čtyři chlapi,“ snažil se to udělat přijatelnější. „To máš čtyři jakž takž zajištěné rodiny.“

„Víc se mi líbili Velasquézovi – ti dávali lidem aspoň pořádnou práci.“

„Zato Kumár dává práci více lidem,“ oponoval jí Franta. „Tu pořádnou práci dělají lidé v jeho výrobnách, ale další si přivydělají jako služebnictvo a celkově jich je víc.“

Nosítka se jemně houpala a hudba k tomu hrála. Jitka si po straně zívla. Tahle cesta se je snažila ukolébat a uspat – a protože měli touhle dobou spát, museli se oba přemáhat.

„Jo – a varuji tě!“ vzpomněl si rychle Franta. „Když chceš mít nějaké vtipné poznámky, použij rusalčí řeč a nespoléhej se na češtinu! Sáhib Suníl Kumár umí slušně česky a jeho paní Lia taky. Oni se totiž poznali na studiích v Praze, takže spolu doma hovoří česky, když nechtějí, aby jim ostatní rozuměli, případně anglicky ve všech ostatních případech.“

„Proč ne indicky?“ zajímala se.

„Protože by si nerozuměli,“ usmál se Franta. „Víš, Suníl je zdejší, ten se ještě dohovoří místním nářečím se služebnictvem i sousedy, ale paní Lia pochází ze vzdálené oblasti Indie, kde se hovoří úplně jiným jazykem. Ale to není nic divného, Indie má tolik místních nářečí, že je pro ně angličtina požehnáním. Bez ní by se tady vlastně nikdo pořádně nedohovořil. Proto tady umí anglicky každý. Pro styk s okolním světem je to další obrovská výhoda – je to jedna z mála výhod kolonizace, která přetrvává i po odchodu Angličanů.“

„A ty se s nimi bavíš anglicky?“

„Já jako správný lenoch dávám přednost češtině. Už protože je Sunílova čeština lepší než moje nebo tvoje angličtina. Ale občas si vypomůžeme anglickými slovíčky, je to přece jen už dost dávno, co byli Kumárovi v

Československu. Jo – a paní Lia do řeči občas míchá slovenštinu, na koleji totiž bydlela s jednou Slovenkou.“

„Zajímavá rodina!“ usmála se Jitka. „Jak asi mluví jejich děti – mají vůbec nějaké?“

„Jo – ti jsou nejlepší. Umí česky, anglicky i místním nářečím jako jejich taťka, protože si venku hrají se zdejšími dětmi. Navíc se učí francouzsky a pár slov znají i z nářečí matky – občasnému míchání slov se paní Lia zřejmě nevyhne. Ale na pořádný rozhovor by to asi nestačilo. Mají jich šest – nejstarší už jsou dospělí, nejmladší asi jako my.“

Na konci palmové aleje si náhle Jitka všimla velkého paláce, kam očividně směřovali.

„Prosím tě – ten Kumár je nějaký zdejší šlechtic, nebo co?“ zeptala se Franty.

„To sice ne, ale z chudé rodiny nepochází,“ usmál se Franta. „Už protože mohl studovat v Československu. Tady byl od začátku úspěšný. Zastupoval české podniky a dařilo se mu. Tenhle palác koupil v dražbě po nějakém rádžovi, zemřelém bez dědiců. Zájemců prý moc nebylo, takže se cena nevyšplhala mimo jeho možnosti. Teď si tu hraje na sáhiba, ale musím mu přiznat, nechová se jako despota a dává práci lidem, kteří by o ni jinak nezavadili. Teď si to teprve může dovolit – taesi jsou přece jen zlatý důl.“

„A dělí se o to s někým, jako Velasquézovi v Brazílii?“

„Jistě, to byla má podmínka,“ ujistil ji Franta. „Má samostatné pobočky po celé Indii.“

„Dál ne?“

„Víš, Jitko, Indie je co do stravování svérázná,“ vzdychl si. „Indové by nepřekousli, kdyby bylo něco z hovězího masa. To je tu jen pro cizince a pro muslimy, kterých tu žije dost – těm se zas nezavděčíš vepřovým. Sousední Pákistán i Bangladéš obývají muslimové, taky na ně musíme brát ohled. Čína je co do sortimentu jídel úplně svébytná, tam mám jiné centrum.“

„A ty všude děláš krajové speciality?“ došlo jí.

„Přesně tak!“ usmál se. „Na světě se vaří tisíce druhů jídel a všem národům se naším vepřo-knedlo-zelo ani svíčkovou prostě nezavděčíš. Vepřo-knedlo-zelo by ti hodili na hlavu muslimové a svíčkovou Indové. A mohla by sis gratulovat, kdyby ti přitom nerozbili hlavu! Mohli by to taky pochopit jako děsnou urážku!“

„A ty máš takhle pokrytou většinu světa, že?“

„Nemám,“ zamračil se trochu. „Kongres Spojených států zakázal taesi zákonem. Jako by z oka vypadl zákazu Evropské unie ***geneticky neschválených*** potravin – ani nevím, kdo od koho opisoval, vyšlo to skoro současně. Evropa naštěstí není zvyklá na tornáda, takže jsme u nás byrokraty zastrašili, ale v Severní Americe nemám na překonání byrokratického odporu sílu. Na tornáda jsou zvyklí a dokud neteče krev, Amíci nad tím mávnou rukou. Opatrnost budu potřebovat u muslimů, ajatolláhové mohou prohlásit taesi i bez vepřového za neslučitelné s Koránem, horror očekávám i u židů s jejich košer systémem, který prostě nechápu. Nadějné je to ale v Rusku, tam to rozjíždím ve velkém, jen se obávám, aby si toho nevšimlo Jeho Veličenstvo ruský car prezident, tam se dá pořádný podraz teprve očekávat. Oříškem bude Anglie. Tam je všehochuť, že ji odkládám až po obecném vyřešení muslimů.“

„Ale i tak – je to přece největší skok v potravinách od vynálezu ohně!“

„To ano – ale ne naší zásluhou,“ namítl. „Veškeré zásluhy patří opalychům. My lidé to na Zemi spíš kazíme než abychom tomu prospěli.“

Průvod mezitím dorazil k velkému paláci a zastavil před sloupořadím před vchodem. Tam už je čekala sympatická dvojice – usměvavý Ind v bílém šatě a Indka v bleděmodrém sárí s červenou skvrnou na čele.

„Copak? Dneska jste dva?“ uvítal je Ind česky, sotva vystoupili z nosítek.

„Dobrý den!“ pozdravila ho Jitka, které čeština hostitele dodala kuráž.

„A dokonce dívčina?“ podivil se Ind.

Zřejmě to nepoznal hned, Jitka mu mohla z dálky a v džínách připadat jako kluk.

„To je Jitka, sestra mého kamaráda,“ představil ji Franta manželům Kumárovým.

„A tohle jsou pan a paní Kumárovi,“ obrátil se k Jitce, spíš ze zdvořilosti než že by to opravdu potřebovala – koho jiného by tu mohla čekat?

Hostitelé pokynuli hostům do pompézního vchodu do paláce. Paní Lia nabídla ruku Jitce, aby dámy mohly vstoupit první, Suníl s Frantou kráčeli za nimi. Dva sluhové v livrejích před nimi otevřeli těžké dvojkřídlé dveře a pak je za nimi zavřeli. Uvnitř byla skvělá vstupní hala, osvětlená mnoha lustry, s podlahou pokrytou koberci a po obou stranách s točitými schodišti, které se nahoře sbíhaly na společné podestě – paní Lia si zvolila pravé,

vystoupili tedy po něm. Dalšími dveřmi vstoupili do další chodby s mramorovou podlahou, ale těžkým kobercem uprostřed, ale to už je komorník uváděl do ještě skvostnější jídelny. Tady už nebylo jediné místo, kde by byla vidět podlaha – všude samé koberce, stěny pokryté zlatými vzory a na oknech těžké záclony z jistě drahých látek.

A všude sluhové v bohatých livrejích.

„A to tu nejsme ohlášeni!“ podotkl Franta rusalčí řečí jen pro Jitku.

Ohlášeni možná nebyli, ale byl tu připravený obrovský stůl pokrytý jídly, jaké Jitka ještě nikdy nespatřila. Pravda, některé položky v ní nevzbuzovaly přílišnou důvěru, zejména když bylo znát, že pocházely z hadů nebo ze žab. Ani talíře smaženého hmyzu nebo červů se jí nezamlouvaly. Zato ovoce tu byl výběr, až oči přecházely. Jitku napadlo, co z těch jídel je přírodních a co už je taesi – no, přírodní byl nejspíš hmyz, ale nic tu nebylo ani trochu zkažené, což by zase mohlo ukazovat na taesi.

„Můj čas je příliš drahý, než abych jej ztrácel jen tak,“ řekl Franta. „Připravili jste něco, co si zaslouží analýzu a přeměnu?“

To už další sluha přinášel k nevelkému stolečku s ozdobně kroucenými nohami stejně ozdobnou židli, kam se měl Franta posadit. Franta skutečně neztrácel čas, sedl k velkému talíři a chvíli nad ním přemýšlel. Malou stříbrnou lžičkou si z talíře vybíral kousky vzorků, které postupně ochutnával. Přitom si čas od času odplivl do stříbrného poháru. Bylo vidět, že tady se dbá víc na honosnost než na účelnost, ale účelu se dalo dosáhnout různými cestami.

Paní Lia mezitím pozvala Jitku ke stolům a nabízela jí jednotlivé lahůdky. Jitka se ale vyhnula skoro všemu – zejména hmyzím pochoutkám.

„Odpusťte mi, ale já už jíst nemohu!“ požádala provinile paní Liu. „U nás je teď noc, my jsme byli místo spánku nejprve v Brazílii a teď tady – opravdu se do mě nic nevejde!“

„Byli jste jistě u Velasquézových, že?“ ubezpečovala se paní Lia s úsměvem. „Známe to, Franta není po nich *schopný voľačo zjesť.* Ale *vemtě* si aspoň víno, *také* v Praze nemáte!“

„Nejsme z Prahy,“ namítla Jitka, ale hrozen si s díky vzala. Paní Lia měla smysl pro to nejlepší, co mohla nabídnout – hrozen byl veliký, plný osvěžující sladkokyselé šťávy, které ani Jitka neodolala – i když i jeho kuličky ďobala pomalu.

Oči by jedly, ale žaludek už nemohl.

„Budeme se muset vrátit domů," řekl po chvilce Franta, když skončil analýzu a syntézu nového druhu taesi.

„Mysleli jsme, že má vaše nečekaná návštěva jiný smysl než pracovní!" podivil se pan Suníl Kumár. „K čemu by tu potom byla ta dívenka?"

„Jitce se chtělo doprovázet mě na mé noční cestě," vysvětloval mu Franta s úsměvem. „Je tu opravdu jen jako náhodný divák."

„Já jsem v první chvíli doufal, že jsi ji sem přivedl s jiným úmyslem!" řekl pan Suníl.

„S jakým úmyslem?" nechápal Franta. „Prostě chtěla vidět kus světa!"

„Mysleli jsme, že jsi ji sem vzal, abys tady domluvil její svatbu!" dodala paní Lia.

Franta i Jitka překvapením strnuli a podívali se na sebe, přičemž Jitka zčervenala jako pivoňka a Franta se také necítil příliš jistě. Tohle věru nečekali!

„To snad ne!" vzpamatoval se ale po chvilce. „Vždyť jí je sotva dvanáct let!"

„To je přece ideální věk na vdávání – pokud nechce nejprve studovat." opáčil Ind.

„No – jednak Jitka teprve studuje, ale za druhé – u nás je zákonem sňatek v tom věku velice přísně zakázaný!"

„Ale kdyby se vdávala tady, nikomu by to nevadilo," namítal Ind.

„Kdepak!" otřásl se Franta. „To už by se nikdy nemohla podívat domů, protože by to tam bylo trestné. A vždyť tady nikoho ani nezná!"

„To snad není nutné," nedal se vyvést z míry Suníl Kumár. „Mohl bys přinést jen její podobiznu, fotografii nebo sošku – to by mohlo stačit."

„U nás se takhle svatby nedomlouvají," odvětil rezolutně Franta. „Vy dva jste se přece taky potkali v Čechách a nedomlouvali si to přes obrázky, ne?"

„Však nám to tady celé příbuzenstvo z obou stran patřičně zkritizovalo!" usmál se pan Kumár. „Ale co kdybych mladé slečně ukázal naše syny – stačily by snad podobizny, mohla by si sama vybrat, když už je to u vás zvykem. Našemu nejmladšímu synovi bude patnáct, byl by to pro ni ideální manžel! Jsme bohatá rodina, neměla by se tady špatně."

„Ale její rodiče budou proti!" namítal Franta. „U nás by to bylo proti zákonům."

„Tak to můžeme jen stvrdit dohodou," nabízel dál Ind. „Sepíšeme svatební smlouvu, ale obřad se vykoná teprve až to bude možné i u vás. Zatím může bydlet v Čechách, dáme jí k ruce pár sluhů – komornou a šoféra s limuzínou – ať si zvyká, jak se bude mít tady!"

„Z toho nic nebude!" vložila se do rozhovoru i Jitka. „Mně se líbí v Čechách. Tady se jedí hadi, žáby a hmyz, na to bych si nezvykla. A nezlobte se – vašeho syna jsem neviděla, ani nechci vidět. Možná je bohatý, může být i krásný, ale najděte si pro něho nějakou zdejší krásku, já tady a s ním prostě nebudu! Víte – já bych chtěla radši Frantu!"

„Ó – tak to promiňte!" ulekl se Ind. „To je ovšem jiná! To jsem pochopitelně nemohl tušit! V tom případě… ale vy, pane Františku, máte snad sestru! Co kdybychom dohodli svatbu pro ni? Ta si vás přece vzít nemůže!"

„Nechme to raději na jindy!" odmítl další jednání Franta. „Dnes toho máme za sebou příliš mnoho! Nespali jsme a opravdu už musíme domů!"

„Dobře, nebudeme vás již zdržovat!" ustoupil pan Suníl Kumár. „Víme, že je váš čas příliš drahý."

„Prosím – nechte kolem nás trochu místa!" požádal je Franta. „Víte přece, jak odlétám. Jindy to není tak nutné, ale dneska letíme dva!"

Hostitelé, ale i služebníci okamžitě ustoupili.

„Chyť se mě – letíme!" nařídil Franta Jitce.

Splnila jeho prosbu a objala ho jako dnes už několikrát, ale tentokrát se sotva stačila odlepit podrážkami od koberců, pocítila pekelné trhnutí a když leknutím mrkla a pak opět otevřela oči, poznala, že oba stojí na vršku nad jejich domem na velikém oblém balvanu.

Noc už ztrácela svou sílu. Slunce ještě nevyšlo, ale už bylo vidět. Svítalo. Dole nad vsí se vznášela ranní mlha, na trávě se třpytila ranní rosa. Z dálky se ze vsi ozvalo kokrhání a pak ještě štěkot psa, ale jinak bylo ticho.

„Jsme doma!" řekl ulehčeně a pustil ji z objetí.

„Nádhera!" vydechla, také se ho pustila a seskočila opatrně na trávník mokrý rosou.

„No – rozsekla jsi to tam pořádně!" usmál se na ni obdivně a také seskočil. „A víš, co je na tom nejpikantnější? Že to Kumárovi nejspíš mysleli vážně!"

„Myslíš?" zrudla opět, jako tam v Indii.

„Oni by tě snad opravdu, rovnou a bez cavyků provdali za nejmladšího syna!“

„Vážně?“ podívala se na něho pátravě, jestli si z ní nedělá legraci.

„Víš – oni už jsou doma z Československa příliš dlouho,“ omlouval je Franta. „Asi už zapomněli, jaké to bylo u nás. U nich to je opravdu tak, jak říkali. Kdybychom se nebránili, dali by přinést stůl s psacími potřebami k sepsání svatební smlouvy – a pak by jim to těžko kdo rozmlouval. Ještě že tě napadl tak krásný fígl, jak jim vzít vítr z plachet!“

„No, víš…“ trochu se zakoktala i ona. „Víš ale, co je na tom úplně nejpikantnější?“

„Ještě něco horšího?“ hádal Franta nedůvěřivě.

„Jak se to vezme,“ řekla vyhýbavě. „Horší – lepší… Ale mohl bys to už uhodnout!“

Franta se na ni podíval s podezřením.

„Uhodnout?“ zavrtěl hlavou. „Ale co?“

„Že jsem to taky myslela vážně!“ řekla znenadání až příliš rázně.

Jenže na jeho odpověď už nečekala. Odrazila se a klidným plachtěním klouzala ranním vzduchem bez rozloučení a bez ohlédnutí přímo k domovu.

Franta zůstal stát jako solný sloup.

*****

Afrika

Večer Franta zrušil vyučování. Probdělá noc se u Jitky projevila už ve škole, ale naštěstí to učitelé pochopili jen jako ojedinělou indispozici a nedělali z toho problém. Franta to ale poznal také. Jen se na Jitku podíval a ani nezačal rozdávat paměťové drogy.

„Jeden vynechaný den nás nezabije," rozhodl. „Ještě že je pátek! Ale další cestování musíme naplánovat lépe, aby se to tak nepříznivě neprojevilo. Naštěstí je zítra volno, takže hned ráno vezmu s sebou Rosťu do Afriky."

„Poslyš – ty nejsi ospalý?" zeptal se ho trochu podezíravě Rosťa. „Slyšel jsem, že by Jitka dneska potřebovala podpěru hlavy, jak jí padala ospalostí – a ty nic!"

„Vyspal jsem se urychleně," vzdychl si Franta.

„A nemohl bys nás to taky naučit?" zavětřil Rosťa.

„Ne," zavrtěl hlavou. „Úplně stačí, když se tím huntuju já."

„Tak moc to snad vidět nebylo!" mračila se Jitka. Ale svědectví spolužáků z její třídy bylo jednoznačné. Jitka byla tak ospalá, že se nedokázala na nic soustředit.

„Mělo mi to dojít," vzdychl si Franta. „No nic, chybami se člověk učí…"

Rosťa a Jitka se pak rozloučili a odešli. Rosťa doprovázel Jitku s jistým pochopením, ale Jitce sršely z očí blesky. Na cestě před jejich domy, kde by se tak jako tak rozcházeli, se najednou zastavila a obrátila se na Rosťu.

„Jdi domů sám," požádala ho. „Já si ještě musím něco vyřídit!"

Pak udělala něco, co nečekal – vznesla se do výšky, přeletěla hřeben střechy roubenky Lapkových a zmizela v počínajícím večerním šeru. Rosťovi nezbylo než se obrátit k domovu, ačkoliv nechápal, co se vlastně děje.

Jitka vzletěla tak, aby nedala Rosťovi najevo, kam má opravdu zamířeno, ale jakmile se přehoupla přes střechu, změnila směr a rychle doplachtila na místo, kam ji před chviličkou Franta přivolával. Vlastně – je to naše první rande! uvědomila si radostně. Ale trvalo mu to! Mohl ji přece vyzvat rusalčí řečí už ve dne. Ale co, utěšovala se, kluci mají delší vedení. Ačkoliv ho to napadlo už první večer, mohlo to být ještě horší.

Franta už tam na velikém oblém kameni seděl a čekal na ni. Nedivila se, bylo to přece jeho přistávací místo. Mohl se sem dostat v tisícině vteřiny a

nejspíš to tak udělal, bylo by mu to podobné. Přistávala vedle pomalu, opatrně, aby to nevypadalo, že spěchá. Klukům se nesmí dávat najevo nadšení, byli by moc na koni!

„Posaď se," pokynul jí suše na volné místo na kameni vedle sebe.

No to snad ne! Tak příšerně neosobní tón jí připadal jako ledová sprcha. Hned na úvod jí úplně zkazil náladu – to snad ani nemůže myslet vážně!

„Mě nohy nebolí," odvětila a zůstala stát trucovitě před ním.

„Nedělej ramena a posaď se!" trval na svém důrazněji. „Vinnetou říkal, že muži mají při jednání sedět. A to se netýká jen mužů, máme přece rovnoprávnost."

Až teď si všimla, že sem donesl složenou deku, aby se jim na kameni měkčeji sedělo. Ta starostlivost ji trochu obměkčila, ale ten hrozný tón!

„Když jednal Vinnetou s Oldou Šetrným, zalézaly ženy do vigvamů a trpně čekaly, jak to dopadne," zavrčela ještě, ale posadila se na deku. Doufala, že ji teď vezme aspoň kolem ramen, ale k ničemu se neměl, seděl jako dřevo a pořád mezi nimi byla mezera. On je vážně tak nedovtipný, říkala si, ale víc už mu to přece usnadnit nemůžu!

„Tak tedy…" vzdychl si. „Tys to u Kumárů myslela vážně… holka nešťastná, co tě to napadlo? Vždyť je nám oběma teprve dvanáct!"

Tak – a ještě jí snad chce dělat mravoučné kázání? Tím by to teda dovršil!

„No a?" odsekla jedovatě. „Kdo měl na mysli hned svatbu? Kumárovi! A mysleli ji tak vážně, jak by to nás dva ani ve snu nenapadlo. Ale copak musíme myslet hned tak daleko?"

„Hele, nemysli si, že tě nechápu," začal Franta mírněji, ale ani teď se nepohnul. „Jen tě musím důrazně varovat. Nejsem si vůbec jistý, jestli jsem zrovna já ten pravý kluk pro tebe. Zasloužila by sis někoho lepšího."

„Lepšího?" opakovala po něm, ale naštvaněji. „Jak to myslíš?"

„Nedivil bych se, kdyby ses zakoukala do Rosti. Je starší, znáš ho jistě od malička a je to pořád vůdce party – občas mu sice lezu do rozhodování, ale většinou jsem mimo, takže se poměry v partě zase tolik nezměnily – až na to, že se k vám přidala Lída."

„A nevšiml sis, že jsem po Rosťovi předtím, než jste se přistěhovali, vůbec nekoukala?"

„To jsem si všimnout nemohl, to jsme tu ještě nebyli," odvětil klidně.

„No tak ti to říkám a nezbude ti než mi to věřit!“ řekla, ale nevydržela v jedovatém tónu a přešla na měkčí. „Hele, Fráňo, vždyť o tak moc nejde. Svatba je blbost, ta by mě ani nenapadla. Ale… nemusíme hned všechno, stačilo by jen málo, snaž se mě trochu pochopit!“

„Vždyť se snažím, proč myslíš, že jsme teď tady?“ odvětil. „Ale chtěl bych… musím tě tak trochu varovat. Takže ti nejprve budu muset dát pár vědomostí z anatomie.“

„Nemusíš!“ urazila se. „Ty mi dala maminka už dávno, říkala, že mě poučí raději dřív, než aby bylo pozdě, když pořád lítám s klukama Culkovýma! Holky se tohle dozvídají dřív než kluci, víš?“

„Aha!“ polkl trochu rozpačitě. „Jenže já nemám na mysli vědomosti o sexu, jestli jsi to pochopila takhle.“

„A o čem tedy?“ zarazila se trochu.

„No, trochu to souvisí, ale hlavní problém je jinde,“ koktal a nevěděl jak začít. „Jak ti to mám… víš, největší zádrhel je v tom, že já už… tak trochu… nejsem člověk…“

Ztuhla a podívala se na něho s rozšířenýma očima. Tohle byl pro ni naprostý knokaut, jaký rozhodně nečekala.

„Jak to… jak to myslíš?“ vyhrkla po chvilce. „Ty… ty nejsi Lídin brácha?“

„To jsem,“ odvětil rychle. „Jenže… víš… už to nejsem tak úplně já…“

„Tomu nerozumím,“ namítla zmateně.

„No právě! Tak se raději vrátíme k té anatomii, jo?“

„Proč zrovna k anatomii?“ protestovala, ale už jen chabě, vlastně nevěděla proč.

„Protože na ní je postavené moje varování,“ řekl. „Víš, když to vezmeš důsledně, ani ty nejsi úplně stejná holka, jako před rusalčím utancováním. Nebo si myslíš, že rusalčí řeč, lítání, energie a zrychlení času patří do kouzel a černé magie? Kdepak! Rusalčí chitsalva je děsně složitá operace, prováděná na dálku a v urychleném čase. Při té rychlosti ani pořádně nevnímáš, co s tebou dělají. Kdo během změn uteče, tomu v hlavě zůstane nezahojená rána a nepříjemné příznaky… to asi víš. Na konci je ale člověk v pořádku, jenže má v hlavě další mozkový přívěsek, sloužící k telepatii a pro řízení orgánů, umístěných v těle u plic a u jater. Máš je také a díky nim létáš, jen o nich nevíš. Jenže to je ještě nevinná úprava, Klimšovým nevadila

po celý život a jak jsem se zatím doptal, děti mají normální.“

„Jak – normální?“

„Jejich děti rusalčí řeč ani nic jiného neovládají,“ upřesnil. „Znamená to, že ty změny nejsou dědičné. Týkají se opravdu jen obdarovaných.“

„Tak v čem je problém?“ zeptala se stručně s očekáváním jasné odpovědi.

„Rusalčí utancování máme všichni stejné,“ pokračoval Franta.

„No a co?“ pokrčila rameny. „Pak jsme na tom stejně, jenže se to týká jen nás, dětí se to nedotkne, v čem je tedy problém?“

„V tom, že změny opalychů jsou závažnější,“ řekl. „Varovali mě, že se v nepříjemné podobě projeví i na dědičnosti.“

„Počkej – jestli jsem to správně pochopila – až budeš mít děti, budou to mít taky? To by snad byla výhoda, ne?“

„Špatně jsi to pochopila,“ řekl tiše. „Na děti jsou vždycky potřeba dva.“

„No – to je snad jasné!“ vyhrkla skoro uraženě, že ji tak podceňuje.

„Ano – jenže když se vezme půlka genů od jednoho a půlka od druhého, musí být obě stejné. Ne snad úplně shodné, ale musí pasovat, jinak se nenarodí životaschopné děti… jen mrzáčci, nebo rovnou mrtvé. Kdybych chtěl mít v budoucnosti děti, musel bych přemluvit partnerku, aby si dala ty změny udělat taky… A to není žádná legrace. Dlouho jsem nad tím uvažoval, když mi to vysvětlovali, ale pak jsem si řekl, že ta oběť bude nutná a v zájmu lidstva snesitelná. Jenže od té doby se považuji… tak trochu za odepsaného. Ty ale odepsaná nejsi, snad si se mnou nechceš zkazit život? Rozumíš mi?“

To jí sebralo dosavadní elán dokonale. Neměla na to co říci. Takže nebyl nekňuba, za jakého ho považovala. Ale – tohle byl příšerně silný tabák! Cítila se jako po ráně palicí do hlavy. Nebo boxerskou rukavicí – a teď ji právě v koutku ringu odpočítávali.

Seděli vedle sebe, dívali se na sebe, ale mezera mezi nimi se pozvolna měnila v zeď.

„A… co kdybych se taky dala… upravit?“ napadlo ji po chvilce s nadějí v hlase.

„To by mohlo být ještě horší,“ řekl tiše, ale snad až příliš suše.

„Ale proč? Pak by snad… ty geny… pasovaly… ne?“

„Ale když se dáš změnit, nedá se to vzít zpět. Je to jednosměrná cesta bez návratu. Zbyl bych ti jako jediný na světě. Děti bychom spolu mít mohli, ale

měly by vlastnosti jako já – a vlastně pak už i jako ty.“

„A nebylo by to tak lepší?“ vyhrkla bez dlouhého přemýšlení.

„Ne, protože ani naše děti by si nemohly najít partnery,“ uzemnil ji. „Platilo by pro ně to samé, co teď pro mě. Upravení s neupravenými by měli děti mrtvé nebo těžce poškozené. A když to domyslíš do důsledků, jediné možné řešení by bylo postupně upravit celé lidstvo, jinak by hrozil vznik kasty ***Upravených,*** kteří by si nesměli brát nikoho mimo vlastní kastu. To ale zpravidla končí degenerací. V Evropě postihla šlechtice, na Sinaji Samaritány, známé z Bible, kteří se také tak dlouho brali mezi sebou, až dokonale zdegenerovali. Většina jich už v dětství ohluchne… není to nic pěkného. Opalychové žijí v jiném čase, úprava lidstva není v jejich silách. Počítal jsem rovnou s tím, že zůstanu sám. Je to taky jakési řešení. Jenže ty odepsaná nejsi a nechci tě do toho zatahovat a kazit ti život, rozumíš? Seš fakt nádherná holka a budu děsně závidět tomu, koho si vybereš, ale když víš, jak se věci mají, musí ti být jasný, že – oba – nemáme na výběr… Můžeme se spolu dál kamarádit, na tom se nic nemění, ale nic víc. Chodit spolu s vědomím, že se nakonec stejně musíme rozejít, nezlob se – to by bylo asi příliš kruté. Pro oba. Před tím bych tě opravdu varoval.“

A bylo ticho, oba mlčeli. Jitka přemýšlela jak z toho, ale nic ji nenapadalo. Vlastně to byl ortel. Mohla by se ještě rozhodnout? Teoreticky mohla, Franta jí přece nic nenařizoval, nezakazoval – nechal to na ní, jen ji včas varoval. I když – děsivým způsobem. Bylo by asi sebevražedné neposlechnout ho. Pro něho to určitě bylo stejně těžké – až na to, že to věděl už dávno a stihl se s tím nějak vyrovnat.

„Promiň, to jsem vážně nevěděla,“ zašeptala po chvilce.

„Tak teď už to víš,“ řekl tiše. „Jdi domů spát, nech si to rozležet v hlavě, než pochopíš, že se proti osudu prostě nedá nic dělat. Já už jsem si to promyslel – měl jsem na to dva roky u opalychů. Ale chci tě požádat – nezmiňuj se o tom nikomu, hlavně ne našim a nejméně ze všech Lídě. Slib mi to!“

„Budu mlčet!“ slíbila stejně tiše. Taky jí bylo jasné, že necekne ani na mučidlech.

„Díky,“ řekl a vstal. Podal jí ruku a pomohl jí postavit se. Pak zdvihl a sroloval deku, stiskl ji pod paží a opět jí volnou ruku podal. Dotýkal se jí úplně nezúčastněně, ale povšimla si, že se mu taky chvěje ruka. Vyrovnával

se s tím už dva roky, ale – asi to nestačilo…

„Tak – poletíme!“ vyzval ji s děsně sehraným klidem.

Poslechla ho jako ve snu. Plachtili chvíli spolu, ale u domu Lapkových se jí vyvinul jemně z dlaní, aby mohla přistát.

„Dobrou noc!“ usmál se na ni příšerně smutným úsměvem – a pokračoval v letu.

„Dobrou noc!“ odpověděla mu čistě mechanicky. Taky jí do smíchu nebylo.

Došlápla oběma nohama na zápraží a ještě ho chvíli sledovala, než jí zmizel v šeru.

Takové rande věru nečekala. Za celou dobu se jí nedotkl, až na konec, kdy jí pomohl vstát. Ale upřímně řečeno, co mohl dělat jiného? Otočila se, pomalu vstoupila do předsíně, ale místo aby šla do kuchyně na večeři, obrátila se do svého pokojíčku.

Tam padla obličejem dolů na postel, zabořila hlavu do polštáře – a rozbrečela se.

Měla proč.

*****

Ještě večer Lída Frantovi vyčetla, že se do světa podívá až jako poslední.

„To není spravedlivé!“ tvrdila. „Budiž, Jitka to vymyslela, ať si cestuje jako první. Ale čím se o to zasloužil Rosťa?“

„Třeba tím, že je nejstarší,“ nadhodil Franta. „Pak budeš asi na řadě ty a až příště vezmu taky Jirku a Pavla.“

Jenže když ráno volal Rosťovi, aby se připravil, sestřička ještě spala. Kdyby Rosťa nebyl tak natěšený, možná by taky bručel, že je příliš brzy.

Dali si sraz na půli cesty, Rosťa tam byl dokonce dřív.

„Teď mi budeš muset vlézt na záda, abych si tě mohl nadhodit,“ řekl mu Franta.

„Akorát že jsem těžší než Jitka, že?“ žertoval Rosťa, ale Franta rozhodně neměl náladu, aby to uváděl na pravou míru.

A najednou byli ve vyprahlé stepi v koruně obrovského stromu…

„To je baobab,“ sdělil Franta Rosťovi. „Víš, já si musím jako záchytné body vyhlížet místa pokud možno nepřístupná, abych se tam nesnažil přemístit zrovna když tam někdo stojí.“

„A kdyby tam někdo stál?“

„Nic by se nestalo, jen přenos by se neuskutečnil. V Brazílii jsem měl zaměřenou skálu s úchvatně krásným rozhledem, jenže si tam rád sedal jeden kondor a nepustil mě tam celé hodiny, až jsem musel ustoupit a zaměřit si tam jiné místo. Když jednou odletěl, nacpal jsem se tam a posunul jsem si kotvu jinam.“

„A co bys dělal, kdyby se ti na tom místě ocitlo něco trvalého?“

„Musel bych se tam dostat z nejbližšího dostupného místa, zjistit co se stalo, případně si zaměřit jiné přistávací místo.“

„Takže ses sem musel nejdřív dostat jinak? To jsi letěl až od nás?“

„Přemisťování je dvojího druhu,“ vysvětloval mu ochotně Franta. „Opalychové říkají tomu prvnímu ***gechmo.*** Má nevýhodu, že na místě musí být předem uložená kotva ***gech,*** a výhody, že je dostupné z kteréhokoliv bodu na světě a přemístění je bezpečné – když není cílové místo volné, nic se nestane. Druhou možností je ***vdudeg.*** Ten nepotřebuje kotvu, ale přemístění je možné jen na přímou viditelnost – ačkoliv to může být od obzoru k obzoru a třeba do osmikilometrové výšky. Vdudeg je i nebezpečnější. Když není cílové místo volné, přesunem se překážející prvek, ať živý nebo neživý, bez varování zničí. Opalychové to tedy povolují jen výjimečně. Na Zemi naštěstí tak hustý provoz není. Když se chci dostat někam, kde jsem ještě nebyl, pokaždé si přenos vdudegem povolím. Jen musím dávat pozor, abych se v cíli nesrazil s letadlem – ale ta létají pomalu a nehrozí, že by se objevila nenadále. Kde už jsem byl, tam mám samozřejmě gechy.“

„Když ti ale u kotvy srážka nehrozí, proč máš zaměřená tak nepřístupná místa?“

„Nestojím o zbytečné čekání, kdyby mi cíl někdo blokoval. Občas se to stává.“

Mezitím oba slétli z koruny baobabu a zamířili k nedaleké farmě.

Ještě že to byl pro Rosťu první výlet! Zatímco Jitka v Brazílii obdivovala obrovskou halu s promyšleným strojním vybavením a v Indii přepychovou nádheru paláce, tady byla farma skromnější. Byla tu sice hala, ale jednoduché konstrukce z vlnitého plechu a vedle ní nevelký dřevěný dům se střechou pokrytou slámou, či co to vlastně bylo. Zatímco v Brazílii pracovaly v moderní hale desítky dělníků a v Indii měli lokaje málem ke každým dveřím, tady byla hala prázdná a celá výroba sestávala z několika

desítek vaniček. Proti Brazílii byla výrobní hala Culkova družstva mrňavá, proti Indii příliš prostá, ale proti zdejší obrovská a moderní. Rosťovi okamžitě stouplo sebevědomí, když to takhle porovnával.

Franta s Rosťou bez jakéhokoliv zdržování vstoupili do haly a když tu nikoho nezastihli, vyšli ven a zamířili k chajdě, kde na verandě v pohodlném proutěném křesle spal ve stínu mohutný černoch.

„Modíbo!“ vzbudil ho nemilosrdně Franta. „Kdo je u taesi?“

Černoch sebou trhl, otevřel oči a vyskočil.

„Vítejte, master!“ klaněl se hned Frantovi. „Všechno je v nejlepším pořádku! Ráno jsme sklidili, zabalili a poslali do města plný kamion. Rufa sesbírala a uklidila do sejfu houbičky spór. Všechno je v nejlepším pořádku.“

Navzdory opakovanému ujištění ale Franta spokojený nebyl.

„Máte připravený nějaký další vzorek? Včera jsem říkal…“

„Rufa hned roztopí oheň, master…“ ujišťoval ho černoch.

„Ať ani nezačíná!“ mávl rukou Franta. „Víš, Modíbo, opravdu nemám čas čekat, až začne Rufa roztápět oheň a odhodlá se něco vařit. Ta je ještě línější než ty! Nejsi ale jediný, koho mám na starosti. Přijdu zítra touto dobou a jestli nebudete mít nic připraveného, půjdu jinam. Musím ti říci, že tvá farma je nejpomalejší ze všech. Jinde mívají nové jídlo každý den a jejich farmy vzkvétají.“

„Už máme taky skoro dvacet jídel!“ namítal Modíbo. „To jsme neměli nikdy předtím! Lidi nejsou na takovou rozmanitost zvyklí, kupují hlavně to tradiční.“

„Jenže takhle budou jíst to tradiční pořád!“ odvětil Franta. „V Brazílii nebo v Indii mají více druhů jídel, než je dní v roce. Každý den mohou mít něco jiného. Pravda, některá jídla mi dala zabrat, ale tady? Vymyslíte něco nového sotva jednou za týden, takhle jsem si naši spolupráci nepředstavoval!“

„Nám to stačí!“ pokrčil skromně rameny černoch.

„Poslyš, Modíbo!“ vrtěl hlavou Franta. „Dávám vám příležitost, za jakou by mi jinde samou radostí líbali ruce! Když přijdu jinam, mají všechno perfektně připravené, všude mají čisto, nádobí nablýskané – a co vy? Jste nejhorší farma, co znám! Přitom od vás nic nechci! Ani peníze, ani nic jiného. Chci jen, abyste se taky trochu snažili. Jinde už mají farmy jako

obrovské továrny, vy se spokojíte nejprostší výrobnou. Přitom řeší problémy, o jakých se vám tady ani nezdá! Vám se do toho nikdo neplete, nepřekáží vám – ale výsledky máte ze všech nejhorší. A vám to stačí!“

„Stačí, master!“ přikyvoval horlivě černoch. „Vždyť to roste samo! Ani ten traktor by tu nemusel být! Ty houby se spokojí rákosím z jezera, toho tam roste tolik, že nikdy nedojde a stačí jen nakládat… Nač ještě sázet kukuřici, která beztak potřebuje zalévat?“

„No jo – to jsem si mohl myslet!“ vzdychl si Franta. „Tak vy už jste přešli na rákosí? To je bez práce, že… víš, Modíbo, mně by to mohlo být jedno. Klidně vám dodám další druhy jídel odjinud. Ale včera jsem byl ve městě a hladových lidí je tam pořád víc a víc. Tvá farma by mohla zásobovat i víc než dvacet tisíc lidí – a nestačí ani na pět tisíc!“

„Do města se stáhli hladovci z celého okolí, proto jich přibylo!“ namítal Modíbo.

„Ale to jsem ti přece říkal hned na začátku, ne?“ opáčil Franta. „Čekal jsem, že se lidé přirozeně stáhnou tam, kde bude dost jídla pro všechny. Jenže vaše město je pořád hladové jako předtím – a vy se tu válíte a sklízíte jen tolik, jako na počátku!“

„Doteďka to ale stačilo!“ namítal černoch.

„Podívej se, Modíbo!“ rozhodl se ukončit rozhovor Franta. „Řekl jsem ti taky, jestli se o taesi nebudeš řádně starat, zařídím na druhé straně města další takovou farmu a začnete si pěkně ostře konkurovat!“

„Zařiďte, master, zařiďte!“ souhlasil černoch. „Víc farem, víc jídla. Budeme pak na to lépe stačit!“

„Jo – ale pozvu sem na vás Číňany,“ vyhrožoval mu Franta. „Ti tady založí farmu, která stačí zásobovat tři města jako je vaše a od vás už nikdo nic nekoupí!“

„Ach – tím lépe! Sníme to všechno sami!“

„Když nic neprodáte, nebudete mít benzín do auta!“

„Tak auto i traktor prodám Číňanům a koupím si statného osla!“ nenechal se Modíbo zastrašit. „Osel žádný benzín nežere a tady se vždycky někde napase!“

„A hlavně bez práce, co?“ vzdychl si Franta.

Zpoza chatrče se ozval zpěv.

„*…zastřel si svýho bílýho farmáře…*“

Franta sebou trhl a rychle se rozhlédl, ale zpěváka nezahlédl.

„Toho si nevšímejte, master!“ mávl rukou Modíbo. „To je jen takový místní popěvek!“

„Ten popěvek bude muset zmizet!“ řekl Franta přísně. „Já se toho nebojím, ale ti, kdo to zpívají, by se měli hodně rychle nad sebou zamyslet!“

Pak se obrátil na kamaráda.

„Rosťo, vyskoč mi na záda, poletíme jinam!“

A byli pryč.

Černoch Modíbo si vzdychl, pokrčil rameny – a flegmaticky zamířil zpátky ke křeslu.

A to pořádné horko ani nezačalo!

*****

Další zastávka byla pořád ještě v Africe, jen v jiném místě.

„Tady se toho trochu bojím,“ řekl Franta Rosťovi, když seskakovali z velkého balvanu na pokraji pouště u městečka šedožlutých domků, obklopených zelení. Většina domů vypadala jako štokrdlata překocená nohama nahoru.

„To vypadá jako rozestavěné!“ ukázal Rosťa na nejbližší domek.

Přízemí mělo omítku, okna i dveře, ale poschodí bylo očividně rozestavěné – k nebi tam trčely železobetonové sloupky, někde vyplněné cihlami, ale většinou ani to ne. Úplně nahoře trčela z betonu sloupků jen rezavá drátěná armatura.

„To je tu typické,“ usmál se Franta. „Taky jsem se na to ptal. Vtip je v tom, že po dobu stavby je dům osvobozený od domovní daně. Takže jsou úmyslně nedostavěné všechny. Platí to i v okolních zemích. Stejně pitomý zákon – stejná odpověď občanů.“

„Ale vždyť těm domům chybí střechy, dovnitř musí pršet!“ vrtěl hlavou Rosťa.

„Pršelo by, kdyby tady někdy vůbec pršelo!“ usmál se Franta. „Jenže tady jen jednou za deset let trochu mží a to je vždycky svátek. Pojem ***průtrž mračen*** tu neznají ani nechápou, stejně jako slova povodeň, záplavy a tak. Sníh znají jen z knížek a pletou si ho se zmrzlinou a led občas vidí v ledničkách, ale bruslení si nedovedou ani představit.“

„Ale jak to, že tu je tolik zeleně, když tu neprší?“

„Studny,“ pokrčil rameny Franta. „Pod zemí je vody dost, jen ji dostat

ven.“

„Máš tu taky nějakou farmu?“ zajímal se Rosťa.

„Tady jsou farmy poměrně řídké,“ řekl Franta. „Řeší se to tak, že se biohmota sváží do výrobny přímo ve městě. A tam jdeme. Tohle město má pro mě jednu nevýhodu – nemají tu rádi cizince. Doufám, že už začalo to pravé horko a ulice budou prázdné, ale kdyby nás tady někdo začal provokovat nebo lynčovat, nezbylo by nám než zmizet. Já se v takovém případě vracím na svůj balvan za město a vstup do města si zopakuji, až provokatéři zmizí. Uznává mě tu ale sotva deset lidí – majitel výrobny a jeho nejbližší zaměstnanci.“

Kráčeli horkem po prašné cestě k velké hale, vzdálené přes dva kilometry.

„Proč sis tu nezařídil přistávací plochu blíž, třeba na střeše haly?“

„V tak nepřívětivém prostředí je lépe mít kotvu dál,“ pokrčil Franta rameny. „Kdyby mě viděli objevovat se pořád na stejném místě, mohli by se tam na mě připravit. A krátce po vynoření na kotvě je člověk trochu dezorientovaný… překvapivého útoku bych si mohl všimnout pozdě. Dál mi to většinou prochází.“

Do výrobny došli bez problémů a tam už je přivítali vlídně.

Bodejť by ne, myslel si Rosťa s pocitem neurčité křivdy – vždyť jim tu Franta zařizuje něco unikátního, co může změnit celý svět. Kdyby mu lidi líbali ruce, Franta by se tomu asi bránil, ale bylo by to přirozenější. Ale když ho vítají písní ...*zastřel si svýho bílýho*... nebo když ho jako cizince nesnášejí a vyhánějí, vypadá to divně. Nevděk světem vládne…

Franta si sedl ke stolku, aby připravil další druh jídla podle předloženého vzorku. Rosťa se mu chvilku díval přes rameno. Nabídli mu ze zdvořilosti také, ale odmítl a byl rád, že ho do toho ani nenutili. Zdejší specialitka se mu hnusila a divil se, že Franta si klidně nabírá plné lžíce smažených švábů či co to bylo, ochutnává je a nepozvrací se. Zárodky taesi odplivoval jako obvykle do mísy a když skončil, odnesli je z místnosti.

Franta se pak chystal rozloučit, ale najednou jako kdyby si na něco vzpomněl.

„Mohl bych navštívit některého místního lékaře?“ zeptal se hostitelů.

„Copak? Není vám dobře?“

„Je mi dobře,“ odvětil Franta. „Ale chtěl bych s ním něco konzultovat.“

„No – nejznámějším lékařem je náš doktor Sulejman, ale k tomu nemůžete, ten by vás nepřijal. Je to místní vlastenec," začal přemýšlet jeden ze zaměstnanců.

„Zapomeň na Sulejmana!" okřikl ho jiný. „Ahmed Františka vyslechne tisíckrát vlídněji!"

„Ahmed ale není doktor!" namítl první.

„Doktor není, ale lidem pomáhá! A navíc umí anglicky!"

„Dovede nás někdo k němu?" zeptal se Franta.

Nabídl se mu ten, kdo si na něho vzpomněl a zakrátko ve trojici vyšli z budovy. Těžká kovová vrata za nimi zapadla – a byli na ulici. Několik chodců si ale cizinců doprovázených místním očividně nevšímalo, takže mohl Franta zapomenout na ***plán B*** – ústup i s Rosťou.

Ahmed nebyl doktor, spíš místní léčitel, ale měl nevelkou ordinaci na hlavní ulici, kde chodilo nejvíc lidí a konaly se občasné trhy. Když vešli dovnitř, Franta s Rosťou chvíli čekali, až jak je jejich průvodce uvede – z jejich rozhovoru nerozuměli ani slovo.

„O čem s ním chceš jednat?" zeptal se mezitím Rosťa Franty polohlasem česky.

„O gupranu," odvětil stejně tiše Franta. „Myslím, že už je na to nejvyšší čas."

„Kvůli taesi?" pochopil Rosťa.

„Jistě," přikývl Franta.

Jejich průvodce se mezitím s doktorem Ahmedem domluvil, rozloučil se a zamířil ven ze dveří. Jen na odchodu jim popřál úspěch.

„Can I ask you for a consultation?" začal Franta, když se k nim doktor Ahmed obrátil.

„Možetě hovoriť po vašem," odpověděl mu k jejich nesmírnému překvapení doktor. „Ja som Slovák, my si naisto buděme rozumieť."

„Slovák? Tady? A jste opravdu doktor Ahmed? Proč se tak jmenujete?"

„Ahmed – to aby mě tu přijali, zdejší město je příliš nacionalistické!" vysvětloval jim. „Ale co tady děláte vy? Jste první krajané po tolika letech, které vidím!"

„Zavádíme po světě taesi," řekl Franta. „Ještě jste se s nimi nesetkal? Jsou to takové hodně laciné a přitom velice kvalitní potraviny."

„Jo – manaky!" dovtípil se. „Je jich plné město. No – dají se jíst. Ačkoliv

– slovenské halušky to nejsou a nebudou…“

„To se těžce mýlíte!“ usmál se Franta. „Taesi jako slovenské halušky jsou na Slovensku dnes už poměrně oblíbené.“

„Vy je zavádíte i na Slovensku?“

„Všude, kde to jde,“ ujistil ho Franta. „Ale mám pro vás jiný problém. Zabýváte se prý mimo jiné i problémy zdejších žen, takže vás to bude opravdu hodně zajímat.“

„Vás tieto problémy taky zaujímajú?“ usmál se na ně. „Hoši, odbornost na tohle jistě nemáte, jste na to oba trochu mladí…“

„Abyste se nedivil!“ usmál se i Rosťa. „Frantík je náhodou větší odborník než si dokážete představit.“

„Dobře, dobře,…“ usmíval se doktor Ahmed. „Taky jsem si ještě jako malý kluk občas hrál na gynekologa – amatéra…“

„My to myslíme smrtelně vážně,“ zarazil ho Franta. „Brzy to bude obrovský problém, ačkoliv se dosud nemohl projevit. A my potřebujeme někoho, kdo to tady vyřeší.“

„Smrtelně vážný problém? Tak sem s tím!“ vybídl je.

„Jak říkám, nemohlo se to ještě projevit,“ opakoval Franta. „Ale abyste věděl všechno, naše taesi mají stoprocentní antikoncepční účinky. Projevují se tím, že se přestanou množit hlodavci, parazitický hmyz, bakterie i plísně. Proto se také potraviny z taesi nekazí. Jenže to má stejné účinky i na lidi. Mohly by úplně zarazit porodnost.“

„Pánbožko!“ vzkřikl tlumeně doktor. „Veď by to bola genocída! To je horší, než hra s ohněm! A to mi vravítě tak klidně?“

„Říkáme, protože máme řešení,“ odvětil Franta. „Proto jdeme za vámi. Chceme vám dát lék na neplodnost a současně rušičku antikoncepce. Potřebujeme, aby byla v dobrých rukou, nejlépe nějakého lékaře, už proto, že skutečně pomáhá. Vás mi doporučili lidé.“

„Ale proč tak složitě? Trvalá antikoncepce – a její rušička?“

„Současný stav je opačný, víme to,“ řekl Franta. „Ale náš je lepší. V našem systému nebudou žádné nechtěné děti. Když už si žena přeje dítě a bude mít podezření, že to nějak nejde, půjde nejspíš za lékařem. Dostane rušičku antikoncepce a všechno bude v pořádku. Rušička se ale nesmí dostat mimo ordinace, mohla by způsobit katastrofální přemnožení myší. Taesi účinkuje i na ně a když myši rušičku nedostanou, budou ubývat. Jen se nad

tím zamyslete, prosím. Je to lepší řešení než současný stav, nebo ne?“

„Kluci, kluci!“ povzdychl si doktor. „Tohle už není nevinná amatérská gynekologie, která by se dala přejít mávnutím ruky, tyhle hračky vážně nepatří dětem do rukou! Neměli by s tím raději zacházet dospělí?“

„Proto vám to přece nabízíme!“ opáčil s úsměvem Franta.

„Vy nemáte žádného dospělého, že s tím posíláte… samé děti?“

„Ale pane Ahmede… nebo jak se jmenujete, nemohl byste nás podceňovat trochu míň? Vás nevarovalo, že s námi všichni ostatní jednají vážně? Všichni už si tu zvykli, že umíme víc, než by do nás kdo řekl!“

„Ale přece jen – něco jiného jsou potraviny, něco jiného léky,“ protestoval.

„No dobře…“ vzdychl si Franta. „Považujete nás za obyčejné kluky, že? Podívejte se na nás – je tohle podle vás obyčejné?“

Požádal současně rusalčí řečí Rosťu, aby se vznesl – a sám šel příkladem.

Pohled na vznášející se kluky pana Ahmeda přivedl do stavu ztuhlosti. Teprve když se opět snesli na zem, vrátila se mu řeč.

„Kluci… kde jste k tomuhle přišli?“ vydechl překvapením.

„Kdybyste byl věřící, pane Ahmede, řekli bychom, že to máme od andělů. Jestli jste modernějšího založení, přesvědčíme vás, že jsme potkali mimozemšťany,“ usmíval se Franta. „Je to blíž pravdě, ale spousta lidí to není schopná ani ochotná přijmout a tak se někdy musíme uchylovat i k těm andělům.“

„Mimozemšťané – a vy? Kde jste se k nim dostali?“

„Říkáme jim rusalky, objevovali se na Zemi už delší dobu,“ řekl Franta. „Jenže je věda neoprávněně odsunula do říše pohádek. Asi jako když vědci tvrdili, že kameny v nebi nejsou a tedy z nebe nepadají. My jsme ten vědecký omyl napravili a vrátili rusalky zpátky do vědy na místo, které jim teď už zase právem patří.“

„Rusalky, říkáte? Takové ty… průhledné?“

„Jo, z dálky tak vypadají,“ připustil Franta. „Když je uvidíte hodně zblízka, zjistíte, že to průsvitné jsou křídla a že rusalky jsou vzhledově mezi lidmi a hmyzem. Mimozemšťanů je víc, jenže rusalky jsou od nás nejblíž.“

„Takže rusalky!“ vzdychl si pan Ahmed. „No dobrá – budu-li vám věřit, co bych měl podle vás dělat?“

Franta mu pak začal vysvětlovat zacházení s rušičkou antikoncepce gupranem, počínaje pěstováním a konče používáním. Na závěr hodinového školení mu předal lahvičky zárodků.

„Myslím si, že se něco takového brzy rozkřikne a budete mít klientelu zajištěnou. Ale mám podmínku: když za vámi přijde nějaký kolega lékař, neodmítnete ho a zásobíte ho bez vydírání a jiných podmínek. Prostě mu gupran prodáte za výrobní cenu. Musí to být pod kontrolou lékařů, ale přitom dostupné pro každého – teda spíš pro každou. Rozumíte mi?“

„Aha!“ usmál se trochu. „Přece jen to nechcete nechat amatérům.“

„Asi tak,“ přitakal Franta. „Starejte se o ně pečlivě. My teď pokračujeme v cestě, máme toho ještě moc na práci. Rosťo, poletíme!“

Vzápětí panu Ahmedovi ztuhl obličej ještě víc než předtím.

To když oba chlapci naráz zmizeli.

*****

Amerika

Země se otáčela a den se pozvolna přesunoval dál.

Třetí zastávkou byla Brazílie, kde bylo opět časné ráno. Rosťovi se to už začalo míchat, občas se podíval na hodinky, které mu ale nepomohly. Sluníčko je nechtělo poslouchat.

Navštívili opět farmu Velasquézových, kde je stejně skvěle uvítali, jako předtím Frantu s Jitkou a zatímco si Rosťa pochutnával na obrovské sbírce ovoce, Franta si z haldy na stole vybral jen nejhezčí kousky a posadil se s nimi k pracovnímu stolku, kde z nich dělal taesi.

„Vždyť to bude úplně stejné jako ze stromu – případně z keřů!“ nechápal Rosťa.

„Jo,“ souhlasil Franta. „Jenže venku to roste a zraje čtvrt roku, kdežto v taesi přes noc. Spóry nejkrásnějšího ovoce si vezmeme k nám do Čech a budou nám růst i v zimě. Jedl jsi už někdy hrušku máslovku?“

„No jistě – u Lapků mají na zahradě obrovský strom!“

„A víš, proč se tyhle hrušky v Praze vůbec neseženou?“

„To vážně nevím,“ zarazil se.

„Ale dokážeš si to představit, stačí si uvědomit příčiny. Hrušky máslovky se nedají skladovat. Když uzrají, musí se ihned sníst, jinak se zkazí. Tím pádem jsou pro obchodníky naprosto nezajímavé. My je máme na seznamu jako zboží rychle se kazící – ne že by hnilo, ale rychle se omačká a skoro nic nevydrží. Z téhož důvodu se do Evropy nedováží spousta ovoce – nevydrží cestu, leda by se dopravovalo letecky, ale to by bylo jen pro nejbohatší. Když si ale do Čech dovezeme spóry, budou nám sortiment závidět i zbohatlíci v Dubaji!“

„My přece pěstujeme jen naše české speciality, ne?“ namítl Rosťa.

„Jistě,“ přikývl Franta. „Ale to ještě nic netušíš o mém soukromém archivu! Já si totiž všechny druhy spór schovávám pro případ, že by se něco pokazilo. V Čechách neuspějeme s pečenými červy a šváby a nemusíme jíst kdejakou žoužel, ale ovoce se hodí vždycky.“

„Ty převádíš do taesi všechno?“ vrtěl Rosťa hlavou nechápavě.

„Všechno ne,“ řekl Franta. „Všechno ani nejde. Kde pojídají živé tvory, to nedokážu zajistit, ani kdybych se na hlavu postavil. Ani nechci. S pojídáním tvorů zaživa se lidstvo musí co nejdřív rozloučit. Vždyť za to nabízím

sortiment, o jakém se nikomu ani nezdá! Tak proč by se lidi nemohli rozloučit s tím nejhorším?“

„Slyšel jsem, že nejdražší restaurace dávají hostům na výběr ze živých ryb nebo třeba kuřat, které přímo před hostem zabijí a připravují.“

„Jo – to chápu, aby si byl host jistý, že je jídlo naprosto čerstvé,“ připustil Franta. „Já si nechám připravit zaručeně nejlepší vzorek, převedu do taesi – a kam se hrabe čerstvá ryba! Beztak už nikdo neprokáže, v jak zaneřáděné vodě žila a kolik je v ní rtuti, olova a kadmia!“

„Ale lidi to budou vyžadovat dál – a když za to zaplatí…“

„Tak to budeme muset zrušit zákonem,“ ztvrdl trochu Franta. „Stejně jako bude nutné vydat zákaz rybolovu i rybaření, býčích zápasů, takzvané myslivosti, štvanic, honů a jiných krvavých lidských kratochvílí.“

„Děláš, jako kdybys poroučel všem parlamentům celého světa!“ ušklíbl se Rosťa.

„Jenže já jim poroučet budu,“ řekl Franta s kamennou tváří.

„A myslíš, že tě poslechnou?“ popichoval ho Rosťa, i když už viděl, že to Franta nejspíš myslí nezvykle vážně.

„Poslechnou. A ještě rádi!“ řekl Franta.

*****

Poslední zastávku udělal Franta s Rosťou za přehradou dalšího pohoří – And. Přistáli na osamělé skále poblíž vysokých hor se sněhovými čepicemi, ale kolem bylo dost horko.

„Navštívíme jednu z nejmladších farem taesi,“ upozornil Rosťu. „Není ještě zavedená, teprve se připravuje. Je to naše předposlední dnešní zastávka.“

„Kde vlastně jsme?“ podíval se Rosťa nerozhodně na hodinky a pak vzhlédl ke slunci, jehož poloha na obloze rozhodně neodpovídala hodinkám.

„Poblíž Cuzca v Peru. Nejsme daleko od rovníku, proto tu je takové horko.“

„No – stěžovat si nemůžu,“ přiznal Rosťa. „Dvě zastávky v Africe, dvě v Americe. Kde bude ta poslední?“

„V Japonsku – pak už se vrátíme,“ sliboval Franta.

„Super!“ pochvaloval si Rosťa. „Takže cesta kolem světa za pouhý den!“

„Jo – tak nějak,“ přitakal Franta.

Nejmladší farmu taesi teprve stavěli. Franta navštívil budoucího majitele

v jeho domě na předměstí Cuzca. Vyslechl si zprávu o výstavbě, stesky na drahotu a zapsal si požadavky na finanční pomoc.

„Poslyšte, pane Orlando, peníze vám pošlu ještě dneska," slíbil mu. „Ale zkuste trochu víc spěchat na dodavatele. Jde to tu nějak pomalu."

„To se tak nedá říci," namítal pan Orlando. „Tento týden stávkovali autodopravci, zase se to všechno zdrželo. Na stavbě mi přitom lidi stáli."

„Proč si nenecháte dovézt materiál dopředu? Máte u mě neomezený úvěr a dobře víte, že u mě neplatíte žádné nekřesťanské úroky!"

„Jistě, pane Františku!" div se neklaněl pan Orlando. „Naštěstí už montujeme řetězové dopravníky. Smlouvy s farmáři na kukuřici už jsou podepsané. Bohužel vzniklo zpoždění, takže jsme první dodávky nemohli zpracovat a museli jsme je vyhodit."

„Vyhodit?" zvedl obočí Franta. „Neříkal jsem, že nic vyhazovat nebudete? Nač jsem vám platil plachty? Máte to jen přikrýt, zpracujete to potom!"

„Ale – ono už to bylo trochu zplesnivělé!" vymlouval se pan Orlando.

„To přece nevadí," řekl Franta. „Taesi zpracují i obsah žumpy."

„Ale to by nikdo nekoupil," namítal pan Orlando.

„To sám uvidíte!" sliboval mu Franta. „Snažte se urychlit stavbu. Chápu, že tu poslední dobou byly stávky a nepokoje, ale to není omluva. Když vaši stavbu srovnávám s jinými, nejste nejhorší, ale do nejlepších máte taky hodně daleko!"

„Vynasnažím se, pane Františku!" sliboval pan Orlando.

Rosťa tu byl jen jako divák, ale musel si přiznat, že Frantu nepoznával. Kde se to naučil, takhle komandovat dospělé a mnohem starší?

Takhle kamaráda opravdu neznal.

*****

„Člověče, ty je stavíš do latě jako na vojně četař bažanty!" řekl obdivně, když se opět přemístili. Tentokrát stáli na široké obrubě obrovské vázy plné květin.

„Vítej v Japonsku!" usmál se na něho Franta.

„Kde tu máš pobočku?" zajímal se Rosťa.

„Přímo před námi!" ukázal Franta na obrovský hangár. „Tohle je druhá zdejší výrobna, ta první nedávno přestala stačit."

Přistávací váza ležela uvnitř areálu, jakže jim odpadl příchod. Ale

nezůstali dlouho bez povšimnutí. Zakrátko se k nim už blížila celá delegace – dva Japonci a jedna Japonka. Rosťovi připomínali Dona Quijota a Sancha Panzu – jeden byl vysoký, hubený, druhý nižší zavalitý. Zato Japonka byla přímo vzor elegance. Nenosila tradiční japonské kimono, ale moderní bílý kostýmek se stejnobarevným kloboučkem, vypadala v něm skoro jako letuška.

„Vítejte u nás!“ přivítala je se znatelným japonským přízvukem.

„Jak to tu pokračuje?“ zeptal se Franta, když si potřásl rukou se všemi třemi. Rosťu to také neminulo, ačkoliv tu byl jen jako Františkův přívažek.

„Chtěli jsme na vás počkat, pane, ale Takajima rozhodl zahájit výrobu i bez vás.“

Japonka se sice omlouvala, ale přímo z ní vyzařovala hrdost.

„Vidíš, Rosťo!“ obrátil se Franta na kamaráda – ovšem anglicky, takže to bylo určené spíš Japoncům. „To je vzorná pobočka! Tak to má být!“

„Říkal jste přece, že nemáme čekat!“ připomněla rychle Japonka.

„Vždyť říkám, že je to správně!“ přikyvoval Franta. „Je to vaše výrobna taesi, ne moje. Na vás teď bude záviset rozvoj výroby!“

„Ano – tak je to ve smlouvě,“ přikývl vyšší Japonec. „Nevyčerpali jsme ani úplně váš úvěr. Namísto toho můžeme začít splácet.“

„To nespěchá,“ mávl rukou Franta. „Měli byste si nakoupit ještě kontejnerové kamióny, ať nejste závislí na dopravcích.“

„Máme jich tolik, kolik potřebujeme,“ odpověděl nižší Japonec. „Železniční vlečka je také již hotová a první kontejnery opustily továrnu tento týden v pondělí.“

„Takže začátek máte za sebou,“ konstatoval Franta spokojeně. „Kdyby to všude běhalo tak hladce! Doufám, že jste to pořádně oslavili!“

„Nechali jsme si část oslav i pro vás!“ usmála se Japonka.

„Dobře, půjdu se na to podívat!“

Nechali se vést do obrovské prosklené administrativní budovy. Ve vstupní hale potkali skupinku malých předškolních dětí, vedených ošetřovatelkami. Děti jim okamžitě uhýbaly z cesty a sledovaly je se zájmem jako nevšední kuriozitu.

„Máme tu vlastní dětskou školku a v jižním traktu i vlastní školu,“ rychle vysvětlovala Japonka. „Polovina našich zaměstnanců bydlí přímo v této budově, aby neměla daleko do práce, druhá polovina dojíždí z města. Máme

pro ně vlastní autobusovou linku.“

„Výborně!“ schvaloval to Franta. „Cokoliv uděláte pro spokojenost zaměstnanců, to se vám vrátí v jejich výkonu.“

„Máme tu i oddělení pro seniory,“ pochlubila se Japonka. „Náš podnik nemá zatím tak dlouhou tradici, aby tu někdo zestárl, ale zaměstnali jsme rodiče některých zaměstnanců, aby se necítili zbyteční.“

„Tenhle japonský zvyk by se měl rozšířit do celého světa,“ obrátil se Franta rusalčí řečí na Rosťu. „To je rozdíl proti Čechám! Když tu někdo zestárne ve službě továrně a nemá už potřebnou výkonnost, přidělí mu snadnější práci se zachováním platu, ale nevyhodí ho, jak se dnes stalo hnusným zvykem ve zbytku světa, dokonce i u nás. Je sice pravda, že poslední dobou pronikly dravčí móresy i do Japonska, ale tady se tento starý zvyk obnovuje. Továrna se stará o zaměstnance, zaměstnanci jsou jí věrní a nedělají problémy. Tyhle továrny neznají slovo stávka. Ne že by tu byla diktatura, naopak, je tu spokojenost na všech stranách.“

„O tom se ale u nás nemluví!“ vzdychl si Rosťa.

„No – ono to skoro zmizelo i v Japonsku,“ přiznal Franta. „Hon za maximálním ziskem se prosadil i tady. Nejdravější podniky přešly na americký režim, kdy se dělníci využijí jen dokud jsou plně výkonní a pak se vykopnou na dlažbu. Mně se ale starý japonský systém líbí víc a chtěl bych to rozšířit i jinam.“

„To nebude snadné,“ věštil Rosťa.

„Ale jde to,“ namítal Franta. „A když to jde tady, proč ne jinde?“

„U nás je místo toho systém důchodů,“ připomněl mu Rosťa.

„Jo,“ povzdychl si Franta. „Tunelovaný ze všech stran. Kdykoliv stát potřeboval zalátat nějakou díru v rozpočtu, vzniklou rozkradením státních peněz, půjčil si z důchodů a už tam nic nevrátil. Čím dál víc se mluví o privatizaci důchodových fondů, politikové si připravují další lukrativní koryta a příležitosti k rozkrádání pro své přítelíčky, jim samotným jistě také něco ukápne – a kdo to odnese? Důchodci.“

„U nás je to hudba daleké budoucnosti,“ mínil Rosťa.

Japonci je nakonec uvedli do společenské haly, kde se zřejmě nedávno slavilo zahájení výroby. Kuchaři sem teď rychle nosili jídlo, aby se dala oslava prodloužit i pro hosty.

„Všechno je to taesi,“ ukazovala hostům Japonka.

„To je snad spíš tvoje zásluha, ne?“ obrátil se Rosťa neslyšně po rusalčím na Frantu.

„Jistě, já jsem to všechno připravil,“ pokrčil rameny Franta. „Po celém světě je jich už přes tisíc druhů. Ale tady jich mají přes pět set! Novinek od nejlepších kuchařů mi tu vařili několik denně! Od prostých po delikatesy. Hotová jídla i polotovary. Víš, že jsme způsobili zkázu japonské velrybářské flotily? A jak jednoduše – hodili jsme na trh velrybí maso za tak nízké ceny, že je Japonci přestali nakupovat od velrybářů! Skoro se děsím chvíle, kdy si ode mě dají připravit taesi kanibalové – ale já bych jim klidně udělal i hostinu z lidského masa, vědět, že to bude poslední vzorek – jako u velryb a delfínů!“

Kdyby, chudák, tušil, kde mu lidské maso předloží poprvé…

„Když jsi dokázal převádět do taesi červy a švábi…“ otřásl se Rosťa.

„Jo – někdy s velkým sebezapřením,“ vzdychl si Franta. „Ale já udělám všechno, aby se taesi rozšířily. Měl jsem už maso opičí, psí, krokodýlí, velbloudí, velrybí, žraločí… na jaké si vzpomeneš! Vždycky si říkám, že náhradou originálů přestane další zabíjení – no, není to vždycky pravda, ale v mnoha případech ano. Jako třeba u velryb a delfínů.“

„Kde to nebyla pravda?“ zajímalo Rosťu.

„Například u drůbeže,“ vzdychl si Franta. „Uvedení kuřecího masa na trh způsobilo krach drůbežářských velkochovů – jenže když se pánům podnikatelům chov drůbeže přestal vyplácet, nechali celé velkochovy vybít a maso prodat ještě levněji než naše taesi. Nás tím ovšem ohrozit nemohli, bylo to jednorázové, ale drůbež na to padla do posledního kuřete. To samé čekalo velkovepříny i kravíny.“

„Krávy ale lidé chovají i na mléko, ne?“

„Jo,“ přikývl Franta. „Jenže kráva začne dávat mléko až po prvním teleti – které padne u řezníka jako obzvláštní pochoutka. To by trvalo dál – takže jsem všude, kde se chová skot, zavedl i mléko a mléčné výrobky – taesi-mléko je mimochodem stokrát chutnější než mléko z mlékáren, Číňanům a Japoncům jsem už věnoval náhražky hovězí kůže na oděvy a boty… Můžete litovat vybíjené krávy, ale člověk je dravec a podnikatelé jsou dravci největší, lépe bude způsobit rychlý konec chovů hospodářských zvířat, než protahovat věkovité vraždění.“

„Jen aby lidi nevyvraždili hospodářská zvířata úplně!“ řekl Rosťa.

„Krávy zůstanou určitě posvátné v Indii. Koním zůstanou dostihy, někde jistě přežijí i ostatní zvířata. Možná bude od věci uvažovat i o nějakých rezervacích. Lidem ale zůstane jen průmyslová výroba – a bude to tak lepší.“

Ďobli mezitím do několika desítek předkládaných jídel, Rosťa ochutnal i velrybí maso, kvůli kterému bylo už konfliktů! Než začaly poslední velrybářské lodě rezivět v přístavech, když začalo být taesi-velrybí levnější. Ukázalo se přitom, jak upřímně Japonci mysleli onen ***lov pro vědecké účely***… ještě že se takhle ***vědecky*** ve světě netvářili i kanibalové!

Pak se rozloučili a Franta Rosťu v jediném okamžiku přenesl na oblý kámen nad domky Culků a Lapků.

„Dnes konec!“ řekl Franta rázně. „Zkontrolujte si školní úkoly, ať nemáte problémy ve škole. Asi si dám taky pauzu a konečně se pořádně vyspím – bez urychlení!“

„Hele!“ ukázal v té chvíli Rosťa směrem ke vsi. „Není to váš pes?“

Franta se tam zadíval. Opravdu, večerním vzduchem si to plachtil jejich Argo. Začalo se už trochu stmívat, ale černobílý pes byl dobře vidět proti obloze i proti zemi.

„Argo! Ke mně!“ nařídil mu rusalčí řečí.

Pes zaváhal, ale pak poslušně změnil směr k pánovi.

„Kde jsi byl?“ vyslýchal ho Franta.

„Ve vesnici!“ odpověděl poslušně pes.

„Co jsi tam měl co dělat?“

„Byl jsem tam za Astou!“ přiznal trochu neochotně pes.

„Jak to? Kdo ti dovolil létat za fenkami?“

„Kdo mi to zakázal? Nikdo!“ opáčil pes.

„Ty, poslyš, z toho bude průšvih! Lidi si myslí, že mají fenky v bezpečí za plotem, ale pro tebe není plot žádná překážka, co? Takže můžeme čekat, že za námi přijdou se stížností, že tě necháváme volně poletovat!“

„Proč by si lidi stěžovali? Co je jim do toho? To se jich přece netýká!“ bránil se Argo.

„Podívej se!“ začal zostra Franta. „O návštěvy snad ani nejde, jako o následky. Nebude ti líto, až budou lidi topit tvoje štěňata?“

„To jste celí vy!“ odfrkl si Argo. „Topit štěňata! Naštěstí žádná nebudou! Když jdu za nějakou fenkou, vždycky jí přinesu dárek – nejlépe věneček buřtů nebo jitrnice. Fenky jsou pak spokojenější – a kdo to nedávno celé

smečce vysvětloval, jak jsou ty nové houby skvělá ta… žádná-mláďata?“

„Ty tomu rozumíš?“ zarazil se Franta.

„Vysvětloval jsi to aspoň pětkrát a podrobně,“ odvětil pes. „Proč bych toho občas také nevyužil? A buřtů je ve skladu tolik, že nikdo nepozná, když nějaké chybí!“

„Rošťáku psí!“

„Hele, já ti taky nevyčítám tvoje samičky!“ opáčil pes. „Zejména Jitku.“

„To se šeredně pleteš, psisko!“ vzdychl si Franta.

„Neříkej!“ odfrkl si Argo. „Kdo to nedávno lítal za Jitkou až sem na tenhle kámen? A kdo sem dokonce tahal deku, aby vás kámen tak netlačil?“

Franta zrudl. Ale vždyť je ten pes vedle jak ta jedle! Mrkl raději na Rosťu, ale ten se jen pobaveně uculoval – jestli mu to psí odhalení připadalo jen zábavné, pak to snad pochopil správně a ne, jak by se to dalo chápat jinak.

„Jo, měli jsme tu delší diskusi!“ přiznal raději. „Seděli jsme chvíli a debatovali. Jitka má občas zájem dozvědět se víc než ostatní.“

„Debatovali?“ kníkl psík. „Chceš mi snad tvrdit, že jste tu jenom seděli? Mám si snad představovat, že bych vedle nějaké fenky jen tak seděl? Prosím – nemusela by mít zrovna zájem, ale pak by mě nic nedonutilo poslušně vedle ní čučet! Hned bych šel jinam!“

„Lidi jsou jiní než psiska!“ řekl Franta. „Víš přece, že u nás takhle diskutujeme skoro každý večer.“

„Diskutujete?“ pohodil hlavou pes. „Povídáš jenom ty. Prosím, ani neštěknu, může to být pro vás lidi zajímavé. Ale když pak chceš být s Jitkou sám – konec společné diskuse!“

„Tak proto byla Jitka tuhle tak ospalá!“ řekl Rosťa. „A ono to bylo proto!“

Franta se na kamaráda podíval tak zle, jak to jenom dokázal.

„I ty, Brute?“ zavrčel. „Toho psa chápu – on s těmi fenkami těžko jen tak diskutuje, ale lidi jsou jiní!“

„No – v něčem ano, v něčem ne,“ filosofoval Rosťa. „Já to nikomu neřeknu a ten pes mluví jen rusalčí řečí, které nikdo kromě nás nerozumí, takže to zůstane jen mezi námi.“

„Poslyš – snad si taky nemyslíš, že já s Jitkou diskutujeme jen jako Argo s fenkami?“

„Já jsem to neřekl!“ krčil rameny Rosťa. „Když na to přijde, není to moje starost. Mohl by vám do toho mluvit leda Pavel, jako Jitčin brácha. Pak ještě rodiče, ti na to mají právo.“

„Jste vedle oba – Argo i ty!“ zavrčel Franta. „Jitka je opravdu zvídavější než vy všichni dohromady. A tak se toho zkrátka dozvěděla víc.“

„Odborná přednáška – skoro v noci a na dece?“

„Jo!“ odsekl Franta. „Odborná přednáška, v noci a na dece! Měli jsme tam sedět celou dobu na tvrdém kameni? Proč vás nenapadlo zeptat se mě, jaké to bylo u opalychů? Divím se, že vás to nezajímalo! Jen holky! Lídě jsem to naštěstí mohl vyprávět doma před spaním, kdežto Jitka si o to vyprávění řekla.“

„Proč teda hrála ospalou?“

„Nic nehrála!“ zastal se jí Franta. „Ty nejsi ani trochu utahaný? Jenže my jsme strávili cestováním den a ty teď půjdeš spát. Jitka se mnou obletěla svět v noci a místo aby šla spát, šla s vámi ráno do školy. Tak ji teď nepodezírej, že ospalou jen hrála!“

„A ty jsi spal urychleně, že?“

„Jo,“ zavrčel Franta. „Zkus si to sám, je to jednoduché. Až si lehneš, vyvolej urychlení a zkus třeba počítat ovečky, dokud neusneš. Až se potom probudíš, podívej se na hodinky! Jenže až ti to úplně rozhází životní rytmus, až nedokážeš zbytek noci usnout a neodolatelné spaní na tebe přijde pokaždé až ráno ve škole, pak si na mě nestěžuj!“

„No tak se ráno zase vyspím urychleně! Tím se to srovná!“

„To si jen tak myslíš!“ varoval Franta kamaráda. „Rozházený životní rytmus nesrovnáš jedním urychleným spaním, to ti teda garantuju! Budeš to muset dorovnávat pořád, nejméně měsíc – v nejpříznivějším případě. Jako kamarád jsem ti řekl, jak se to dělá, ale jako ještě větší kamarád tě současně varuji – nezahrávej si s tím! Je to jako u kouření – jednou začneš a už se toho nikdy nezbavíš!“

„Znám lidi, co dokázali s kouřením přestat!“ namítl Rosťa.

„Jo, takový znám taky!“ odfrkl si Franta. „Někteří dokázali přestat kouřit už tisíckrát. Ale pak popadnou cigaretu – aby mohli přestat kouřit po tisíci prvně! Mně táta tvrdil, že on sám má tak slabou vůli, že jediný způsob, jak nekouřit, je nikdy nezačínat. A protože jsem po něm, taky nemám jinou možnost. Naštěstí mě kouření neláká. Jenže jsem spadl do jiné neřesti –

rozháženého životního rytmu. Ale jestli doufáš, že máš tak silnou vůli, že dokážeš nějaké neřesti odolat, tak ti zaručím, že tak silný nejsi. Říká se, že i světec zhřeší každý den sedmkrát a když si dává extra pozor, tak sedmdesátkrát!“

„Tak proč jsi mi to říkal?“ naježil se Rosťa.

„Abys nemohl tvrdit, že nejsem kamarád. Ale současně jsem tě dostatečně varoval, že je to děsná žumpa – jak do ní spadneš, už nikdy nebudeš jako předtím!“

„A co Jitka? Jak si jednou začneš s holkou… není to něco podobného?“ vrátil se Rosťa k předchozímu tématu, ačkoliv už Franta doufal, že se mu to podařilo zamluvit.

„Není!“ zavrtěl hlavou. „Nemůžeš srovnávat kamarádku s neřestí! Můžeš jí být vděčný za tuhle cestu kolem světa – koho to napadlo? Jitku! Opakuji ti, mezi mnou a Jitkou nebylo nic víc než mezi mnou a tebou! Na rozdíl od tebe se zajímala i o to, jak to bylo u opalychů. Prosím tě, nedělej z komárů velbloudy! Vždyť nám je teprve dvanáct, co bys mezi námi nehledal? Takové pitomosti ať dělají bulvární novináři, ale mezi kamarády to nemá místo!“

„No, víš… aby ses nedivil!“ nechtěl Rosťa jen tak ustoupit. „Ve dvanácti bývají holky vyspělejší, než bys čekal! A není tobě už čtrnáct – myslím biologicky?“

„Spíš patnáct,“ přikývl Franta. „Ale jednak to u kluků pořád nic neznamená, za druhý mám teď víc jiné zábavy, než abych randil s holkama – když už to chceš tak nazývat. A kdybys byl opravdu kamarád, tak to pochopíš správně a ne jako paparazzi z Blesku!“

„No dobře, dyť říkám, že to nikomu neřeknu.“

„Ale mně nejde o to, že to nikomu neřekneš!“ zaútočil najednou Franta. „Neměl by sis to ani myslet! Když ti jako kamarádovi řeknu, že mezi mnou a Jitkou nešlo o žádné rande, ale o čistou vědu, měl bys mi věřit.“

„Opravdu nešlo nikdy o nic jiného? Nikdy přitom nešlo o něco… osobnějšího?“

„Ale šlo…“ připustil Franta. „V Indii by Jitku provdali za místního frajera, museli jsme jim vysvětlit, že máme jiné zvyky a že jsem ji tam nepřišel nabízet. Ale tam hrozilo jen malé nedorozumění – u nich se totiž takhle mladé dívky skutečně nabízejí a dohazovači tam jsou vážené

zaměstnání. Doufám, že ty bys to tak nepochopil ani náhodou!“

„To sice ne… ale nějaký to rande už by se snad chápat dalo,“ nechtěl Rosťa ustoupit.

„Tak na to rychle zapomeň!“ řekl Franta. „Nebo ti předvedu, proč to není možné, jenže pak nebudeš nočníma můrama tři dni pořádně spát!“

„To je to tak děsivé?“

„Děsivé… no, tak bych to neřekl. Ale poslouchej, Rosťo, neměl jsi v mé blízkosti nikdy žádné nepříjemné pocity, jako Jitka?“

„A ona měla?“

„Jo,“ přikývl. „Třeba když jsme vytvářeli tornádo nad Bruselem. Přiznala mi, že má ze mě strach. Klidně přiznám, že je mi někdy úzko taky, když si uvědomím, s čím si to vlastně zahráváme. Rozkývali jsme stratosféru nad Evropou a kdybys sledoval předpovědi počasí, zjistil bys, že od té doby nesedí ani jedna a bude trvat pár týdnů, než se to stabilizuje. Třetí tornádo by zvětšilo nestabilitu ještě víc a to by už mohlo vyvolat katastrofální povodně…“

„No jo!“ připustil Rosťa. „Nepřipadáš si někdy jako Perun Hromovládný?“

„Připadám,“ přikývl vážně Franta. „Od opalychů bylo nezodpovědné dát tyhle možnosti dvanáctiletému klukovi. Měli si lépe vybírat – i z dospělých to měl být sotva jeden z tisíce.“

„A to říkáš ty?“

„Jo,“ přikývl Franta. „Asi bych o tom neměl tak přemýšlet, ale občas mi to nedá. Proč to dali zrovna mně?“

„Protože jsi byl první, kdo se s nimi domlouval,“ odvětil Rosťa. „Protože jsi byl první, kdo je vzal vážně. Protože jsi byl první, kdo byl ochotný vzít to na sebe.“

„Protože jsem byl první vůl?“

„Ale Franto, tak si to přece neber! Možná jsi byl první, kdo jim vyhovoval. Možná jsi byl jediný, kdo jim vyhovoval. Možná jsi jim vyhovoval, protože měli na výběr jen nás šest. Mezi námi jsi mohl být skutečně nejvhodnější.“

„Mezi slepými jednooký králem?“

„I kdybys to bral takhle. No tak jsi jediný, koho si vybrali! Jediný vyvolený!“

„Tohle nikdy neříkej!“ vybuchl Franta. „My tohle slovo nesnášíme.“

„Kdo – my?“ zarazil se Rosťa.

„Já, táta, máma i Lída,“ odvětil Franta. „Vyvolení – to slovo smrdí kremačními pecemi koncentráků. Kolik už bylo na světě národů, které si říkaly Vyvolení? Zkus je vyjmenovat! Asyřané, Egypťané, Římané, Číňané, Japonci, Francouzi, Germáni, Britové, Rusové, Židé, Američané – některé už to přešlo, jiné Vyvolenost nepustila dodnes a všechny ji považovaly za omluvu nespravedlností a prasáren nejhrubšího zrna. Války, vraždění, koncentráky, násilí všeho druhu… Němci – kdysi kulturní národ – spustili neskutečnou vyvražďovací mašinérii, aby ze světa odstranili méněcenné lidi a udělali místo pro nadlidi – sebe. Japonci na opačné straně světa vraždili kam přišli. Rusové se cítili Vyvolení roznášet po světě socialismus – a proto stavěli vyhlazovací gulagy. Vyvolených je dnes plný svět – tobě z nich není špatně?“

„Koukám, že je nemáš v lásce!“

„A kdo má?“ opáčil Franta. „Vyvolené nesnáší nikdo – jen oni sami se považují za cosi lepšího. Přitom je to naopak – Vyvolení jsou nejhorší odpad lidstva.“

„A neznělo by ti lépe spojení slov – ***Bohem vyvolení?*** To by přece mělo být lepší!“

„A jak by ti znělo spojení slov – ***Ďáblem vyvolení***?“ namítl Franta. „Když si to přebereš nezaujatě, sedělo by to víc, nejsou snad opalychové podobnější ďáblům?“

„Ale říkal jsi, že nám pomáhají!“

„Říkal. A nepomáhají? Kdybych si tím nebyl setsakra jistý, štítil bych se jich a prchal bych za panem farářem, aby nás před nimi chránil – nevím jak, třeba svěcenou vodou. Jenže opalychové nám nepochybně pomáhají. Ani rusalky nevypadají andělsky – přesto si myslím, že to s námi myslí dobře. Ale Vyvolení? Já tomu říkám nemoc! Nemoc, která se neléčí, ač by měla, nemoc s příznaky ***Já můžu všechno, jsem Vyvolený*** – a netrpí tím celé národy, ale i jedinci – piráty silnic počínaje a krvavými diktátory konče. Čárlí a Willy jsou už zárodky.“

„A nemyslíš si to někdy i o sobě?“ rýpnul si Rosťa.

„Kdybys měl někdy ten dojem, řekni mi to, prosím tě!“ řekl Franta. „Ale v současnosti ti to vyvrátím. Můžu hodně, víc než je běžný průměr. Umím

vyvolat i přírodní pohromu. Ale nemůžu všechno. Nesmím nikomu nenávratně ublížit a nedejbože někoho zabít, což dokáže kdejaký blbec. Obě mé přírodní pohromy se ale obešly bez obětí na životech a jsem na to pyšný – třebaže mě to stálo pár dní života.“

„Pár dní?“

„V urychlení jsem při tom strávil celkově skoro týden. Kormidloval jsem obě tornáda, aby nezabloudila do obydlených končin, odstraňoval jsem jim z trasy nešťastníky, které by bez mého zásahu semlely jako mlýnek na maso… a nebylo jich málo! Třikrát jsem přitom nevydržel a musel jsem si aspoň na zrychlenou vteřinu usnout – vždycky mi při tom tornádo uhnulo ze směru, ale jinak to prostě nešlo… vy jste si přitom poprvé užívali školy a podruhé bezstarostně spali… kdepak, Rostíku, já nemůžu všechno a proto nadávku Vyvolený neberu!“

„Super! Vyvolený – označení nejvyšší vznešenosti – je u tebe nadávka! To převezmu do repertoáru, není to úplně pitomé.“

„Převezmi. Je to pravda.“

*****

Panna Orléanská

Ještě téže noci odletěl na cestu kolem světa Pavel – Jitka to musela zakamuflovat před rodiči – a na nedělní ráno si Franta nechal Jirku a Lídu. S každým navštívil nějaké místo, kde již byl někdo jiný z party, ale s každým navštívil i místa, kde ostatní ještě nebyli.

Lída měla zájem o Indii, ale Franta ji postrašil, že by ji tam už čekali se ženichem, takže ji vzal do Japonska a Číny, kde nic takového nehrozilo. Aspoň se jako první z party prošla po Veliké Čínské Zdi – i ona se vrátila nabitá nádhernými dojmy.

„Sdělte si to mezi sebou přes týden!“ navrhl jim.

„Přes týden se nikam lítat nebude?“ zeptal se Rosťa.

„Nebude!“ řekl rezolutně Franta. „Nechci žádné problémy ve škole. Kromě toho – moc se mi to nechce říkat, ale je to pravda – bez vás toho stihnu víc. Kde s vámi chodím pěšky, sám jindy létám bleskově. Buďte rádi, když budeme létat o víkendech.“

Partě nezbylo než to uznat – ačkoliv mohli remcat, že je Franta postavil před hotovou věc, ke které nepřipouští připomínky – jenže na druhou stranu, kdo jiný má štěstí cestovat si kolem světa aspoň o víkendech?

Členové party se to chystali Frantovi oplatit tím, že ve škole prodiskutovali vlastní plány. Měly ovšem nevýhodu v tom, že je Franta nemusel přijmout.

Jeden z těchto plánů se ale zalíbil všem, takže ho Jitka přednesla Frantovi.

„Poslyš, Františku – pro tebe je přece snadné přemístit koho chceš kam tě napadne! Neměl bys někam vzít i naše rodiče? Vaše samo sebou taky, ať je to spravedlivý! Nemuselo by to být na obchůzku farem, ale – co kdybys všem postupně zařídil nějakou luxusní dovolenou? Co by ti to udělalo?“

„To by šlo,“ přikývl Franta. „Kam by to mělo být? Do nějakého proslulého letoviska k moři? Nebo jen tak pod stan na pustý ostrov do jižních moří? Na den, nebo na týden?“

„Já nevím – ale co takhle na týden na opravdu opuštěný ostrov?“

„Jenže tam bych musel kvůli nepředvídaným okolnostem spolu s vašimi rodiči hodit i někoho z vás,“ uvažoval Franta. „Nemohl bych vám dělat celý týden doprovod, na to je můj čas příliš drahý. Vy byste tam s nimi byli jako

pojistka. Kdyby se cokoliv stalo, jen vy mě dokážete rusalčí řečí přivolat. Ale z principu nejsem proti. Rodiče by si takovou dovolenou asi dávno zasloužili.“

Ačkoliv to Jitka Frantovi navrhovala, kupodivu sama odsunula vlastní rodiče na konec. První se tedy měli rekreovat Culkovi s Jirkou, zatímco rozumnější Rosťa měl hlídat dům a zvířata. Po nich měli týden v jižních mořích strávit Frantovi rodiče s Lídou a úplně na konec se tam měli vypravit Lapkovi, kterým měl dělat společnost Pavel, protože Jitka prohlásila, že se na zodpovědné hlídání domu hodí více než on.

Pavel sice formálně protestoval, že je holka a není správné nechat ji doma samotnou, ale Jitka ho umlčela.

„Kdyby se něco doopravdy stalo, pak nic nevyřeší ani Rosťa!“ řekla. „Ale nebude pro nás problém zavolat Frantu, aby domů v okamžiku dopravil tátu – dospělí by to jistě vyřešili nejlépe. Jde přece jen o strážní službu, ne?“

A protože to uznali všichni, rozhodli se seznámit s tímto plánem dospělé.

Ti to ovšem rozhodnou.

*****

Pan Culek se samozřejmě projevil jako zodpovědný. Ponechat veškeré hlídání i starost o zvířata Rosťovi prohlásil za pitomost, na které se on podílet nebude.

Podlehl ale naléhání, aby to tedy projednalo představenstvo družstva.

Což byli rodiče zbývajících členů party – a přizvali k rozhodování i Frantu, jehož slovo mělo jako u jediného z party patřičnou váhu.

„Jsem pro, abyste si udělali výlet,“ řekl Franta. „Mohli byste si ještě vybrat jiné místo, ale opuštěný ostrov v Indickém oceánu není zas tak špatný nápad. Mohla by to být opravdu kouzelná dovolená pod stanem – ale kdybyste si přáli místo stanu chatu, mohu ji tam zařídit, prostředky na to mám.“

„Poslyš, ***Černokněžníku*** – ne že bych ti nevěřil, ale… nebude to trochu nebezpečné, být úplně mimo civilizaci? Pokud vím, Indický oceán občas navštěvují piráti ze Somálska.“

„Proto budete mít s sebou Jirku,“ namítal Franta. „Vždyť už víte, že se nás šest domluví kolem celého světa – i dál. Kdyby se tam cokoliv šustlo, Jirka mě zavolá, budu tam během půl vteřiny a další půl vteřiny by mi trvalo, než bych vás dopravil domů. Bezpečnější pobyt si neumíte ani

představit! Autem na Jadran je proti tomu smrtelně nebezpečná výprava mezi piráty – přinejmenším mezi ty silniční.“

„Dalo by se o tom jednat, kdybychom si vzájemně domluvili pohlídání domů,“ trochu ustoupil pan Culek. „Pak by bylo lepší jet tam jako komplet rodiny než nechávat doma bez dozoru třeštidla jako je Rosťa. A vůbec – do letních prázdnin je ještě daleko!“

„Neplánujeme to na letní prázdniny!“ řekl Franta. „Uvědomte si – bylo by to do tropů, tam je horko bez ohledu na roční dobu. Musíme se vyhnout jen monzunovému období dešťů a podobným nevhodným dobám. Nemá smysl trmácet se někam, kde by celou dobu pršelo!“

„A teď tam není období dešťů?“

„Teď zrovna není,“ ujišťoval je Franta.

Chvíli se ještě dohadovali. Nakonec se pan Culek rozhodl, že tam jako první nepůjde. Tady je práce nad hlavu a není čas na pochybné výlety.

Franta tedy operativně navrhl, aby první turnus obsadili jeho a Lídini rodiče. Vyzkoušejí to a umožní ostatním rozhodnout se až podle výsledků.

Tak se nakonec dohodli. První turnus tedy čeká Lídu.

„Vezmu si tam ale Arga!“ řekla.

„Klidně!“ souhlasil Franta. „Zvířata mají instinkty, bude vás tam hlídat. Tak poslední dotaz – stan nebo chata?“

„Říkal jsi přece, že je to úplně pustý ostrov?“ divil se táta.

„Není pro mě problém menší chatu tam dopravit!“ tvrdil Franta.

„Dobře – tak raději chatu!“ vybrala si maminka.

„Budete ji tam mít,“ slíbil Franta. „Teď už jen omluvenku do školy pro Lídu a můžete se chystat na cestu.“

*****

Chata na ostrově byla moderní a podobala se sudu. Franta tvrdil, že ji levně koupil od Číňanů v Indii, aby to neměl moc daleko. Byla totiž větší než bylo v možnostech přemístění, takže ji musel vzít jako spoluzavazadlo při létání. Musel to být zajímavý pohled, když ji před sebou strkal osm set metrů nad zemí rychlostí malého sportovního letadla, ale doletěl s ní až ke zvolenému ostrovu, kde ji zakotvil pod převislou skalou na pobřeží. Teprve potom zevnitř vybalil přenosný chemický záchod, který instaloval za chatou a mohl sem dopravit rodiče, sestru i psíka.

„Chata je pevně ukotvená, aby vás neodfoukl vítr,“ ukazoval jim, když je

přenesl pod vysokou palmu poblíž chatky. „A je trochu na kopečku, aby byla nedostupná pro tsunami, ty se tu občas vyskytují. Těch pár metrů k moři vždycky sestoupíte. Pěšinka tu není, ale vy si ji jistě brzy vyšlapete.“

„Co je to za divnou střechu?“ zajímal se tatínek.

„Fotovoltaické panely,“ řekl Franta. „Přes den budou napájet ledničku a nabíjet baterie, v noci si můžete trochu přisvítit. Máte tu malou mikrovlnku, ale pouštějte ji jen ve dne, aby měla dost energie. Nezapomeňte, v noci baterie potáhnou hlavně ledničku. Máte v ní jídlo na celý týden – je to taesi od nás z Čech, nic exotického, případné další požadavky vyřídím, až si je vymyslíte. Normální televize tu nemá signál a satelitní vám taky nic neřekne, nic českého tu nechytnete. Ani rádio nepotřebujete, na případné zprávy z domova máte Lídu. Jo – a voda je ve studánce támhle na kraji lesa.“

„Proč tady s námi nebudeš i ty?“ vzdychla si maminka.

„Protože já si dám dovolenou, až změním svět,“ odpověděl vážně.

„To nemusí být nikdy!“ pochyboval otec.

„To musí být brzy,“ řekl Franta.

*****

V domě tedy bydlel Franta sám, ale většinu času beztak strávil jinde. Síť farem taesi se ve světě zahušťovala ještě větším tempem než na počátku. Franta už vyvinul tisíce jídel téměř pro všechny země světa, teď už se jen občas objevovalo něco, nač si lidé vzpomněli.

Největším Frantovým úspěchem poslední doby bylo vyjádření ajatolláhů v Iránu, že taesi nejsou popřením Koránu. Tím prakticky padla náboženská bariéra u muslimů – bariéra tak jako tak jen fiktivní, nicméně možná a hrozící.

Expanze do muslimského světa započala daleko dřív v umírněnějších zemích, takže tu byla většina tradičních jídel již připravená a zbývalo je jen rozšířit. Muslimové se ukázali jako velmi rozumní a obohatili světově použitelné receptury o množství cukrovinek, fíky, datle a jídla z rozinek.

Baštami starých potravin se ve světě staly už jen dvě oblasti.

V Severní Americe jejich rozšíření bránil federální zákon, zakazující jejich výrobu i dovoz – včetně Kanady, která zákon převzala. Kanada ztratila většinu světových odbytišť na svou tradiční pšenici, o kterou byl zájem už jen u jižních sousedů, zatímco zbytek světa přetékal potravinami taesi a o pouhé suroviny jako pšenice nebyl zájem. Tady to vypadalo na velkou

byrokratickou bitvu, na kterou si Franta pořád netroufal.

Druhou tradiční baštou byli Židé.

Remcali i v zemích, které přešly na taesi úplně, až v nich výrobci tradičních potravin vymizeli. Židovské komunitě nezbylo než se přizpůsobit. Buď přejít na taesi – což ale bylo proti jejich náboženským autoritám, nicméně většině nic jiného nezbylo, nebo si zařídit vlastní produkci tradičních *košer* potravin. Jenže ty byly několikanásobně dražší, už protože šlo zásadně o malovýrobu na malých plochách a s velkými náklady.

Jinak to bylo v samotném Izraeli, který se stal nejen nejzarytější baštou košer potravin, ale i jejich největším vývozcem. Samozřejmě byly ještě dražší než manufakturně vyráběné, zato byly po náboženské stránce zaručeně v pořádku – a ti, kdo na ně měli, je kupovali i za přemrštěné ceny, až dvacetinásobné proti ceně potravin taesi.

Pravda, někteří by na to měli, i kdyby byly ještě dražší.

Franta se pokusil vyjednávat a navštívil proto vrchního rabína ve Francii, kde potraviny taesi vytlačily tradiční výrobce nejdříve. Ohromné úsilí vynaložil už na to, aby se k němu vůbec dostal, ale to byl slabý odvar proti vlastnímu jednání.

„Proč naše potraviny zakazujete?“ zeptal se ho na úvod.

„Tomu vy nemůžete rozumět, mladíku!“ odvětil blahosklonně rabín. „Naše potraviny musí splňovat náročné podmínky. To nemůžete jako jinověrec ani pochopit, natož splnit.“

„Když vám předložím naše a vaše potraviny, a vy poznáte, které jsou které, dám vám tisíc euro – nebo dolarů, podle toho, co si zvolíte!“ nabídl mu.

„Tady nejde o složení, pokud vám jde o tohle,“ odvětil rabín.

„To vidím – protože tady jsou naše potraviny naprosto totožné,“ řekl Franta. „Neliší se od vašich, či přesněji řečeno, nejste vůbec schopni to rozeznat.“

„O tom se nebudeme přít,“ řekl rabín. „To je sice možné, ale zcela nezajímavé. Naše náboženské předpisy požadují jistou – řekněme náboženskou – čistotu. Tu nám při nejlepší vůli nemůžete zajistit.“

„Byl jsem se podívat na výrobu těch vašich ***košer*** potravin,“ řekl Franta. „Odebíráte je od normálních rolníků – většina jich je křesťanů, vašich lidí je tam jen pár výjimek. Přesto je jejich produkce košer a naše ne. Jak mi to

vysvětlíte?“

„Jednoduše,“ usmál se rabín. „Dokud rostou na polích nebo ve chlévě, musí splňovat jen povšechnou čistotu. Košer se stávají teprve převzetím našimi lidmi, kteří už vědí, jak se k tomu mají stavět. Víte – náboženské důvody jinověrec nepochopí, ale naši je chápou.“

„Tím chcete říci – kdyby naše potraviny přebírali vaši lidé, staly by se košer?“

„Naši lidé nikdy nepřistoupí na vaše potraviny,“ usmál se rabín. „Nikdy nebudou košer a nikdy je nebudeme brát od vás. Zapomeňte na to, nemáte nejmenší šanci.“

„Neříkám to pro sebe, ale pro vás,“ řekl Franta. „Vy se takhle izolujete od všech lidí na celém světě.“

„Na to jsme zvyklí po celá tisíciletí,“ usmál se rabín samolibě. „Po tisíciletí jsme byli rozptýleni po všech koutech světa a vždycky jsme byli izolovaní od místních lidí.“

„Nezdá se mi to,“ řekl Franta. „U nás jsou vaši lidi mezi našimi tak dokonale rozptýlení, že už je jedno, kdo je Žid a kdo ne.“

„Omyl, hochu!“ zavrtěl rabín hlavou. „Všude jsme izolováni, i když nás místní mezi sebe přijmou jako své. My sami se izolujeme.“

„To ale neděláte dobře,“ řekl Franta. „Tím se fakticky zlikvidujete.“

„Proč, hochu?“

„Protože si to zvolíte sami. Víte, nechci se zbytečně dotýkat vaší víry, ale vy jste se už od té původní příliš odchýlili.“

„To urážíte naši víru, hochu!“ ztvrdly rabínovy rysy. „Jsme národ Vyvolený, co vy můžete o naší víře vědět?“

„To, že jste se stali příliš zaslepenými, pane,“ odvětil Franta. „Zaklínáte se Hospodinem, ale přitom ho urážíte. A varování od něho přehlížíte. Neděláte dobře!“

„A ven!“ ukázal rabín na dveře. „Tohle byl vrchol!“

„Vašimi dveřmi neodejdu,“ řekl Franta tvrdším hlasem než dosud. „Ale těmito dveřmi už sem také nikdy nevstoupím. Vždyť ani nevíte, co děláte! Dokážete zahnat i Hospodinova anděla! Následky si ale odhadněte sám!“

„Drzoune gójimská!“ vybuchl rabín.

Jenže pak jen zalapal po dechu. Chlapec totiž zničeho nic – zmizel.

Jen se trochu zavlnil vzduch.

*****

Návrat ***naplavenin*** z jižních ostrovů proběhl v pořádku. Lída přinesla suvenýr klukům Culkovým – skoro půlmetrovou mušli rodu Tridacna. Našla ji vyplavenou na pláži.

Pan Culek se až teď dal přemluvit. Svěřil ale hospodářství raději sousedům Lapkovým než Rosťovi. Tvrdil, že chce mít kluky raději pod dohledem. Franta Rosťovi doporučil, ať zbytečně neremcá, že to tak bude lepší. Budou všichni pohromadě – a Lapkovi se o jejich domek postarají stejně jako by to udělal on sám.

Franta pak všechny Culkovy přestěhoval poblíž podivně moderní chaty včetně dalších potravin podle jejich vlastního výběru. Popřál jim příjemnou dovolenou – a zmizel.

Střídání proběhlo lépe než Franta čekal.

Večer ale Frantu vyburcovalo znepokojené volání Pavla.

„Franto! Nevíš o Jitce? Není doma – a nemohu ji vůbec zachytit!“

„Zkus to za chvilku!“ poradil mu Franta. „Kdyby se právě urychlovala, byla by pro nás nedostupná – rusalčí řeč se s urychlováním nesnáší!“

„Ale proč by to dělala?“ strachoval se Pavel. „Nemá k tomu důvod! Volám ji už čtvrt hodiny – kolik času by to znamenalo v urychlení?“

„To je trochu hodně,“ zvážněl i Franta. „Dobře, nech to na mně, podívám se po ní.“

Zrušil spojení s Pavlem a zamyslel se.

Čtvrt hodiny v urychlení – to je trochu moc. Kromě toho – tohle přece prozradil jenom Rosťovi, Jitka by to neměla umět. Ledaže by na to přišla sama.

„Rosťo!“ zavolal kamaráda do Indického oceánu.

„Co je?“ ozval se mu Rosťa. „Děje se něco?“

„Komu jsi říkal, jak se dá urychlit ve spaní?“

„Nikomu! Ani bráchovi ne!“

„To je dobře,“ řekl Franta. „Pak je to v pořádku.“

A odpojil se, ačkoliv nechal kamaráda v nejistotě, co se děje.

Takhle dlouho se Jitka přece urychlovat nemohla. Rusalčí řeč je dostupná kolem celého světa, jak si právě potvrdil s Rosťou. Aby byla Jitka mrtvá? To si nechtěl připustit ani ve snu. Možné by bylo i bezvědomí. Anebo…

Naladil se na jednu z rusalek – je snad jedno, na kterou.

„Nejednali jste poslední dobou s naší kamarádkou Jitkou?“ zeptal se jí.

„Ano,“ ozvala se mu v hlavě odpověď. „Umožnili jsme jí kontakt s opalychy a když se domluvili, sami opalychové nás požádali o výjimku. Umožnili jsme jí návštěvu jejich světa. Není sice příznivé období a stálo nás to neúměrné množství energie, ale opalychové trvali na svém, aby se to stalo okamžitě.“

„Takže ona je u nich?“ zděsil se Franta. „Jak dlouho?“

„Čtvrt ***zagtu***,“ odpověděla mu rusalka.

„A oni si tu výjimku vyžádali…“ opakoval Franta. „No nic, děkuji za informaci.“

„Poskytnout takovou informaci považujeme za svou povinnost,“ odpověděla rusalka.

Spojení se přerušilo, ale Franta ještě chvilku seděl jako ztuhlý.

Čtvrt ***zagtu*** – to je šest hodin u Opalychů! To dělá… měsíc jejich času. Proboha, co tam tak dlouho dělá?

Frantovi bliklo hlavou, že si Jitka zřejmě umínila vyrovnat se mu. Vědomosti by jí mohl postupně předat, ale ne genetickou úpravu. Tu mohla získat jen u opalychů. Jenže samotná genetická úprava netrvá tak dlouho, už dávno by mohla být zpátky. Nikdo by to nepoznal, nikoho by to ani nenapadlo. Byl by pro ni jediným vhodným partnerem na světě – ale i ona pro něho. Jenže by to mohla klidně tajit, dozvěděl by se to, až by mu to sama řekla. Jak by se potom zachoval?

Ano – ale… cožpak ji před tím dostatečně nevaroval? Neřekl jí, jak příšerné následky by to mělo pro jejich případné potomky? Chtěla by je mít nešťastné na celý život? Vždyť jí přece vysvětlil, proč takovou nezodpovědnost nedělat! Nebylo to z jiného důvodu?

Ale co? Výjimku požadovali na rusalkách opalychové. A pořádnou výjimku, když jí rusalky otevřely bránu úplně mimo příznivé období. Ačkoliv – příznivé období začne za pár dní, to by už mohl požádat o vysvětlení samotné opalychy…

Jenže – budou ochotní něco mu vůbec vysvětlovat? Jejich čas je přece ještě dražší než jeho. Takže ho nejspíš odkáží na Jitku, ať mu to sama vysvětlí, až se vrátí.

Tedy – pokud se jí bude chtít něco vysvětlovat, když už teď jednala na

vlastní pěst.

Musel teď ale především upokojit Pavla. Naladil se na něho a zavolal ho.

„Už něco víš?“ ozval se Pavel. „To jsi vážně rychlej!“

„Jo – ale nepotěším tě,“ řekl Franta. „Jitka je u rusalek. Přesněji, rusalky ji poslaly ještě dál, až k opalychům. Jenže jsem se od nich nedozvěděl proč, ani jak dlouho tam bude.“

„Ty jsi tam byl minule skoro týden, ne?“

„Pět dní – ale neber to jako totéž, nebude to totéž. Víc ti asi nezjistím. K rusalkám jít nemůžeme, není příznivé období.“

„Ale ona mohla?“

„Jo – ale vyžádali si to opalychové a zlomili přitom i odpor rusalek. Nevím, jaký to má smysl, ale nějaký smysl v tom bude. Víc zatím nevíme, ale ona nám to vysvětlí, až se vrátí. Takže bych doporučoval, vysvětli rodičům, že Jitka odešla k rusalkám a vrátí se, až to bude možné. Hlavně nedělejte paniku, jistě to nebude nic zlého.“

„No nazdar!“ vzdychl si Pavel. „Jen aby z toho nebyl sekec!“

„Sekec nebude,“ usmál se trochu Franta. „Nechci moc hádat, ale ty za nic nemůžeš a až se Jitka vrátí, bude možná stejně vybavená jako já, takže může dostat sekec jedině kdyby si to sama přála. Připrav na to šetrně rodiče. A taky jim vyřiď, aby si dcery začali vážit. Mohlo by se stát, že ji budou jednou s velkou úctou přijímat prezidenti největších zemí světa. A to nemyslím v žertu.“

„Tebe už nějaký prezident přijal?“

„Ne – ale jednou to přijde.“

„A seš si tím jistý?“

„Skoro,“ řekl Franta. „Taky je možné, že o to budou stát, ale drahoty budu dělat já.“

„No – to si hodně věříš!“ obrazně si hvízdl.

„Věřím,“ souhlasil Franta. „Ale mám to hodně podložené.“

„Dobře – jdu na to připravit naše…“

*****

V noci navštívil Franta několik poboček a k ránu se na pár vteřin uložil ke spánku doma. Vzbudil se odpočatý – ale zase o pár hodin starší.

Budu si muset pořídit nějakou kalkulačku času – už v tom ztrácím přehled, pomyslel si jen tak, aniž by to myslel úplně vážně.

Jenže první, nač jeho oči padly, byl mobilní telefon, položený na stole.

Blikala na něm výzva.

Kamarádi ho nevolali nikdy – rusalčí řeč byla pohotovější. Jenže dával telefonní číslo majitelům farem, aby ho mohli zavolat v případě nějakého průšvihu.

Nebyl to ale hovor. Jen krátká zpráva – jak jim to dával na srdce, aby ji určitě dostal.

„***SOS Marcel Derritage, Orléans, France!“***

Neboli jedna z nejstarších poboček ve Francii. No – uvidíme, co se tam děje!

Bliknutí – a seskakoval s patníku, kde měl kotvu.

Za další okamžik stál ve vstupních dveřích – nikdo tam nestál, takže to bylo otázkou dalšího bliknutí. Otevřel dveře a vstoupil. Krátká chodba a další dveře.

A za nimi Marcel Derritage osobně, ještě držel v ruce mobilní telefon.

„Vy už jste tady?“ vytřeštil oči. „Vždyť jsem to teprve teď odeslal…“

„To je v pořádku,“ mávl rukou Franta. „Umím být rychlý, když chci. Co se děje?“

„Já myslel, že to víte?“ opáčil pan Derritage. „Máme problém ve městě!“

„Jak to mám vědět, když jste mě na to právě teď zavolali? Před pěti vteřinami jsem byl ještě v Čechách. Vysvětlete mi to!“

„No ale… ve městě už to muselo být znát! Jak jste tudy vůbec projel?“

„Já přece nejezdím autem,“ ujistil ho Franta. „Povězte mi, co se děje – jako kdybych právě teď spadl z měsíce.“

„Taesi explodovaly v městské kanalizaci!“ hlesl zničeně Marcel.

Franta se zamračil.

„Nevaroval jsem vás před tím?“ vyčetl Marcelovi.

„Já vím – ale to nebyla nehoda ani náhoda.“

„Takže to byl úmysl,“ zamračil se ještě víc Franta. „Proč zrovna tady? Čekal jsem to, ale jinde než v Evropě. Víte aspoň, kdo to provedl?“

„Víme,“ řekl Marcel. „Před hodinou nám volala naše nová asistentka Ester Defayová. A chtěla dva miliony, jinak nás to bude mrzet. Podle vašich instrukcí jsem odmítl a zavolal jsem na policii, že nás vydírá. Policie ale odmítla zasáhnout, že nemá čas. Máme prý zavolat později. Jenže když se to pak stalo, nemohli jsme se policie dovolat, byli úplně zahlcení telefonáty z

celého města.“

„To si dovedu představit,“ zavrčel Franta. „Kde máte archiv spór?“

„Ve speciálním trezoru podle vašich náčrtů. Máme napustit mezistěnu kyselinou?“

„Jo, to udělejte,“ přikývl Franta. „Teď hned. Kde je nejbližší místo, kde se dostanu ke kanalizaci?“

„Prakticky kdekoliv ve městě!“ vysvětloval pan Marcel. „Nejhorší je, že Ester použila jen jeden druh, chobotničky v kořeněném nálevu. Město je plné rozježděných chobotniček a místy jsou toho obrovské haldy. Doslova se hrnou z každé kanálové vpustě. Doprava je v celém Orléans úplně ochromená.“

„Máte telefonní číslo na některou z blízkých poboček?“

„Jistě, to máme tady za sklem…“

„Zavolejte jim o výpomoc. Ať sem okamžitě pošlou potraviny, jinak nastane ve městě hlad. Máte ponětí o denní spotřebě taesi v Orléans? Tak ať pošlou aspoň dvojnásobek.“

„Máme přece plné sklady…“

„Měli jste,“ opravil ho Franta suše. „Je mi to vážně líto, ale musím taesi zlikvidovat. Ani vaše skladiště neuchráníte. Máte napuštěnou mezistěnu trezoru kyselinou?“

„Moment – hned to zařídím!“

Pan Marcel dal několik pokynů telefonem svým asistentům.

„A připravte se na spoustu žalob,“ pokračoval Franta. „Budou požadovat náhradu škody a budou mít pravdu. Nemá smysl zjišťovat oprávněnost reklamací, oprávněné jsou všechny. Protože taesi se rozloží všude, kde se teď nacházejí. Bude to stát těžké peníze, ale nedá se dělat nic jiného než platit. Ostatní pobočky vám pomohou.“

„Vy chcete zničit taesi v celém městě?“ zarazil se pan Marcel.

„Nemám jinou možnost,“ řekl Franta. „A musím to udělat hned, než se taesi dostanou do řeky a neroznesou se po proudu.“

„Mohly by je rozvézt i automobily na kolech?“

„Taky, ale to by tolik nevadilo, asfalt je pro ně nestravitelný. Samotné plodnice jsou naštěstí skoro neškodné, ale podhoubí v kanalizaci musí teď hned zmizet. Jenže se to bude šeredně podobat skutečné explozi… doufám, že se u vás ta Ester už nikdy neobjeví, přetrhl bych ji jako zmiji!“

V té chvíli ale byl zvenčí slyšet zvuk sirén. Hasiči, záchranka, nebo policie? Vypadalo to na to poslední.

„Počkám ještě na ně," rozhodl se Franta.

„Ale mesié – co když vás tady zatknou?"

„Proč?" usmál se Franta. „Cožpak jsem to způsobil?"

„Ale je možné, že půjdou po nás!" varoval ho pan Derritage. „Ester nám vyhrožovala mimo jiné i tím, že nás ještě udá na policii!"

„To by bylo pěkné!" usmál se Franta. „Ta, která to způsobila…"

Na chodbě se ozvalo dupání a vzápětí do kanceláře vtrhla policejní hlídka. Bylo to pět mužů a jedna žena v civilu.

„To je on!" ukázala žena na Marcela Derritage.

„Ester!" vykřikl Marcel „Obdivuji tvoji drzost!"

„A tohle bude ten neznámý zloduch!" ukázala Ester na Frantu.

„Děkuji, to mi stačí!" řekl Franta. „Přesně to jsem ještě potřeboval vědět."

Pak se trochu zavlnil vzduch, Franta zmizel – a policisté vytřeštěně zírali na místo, kde předtím stál.

„Jste pan Marcel Derritage?" vzpamatoval se velitel jednotky a obrátil se k šéfovi této kanceláře. „Jste zatčen!"

„No – to bude zajímavé!" prohlásil pan Derritage. „Konejte tedy svou povinnost, však ona se pravda ukáže!"

Ale teprve když se ohlédl po vyděračce, uvědomil si, že v místnosti není ani ona.

„Mon Dieu!" řekl. „To tedy nevypadá dobře!"

Málokdo v místnosti ale tušil, co to znamená.

*****

Ester Defayové se v písku podvrtla noha a málem upadla.

Krátce předtím ji kdosi zezadu objal v pase a zase pustil, jenže mezitím jí blýskl do očí odraz slunce na nedaleké vodní hladině a když mrkla, nechtěla věřit svým očím.

Nestála v kanceláři Marcela Derritage v doprovodu a pod ochranou pěti policistů, ale na úzké a dlouhé písečné kose, obklopené ze všech stran mořem. Slunce se zřejmě pomátlo, protože vyčnívalo jen polovinou nad vodním horizontem a ke všemu, jak se zdálo, zapadalo. Způsob, jakým se sem dostala, vzbuzoval mrazení v zádech, ale ještě větší mrazení jí po nich

přeběhlo, když nedaleko spatřila na krátký okamžik nad vodní hladinou velikou šedou trojúhelníkovitou ploutev.

Žraloci!

Tohle nebyl obyčejný ostrov! To bylo – vězení! A jak sadistické! Kolem dokola moře, plné nechutné slané vody, zatímco na tomto ostrůvku – pokud se mu vůbec dalo tak říkat – ani kapka. Kolem ostrůvku žraloci, na písku ani rybí kostičky. Čekala ji tu Tantalova muka – hlad, žízeň a kolem žraloci? To by bylo opravdu sadistické!

Jenže – ačkoliv si jasně vzpomínala na pocit objetí rukou kolem pasu, nikdo tu s ní teď nebyl. Jak je to možné? To přece odporuje všem přírodním zákonům!

Zkusila se posadit, ale rozmyslela si to, jakmile si sáhla na mokrý písek. Slunce zatím znatelně kleslo, teď byl nad obzorem jen tenký proužek. V Orléansu bylo ráno, tady večer. Další záhada! Není přece možné, aby se tak naráz dostala do úplně jiného času!

Co tady bude dělat? Čekat na smrt hladem nebo žízní? Nebo si to trápení nechá zkrátit v zubech těch bestií, kroužících kolem? Ještě že na ni nemohou!

Rozhodla se aspoň přejít ostrov po délce – napříč byl jen pár metrů. Došla zamyšleně na jeden konec, tam co se vlny přelévaly přes písek, obrátila se a počítala kroky. Dvě stě – to opravdu není velký ostrov! Jenže – tady se snad nic jiného dělat nedalo!

Opět se obrátila a počítala kroky opačným směrem, ale tentokrát se dostala jen ke sto osmdesáti. To není možné, řekla si a rozhodla se pro třetí měření.

Tentokrát napočítala do sto sedmdesáti a konečně pochopila plnou pravdu.

Ostrov se zmenšoval.

Může za to nejspíš příliv, došlo jí, ale teď jí těžko někdo řekne, kam až voda stoupne. Může to být ještě půl metru – pak se z ostrůvku stane jen pás dvacet metrů dlouhý, ale může to být i dva metry a pak ostrov zmizí úplně. Uměla sice plavat, ale ne v oceánu, táhnoucím se od obzoru k obzoru – a už vůbec ne mezi žraloky.

Žraloci!

Tohle nebyl obyčejný ostrov! Ani vězení! To bylo – popraviště! A jak

sadistické! Až se vlny začnou přelévat přes tuhle písečnou kosu, přijdou si pro ni žraloci. Neuteče jim!

Hrůzou klesla na kolena. Tohle je tedy smrt! Tady ji ty obludy roztrhají!

Ale v téže chvíli vyskočila, protože před sebou spatřila – boty.

Jenže k těm botám patřil mladík, kterého před chvilkou viděla v kanceláři Marcela Derritage a sama ho policistům označila jako neznámého zloducha.

Teď s ním ale byla sama. Na ostrově – popravišti. Hleděla na něho a cítila, jak jí přímo prostupuje vztek, neuhasitelná nenávist.

„Jdete mě zabít?“ vmetla mu do tváře.

„Proč?“ vrátil jí místo jedné otázky druhou.

„To nevím – ale co ti žraloci kolem?“

„Aha – všimla jste si přílivu, že?“ usmál se trochu mladík. „Máte pravdu, tohle není místo vhodné k jednání, tady brzy bude jen voda… půjdeme raději jinam…“

V té chvíli zmizel, na okamžik opět pocítila zezadu objetí, ale to už byla kolem bujná tropická zeleň. Stála na kameni nedaleko podivně futuristické chaty, jak se dalo soudit podle otevřených dveří a oken, ovšem ještě víc se chata podobala sudu.

„Posadíme se, ne?“ ozvalo se za ní.

Ohlédla se. Přímo za ní byla dřevěná plošinka se zábradlím nad srázem, spadajícím až dolů k moři. Nad plošinkou byl dřevěný altánek a na ní stál dřevěný stůl, lavice a dvě židle. Na jedné již seděl ten neznámý mladík.

„Posaďte se!“ opakoval přísně. „Můj čas je příliš drahý, nenechám se o něj okrádat!“

„A proč ne?“ odsekla vzdorovitě.

„Mohli bychom se vrátit ke žralokům,“ navrhl jí. „Tam byste mě velice brzy přestala zdržovat. A posaďte se už konečně!“

Tentokrát poslechla skoro okamžitě. Ze žraloků si už hrůzy užila dost.

„Proč jste podnikla tu sabotáž proti panu Derritageovi?“ začal mladík klidným hlasem.

„A co je vám do toho?“ vyštěkla na něho.

„Podívejte se – považujte náš rozhovor za soud, vedený proti vám. Jste obžalovaná ze sabotáže proti firmě Marcel Derritage a spol. Sabotáž spočívala ve vynesení spór taesi za účelem vydírání – údajně jste chtěla dva

miliony, jinak ho to prý bude mrzet. Věděla jste tedy dobře, co děláte, nemůžete se vymlouvat na neznalost. Provedla jste ji nejúčinnějším možným způsobem, způsobená škoda přesáhla čtyřicet milionů – a to je teprve první odhad. Považuji to za prokázané, teď jde už jen o polehčující okolnosti, pokud nějaké máte.“

„To byste mi museli nejprve dokázat!“ vyhrkla.

„Komu?“ odvětil mladík. „Vám? Vy to přece víte. Mně? Já to vím také. Uvědomte si – nejste před oficiálním soudem Francouzské republiky! Nejde o to, zdali jste vinna nebo ne! Oba víme, že vinna jste, rozhoduje se už jen o výši trestu. Od osvobození – až po žraloky, se kterými už jste se trochu, zatím jen na dálku, seznámila.“

„Barbaři!“ vyhrkla.

„Někdy by i ti žraloci byli správný trest za některé zločiny!“ řekl Franta. „Zejména když jde o vraždy a dvojnásob, když jde o vraždy nevinných dětí!“

„Nikoho jsem nezabila!“ vyjekla.

„Oba dobře víme, co jste provedla,“ odvětil přísně mladík. „Jen vám chci naznačit, že jsem tady soudil i vraždy malých dětí. Tak zavrženíhodný případ nejste, ale jako vyděračka jste způsobila škodu za desítky milionů a to si také žádá trest, nemyslíte? Teď mě zajímají vaše polehčující okolnosti. Například – proč jste to vlastně udělala? Jemně vám naznačím, že vydírání považuji za okolnost značně přitěžující.“

„Museli jsme zničit vaše taesi!“ řekla. „Rozvrátili jste zemědělství Francie! Přivedli jste zemědělce na mizinu! Jak jste si mohli myslet, že to zůstane bez trestu?“

„Aha – tak první polehčující okolnost – dělala jste to, abyste vrátila dějiny a zachránila své přátele zemědělce? To bych vám možná uznal – ale nevšimla jste si, že byste způsobila návrat dřívějších cen? Drtivá většina lidí by vás ukamenovala, kdyby se to dozvěděla. Naše levné potraviny způsobily nebývalé oživení celého hospodářství! Navíc skončily dotace – taesi stát nedotuje a zemědělce už také nemusí, peníze tak zbývají na vhodnější účely.“

„Levné potraviny?“ zasmála se kysele. „Levné – ale jen pro chamraď! Pro nás se ceny vaší vinou zvýšily na několikanásobek!“

„Pro vás se ceny potravin zvýšily?“ opakoval po ní nedůvěřivě. „Ach tak – začínám vám rozumět. Neděláte si to ale sami? Není to tím, že taesi

odmítáte… tak nějak z principu? Není to tím, že pro vás nejsou – dost košer?“

„Však je vidět, že to víte!“ vybuchla. „Vy jste sem přinesl ty… ďáblovy houby!“

„Přinesl,“ přiznal Franta. „Ale nemůžete tvrdit, že ďáblovy. Strom poznáte po ovoci a nezdá se mi, že by to bylo dílo zlé. Chcete si hrát na bojovnici za spravedlivou věc, chcete být novodobá Panna Orleánská? Na to nemáte! Udělala jste to zase jenom – pro peníze!“

„Rozvrat zemědělství že je věc dobrá?“

„Co pořád máte s rozvratem? Jakýpak rozvrat? Potraviny jsou dnes pro všechny lidi levnější než dřív a dostupné v sortimentu dříve nevídaném. I pro vás jsem udělal maximum! Zpracoval jsem na taesi i košer výrobky, nikdo je od původních neodliší – nemohu za to, že jsou pro vás pořád nepřijatelné. Indové měli výhrady proti hovězímu – vynechal jsem pro ně hovězí. Muslimové nechtěli vepřové a alkohol – nedostali tedy vepřové ani alkohol. Zatím všechna náboženství světa taesi přijala, ačkoliv některá až po splnění rituálních požadavků, jen vy ne! Ale to je především vaše chyba a když se vám zdražily košer potraviny, můžete si za to sami! Sami na tom trváte! Víte co? Teď už pro vás nehnu ani prstem a jestli chcete válku a začali jste nám škodit, můžete ji mít!“

„Smeteme vás!“ zavrčela. „Já třeba ne, mě můžete hodit žralokům, ale nás je víc než si myslíte a máme sílu! Jsme Vyvolení!“

„Vyvolení!“ ušklíbl se Franta. „Tomu říkám diagnóza, vždyť je to nemoc! Ale když na tom budete trvat, pošlu vás k vašim andělům!“

„Prosím – můžete mě zabít! Ale stejně prohrajete!“

„Pošlu vás k andělům a až se od nich vrátíte, budete mluvit úplně jinak, protože ti už vám to z hlavy dostanou, na to se můžete spolehnout!“

„Rouhejte se jak chcete – nás nezlomíte!“

„Lámat vás nebudu, to opravdu nedokážu!“ odvětil. „Vyvolenost je příliš nebezpečná nemoc. Ale mohl bych vás doporučit opalychům – mám na ně spojení. Teď zrovna je u nich moje kamarádka a až se bude vracet, mohli bychom vás za ni vyměnit. Nedělají to zrovna rádi – ale když vzali Enocha, proč by nevzali jednu Ester?“

„Komu říkáte opalychové?“ vyhrkla.

„Bytostem z jiného než našeho světa,“ řekl Franta. „Kdysi se vyskytovaly

i na Zemi. Znalo je více náboženství – nejen vaše.“

„Spíš to budou ďáblové!“ prskla. „Co taky jiného?“

„Jenže jak je chcete odlišit od andělů?“ usmál se Franta. „Liší se přece jen skutky!“

„No právě!“ řekla. „Ty vaše ďábelské houby…“

„Přinesly lidem hojnost a zbavily je potřeby zabíjet zvířata,“ řekl Franta. „Může snad být zrušení zabíjení v zájmu ďáblů? Afričané přestali zabíjet slony, hrochy a buvoly, Japonci velryby a delfíny. Vy jste v Evropě poslední, kdo ještě zabíjí zvířata pro maso!“

„To jsou jen vaše ďábelské úklady!“

„Těžko! Ale co se ukázalo? Už jen vy se tvrdošíjně držíte zabíjení a krve! Jen vy jste ti Vyvolenci ďáblů!“

„Co vy o tom můžete vědět?“ vyprskla pohrdlivě.

„A co vy?“ opáčil. „Andělé i ďáblové byli na Zemi v šerém starověku. Setkávali se s nimi předkové vašich předků, ale od té doby je nikdo už celé tisíce let neviděl, nikdo je nepozná, jediné rozlišení může být v jejich skutcích. Opalychové po nás ale chtějí zastavit zabíjení. Lidí i zvířat. A dali nám nástroj, který to umožní. Taesi je náhražka, ale dokonalá náhražka. Jen vy ji odmítáte. Proč? Abyste mohli dál vraždit?“

„Stačilo vaši náhražku spláchnout do nejbližšího záchodu – a ukázalo se, čí je to dílo!“

„Jistě – každý nástroj se dá použít i zneužít. Vy jste udělala to druhé. Poznáte je podle ovoce – vy jste tedy nástroj ďáblů a jako takovou vás musím zneškodnit. K vašemu štěstí mi opalychové výslovně zakazují někoho zabít nebo předhodit žralokům – smím tím jen strašit, ale nechat vás tam nemohu. Nic mi ale nebrání zanechat vás na ostrově šest set mil stranou od nejbližší pravidelné lodní linky. Za vydírání s milionovými škodami je přiměřený trest v rozmezí několika let vyhnanství z civilizace. Jsme v tropech, všude roste plno ovoce, máte tu obydlí a klidně přežijete i několik desítek let – podle toho, jak se vyvine situace v Evropě. Když proti nám povedete válku, budete tu jako zajatec – až do jejího konce. Když se vaši náboženští představitelé umoudří, vrátíte se dřív, ale i pak až po trestu za milionové škody a vydírání. Do té doby tu zpytujte svědomí – pokud nějaké máte. Nářadí i žebřík najdete za chatou. Do té doby… zkusím o vás ještě promluvit s opalychy. Kdyby o vás měli zájem, vzal bych vás k nim. Ale

spíš se s vámi nebudou zahazovat, jejich čas je ještě dražší než můj.“

„Okrádám vás o čas hodně?“ ušklíbla se. „To je dobře!“

„To nebylo velké okrádání,“ zavrtěl hlavou Franta. „Co je to pár minut proti nejbližším deseti letům, které vás tu čekají? To byl účelně použitý čas. Ale ten právě skončil. Zpytujte tady svědomí – máte proč!“

Chtěla mu ještě něco peprného odpovědět, ale nedostala se k tomu.

Chlapec prostě zmizel.

*****

Posila

Asanace Orleánské kanalizace proběhla ještě rychleji než její zanesení chobotničkami v kořeněném nálevu. Franta to stihl v době, kdy Ester Defayová měřila na kroky zmenšující se délku zaplavovaného bezejmenného ostrova žraloků. Objevil se na přistávacím patníku před hlavní budovou společnosti Marcela Derritage, pak přeletěl k nejbližšímu městskému kanálu, odkud se valily drobné chobotničky – a pak to náhle puflo – a z kanalizace, ale i ze všech jejich přípojek – se vyvalil fialový oblak. Kdekoliv dopadl na ojedinělé chobotničky, tam se ozývalo další a další pufnutí a vylétaly další fialové obláčky.

Pufalo to i v bytech, kde to obvykle zaneslo fialovým prachem ony místnůstky, leckdy i s okolím. Explodovaly ale i ledničky, chladicí boxy a pulty potravinářských obchodů, pár obláčků vylétlo i z řeky Loiry. Zhruba po hodině fialový prášek zčervenal, ale potravinářské obchody i ledničky v soukromých bytech zůstaly zaplněné hromadami páchnoucí hnědé hmoty, příliš se nelišící od normálního obsahu kanalizace.

Tak přece končí houby poté, co shnijí. I když to nebylo hnilobnými bakteriemi, které taesi i po této devastaci hubily. Během dvou – tří minut ale nezůstaly v Orléansu a do okolí dvou až pěti kilometrů jediné poživatelné jídlo.

Snad až na produkty několika soukromých statků, produkujících drahé ***košer*** potraviny pro vybrané skupiny obyvatel.

Přetrvaly ještě další půl hodiny, kdy se Franta dohadoval na ostrově v Indickém oceánu s Ester Defayovou a než si uvědomil, kdo vlastně za tím problémem stojí.

Ester Defayová? Ale kdež! Ester byla jen tím, kdo tuhle – opravdu špinavou – práci za někoho jiného vykonal. Vždyť jí bylo jedno, že tím způsobí nedostatek potravin. Myslela si, že je to velice záslužná záchrana francouzského zemědělství? Ale kdež, pro ni byli ostatní spoluobčané chamraď! Zajímaly ji jen ceny speciálních potravin pro Vyvolené, které si sami nevyráběli, jen je – správným přebíráním – měnili v nábožensky čisté. Kdyby si je vyráběli sami, vlastním úsilím, nezvedali by přece sami sobě ceny.

Takže vy chcete válku? Dobrá – máte ji mít! vrčel si pro sebe Franta.

Krátce poté obkroužilo Orléans v nevelké výšce UFO – neznámý létající předmět, několika očitými svědky popisovaný jako černá lidská postava, letící bez křídel obrovskou rychlostí nízko nad zemí. Po jeho průletu ale přímo před očima shnilo obilí na polích, zkazil se obsah sýpek, nádrží i ledniček, maso čerstvě košer poražených zvířat se pokrylo zeleným slizem a mléko se změnilo ve špinavou břečku.

Až pak se Franta vrátil do kanceláře firmy Marcel Derritage. Zastihl tu jen zkroušený personál, protože Marcela odvezlo policejní komando a ještě se nevrátil.

„Chystáte se pokračovat?“ oslovil je, ačkoliv očividně nic nedělali, jen diskutovali.

„Pokračovat? Po tomhle?“ zavrtěl hlavou jeden z asistentů.

„Nic jiného vám nezbývá,“ povzbudil je. „Samozřejmě musíte počkat, až to dopuštění venku utichne, ale pak se jistě dáte do práce!“

„Copak se dá po tomhle ještě pokračovat?“

„Jistě. Až výtrusy změní barvu z fialové na červenou, znamená to, že jsou mrtvé. Pak můžete vypustit kyselinu z dvojité stěny trezoru,“ začal je komandovat. „Kyselinu zachyťte pro příště a můžete znovu naočkovat taesi. Biohmota ve vaničkách se zdá znehodnocená, ale to je mylný dojem, obsahuje živiny jako předtím. Jediné, nač musíte počkat, je až zahynou výtrusy likvidační plísně. A ty zajdou, jakmile deset minut nenajdou další živé taesi. Poznáte to změnou barvy, je to dost zřetelné znamení.“

„Ale než vyrostou první taesi, potrvá to ještě dlouho.“

„Už sem jedou kamióny s pomocí od vašich sousedů,“ ujistil je. „Marcel to stihl zařídit po telefonu a sousední farma mu pomoc nemohla odmítnout. Pomůže vám překonat období výpadku produkce i těžké období, kdy budete muset platit lidem škody. A protože výtrusy už začaly měnit barvu, dejte se do práce. Budete potřebovat nahradit výpadek. A příště si dávejte pozor na ochotné nové asistentky. Až budete někoho nového přijímat, pohostěte ho taesi. Kdo je odmítne, zbytečně ho nenuťte, ale po pečlivém zvážení nabídky ho odmítněte.“

„Proč?“

„Protože nesmíte důvěřovat lidem, kteří odmítnou taesi. Nejdou k vám proto, aby vám pomohli, ale aby vás zničili. Jako paní Ester. A připravte se, v brzké době vás ze všech stran zavalí žaloby o náhradu škod. Na to ale

budou muset pustit z vazby i Marcela, jinak by nic nedostali. Potraviny musíte nahradit všem, kdo se o ně přihlásí, s finančními náhradami vám pomohou sousedi. Musíme aféru ustát co nejlépe, aby bylo jisté, že nás ani taková přírodní pohroma nerozhází.“

Pak odletěl.

Napadlo ho ale, že totéž – nebo přibližně totéž – může hrozit i ostatním farmám. Nejen ve Francii, nejen v Evropě, ale po celém světě. Další hodiny času proto věnoval bleskovým návštěvám všech farem, produkujícím taesi, na celém světě.

Nebyl to špatný nápad. Díky Frantovu upozornění přišlo o práci sto šedesát pět asistentů, zaměstnaných u kultivace spór taesi, ale odmítajících jíst vlastní produkty.

Většina se jich nacházela v Evropě, žádné neobjevil v Japonsku ani v Číně. Pár jich objevil v Indii a v muslimské oblasti na severu Afriky, zato v Jižní Americe a v Rusku byli v každé druhé farmě.

Nebyla to jediná změna. Nejviditelněji se to projevilo u rušiček antikoncepce gupran. Na přebalech skleniček i na vloženém příbalovém letáčku s návodem k použití se objevilo nepřehlédnutelné varování.

Výrobek nevyhovuje náboženským požadavkům – *není košer.*

Franta si ale mohl oddychnout. Štěstí bylo, že sabotéři a sabotérky nebyli dostatečně propojení a nezaútočili všichni najednou. To by dopadlo hůř zejména v Evropě, kde by to zbylé farmy nestačily pokrýt a na několik dní by zřejmě mezi lidmi zavládl hlad.

Takový incident by mohl mít vzápětí za následek různá byrokratická opatření a hrozně těžko by se to napravovalo. Přinejmenším Evropu by to vrhlo o hodně nazpátek.

To snad Franta zažehnal…

*****

Obhlídka všech farem po celém světě byla namáhavá a pokud se Franta vůbec vracel domů, pak jen na krátké okamžiky, většinou jen aby se v urychlení vyspal ve své posteli.

Pokud Lída byla v takových případech doma, starala se, aby ho nic nevyrušilo a sama kolem něho chodila po špičkách. Naštěstí se v těchto dnech parta nescházela – Culkovi kluci byli na dovolené u moře, Pavel byl doma sám, ale měl stále větší obavy o Jitku.

Franta ale stihl zkontrolovat všechny farmy a mohl si konečně odpočinout normálně. Po dohodě s Lídou zalehl do postele a brzy usnul – spánkový dluh se nedal dlouho snášet a tělo si o pořádný odpočinek řeklo dost důrazně.

Odpočinek mu ale nebyl dopřán ani tentokrát.

Kolem půlnoci ho prudce vytrhl ze spánku vnitřní hlas.

„Franto, mohl bys mi přijít pomoci k bráně rusalek?“

Jitka se vrátila!

Tak jak byl, vyskočil z postele a vzápětí už stál na mezi nad rybníkem Žabákem, kde měl kotvu pro přemisťování. Až tam si uvědomil, že má na sobě jen pyžamo.

Což by ani nevadilo… jenže tu vysokou dívku, která tu stála s kabelou u nohy, neznal.

„Ježkovy voči!“ vyhrkl.

„Copak? Nepoznáváš mě ani ty?“ oslovila ho.

Teprve teď se jaksepatří zděsil. Byla to Jitka – ale málem ji nepoznal. Samozřejmě – k opalychům odešla dvanáctiletá holčička, zatímco od nich se vrátila mnohem starší, vyšší a vyspělejší slečna, oblečená do černé kůže, asi jako když se vrátil on. Předtím se na ni díval s výškovou převahou o hlavu, teď byli stejně vysocí. Jenže – u kluka se v tomto věku ani pět let tolik neprojeví, jako u dívek. Jitka byla nejen starší, ale i krásnější. Vlnité vlasy měla až po pás – Frantovi tenkrát opalychové před odchodem upravovali zevnějšek, ale Jitka zřejmě zkrácení vlasů do původní délky odmítla, jen si je vzadu něčím sepnula.

„No jsem to já, nezírej tak na mě!“ usmála se na něho.

„Jíťo!“ vykoktal překvapeně.

„Požádala bych tě, abys mi pomohl s taškou, jenže ta se vznáší sama,“ řekla a viditelně se pásla na jeho rozpacích. „Takže tě poprosím, abys mi pomohl jinak. Potřebuji svědectví, aby mě naši přijali zpátky do rodiny.“

„Moment!“ omluvil se na okamžik – a bleskem se vrátil do dětského pokoje, aby se co nejrychleji převlékl. V pyžamu mu teď před Jitkou bylo dvojnásob trapně. Rychle rozsvítil a ještě rychleji na sebe hodil černé opalychovské oblečení. Lída spala ve svém pelíšku dál, Frantův přílet ani rozsvícené světlo ji nevzbudily.

Jenže v téže chvíli se zachvěl vzduch a v jasně osvětleném dětském

pokoji se objevila Jitka v celé své černé kráse. Franta na ní mohl oči nechat.

„Teda – zírám!“ přiznal jen.

„To jsem si myslela,“ usmívala se Jitka. „Předpokládám, že mám pro tebe víc novinek než ty pro mě, ale zajímá mě, co říkali naši na můj útěk?“

„Co by říkali?“ chytil konečně dech. „Smířili se s tím, ale jsou na tebe zvědaví.“

„To se dá snadno pochopit – po tvých zkušenostech, ne?“

„To jistě,“ přikývl. „Jenže – upřímně řečeno, představoval jsem si, že tam vyrosteš, ale ne takhle…“

„A cos myslel?“ usmála se. „Že budu pořád ta malá holčička, jen o hlavu vyšší?“

„Vlastně mě to mělo napadnout,“ přiznal. „Holky se v tomhle věku mění víc než my.“

„Tak mě tu tedy máš!“ usmála se opět. „Hele, Franto – budeš mít ke mně ještě blíž než předtím. Máš z toho aspoň radost?“

„Tak napůl,“ zchladl jako po zkropení studenou vodou. „Neříkal jsem ti…“

„Nemusíš mi to připomínat,“ zarazila ho a taky trochu zvážněla. „Proto jsem se přece za nimi vypravila.“

„Jitko, Jitko!“ vzdychl si. „Neříkal jsem ti, že nejsem správný kluk pro tebe? Vážně si chceš se mnou zkazit život? Já vím – teď už je pozdě, abych ti něco vyčítal, ale…“

„A proč myslíš, že jsem tam šla?“ řekla vážně. „Nejen abych si nezkazila život, ale abys ani ty nezůstal sám jako kůl v plotě!“

„Takže ses taky dala předělat?“

„Jo, když to chceš vědět!“ řekla. „Ale jinak, než si myslíš!“

„Jak – jinak?“ zarazil se a zpozorněl.

„Jinak než si myslíš,“ opakovala. „Ale to je na dlouhé povídání.“

„Posaď se tedy u nás!“ nabídl jí konečně židli.

„Děkuji,“ přikývla a posadila se. „A ty se taky posaď, ať to s tebou nezamává!“

„To je to taková drasťárna?“ usmál se, ale přitáhl si židli od Lídina stolku a posadil se naproti Jitce. Seděla naproti němu v přiléhavém černém obleku a dívala se na něho.

A tahle kráska je teď moje kamarádka – opakoval si už po kolikáté.

Odešla kvůli mně do cizího světa! A teď se vrátila – se znalostmi civilizace opalychů!

„Drasťárna? Neřekla bych," usmála se už zase. „Abys věděl všechno, na počátku jsem se s nimi do krve pohádala, dokud mi neslíbili, že to vyřeší lépe. Nebylo to snadné hádání, dvakrát se od rusalek vraceli do svého světa poradit s ostatními, ale nakonec uznali, že mám pravdu a proto mě tam pozvali – zvlášť když jsem se jim sama nabídla! Dokonce kvůli tomu přemluvili rusalky, aby mi otevřely bránu úplně mimo příznivé období – pravda, vlétla jsem tam do takové vichřice… ale zachytily mě."

„To vím – stěžovaly si na to, že je to stálo příliš mnoho energie," dodal k tomu.

„Já vím – ale opalychové jim vyčetli, že je zdržují v nejnevhodnější chvíli a že čas má podstatně větší cenu než jejich energie, což rusalky kupodivu uznaly."

„Takže ses k nim vypravila s úmyslem…"

„Zadrž!" zastavila ho. „Vsadím se, že ti ještě nic nedošlo a že mi chceš podsouvat, co by mě ani nenapadlo!"

„Dobře – tak raději povídej ty!" vyzval ji.

„Já jsem k nim nešla, aby mě předělali jako tebe!" řekla vítězně. „Já jsem jim nejprve vynadala, že z tebe udělali obětovaného nešťastníka, kterému nezbývá než zůstat celý život sám, takže mi slíbili – ale ne, že mě předělají jako tebe! Oni mě to naučili dělat!"

„Cože?" vyskočil Franta.

„Zíráš?" usmála se. „Samozřejmě mě taky předělali, ale to jim trvalo jen krátce, na to bych tam nemusela být tak dlouho! Předělali mě ale víc než tebe! A dali mi potom znalosti upravovat lidi podle sebe – a protože mám teď všechny jejich úpravy, jsem schopná předělat kohokoliv. Kluky Culkovy, tvoji ségru, Pavla… ale třeba i naše rodiče a každého, kdo se mi svěří do péče! Nakonec i tobě musím něco přidat… a naše děti – které by tím pádem zdědily i naše úpravy – nebudou muset žít jako poustevníci bez partnerů! Až si vyberou, upravíme jim i jejich protějšky. Jak prosté, milý Watsone!"

„Takže vznikne kasta vyvolených…" vzdychl si. „Toho jsem se bál."

„Jaká kasta?" otřásla se Jitka. „Kasta by to byla, kdybychom se od lidí sami izolovali!"

„Myslíš si, že sama předěláš celý svět?“ namítl.

„Já a sama?“ usmála se. „Říká ti něco geometrická řada? Stačí, abych předělala dva až tři lidi. Jenže já je to taky naučím! Když každý z nich předělá dva až tři další… a ti další… až budou miliony předělávat miliony… tak jakápak kasta?“

„Ale to by znamenalo, že se rozrosteme na úkor původního Homo Sapiens! A ten by pak musel vyhynout!“

„Jaképak vyhynout?“ zavrtěla hlavou. „Přemění se nenásilně na náš druh – nic víc! To museli uznat i sami opalychové! Oni to jen trochu nedomysleli. Úprava jednoho člověka by mohla také změnit svět, ale za cenu oběti právě toho člověka – a to by nebylo spravedlivé. Upravit všechny je přece nesrovnatelně lepší! Uznali to a teprve pak mi nabídli to co tobě – pobyt u nich. Nechali to na nás, rozumíš?“

„A co když s tím někteří lidé nebudou souhlasit?“

„Pak zůstanou jako původní Homo Sapiens!“ pokrčila rameny. „Nebudeme to nikomu vnucovat, bude to dobrovolné. Ale myslíš si, že když se zamiluje upravený do neupravené nebo naopak, že to ten neupravený může odmítnout? To bych chtěla vidět! Vlastně – stát se to může, ale znamenalo by to, že takový zpátečník není vůbec zamilovaný, takže bude lépe, aby se taková dvojice včas rozešla – lépe hned než po období hádek. Ta přeměna ale nemusí být hned! Přechodové období může trvat i několik staletí a tíhu úprav ponesou i naši pra-pra-potomci! Jenže nebude tak těžká, když se rozloží na tisíce jiných.“

„Pak ale budou muset vedle sebe žít Homo Sapiens a my!“

„No tak budeme!“ pokrčila rameny. „Kdo nás odliší od neupravených? Já vím, stačí se nám podívat do krku, o rentgenu nemluvě, ale zpočátku o tom nebude nikdo vědět a až se to rozkřikne, bude nás už tolik, aby se to nedalo zastavit.“

„Budeme vůbec ještě Homo Sapiens?“

„Nesejde na tom, jak si budeme říkat,“ řekla. „Ani Homo Sapiens moudrostí příliš nevyniká. Důležité je jen to, že jako kůl v plotě zůstane jen ten, kdo si to bude sám přát a ne ten, kdo k tomu bude odsouzený – jako ty předtím. Rozumíš?“

„Rozumím!“ vydechl a vstal. „Vymyslela jsi to prostě geniálně! Jituš..! Budeme tedy partneři – ve všem?“

„Budeme,“ řekla trochu tišeji a také vstala. „Nemusíme hned všechno, ale když už víš, co všechno jsem kvůli tobě… mám u tebe nárok aspoň na pusu?“

„A ne na jednu!“ ujistil ji…

Lída zatím klidně spala dál…

*****

Návratem Jitky se spousta věcí změnila.

Nejvíc v rodině Lapkových. Když jim Franta přivedl dceru, bylo to pozdvižení. Vrátila se jim starší, vyspělejší – a vzdělanější. Papírově jí bylo pořád jen dvanáct let, ale jejímu vzhledu to rozhodně neodpovídalo.

„Děti, děti!“ lomila rukama paní Lapková, když jim Franta potvrdil, že je to skutečně jejich dcera. „Co nám to vyvádíte?“

„To přece není nic zavrženíhodného!“ namítal Franta. „Kdysi se děti posílaly na handl do spřátelených rodin v cizině. A tohle je přece něco podobného.“

„Spřátelených rodin? Vždyť to byly obludy, jakým není rovno!“

„Nesuďte je podle vzhledu, ale podle toho, co pro nás udělaly!“ namítal Franta. „Vždyť jim vděčíme za tolik darů! Taesi jsou jejich dílo!“

„Ale je strašné, aby děvče bylo tak dlouho ve světě, plném nějakých příšer!“

„Jakých příšer? Nemusíte bát, že by jí ublížily, vždyť byla mezi přáteli! A že se lidem podobají jen vzdáleně? Cožpak to vadí?“

„Mohly by ji zneužít! Kdoví, co tam s ní prováděly!“

„Co s ní prováděli? To samé co se mnou. A já to cítím jako ohromnou výhodu.“

„Vy jste kluk, pane Františku, ale Jituška je děvče, to je ohromný rozdíl!“

„Neřekl bych,“ namítl. „Oni jsou geneticky úplně jiní, o nějakém zneužívání nemůže být ani řeč! Vsadím se, že se k nám oběma chovali stejně – jako k přátelům.“

„Ale stejně! Jak teď bude žít?“ namítala paní Lapková. „Vždyť je jí pořád dvanáct!“

„Už jen papírově,“ pokrčil rameny Franta. „Podívejte se na ni pořádně! Tohle přece není dvanáctiletá holka! Když tvrdí, že jí je biologicky sedmnáct, věřte jí to. Ale to nic neznamená, ve skutečnosti byste ji už měli chápat jako plnoletou. Má přece ukončené školní vzdělání – pobyt u

opalychů se dá srovnávat s Karlovou univerzitou.“

Jitka se při jeho slovech chvilkami trochu červenala, ale nechala ho mluvit – vždyť jí dělal takovou filipiku, jako nikdo jiný. Kdyby to říkala sama, rodiče by jí nevěřili, ale slova jejího kamaráda měla u nich váhu – ačkoliv papírově patřil do stejné školní třídy jako ona.

„Ale lidi to nikdy nepochopí!“ namítala paní Lapková.

„Doprovodím ji do školy,“ nabízel se Franta. „Dojednám, aby jí zbytek školní docházky odpustili, stejně jako mně. Nemyslím si, že je rozumné, aby chodila do základní školy, když má mimozemskou univerzitu! Bylo by to pro ni jen zbytečná ztráta času.“

„Děláte, jako kdybyste z ní chtěl udělat dospělou!?“

„A není? Jen se na ni podívejte, paní Lapková!“ ukázal na Jitku, která se přitom opět pěkně začervenala.

„Uznávám, do biologické dospělosti má ještě dost času,“ pokračoval pokorněji. „Ale psychicky dospělá je! Vždyť si dokázala nejen zajistit studia, ale úspěšně je dokončit! Že to nebylo v Karlově univerzitě, ale u opalychů? Tím spíš! Její vzdělání je na celém světě unikátní, stejně jako moje!“

„To říkáte vy! Ale kde máte jaký diplom? Kdo vás zaměstná? A kdo zaměstná Jitku?“

„Když ji nevezme do družstva pan Culek, vezmu ji já,“ řekl Franta. „Víte přece, že jsem dávno samostatný. Uznává mě i bez diplomu nejen pan Culek, ale tisíce lidí, se kterými ve světě jednám. Diplom znamená potvrzení, že jeho vlastník něco umí. Dá se to ale dokázat i bez papírů a ani Jitka je nebude potřebovat – stačí, když předvede, co umí.“

„Představujete si to příliš jednoduše!“

„Není to jednoduché, paní Lapková!“ připustil Franta. „Ale zkuste si to přebrat selským rozumem. Papírově tam byla pár dní. Ale v jejich čase to znamenalo několik let. Důkazem není jen její vzhled, ona přišla přímo nabitá vědomostmi, je schopná změnit celý svět – to se nedá ignorovat a přejít mávnutím ruky! Má za sebou pár let tak usilovného učení, o jakém se studentům našich univerzit nezdá! Má schopnosti mimozemské civilizace! Rozumíte?“

„U vás, pane Františku, jsme to tak nějak přijali. Ale Jituš…“

„A prosím vás, přestaňte mi vykat!“ požádal je. „Taky mi je papírově

dvanáct let, jsme na tom s Jitkou stejně. Jitka přece nepřestala být vaše dcera – jen si myslím, že už nebudou na místě tresty, vhodné pro děti – těm jsme oba trochu odrostli…“

„My jsme děti ani moc netrestali…“ vzlykla paní Lapková. „Ale tohle… tohle jsme ani ve snu netušili…“

„A co se stalo špatného, paní Lapková?“ chlácholil ji dál. „Ubyly vám skoro čtyři roky starostí, když se o ni postarali opalychové. Máte teď sedmnáctiletou vystudovanou dceru – co jste si mohli přát víc?“

„Ale kdo z lidí okolo nás to uzná?“

„Všichni, kdo mají rozum!“ tvrdil Franta. „Nedělejte si s tím starosti! Ostatně, Jitka se začne o sebe starat sama. Uvidíte!“

Lapkovy nakonec přesvědčil, ačkoliv všechny jejich obavy nerozptýlil. Něco takového se nikde okolo nestalo, nebylo s čím srovnávat.

Průkopníci to mají vždycky těžké.

*****

Nazítří ráno se s Jitkou vypravil do školy.

Nezdržoval se a zamířil s ní přímo do ředitelny. Řediteli předvedl sice dvanáctiletou, ale náhle vyspělou žákyni a už podruhé ho překvapil žádostí o zproštění školní docházky.

„Říkal jste, že se ta výjimka nebude jen tak opakovat!“ připomněl mu ředitel. „Přitom je to v tomto školním roce už podruhé.“

„Jenže mezi těmi dvěma výjimkami uběhly čtyři roky,“ sdělil mu Franta. „Nedivte se, prosím, Jitka ty čtyři roky prožila v jiném vesmíru, kde čas ubíhá rychleji. Nemůžete popřít, že je to na ní vidět a co se týče jejich vědomostí, Jitka má mimozemskou univerzitu. Může jí chybět něco z čistě pozemských znalostí – mimozemšťané ji pochopitelně neučili dějiny Země, zeměpis, češtinu ani angličtinu, o české literatuře nemluvě, jenže to má na celkovém objemu jejích znalostí směšně nepatrný podíl.“

„Teď by mě zajímalo – kolik takových výjimek ještě budete požadovat?“

„Obávám se, že je to poslední,“ usmál se Franta. „Rozumějte – pro vás ta výjimka tolik neznamená, ale pro mimozemskou civilizaci je to něco úplně jiného. Poskytli nám ve svém světě dvě stáže v celkovém trvání sedmi let, jenže i to je zavádějící. Těch sedm let se týkalo jen biologického stárnutí, ne vzdělání. Odhaduji, že dva roky intenzivního studia u opalychů se vyrovná našim pěti letům univerzity – a Jitka tam byla dvojnásobek, takže to

odpovídá dvěma univerzitním titulům.“

„Můžete to ale nějak prokázat?“ zeptal se opatrně ředitel.

„Jedině úrovní našich znalostí – ale kdo nás má přezkoušet? Obávám se, že na celém světě nenajdete jediného zkoušejícího, který by mimozemské vědě rozuměl. Napadlo vás, proč ještě nikdo neprozkoumal naše potraviny, známé jako ***taesi?*** Něco vám k tomu řeknu. Při tomto výzkumu selhávají veškeré pozemské testy na DNA. Proč? Protože šroubovice DNA taesi je hustší a tedy odolnější vůči zkoumání než cokoliv, co kdy na Zemi testovali. Současné pozemské testy DNA jsou složitá a drahá záležitost. Byly by asi schopné posoudit i DNA dinosaurů, ale na taesi nestačí. Jitka to dokáže. Jednoduše, levně a přesněji.“

„Můžete to nějak potvrdit?“

„Jak?“ usmál se Franta. „Vždyť je to všechno vysoko nad úrovní pozemské vědy, těžko najdete vědce, který to pochopí! Uvedu jiný příklad, mnohem průkaznější a pochopitelnější. Už vás napadlo, jak je možné, že si půjdete do obchodu koupit svíčkovou s knedlíkem, když jediná výrobna v okolí sestává z jediné haly beze strojů, bez varných kotlů a jen s jedinou balící linkou? Proč asi? Protože svíčková vyroste jako houba tak, jak je prodávaná. Včetně omáčky a knedlíků. Stačí ji sklidit a zabalit. Nechcete k nám přijít na návštěvu?“

„Chcete říci, že naše staročeská svíčková někde roste – jako houba?“

„Jistě,“ přikývl Franta. „Abyste věděl, DNA svíčkové je moje práce. Vzpomeňte si na jakékoliv jídlo, které ode dneška budete jíst, všechna nesou můj genetický rukopis. Stavím je na mimozemském základě, ale konečné přizpůsobení je moje. Přineste mi jídlo, které v nabídce nemáme – následujícího dne si toho můžete odebrat tuny.“

„I kdybych si vymyslel ruskou vodku s pravým ruským kaviárem?“

„Ty už máme v katalogu dávno – ačkoliv vodku dodávají jen ruské pobočky, neboť pro Rusy je lepší dodávat jim kvalitní vodku, než aby si ji pokoutně vyráběli v podřadné kvalitě sami a ničili si zdraví ještě víc. Ale můžete si ji objednat i v Čechách. Prohibice má úspěch u muslimů, kteří ji kupodivu dodržují, ale ne v Rusku. Tam by, tak jako kdysi ve Spojených státech, hanebně selhala.“

„Ale alkohol v Čechách pořád vyrábějí jen dosavadní tradiční výrobci, ne? Plzeň – Božkov, Vizovice…“

„Ano – a odvádějí z toho mimořádné daně státu,“ přikývl Franta. „To jsem odmítl – až na výjimky: pivo, bílé a červené víno a šampaňské. Ostatní alkohol ponecháváme jiným.“

„Podivné. Ale co se týče potravin taesi – kdo je vlastně pořádně zná?“

„Dnes jen já. Za chvilku je bude znát i Jitka, až si je prozkoumá, je to přece jen něco příliš svázaného se Zemí. Ale jen ona je schopná je pochopit a ve světě je budeme znát jen my dva. Nikdo – opakuji – nikdo jiný.“

„To je zajímavé!“ zahučel ředitel. „Pak by váš požadavek na zproštění povinné školní docházky vypadal reálněji. Ale poslyšte, když vyrábíte i vodku, proč tak neděláte i benzín nebo naftu?“

„Námět je to dobrý, pane řediteli,“ usmál se Franta. „Vyzkouším to a když to bude možné, budete mít u mě deset let benzín zdarma.“

(Opravdu v té chvíli nemohl tušit, co ten pokus přinese… a že potraviny nejsou takové – vosí hnízdo!)

„To myslíte jako žert, že?“ usmál se ředitel, kterého také nic zlého nenapadlo.

„To uvidím zítra,“ řekl Franta. „Teď jen žádám o zproštění školní docházky pro Jitku.“

Jitka zatím neřekla ani slovo kromě svého jména, když se řediteli představovala.

Franta jednal za ni, ale nechala ho mluvit. Možná by měla úspěch i ona, ale Franta měl obzvláštní talent při přesvědčování dospělých, bylo to tak lepší.

„Bude ale žákyně Jitka Lapková ochotná složit příslušné zkoušky?“ zeptal se ředitel už zase věcně.

„Jistě,“ přikývl za ni Franta. „Nastudování školní látky jí potrvá týden, stejně jako mně. Můžeme si už teď dohodnout tu zkoušku?“

„Zařídím to,“ souhlasil ředitel. „Pochopte – tohle nemohu rozhodnout bez nezávislého přezkoušení. Jako ve vašem případě. To by smrdělo kriminálem. Ale zkoušející seženu.“

„Děkuji vám, pane řediteli!“ trochu se uklonil Franta. „Jitko – pojď!“

V té chvíli oba žáci – zmizeli.

*****

Benzín

První pokusy udělal Frantův tatínek se svým starým favoritem.

Franta vymyslel speciální trychtýř se soustavou trojúhelníkovitých zubů, do nichž páka natlačila plodnici tvaru veliké fialové tykve. Zuby pevnou slupku prořízly a benzín tekl do kanystru nebo rovnou do nádrže auta. Jedna tykev dala zhruba dva litry a proces lisování museli opakovat, dokud nebyla nádrž plná. Koš stranou se naplnil vylisovanými tykvemi, kolem nichž se šířila vůně benzínu.

„Aby houby dělaly benzín! Jestli to zničí motor…“ sýčkoval tatínek.

„Tak ti konečně koupím pořádné auto,“ usmíval se Franta. „Ale zůstat u této podmínky, jezdil bys favoritem ještě dlouho. Taesi-benzín se nedá odlišit od benzínu, který jsi dovezl od pumpy. Složení je prakticky stejné.“

„Koho to vlastně napadlo?“ chytal se tatínek za hlavu.

„Ředitele školy,“ odvětil Franta. „Náhodou to byl dobrý nápad! Mrzí mě na něm, že to nenapadlo mě. Navíc si k nám bude pan ředitel jezdit deset let pro benzín zadarmo – slíbil jsem mu to.“

Dolisovali deset tykví – neboli dvacet litrů.

„Co s tím uděláme?“ staral se tatínek a ukázal na koš prázdných slupek.

„Rozemeleme do biohmoty,“ pokrčil rameny Franta. „Jsou plně recyklovatelné.“

„A jak to budeme prodávat?“

„To budeme muset projednat s vedením družstva Culek a spol,“ řekl Franta. „Prodávat to ve stejných obchodech vedle potravin asi nepůjde. Jednak je benzín hořlavý, jednak není slučitelný s potravinami – ačkoliv se dá pěstovat na stejném zařízení a z čistě potravinářské výroby se dostaneme ke kombinaci potravinářského kombinátu s rafinerií. Nevyhneme se ale změnám ve výrobě. Taesi-benzín má jiné nároky na biohmotu než potraviny. Vytáhne z ní jen energii, ale ponechá ostatní živiny, takže se dá zbytek přimíchávat do biohmoty pro potraviny. Výroba bude složitější, ale efektivnější a když nebudou potraviny tak energetické, taky dobře. Jde už jen o to, co s benzínem.“

„Nabídneme to současným čerpacím stanicím – a je to!“ navrhl tatínek.

„Víš, co ti na to řekne pan Culek?“ obrátil se na něho Franta. „Že je to *blbost*. Jako bych ho slyšel, když jsme začínali s taesi! *Vy jim to dáte za*

pakatel, oni si na tom přirazí a budou královsky rejžovat, kdežto vám z toho koláče nechají drobky. A měl by pravdu, jako tenkrát.“

„Tak jak to myslíš?“ zarazil se tatínek – tenkrát měl Culek setsakra pravdu!

„Vymyslel bych raději víc možností, ale rozhodně ne další benzínové pumpy u dálnic. To už tady bylo. Mohli bychom začít oddělenými koutky v našich prodejnách, kde bychom prodávali benzínové tykve, případně i jejich naftovou variantu, kterou teprve vymyslím, ale měli bychom vymyslet i síť prodejen čistě pro auta. Můžeme to prodávat na tykve. Každá obsahuje něco přes dva litry. Když bude stát jedna tykev deset korun…“

„Tak přijde litr za pět korun. To současné rafinerie do měsíce položí…“

„Pak bychom mohli skoupit dnešní pumpy, až zkrachují. Nebude to na věčné časy, ale bude to ještě stát za to.“

„Jak to myslíš – že to nebude na věčné časy?“ zarazil se tatínek.

„To poznáš, až začne čarovat Jitka!“ usmál se Franta. „Ta udělá do automobilismu větší průvan než já do McDonaldů a KFC!“

„Tys do těch McDonaldů neudělal průvan – tys je úplně vygumoval!“ opravil ho táta.

„No – a jestli se nepletu, Jituš udělá totéž s auty,“ usmál se Franta.

*****

Porada vedení družstva Culek a spol. byla dlouhá a úporná.

Kromě současného vedení se jí výjimečně účastnili i Franta a Jitka. Na programu bylo, co si počít s nejnovějším hitem dne – taesi-benzínem.

„Nezdá se mi marné využít koutky technického zboží v prodejnách potravin a prodávat tam benzín, naftu i oleje,“ řekl Franta. „Od té doby, co jsme skoupili většinu velkoprodejen, je to naprosto reálné. Najít výrobce na jednoduchý ruční lis na tykve bude legrace – toho se ochotně chopí první kovodružstvo, na které v telefonním seznamu narazíme.“

„Litr benzínu za pět korun! Tomu současné rafinerie nemohou konkurovat,“ mínil jeho otec. „Zvlášť když nabízíme totéž s naftou a olejem!“

„Nebyl bych tak hop!“ zchlazoval je pan Culek. „Co já vím, Franta vymyslel jen jeden druh motorového oleje, zatímco rafinerie dodávají celou plejádu různých druhů.“

„To můžeme taky,“ namítal Frantův tatínek.

„Ale nemusíme," dodal rychle Franta. „Benzín i naftu jsem dělal podle vzorků, ale naše nafta zamrzá o osm stupňů Celsia pod bodem zamrzání dražší Sibiřské nafty. Nahradí tedy obě. Nad olejem jsem přemýšlel ještě víc. Proč se dělá tolik druhů olejů? Proč nevystačíme s jedním? Vyšlo mi, že požadavky na olej mohou být pro různé účely odlišné a někdy protichůdné. Měl jsem tedy více cest jak se dát. Pečlivě napodobit všechny stávající druhy nebo vyvinout něco, co splní víc požadavků v tomtéž produktu. Můj ***autoolej*** je univerzální pro automobily. Nahradí pro všechny druhy provozu motorový i převodový olej. Neznáme zimní a letní a přitom vydrží déle. Jako transformátorový olej ale nevyhoví – to by musel mít úplně jiné vlastnosti. Na oleji jsem si dal zkrátka záležet, to není pouhá kopie. Myslím, že bych to mohl uvést jako svoji diplomovou práci v oboru mazacích olejů."

„Co nám tedy schází?" zeptal se pan Culek.

„Prakticky nic," řekl Franta. „Najít výrobce jednoduchého ručního lisu na benzínové tykve – a pustit to na trh. Uvidíme! Velkou výhodou je, že se na taesi-benzín bude vztahovat neuvěřitelné daňové zvýhodnění biopaliv."

„Než si toho Parlament všimne!" namítl pan Culek.

„Jo – jenže do té doby budou klasické rafinerie na huntě a i pak – sneseme klidně až šedesátiprocentní daň," doplnil to Frantův tatínek.

„Jenže tu bych našemu Parlamentu tvrdě osladil," řekl Franta. „Víte, co by znamenala nehoda jako v Orléansu? Celé Čechy bez paliv? Stačilo by ze dne na den ukončit výrobu – třeba kvůli nerentabilitě. Vyklidíme pole dovozu, jenže cena benzínu zatíženého obrovskou daní se přehoupne přes dvě stovky. Kolaps jako hrom, pád vlády…"

„To by zase Parlament osladil nám," mínil pan Culek.

„Jak?" usmál se Franta. „Využijeme pádu vlády, založíme ***Agrární stranu*** s prostým a srozumitelným programem: **Levné potraviny, levný benzín!** a osladíme to Parlamentu!"

„Byl bych pro založit tu Agrární stranu už teď!" zavrčel pan Culek. „Možná je chyba, že ji už nemáme. I kdybychom tam měli mít jen naše zaměstnance."

„Nechci vám do toho kecat, pánové," přihlásila se Jitka. „Technicky nemám námitek, ale připravte se na strašné tóčo, až zahájíte prodej. Jestli vám odpustili MacDonaldy, určitě vám neodpustí Agip, Shell ani British Petrol. To bude tahání tygra za fousy!"

„Nedělám si iluze o odpouštění," zvážněl Franta. „Když se z petrodolarové oblasti zkusí vymanit jedna jediná zemička, dopadne jako Irák. Jenže tady se na zadní nepostaví Česká banánová republika, poslušně lízající libovolné důtky, ale zavede to celá Evropa, připojí se většina Asie, Afrika i Jižní Amerika. A když to udělá většina světa, padne petrodolarová oblast. Rusům zbude k ovlivňování Evropy plyn – pokud mě nenapadne plynonosné taesi, což je podružná otázka, protože plyn je jednodušší než benzín."

„Aby se na tebe stejně tak náhle nevrhli všichni postižení!" sýčkovala Jitka. „Na to by se mohli spojit Rusové s Američany i s Araby."

„Znamená to jen jedno," pokrčil rameny Franta. „Češi s tím zkrátka nesmí přijít jako první, ale až po Francii a Německu. Postačí to?"

„Možná by bylo lepší vypustit to ještě dál, v Japonsku a v Číně," vzdychla si Jitka.

„Stačí říct!" usmál se na ni Franta.

S tím porada skončila. Pan Culek navrhl ponechat produkci benzínu i nafty na úrovni zkušebního provozu, ať je z nich aspoň nějaký užitek. Kalkulace vyšla příznivě a bylo by asi hloupé produkovat benzín za dvě koruny litr a platit dál nekřesťanskou cenu za natural. Podnikové nákladďáky tankovaly po stu litrech nafty a byl rozdíl dát za to dvě stovky nebo tři tisíce. Zatím to ale nemělo překročit brány družstva.

Frantův táta se měl podívat, jaké formality jsou nutné splnit k založení strany. Pamatoval si, že na to musí být nějaké tisíce ověřených podpisů, ale ne co ještě. Jistě k tomu bylo těch podmínek víc, aby to nebylo úplně jednoduché. Vymyslet stanovy, program… ale pozor, ani slovo o benzínu! Postačí heslo: **Levné potraviny všem!**

Franta měl zahájit práce na benzínu v Číně a v Japonsku.

To jsou přece také potřebné země.

*****

Zatímco Franta lítal po světě, Jitka měla plné ruce práce doma.

Předně navrhla všem rodinám předělání dospělých. Stačila by jim na to pasivní znalost funkcí, aby mohli používat létání a přemisťování. Aspoň přemisťování by bylo užitečné mít v záloze, i kdyby je aktivně nepoužívali. Bylo by dobré občas rekreačně navštěvovat ostrov v Indickém oceánu – čistě aby nevyšli ze cviku. Strašila totiž všechny tím, že by to mohlo jednoho

krásného dne prasknout a pak by jim byl ten ostrov vhodnější než Seychely českým zbohatlíkům, po nichž pase Interpol.

„A není to trochu paranoidní?“ zlehčoval to Franta.

„Nepodceňuj to!“ okřikla ho. „Nebezpečí, že by nás naráz přepadly všechny velmoci světa, nemám ze sebe. Varovaly mě před tím rusalky!“

„Podle rusalek už jsme měli být dávno vyhlazení!“ namítl.

„To byla jen jedna a ke všemu ta nejhorší varianta,“ připomněla mu. „Nepodceňuj je!“

Franta tedy ustoupil a ponechal jí volné ruce. Jitka tedy nejprve upravila dospělé a hned je učila používat přemisťování.

„Navrhuji hned zkraje převzít opatrnost opalychů,“ varovala každého již během učení volného přemisťování – vdudegů. „Vyhradila bych to pro objevitele nových cest – tedy pro Frantu. Už protože si na to nezřízeně zvykl a těžko se bude kontrolovat. Dokud byl na světě jediný s touto schopností, nehrozila kolize. Jakmile nás bude víc, je tu nebezpečí smrtelných havárií. Vystačíme si s přemisťováním na kotvy ***gechmo.*** Tady v Čechách jsou už dost hustě a blízké vycítíte – když tomu budu říkat ***šestý smysl,*** bude to jen výstižné.“

Učila je kotvy ***gech*** podle potřeby umisťovat i odebírat a jak je sdělovat ostatním. Šlo to jen rusalčí řečí, ale ta byla součástí úprav, ke které už Jitka pomoc rusalek nepotřebovala a dávala ji rovnou všem. Pravda – trvalo jí to déle než rusalkám, byla to fuška na dvanáct až patnáct hodin a část musela navíc dělat v urychlení, ale mohla v úpravách dělat oddychové přestávky a nemusela tak spěchat. Nehrozilo, že jí objekt úprav uteče.

„Opalychové měli celou etiku přemísťování,“ neopomněla nikdy dodat. „Mezi první pravidla patřilo: když se někam přemístím, ihned udělám krok vpřed, ať neblokuji kotvu. Pak ihned další krok tam, kde je ještě volno, ať umožním ten první krok i dalšímu. Když se na jedno místo přemisťuje dvacet lidí, je třeba uvolňovat místo hbitě všemi směry.“

Když dokončila přeměnu dospělých, svolala si je rusalčí řečí k Lapkům k další poradě.

„Umíte teď létat, urychlovat se, dorozumíte se rusalčí řečí a můžete se přemisťovat,“ shrnula jim jejich nové možnosti. „Některé úpravy ale neumíte využívat, protože vyžadují znalosti, které vám dát nemohu. Například sedmý a osmý smysl. Máte je, ale neumíte s nimi zacházet a

nejsou vám k ničemu. Nenechte si ale od nikoho dívat do krku a nenechte se zbytečně rentgenovat – dokud nejde o život. Kdybyste onemocněli, přijďte radši rovnou za mnou – umím víc než si myslíte.“

„Rentgenovat… u doktora? Nebo na letišti?“ vyžadoval upřesnění pan Culek.

„Oboje,“ přikývla Jitka. „Jen vám připomenu, že letiště jsou pro vás zakázaná místa. Jednak kvůli rentgenování, ale především – nebudete je už nikdy potřebovat. Místo létání letadly, hromadné dopravy i automobilů si plně vystačíte s přemisťováním a na krátké trasy s létáním vlastní silou. Snad jen kdyby to mohlo vyvolat pozdvižení, můžete jít raději pěšky nebo použít jiný starý způsob dopravy.“

„To jako – když si budu přát, ocitnu se třeba v hale?“ upřesňoval si to pan Culek.

„Tak to dělal do dneška jen Franta,“ přisvědčila mu. „Teď máte tu možnost všichni.“

„A co když se mi to bude jen zdát? Taky se ocitnu znenadání v hale – v pyžamu?“

„Přemisťování ve spaní nefunguje,“ řekla. „Ve spaní se dá trochu létat, ale jen zvolna, ne prudce a ne silou. Franta říkal, že se mu to párkrát ve spaní povedlo, jenže pak to přestalo. Lída to prý také asi dvakrát zažila, ale není to nebezpečné.“

„No – je to krásné, Jituš!“ řekl uznale pan Culek. „I když budu radši chodit nohama pevně po zemi, je to přece jen jistější.“

„To je vaše věc,“ pokrčila rameny. „Ale teď hlavní problém. Mám chuť vzít si teď do péče ostatní děti. Moje etika mě nutí zeptat se každého na jeho svolení, ale tady bych se asi měla zeptat i vás jako rodičů. Dovolíte mi je upravit?“

Musela jim samozřejmě vysvětlit klíčový problém těchto úprav – že totiž upravený už nemůže mít potomky s neupravenými a hrozí, že zůstanou bez děti.

„Takový problém dokážu odstranit jen tím, že upravím i neupraveného partnera, aby se sešli jen upravení. Tím se ale tyhle úpravy budou po světě šířit, takže vlastně vznikne nový druh člověka. Nejsme už Homo Sapiens, ale odlišný druh. Je to nevratná úprava – proto je tu nutný ten souhlas.“

„Panebože!“ vykřikla paní Culková. „Takže my jsme teď – kosmické

příšerky?“

„Když to tak chcete nazývat – ano. To jsme tu všichni,“ pokrčila Jitka rameny.

„A co naše děti?“ vyhrkla Culková. „To už jsou taky… příšerky…?“

„Měli jste je před tou úpravou – takže jsou normální,“ ubezpečovala ji Jitka. „Úpravy od rusalek dědičné nejsou a toto nebezpečí nehrozí.“

„To jsi nás ale měla varovat dřív!“ vyčetla jí Culková.

„Nepředpokládám, že ještě chcete mít další děti,“ odvětila Jitka. „Ale – ty úpravy mají spoustu výhod a proto se budou šířit. V každém případě si myslím, že bych je měla udělat všem. Chci je dělat i jinde, nejen v Čechách.“

„Kde – jinde?“ chtěla vědět zamračená Culková.

„Po celém světě,“ řekla Jitka. „Výhoda těch úprav je zřejmá a najdu jistě spoustu lidí, kteří na ně přistoupí. A ty mladší navíc zaučím, jak se to dělá. Bude to dlouhé učení, delší než pozemská univerzita, ale dá se to vydržet a zvládnout. Koho to naučím, bude moci dělat to co já nebo Franta.“

„Takže vznikne plemeno černokněžníků?“ zeptal se žertem pan Culek.

„Tak nějak,“ souhlasila.

*****

Ptát se na souhlas zbývajících členů party byla už čistá formalita. Souhlasili bouřlivě a nadšeně všichni a šlo už jen o pořadí, ve kterém si je Jitka vezme na paškál.

Jitka rozhodla, že to bude od nejstaršího k nejmladšímu, což nejmladší Lída obrblala planým bručením o diskriminaci.

Jitka začala Rosťou. Bylo to značně nezvyklé a paradoxní. Rosťa byl z party nejstarší, ale po návratu Franty ze stáže přenechal svou pozici jemu – a teď se ukázalo, že je biologicky mladší i než Jitka. Ta dělala, že jeho rozpaky nevidí – měla už v péči nejen vlastní rodiče, ale i Culkovy, takže si stroze věcný přístup mohla dovolit.

Po Rosťovi vzala jeho bratra Jirku, pak vlastního brášku Pavla a nakonec dychtivou Lídu.

„Tak – a protože má Franta plné ruce práce v Číně, začneme já, Jirka a Pavel s učením,“ rozhodla. „R01 a Lída budou mít pár dní volno, ledaže by si to chtěli zopakovat, protože já začnu tím, co už přednášel Franta. Ale doufám, že to proberu brzy a pak už budu pokračovat tam, co Franta

skončil.“

„Ty teď umíš to samé co Franta?“ chtěl vědět Rosťa.

„Ne – umím toho víc,“ řekla. „Od druhé třetiny se k vám přidá i Franta, protože vím víc než on a vsaďte se, že bude nejpozornějším žákem.“

„Konečně dojde i na Černokněžníka!“ zajásal Jirka.

„Co to znamená – dojde na něho?“ zachytila to Jitka. „No bóže, byla jsem tam déle než on, takže toho vím víc. Ale on toho ví dost, aby mohl dělat, co dělá. Jediné, co neumí, je předělávat lidi. Ale za to on nemůže, to jsem si vyvztekala navíc.“

„Vyvztekala?“ podíval se na ni nevěřícně Pavel.

„No – vypadalo to tak,“ přikývla. „Byla to ode mě drzost k pohledání! Pustila jsem se do nich jako do školáčků, co provedli nějakou lumpárnu – já, školačka! Výjimečně jsem ale měla pravdu – kdybyste věděli, co tomu předcházelo a jak jsem to obrečela, taky byste mi přiznali jistou oprávněnost. Uznali to nakonec i opalychové. Oni se jen tváří jako démoni, ve skutečnosti jsou hrozně mírní a chápající. Nebylo to jednoduché ani pro ně – pohádali se o nás i sami mezi sebou. Jim ubíhá čas rychleji, takže se mnou jednali už jiní, než co jednali s Frantou. Možná proto se mi podařilo přesvědčit je. Dopadlo to tak, že jsem si na sebe upletla bič, jak se říká. U nich byla škola jako řemen – jediný přestávky byly pár hodin na spaní… Ale překousla jsem to a teď budete poslouchat vy mě – jó, tak svět odplácí! Ale nemusíte se mě bát, budu horší než Franta, ale pořád mírnější než opalychové!“

„Budeš horší než Franta?“ vyjekla Lída. „Je to vůbec možný?“

„Ale je,“ usmála se Jitka. „Franta vám dal neuváženě na vybranou – a Jirka s Pavlem si vybrali lenošení. Já tak benevolentní nebudu. Školu dostanete všichni, ti dva lenoši nejprve dohoní co zanedbali a pak pojedeme ostřeji než s Frantou.“

„Ostřeji?“ vyjekl Pavel. „Ty jsi tyranka!“

„Říkej mi třeba aligátor, ale budeš poslouchat,“ zpražila ho. „Uvědom si, naši mi nad tebou dali rodičovské pravomoci. Ostatních se to týká taky. No – možná nám zbude i nějaký oddychový čas, ale nejvíc si asi ode mě oddychnete ve škole.“

„Oddych ve škole? To myslíš vážně?“ nesouhlasil Pavel.

„Jo,“ přikývla. „Máte štěstí, budete se ulejvat ve škole. Mě to štěstí

opustilo – mohla jsem si za to sama, ale to mi začalo docházet až u opalychů – a to už bylo pozdě. Jen mezi námi – to, co se teprve budete učit v normální škole, jsem zvládla za týden. Takže mám plné právo říkat tomu ulejvárna a oddychový čas.“

„No nazdar!“ pravil odevzdaně Pavel. „Ségra se nám tam změnila v démona!“

„Když už, tak v démonku!“ opravila ho Jitka s úsměvem chápající sestřičky.

„Tím hůř!“ mínil Pavel.

„A ještě jedno,“ zvážněla. „Naučila jsem vás i přemisťování, ale používejte zásadně jen ***gechmo*** – na kotvu. Nezkoušejte ten druhý typ, ***vdudegy.*** To si ani sami opalychové moc často nedovolovali. A když uvidíte, že to Franta používá, vezměte to jako jeho privilegium. On pro nás umístil tisíce kotev ***gech*** po celém světě, ale kdybyste to začali používat, hrozilo by, že se jednoho dne srazíte. A to by byly katastrofální srážky, horší než automobilové.“

„A co když se Franta srazí s nějakým letadlem?“ zajímal se Rosťa.

„Nesrazí se, vždy pečlivě zkoumá, kam skáče. Letadla se pohybují z našeho pohledu pomalu, srážka s některým z nás by byla pravděpodobnější – my se na místě objevíme příliš rychle, než aby se na to dalo reagovat.“

„No dobře – je to nepravděpodobné,“ připustil Rosťa. „Ale co kdyby se přece jen Franta s nějakým letadlem srazil?“

„To by byla katastrofa,“ připustila naopak Jitka.

„Letadlo by Frantu zabilo, že?“

„Ne, přesně naopak. Franta by rozprášil letadlo. Ale my nesmíme lidem ubližovat, proto si Franta určitě dává pozor.“

„Opravdu nesmíme lidem ubližovat?“

„Ne, nesmíme,“ přikývla.

*****

Palivové tykve – fialové benzínové, zelené naftové i žluté olejové se rychle rozšířily po Japonsku. V Číně to bylo složitější, ale družstvo ustálo i obvinění z narušování státního monopolu – hlavním argumentem byl fakt, že biopaliva nespadala pod státní monopol. Bylo to ovšem těžší – čínské soudy jsou pověstné vynášením rozsudků smrti při méně závažných přečinech než je útok na státní monopol. Družstvo si z toho důvodu doposud nedovolilo ani

dát na trh alkoholické nápoje. Vedení družstva ale zmobilizovalo nejlepší čínské právníky a osvobozující rozsudek znamenal posvěcení průlomu v celé Číně.

Bylo to největší vítězství farem taesi. Paliva znamenala v Číně velice rozsáhlý a dosud ne zcela uspokojený trh. Státní představitelé Číny pochopili, že nemá smysl tohle zadržovat ani potlačovat. Další družstva se začala objevovat jako houby po dešti a ačkoliv spotřeba levných paliv stále narůstala, dovoz paliv se začal snižovat…

Problém ale nastal ve Venezuele.

Po vypuštění palivových tykví na trh vydala vláda prohlášení o znárodnění družstev z důvodů *zločinného narušení státního ropného monopolu.* Vzápětí dvě nejstarší a největší farmy obsadila armáda a dosadila jim nové, čistě politické vedení.

Dosavadní majitelé ale stačili pokropením hal zředěnou kyselinou solnou znehodnotit spóry a zastavit výrobu. Nové vedení ještě s velikou slávou sklidilo bohatou úrodu a za velikých oslav ji manifestačně svezlo do státních sýpek a skladů – načež se výroba zastavila. Najednou nebylo, kdo by výrobu taesi obnovil, protože spóry nezničili jen největší výrobci taesi v zemi, ale všichni, včetně těch začínajících.

Cena potravin skoro okamžitě vylétla na desetinásobek.

Vojenská policie vtrhla do bydlišť teď už bývalých majitelů, aby je zatkla pro sabotáž. Domy ale nalezla prázdné, Franta všechny i s rodinami uklidil po dobu nepokojů do sousední země. Vojáci dva domy zapálili, ale tím rozkaz zatknout sabotážníky nesplnili.

Na obnovení původního zemědělství nebyl čas, to se ze dne na den nedalo stihnout. Venezuelu náhle obletělo strašidlo hladu.

Davy, freneticky jásající nad znárodněním potravinářského průmyslu, brzy vyměnily transparenty podporující vládu za opačné, požadující její pád. Vojenská policie je rozehnala, ale to už bída dolehla i na vojsko a sami vojáci začali rabovat zbytky potravin z obchodů.

Nakonec se vojenské velení obrátilo proti vlastní vládě.

President nakvap odletěl helikoptérou do neurčené, ale zřejmě spřátelené ciziny, vláda pod namířenými samopaly složila mandáty a vojenské velení vypsalo předčasné volby.

V té chvíli se vrátili v čele kolony kamionů s potravinovou pomocí a s

velkou slávou původní majitelé znárodněného potravinářského průmyslu. Předali potravinovou pomoc do správy vojáků, ale okamžitě založili – přesně podle Culka – novou ***Agrární stranu.*** Byl to český nápad, jen v samotných Čechách se ji dosud založit nepodařilo.

A zatímco armáda spravedlivě rozdělovala mezi lidi potravinovou pomoc, díky nově přivezeným spórám opět urychleně naběhly kapacity linek na výrobu potravin.

Za těch okolností proběhly volby s jednoznačným výsledkem. ***Agrární strana*** převzala klíčová místa ve vládě a její vedoucí představitel obsadil křeslo prezidenta.

Heslo **Levné potraviny a benzín všem!** slavilo triumf – a skutečně, krátce poté klesly ceny potravin na úroveň před znárodněním a navíc se v obchodech objevil až neuvěřitelně levný benzín, což většině lidí dále znatelně ulevilo.

Agrární strana si mohla být jistá podporou i pro příště.

A Franta si mohl opět oddychnout.

*****

Ryba fugu

Skandál v Japonsku Frantu trochu zaskočil.

Vědecký výzkum prokázal, že taesi-potraviny se projevují jako antikoncepce a jejich konzumace může způsobit neplodnost.

Tento titulek se objevil v několika tokijských denících a zmínka proběhla i v televizi.

Tokijská univerzita svolala na toto téma tiskovou konferenci, o které se Franta dozvěděl na poslední chvíli od pana Takajimy. Naštěstí pan Takajima jako zástupce výrobců obdržel pozvánku s poznámkou, že očekávají jeho vyjádření. Přenechal ji jedinému kompetentnímu člověku na světě, kdo by mohl a měl oponovat vědcům Tokijské univerzity – Frantovi.

Franta měl na vstupu do sálu menší problémy s pořadateli. Nechtěli uznat platnost jeho pozvánky s tím, že tak mladé účastníky zaručeně nikdo nezval, ale Franta trval na svém, jestli nebude mít možnost vyjádření, bude tokijská tisková konference jednostranným monologem bez vážnosti ve vědeckém světě.

„Nepřipustíte-li opačné názory, nemá vaše konference vědecký smysl!“ trval na svém.

Nakonec se ho zastal jeden z přicházejících vědců. Sice se také podivoval nad mládím svého budoucího oponenta, ale pak prohlásil, že je věcí výrobců taesi, koho na konferenci za sebe vyšlou.

„Pusťte ho,“ doporučil pořadatelům. „Když se vzdali místa pro dospělého, ať nemají ani tu nejmenší záminku zpochybňovat vědeckou diskusi.“

Úvodní slovo měl rektor univerzity, bohužel je přednesl japonsky, což Frantu odsoudilo do role zcela nezúčastněného diváka.

Následující příspěvek byl naštěstí v angličtině a týkal se klíčového tématu. Franta mu tedy rozuměl a mohl se připravit. Soustředil se především na to, aby pochopil, co všechno už vědci vědí a co se teprve dohadují. Jeho role byla snazší – jako jediný perfektně věděl, co je v taesi obsažené i jak to působí.

Dalo se říci, že situace vědců nebyla snadná. Na rozdíl od Franty neměli ani tušení, co se pod slupkami taesi skrývá. Chemické rozbory, zaměřené na odhalování nejznámějších jedů a škodlivých prvků byly negativní. Taesi

neobsahovaly škodlivou rtuť, olovo, kadmium ani jiné jedovaté příměsi. Neprokázaly se ani dioxiny, bifenyly a negativní byly také testy na biologickou kontaminaci. Přesto taesi způsobovaly stoprocentní neplodnost laboratorních myší a krys, krmených touto potravou. Stejný účinek se projevil i na ostatních laboratorních zvířatech – králících, psech, kočkách i nejbližších příbuzných člověka – opicích.

Jediné, co těm výzkumům neodpovídalo, byly statistiky japonských gynekologů. Podle nich počty registrovaných gravidit neboli těhotenství nejevilo klesající tendenci. Objevil se tu sice výkyv směrem dolů, ale vzápětí jej vyrovnal stejně velký výkyv směrem nahoru, ve výsledku to tedy bylo neutrální.

„Přesto by bylo dobré zvýšit ostražitost!“ zněl závěr výzkumů japonských vědců. „Je reálné nebezpečí, že se antikoncepční účinky projeví až při nastřádání dílčích účinků. Nikdo totiž neví, jak dlouho se účinky střádaly u laboratorních zvířat, než propukly s plnou silou.“

Příspěvek byl dlouhý, doprovázený mnoha grafy a rozborem metodiky měření, která měla potvrdit jejich věrohodnost. Přítomní novináři si pilně dělali poznámky a kamery tiše snímaly každý pohyb na pódiu.

„Tokijská univerzita pozvala na konferenci zástupce výrobců, ale žádný se nedostavil, aby podal vysvětlení,“ ohlásil pořadatel.

„Stop!“ vykřikl v té chvíli Franta. „To není pravda!“

A hrnul se na pódium, ale dva pořadatelé se mu postavili do cesty.

„Nemůžete rušit vědeckou konferenci!“ snažili se ho umravnit.

„Vědecká konference spojená s umlčováním oponentů nemá žádnou hodnotu!“ zvolal hodně nahlas Franta, odhodlaný vystoupit stůj co stůj.

Už si rozmýšlel skok vdudegem přímo na pódium, což by mu krátkodobě pomohlo, ale nechtěl naráz odkrýt všechny karty, když se ho náhle zastal vědec, který právě před chvílí dopřednášel.

„Pusťte toho mladíka!“ zavolal od mikrofonu na pořadatele. „Slyšel jsem, že sem naši oponenti skutečně poslali dítě! Jejich škoda, že nemají nikoho důvěryhodnějšího!“

Franta se konečně vyšvihl obrovským skokem přes několik stolků na pódium a hned se hrnul k mikrofonům.

„Děkuji vám za zastání, pane kolego!“ poděkoval, ale zdvořilost tentokrát nezabrala.

„Kolik je vám let, mladíku, že se chcete titulovat naším kolegou?“ zeptal se ho vědec.

„To je tak trochu rébus,“ usmál se Franta. „Je mi dvanáct i patnáct. Oba tyto údaje jsou současně pravdivé.“

Tím si ovšem vynutil pozornost skoro jako skokem pomocí vdudegu.

„Dvanáct vám očividně není,“ vrtěl hlavou vědec. „Těch patnáct vypadá přijatelněji.“

„Přesto je pravda obojí,“ trval na svém Franta. „Vysvětlení toho paradoxu bych si raději nechal na jindy. Hlavní téma konference jsou účinky potravin taesi. Mohu vám poskytnout všechny údaje, jaké si budete přát. Já totiž ty potraviny programuji.“

„Cože?“ zalapal po dechu vědec.

„Já taesi programuji,“ opakoval Franta. „Přesněji řečeno, měním podle potřeby jejich strukturu, takže vytvářejí to, co od nich požaduji. Například – chcete taesi-suši? Dodejte mi vzorek skutečného suši a já taesi naprogramuji, aby rostly v podobě suši. Přejete si rýžovou kořalku saké? Dodejte mi vzorek – tím mě sice donutíte přemýšlet, ale výsledkem bude taesi v podobě pevné slupky s obsahem saké. Stačí nabodnout a nalévat do čížek. Neumím jen vytvořit láhev se šroubovacím uzávěrem – to je už pro mě příliš složité. Vykládám to ale dostatečně srozumitelně?“

„To myslíte vážně?“

Frantův výklad byl natolik šokující, že vědce úplně ohromil. Jen reportéři ožili a tím víc se snažili zachytit, co se v sále děje.

„Samozřejmě že vážně!“ odvětil Franta. „Proto mě sem výrobci taesi vyslali. Jsem to já, kdo je vytváří po celém světě i s programováním krajových specialit. Proto máte v Japonsku vaše národní jídla v podobě taesi. Všechna prošla mýma rukama.“

„Poslyšte – a co nám můžete říci o antikoncepčních vlastnostech taesi? Chcete je snad popřít?“ vzpamatoval se konečně rektor tokijské univerzity.

„Nic nebudu popírat!“ odvětil Franta. „Ty antikoncepční vlastnosti jsem neprogramoval já, ale vím o nich a mohl bych je podle potřeby měnit. To není chyba, to je jejich vlastnost a dá se říci, že vynikající! Taesi jsou v tomto směru nastavené optimálně – každá změna by byla jedině k horšímu. Zachovám je tak jak jsou, není třeba je měnit.“

„Jaký to má ale účel?“ zeptal se ho další z vědců.

„Taesi antikoncepce zasahuje do více struktur života," řekl Franta. „Na nejnižší úrovni zabraňuje množení mikroorganizmů – proto taesi potraviny nehnijí, neplesniví a nekazí se. To je nepochybně žádaný účinek. Na vyšší úrovni funguje i jako antikoncepce pro živočichy rybami počínaje – včetně člověka. To zabraňuje množení škůdců, kteří by se na taesi jinak přiživovali, ale sekundárně má za cíl omezit množení zvířat. Taesi totiž hospodářská i lovná zvířata nahrazují. Přestali jste proto lovit velryby, chovat a zabíjet dobytek, vepře a drůbež. Taesi je nahrazují i omezují, aby nebylo nutné je vybíjet, až je lidé přestanou potřebovat."

„Ale co u lidí?" vybuchl rektor univerzity. „Nejsou to trochu nezodpovědné pokusy?"

„To nejsou nezodpovědné pokusy, pane kolego!" namítl Franta. „Funguje to přesně tak, jak to bylo naprogramované."

„Zahrávání si s neplodností lidí je vysoce nezodpovědné, vždyť by to mohlo znamenat nebezpečí vyhynutí pro celé lidstvo!"

„Jistě jste si už mohl všimnout, že se nic podstatného nezměnilo," upozornil ho Franta. „Na lidi to má samozřejmě stejný účinek jako na ostatní živočichy. Člověk není natolik odlišný, aby byl v tomto směru výjimkou. Jenže – možná jste si všimli nového prostředku pro léčení neplodnosti, prodávaného pod značkou ***Gupran.*** Nebo jste si ho nevšimli, nevím. To je totiž můj další naprogramovaný produkt. Zlepšuje průchodnost ucpaných vaječníků, takže léčí i přirozenou neplodnost, ale jeho hlavní účinek je rušení antikoncepčních účinků taesi. To je moje odpověď na vaši otázku, dámy a pánové. Ženy, které použijí ***Gupran,*** zruší antikoncepci taesi – a navíc si vylepšují schopnost otěhotnět. Věnoval jsem Gupran lékařům současně s uvedením taesi na trh s potravinami a antikoncepční účinky se tak eliminovaly. Proto se vůbec neprojevily ve statistikách."

„Ale co kdyby lékaři váš… gupran… neměli?"

„Tak nezodpovědné jednání bych si nedovolil," usmál se Franta. „Nic takového! Gupran je k dispozici po celém světě. Systém trvalé antikoncepce s rušičkou považuji za výhodnější než dosavadní systém předpisované antikoncepce. Přinejmenším zcela eliminuje nechtěné děti. Gupran jsem proto svěřil do rukou lékařům, tak to podle mě má být."

„Proč to ale dáváte jen lékařům?" přihlásil se jeden z reportérů. „Nestačilo by prodávat gupran prostě v obchodech?"

„To bych považoval za nezodpovědné," řekl Franta. „Proč to mají pouze lékaři – a dnes už i zvěrolékaři? Gupran se nesmí dostat do kanalizace, způsobil by tam nekontrolovatelné přemnožení hlodavců. Proto je výhradně v rukou lékařů. V Indii dali volně do obchodů léky včetně antibiotik. A co se stalo? Z Indie se dnes šíří nemoci odolné vůči antibiotikům! Od farmaceutických firem to bylo krajně nezodpovědné a to si na svědomí nevezmu!"

Přihlásil se jeden z reportérů.

„George Smith, britský Guardian. Vy přece nejste rodilý Japonec! Slyšel jsem, že vás lidé viděli i v Británii. Vysvětlíte nám, jak to všechno stihnete?"

„Nejsem rodilý Japonec ani Brit. Mohli mě vidět kdekoliv ve světě. Částečně se to dá vysvětlit rébusem, který jsem tady řekl hned na počátku. Žiji zrychleným časem. Dvacet čtyři hodiny jednám, osm vteřin spím. Těch osm vteřin se mi natáhne na deset hodin, takže den má pro mě až třicet čtyři hodin. Podle data narození je mi dvanáct let, skutečně jsem se narodil před pouhými dvanácti lety. Vypadám ale na patnáct a tolik jsem prožil, takže můj biologický věk je patnáct let. Proto tvrdím, že oba tyto údaje – dvanáct i patnáct let – jsou pravdivé. Přitom mám za sebou unikátní univerzitu, takže otázka na můj věk vůbec není tak jednoduchá, jak by se mohlo zdát."

„Jak to, že se tento rébus neobjevil u světových leteckých společností?" zeptal se další reportér. „Cestujete-li po celém světě, byl by to pro bezpečnostní složky velice podezřelý prvek. Nikdo ale nic takového nehlásil. Jak to vysvětlíte?"

„Velice jednoduše," usmál se Franta. „Necestuji letecky."

„Necestujete letecky?" podivil se reportér. „Máte snad vlastní letadlo?"

„Nepotřebuji letadlo," odvětil Franta. „Létám bez letadla. Nemám problémy s dispečery ani s celníky, nikdo mě nešikanuje na letištích. Ale to s potravinami taesi přímo nesouvisí."

„Poslyšte – co nám tu vykládáte, to nemá obdobu!" nadechl se konečně jeden z vědců. „Co je to za nesmysly? V patnácti letech univerzita, létáte bez letadel a programujete taesi."

„Vy tomu nevěříte, že?" usmál se Franta.

„Ani slovo!" odvětil vědec. „To jsou přece šílené fantasmagorie! A je trestuhodné, že jste se něco takového pokusil propašovat na seriózní

vědeckou konferenci!“

„Já to ale mohu prokázat, pane kolego!“ pokrčil rameny Franta.

„Nesmysl! A přestaňte mi říkat kolego! Je to od vás přinejmenším drzé!“

„Létání bez letadel se dá prokázat nejsnáze, tím bych tedy začal,“ nedal se Franta.

Odrazil se a lehce se vznesl do výše. Přeletěl vzdálenost ke stolečku vědců a sklonil se k pochybovači. Jemně ho uchopil za ruku – a vytáhl ho od stolu do výšky.

„Netřepejte sebou tolik!“ napomenul ho. „Nic zlého se vám neděje! Létání je přece za normálních podmínek příjemné! Vždyť se jen vznášíte – jako ve vodě v bazénu!“

Vědec se přestal zmítat a oba se chvíli vznášeli nad stoly šokovaného předsednictva. Pak Franta ohromeného vědce zvolna spustil na zem přímo k mikrofonům.

„Jste už ochoten uvěřit na létání bez letadel?“ zeptal se ho.

„To… to bylo… neuvěřitelné!“ vykoktal vědec.

„Neuvěřitelné? A to jste tady létal před očima všech!“ usmál se Franta. „Uvěřit, že mám univerzitu, bude naopak nejobtížnější. Mohu to prokázat jen svými vědomostmi, jenže těžko tady seženete někoho, kdo mi bude rozumět, natož aby mě mohl posuzovat.“

„Jak to myslíte?“

„Podívejte se,“ začal Franta trochu zeširoka. „Uznávám, že se v tomto sále nacházejí největší vědecké kapacity Japonska. Kdo z nich ale dokáže programovat DNA? Nikdo. To, čemu se ve světě vzletně říká genetické inženýrství, je chabý pokus o splácání řetězců přes sebe bez znalostí příčin a následků – a podle toho to dopadá, nebezpečných vedlejších jevů je víc než toho kladného. Je to jako spravovat hodinky autogenem.“

„A vy to snad umíte?“

„Jistě,“ přikývl Franta. „Umím to tak, že když po mně chtěli pečené šváby, dostali taesi, produkující šváby – i s nožičkami, zato už pečené. Nevěříte-li, dejte si v nejbližší restauraci garnáty. Dnes jsou v celém Tokiu jen taesi-garnáti, ale nepoznali to ani znalci.“

„A můžete nám to dokázat?“

„V tomto sálu těžko. Museli byste mi opatřit něco, co ještě nepatří do katalogu taesi. Už to bude obtížné. A až pak bych mohl dokazovat, že to

umím stvořit.“

„A co když vám tady do zítřka něco připravíme?“ navrhl jeden z pořadatelů.

„Máte-li volný sál… prosím,“ přivolil Franta. „Pošlete mi pozvánku tam co dneska. Pro dnešek vám doporučím, abyste mě uznávali. Mimo létání, které jste viděli, a programování taesi, umím i jiné, stejně těžko uvěřitelné věci.“

„Například?“ zeptal se reportér Guardianu.

„Například – nečekaně zmizet,“ usmál se Franta – a dokázal to.

Zmizel.

*****

Další pozvánku mu doručili druhého dne až do výrobny. Nemohl to odříci, musel se tam dostavit znovu. Tentokrát si vzal s sebou navíc bandasku mixované biomasy, aby mohl předvést, co sliboval. Sál už byl připravený a byl ještě plnější než včera. Kromě včerejšího osazenstva – nikdo z nich si to nechtěl nechat ujít – zde bylo ještě víc novinářů a reportérů.

Tentokrát Frantu vítali už ve vchodu jako vzácného hosta. Přivedli ho na pódium, kde měl připravený stoleček, obkroužený kamerami. Na talíři tam bylo připravené jakési jídlo.

„Můžete začít!“ vybídl Frantu sám rektor tokijské univerzity.

Franta se za neustálého blýskání fotografů posadil ke stolku a bandasku s biohmotou položil vedle sebe. Otevřel ji, vzal do ruky jídelní hůlky, nabral si kousek z jídla a ochutnal.

Nastalo napjaté ticho.

Pak Franta pomalu odložil jídelní hůlky, utřel si ústa ubrouskem a obrátil se k rektorovi.

„Chtěli jste, abych stvořil jídlo,“ řekl. „Nebudu tvořit jed. Tohle jídlo je otrávené.“

Sálem se rozhostilo úděsné ticho.

„To není možné!“ ozvalo se ze skupinky vědců.

„To jídlo je otrávené,“ opakoval Franta. „Kdo je připravoval?“

Z řad pořadatelů vystoupil človíček v číšnickém obleku.

„To jídlo je určitě v naprostém pořádku,“ tvrdil. „Je to ryba fugu – zná ji v Japonsku každý. Je sice pravda, že je to riskantní jídlo – její játra jsou

skutečně smrtelně jedovatá, ale náš kuchař má na připravování ryby fugu odbornost a certifikát – bez osvědčení se k rybě fugu nikdo nedostane. Takže bych chtěl všechny ujistit – jedná se skutečně o delikatesu!“

„Že je to ryba, to jsem poznal,“ vrtěl hlavou Franta. „Že má jedovatá jen játra, také. Že zbytek ryby jedovatý není – i to se dalo poznat. Ale rád bych, aby tady někdo vysvětlil – jak je možné, že se mi jako první dostal do úst kousek těch smrtelně jedovatých jater?“

„To není možné!“ vyhrkl číšník. „Náš kuchař má na fugu certifikát!“

„Vyplivl jsem ten kousek tady na ubrousek,“ pokračoval Franta. „Když ho váš odborník spolkne – a zůstane naživu – omluvím se mu!“

„Přiveďte sem kuchaře!“ požadoval kdosi.

Chvíli panoval zmatek.

„Dobře,“ rozhodl se náhle Franta – a okamžitě nastalo ticho. „Ta ryba je nebezpečná, ale jinak docela chutná. Souhlasím, jedná se skutečně o delikatesu, ale její bezpečnost příliš závisí na osobnosti kuchaře. Řekl bych, že certifikát bezpečí nezaručuje. Zajímalo by mě, kolik nehod se s ní v Japonsku ročně stává? Podle mě je to další důvod převést ji na taesi. Když to udělám já, bude to bezpečné. Ale s tím kuchařem bych se rád poznal.“

Posadil se k talíři a opět se chopil jídelních hůlek. Chvíli to vypadalo, že si pochutnává na předložené delikatese, jen občas udělal něco, co v očích přítomných vypadalo jako veliké barbarství – odplivl si do přinesené bandasky. Až se všichni poblíž odporem pokaždé otřásli.

Pak skončil a vstal. Na stole zůstal prázdný talíř s hůlkami, bandaska – a ubrousek se zachyceným sporným kousíčkem porce, ne větším než hrášek.

„Nechci být považován za vyrušujícího,“ řekl v té chvíli jeden z vědců. „Ale také mám certifikát na přípravu ryby fugu. Kdyby došlo k tomu, co tady… ten… tvrdí, pak by se právě před našima očima otrávil. Pokud kuchař špatně odstraní játra, jed prosákne i do zbytku.“

„Máte pravdu,“ přikývl Franta. „Celá porce byla jedovatá, ale ten kousek jater nejvíc. Kdybyste to řekl včas, než jsem to snědl, dalo by se to chápat jako včasné varování. Takhle se to dá považovat téměř jako spoluvina, omlouvá vás jen to, že byste nepředpokládal, že je něco takového možné. Ujišťuji vás, že ten jed tam byl. Vzorek na tomto ubrousku obsahuje tolik jedu, že může zabít člověka. Ale to už mě zase podceňujete. Nejenže jsem i z otrávené porce připravil nejedovaté taesi, ale ten jed mi nevadil ani při

požití. Protijed si vytvářím průběžně, takže se otravy neobávám.“

„Protijed proti jedu fugu neexistuje,“ hlesl tišším hlasem vědec.

„Pro vás možná ne,“ přikývl Franta. „Pro mě to není problém.“

Sálem probíhalo zděšené šumění. V Japonsku zná rybu fugu každý, ale jen fajnšmekři si tuto pochoutku dopřejí – z obavy před jedem. Ačkoliv s rybou zacházejí výhradně školení odborníci, platí zde heslo o mistru tesaři – ačkoliv utnutí odnese vždy zákazník.

Mezitím přivedli kuchaře, zodpovědného za přípravu ryby.

„Dokážete rozpoznat játra ryby fugu?“ zeptal se ho Franta.

„Jistě,“ uklonil se zdvořile kuchař. „Mám na to zkoušky.“

„Poznáte je i tady na vzorku?“ pokračoval Franta.

„To, prosím, nejde,“ odvětil kuchař. „To se dá poznat jen na čerstvé, syrové rybě. Po úpravě už je to téměř nemožné. A kromě toho, při špatné přípravě se znehodnotí všechno.“

„Dobře, nedá se to poznat…“ zamyslel se Franta. „Nicméně – za svou práci ručíte, že? Jistě vám nebude vadit, když ochutnáte tady ten nepatrný kousíček z vaší ryby.“

A přistrčil ke kuchaři ubrousek s vyplivnutým vzorkem.

„Promiňte… ale to je… nechutné!“ bránil se Japonec.

„Proč?“ podivoval se Franta. „Vy přece nemůžete vědět, kdo to měl v ústech. Kdyby šlo pouze o vzorek oddělený jídelními hůlkami, nebylo by to ani nehygienické, ty hůlky neměl v ústech nikdo – byly zcela nové a tohle byla úplně první porce.“

„Ale i tak je to nechutné!“ bránil se Japonec.

„Zvlášť když je to jedovaté, že?“ řekl Franta. „Poslyšte, že vy jste to věděl! Jinak byste neměl takový problém ochutnat vlastní výtvor. Kuchaři s tím obvykle cavyky nedělají.“

„Do toho mě nikdo nedonutí!“ řekl kuchař.

„Však vás do toho nikdo nenutí,“ odtáhl Franta ubrousek z jeho dosahu. „Spolknout ten kousek by bylo smrtelně nebezpečné, nedivím se vám. Nevadí – můžeme to dát pokusným myším, test bude jistě dost průkazný. Ještě že bude fyba fugu ode dneška převedená do taesi. Tam tohle nehrozí.“

„Ale vy jste zruinoval naše zaměstnání!“ vybuchl kuchař. „Zničil jste naše řemeslo i všechny naše dodavatele! Zasloužíte si smrt!“

S těmito slovy vytáhl z kuchařského úboru bubínkový revolver a namířil

jej na Frantu. Zůstalo ale jen u pokusu. Cosi ho náhle zespodu udeřilo do ruky, hlaveň revolveru se uhnula vzhůru a střela zasáhla jeden z lustrů.

Na zděšené přítomné se sesypal drobný déšť křišťálových střepů.

Kuchař se snažil otočit revolver zpět na Frantu, ale nedařilo se mu to. Cosi udržovalo jeho ruku s revolverem hlavní nahoru. Konečně se mu to podařilo – ale revolver jen kovově cvakl a rána nevyšla. Nevyšla ani když kuchař nervózně mačkal kohoutek dál. Bubínek se sice otáčel, ale nic víc.

„Prosím – zavolejte někdo policii!“ řekl Franta, jako kdyby o nic nešlo.

Mezitím se na kuchaře vrhlo několik lidí, uchopili ho za ruce a kdosi mu vytrhl z ruky revolver, čímž ho odzbrojili.

„Policie!“ ozvalo se několik výkřiků.

„Tedy – to je ale debil!“ ozval se chlap, který kuchaři odebral zbraň. „On v tom měl jediný náboj a ten vypálil do lustru! Tímhle už nemohl nikoho ohrožovat!“

A ukazoval všem revolver, v jehož bubínku byl skutečně pouze jediný vypálený náboj, ostatní komory byly prázdné.

„Zbývající náboje mám já,“ řekl Franta a ukázal na dlani revolverové náboje. „Zatímco držel ruku nahoře, vyšťouchal jsem mu je jídelním příborem z bubínku.“

Mezitím dorazili přivolaní policisté a převzali si zneškodněného atentátníka z rukou okolních lidí. Franta jim přidal jako důkaz nevyužité náboje.

„Jak je to ale možné?“ divil se nejbližší reportér.

„Neříkal jsem, že se umím urychlit v času?“ usmál se Franta. „V urychlení mě nikdo nevidí, leda bych se mu na delší dobu zastavil před očima. Pán s revolverem měl zkrátka smůlu. Teď už je vlastně jedno, jestli to byla jen chyba, nebo chtěl někoho otrávit…“

„Urychlení v času? Pozoruhodné!“ obdivně vykřikl rektor.

„A navíc jsem urychlil i taesi,“ ukázal Franta na bandasku, z níž vyčnívaly šťavnaté porce ryby fugu. „Zrálo by to pár hodin, ale tolik času jistě nemáte, proto jsem to urychlil.“

Předvádění skončilo úspěchem.

Atentát přesně naopak…

*****

Karneval

Příchodem Jitky se břemeno vyučování přesunulo z Franty na Jitku. A Jitka se chopila školních otěží s plnou vážností, souběžně s tím, jak dospělé i děti upravovala.

Netrvalo dlouho a dosavadní ulejváci Pavel a Jirka dohnali zbytek party a pokračovali v učení společně. Jitka měla obrovskou výhodu – jakmile mohli něco zkusit prakticky, hned to vyzkoušeli. Analýzu DNA si zkusili hned na začátku, ačkoliv v té době ještě neměli dost zkušeností ani znalostí, co s tím jednou dokáží. Na rozdíl od dřívějška měli teď žáci větší motivaci. Pravda, většina toho, co se učili, byla čistá teorie, ale už se objevovaly prvky praktické. Například xichtíky, spolužáky v normální škole oceňované salvami smíchu.

Proč? Když si dáte nejběžnější svačinu, chleba s máslem a salámem, jenomže kolečka salámu vytvářejí podobizny učitelů nebo spolužáků, vzbudí to samozřejmě legraci. Zvláště pak hlášky jako: *teď zakousnu matikáře…*

Parta si po odchodu Jitky začala říkat ***tisirín*** – což v původním jazyku opalychů mělo znamenat přátelé. Tvrdila to Jitka a nikoho ani nenapadlo pochybovat. Spolužáci ve škole si začínali zvykat, že se i zbývající čtyři členové pomalu mění v tlupu černokněžníků. Létání nebylo nic proti přemisťování. Pravda, někteří spolužáci vystihli, že se ***tisirínové*** objevují vždy na stejném místě a snažili se blokovat jim kotvy tím, že se na dané místo postavili, ale to parta brzy eliminovala rozmístěním více kotev po škole, zejména na chodbě přímo před ředitelnou, kde si ji nikdo netroufl blokovat příliš dlouho – pokud neměl zájem vysvětlovat řediteli, proč tu stojí, když si s ním nepřeje mluvit.

Jednu kotvu zpočátku umístili i před školu na vršek sloupu veřejného osvětlení, kde ji škodolibí spolužáci nemohli obsadit a znemožnit jim přílet. Tisirínům to nevadilo – snesli se dolů bez problémů. Rosťu napadlo umístit kotvy i do jednotlivých tříd a na školní chodbu, což jim umožnilo přicházet do školy přímo z domova a obcházet i šatny, kde se odehrávalo nejvíc školních škodolibostí.

Spolužáci si samozřejmě stěžovali. Je přece nespravedlivé, když někdo musí chodit do školy oblečený do kabátu, který musí v šatně odkládat a přezouvat se do školní obuvi, a jiný se prostě zjeví v domácím oblečení a

bačkorách přímo ve třídě nebo na chodbě.

Jenže učitelé viděli především nižší míru šikany mezi žáky a neměli zájem omezovat výhody některých žáků – zejména když šlo o nejlepší žáky školy. Bez velkých námitek také přijali osvobození těchto žáků od tělesné výchovy, o které za celou partu požádal ředitele Rosťa s odvoláním na neobvyklé vlastnosti členů party. Ředitel už věděl, že se někteří žáci vymykají pravidlům a bude těžké zařazovat je do obvyklých škatulek, ale pro formu požádal tělocvikáře o jejich přezkoušení. Když ale i nejmladší Lída překonala bez viditelné námahy světový rekord dospělých mužů ve skoku vysokém, nezbylo oběma než uznat, že tyto žáky není možné srovnávat s ostatními. Kdyby je nutil k výkonům, nemělo by to smysl, jen by brali elán ostatním a aby se účastnili hodin jen formálně? Podle tělocvikáře by to přineslo víc škody než užitku. Kdyby tam jen tak seděli, vzbuzovali by závist.

Ředitel nakonec rozhodl, že zmínění čtyři žáci nebudou navštěvovat hodiny tělesné výchovy pod podmínkou, že nebudou volně pobíhat po škole ani po městě.

„Budete sedět ve třídě a připravovat se na další hodiny," rozhodl.

„Nemohli bychom se na tu hodinu vracet domů?" pokoušel se to usmlouvat Rosťa jako mluvčí party.

„Dohodli jsme se snad, že nebudete pobíhat po městě!" připomněl mu ředitel.

„Pane řediteli, pro nás je cesta domů otázkou tisíciny vteřiny a návrat do školy také," řekl Rosťa. „Máme prosedět hodinu v prázdné třídě, nebo se podívat domů? Další vyučování přece zaručeně stihneme. Nebudeme přitom pobíhat ani po škole, ani po městě."

„Dobře – pokud to stihnete, nemám námitek!" rozhodl tedy rozumně ředitel.

Další výhody měli členové party ***tisirín*** v předmětech jako matematika, fyzika, chemie a biologie. Učitelé brzy zjistili, že tyto žáky skoro nemají čemu učit. Domácímu vyučování Franty a Jitky vděčili za hlubší znalosti těch předmětů, než byly požadavky pro střední školu a učitelé s překvapením zjišťovali, že ti čtyři jsou co do vědomostí srovnatelní s profesory na vysokých školách. Jediné, co si potřebovali doplnit, byly znalosti svázané se Zemí. Málo platné, když se řekne ***Ohmův zákon,*** člověk vzdělaný u

mimozemšťanů nemusí tušit, o čem je řeč, ačkoliv zákon zná a umí používat – jen pod jiným jménem. Mimozemšťanům, málo platné, jména pánů Ohma, Volty ani Ampéra vůbec nic neříkají.

Matikář a současně fyzikář to dilema vyřešil nejlépe. Pozval si o přestávce tyto mírně problémové žáky do fyzikálního kabinetu. Pomůcky, u nichž byl nutný dozor učitele, neboť pracovaly s vyšším elektrickým napětím, uzamkl do skříně, ostatní jim jen zběžně ukázal. Při všech hodinách, kdy přednášel novou látku, pak vyžadoval jejich přítomnost ve třídě, aby si vštípili pozemské názvosloví, ale opakovací hodiny a všechny písemné práce trávili ve fyzikálním kabinetu, kde si mohli postupně vyzkoušet všechny pomůcky.

Námitky spolužáků, že jde o nadržování, odbyl matikář suchým konstatováním.

„Kdo napíše jako oni pět matematických písemek po sobě za jedna, připojí se k nim. Tak to bude spravedlivé."

Spravedlivě to opravdu vypadalo a remcaly to umlčelo, potíž byla, že se zatím nikomu jinému nepodařilo získat z matematických písemek pět jedniček po sobě.

Chemikářka naopak členům party vstup do chemického kabinetu přísně zakázala. Jako důvod jí posloužilo, když v Rosťově sešitě našla několik chemických rovnic, v nichž naprosto bezpečně poznala výrobu nitroglycerínu, trinitrotoluenu, třaskavé rtuti a kyseliny pikrové, což jsou značně nebezpečné látky. A v chemickém kabinetě by se ledacos našlo…

Rosťova parta tisirínů ve škole získala různá privilegia, což těm, kdo je neměli, působilo čas od času záchvaty závisti a touhu něco ošklivého partě provést.

Postupem času ale rychle ubývalo těch, kdo se odhodlali dát této touze průchod a něco skutečně podniknout. Zkuste si dělat kanadské žertíky černokněžníkům, kteří vám mohou oplatit něčím horším! Nehledě na existenci sedmého smyslu, který si při těch příležitostech členové Rosťovy party tisirínů procvičili až k dokonalosti, a který je varoval už ve chvíli, kdy jejich protivníky úmysl útočit teprve napadl.

Zaútočte na někoho, kdo v okamžiku útoku zmizí a ocitne se přímo za vámi!

Zkuste protivníka nakopnout zezadu a dát se na útěk, když okamžik

předtím o vašem úmyslu ví a nejenže se včas uhne, ale může vám i na dálku podtrhnout nohy, takže upadnete i na čisté rovině!

Zkuste napadnout protivníka, který s vámi může vzletět ke stropu, ve vzduchu se otočí a než se nadějete, ležíte pod ním a nemůžete se zpod něho dostat, neboť si vás přidrží mírně zvýšenou gravitací!

Samozřejmě, že takové zápasy nejsou fér – ale členové party se vždycky hájili tím, že si pranici nezačali a jen se bránili.

Úplně se ale zhroutila parta Čárlího. Pravda, její členové nosili luxusnější oblečení, do školy se občas dali přivézt luxusnějšími automobily, měli nejdražší mobily a doma nejlepší herní počítače, za školou kouřili drahé cigarety, ale na ostatní už to tak nezabíralo.

Luxusní oblečení nemohlo vyvážit zvláštní přístup matikáře, rusalčí řeč byla lepší než nejdražší mobily, jízda drahým autem po rozbitých silnicích se nedala srovnávat s volným ptačím letem nad skalami a už vůbec ne s přímým přemisťováním z domu do třídy a zpět, a co se týče herních počítačů, žádný nemohl vyvážit kontakt se skutečnými mimozemšťany, který Rosťova parta bezpochyby opravdu prožila. Když se Čárlí chlubil krabičkou marlborek a s převahou majitele Rosťovi veřejně jednu nabídl, dostal strohou odpověď, že by tabákový kouř mohl znehodnotit účinky paměťové drogy, kterou každý večer berou, aby jim šlo lépe do hlavy mimozemské učení.

No – nebylo to k vzteku?

Čárlí potají jen skřípal zubama.

*****

Maminka jednoho večera překvapila Frantu s Lídou sdělením:

„Tuto neděli bude ve vesnické sokolovně dětský maškarní karneval. Nechcete se tam podívat? Nebude tam jen celá vesnice, přijdou i lidé z okolí. Můžeme se seznámit s dalšími sousedy a vy byste se seznámili s dětmi ze vsi, které nechodí s vámi do školy.“

„Jo – ale co si na sebe vezmeme?“ starala se Lída. „Vždyť je to zítra! Jako vždycky se to dozvíme na poslední chvíli…“

„Máme tu kostýmek medvěda,“ uvažovala maminka. „V Praze byl Frantovi, ale ten z něj mezitím vyrostl, takže by mohl být akorát Lídě.“

„Mám lepší nápad,“ uvažoval Franta. „Mimo jiné by to mohla být dobrá příležitost, jak to nenásilně rozšířit. Vypěstujeme si opalychovské oblečky.“

„Jak to myslíš?“ nechápala maminka.

„Jak to říkám,“ pokrčil rameny Franta. „Vypěstujeme si oblečení, jaké nosím já a Jitka. Opalychové oděvy nešijí z látek, ani nedělají boty z kůže, ale pěstují si je pomocí taesi.“

„A ty to umíš?“ sondovala ho opatrně maminka.

„Myslím, že ano,“ řekl Franta. „Určitě to bude umět i Jitka, museli jsme si je tam na sebe trochu přizpůsobovat.“

A hned zavolal Jitce, aby ji pro tento nápad získal.

„Vypěstovat si oblečení? To umím,“ souhlasila. „Musela jsem si je tam na sebe trochu předělávat, zvládla bych to jistě pro všechny. A když nad tím teď trochu víc uvažuji, mělo nás to napadnout už dávno.“

„Uděláme tedy opalychovské oblečení pro všechny?“ zeptal se jí pro jistotu.

„Můžeš to zkusit,“ řekla. „Kdyby bylo potřeba, pomohu ti s tím. Ale… já na karneval půjdu v jiné masce. Už ji mám skoro hotovou, tolik práce přece nevyhodím!“

„Co to bude?“ usmál se.

„Překvapení!“ odpověděla. „Výjimečně i pro tebe. To by nebylo to pravé. Ačkoliv mě v tom určitě všichni poznáte na první pohled.“

„Pomůžeš mi aspoň s těmi obleky?“

„Vždyť to umíš!“ vytáčela se. „Kdybys to zapomněl, dej mi vědět, ale myslím si, že to svedeš i beze mě.“

„No – svedu,“ přikývl. „Ale ve dvou by se nám to dělalo líp!“

„Fráňo…“ poprosila ho. „Hele – hmoždím se s tím už druhý den…“

„Ale proč?“ divil se. „Když k těm opalychovským oblečkům přidám něco jako masku přes oči, bude to stačit a budeme všichni stejní!“

„Nech mě udělat to moje a neprohloupíš!“ slibovala.

Franta se tedy vrhl na vzpomínání, jak to vlastně tenkrát s opalychy dělal, ale vzpomněl si brzy a po chvilce už dal čtyři zárodky oblečků do vaničky s biomasou. Dělal to přímo v dětském pokojíčku a vaničku navzdory zápachu ponechal na stole – aby byla v teple.

Ráno Lída ani nemohla dospat. Franta přes noc nebyl doma – oblétával zřejmě po světě své farmy, jak bylo jeho zvykem. Ráno se ale objevil a když spatřil, jak Lída obhlíží vaničku s hotovými oblečky, jen se usmál.

„Vezmi si kterýkoliv,“ poradil sestře.

„Všechny jsou tak na batolata!“ zkritizovala mu je. „To ti tedy nevyšlo!“

„Tak jsou vždycky,“ řekl. „Přitiskni si je na holou kůži, třeba na obličej, ať si nasají tvoji vůni! Od té chvíle bude ten obleček tvůj. Opalychové neznají pojem sekáč ani bazar.“

„Boty taky?“ starala se. „Jsou jako na panenku!“

„Jo,“ přikývl Franta. „Natáhni si je jako první – budou se roztahovat nejpomaleji. Já se pak otočím a ty si oblékneš zbytek. Obléká se to na holé tělo, jinak to nejde.“

„Nic se pod tím nenosí? Není to trochu… nehygienické?“

„Není,“ přikývl. „Musí se to přisát ke kůži, pak to má nejlepší vlastnosti. Ten oblek pak za tebe i dýchá.“

Ještě pod jeho dohledem si natáhla boty. Zvětšily se, pak se jí přisály k nohám.

„Vážně!“ dupla si. „Padnou, netlačí, ani se neviklají. Jsou jen trochu tuhé.“

„Tak to má být. Ty boty se rozhýbou, kde to bude potřeba, až uděláš pár kroků. A teď se otočím a oblékni si ten zbytek.“

Lída s černým koženým oblečkem chvilku zápasila, ale pak to zřejmě vyhrála.

„Můžeš se otočit!“ pokynula bratrovi.

„No vidíš!“ prohlédl si ji. „Mám já to sestru kočku!“

„Kdybys nekecal!“ mávla rukou a začervenala se. „Kde máš masky na oči?“

„Tady,“ ukázal jí. „Jednu si vyber a já ostatní roznesu klukům.“

„Pomůžu ti!“ nabízela se mu.

„Hele – nechci tě moc vyhazovat,“ upozornil ji. „Ale nevím, jestli se budou chtít kluci převlékat před tebou! Ty by ses před nimi taky styděla.“

„Vlastně…“ zarazila se. „Jitka by to mohla dát Pavlovi, je to její bráška.“

„Jen klid – já už to roznesu!“ řekl Franta.

Roznést masky kamarádům mu netrvalo dlouho. Rosťa s Jirkou je převzali s nelíčeným nadšením a hned se do masek přestrojili, ačkoliv karneval měl být až večer.

„Já bych to nejraději nosil už pořád!“ přiznal Jirka.

„Tak je nos!“ přikývl Franta. „Tyhle oblečky jsou ohromné! V létě chladí, v zimě hřejí a když spadneš do vody, namočíš si jen to, co není zakryté,

jinak budeš v suchu.“

Pavel přijal obleček jako poslední, ale už předem věděl, jak se s ním zachází, Jitka mu už dala školení.

„Jo – a musím vyřídit, že tam Jitka přijde později,“ hlásil.

„Kde je Jitka?“ staral se Franta.

„Přijde tam později,“ opakoval Pavel.

A víc z něho nedostal, takže se nakonec vrátil domů.

Dopoledne Franta opět zmizel do světa. Ani karneval, ani neděle pro něho neznamenaly volno. Jeho přátelé pomáhali zakládat několik nových farem a chtěl být u toho. Pro farmáře byly jeho neobvyklé vlastnosti obrovskou podporou. Věřící v něm viděli proroka a z této víry čerpali sílu, kdykoliv se setkali s překážkami. A Franta jim skutečně pomáhal. Někdy jen radou, jindy i hmatatelným způsobem. Když se některá farma dostala do nesnází, mohla se na něho vždycky spolehnout. Zejména v Mexiku ho znali nejen jako proroka ***houbového zemědělství,*** ale i jako ochránce – několik mafiánských klanů odstranil a jiným pohrozil, aby přestaly jeho chráněnce vydírat.

Pak ale nastal večer a s ním i očekávaný dětský karneval. Pavel Lapka se svými rodiči vymysleli efektní zahájení. Rodiče přišli normálně, zakoupili vstupné i pro děti, ale ty s nimi do sálu nepřišly. Jen Frantu všichni poznali – až na masku přes oči vypadal jako jindy.

Franta se ale znenadání postavil doprostřed sálu a požádal děti, aby od něho odstoupily.

„Pozor!“ ohlásil na celý sál. „Uvolněte místo! Přichází skupina ***Tisirín*** – Rusalky!“

V té chvíli se uprostřed sálu rychle, jeden po druhém, objevil zbytek party – Franta tam nenápadně umístil neviditelnou kotvu, na kterou se teď všichni postupně přemístili. Členové party se objevovali s odstupem po půlvteřině, každý kotvu ihned opustil a řadili se do kruhu.

Ti, kdo partu znali ze školy, se tomu už nedivili a začali ji hlasitě povzbuzovat. Kdo to ale ještě nikdy neviděl, byl nenadálým příchodem dětí ohromený. Bylo tak neobvyklé, jak se uprostřed sálu nečekaně objevovali, že se ani pořadatelé nezmohli na protest. Už jméno skupiny Rusalky vyburcovalo ve vsi většinu dospělých i dětí – rusalky tu měly dlouholetou tradici a i někteří dospělí se s nimi alespoň zdálky seznámili. Tím víc na ně

zapůsobil neobvyklý příchod party.

Franta požádal kapelu, aby jim na úvod zahrála pokud možno valčík – nebo cokoliv jiného s tříčtvrtečním rytmem. Kapela se vzpamatovala a muzikanti spustili.

Skupina v černých kožených oblecích ale nezačala tančit valčík. Ani to nebylo možné, už protože jich byl na parketě lichý počet a v maskách se nedalo poznat, jestli nejsou všichni kluci. Místo valčíku vytvořilo všech pět kolo a začali se do rytmu točit každý zvlášť.

V té chvíli se zablýsklo a uprostřed tančících masek se objevil – démon.

Franta okamžitě poznal Jitku, ale snad jen on a Pavel se neulekli. Ani ostatní členové party si nebyli jistí, zda to není pravý opalych. Jitka si masku vytvořila opravdu mistrovsky. Pohyblivé oči a otevírající se ústa s obrovskými tesáky působily velice přesvědčivě. Několik menších dětí se dokonce rozplakalo a rodiče je museli tišit.

„Dobrý den!“ pozdravila Jitka všechny v sále. „Jsem indická rákšaska Šúrpanakhá, ale nebojte se mě, lidi nežeru. Naopak, mám ráda rusalky a všechny, kdo se s nimi kamarádí.“

Pak se uklonila Frantovi a tomu nezbylo než se s ní dát do tance. Ukázalo se ale, že Franta tančit neumí. Jitka se ho chvíli pokoušela vést a do valčíkových kroků ho dotlačit, ale brzy to vzdala, takže se nakonec jen tak pohupovali do rytmu hudby.

„Rozběhněte se a vyzvěte ostatní děti k tanci!“ vyzvala kamarády rusalčí řečí, pro lidi v sále neslyšitelnou. Byl to dobrý nápad. Skupina ***Rusalky*** se rozběhla po sále a vtáhla na parket další děti – samozřejmě jen ty kurážnější, které výzvu k tanci přijaly. Některé děti se Jitky bály, ale ty členové party nechávali na pokoji. Zahajovací tanec, ačkoliv pořadateli neplánovaný, se nakonec vydařil. Jitka se po dohodě s Frantou znenadání obrátila na jednoho chlapce v kostýmu Mexičana s velkým mexickým kloboukem, sedícího u stolu na kraji parketu a vyzvala ho, což překvapený kluk neodmítl. Franta si naopak u sousedního stolu vybral krásnou princeznu. Sice se jí hned na úvod omlouval, že tancovat neumí, takže se s ním může nanejvýš ploužit sálem, ale na to mu princezna se smíchem odvětila, že jsou dva, protože ani ona valčík neumí. Byla ovšem více než o hlavu menší a mladší než Lída.

Závěr tance byl také neobvyklý. Členové skupiny Rusalky se náhle vznesli ke stropu sokolovny i se svými tanečními partnery, kteří to ovšem

nečekali, takže se ozvalo i několik polekaných vyjeknutí. Také Franta s princeznou se vznesli, i Jitka v masce rákšasky se svým Mexičanem, ale dlouho to netrvalo, všichni se snesli na zem. Tam Rusalky i rákšaska za tanec poděkovaly a úvod skončil. Ještě nikdy to nebyl takový úspěch, tleskali i dospělí.

Pak už karneval pokračoval jakoby se nic nestalo, děti tančily, dospělí od stolů nadšeně přihlíželi. Na závěr bylo vyhlášení soutěže masek. Jak se dalo čekat, Rusalky s rákšaskou ji zcela jasně vyhrály.

Po sejmutí masek se ukázalo, že rákšaska je Jitka Lapková, kterou většina znala jako mladší. Nebylo to jediné překvapení, když poznali, kdo se vyloupl z kostýmů Rusalek.

Pořadatelé pak chtěli karneval ukončit, neboť už byl pro děti čas jít domů. Ale Jitka si opět nasadila hlavu rákšasky a vyžádala si od hlavního pořadatele slovo i s mikrofonem.

Vzhledem k atraktivní masce měla ovšem pozornost zajištěnou.

„Malé upozornění pro děti i jejich rodiče!“ začala.

Počkala, až umlkne šum a pak pokračovala.

„Má někdo chuť naučit se létat jako my? Můžeme vzít pár odvážlivců do učení! Není to ale úplně snadné a musí mít svolení rodičů. Není to omezené ani věkem – můžeme naučit létat i dospělé. Kdo budete mít zájem, přihlaste se u nás! Jistě každý víte, kde bydlíme!“

To ale byla bomba! Šum v sále okamžitě vzrostl natolik, že přehlušil i pořadatele, kteří se marně snažili udržet pořádek. Nebylo divu. Všechny děti ihned oblehly rodiče, aby jim to dovolily. Nebylo slyšet vlastního slova.

Konečně se sál trochu uklidnil. K pořadatelům se protlačil jeden už starší pán.

„Už jsem o ten přístrojek měl zájem!“ prohlásil. „Když je chcete dávat dětem, proč ne mně? Jako pokrývač bych to potřeboval nejvíc!“

„Dobře,“ souhlasila Jitka. „Ale musíme si o tom nejprve pohovořit. Chcete se k nám podívat třeba už dnes?“

„No jistě!“ souhlasil pokrývač.

Přihlásili se další, ale těmi si Jitka sjednala jinou dobu, aby se u Lapků nesešlo víc než tři zájemci najednou. Zájemců bylo plno nejen ze vsi, ale i z okolních vesnic i z města.

Teprve pak se pořadatelům podařilo karneval ukončit. Ale úplný konec

to ještě nebyl. Jitka ještě na závěr požádala o slovo. Kolem ní se shromáždili všichni členové party a Jitka se za ně se všemi rozloučila.

„Na shledanou a ať se zase někdy takhle sejdeme!“

Pak vrátila mikrofon pořadateli – a v té chvíli všechny Rusalky zmizely.

Potlesk, provázející jejich zmizení, jim později popisovali už jen rodiče.

Karneval se vskutku vydařil.

*****

Nebylo to tak jednoduché, jak to vypadalo.

Všechny tři sourozenecké dvojice měly přistávací kotvy v dětských pokojích, ale to by nemohli zmizet všichni současně. Jitka to těsně předtím se všemi domluvila. Mladší poletí přímo domů, starší si vyberou jinou kotvu a domů zamíří až po vteřině, kdy jim sourozenec stihne kotvu uvolnit.

Rosťa si zvolil kotvu ve své třídě, kde byla touto dobou tma, Jitka si vybrala kámen nad Lapkovými, kde byla kotva ještě od Franty. Franta to měl nejsložitější – už protože neletěl sám, ale objal zezadu pokrývače a letěl nejsložitější cestou: prvním skokem do Brazílie a až po dvou vteřinách druhým skokem do pokojíčku Jitky a Pavla.

Už tam na ně čekali. Jitka držela v rukou hlavu rákšasky, ale už ji odkládala na stůl.

„Vítejte u nás, pane Macoun!“ přivítala pokrývače, který se zmateně rozhlížel kolem.

„Fuj!“ ulevil si. „Kde jsme to byli předtím?“

„V Brazílii,“ uspokojil jeho zvědavost Franta. „Ale myslím si, že jste se tam nestačil ani pořádně rozhlédnout. To je ostatně vedlejší. Hlavní osobou je tady Jitka.“

„Myslel jsem, že vy máte ten přístrojek?“ obrátil se ale pan Macoun na něho.

„Víte, je to maličko jinak,“ oslovila ho Jitka. „Žádný přístrojek nikdy nebyl a není – ale to Franta tehdy v kostele prozradit nesměl, protože to bylo tajemství.“

„Tajemství? A teď už to není?“

„Není,“ přikývla Jitka. „Létání nevytváří žádný přístrojek. Když po tom budete toužit, udělám s vámi totéž, co s některými lidmi udělaly rusalky. Nesprávně se tomu tady ve vsi říkalo ***utancování*** – ve skutečnosti to nemělo mít žádné špatné následky a kdo od nich utekl, připravil se o to nejlepší.“

„Slyšel jsem ale, že z toho děsně bolela hlava!“ namítl zaraženě.

„Ano, když to nebylo dokončené,“ přikývla Jitka. „Dokončená přeměna ale nebolí.“

„Takže vy mě teď předhodíte těm… rusalkám?“

„Ne, protože to umím i bez nich,“ řekla Jitka.

„Vy, slečinko?“

„Ano, já,“ přikývla vážně Jitka. „Rusalky už k tomu nepotřebujeme.“

„Ale jak to?“ vrtalo mu hlavou.

„Pane Macoune – vy mě přece znáte odmalička,“ začala mu vysvětlovat Jitka.

„No právě! Aby takové vyžle…“

„Jenže to vyžle bylo celé čtyři roky u opalychů, ve vesmíru za rusalkami,“ usmála se. „Ano, byla jsem v jiném vesmíru a ke všemu v jiném čase. Jinak by mi bylo teprve dvanáct a nic bych neuměla. Jenže i když to vypadá zamotaně, tam mi místo pár dní uběhly čtyři roky a vystudovala jsem mimozemskou univerzitu. Takže dnes umím udělat při přeměně člověka totéž co rusalky, i když to dělám jinak. Věříte mi?“

„Neuvěřitelné! Ale může to být pravda, opravdu vypadáš starší než bys měla být.“

„No príma!“ řekla spokojeně. „Tak dál: úpravy, které dělám, se netýkají jen létání. To je jen jedna z mnoha změn. Některé nejspíš nevyužijete – k tomu je potřeba zvládnout teorii v rozsahu univerzity a tu jsem se rozhodla dát jen dětem, které ji využijí. Vás by se týkalo jen létání, přemisťování, rusalčí řeč a urychlování.“

„A co to je?“ zeptal se ihned. „Létání – tomu bych rozuměl. Ale to ostatní?“

„Rusalčí řeč je telepatický způsob dorozumívání. Účinkuje ale jen mezi osobami, které tuto možnost mají, ostatní lidé to nevnímají. Je to ale šikovnější než mobily. Domluvíme se na libovolnou vzdálenost přímo myšlenkami. Urychlování vás urychlí v čase – rozhodí vám to ale všechny životní rytmy, takže se to má používat jen v případě nutnosti. A přemisťování jste právě před chvilkou zažil na vlastní kůži – přelet do Brazílie a zpátky do Evropy během zlomku vteřiny. Ale máme také podmínky, které musíte splnit vy.“

„Jaké podmínky?“

„Jednu zatím splňujete," řekla Jitka. „Víme o vás, že jste poctivý člověk. Vyžadujeme ale po vás slib, že poctivý zůstanete a nikdy v životě toho nezneužijete."

„Jen to?"

„Jen to," přikývla Jitka. „Ale hned vám také řekneme, co by vás čekalo, kdybyste slib porušil. Prožil byste zbytek života v pekle. My totiž porušení slibu zjistíme. To peklo není tak zlé, ale už byste se odtud nikdy nevrátil."

„Jaké peklo?"

„Kdybyste tyhle dary zneužil, předali bychom vás na rok do světa opalychů."

„Tam by mě… zabili?"

„Ne," usmála se smutně Jitka. „Tam by vám za tu dobu uběhlo sto dvacet let. Netrápili by vás, ale přece jen… sto dvacet let… to je totéž co doživotí."

„A čemu říkáte zneužití?"

„Víte, pane Macoun, létající člověk má příliš mnoho výhod. Dokud budete žít poctivě, budeme vám je přát. Kdybyste ale začal krást, loupit, nebo nedejbože někoho zabil, policie by byla zcela bezmocná. Pak by ale bylo naší povinností dopadnout vás a předat k potrestání opalychům. Máme i další možnosti, které nedostanete, ale ani my toho nesmíme zneužít."

„Aha – takže to má i nevýhody," přikývl.

„Něco za něco," odvětila Jitka. „Ale kdyby to mělo být jen tohle – nekrást, neloupit, nevraždit – to by měl dodržovat každý slušný člověk, ne? My nechceme nic víc. Ale máme ještě jednu podmínku."

„Sem s ní!"

„Nejprve se ale na něco zeptám: máte děti?"

„Myslel jsem, že to víte," zarazil se. „Mám – ale už odrostlé. Proč vás to zajímá? To je snad moje věc!"

„Protože když někoho upravím, nemůže mít děti s nikým, kdo není také tak upravený," řekla Jitka. „Ta úprava se promítne do dědičnosti, ale způsobí mezidruhovou bariéru."

„Mezidruhovou bariéru? Co je to?"

„Zkrátka – nebudete moci mít další děti, leda by i vaše žena byla upravená," vysvětlila mu rychle Jitka. „Ale pokud již děti máte, nedotkne se to vás ani jich."

„To vypadá hrůzostrašně!"

„Není to hrůzostrašné,“ zavrtěla hlavou. „Původně to bylo bez mezidruhové bariéry, to hrozil vznik dětí geneticky poškozených. Bariéra je vylepšení, které jsem vybojovala. Takže naše podmínka: kdybyste chtěl mít ještě děti, přijdete se ženou, aby se také dala předělat. Jinak žádné děti mít nebudete.“

„No – to by se mě vlastně nedotklo, teď ať mají děti naše děti!“

„Tak to je od nás všechno,“ usmála se Jitka. „Tím znáte všechno a můžete se konečně rozhodnout, zda to chcete nebo ne.“

„Ale to víte, že to chci!“ řekl rychle. „Jen by mě zajímalo, proč jste vy, mladej, před naším panem farářem v kostele machroval s tím přístrojkem? Nezdálo se vám hloupé klamat takového hodného pána?“

„Asi ze stejného důvodu, proč to pan farář přijal,“ usmál se Franta. „Pan farář totiž zná pravdu. Sám umí létat – neboť ho jako mladého kluka rusalky taky utancovaly. Jen s námi dál držel to tajemství.“

„A sakra!“ ujelo panu Macounovi. „Takže i velebný pán… ale smím se zeptat, dnes už to tajemství není?“

„Ne, dnes už to tajemství není,“ usmála se Jitka. „Samozřejmě to nemusíte nikomu na potkání vykládat, zbytečně byste si přidělával závistivce, ale my už to smíme šířit a proto to není takové tajemství jako když to nebylo pro každého.“

„Smíte to šířit?“

„Ano, pane Macoune,“ přikývla Jitka. „Proto jsem přece u opalychů zestárla! Dostala jsem tam vzdělání, o jakém by se mi tady na Zemi ani nezdálo a dokážu i to, co umí rusalky. Díky tomu toho znám dost na to, abych mohla lidi upravovat.“

„V tom případě vám už předem děkuji!“

„Předem se neděkuje!“ usmála se Jitka. „Děkuje se až potom, tím, že to budete užívat k dobrému. Vezmu vás… dnes už je na to pozdě, kdy si můžete udělat celodenní volno?“

„To to trvá celý den?“

„Ne, jen dvanáct až patnáct hodin,“ odvětila. „Mě to bude stát víc času – budu na to muset obětovat trochu urychlení a to čas ubíhá rychleji. Pak vás s tím některý z našich kluků naučí zacházet – já bych vás to naučila taky, ale jenom já umím upravovat lidi a po vás si hned vezmu někoho dalšího. Kdy by se vám to hodilo?“

„Třeba hned zítra!“ vyhrkl. „Nechám se uvolnit z práce!“

„Dobře, přijďte kolem osmé ráno. A pro dnešek – dobrou noc!“

„To se ví, že přijdu!“ sliboval. „Kdo by nepřišel?“

„Tak tedy – dobrou noc!“ řekl s úsměvem i Franta.

*****

Po odchodu pana Macouna se s Lapkovými rozloučil i Franta.

„Ale s tebou bych si chtěl ještě promluvit!“ obrátil se rusalčí řečí už jen na Jitku.

„Co takhle na náš přistávací kámen?“ navrhla.

Franta přislíbil a zmizel. Jitka ze sebe rychle shodila masku opalycha, ale místo pyžama si vzala svůj obvyklý černý oblek.

„Ty nejdeš spát?“ zeptal se jí udiveně bráška Pavel.

„Ještě si musím něco zařídit,“ sdělila mu – a zmizela.

Franta na ni čekal na velikém balvanu nad jejich domem. I ve tmě si všimla složené deky na balvanu, aby neseděli na tvrdém. Takhle už spolu jednali – a Jitka se jen zachvěla, když si na to vzpomněla.

„Posaď se!“ vyzval ji Franta.

Jitka si okamžitě oddechla. Proti minulém povídání tu byla první, zato velice příjemná změna. Frantův hlas byl úplně jiný než před těmi třemi roky – nebo před měsícem? Teď z něho cítila takovou… něhu, jaké je kluk schopný jen k holce, na které mu záleží.

„Máš mobil?“ zeptal se jí. „Nemáš, viď?“

„Nemám,“ podivila se. „Nač? Rusalčí řeč je snad lepší!“

„Tak tady máš!“ podal jí malý mobilní telefon. „Je tvůj, platím to já.“

„Ale nač? S kým bych se měla bavit?“

„Nemáš to na hovory,“ nebral na to ohled Franta. „Máš tam něco jako minimální tarif, spíš to máš jako foťák, ale především, budeš si tím měřit čas.“

„Na to mám snad hodinky?“ namítla.

„Hodinky jsou ti pro kočku,“ řekl jí. „Já už je ani nenosím. Při prvním urychlení se ti s okolním časem nenávratně rozejdou.“

„Jo – to už jsem zjistila,“ vzdychla si.

„Hodinky si nech doma,“ poradil jí. „Můžeš je mít na stole nebo v šuplíku, budou ti pak ukazovat přesný okolní čas. Ale mobil budeš mít u sebe a bude se urychlovat společně s tebou, takže ti bude měřit tvůj čas.“

„A co z toho?“

„Na rozdíl od hodinek je v něm nejen čas, ale celý kalendář,“ řekl. „Když se urychlíš, dozvíš se, o kolik se rozejdeš s pozemským časem. Já mám na mobilu o rok a čtvrt víc než skutečně je. Znamená to, že se mi o tolik zvýšil biologický věk. Dva roky u opalychů, rok a čtvrt urychlováním. Normálně by mi mělo být skoro třináct, se započtením urychlování je mi už sedmnáct. Jak dlouho jsi byla přesně u opalychů?“

„Čtyři roky jejich času,“ hlesla.

„A kolik sis přidala urychlováním?“

„Přesně to nevím,“ řekla. „Tak sto – sto dvacet hodin, ne víc.“

„Sto dvacet hodin se dá zanedbat,“ mávl rukou. „Normálně by ti tedy mělo být třináct jako mně. Plus čtyři roky u opalychů, takže je ti biologicky sedmnáct. Ale ode dneška nos u sebe mobil, aby se ti čas započítával správně.“

„A je to vůbec nutné?“

„Je – a není,“ usmál se. „Poslyš, Jituš, uvažovala jsi někdy o tom, že bych tě už mohl požádat o ruku?“

„Ale že ti to trvalo!“ vzdychla si tak šťastně, jako už dlouho ne.

„No jo – ale co by nám na to řekli lidi, rodiči počínaje?“ dodal. „Okamžitě by nás měli umravnit, nejspíš páskem. No – naši i tvoji rodičové už ledacos spolknou, ti by nám to snad strpěli. Ale co řeknou ostatní lidi? Papírově je nám oběma třináct, ti by nás hnali!“

„A co kdybychom se na ně vykašlali?“ navrhla docela upřímně.

„Taky by se mohlo stát ledacos,“ usmál se trochu.

„Nevím, co! Co je komu do nás?“

„Například by na nás mohli vletět byrokrati ze sociálky,“ licitoval. „V krajním případě by nás mohli i odebrat rodičům a umístit každého zvlášť do nějakého ústavu pod záminkou ohrožování naší mravní výchovy.“

„To bych jim neradila!“ blýsklo jí v očích. „Mohli by dopadnout jako nedávno jedna inspekce z hygieny.“

„Já vím,“ usmál se. „My ale nechceme vyvolávat konflikty, ne? Potíž je, že v Čechách jsou svatby povolené až od šestnácti let a i to jen se svolením rodičů. Biologicky bychom se tedy mohli vzít už teď, jenže papírově je nám pořád teprve třináct! Vážně chceš čekat ještě tři roky reálného času, až nám bude šestnáct i papírově? A když se budeme čas od času urychlovat, což oba

děláme, může nám být v té době přes dvacet. Pravda, nemusíme hned všechno, ale vážně se ti chce čekat tak dlouho?“

„Rozhodně ne,“ řekla. „Ale co s tím chceš dělat?“

„Poctivě si započteme urychlený čas. Měli bychom si teď oba na mobilech přidat čas strávený u opalychů, kde jsme mobily neměli. A až nám bude biologicky osmnáct, nemůže nám do našich věcí nikdo mluvit.“

„Ty chceš vážně čekat ještě dva roky?“ podívala se na něho trochu naštvaně.

„Nic jiného nám nezbude,“ řekl. „Pak už můžeme vyžadovat nezávislost i na rodičích. Čistě teoreticky bychom mohli za nimi přijít už teď a požádat je o svolení, aby nám laskavě dovolili se vzít – jenže upřímně řečeno – je to tak úplně nutné?“

„Ty si mě nechceš vzít?“

„Chci, Jituš. Opravdu si myslím, že se jednou vezmeme. Ale dnes nás s tím vyhodí všichni, kdežto za necelé dva roky už se můžeme do krve pohádat s každým. A u těch dvou let pořád ještě záleží na tom, kolik strávíme v reálném čase a kolik v urychlení. Musíme zkrátka trvat na našem biologickém věku, ne na papírovém! Mobily nám to spočítají přesně – a mělo by to být dříve než za dva roky reálného času!“

„Takže – ještě dva roky!“ vzdychla si zklamaně.

„Jo – i pak to bude problém, ale to už snad uhádáme. Jenže to je jedna věc. Druhá věc je, že už od patnácti není v Čechách trestné, kdybychom spolu žili. Dá se to uhádat nejen před rodiči, ale i před byrokratickými pitomci. Biologicky je nám už dnes oběma více než šestnáct, rozumíš?“

„Takže… myslíš, že už… můžeme?“

„Nemusíme mít hned všechno,“ řekl, ale když viděl, jak zesmutněla, dodal: „Na svatbu si zkrátka musíme ještě počkat! Dva roky našeho – odhadem rok a půl reálného času. Jsi pro? Když už jsme si souzeni…“

„Tak na to pozor!“ varovala ho. „Nejprve si tě musím dokončit, abys měl všechno, co mám proti tobě navíc. Do té doby ti nebude souzena žádná, zatímco já už bych mohla mít na výběr ze všech, koho jsem upravila – přinejmenším Rosťu nebo Jirku. Ale i když se na tebe chystám co nejdřív, přihlásilo se mi i několik rodičů s dětmi. Někteří možná couvnou, až se dozvědí, co ty úpravy obnášejí, ale počítám s tím, že někteří necouvnou a počet upravených se začne zvětšovat. Zpočátku zvolna, po jednom, ale nás

upravených bude brzy dost. Neplatí tedy, že nemáme na výběr.“

„No, víš, jestli to chceš upřímně…“ zamyslel se trochu. „Takhle to bude ještě lepší.“

„Myslíš?“

„No – když máme oba na výběr, pak to znamená, že když tě požádám o ruku, i kdyby to mělo být až za dva roky našeho času, že to není z nouze ctnost. Můžeš-li si vybrat a přece zůstaneš se mnou, bylo by to takové… opravdovější. A stejně kdybych si měl vybrat z tisíce holek a vybral si tebe, necítil bych to, jako že jsi na mě zbyla. Necítíš to tak?“

„No právě!“ řekla. „A tak jsi to měl říci hned na začátku!“

„A jak si vybereš ty?“ zeptal se šibalsky.

„A pro koho jsem šla na čtyři roky do pekla?“

„No – to peklo nebylo tak zlé, nemyslíš?“

„Nebylo. Ale strašíme tím jiné. A i když víme, že to nebylo tak strašné, opakovat by se nám to už nechtělo…“

„Naštěstí to už nebude třeba,“ řekl.

„Fráňo!“

„Jíťo!“

Předtím už se objímali několikrát, ale vždycky to bylo jen z důvodů přemisťování. Teď se poprvé objali jako kluk s holkou.

„Jíťo!“ zajel jí prsty do vlasů, měla je teď až k pasu. Pak ji pomalu hladil po vlasech a když se dostal až na konec jejích dlouhých pramenů, zkusil to dál. Jenže Jitka ho chytla za ruku a jemně mu ji zastavila.

„Nemusíme mít hned všechno,“ řekla tiše.

„Ale… Jíťo!“ podíval se na ni prosebně. „Proč ne?“

„No… nepočítala jsem s tím…“

„A to je tak těžké počítat s tím?“

„Někdy ano. Víš… Fráňo, jak bych ti to… zkrátka, v životě každé holky… teda ženy… jsou jistá období, kdy to prostě nejde. Chápeš?“

„Jo,“ vzdychl si trochu zklamaně. „Takže nemusíme mít hned všechno. Ale pusu snad dneska sneseš?“

„Třeba deset!“ přitiskla se k němu.

„Nebudeme je počítat…“ řekl.

*****

Bandité

Terénní auto zastavilo před závorou, uzavírající vjezd do farmy.

Z nedalekého domku vyšel chlap a zamířil k nečekaným návštěvníkům.

„Jste tady špatně!“ volal na ně. „Tahle cesta dál nevede!“

Místo odpovědi práskl výstřel. Domorodec se skulil na zem a zůstal bez pohnutí ležet, pod jeho tělem se začala zvětšovat rudá skvrna krve.

„Bandítos!“ ozval se odkudsi dětský výkřik, ale nikdo už se neobjevil.

Dva chlapi mezitím zručně ustanovili na střechu kabiny auta kulomet a začali naslepo kropit okna budov, až sklo létalo do všech stran.

Jako odpověď práskl výstřel z pušky, přední sklo auta se rozlétlo na drobné kostičky. Hlaveň kulometu se okamžitě otočila po střelci, ale ten se po výstřelu stáhl a růženec kulek jen vztekle vykousával dolíky do rohu kamenné budovy.

Z kabiny automobilu vyskočil jen zázrakem nezraněný řidič a přidal se automatickou puškou ke střelbě.

Z okna budovy se ozval další, přesnější výstřel, řidič se zapotácel a bok se mu zbarvil krví, ale to ho nevyřadilo, stočil automatickou pušku proti oknu a poslal tam dlouhou dávku.

Dva chlapi na autě, krytí kabinou, mezitím systematicky prostříleli všechna okna. Raněný řidič zastavil palbu a stáhl se za auto, kde ho další chlap začal rychle obvazovat.

„Odhoďte zbraně!“ ozvalo se náhle za autem.

Raněný řidič se tím směrem zrovna díval, ale ani on si nedokázal vysvětlit, jak se na té přehledné silnici mohl tak nečekaně objevit další chlap v černém. Vlastně – chlap by se mu ještě nemělo říkat, byl to pouhý výrostek.

„Je sám – a nemá zbraň! Zastřelte ho!“ vykřikl řidič.

Sám hrábl po své automatické pušce, ale nedohmátl na ni. Najednou byl pryč a jeho kolega, který ho právě obvázal, jen vytřeštil oči.

Vzápětí ale zmizel i on. A po něm se v rychlém sledu vypařili zbývající dva muži na korbě auta. Před závorou stál prázdný terénní vůz a výrostek v černém se trhnutím přemístil o dvacet metrů stranou.

„Nestřílejte!“ vykřikl na obránce haciendy. „Už jsem tady jen já!“

Zamával rukama a zůstal nehybně stát, dokud z domu nevyšel statný

chlap s loveckou puškou v ruce.

„To jste vy, seňore Franta?“

„Ano, já, pane Rodriguézi,“ odvětil mu kluk v černém.

„Jste tu velmi rychle!“ pokýval hlavou chlap s puškou. „Sotva jsme se na vás dovolali, jste tady!“

„Tak to přece umím!“ opáčil Franta. „Máte tušení, co to bylo za bandity?“

„Nevíme, co to bylo za lumpy, ale zabili zřejmě Miguela!“

Až teď se z haciendy osmělili další. Dva doběhli k první oběti nájezdníků a zjišťovali, co mu je, jenže po chvilce se oba narovnali a smekli klobouky, takže nebylo třeba slov.

„Dobře, pokusím se je vyzpovídat!“ slíbil Franta.

„Vy víte, kde jsou, seňore?“

„Vím,“ přikývl Franta. „Odnesl jsem je na jeden pustý ostrov na druhém konci světa, do Indického oceánu. A protože mají na krku vraždu, jen tak se z toho ostrova nedostanou.“

„Tam by měli skončit všichni bandítos světa!“ vykřikl chlapec, skoro stejně starý jako Franta, který právě přiběhl a zastavil se u chlapa s puškou. „Byl jste tu, seňore, velice brzy. Kdybych se k vám dovolal dřív, možná byste tu byl ještě než nám zabili Miguela.“

„Nemohl ses mě dovolat?“ obrátil se na něho Franta.

„Nešlo to, seňore,“ vysvětloval rychle chlapec. „Dvakrát jsem uvízl na mezinárodní ústředně. Až napotřetí jsem se dovolal – a pak jste tu najednou byl!“

„Zase ty telefony!“ zavrčel Franta. „Ale co s tím?“

„Možná by pomohl satelitní telefon,“ navrhl nesměle chlapec. „Ale jsou strašně drahé, málokdo si je může dovolit, jenže díky tomu jsou nejspíš volnější.“

„Měl bych možná lepší nápad,“ zabručel Franta. „Ale je trochu… zvláštní. Chystáme to tak jako tak – proč ne právě teď?“

Chlapi mezitím odnesli padlého, další se věnovali opuštěnému vozidlu, zatímco jiní bedlivě stráželi, aby se nepřiblížil nikdo nevítaný.

„Jaký nápad je to, seňore?“ obrátil se chlap s puškou, zvaný Rodriguéz, na Frantu.

„Poslyš, Alberto,“ obrátil se ale Franta na chlapce. „Jsi Alberto, ne?“

„Jsem, seňore!“ přitakal chlapec.

„Máš už děvče, Alberto?“

„To ještě ne, seňore,“ zavrtěl rychle hlavou oslovený.

„Škoda,“ řekl Franta. „Můj nápad by se týkal dvojice. Buď mladých manželů, nebo aby k tomu neměli daleko, protože to, co bych jim navrhl, by je nadlouho spojilo.“

„A co byste jim navrhl, seňore?“ zeptal se Alberto.

„Naučili bychom je část toho, co umíme my,“ odvětil Franta. „Létat, přemisťovat se mžikem na dálku – a také hovořit s námi bez telefonu. Pak byste nás mohli zavolat okamžitě bez čekání na ústředny. A v nouzi třeba během pár okamžiků sami zlikvidovat banditos.“

„A jeden… na to nestačí?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Franta. „Potřebujeme dvojici. A pozor – žena z té dvojice bude mít důležitější poslání než muž.“

„Opravdu zvláštní podmínky,“ zahučel Rodriguéz.

„Padre, a co kdyby…“ obrátil se Alberto na chlapa s puškou. „Co kdyby… María by se na to možná hodila…“

„Ty – a María?“ trhl sebou Rodriguéz. „Nikdy, rozumíš?“

„Můžete mi tedy najít jinou dvojici?“ obrátil se na něho nevzrušeně Franta. „Upozorňuji vás, ta dvojice musí složit slavnostní slib, že nikdy nezneužije darů, které dostane, protože ty dary z nich učiní největší sílu ve vašem okolí. Nesmíme dopustit, aby se ty dary dostaly do rukou lidem, jako jsou vaši banditos.“

„Padre! Proč někdo jiný? Proč ne já a María?“ postavil se Alberto Rodriguézovi.

„Protože! Jestli to dobře chápu, pak by sis ji musel vzít za ženu!“

„A proč ne?“ opáčil Alberto vzdorovitě.

„Protože… slyšel jsi! Žena pak bude muži poroučet!“

„Tak jsem to neřekl,“ vložil se mezi ně Franta. „Žena bude mít důležitější poslání, ale to neznamená, že bude poroučet. Bude jen víc vědět.“

„A kdybych svolil?“ zarazil se Rodriguéz.

„Přenesu ty dva naší seňoritě Jitce. Ta je z nás tou důležitější, protože víc ví. Ale ona je oba pozmění na celý život, protože ona jim dá ty dary.“

„Vy ty dary nedáváte, seňore?“

„Říkám přece, že to umí jen seňorita Jitka.“

„A proč… proč jste se o ní nikdy ani slůvkem nezmínil?“

„A k čemu by vám to bylo?“ usmál se Franta. „Jitka se mnou necestuje po světě, má z nás důležitější poslání. Proč bychom ji měli vystavovat nebezpečí?“

„Myslíte… třeba tady?“ rozhlédl se Alberto – a Franta mlčky přikývl.

„Rozumějte, seňore,“ Rodriguéz sklonil hlavu i pušku. „Alberto je můj syn. Nechci mu ublížit, proto nechci, aby si vzal první děvče, které potká.“

„Chcete říci – aby se nezahodil s prvním děvčetem?“ odvětil Franta trochu smutně.

„A třeba tak!“ přitakal chlap.

„Mohlo by se vám ale stát, že mu vezmete jedinečnou příležitost,“ řekl Franta.

„To jistě nechci! Ale co když později potká tu pravou? Teď je ještě mladý…“

„Jakou – pravou?“ zeptal se Franta. „Jak můžete vědět, která to je? A kromě toho, kdo přijme naše dary, stane se jiným člověkem. A je třeba, aby byl lepší než jiní. My si mnohem více ceníme spravedlivé duše než vznešeného původu. Vznešený původ nedokáže převážit zlý charakter. Neptejte se tedy: čí rodičů je to děvče, ale: jaká je? Co o ní víte?“

„No – hodná je… ale to přece nic neznamená…“

„Sežeňte mi tedy jinou dvojici,“ navrhl Franta. „Ale buď teď, nebo mnohem později.“

„Já chci Maríu!“ trval na svém Alberto, neboli syn Rodriguéz.

„Ale bude chtít María tebe?“ podíval se na něho pátravě Franta.

„Určitě, koho jiného…“

„Dobrá – ale až se budeš rozvádět, nechci tě znát!“ ustoupil otec Rodriguéz.

Alberto vyskočil a odběhl.

„Podívám se pak za těmi banditos,“ ujišťoval Franta Albertova otce. „Kdybych zjistil, kdo je poslal, vrátím se. Bylo to nějak… příliš náhlé.“

Alberto se ale vrátil, sotva vběhl do domu – María zřejmě čekala hned za dveřmi. Byla to pohledná dívka s černými vlasy v široké sukni a barevné vestičce. Franta ji letmo obhlédl. Vypadala rozumně a jak se zdálo, ale přítomnost padre ji držela zpátky, Alberto ji sem musel přitáhnout skoro násilím.

„Jsme tu, seňore!“ zahlásil se skoro jako voják.

„Dobře – poletíme,“ přikývl Franta.

„Ale říkal jste, seňore, že unesete jen jednoho!“ vzpomněl si Albertův otec.

„Mohl bych je odnést postupně jako tamty čtyři,“ usmál se Franta. „Ale pozval jsem si na to pomocnici – seňoritu Jitku. Aspoň ji konečně poznáte!“

Jitka se objevila krok od Franty. Krátce se rozhlédla, pak přistoupila k Maríí, objala ji – a zmizela i s ní.

Franta zrušil dočasnou kotvu, umístěnou na cestě pro Jitce, a obrátil se na Alberta.

„A teď my dva,“ usmál se na něho.

Zmizeli – a zůstal jen zmatený Albertův otec, don Rodriguéz. Hořkou pilulku – že se proti němu postavil vlastní syn – musel spolknout sám.

Podle Franty ji potřeboval…

*****

Když Franta zanechal Alberta s Marií v Jitčině péči, vrátil se na ostrov, kde prve vysadil ony čtyři banditos.

Původně zamýšlel ponechat je aspoň půl hodiny na ostrově žraloků, který měl dobrý vliv na darebáky všeho druhu, ale nějak to popletl. S raněným banditou se objevil přímo ve vodě, zalévající celý ostrov – naštěstí jen do takové výšky, že se mezi jednotlivými vlnami ještě vynořoval písek. Jakmile se mu ale vlna přelila přes boty, pochopil, že tu nesmí nikoho ponechat – žraloci se sice zrovna neobjevovali, ale byli jistě všude kolem.

Přenesl tedy raněného na jiný ostrov a vzápětí tam přihodil i zbývající členy komanda smrti. Neměl ale čas se jimi zabývat, raději se vrátil zjišťovat, co se přihodilo u haciendy.

Když to tam ale vyřídil a s Jitčinou pomocí přenesl do Čech dvojici, odhodlanou svěřit se do Jitčiny péče, musel se vrátit do Indického oceánu, aby vyslechl ty desperáty.

Objevil se znenadání přímo na kamenu s kotvou. Tři chlapi byli přímo před ním. Jeden ležel – a zjevně mu moc dobře nebylo, obvaz na boku mu mokval krví. Druhý se nad ním skláněl a snažil se mu nějak pomoci, zatímco třetí stál o kus dál a vyhlížel obzor – to ovšem mohl dělat dlouho, nejbližší lodní linka vedla daleko pod obzorem.

Čtvrtý chlap ale s nimi nebyl a vzápětí Franta pochopil, proč ho nevidí.

Rána do zad ho odhodila dopředu a málem povalila, z hrudi mu vpředu z pořádné díry vystříkla krev a před očima se mu zatmělo.

Ten chlap stál přímo za ním – a byl ozbrojený! Proč ho ale nevaroval sedmý smysl?

Franta se okamžitě přemístil domů – totiž, chtěl se přemístit, ale nešlo to. Zřejmě mu na kotvě stála Lída a nechtěně bratrovi zablokovala ústupovou cestu.

Neztratil ale duchapřítomnost a změnil cíl na přistávací balvan nad Lapkovými, jenže se stejným výsledkem. Sakra, pomyslel si, kdo to tam může blokovat? Jitka je přece doma! Že by toulavá kočka? Ale mohla by to být i pouhá myš – a bylo by asi hodně kruté nechat se zabít kvůli malému blbému hrabošovi!

V panice změnil směrování na kotvu u brány rusalek – stejný výsledek. Zkusil i kotvu na vršku pouliční lampy u školy, pak na vrcholku jednoho ze skalních sloupů, ale když to nešlo ani tam, pochopil, že v kotvě chyba vůbec být nemusí.

Matně si uvědomoval, že v místech, kde ho zezadu provrtala zákeřná kulka, by se měl nacházet umělý orgán vytvořený opalychy, zajišťující přemisťování. Ta chyba je tedy přímo v něm – ale nefunkční přemisťování je hodně velký handicap, zejména když na něho zezadu pořád míří vrah nebohého Miguela.

A jestli vystřelí ještě jednou, stane se nejspíš i jeho vrahem, protože dvě takové rány by byly příliš těžké, než aby se daly přežít!

Sebral poslední síly, přibral k nim kosmickou energii a pokusil se vzletět.

Naštěstí to šlo. Vystartoval kolmo vzhůru, ale hned změnil směr do centra ostrova, kde se zvedal kužel staré, vyhaslé sopky.

Druhý výstřel už neslyšel, ale mohlo to být také tím, že mezi sebe a pistolníka hodil dva nebo tři kilometry.

Přitiskl si ruku na ránu, aby krev tolik nestříkala, ale uvědomil si, že má stejnou díru i v zádech a kromě toho mu krev může téci do plic. Zranění bylo příliš těžké, než aby mohl uletět daleko. Musel dolů – než omdlí a bezvládně spadne z té výšky - to už by nepřežil.

Obrátil směr letu dolů, táhlým klesáním se vyhnul kuželu sopky a přistál v pralese na opačné straně ostrova. Prorazil koruny stromů, zhroutil se na

mechovitý balvan, padl na všechny čtyři – a začal kašlat. Na kameni se objevila veliká červená skvrna – to kašlal krev.

Z posledními záblesky vědomí umístil vedle sebe dočasnou kotvu a směrovaně zavolal Jitce, aby mu přiletěla na pomoc. Bylo mu jasné, že tohle sám rozhodně nezvládne.

Předal jí ještě ***fadkiz*** kotvy – a omdlel.

*****

Den začal pro Jitku slibně.

Ráno přišel pan Macoun, dychtivý na přeměnu, zajišťující létání. Jitka ji začala ihned, ale při první přestávce jí zavolal z Jižní Ameriky Franta, zda by od něho nepřevzala další dva uchazeče. Přemístila se tedy na označenou kotvu, převzala poněkud vyjukanou dívku Marii a přenesla ji k sobě, Franta jí vzápětí přinesl Mariina chlapce Alberta. Problém s ubytováním jí pomohla řešit Lída, neboť u svých rodičů vyjednala uvolnění komůrky pro Maríu, zatímco Jitčini rodiče slíbili donést do Pavlův pokoje odloženou pohovku z půdy pro Alberta.

Pak chtěla pokračovat v přeměně pana Macouna, jenže započít s tím už nestačila.

„Jíťo, pomoz mi!“ ozvalo se jí v hlavě naléhavé volání, spolu s fadkizem kotvy.

„Počkejte tady!“ požádala pana Macouna – a zmizela.

Ale tam, kde se objevila, nedokázala potlačit výkřik hrůzy. Franta bezvládně ležel pod velikým balvanem, celý od krve. Balvan byl krví postříkaný a pod Frantou jí bylo také plno.

Jitka se k němu sklonila. Nebyl mrtvý, ale… neměl k tomu zřejmě daleko. Naštěstí ji napadlo přenést ho ihned do Čech, kde by se mu mohla lépe věnovat než tady, v džungli.

Popadla ho, nadzvedla a vzápětí s ním přistála ve svém pokoji, kde ji přivítal podobný výkřik hrůzy pana Macouna. Nedivila se mu, také by křičela, kdyby ji nesvazovalo vědomí, že je tu jediná, kdo může pomoci. A protože je jediná, pak pomoci musí, jiná možnost prostě není. A když chce pomáhat, nesmí propadat panice.

„Pomozte mi s ním!“ požádala ho chvatně.

Pokrývač okamžitě vyskočil z pohovky, na které ho Jitka upravovala, aby tam mohla uložit Frantu.

„Proboha! Co se s ním stalo?“ zeptal se, když už Franta ležel na pohovce.

„To nevím, ale… vypadá to na poranění střelnou zbraní!“ ukázala mu.

„Tady? V Čechách?“

„Ne, našla jsem ho v nějaké tropické džungli, ani jsem se tam nestihla rozhlédnout,“ odpověděla chvatně. „On přece občas létá po světě… pomozte mi s ním, prosím!“

„Poslyšte, Jituš, nebylo by lepší zavolat záchranku?“ namítal. „Nevidíte tu spoušť?“

„Než by sem přijela, zemřel by.“

„A vy mu snad pomůžete?“ pochyboval.

„Možná lépe než ta záchranka!“ odvětila rychle. „Mám na to mimozemské školy!“

Na to už nic neřekl. Opatrně, ale rychle z něho stáhli černou kazajku a pak se sklonila k jeho ráně. Vysunula z úst chapadlo, vnořila je do té příšerné díry a pokusila se ji osmým smyslem prozkoumat. Obhlédla orgán gechmo, poničený střelou, srovnala tkáně proti sobě a slepila je. To snad sroste – ačkoliv chvíli potrvá, než se obnoví jeho funkčnost, ale na tom teď nezáleží, bez gechmo se nedá přemisťovat, ale k životu není nutný, teď jde o zastavení krvácení. Spojila a slepila přetržené cévy a provizorně se pokusila zalepit i díru v hrudi.

„Pomozte mi obrátit ho!“ požádala pak pana Macouna.

Pomohl jí a s děsem pozoroval krvavou díru do jeho zad. Střela tam proletěla lopatkou a z rány trčely střípky kostí, ale krev už tak netekla – Jitce se uvnitř podařilo slepit nejhorší díry a tím omezit krvácení, teď už tekla krev jen tady na zádech, ale tady už nejsou žádné velké cévy, aby to ohrožovalo život.

„To je snad nějakým kanónem!“ vzdychla si, když se pokoušela vnitřním chapadlem vytahat z rány úlomky kostí.

„To není kanónem,“ opravil ji pan Macoun. „Ale ráže devět dělá strašné rány!“

„Vy to znáte?“ zavrčela.

„Jo, trochu,“ odvětil. „Já byl ještě na vojně… a krom toho jsem se o zbraně zajímal jen tak, víte… člověk by měl vědět, s čím se může setkat. Devítka s nábojem *magnum* prostřelí i kolejnici a když projektil vletí do kosti, udělá tam strašnou paseku. Menší ráže člověka taky poraní, ale dá se

pak ještě něco dělat, třeba odkulhat nebo se sám obvázat – samo sebou jen když to není průstřel hlavy nebo srdce, u hlavy je to otázka okamžiku, u srdce pár vteřin. Devítka vás ale zabije i když prostřelí jen nohu – roztříští kost, morek vlítne do krve, tam způsobí tukovou embolii a za chvíli jste na prkně…“

„Tomu bych věřila,“ souhlasila. „Vidíte jistě taky, jaká je to příšerná rána. Aspoň že si mě stihl zavolat na pomoc, sám by se už nevrátil.“

„Ale Jituš, kde se to, probůh, pohybujete? V tropech, kde se střílí? Kde to bylo?“

„To nám řekne on sám, až se probere,“ pokrčila rameny.

„Jak to? Vy to nevíte?“

„Byla jsem tam příliš krátce,“ vysvětlovala mu rychle Jitka. „Bylo to někde na ostrově v oblasti Indického oceánu. Umístil tam pro mě jen nouzovou kotvu ***gech,*** abych se objevila hned vedle něho a zbytečně ho nehledala. Z toho je vidět, že mu to v té chvíli ještě myslelo. Ale bylo to na hraně – kdyby mě nezavolal, zůstal by tam ležet vedle takového velkého balvanu… a postarala by se o něho už jen zvěř.“

„No to by dopadl!“ přitakal pan Macoun. „Vážně se divím, jak rychle jste mu zastavila krev, to bych do vás nikdy neřekl…“

„Mám na to mimozemské školy!“ opakovala, ale ruce se jí třásly, když s Macounovou pomocí Frantu otáčela do stabilizované polohy na bok.

Měla bych něco udělat, aby neležel ve vlastní krvi, pomyslela si. Shýbla se a zjistila, že krev protekla naskrz a kape teď dole na podlahu.

„Zničil nám pohovku!“ řekla suše, ale to by mu přece nedávala za vinu.

„Čert vzal pohovku!“ mávl taky rukou pan Macoun. „Tady šlo vážně o život – a ještě není vyhráno, ta rána byla opravdu příšerná. Vy mu na to nedáte ani obvaz?“

„Nač, pane Macoun? Nevidíte, že krev už neteče?“

„Ještě to může téct uvnitř!“ strachoval se.

„To už jsem zkontrolovala, já pracuji dobře,“ ujistila ho. „Nikde nic neteče. Teď záleží jen na tom, kdy se dostane ze šoku, ale když doteď nezemřel, pak má naději.“

„To vás naučili… mimozemšťani?“

„Jo,“ přikývla. „Ale úrazy se mnou probírali jen takové běžné… řekla bych, přírodní. Zlomené ruce a nohy, to se vám stane prakticky kdekoliv.

Ale střelné rány… ne, na to mě tam nepřipravili.“

„No, věděla jste si rady skvěle!“ pochválil ji. „Jestli bude žít, vděčí za to jen vám.“

Po takové chvále by asi za jiných okolností zčervenala rozpaky, ale teď nic takového necítila. Věděla, že má nejspíš pravdu, ale chvála ji netěšila. Hlavně aby měl pravdu v tom, že Franta zůstane naživu!

Zavolala aspoň rusalčí řečí brášku a rodiče, aby jí přišli pomoci. Nečekala pomoc po odborné stránce, v tom směru udělala, co se dalo, ale přece jen… jestli od nich potřebovala podporu, pak především morální.

Bráška přišel jako první, ale místo aby jí pomohl, vykřikl zděšením. A protože po něm předtím požadovala pomoc rusalčí řečí, vykřikl také tak, čímž způsobil, že se u Lapků brzy poté sešly všechny tři rodiny, nádavkem i s Albertem a Maríou. A právě ti poslední dva hned projevili obavy, zda Frantovo zranění nakonec nesouvisí s dnešním přepadením jejich farmy v Argentíně. Franta tam sice největšímu krveprolití zabránil, ale… sám přece říkal, že se musí podívat za těmi bandítos a vyslechnout je!

„Věřte mi, seňorito, to bude ono!“ obával se Alberto.

Jitce nezajímalo, jak se to stalo, hlavně že to bylo aspoň šest až devět tisíc kilometrů daleko – to je snad dost velká vzdálenost, aby nikdo z těch vrahů nemohl Frantu ohrožovat. Teď šlo o to, jak – a kdy – a zda se z toho Franta dostane. Jitka pro něho udělala co mohla, teď už to záleželo jen na něm.

Přežije to? Jitka by řekla, že ano – ale jistotu neměla.

Jeho rodiče i sestra Lída byli dokonale zdrcení. Až teď si vlastně uvědomili, že Frantovy cesty po světě nejsou a nikdy nebyly obyčejnými turistickými výlety. Neříkal Franta předtím něco o nebezpečných mafiánech, se kterými se občas setkával například v Mexiku? Kam se bál Jitku vzít i jen na návštěvu? To, co líčili Alberto s Maríou, bylo sice od Mexika daleko – ale ani tam to rozhodně nebyl čajový dýchánek. Kulomet se na autě nevozí na návštěvy.

Jenže – nedělo se totéž i v Čechách? Jen za minulé století se dvakrát po našich ulicích prohánělo auta s těžkými kulomety na střeše, ze kterých zamračení cizáčtí vojáci stříleli po lidech. Je vůbec někde na světě místo, kde by se občas něco takového nedělo?

Jitka si to nechtěla připouštět, ale až teď si začala uvědomovat, jak těžký

podnik si na sebe vzali, když slíbili opalychům, že se zasadí o přeměnu lidstva z bestií na beránky.

Dá se to vůbec stihnout v rozmezí tak krátké doby, na jakou to odhadoval Franta? Stačí na to dvacet let, když sami opalychové tvrdili, že to u nich trvalo několik století?

Nemají nakonec pravdu – rusalky?

*****

Dějiny znají nespočet případů, kdy se veliká impéria po smrti zakladatele rozpadla. Na druhé straně se mnoho takových celků i pak udrželo. Záleželo na tom, jak byla přítomnost zakladatele k zajištění chodu nezbytná.

Frantův systém poměrně samostatných farem měl předpoklady, že se udrží, jen pokud se zde nebudou vměšovat třetí osoby, nebo celé organizace, kterým ***taesi*** *jakýmkoliv způsobem zkřížily plány.*

Bohužel, takových bylo víc než dost a Franta neměl ani tušení, kdo všechno proti němu vystupuje. Bandité v Argentině a v Mexiku byli jen pověstnou špičkou ledovce vyčnívající nad hladinou, mnohem více nepřátel bylo neviditelných a tím i nebezpečnějších.

A nebyli to jen jednotlivci. Byly to i celé mocnosti.

Proti jedincům příliš těžcí protivníci.

*****

Na vesnici a v malém městě se vždycky všechno rychle rozkecá.

Je to výhoda nebo nevýhoda? Zřejmě záleží na úhlu pohledu. Co se jednomu člověku může jevit jako obrovská výhoda, může současně druhému připadat jako katastrofa.

Také o Frantově zranění brzy věděla celá vesnice – přinejmenším ti, kdo měli zájem se to dozvědět. A takových bylo na vsi víc – a nemuselo jít vždycky o blízké sousedy.

Farář Kouzar se to dozvěděl od Miluše Zahrádkové – považované za místní drbnu. Sdělovala mu to nadšeně a dodala, že Boží mlýny melou pomalu, zato jistě.

„Ale, milá dcero, není správné těšit se cizím neštěstím!“ pokáral ji k její rozmrzelosti.

„Pane faráři, celá ta rodina je mi podezřelá!“ nedala se baba. „Na mši byli jen jednou, když tam ten kluk lítal. Od té doby se tam neukázali.“

„To přece nic neznamená,“ usoudil farář. „Málo lidí má dnes čas chodit

do kostela.“

„V neděli si čas může najít každej!“

„No – každý ne,“ připustil farář. „Asi to vypadá divně, abych něco takového omlouval zrovna já, když bych měl spíš lidi nabádat, aby chodili do kostela, ale co odpustíme my lidé, to Bůh odpustí tím spíš. Neslyšela jste, že zrovna ten kluk pracuje i o nedělích?“

„To jsem teda neslyšela a nevím o tom,“ odpověděla bojovně.

„Tak vám to tedy říkám,“ nehodlal s ní diskutovat. „Vypadá to asi podivně, ale zrovna u něho je toho podivného víc. Už to, že nechodí do školy a místo toho si létá po světě.“

„No dyť si taky říkám, jak je to možný?“ přidala se. „Jak to, že na jeho rodiče nevlítne sociálka, že nedávají děcko do školy?“

„Také mi to vrtalo hlavou,“ přiznal pan farář. „Ale víte, jak to je? Ten kluk si nedávno složil před komisí všechny zkoušky až do konce povinné školní docházky. Tím ji ukončil, zrovna jako Jitka Lapková, takže už do školy chodit nemusí. Je to sice výjimka, ale zákon ji umožňuje. Tak vidíte, neděje se tam nic protizákonného a ani sociálka nemá nejmenší důvod zasahovat. Kdo to neví, může se tomu divit, ale kdo to ví, musí ty dvě děti obdivovat.“

„Obdivovat? Proč? A zrovna tyhle?“

„Víte, dcero, je přece obdivuhodné, když někdo zvládne školní látku takhle předčasně. Takovým lidem se říká géniové. A můžeme se pyšnit, že máme ve vsi hned dva.“

„Pěkní géniové!“ otřásla se Zahrádková. „Kdo ví, co všechno provádějí!“

„Zatím jsem o nich slyšel jen chválu,“ ukončil to farář. „Když už se o ně zajímáte, co si myslíte o Culkově družstvu?“

„No – to je taky divný podnik, pane faráři!“ rozjela se baba. „Je to snad přirozený, aby se takhle zmohli za pár měsíců? Bejvají v chajdách na spadnutí, ale prej mají miliony! Celý je to ňák podezřelý!“

„Jenže oni tam vyrábějí jídlo pro spousty lidí,“ odvětil farář. „A jak vím, nedělají je tak draho, aby na tom vydělali, naopak. Jenom díky jim je dnes jídlo v Čechách tak levné!“

„Nekoupila bych od nich ani brambor!“ řekla rezolutně Zahrádková. „Já si brambory sama pěstuju na svým záhumenku. A ostatní kupuju v krámě, jako spořádaný lidi!“

Farář Josef Kouzar se jen usmál. Miluška Zahrádková! Že i ona to kupuje od družstva, to už nevěděla snad jen ona sama.

„I v tom krámě je dneska jídlo levnější, nemyslíte?“ zkusil to naposledy.

„Jo, to jsem slyšela. To ale dělá ta… ***konkurance,*** ne Culkovi!“

„To jsem slyšel – v televizi,“ vzdychl si farář Kouzar. „Nevěřte všemu, co tam říkají, občas tam hovoří lži, že jim rovno není. Ale teď mě omluvte – mám ještě nějaké řízení…“

Rozloučil se konečně, ale místo aby odjel do další vesnice, obrátil auto směrem, kde bydleli Lapkovi. Chtěl se už dřív Franty na něco zeptat, jenže – ať se snažil, jak chtěl, Franta se mu neozval. Jestli to nebude tím zraněním, napadlo ho. Pak by ale bylo dobré dozvědět se podrobněji, co za tím je.

Sešlápl plyn a rozjel se.

*****

Návštěvu místního pana faráře Lapkovi věru nečekali.

Trabant se po úzké příjezdové cestě sotva vyšplhal nahoru a zastavil před domkem, kde si ale jeho příjezdu nikdo nevšiml, dokud farář nezazvonil na zvonek u dveří.

„Dobrý den, pane faráři!“ přivítala kněze paní Lapková. „Jdete snad k nám?“

„Víte… zaslechl jsem zvěsti, že se mladému panu Františkovi něco přihodilo a že je teď u vás na léčení. Nemohl bych mu nějak pomoci?“

„Ne, kněze ještě nepotřebuje,“ zamračila se paní Lapková.

„O to mi ani nejde,“ usmál se trochu smutně farář. „Ale mohu snad pomoci i jinak, než jak si zřejmě myslíte.“

„Mladému Frantovi těžko pomůžete,“ odvětila paní Lapková. „Pořád je bez sebe a nejvíc mu teď pomáhá naše Jituš.“

„Tak proto mi neodpovídal! Prý jste k němu vůbec nevolali doktora?“ zeptal se kněz.

„Nakonec jsme mu doktora přece jen zavolali,“ řekla paní Lapková. „Někdo z vesnice nám totiž vyhrožoval policií, víte? Jako že ho chceme zavraždit!“

„O tom nevím,“ bránil se vážně kněz. „Kdo mohl…“

„Znáte ji jistě dobře, pane faráři,“ vskočila mu do poslední věty. „Je to vaše nejvěrnější ovečka, paní Miluše Zahrádková. Kvůli ní jsme museli zavolat našeho obvodního doktora a Frantu mu ukázat. Naštěstí je doktor

rozumný člověk. Místo aby zavolal policii, jak zřejmě Zahrádková čekala, chvíli se dohadoval s naší Jituší, potom její léčbu schválil a odejel. Ani netrval na tom, abychom dali Frantu odvézt do nemocnice. Pane Kouzare, vyřiďte té babě Zahrádkové, ať se nám radši obloukem vyhýbá!“

„Jo takhle je to!“ usmál se opět trochu smutně pan farář. „U mě si byla také stěžovat, naposledy před deseti minutami…“

„A co vám napovídala?“

„Samé drby! Že kluk nechodí do školy, že je to případ zralý pro sociálku a tak… Skoro mě rozesmála, když tvrdila, že by od vás nekoupila ani bramboru – a přitom všechno kupuje v našem vesnickém obchodě, kde už se dávno nic jiného než taesi neprodává. Někteří lidé se skutečně nedají poučit!“

„A co jste jí na to řekl?“

„Vysvětlil jsem jí, že Franta všechny školní zkoušky složil předčasně, tím školu ukončil a není důvod, proč by tam dál chodil. A že nemá cenu hlásit to sociálce, tam už to vědí.“

„Té by to bylo podobné!“ vzdychla si Lapková. „A kdyby věděla, že do školy nechodí ani naše Jituš, ta by se teprve navyváděla! Než pojďte dál, ať si nepovídáme mezi dveřmi, ještě byste nám vynesl spaní…“

„No – trochu jsem ji umravnil,“ usmál se farář, když vkročil do předsíně. „Ale nepřišel jsem k vám nabízet Františkovi poslední pomazání – na to má vždycky dost času. Víte – já jsem si s ním dříve občas povídal na dálku, máme oba takový dar… ale poslední dobou mi to nějak nešlo, proto jsem se přišel zeptat, co se s ním děje. Jestli je bez sebe, vysvětlovalo by to, proč mi neodpovídá.“

„Vy myslíte – rusalčí řeč? Vidíte – já zapomněla, že patříte k nám…“

„K vám?“ usmál se farář. „Snad k vašim dětem, ne? Nebo jste se už nechali rusalkami také utancovat?“

„Ne, pane faráři!“ odvětila vážně Lapková. „To dnes dokáže naše Jitka i bez rusalek.“

S těmi slovy otevřela dveře do pokojíku dcery Jitky. Ode dveří spatřil pohovku s ležící postavou, u níž seděla dívka. Pravda, takhle ji neznal. Když ji viděl naposledy, byla teprve dvanáctiletá. Teď v černém koženém obleku působila mnohem… dospěleji.

„To jste… vážně vy, slečno Jitko?“ zeptal se jí opatrně.

„Jistě!“ usmála se na něho trochu utrápeně. „Vy jste mě takhle ještě neviděl, že ne?“

„Neviděl,“ přiznal farář. „Pokud se dobře pamatuji, byla jste nedávno v kostele, ale to jste vypadala mnohem mladší…“

„Dobře si to pamatujete. Pak jsem ale byla čtyři roky v učení u opalychů. To jsou…“

„…bytosti ještě za rusalkami, už mi to říkal Franta,“ dokončil za ni rychle. „Taky už mě varoval, že ho nejspíš nepoznám. Viděl jsem ho také naposledy v tom kostele, od té doby jsme se bavili jen na dálku. Je to snad on?“

Ukázal jí na ležící postavu.

„Ano,“ přikývla.

„Nechám vás teď chvilku o samotě,“ vzpomněla si najednou paní Lapková. „Kdybyste něco potřebovali, víte, jak mě zavolat!“

Odešla a nechala je u ležícího.

„Posaďte se tady,“ požádala Jitka faráře, aby nad ní nestál.

Židle se sama pohnula od stolu a aniž by se jí někdo dotkl, přisunula se ke knězi. Ten si ji prohlížel se zájmem, ale bez bázně. Pak ji uchopil, přitáhl si ji a posadil se.

„Smím vědět, co se Františkovi stalo?“ zeptal se.

„Ano – ale nešiřte to,“ požádala ho Jitka. „Někde daleko odtud v tropech ho postřelili bandité. Podařilo se mi ho přenést domů, ošetřit a teď čekám, až se probere.“

„Slyšel jsem, že ho ošetřujete… a byl tu i doktor a prý s tím souhlasil. Nevím, jestli není příliš troufalé nabízet vám za těchto okolností pomoc, když nejsem lékař, ale opravdu bych vám chtěl ulehčit…“

„A víte, že to možná přijmu?“ podívala se na něho. „Jste rozumný člověk… dám vám svoji ***lavititji*** rusalčí řeči. Franta vás to jistě naučil, jinak byste se na dálku bavit nemohli.“

„Jistě – to je to nejmenší!“ souhlasil ihned.

Vyměnili si tedy ***lavititje*** – jako když si dva lidé vymění telefonní čísla. Jitka mu navíc slíbila, že mu dá vědět, až se Franta probere.

„Poslyšte, pane faráři…“ napadlo ji najednou. „Nesvěříte se mi také do péče? Naučila bych vás přemisťování a pár dalších věcí, které od rusalek ještě nemáte. Dělám to teď úplně cizím lidem – proč ne vám?“

„Přemisťování – to jako že bych s vámi mohl létat po světě? Nakonec – taková misijní činnost by mohla být i záslužná.“

„Na misijní činnost raději zapomeňte!“ usmála se smutně Jitka. „Za náš svět nemohou divoši a obracením na víru nic nezlepšíte. Svět vedou do zkázy civilizovaní divoši, ale ti už většinou nějakou víru mají!“

„Kdyby měli pravou víru, byli by to ještě divoši?“ zavrtěl jemně hlavou.

„A čemu říkáte pravá víra?“ vzdychla si. „Já vím – jako katolický kněz musíte tvrdit, že zrovna ta vaše. Ale kolik zla nejen ve světě, ale i u nás v Čechách napáchali katolíci?“

„Jde o to, čemu někteří říkají víra,“ řekl jemně. „Poslyš, Jitko – smím ti tak snad říkat, celý svůj život se zabývám lidmi a vírou, ale pokud mě považuješ za typického katolického kněze, byla bys asi překvapená. Už proto, že znám rusalky a umím létat – to se, pokud vím, mezi kněžími libovolné víry příliš často nevyskytuje.“

„Ale rusalkám jste tenkrát utekl, nedomluvil jste se s nimi,“ namítla.

„Proč si to myslíš?“ zeptal se jí. „Vždyť jejich řeč umím.“

„Ano – jenže spíš náhodou a hlavně, nesnažil jste se s nimi domluvit.“

„Proč si to myslíš?“ opakoval. „Protože jsem nebyl tak jako vy v jejich světě? Je to ale tak nutná podmínka?“

„Zatím, co já vím, všichni tomu utancování utekli,“ řekla. „Většinou si ani nevšimli, co se s nimi stalo. Až na manžele Klimšovy, kteří pak využívali rusalčí řeč mezi sebou. Pan Prskavec občas úryvky jejich domlouvání zachycoval, ale protože bydlel na hranici dosahu, vyložil si to jako obtěžování nějakými přízraky. O létání částečně věděli Klimšovi, jenže tomu říkali chození po vodě. Nás ale naučili létat opalychové a na to jsme museli vstoupit do světa rusalek!“

„Vážně si myslíš, že se dá na létání přijít náhodou?“ položil jí vtíravou otázku. „Jistě, tak na to možná přišli Klimšovi. Jenže náhodou přijdeš leda na vodorovný let bez potřeby další energie, ale… vlastně, ty jsi mě nikdy létat neviděla, že? To jsem ukázal jen Frantovi.“

„Jak to tedy bylo s vámi?“

„Asi trošku jinak než s ostatními,“ pokýval hlavou. „Pravda, poprvé jsem jim utekl, ale jim to stačilo, takže jsem od nich získal všechno. Jenže já jsem se potom vracel… pozoroval jsem je z dálky, ale… víš přece, že se dá rusalčí řečí mluvit i na dálku!“

„Ale dálkové řeči s využitím ***lavititje*** vás učil až Franta!“

„Mě to musel učit, pravda,“ přikývl kněz. „Neuměl jsem to. Ale pro rusalky to nebylo žádné tajemství, umí to přece odedávna. Mohly si mě zavolat, kdykoliv je to napadlo. A také to dělaly. Jedině tak mě přece mohly naučit létat.“

„I na dálku?“ pochybovala.

„Možná i na dálku,“ připustil. „Jednou jsem se vzbudil, když na mě mluvily ve spaní. To jsem byl zaručeně mimo dosah, ale vysvětloval jsem si to tenkrát tím, že mohly popojít od své brány blíž ke mně. Víš, čím víc nad tím přemýšlím, tím víc mám dojem, že ani pan Prskavec nechytal rozhovory manželů Klimšových – ti přece bydlí daleko od něho. Možná i na něho mluvily rusalky. Považoval je ale za zlé přízraky, nepřijal je a zatvrdil se proti nim. Proto zůstal nakonec úplně sám.“

„A vy jste se nezatvrdil?“

„Měly přece rozumné názory, aspoň se mi to tak zpočátku zdálo. Nakonec mě přiměly dát se na kněžskou dráhu. Ne že by to po mně samy vyžadovaly, ale zdálo se mi, že právě to by mi mohlo pomoci lépe je pochopit a třeba i něco dobrého udělat. Tenkrát jsem netušil a ani by mi na mysl nepřišlo, že jejich mluvení ke mně ve spánku byla vlastně – hypnopedie a že se pokoušely vložit mi něco do podvědomí. A možná se jim to podařilo, kde jinde bych jako kluk přišel k názorům, za které se dodnes nemusím stydět?“

„Taky vám říkaly, že se náš svět řítí do zkázy?“

„Taky,“ přikývl. „Ale tak to přece stojí i v Bibli, že na svět přijde zkáza.“

„Já vím,“ přikývla Jitka. „A víte, co si o tom, pane faráři, myslím?“

„To mám hádat, nebo je to řečnická otázka?“ usmál se.

„Zkuste tedy hádat!“ nabídla mu. „Když neuhodnete, byla to řečnická otázka a budu pak pokračovat.“

„Dobře – budu asi hodně odvážný, ale podle mě jsi velice chytré děvče, když tě vzali do učení ti… zkrátka – očekával bych, že rusalkám stoprocentně všechno nevěříš.“

Podívala se na něho překvapeně.

„Uhodl jste!“ oznámila mu. „A nejen rusalkám!“

„Nejspíš ani Bibli, že?“ nadhodil.

Podívala se na něho ještě překvapeněji.

„Udivujete mě, pane faráři!“ řekla docela obdivně. „Uhodl jste to! Ale

když už si se mnou chcete hrát na pravdu…“

„…to nechci,“ zarazil ji.

„Nechcete? Proč?“ zabrzdila také.

„Nechci přijít o tvé začínající přátelství,“ řekl. „Ta ***hra na pravdu*** je totiž spolehlivý způsob, jak přijít o přátele a někdy dokáže rozbít i rodiny, zejména když nejsou dost pevné.“

„To jsem netušila. Proč?“

„S pravdou je to jako s vírou. Samy o sobě mohou být správné, ale víra i pravda se dá krutě zneužít, když se použije jen část. Pravdy i víry. Takzvaná ***hra na pravdu*** je nejběžnější způsob zneužití – asi jako víru zneužívají náboženské války.“

„Že se dá zneužít víra, to vím. Ale pravda?“

„Také,“ přikývl. „Obvykle tím, že se neuvádí celá – což většinou ani nejde, zejména když je složitější, než aby se dala vyjádřit jednou větou. Když se z křesťanské víry vypustí ono známé ***Miluj bližního svého,*** dá se proti bližním vyvolat i válka. ***Hra na pravdu*** je něco jako psychologická válka. Nenech se do ní nikdy zatáhnout!“

„Díky za varování, ale ráda bych věděla – proč?“

„Kdo ve společnosti přijde s takovým návrhem, tomu obvykle o pravdu vůbec nejde,“ začal. „Zato dobře ví, jak klást otázky, aby ta pravda zabíjela. Někdy jen přátelství, jindy doslova. Byla tím kdysi pověstná inkvizice, dnes jsou tím pověstní někteří vyšetřovatelé. I v rukou amatérů to může být docela dobrý psychologický dynamit.“

„Inkvizice snad patřila k vaší, katolické církvi!“

„Tvrdil jsem ti snad někdy, že je katolická církev bez viny?“

„No – netvrdil, ale měl byste!“

„Ale proč?“ usmál se. „Pravda se nedá přelakovat na růžovo! I na katolickou církev se dnes valí skandály – má snad cenu zametat je pořád pod koberec? Když se neustále zavírají do skříní kostlivci, ta nakonec praskne a všechno se vyvalí ven!“

„Ale že tak mluvíte zrovna vy…!“

„A proč ne? Jen si vzpomeň na jiného katolického kněze – Jana Husa!“

„On snad nebyl katolický, ale husitský…“ zarazila se.

„Ale kdež!“ zasmál se. „Byl to katolický kněz, který si upřímně přál katolickou církev napravit – ne ji rozvrátit! Husitskou církev založili jiní –

až po jeho smrti!“

„To jste mě ale dostal!“ přiznala.

„Stejně jako se zapomínalo, že Ježíš Kristus byl Žid,“ navázal na to.

„Ale to se snad ví!“ namítala.

„Ví, ale kdo pořádal na Židy pogromy, klidně by zabil i Ježíše Krista, i když to páchal jeho jménem. Tak se dodnes víra zneužívá, ne že by to přestalo!“

„Na kněze máte opravdu podivné názory!“ řekla. „Ale abych pravdu řekla, líbí se mi. Ačkoliv – teď jsem právě překročila ***hru na pravdu,*** že?“

„Kdepak!“ zavrtěl hlavou. „To byla obyčejná upřímnost. ***Hra na pravdu*** se hraje jinak. Jedna strana klade poťouchlé otázky, na které druhá strana odpovídá, i když je tím donucena vypovídat proti sobě. Když ale řekneš svůj názor sama, bez otázek, je to upřímnost – a té si musíme vážit.“

„Dobře,“ přijala to. „Když jsme tedy u té upřímnosti… Co když už budu mlčet?“

„Na to máš samozřejmě právo,“ usmál se. „Také bych mohl mlčet a tím bychom se pro dnešek mohli rozejít. Jenže mně se chce být ještě chvilku upřímný. Dovolíš mi mluvit?“

„No jistě!“ odvětila. „Nejsem cenzor!“

„Vrátím se k Bibli,“ řekl. „Je to pozoruhodná kniha a dá se říci, že proměnila svět. Ale kdybych řekl, že ani ty Bibli stoprocentně nevěříš, asi bych se strefil, ne?“

„To už je zase hra na pravdu, ale odpovím, protože chci,“ řekla. „Nevěřím tomu všemu až do posledního písmene. Je to příliš krvavá a příliš… nespravedlivá kniha.“

„Hezky řečeno,“ přikývl. „Krvavá jako dějiny a nespravedlivá jako lidstvo samo.“

„V tom se tedy shodneme?“

„V tom – i v mnohém jiném,“ přikývl. „Ale teď bych se zase vrátil k rusalkám. Chtěly na nás mít dobrý vliv – ale pak jako by to najednou vzdaly. Nechápu, proč, ale najednou se mi zdálo, že nám nechtějí pomáhat. Proto se divím, že pomáhaly vám.“

„Možná, že víme, proč to tak bylo,“ zamyslela se. „Mohlo to být, když zjistily, co se stalo v Hirošimě a Nagasaki. Pak ztratily víru, že nás předělají a od té doby se na nás dívají jako na zkameněliny vyhynulých druhů.“

„To by mohlo být," uvažoval také.

„Jenže tam nebyly jen rusalky," pokračovala. „Byli tam ještě opalychové a ti nad námi tu obraznou hůl nezlomili. A právě ti nám pomáhají."

„Opalychové…" opakoval. „Ti tedy plní úlohu našich dobrých duchů…"

„Dobrých duchů?" zasmála se trochu křečovitě. „Víte aspoň, jak vypadají?"

„Ještě jste mi je neukázali," přiznal trochu vyčítavě.

Otočila se a zapnula na stole počítač – Franta nedávno přemluvil její i Culkovy rodiče, aby všem dětem pořídili počítače. Chvilku čekala, než naběhne – a pak jen cvrnkla myší.

Na obrazovce se objevila fotografie opalycha, jednou rukou objímajícího Lídu. Bylo to z návštěvy, kdy se s nimi nechali vyfotit všichni.

Farář Josef Kouzar strnul. Podoba opalychů rozhodně nevyvolávala dojem dobrých duchů, neřkuli andělů, právě naopak! Otevřená ústa s obrovskými šavlozubými tesáky příliš mírumilovně nevypadala. Ano, tak vypadali démoni z pradávných indických bájí, převzatí do všech indoevropských kultur.

Pak se ale vzpamatoval.

„Tak proto jste nespěchali ukázat mi je!" vzdychl si.

„Co vy na ně, pane faráři?" podívala se na něho pátravě.

„Kdybych byl pitomec, začal bych se křižovat!" usmál se, neboť už byl zase nad věcí. „Ale když to posoudím podle známého hesla ***po ovoci poznáš je,*** které mi vnucoval už František – a teď teprve chápu, proč na tom tak tvrdohlavě trval – měl bych je přijmout."

„Tak – a teprve teď jste náš člověk!" prohlásila Jitka.

*****

Podraz

Pan Macoun vzbudil pozornost svých kolegů, až když mu ujela noha. Místo aby se jak se patří pádem se střechy potloukl, opsal křivku vzdáleně podobnou loopingu a vrátil se na stejné místo. Kdyby se zrovna nikdo nedíval, bylo by to prošlo bez povšimnutí, ale zděšený výkřik jeho kolegy znamenal, že to přestalo být tajemství. Pak už to přestal tutlat a kdykoliv to potřeboval, prostě si na střechu vyletěl.

Vzbudil tím ale u všech spolupracovníků nelíčenou závist. Pravda, tahle vlastnost byla pro pokrývače k nezaplacení.

Farář Kouzar začal své diecézi šetřit peníze za benzín a vrátil dokonce služební auto. Tajemství se mu ale dařilo zachovávat lépe – jako kněz to měl vlastně v pracovní náplni. Jen ho jeho farníci od té doby neviděli odjíždět ani přijíždět. K některým venkovským kostelům, kde se mu podařilo umístit kotvu nenápadně, chodil pěšky, jiné dokonce odemykal zevnitř, až to vypadalo, že snad uvnitř přespává. Nebylo to ale tak – prostě se znenadání objevoval přímo uvnitř. Zbývalo mu pak více času na diskuse s farníky.

Toho dne diskutoval na obecním úřadě se starostou, známým ateistou. Jeho hlavním argumentem proti věřícím bylo: *Vy přece také nevěříte na Neptuna, Dia, Apollóna, Thorna, Šivu, ani na egyptského Ra. Odmítáte tisíc bohů, proč vám tedy vadí, když já odmítám tisíc a jednoho?* Starosta miloval diskuse v hospodě, ale před farářem Kouzarem ustupoval, kde jen mohl. Tvrdil, že se s ním hrozně špatně diskutuje, neboť *Pepek je moc chytrej a to pak není fér.* Jenže na úřadě neměl kam ustoupit a tak se aspoň držel jak mohl.

Okno starostovy kanceláře bylo umístěné výhodně. Měl perfektní přehled po silnici, procházející vesnicí. Proto si farář všiml velikého terénního auta se zablácenou poznávací značkou, které ze silnice odbočilo na úzkou cestu k Lapkovým. Poslední dobou přijíždělo návštěv do Culkova družstva víc, jenže k výrobní hale vedla širší a pohodlnější cesta pro kamiony, tato návštěva očividně nemířila do družstva, ale soukromě k jedné ze tří rodin.

Kdo to může být? pomyslel si farář. Do auta nebylo kouřovými skly vidět, ani počet podivných návštěvníků se nedal odhadnout. Kdybych trpět paranoiou, usmál se farář, myslel bych si, že to jsou gangsteři.

Jenže myšlenka na gangstery se mu přímo vnucovala – Franta se stal obětí takové bandy docela nedávno. Ještě že jsme v Čechách a ne v Jižní Americe…

Počkat! To přece nic neznamená! Kdo může přísahat, že v Čechách takoví nejsou!

„Jitko! Jede k vám auto s divnými lidmi!“ varoval aspoň Jitku, neboť měl ***lavititju*** jen na ni a nemohl se tedy obrátit na nikoho jiného. „Dejte si tam na ně pozor!“

„Díky za varování!“ odvětila také tak neslyšně.

Pak už to nemohl sledovat, ale po krátké chvilce se mu Jitka ozvala sama.

„Pane faráři – mohla bych vás poprosit o pomoc?“ požádala ho.

„Jistě – ale v čem?“

„Přemístěte se k nám,“ navrhla mu spolu se sdělením fadkizu dočasné kotvy. Poslechl ji a Jitka dočasnou kotvu ihned zrušila.

Stál vedle ní před domkem Frantových rodičů. Terénní auto se všemi dveřmi dokořán tu stálo opuštěné, posádka nebyla nikde vidět.

„Je to nějaký podraz!“ řekla Jitka. „Jen vystoupili, vytáhli pistole. Nemohla jsem čekat až vejdou a přenesla jsem je raději na Frantův ostrov, ale zůstalo tu jejich auto. Nemohl byste mi s ním nějak pomoci?“

„Tak mě to dobře napadlo!“ zahučel spíš pro sebe kněz. „Jak s ním chceš pomoci?“

„Nemohl byste s ním někam odjet? Já auta neumím řídit.“

„Kam bych s ním měl odjíždět?“ zeptal se.

„Kamkoliv – ale aspoň takových dvacet – třicet kilometrů,“ řekla.

Z jejího hlasu bylo znát, že si není moc jistá.

„Pak ho někde na okraji silnice odstavte a vraťte se domů,“ dodala ještě. „Dám vám na to raději rukavice, ať tam nenecháte otisky prstů.“

„Myslíš, že to postačí?“

„Hlavně ať už to auto není tady,“ prosila ho snažně.

„A co když se sem ti gangsteři vrátí?“

„To bych jim neradila,“ zavrčela. „Ještě se za nimi podívám, zkusím zjistit, co u nás chtěli – ale když všichni tři vystoupili s napřaženými pistolemi v rukou, tak to asi nebylo nic mírumilovného.“

„Dej si na ně pozor! Jestli byli ozbrojení, ať nedopadneš jako Franta!“

varoval ji.

„Dám si pozor!“ slíbila.

Pak mu půjčila jedny starší rukavice. Natáhl si je, nasedl do auta a nastartoval.

Vlastně pomáhám zakrývat stopy zločinu, uvědomil si. Naše zákony chrání darebáky víc než oběti a přenést je na pustý ostrov by soud nepřijal jako přiměřenou obranu. Na druhé straně, kdo jde na návštěvu s napřaženou pistolí, slitování nezaslouží. Z toho hlediska není přenesení darebáků kamsi na pustý ostrov dostačující. Mohli by se vrátit.

Opatrně se otočil na malém prostoru před dvorem a zamířil po cestě na silnici.

Budu muset jet na opačnou stranu než odkud přijeli, uvažoval. Nemá cenu jet zpátky kolem starostova okna. I když jsou tu tmavá skla, mohl by mě poznat.

Přišlápl trochu plyn a auto poskočilo vpřed.

Ale ne moc rychle, okřikl se sám. S kradeným se musí pomalu, to je princip. Ačkoliv – jaképak kradené? Jen je těm darebům uskladní o pár kilometrů dál. Ale nemá smysl nechat je někde na kraji silnice, jak chtěla Jitka, tam by je brzy objevili. Raději zajet někam do lesa, kam není ze silnice vidět. Když je objeví až v létě, žádná škoda.

Ještě že nemusím řešit, jak se dostanu domů, liboval si.

Vlastně, uvědomil si, ta holčina mě právě zapojila do jejich podniku!

Ale co – možná to tak bude užitečnější.

*****

Nervózně kráčel tam a zpět a úkosem pozoroval Jitku, sedící bez pohnutí na písku na zkřížených nohách jako socha Buddhy.

„Dozvím se to tak jako tak,“ řekla po chvíli. „Času mám dost a nějaké zprávy už o vás mám. Rozmysli si to, ještě máš čas a já slovo držím.“

Pohlédl stranou, kde se opět nad hladinou nakrátko objevila a zmizela zlověstná šedivá ploutev. Ano, byli tu. Kroužili kolem líně, mohlo jich být tak pět nebo šest. Nespěchali. Na tu holku nemohli, ale na něho už si brousili zuby, v každé tlamě jich měli… Ta holka musela být z ďáblovy líhně. Navenek dělala, že si ho nevšímá a jen si tu tak medituje, ale když se na ni vrhl, s klidem Angličana se vznesla do výšky, kam za ní nedoskočil, a pak se opět tak klidně snesla na opačném konci zmenšujícího se ostrova, aby

pokračovala ve své meditaci.

Ostrov se ale zmenšoval – nebo spíš voda stoupala. Jasně, příliv. Ale podle toho, že na tomhle písku nic nerostlo, je tady za přílivu všude voda.

Voda – ale v ní žraloci. Jednoho odhadl na tři metry, dost na to, aby proti němu neměl nejmenší šanci. A je jich tu víc, budou si ho podávat z tlamy do tlamy…

„Můžeš mlčet – ale dozvím se to odjinud," ujišťovala ho. „Možná mi to bude trochu déle trvat, ale vytrvalosti mám dost. Jo – abych nezapomněla – malou poznámčičku. Dokud dokážeš z vody vyskočit, jsem schopná tě odnést. Až budeš ve vodě po kolena, nedokážu tě už zvednout. Bude trvat ještě takových deset minut, než stoupne voda tak, aby vyhovovala žralokům – a celou tu dobu už budeš vědět, že jsi prohrál!"

„A ty se na to dokážeš jen tak dívat, ty bestie?" vybuchl.

„Ne," zavrtěla skoro neznatelně hlavou. „Nemám na to žaludek. Nesnáším krev, tohle divadlo pro mě není. Než se na tebe vrhnou, zmizím. Tobě snad bude jedno, jestli se někdo dívá nebo ne? Žraloci si tě najdou i poslepu a obecenstvo k tomu nepotřebují."

„Ode mě se ale stejně nic nedovíš!" trval na svém.

„Víš, jak říkáme takovým, jako jsi ty? Blbej, ale zásadovej! Nebo naopak – zásadovej, ale blbej. Jako tágo. Musím ti taky říct, že tvoji kámoši to budou mít lehčí. Když se žraloci dobře nažerou, čeká jich tu při příštím přílivu dvakrát víc. Pak je to mnohem rychlejší, oni se sápou až na písek, aby na ně něco zbylo."

„Couro! Ty že nesnášíš krev?"

„Já jsem to ještě neviděla," přikývla. „Znám to jen z vyprávění. Ten kluk, co jste ho nedávno málem zastřelili, to viděl už víckrát. Tahle písečná kosa má velice dobrý vliv i na drsné hrdiny, spousta jich tu začala zpívat. Mohl by ses s nimi seznámit, jsou ještě naživu."

„O to ti nestojím," zavrčel.

„No a spousta se jich tu projevila jako opravdoví drsňáci," pokračovala. „Jenže žraloci mají kůži drsnější, to se nedá srovnávat. Občas tu zbude pistole, ty žralokům nechutnají."

„Kdybys mi nechala pistoli, neseděla bys tu tady!"

„Máš pravdu," připustila. „Vidíš, jak i ty se tady stáváš pravdomluvným? Ale o takové pravdy, upřímně řečeno, nestojím. Jeden prý tady začal mluvit,

až když mu teklo do bot. Ale už to nestihl povědět. Byl druhý na řadě, to je tu vždycky žraloků plno a jsou ochotní vylézt si pro svačinku i na písek.“

Pomalu se vznesla vzhůru asi o pět metrů, pořád vsedě se zkříženýma nohama.

„Žraloci jsou vůbec potvory,“ pokračovala klidně z výšky. „Tady si musí člověk dávat pozor, aby po něm nějaký křivohubec nevyskočil. Když cítí svačinu, jsou schopní skákat jako delfíni. Naštěstí je tady pro vysoké skoky mělko, chybí jim rozjezd, ale na volném moři dokáží vyletět do výšky pěti metrů! Koukej se trochu po nich, ať tě nesrazí do vody! Nebyl bys první. Prý tu po jednom skočili, ještě bylo nad hladinou půl metru písku. Ten musel být překvapený! Ale aspoň to měl rychlý.“

Nervózně přeletěl očima po hladině na jedné straně a pak na druhé. Neviděl tam snad, jak se jedna z těch zlověstných ploutví stáčí k němu?

„Když už jsi mezi nimi, jde to aspoň ráz naráz. Horší je pomalé okusování. Jeden ti uhryzne chodidlo, druhý nohu po koleno, další si ukousne ručičku, člověk přitom pořád žije a řve jako tur – na to opravdu nemám nervy.“

„Bestie! Aspoň už konečně mlč!“

„Ale ale! Vás nebavilo vykládat těm, co jste na ně mířili, takové podrobnosti?“

„Co ti je do toho? Můžu si říkat kdy chci a co chci!“

„A co je tobě do toho, co tady říkám já? Taky si můžu říkat kdy chci a co chci, zvlášť když ty už mi do toho dlouho mluvit nebudeš. Všiml sis, že už si tě všimli? Začali kolem kroužit rychleji než předtím, už se na tebe těší! No – brzy se dočkají. Zdá se, že tě budou okusovat pěkně pomalu! Víš, kdybyste nestříleli i tady, skoro bych tě litovala, ale takhle si říkám, že si zasluhuješ pěkně po kouskách, aby sis jejich zuby pěkně vychutnal – teda, spíš si oni vychutnají tebe. Uvidíš, jak je tvoje krev rozparádí!“

„Bestie! Zmlkni! Už dost!“

„Co – dost? Já si tady jenom říkám co chci, ale až tě začnou doopravdy porcovat jejich zuby, to si teprve užiješ!“

Jitka očima udeřila do hladiny před jedním žralokem. Voda se prudce zavlnila a dravec to vyhodnotil jako kořist. Vrhl se tím směrem, až se vymrštil nad hladinu. Jen to plesklo.

Gangster sebou trhl. Ten žralok byl zase blíž než předtím.

„Pěknej kousek!“ komentovala to Jitka. „Sledujete dravečci, jak se ostrůvek zmenšuje? Však se brzy dočkáte! Tady ten blbec si myslí, že bude mlčet, ale však on začne řvát, až se do něho zahryznete! Jenže to už tady nebudu, zůstane to jen mezi ním a vámi…“

„Mlč už!“ zahrozil jí gangster. „Nebo tě…“

„Ty mi chceš hrozit?“ zasmála se Jitka. „Ty – ty krmivo pro žraloky? Sám sis vybral svůj osud! Nechceš zpívat – budeš řvát! Než se ti plíce zalijí krví! Pak už budeš bolestí jen koulet očima! Ale vybral sis to sám, je to tvá svobodná volba! Taky sis všiml, že ti zbývají už jen dva metry ostrova? Dva metry života – a pak už jen tisíce zubů jako nožů!“

„Ne! Budu mluvit!“ vykřikl gangster.

„Ale trvalo ti to!“ řekla spokojeně Jitka. „Už jsem se chystala odletět! Tak pojď!“

Znenadání ho oblétla, popadla v pase a trhnutím zdvihla. Vzápětí oba zmizeli. Žraloci se mohli začít rozcházet – už tu pro ně nebylo nic zajímavého.

První vlnky se převalily přes písečný hřbet…

*****

„Jak jste nás vlastně objevili v Čechách?“ zahájila Jitka výslech.

Gangster seděl u stolu naproti ní na dřevěné lavici před nevelkým srubem. Zkroušeně jako školáček, aspoň to tak vypadalo – do školáčka měl jistě hodně daleko.

„Jednoduše!“ ušklíbl se. „Zjistili jsme, že si vaše farmy přivolávaly pomoc telefonem. A to už se dalo vysledovat. Poslední stopa vedla přímo do jednoho domu – či spíše chatrče. Nemaskovali jste to nejhůř, světové centrum taesi by v takové chajdě nikdo nečekal… ale mělo nás napadnout, že to budete mít chráněné…“

„Mobilní telefon přece není vázaný na místo!“ namítla. „Franta si ten mobil nekupoval nikde poblíž, měl ho ještě z Prahy!“

„Vypátrali tu adresu podle místa, odkud se nejčastěji připojoval k síti.“

„To byste museli mít svého člověka u mobilního operátora!“ nechtěla tomu ani věřit.

„Když potřebujeme, v každé organizaci najdeme někoho ochotného nám pomoci,“ řekl samolibě. „Postavili jste se proti větší síle, než tušíte!“

„Vy také,“ řekla. „O vaší síle nepochybuji, ozbrojení jste byli dobře, ale

vyřídila jsem vás hladce a bez jediného výstřelu.“

„Nevadí, ti po nás budou jistě chytřejší…“

„Nebudou,“ zavrtěla hlavou. „My už mobilní telefony rušíme. Máme lepší spojení.“

„Klidně,“ odfrkl si. „My monitorujeme úplně všechno, co se kde po světě šustne! Nic nám neunikne!“

„Monitorujete rádiové vlny, chcete říci?“ usmála se už zase mile. „To vám nepomůže, naše nové spoje nemají s elektromagnetickými vlnami nic společného. Nevyzařují a nedají se zaměřit. Jak jste se vlastně dostali z toho ostrova?“

„To bylo velice jednoduché,“ řekl. „Měli jsme satelitní telefon, ten funguje kdekoliv na světě. Zavolali jsme o pomoc, zaměřili nás – a pak si pro nás spřátelená námořní síla poslala helikoptéru. Ještě téhož dne nás uvítali na palubě a umožnili nám pokračovat v naší akci!“

„Vida, na to jsme nepřišli!“ komentovala to.

„Oni tyhle ostrovy poslední dobou sledují přes satelity,“ řekl. „Nedávno jste na jiný ostrov uvěznili velice inteligentní ženskou, ale ta si rychle věděla rady. Z prostěradel, co jste jí tam nechali, vytvořila veliký bílý kruh. Ten přilákal pozornost družicového operátora – a pak už ji velice rychle vyzvedli. A to ani neměla satelitní telefon, jen vlastní šikovnost!“

„Aha!“ povzdychla si Jitka. „To byla nejspíš Ester Defayová, Franta o ní mluvil…. Asi jí tam nechal příliš mnoho luxusu, nechtěl jí to dělat tak těžké.“

„Na tak inteligentní lidi nemáte! Dlouho jste ji tam nevěznili!“ chválil ji gangster.

„Takže už je nejspíš doma – nevadí, dojdu si pro ni, měla by to příliš jednoduché.“

„Chcete ji tam snad vrátit zpátky?“ zarazil se.

„Teď už ne,“ odvětila. „Ostrovy byly Frantův nápad, ale neosvědčily se. Zapomněli jsme na družice a na to, že jejich operátoři zřejmě pracují pro vás. Vymyslíme něco jiného. Franta nedávno objevil krásné místečko… Bude to tam horší, ale zato odtud nikdo neuteče.“

„Najdeme způsob, jak se dostat odkudkoliv!“ řekl sebevědomě.

„Na vašem místě bych nebyla tak optimistická,“ zpražila ho. „Na tom místě vám ani satelity nepomohou. Propasti, kam se sluneční paprsek

nedostane, jeskyně bez východu… Klidně vám tam ponecháme satelitní telefony, bez signálu budou němé…“

„Naši lidé jsou velice inteligentní a vynalézaví!“ opakoval tvrdohlavě.

„A hlavně ozbrojení,“ řekla s despektem. „Jakou inteligenci jste nedávno projevovali v Argentině? Střílet kulometem po všem, co se hýbe, dokáže kdejaký negramotný primitiv!“

„Myslíte, že kdybychom chtěli, že bychom tu farmu nezlikvidovali?“ odfrkl si. „Nešlo o tu farmu! Účelem bylo donutit je volat vás na pomoc, abychom mohli sledovat, kam půjde volání. Přepadení bylo jen naoko, nechali jsme jim dost času, aby se na vás určitě dovolali. Parádně nás zaskočilo, že byl někdo od vás zrovna poblíž, ale naštěstí jiní to volání o pomoc zachytili. Najít podle čísla telefonu majitele, i když kdesi v Čechách, nebylo vůbec těžké.“

„Zřejmě máme proti sobě větší sílu, než jsme čekali,“ souhlasila vážně. „Z toho úhlu pohledu je dobře, že jsme si to uvědomili.“

„Taky vám to říkám,“ ušklíbl se. „Proti nám jste si vůbec neměli začínat!“

„Nebo vy,“ odpálila ho. „Neuvědomili jste si, jaká síla stojí proti vám. Jste zřejmě dost silní, ale pro nás nebude nemožné síly proti vám zestonásobit. Nevšimli jste si, že proti vám stojí jeden jediný, dosud nedospělý – kluk?“

Gangster se zarazil. Ta informace se dala těžko strávit i pro tak protřelého, zkušeného a mazaného mafiána.

„Ten, co ho Daniel zastřelil?“ vykoktal po chvilce.

„Jo, ten,“ přikývla. „Naštěstí jste ho nezastřelili. Ale proto jste se tak snadno dostali na svobodu! Nehlídal vás tam totiž nikdo. Jinak by vás z toho ostrova nedostala ani spřátelená velmoc, ani celé vaše ústředí.“

„Že by to byl jen jeden kluk?“ opakoval nevěřícně gangster.

„Nevšiml jste si, že teď proti vaší bandě stojím jen já, stejně stará, či spíš stejně mladá holka? A to mi je teprve třináct! Jenže naše počty neustále rostou, pomalu, ale jistě. Začal to jeden jediný kluk. Až nás bude sto, zlomíme vám vaz.“

„Vy jste teď jen… dva?“

„Je nás šest,“ řekla. „Ale třem z nás je teprv dvanáct let. Já vypadám starší – ale i mně je papírově jen třináct! Ale nepochybujte o tom, že vás

kdykoliv zvládnu.“

„Vy nemáte žádného dospělého?“ zeptal se trochu zděšeně.

„Zatím ne,“ řekla. „Dospělí pro nás pracují v různých farmách a družstvech, pěstují naše taesi, ale nic o nich nevědí, umí je jen pěstovat podle předem připravené nabídky. Když se dostanou do problémů s vámi nebo s jinou podobnou bandou, nemají prakticky žádnou jinou obranu než si nás zavolat na pomoc. A my jim pomůžeme.“

„Vy dva?“ odfrkl si nedůvěřivě.

„Donedávna stál proti vám jen jeden!“ snížila to ještě. „Pravda, byl na vás sám, takže ho váš ctěný kolega Daniel postřelil. Ve velice férovém souboji – zezadu, krátce poté, co se u vás objevil, ani se nestihl zorientovat. Jsme jen lidi a nejsme ani nezranitelní, ale zepředu, z očí do očí, proti nám nemá žádný pistolník šanci. To už snad víte, ne?“

„Vy jdete na člověka taky zezadu. Čemu vy vlastně říkáte férový souboj?“

„My si na férové pistolnické souboje nehrajeme,“ řekla. „Klasické zbraně ani nemáme, ale kdo se nám postaví kriminálním způsobem, jako vy, toho prostě bez řečí zlikvidujeme. A kdyby to nešlo jinak, klidně i přírodní cestou. Žraloci mají vždycky hlad…“

„Není to tisíckrát bestiálnější než takový jednoduchý výstřel?“

„Možná je,“ připustila. „Já na to koukám jinak. Pro nevinného je bestiální i výstřel, pro kriminálníky jako vy jsou naopak i žraloci milosrdní – vždyť nikoho dlouho netrápí, nejvíce strachu si jejich oběti užijí, když ještě o nic nejde. V Argentině jste bezdůvodně zastřelili Miguela, na ostrově jste stříleli taky bez varování a zezadu. Pro vrahy jako vy je zkrátka škoda soucitu.“

„Nehrajte si na neviňátka! Proč se asi stahují žraloci k tomu vašemu potápějícímu se ostrůvku?“

„Na to je jednoduché vysvětlení. Občas tam během odlivu uváznou ryby – a při přílivu už smrdí a to žraloky přitahuje. Tak to může být už odedávna. Vám jsem slíbila, že vás tam nenechám, když budete trochu sdílnější. Dobře – řekl jste mi, co jsem chtěla vědět. Čekali jsme, že po nás půjdou mafie všeho druhu, vy jste jen trochu před ostatními, ale jinak se jim skvěle vyrovnáte. Slíbila jsem vám za pár vět život, ale už ne svobodu. A protože nemám k dispozici oficiální věznice, musím použít věznici přírodní.“

„Vysazujete lidi na pusté ostrovy? Jako ve středověku piráti!“

„Nemáme jen ostrovy," řekla. „Vás poprvé nevarovalo, že jste se znenadání ocitli až na ostrově v Indickém oceánu? Tam v té Argentině nebyl poblíž nikdo z nás. Jakmile se naši přátelé dovolali k nám do Čech, Franta se tam přemístil. A přesně tak vás pak přenesl z Jižní Ameriky do Indického oceánu. Vzdálenosti ani přírodní překážky pro nás nejsou problém."

„Pro naši techniku také ne!" opáčil hrdě. „Máte možná něco jiného, ale ostrovy dávno nejsou tak nepřístupné, jako za dob pirátů!"

„Ostrovy se podobaly ráji, ale vy jste nám je svými satelity znehodnotili. Budete toho sami brzy litovat," řekla klidně. „Dobře, vaše vězení se bude více podobat peklu. Franta pro vás objevil krásnou díru, místními lidmi nazývanou ***Covacha del Diable,*** Ďáblova jeskyně."

V té chvíli mu zmizela, ale opět pocítil trhnutí a náhle byla kolem tma, až po chvilce se nad ním rozsvítilo.

Stál v jeskyni úctyhodných rozměrů. Vysoko nad ním bylo na stropě jeskyně upevněno jakési světlo, ale nestačilo ji osvětlit dost jasně, aby byla vidět celá. Přítmí bylo už přímo pod světlem, dál šero plynule přecházelo do tmy. Jen na jednom místě jeskyně se něco dělo – ze stěny tam vyvěral mohutný podzemní potok, voda spadala se šuměním vodopádem do nevelkého jezírka bez viditelného odtoku, ale někudy odtékat musela, neboť hladina jezírka očividně nestoupala.

Dívka, která ho sem zřejmě přinesla, tu nebyla. Zmizela a neměl koho se zeptat, kde se vlastně nachází. Ďáblova jeskyně… opravdu ponuré místo…

Stranou spatřil tři chýše – každá měla jedno okno, ale žádné dveře. Uvnitř byla tma, nic se tu nepohnulo. Na prostřední byl nápis.

Hope is fading – naděje pohasíná.

*****

Sešli se tu brzy všichni čtyři.

Náhle se tu objevili, každý na jiném místě jeskyně. Jediné, co viděli, byly ty tři chýše, jinak tu nebylo nic. Ta holka jim nechala satelitní telefon i zbraně, jakoby se jim vysmívala. Měla ale pravdu, telefon byl mrtvý, bez signálu. A zbraně mohli použít leda sami proti sobě, tady pod zemí jim chyběl jakýkoliv jiný terč.

Z chatrčí se vyklubaly tři značně opotřebované mobilní obytné buňky, zčásti zaházené zetlelými větvemi. Z jedné strany měly okno, z druhé dveře. Uvnitř byl vedle dveří vypínač, ve střední buňce dva. Kupodivu fungovaly –

dala se jimi rozsvítit nevelká světla na stropě každé buňky. Druhý vypínač ve střední buňce byl zřejmě doplněný nedávno a zapínal lampu na stropě jeskyně. Elektrické vedení nebylo nijak zamaskované – táhlo se od buňky ke stěně jeskyně a po ní nahoru, ke skále bylo přichycené běžnými příchytkami, stejně jako přívodní vedení, táhnoucí se od jezírka, kde byla zřejmě malá turbínka.

Zařízení buněk bylo strohé. Uvnitř dvou byly rozvrzané patrové postele popsané podle šablon vojenskými čísly – nedalo se už zjistit, která armáda je předtím vlastnila. Mohlo by tu bydlet za kasárenských podmínek až šestnáct lidí. Prostřední obytná buňka měla zřejmě roli kuchyňky. Byly tu skládací vojenské židličky a stolek, kdoví které štábní kryse předtím patřily. V nevelké poličce byly srovnané vojenské jídelní misky a pár aluminiových lžic, dokonce i kuchyňský dřez, ale bez tekoucí vody, kterou nahrazoval kbelík a konev. Na stole ležel tenký školní sešit, zatěžkaný zhasnutou ruční svítilnou.

Daniel Westland sešit objevil, otevřel a podíval se dovnitř.

„Pojďte sem!“ přivolal své kamarády. „Tady je nějaký plánek!“

Prohlédli si jej všichni tři. Byl to plánek jeskyně, přesněji svislý řez. Vyplývalo z něho, že je jeskyně součástí většího krasového komplexu. Začínal propastí, místními lidmi údajně nazývanou ***Covacha del Diable,*** Ďáblova jeskyně. Vrhal se do ní vodopádem nevelký potok, vytvářející jezírko na jejím dně. Voda odtud mizela podzemním odtokem a později vytvářela další vodopád, tentokrát vyvěrající ze stěny veliké jeskyně.

„Občas tudy připluje mršina nějakého zvířete, které spadne do propasti,“ četl Daniel. „Pád do jezírka se přežít dá, ale ne cesta podzemním korytem potoka. Od propasti Covacha del Diable do jeskyně je to tři sta metrů. Dá se to proplout s potápěčským přístrojem, ale návrat proti silnému proudu není možný, takže se odsud dostane jedině člověk, vybavený přemisťováním. Zvířata tuhle šanci nemají, kostry na břehu jezírka to dokazují.“

„To vypadá, skoro jako kdyby to bylo psané pro nás,“ podotkl jeho kamarád.

„Ano,“ řekl Daniel. „Dál je to už jen varování.“

„Co tam je?“

„Voda z jeskyně odtéká rovněž podzemním kanálem,“ četl Daniel. „Protože jsem měl jistotu přemísťování, zkusil jsem tam proplout s

potápěčským přístrojem a silnou svítilnou. Domníval jsem se, že je to dostatečné vybavení, ale po kilometru silného proudu jsem se dostal do podzemních peřejí, kde mi nárazy do skal rozbily dýchací přístroj i svítilnu. Musel jsem další průzkum podzemního koryta vzdát a přemístit se na poslední chvíli do bezpečí. Byla to zajímavá zkušenost. Potápěčský přístroj dovolí proplouvat podzemním kanálem, ale neochrání před nárazy na skalní stěny. Dál je to příliš drsné, raději už bych to neopakoval. Po deseti dalších kilometrech je tím směrem mořský záliv. Podzemní potok nikde nevyvěrá a mám za to, že ústí pod hladinou přímo do moře. Znamená to, že cestou překonává dalších sto metrů výškového rozdílu a kdyby jen část vedla podobnými peřejemi, bylo by vyloučené proplout tudy i s potápěčským vybavením. Mrtvoly zvířat, připlavené z propasti Covacha del Diable, se zřejmě dostávají touto cestou do moře, ale protože proti proudu touto cestou nepřiplouvají ryby, zřejmě jim tam cosi brání putovat. Všude kudy jsem proplul by to lososi dokázali proplout i v protisměru, ale dál je zřejmě něco ještě méně průchodného. Zdá se, že tato jeskyně zůstane lidem nepřístupná. Potápěč, který by se dal strhnout proudem v jeskyni Covacha del Diable, by přežil jen sem, ale ne dál. Tam už je to příliš vražedné.“

„Je to jasné,“ řekl Daniel. „Je to varování pro nás, abychom se nepokoušeli odplavat odtokem. Kdyby to byla pravda, byl by každý takový pokus sebevraždou.“

„Myslíš, že je to psané pro nás? Vždyť se to podobá běžnému cestovnímu deníku!“

„Psal to Čech. Proč by to psal anglicky?“

„Ale jak sem dostal tyhle mobilní buňky?“

„Jako nás – co my víme o přemísťování, o kterém je tady řeč?“

„Takže je to vězení…“ zahučel Daniel. „Setsakra dobré vězení. Alcatraz by proti tomu byl rekreační letovisko. Pánové, tohle není oříšek pro génie, ale pro polobohy.“

„Pokud tady nezhebneme hlady,“ podotkl jeho kolega.

Jenže v té chvíli se venku ozval podivný zvuk. Všichni čtyři sebou trhli a pak, aniž by se domlouvali, vyběhli ze dveří.

„Vidíte to?“ ukázal náhle Daniel k vodopádu.

Na hladině jezírka těsně pod vodopádem plavala půlmetrová koule, míč z průhledného plastiku. Pohupovala se na vodě a uvnitř bylo cosi podobajícího

se veliké bandasce.

Gangsteři rychle seskákali po kamenitém svahu k jezírku.

Teprve tady si mohli všimnout nářadí, opřeného stranou o kamenný svah. Bylo to něco na způsob rybářského podběráku, jen většího.

„Otázka krmení dravé zvěře je vyřešená," zahučel Daniel. „Bohužel v náš neprospěch. Veškeré kontakty dozorců s vězni a tím i případná možnost přepadení anebo podplácení jsou tady zřejmě vyloučené."

„Myslíš, že je úplně vyloučený i útěk?"

„Po tomhle jsem si tím skoro jistý," přikývl Daniel Westland. „Půjdeme vylovit zásilku potravin – předpokládám, že tam nic jiného není."

„Aspoň to – už mám hlad…"

*****

Kukaččí vejce

Uzdravování probíhalo pomalu.

Rány se hojily rychle, takže Franta už po třech dnech vstal z lůžka, ale v pořádku nebyl. Všechno by bylo při starém, až na přemisťování. Kdykoliv se o to pokusil, v hrudi ho tupě zabolelo, ale k přemístění nedošlo, i kdyby to mělo být jen o metr.

„Jestli mě vyřídili nadosmrti, přetrhnu je jako sardinky!“ hrozil čtveřici gangsterů, ale takový slib už nemohl splnit – do Ďábelské jeskyně by se teď ani nedostal.

Jeho úlohu převzala nejprve Jitka a od ní Rosťa.

Franta jim musel označit na mapách světa všechny farmy a přidal jim k tomu umístění a fadkizy všech kotev, které po světě rozmístil. Naštěstí je dokázal předat i když se na ně sám nemohl přesunout. Jitka nejprve zneškodnila gangstery, ale pak všechno předala Rosťovi a vrátila se k úpravám lidí a jejich školení.

Rosťa měl proti nim jednu nevýhodu – chodil ještě do školy a oblétávání farem se mohl věnovat jen odpoledne. Vzhledem k časovému posunu to znamenalo, že některé farmy mohl navštěvovat pouze v noci a o pravidelných návštěvách už vůbec nemohla být řeč.

Naštěstí byl už sortiment taesi ve všech částech světa víceméně nasycený a nebylo nezbytně nutné denně oblétávat farmy a vytvářet další druhy jídel. Zbývalo jedno – občas bránit farmy před útoky všeho druhu. V Mexiku to bylo i doslova, místní mafiáni používali příliš rádi vyhrůžky i zbraně, jinde byly útoky méně ozbrojené, ale stejně vyděračské. Útoky právníků, ačkoliv se tvářily jako vzor spravedlnosti, byly zákeřnější než pistole a kulomety. Je přece známo, že dobrý právník není ten, kdo zná zákony, ale ten, kdo se zná se soudci.

Gangster přijde s doprovodem dvou goril a s namířenými samopaly požaduje zaplatit tučné výpalné, jinak…

Právník přijde s policistou a s exekutorem a s aktovkou dokumentů požaduje zaplatit tučné výpalné, jinak…

O obranných opatřeních teď také mnohem více diskutovali. Dokud podnikal všechny akce jen Franta, s nikým se neradil. Rosťa mu to jednou vyčetl, ale to neměl dělat, protože teď toho Franta použil proti němu.

Nakonec se dohodli. Neodkladné akce dělal Rosťa sám, ale i ty si teď nechával zpětně potvrdit Frantou a Jitkou. Kde nebyl nutný okamžitý zásah, tam se o dalším postupu radili. Zprvu jen tři, Rosťa, Franta a Jitka, ale pak už do toho přibírali Frantovy a někdy i Jitčiny rodiče.

Bylo to potřebné. Proti nim teď častěji než hrubá síla stáli velice inteligentní, ale tím nebezpečnější a otrlejší protivníci, zvyklí lidi ničit ne už zbraněmi, ale mnohem důkladněji, často pomocí státních mašinerií. Ve Spojených státech si firma Monsanto dokonce nechala taesi patentovat a její právní zástupci vytrvale jezdili po světě žalovat farmáře z porušování patentových práv. Firma přitom o taesi nevěděla prakticky nic – ale to jí nebránilo podávat na všechny strany žaloby.

Rosťa se při každém útoku právníků pokoušel o smír. Vysvětloval jim neudržitelnost jejich žalob, poukazoval na to, že patent firmy Monsanta časově nesouhlasí s počátkem rozšiřování taesi ve světě a je tedy zřejmé, že patent neměl být vůbec udělen, jde přece o patentování všeobecně rozšířeného zboží a za druhé, sama firma Monsanto o taesi neví prakticky nic, takže je nemohla vyvinout.

Právníky ale jeho logika nezajímala. Podle nich je jediným rozhodujícím argumentem vlastnictví patentu a jeho porušování. A bohužel, všechny zákony byly na jejich straně. Kdo si něco patentuje jako první, stane se vlastníkem patentových práv a může požadovat nejen licenční poplatky, ale také zakazovat používání patentovaných výrobků.

Rosťa nakonec ztratil trpělivost a na bouřlivé poradě, které se účastnili i všichni rodiče, požadoval svolení ke generálnímu útoku proti firmě Monsanto.

„Je vůbec možný, aby nás žalovala firma, která o taesi neví vůbec nic?“ rozčiloval se. „Tady je něco strašně shnilého! Právníci jsou darebáci, ale bohužel mají oporu v zákonech, které straní firmě Monsanto. Navrhuji její úplnou eliminaci!“

„To chceš hodně!“ varoval ho Frantův tatínek, který o okolnostech případu zřejmě leccos věděl. „Ta firma je největší ve Spojených státech!“

„Právě!“ řekl Rosťa. „Bude to trochu složitější, ale nemůžeme je nechat škodit, mohli by nás úplně zničit!“

„Proč jsme si nedali taesi patentovat sami?“ zeptal se pan Culek.

„Protože to v Čechách nejde,“ odvětil Franta. „Podle českých zákonů se

nedá patentovat žádný živý materiál. Nanejvýš výrobní postup – ale ten je u taesi dávno známý a používaný, takže se nedá ani tady nic dělat.“

„Tak o čem je řeč?“

„Jde o to, že ve Spojených státech se to patentovat dalo,“ odsekl Franta. „Monsanto teď požaduje patentová práva po celém světě podle amerických zákonů.“

„I v Čechách?“

„Tady ne,“ přiznal Rosťa. „Ale je to jen otázka času a našeho patentového úřadu, který nám taesi patentovat nedovolil, ale před Američany jako vždy ustoupí.“

„A co takhle napadnout ten patent přímo ve Spojených státech?“ nadhodil pan Culek.

„Vyloučeno!“ řekl Franta. „Monsanto má miliardy dolarů a nejlepší americké právníky. Proti těm nemáme naději.“

„Leda opatřit dvě tuny dynamitu a vyhodit do povětří americký patentový úřad…“ řekl s despektem Rosťa. „Možná by to celému světu ohromně pomohlo.“

„Patenty přece šíří pokrok!“ namítal pan Lapka.

„Přesně naopak!“ řekl Rosťa. „Patenty pokrok v celém světě velice účinně brzdí. Když si dá někdo patentovat vynález a patent koupí firma, které se vynález nehodí, zablokuje ho i ostatním. Tak to přece dopadlo s elektromobily. Všechny klíčové patenty skoupily ropné společnosti a blokují tak vývoj elektromobilů po celém světě. Patenty jako šiřitelé pokroku? Na to zapomeňte! O Červené Karkulce je proti tomu realita!“

„Zkusil bych je ještě přesvědčit,“ řekl Frantův tatínek. „Pokud vím, taesi jsou na celém území Spojených států zakázané zákonem. Nešlo by to pošimrat je touto cestou?“

„Dobře, zkusím to,“ svolil zamračeně Rosťa. „Farmáři mají pár známých právníků, ti by to mohli zkusit. Ale eliminaci Monsanta bych si ponechal v záloze.“

Firma Monsanto tím dostala poslední odklad ortelu…

*****

Akce, při které Jitka v každé farmě umístila jednoho místního, upraveného aby zvládal rusalčí řeč, přišla právě včas. Jednak se ukázalo, že se mobily dají vysledovat a mohou na své nositele přitáhnout nepřátele,

navíc zjistili, že je někdo odposlouchává. Kupodivu se to nedělo v zemích vlády tyranie, naopak, nejvíce odposlechů bylo v Evropě – v Čechách a ve Francii. Zrušení mobilů se stalo nutností. Franta nejprve zkusil pouze vyjmout SIM-kartu, ale když mu pak jeden známý ukázal, že mobil cosi vysílá i bez ní, s těžkým srdcem obětoval i jejich přídavné funkce – fotografické a organizační.

Mobily skončily v bazaru a Franta místo nich koupil několik fotoaparátů a miniaturních kapesních počítačů. Ten nápad zřejmě přišel na poslední chvíli, protože reklamy na novější modely už chlubně hlásaly jejich automatické bezdrátové připojení ke všem možným sítím včetně telefonních. U takového přístroje už nebylo jisté, zda nevysílá, i když si to majitel nepřeje a zda někam neposílá vše, co snímá jeho vestavěná kamera a mikrofon i v době, kdy je přístroj zdánlivě vypnutý. Mobily poslední dobou zkrátka patří Velkému Bratrovi, což by ani tolik nevadilo, kdyby se jeden gangster nechlubil: ***v každé organizaci najdeme někoho ochotného nám pomoci – postavili jste se proti větší síle, než tušíte!***

Velký Bratr je tedy buď největší gangster, nebo s gangstery ochotně spolupracuje. A to už začalo být nebezpečné. Zbývala naděje, že zrušením mobilů se pouto na Velkého Bratra přetrhne a prodejem mobilů se gangsteři svedou na falešnou stopu.

Pokud už nebylo pozdě… ale naděje vždycky umírá až poslední…

Rusalčí řeč byla naštěstí po všech stránkách výhodnější. I její nesměrovaná varianta, kdy intenzita ubývá se čtvercem vzdálenosti, měla dosah kolem sta metrů, což bylo více než u sebehlasitějšího křiku. Varianta směrovaná na jednoho adresáta měla dosah kolem celého světa i do míst, kam signál jiných telefonů nedosahoval. Dálkové spojení rusalčí řečí bylo spolehlivé, neznalo překážek, nedalo se odposlouchávat a proti satelitnímu přenosu bylo i rychlejší. Postačilo by mít v každém citlivém místě jednoho člověka se schopností rusalčí řeči jako náhradu za pomalé a nespolehlivé mobily.

Jitka ale hned od začátku věděla, že by se jediný člověk stal brzy slabým bodem. Proto trvala na dvojici. A měla pravdu. Kromě toho měla v plánu začít vhodné lidi školit v dalších znalostech. Nepředávala jim totiž jen rusalčí řeč, ale všechno, co sama od opalychů dostala. Její mutanti by mohli zvládnout všechno – jenže někteří neměli tušení, co všechno dokáží, nebo by

mohli dokázat. Některým stačilo, co se mohli naučit během krátkého tréninku. I to bylo neuvěřitelné – rusalčí řeč, létání, přemisťování i urychlování. Ke zvládnutí dalších vlastností by ale potřebovali znalosti. Hodně znalostí. Ty se nedaly získat při krátkodobém výcviku, když sama Jitka k jejich zvládnutí potřebovala čtyři roky intenzivního učení pomocí učebních drog. Jitka si dala za cíl dokonale vyučit alespoň desetinu těch, koho upravovala, což byl hodně těžký cíl.

Ale i ostatní se stávali velikou posilou svého okolí. Rusalčí řeč je činila nezávislými na nespolehlivé technice, urychlení, létání a přemisťování je do značné míry činily odolné proti přepadením hrubou silou gangsterů a organizace vzájemné pomoci se sousedními farmami je dělala silnými i proti útokům nejzákeřnějších protivníků z řad finančníků a právníků.

*****

Zásady vzájemné pomoci farem zavedl už Franta.

Žádná farma si nikdy nesměla půjčit peníze od finančních ústavů, ale pouze od některé jiné blízké farmy. Peníze potřebovaly jen farmy, které se potřebovaly rozšiřovat. Ty jim ale měly poskytnout zásadně jen farmy ve finančním přebytku – a to byly většinu času všechny. Nezávislost na finančních ústavech se projevovala velice kladně. Farmáři mohli poskytovat pomoc i potřebným lidem ve svém okolí a protože od dlužníků nikdy nepožadovali víc než kolik si vypůjčili, byli nesmírně oblíbení a pomáhali tisícům potřebných lidí. Přinášelo jim to jejich vděčnost a na druhé straně špatně skrývaný vztek finančních kruhů. Zatím to ještě procházelo, ale síla farem se po celém světě zvyšovala.

Do světových akcí se ale stále častěji zapojovali i další členové party tisirínů.

Jitka totiž prolomila Frantovo embargo na paměťové drogy a začala jimi kamarády zcela nepokrytě zásobovat. Způsobila tím kvalitativní skok jejich školní úrovně. Přece jen je nebetyčný rozdíl, když si všechno nesmazatelně zapamatujete hned napoprvé, než když se spoléháte na klasické výukové metody, spočívající v neustálém opakování a procvičování již probrané látky.

Franta s tím sice nesouhlasil, brblal cosi o plýtvání na málo podstatné věci, projevoval také obavy, co na to řeknou učitelé, ale Jitka ho rychle usadila.

„Paměťové drogy beztak musíme používat," řekla. „Výuka vědomostí od opalychů by bez nich byla nemožná – to jsi přece tvrdil od samého začátku i ty. Na paměťové drogy není žádná závislost – i když je pravda, že si je vezmeš pokaždé, když se potřebuješ něčemu učit. Ale důležité je, že nepoškozují zdraví, nemají žádný záporný vliv na inteligenci, nesnižují pozornost a vůbec – musíme jim vůbec říkat drogy? Když je přejmenujeme na stimulátory paměti, budou pro tebe přijatelnější?"

„To uvidíme, až na nás jedné noci vtrhne protidrogová jednotka policie!" věštil Franta. „Vypere nás pak z jedné vody načisto!"

„To zatím nemůže, protože povzbuzovače paměti nejsou na seznamu zakázaných drog. Jejich používání je tedy naprosto legální," namítala Jitka.

„To je jen otázka zákonů," odvětil Pavel. „Až nějaký poslanec v Českém parlamentu přijde s nápadem, že je to nebezpečná droga, máme utrum!"

„V takovém případě bych byla i pro zdecimování Českého parlamentu," řekla Jitka.

„Ty bys byla tak nedemokratická?"

„Když vidíš činy našeho Parlamentu, zaměřené vysloveně proti lidem, pochopíš, že by to mohl být docela dobrý nápad," dodala.

Zbylým členům party tisirín se stal pobyt ve škole vysloveně odpočinkovou záležitostí. Ke spokojenosti učitelů zvládali všechno levou rukou a ještě jim zbýval čas na činnosti, jaké by od školáků nikdo neočekával.

Jirka s Pavlem se zaměřili na vyhledávání podzemních prostor a brzy se stali odborníky na krasové útvary po celém světě. Jeskyně u Covacha del Diable brzy nestačila, ale dvojice kamarádů brzy objevila další podzemní lokality, vhodné jako vězení. Nedostupná jeskyně se nacházela v Barmě, dvě další v Jižní Americe – a největší komplex nepřístupných krasových jeskyní našli dokonce přímo na území Spojených států.

Krasové jeskyně bývají nerozlučně spojené s vodou. Stává se, že voda vyhloubí veliké podzemní prostory, ale pak je nestačí zaplňovat a natáhne se do nich vzduch. Čerstvý kyslík se sem dostává i když jeskyně nemá na povrch žádné jiné spojení než podzemní řekou. Nedá velkou práci vysekat na přívodním kanálu umělou jeskyňku, kudy se dají po proudu spouštět plastové kontejnery se zásobami potravin – vězňové je z vody jistě rádi vyloví. Sice je to zaměstnávalo doplňováním potravin, ale zatím to nebyla

těžká práce.

Vybavení jeskyní napodobili podle Covacha del Diable. Nejvíc materiálu nakoupili od Argentinské armády – desítky montovaných obytných buněk, přebytkový vojenský nábytek, postele i nádobí. Byly levné, málo používané a co hlavního – daly se snadno přemisťovat i do podzemních prostor. Smontovat na místě obytné buňky z menších dílů byla pro kluky maličkost. Krasové jeskyně byly ideální podzemní věznicí – nepotřebovaly dozor, stačilo do nich dopravovat jídlo.

Vězňové, ponechaní bez dozoru, si brzy založili vlastní samosprávu – Rosťa na ně občas dohlížel, aby se nezvrhla v šikanu, ale obvykle pomohlo přemístění těch, kdo se začali příliš cítit nadřazení jiným, do jiné věznice, kde je ostatní brzy umravnili. V každé jeskynní kuchyňce brzy přibyl podivný mobil. Volat se s ním nedalo, ale podle přiloženého návodu se jím daly odesílat případné stížnosti – a to na libovolné číslo.

Jenže podzemní vězení měla i nevýhody.

Začali se v nich hromadit lidé věznění bez soudu. Totéž sice dělají i velmoci, které si říkají nejdemokratičtější na světě, dokonce tak vězní i nevinné, ale rozhodně to není podle zákonů našeho světa.

Byť zákonů, které straní darebákům.

*****

Martha Simonide plnila úlohu spojovatelky v Egyptě pro družstvo Pharaon. Vybrali si ji spolu s Ahmedem Younesem na schůzi družstva, Rosťa oba dopravil do Čech, Jitka je jako jiné upravila a od té doby se stali hlavní pojistkou družstva. Jinak se nic nezměnilo, oba dál pracovali na svých místech, jen přestali udržovat v pohotovosti telefony pro případ nouze.

V Egyptě se ostatně nic dramatického nedělo. Stát si farem nevšímal, pokud majitelé platili podle předpisů daně. Ani okolní zemědělci neprotestovali. Družstvo Pharaon od nich jejich vypěstované a nezpracované produkty odkupovalo jako biohmotu, což pro zemědělce neznamenalo žádnou změnu – jejich předchozí zpracovatelé jim neplatili o nic víc. Družstvo Pharaon do jisté míry poškodilo jen zpracovatele, ale ani ti na tom příliš neprodělali. Byli to majitelé několika hotelů v Káhiře, kteří teď místo surovin nakupovali hotová jídla. Ale i jim to ušetřilo náklady na zpracování a konečnou cenu si beztak určovali až na hotelu, kde cena jídel tvořila jen menší část ceny za ubytování. Nakonec se ukázalo, že byli spokojení všichni

a proti družstvu Pharaon nikdo nic neměl. Při zpracování na taesi se biohmota využila lépe o část, která by se jinak jako odpad bez užitku vyvezla na skládky.

Egyptské farmy byly od založení nejméně problémové a dohled vyžadovaly nejmenší. Proto Jitku poněkud překvapilo, když ji Martha Simonide zavolala s požadavkem, že ji chce opět navštívit přímo v Čechách a že by se při tom chtěla setkat i s Františkem.

„Oč jde?“ ptala se jí překvapeně Jitka.

„To bych vám chtěla říci až na místě,“ vyhýbala se Martha přímé odpovědi. „Víte, je to tak trochu choulostivé…“

„Rusalčí řeč je naprosto diskrétní!“ ujišťovala ji Jitka. „Vždyť si to jenom myslíte! Ani když se na vás někdo pozorně zadívá, nezjistí, že se bavíte přes čtvrt zeměkoule.“

„Když já to pořád… tak nějak psychologicky…“ omlouvala se nešťastně Martha.

„No dobře – jsme tu zrovna oba, přileť!“ pozvala ji Jitka a předala jí fadkiz dočasné kotvy, kterou jí na okamžik vytvořila přímo ve svém pokojíčku.

Vzápětí se tu objevila štíhlá brunetka, oblečená po evropském způsobu. V Egyptě se na zahalování žen nehledí tak přísně jako jinde v muslimských zemích a Egypťanky se toho už naučily využívat.

„Aha – jste tu oba dva, to je dobře!“ oddychla si – a vytáhla z kabelky velikou pistoli, kterou na překvapenou dvojici nečekaně namířila. Bylo to příliš rychlé a sedmý smysl, který je měl varovat, opět zcela selhal.

„Opovažte se pohnout!“ varovala je. „Jakmile zjistím, že se chcete urychlit, urychlím se také a začnu střílet! Tuhle výhodu mám proti vám stejnou. Neopovažujte se zvát si sem někoho na pomoc anebo někoho varovat! Když se tu někdo od vás objeví, zastřelím ho bez varování jako psa! Hnete-li se – střílím! Když ne – budu střílet také, jen maličko později.“

„Co po nás chcete?“ zeptala se jí zamračeně Jitka.

„Zabít vás!“ řekla stručně. „Tím se zhroutí celý váš systém taesi, kterým se pokoušíte rozvrátit světové hospodářství a zbavit lidi hladu!“

„Rozvrátit hospodářství se nepokoušíme, jen zbavit lidi hladu,“ řekla Jitka a přitom až zoufale hledala, jak z téhle pasti ven. Byla si jistá, že by jí zmizela dřív, než by se ta potvora urychlila, ale – Franta se přemisťovat

nemůže!

„*Jíťo, přemísti se ihned! Kamkoliv!*“ nařídil jí rusalčí řečí Franta. „*Nemůže vědět, kam se přemístíš a nemůže za tebou!*“

„*Nenechám tě tady!*“ odvětila stejně neslyšně Jitka.

„*Zabije nás oba!*“ varoval ji. „*Musíš se zachránit aspoň ty! Obrať se pak na opalychy, jistě ti nějak pomohou! Přemísti se – to je rozkaz!*“

„*To bych tě zabila – a to přece nesmím!*“ odmítla jeho rozkaz splnit.

„Co máte proti snahám zbavit lidi hladu?“ zeptala se namísto toho vetřelkyně ve snaze získat aspoň pár okamžiků času.

„Nic víc než že to dělá chátru nezávislou na nás!“ ušklíbla se Martha.

„Na vás?“ zeptala se jí udiveně Jitka.

„Na nás – ale to vy nepochopíte, chátro!“ odsekla Martha.

Říkala chátra i Jitce a Frantovi, kteří jí dali mimořádné mimozemské vlastnosti! Za co se vlastně považovala? Za něco víc? Všechno přece měla od nich!

„Myslíte si, že vraždou dosáhnete svého?“ vložila Jitka do té otázky největší pohrdání, jaké byla schopná vyjádřit.

„Žádnou vraždou!“ odsekla Martha. „Kdyby nic jiného, náš soud vás právoplatně odsoudil k smrti za mnohonásobné vraždy, víte to?“

„Právoplatně?“ opáčila Jitka. „To jste ale na omylu. Nikoho jsme přece nezavraždili! Kromě toho, aby byl nějaký soud právoplatný, musí být podle práva a to nedovoluje soudit bez možnosti obhajoby!“

„Výmluvy na nás neplatí!“ pohodila hlavou Martha. „Vy taky neodsuzujete se soudem, jak to má být! Doufáš, že nevíme o vašem popravčím ostrově v Indickém oceánu? O tom obklopeném žraloky, který se pravidelně potápí? Kolik lidí jste tam už bestiálně popravili?“

„Nikoho!“ odvětila pevně Jitka. „Používali jsme ho ke strašení, ano, ale nikoho jsme tam nenechali. Všechny jsme včas odnesli.“

„Po celém světě zmizelo už beze stop několik desítek našich lidí!“ zasyčela nenávistně Martha. „Pokaždé když se postavili proti vám! Nemůžete popřít, že je to vaše dílo. Mizeli tak záhadně, že jen vy jste je mohli unést. A nezbyly po nich ani stopy! Stovky specialistů kvůli nim analyzovaly družicové snímky všech neobydlených ostrovů. Marně. Na některé vyslali helikoptéry – ani stopa. A ty mi chceš tvrdit, ty čubko, že jsou naživu?“

„Jistě,“ přikývla Jitka. „Všichni jsou naživu, jen jsme je lépe schovali, ze satelitů už je neobjevíte. Všechny ale zabijete, když zabijete nás.“

„Cože?“ zarazila se Martha.

„Zabijete je všechny vy sama,“ opakovala Jitka s nadějí, že tím připoutá její pozornost.

„Jak to myslíš, děvko?“ osopila se na ni Martha.

„Jednoduše,“ taky se trochu ušklíbla Jitka. „Naše přesvědčení nám nedovoluje zabíjet. Postrašit někoho můžeme – to ano. Zneškodnit také, ale ne zabít. Všichni jsou naživu, jenže jen my je držíme při životě a všechny je zabijete, když zabijete nás dva.“

„Chceš mi snad tvrdit, že jsou s vámi nějak svázaní?“ hádala Martha.

„Jistě,“ přikývla Jitka. „Uvěznili jsme je na místě, kde jsou na nás plně závislí, neboť jim musíme pravidelně dodávat potraviny. Zabijete-li nás dva, zemřou hladem, i kdyby se nakonec požírali navzájem, jenže jejich vražedkyní pak budete vy sama.“

„Aha, rozumím!“ ušklíbla se Martha. „Chceš mě vydírat, mrcho!“

„Můžete se o tom přesvědčit,“ nabídla jí Jitka. „Když vám dám ***fadkiz*** kotvy, můžete se tam na ně jít podívat.“

„Na to ti neskočím, děvko!“ řekla Martha. „A i kdyby to byla pravda, jejich krev tak jako tak padne na vaše ruce! Klidně je všechny obětuji! Za jejich smrt budete popraveni vy dva a pak i další! Přísahala jsem ti smrt a splním to. Ale předtím – dívej se dobře, ať vidíš, jak zemře jako první tvůj kluk!“

V téže chvíli se urychlila a Jitka si uvědomila, že je zle. Sedmý smysl ji tentokrát říkal, že ta žena chce opravdu zabíjet! Ale varoval ji pozdě, dřív než by se dalo reagovat, ta fúrie se jako blesk otočila k Frantovi – a stiskla spoušť pistole.

Rána ale nevyšla. Ozval se třesk, pokojíčkem blýsklo oslnivé světlo a oba oslnilo.

Pak na podlahu kovově dopadla pistole. Oba, Jitka i Franta se snažili rychle rozkoukat, ale spatřili jen klesající obláček bíle žhnoucích jiskřiček.

Z Marthy Simonideové zůstala na podlaze jen hromádka oslnivě bíle svítícího popela, který pozvolna přešel do jasně žluté barvy, pak zčervenal, červeň tmavla a měnila se v šeď.

Z hromádky šedivého popela stoupal štiplavý dým.

„Co to bylo?“ vydechl Franta.
„Nevím,“ dostal stručnou Jitčinu odpověď.
„Ať je to cokoliv, zachránilo nás to,“ řekl ulehčeně. „Na poslední chvíli!“
„Ano, ale co to bylo?“ zeptala se ho na totéž.
„Nevím,“ opakoval po ní.

*****

Ohniváci

Mohli si oddychnout, ale volně jim z toho nebylo.

„Poslyš…“ napadlo Frantu. „Neznamená to nakonec, že nás rusalky tajně sledují? Jedině ty by mohly tak podivným způsobem mezi nás zasáhnout.“

„Nevím,“ zamyslela se Jitka. „Nezdá se mi to. Rusalky by mezi nás nezasahovaly, těm se to vůbec nepodobá.“

„Tak kdo?“ krčil rameny Franta. „Opalychové žijí v jiném čase. A jsou dál než rusalky.“

„Mám obavu, že tohle jen tak nevyřešíme,“ otřásla se Jitka. „V každém případě jsme měli namále a nebýt toho… zázraku…, byli bychom oba po smrti. Zázraky se ale neopakují, přinejmenším zásadně ne stejně. Jestli se to stane podruhé, dopadne to hůř.“

„Proč myslíš, že by se to mělo opakovat?“

„Protože jsme zřejmě udělali nějakou krutou chybu,“ řekla. „Ta Martha Simonideová patřila mezi naše přátele, sama jsem ji upravovala! Jak to, že se postavila proti nám?“

„To je přece jasné,“ opáčil Franta. „Tobě to nedošlo, když mluvila o lidech jako o chátře a to i o nás, kteří jsme jí věnovali schopnosti opalychů? A jak mluvila o našich nepřátelích jako o vlastních lidech? Martha zkrátka patřila k darebákům, kteří proti nám všude po světě vystupují! Jen se mezi naše přátele nakrátko vetřela, aby získala naše schopnosti a mohla je otočit proti nám. A to ještě děkujme náhodě, že jsi ji nepřijala mezi ty, kdo získají i všechny vědomosti! Ty by teprve dokázala zneužít!“

„Takže jsme ji přijali jako kukaččí vajíčko!“ kývla hlavou Jitka. „Byla nebezpečnější než gangsteři ozbrojení všemi rážemi i než právníci ozbrojení paragrafy. Málem se stala naší zkázou – nebýt toho, jak najednou úslužně vzplanula a shořela. Samozřejmě neuvěřím na náhodu, zejména takového kalibru, ale je to zkrátka nad naše chápání.“

„Je to pro nás přinejmenším těžké varování,“ pokračoval Franta. „Udělali jsme chybu, která nás málem stála životy. Co to znamená? Podívat se, kolik jiných kukaččích vajec jsme ještě přehlédli. A pořádně si dávat pozor, koho mezi sebe přijímáme.“

„To taky,“ přikývla. „Ale teď sem pozvu našeho pana faráře. Necháme si od něho poradit, co s popelem Marthy Simonideové. Je sice pravda, že nás

chtěla zabít, ale přece jen byla člověk a nezdá se mi správné nasypat její popel jen tak do popelnice. Necháme si raději poradit od odborníka.“

Farář Josef Kouzar byl naštěstí ochotný přijít kdykoliv, ale když se dozvěděl, oč jde, zvážněl ještě víc než Jitka s Frantou. Objevil se v Jitčině pokojíčku, jakmile mu předali ***fadkiz*** dočasné kotvy, položené čistě pro něho.

„Jakákoliv smrt člověka se má správně ohlásit policii a lékařům!“ napomenul je.

Jitka mu tedy vysvětlila, kdo byla Martha Simonideová a co ji sem přivedlo.

„Takže vražednice!“ vzdychl si farář. „Ke všemu až z Egypta. Ohrožovala vás, přitom zahynula samovzplanutím – připomíná to až úsloví o Božích mlýnech. O tom jevu jsem už párkrát slyšel, ale nikdy jsem se s tím nesetkal. Nezbývá mi proto než vám to věřit. Ale co s ní? Měla by se na ni vztahovat Ženevská konvence o zacházení s nepřátelskými vojáky. Za nepřátelského vojáka bychom ji považovat mohli, ačkoliv vám válku nevyhlásila – na to se dnes nikdo neohlíží. Nepřátelské vojáky se podle konvencí sluší pohřbít v zemi, kde padli. Chce to jen dodržet aspoň minimální úctu k mrtvým. Horší bude, jestli jí dokážeme zajistit pohřeb podle její víry. Jestli byla z Egypta, očekával bych, že byla muslimka – ačkoliv to není jisté, mohla by to být i křesťanka, v Egyptě jich je poměrně dost.“

„Pokud jde o její víru, obávám se, že vyznávala mamon,“ řekl Franta. „Hovořila s námi zásadně z pozice Vyvolených – byli jsme pro ni jen chátra.“

„Židovka?“ podíval se na ně farář tázavě. „Pak bychom ji asi měli přenechat jejím souvěrcům, aby se o ni náležitě postarali.“

„To bych nedělal!“ postavil se proti tomu Franta. „Když ji předáte souvěrcům, udělají z toho aféru velikosti katedrály, víte, že to dokáží. Pošlou sem nejprve skupinu fanatiků, aby se za ni tady v pokoji modlili, a pak pár stejně fanatických odstřelovačů, aby ji pomstili. Nic takového! Pohřbít ano, ale ne s poctami jako hrdinku! Byla to teroristka a vražedkyně, které to nevyšlo, nic víc! Jak byste postupoval, kdybyste měl pohřbít ateistu?“

„Asi stejně jako křesťana,“ vzdychl si. „Možná to tak bude nejlepší. Úctu

k mrtvým si zaslouží i kdo byl za života darebák. Ale víc po nás nikdo chtít nemůže.“

„Jak se, pane faráři, díváte na pohřeb rozptylem?“ zeptal se ho Franta.

„To u nás není příliš obvyklé – ale není to ani vyloučené. Jen si nejsem jistý, zdali to uznávají i oni…“

„Není-li to vyloučené – proč se k ní chovat jinak než k jiným? A můžete to zařídit?“

„To mohu třeba hned,“ přikývl kněz. „Když se to vezme podle válečných zvyklostí – a skutečně se to tak dá chápat – je to možné. Budu ji ale muset zapsat.“

„Zapište,“ kývl Franta. „Martha Simonide, občanka Egypta, přicestovala do Čech, aby vraždila, jenže zahynula vyšší mocí. To je asi všechno, co o ní víme.“

„Ale co až ji budou shánět její příbuzní?“ namítal kněz.

„Vzhledem k tomu, že v Čechách nebyla legálně, nikdo o ní nebude vědět,“ řekl Franta. „Nikdo se po ní shánět nebude. A už vůbec ne tady.“

„V tom případě mi aspoň pomozte,“ požádal oba.

Jitka přinesla velikou plastovou láhev, Franta od ní odřízl vrchní část. Popel nasypali do láhve a pečlivě smetli. Na koberci, kde Martha stála, zůstala vypálená díra, koberec byl tedy na odpis, i prkna podlahy byla částečně zuhelnatělá, ale Jitka to znalecky obhlédla a řekla, že se to dá zakrýt.

„Bude nám to připomínat, co se mohlo stát,“ řekla – a ještě teď se při tom otřásla.

Pak spolu s farářem vyšli z domu. Farář odříkal několik modliteb za mrtvé a opatrně rozsypal popel po nejbližším poli. Nebylo to sice podle předpisů, ale rozptyl popela z letadla se také nedá omezit jen na vhodná místa.

„Prach jsi a v prach se obrátíš!“ skončil.

Pak se rozloučil – a zmizel.

Před nimi tu schopnost tajit nemusel.

*****

Vrátili se spolu do Jitčina pokojíku v zamyšlené náladě.

„Jo – a pro jistotu mi teď dovol, abych se na tebe pořádně podívala!“ prohlásila Jitka, když spolu opět osaměli. „Bez přemisťování jsi nám tady

platný jen napůl. Tak šup, kazajku dolů, ať mi nepřekáží!“

„Taky bych se na tebe takhle rád podíval…“ řekl šelmovsky, když si pomalu svlékal černou vestu.

„To až potom!“ pleskla ho přes ruku. „Napřed práce, zábava až pak!“

Chapadlo ***gufuchl*** se naštěstí vyznačovalo mimo jiné bezbolestností. Bylo v tom ale cosi hrůzu nahánějícího, když jí z úst vylétl jako kroutící se bílý drát, nabodl mu kůži mezi žebry a opatrně se zasouval dovnitř.

Frantovi přišlo na mysl, že bezbolestně začíná i komáří bodnutí – začne svědět až když se nacucaný komár chystá k odletu. Ještě horší byla představa vosičky kutilky, která podobným nabodnutím ochromí oběť, aby na ni mohla naklást vajíčko. Larvička má pak ochromenou oběť jen za živou konzervu, ze které se může hladově krmit, dokud nevyroste.

Franta měl teď stejné chapadlo, ačkoliv do jeho původní výbavy nepatřilo. S tím přišla od opalychů až Jitka. Postarala se, aby vyrostlo i jemu, ale jen ona s ním uměla zacházet.

Byl to úžasný nástroj, ale vyžadoval klid a soustředění. Když ho Jitka vyšetřovala, ani nevnímala, že jí jemně hladil ruku, kterou se o něho opírala. Rejdila mu svým chapadlem uvnitř hrudi, kde nejsou čidla bolesti, takže vnímal jen pohyby v okolí místa vpichu. Byla to pro něho otázka trpělivosti, Jitka od něho nečekala nic víc, než že se nebude zbytečně hýbat. Příjemné to nebylo, ale aspoň to nebolelo a člověk by si na to časem i zvykl.

Konečně se stáhla a zasunula chapadlo.

„Našla jsem to,“ řekla spokojeně. „Střepinka kosti bránila, aby ti to srostlo. Při každém pokusu o přenos sis ránu rozdíral. Teď to nech srůst a zítra můžeš začít opatrně zkoušet.“

„Dobrá práce!“ pochválil ji. „Je teď konečně na řadě zábava?“

„Rošťáku!“ usmála se, ale hned zase zvážněla. „Poslyš… dneska ještě ne, prosím tě.“

„Proč?“ nechápal.

„Protože jsem možná přišla na něco důležitějšího,“ řekla vážně. „Jestli je to jak čekám, mohlo by to být pro nás životně důležité. Frantíku, Fráňo, zkus mě pochopit. Nepřestanu, dokud to teď nerozluštím. Nic jiného nebude mít pro mě cenu, nejspíš bych tě ani nevnímala a to by byla strašná škoda, uznej… Můžeme si spolu lehnout, obejmi mě, ale nech mě zkoumat.“

Trochu ho odsunula dozadu a lehla si k němu. Byla to přece její postel,

Frantu tam měla jen kvůli vyšetření. Ale otočila se k němu zády, schoulila se do klubíčka a začala důkladně zkoumat – sama sebe. Zvenčí to tak nevypadalo, jen že zavřela oči a soustředila se dovnitř, ale Franta to znal také, takže mu nezbylo než ji pochopit.

„Nejdřív tamto… pak jsem byl ve stavu neschopných já a teď zase…“ reptal trochu.

„Fráňo, pamatuj, je nám teprv třináct!“ zarazila ho. „Dobře, nebudeme to brát papírově, ale máme před sebou celý život, jeden den nemůže hrát roli… ale může hrát nebetyčnou roli, na co jsem možná přišla. Nech mě u sebe, ale nech mě v klidu, prosím tě…“

„My to takhle opravdu dotáhneme až do osmnácti…“ zabručel nesouhlasně.

Ale jen ji lehce objal. O mužích se tvrdí, že když se zažerou do vědeckého problému, nikdo s nimi nehne. O ženách to ale platí také, jen se to snad neprojevuje tak často.

Když už se to ale projeví, pak to stojí za to.

I když je té ženě teprve třináct let.

A což teprve sedmnáct.

*****

Ráno se Jitka vzbudila dřív než Franta. Bylo znát, že si Franta spánku bez urychlení už dávno odvykl. Teď po svém zranění spal déle než ostatní. Je ovšem pravda, že ostatní ještě chodili do školy a aby nezaspali, budili je rodiče. Jitka ho nevzbudila. Sama ráno tiše vstala a pokračovala ve výzkumech, přerušených večer únavou.

Franta se vzbudil pozdě. Jitka mu jemně položila ruku na čelo, jako když ji samotnou kdysi maminka budila do školy.

„Vstávej, lenochu!“ usmála se na něho. „Oběd bude na stole!“

„Ježkovy zraky!“ vzdychl si Franta. „Už oběd?“

„Máme dneska svíčkovou!“ lákala ho, dobře věděla, že je to jeho oblíbené jídlo.

„Tak to si dám!“ řekl a vstal.

Jitka byla s vařením hotová rychle – taesi na talíři vložila do mikrovlnky a za okamžik mohla prostírat. Co na tom, že obědvali na pracovním stole! Poslední dobou se celosvětově přestávaly prodávat klasické robotizované kuchyně s obrovským sporákem. Zjednodušily se na ledničky a mikrovlnky,

nanejvýš rychlovarné konvice a nějaký ten mixér. Naopak přibyly kontejnery na biologický odpad, sváženy do výroby taesi. Stále častěji se funkce kuchyně a jídelen stěhovaly přímo do obývacích pokojů. Vaření, za Magdaleny Dobromily Rettigové záležitost dlouhých hodin, se změnilo na pouhý ohřev jídel, která se měla podávat teplá.

Jitka aspoň položila na pracovní stůl dvě dečky a na ně dala talíře.

„Zbude mi asi knedlík – nechceš?“ nabídla mu hned z kraje.

„Beru – díky!“ přijal.

Po svíčkové se samozřejmě jen zaprášilo a Jitka vytáhla dětské nealko šampaňské.

„Narozeniny i svátky v nedohlednu – co vlastně slavíme?“ podíval se na ni udiveně.

„Slavíme můj vědecký úspěch – a kdoví, možná i něco navíc,“ přistrčila k němu pohár, donesený zřejmě jen za tímto účelem.

„Co jsi objevila?“ zeptal se jí zvědavě.

„Tak – na ten úspěch!“ nabídla mu ťuknutí – a když si přiťukli, pokračovala.

„Objevila jsem tajemství autodafé, neboli zpopelnění Marthy Simonideové,“ řekla.

„Nepovídej!“ nijak nemusel hrát překvapení. „Jak je to vlastně možné? A kdy to může nastat? Co je k tomu zapotřebí?“

„To je příliš mnoho otázek najednou,“ namítla. „Všechno ti povím, ale popořadě.“

„Povídej to tedy po svém,“ vybídl ji netrpělivě.

„Nastat to může prakticky kdykoliv a je pro nás dobré znamení, že se to stalo zatím jen jednou,“ řekla vážně. „Protože to, co se stalo Martě Simonideové, může se stát komukoliv, kdo má úpravy od opalychů.“

„Ale! To není dobrá zpráva!“ zvážněl ihned. „To by nám pak mohlo hrozit kdykoliv a byli bychom v neustálém ohrožení.“

„Ano, hrozí nám to prakticky kdykoliv,“ přikývla vážně. „Ale je to jen dobře.“

„Dobře?“ udivil se ještě víc. „Jak to myslíš?“

„Autodafé vznikne, když se kosmická energie nekontrolovatelně uvolní přímo dovnitř těla,“ řekla. „Kosmická energie má úžasnou sílu a co to dokáže, jsme oba viděli – z člověka zůstane jen hromádka popela. Pro nás je

ale rozhodující spouštěcí mechanismus. Stane se to jen když sami sebe zapálíme.“

„Martha ale nevypadala na to, že chce vzplanout!“ namítl.

„Ten úmysl se netýká ohně,“ řekla. „Je to fixované na dvě události, které musí nastat současně. Pamatuješ se, jak tě opalychové varovali, že jsi urychlení nedostal k ulehčení lovu zvířat? Tak tedy – když v urychlení uděláš něco, co by vedlo ke smrti někoho jiného, spustíš místo toho vlastní autodafé. Řekla bych, že se to nebude vztahovat na sebeobranu, nejspíš si můžeš v urychlení dovolit plesknout dotěrného komára, ale na útok to reagovat bude. Myslí se tím ovšem útok, který by byl smrtící – zkrátka, kdo z nás zkusí v urychlení někoho zabít, vzplane jako Martha.“

„Jinak ne?“

„Jinak ne,“ ujistila ho. „Musí tam být urychlení a úmysl zabít. Přesně to ale splňovala Martha. Urychlila se a chtěla tě zastřelit. Teď už je jasné, že to nebylo pouhé vyhrožování. Byl tam úmysl vraždit, ale ve chvíli, kdy svalům prstu na spoušti vyslala povel stisknout, vzplála a shořela, dříve než to ty prsty mohly provést.“

„Myslíš, že to byl úmysl opalychů? Že nám nevěřili?“

„Podle mě – ano,“ přikývla. „Trošku tě přece varovali, abys toho nezneužil, ale přímo ti to neřekli. Ani mně, jenže když jsem šla po mechanismech autodafé, našla jsem to. Máme tak uzpůsobenou i dědičnost. Ale když víme, jak to funguje, můžeme se toho vyvarovat.“

„Je ještě otázkou, zda nám nevěřili,“ pokračoval v úvahách Franta. „Nevím, zda nevěřili i mně a tobě, nás snad za těch pár let poznali dostatečně, ale nemohli věřit každému, kdo ty vlastnosti u nás dostanou. Jako pojistka to ale zaúčinkovalo naprosto přesně.“

„Ano – a teď mám další klíčovou otázku,“ řekla. „My dva to teď víme. Smíme to ale dát ve všeobecnou známost? Zejména když víme, že to opalychové neřekli ani nám dvěma! Ta pojistka mohla platit i na nás.“

„Mohla,“ přikývl. „Byla schovaná v jejich úpravách jako vedlejší efekt, ty jsi ale na ni přišla. Měl bych takový názor: necháme si to pro sebe, jen budeme všem klást na srdce, že naše úpravy nedostali, aby jim usnadnily lov – nebo zabíjení jako takové. Nemusíme jim ani říkat, co se stane a proč. Stačí, když všechny obecně varujeme, aby toho nezneužívali. Kdo na to nebude dbát, dopadne jako Martha.“

„Říkáš to stejně, jak bych to řekla já," přikývla. „Tak to uděláme. Bude správné před zneužitím všechny varovat, ale co a jak za to konkrétně hrozí, o tom se nemusíme šířit. Tak to nejspíš opalychové mysleli."

„Neznámý trest může být i účinnější," souhlasil.

„Dobře – zůstane to tedy mezi námi," přikývla. „Ale i my si musíme dávat pozor."

„Máme to jednodušší – když víme proč!"

„Tak jsem to nemyslela," zavrtěla hlavou. „Nejde o to, že známe tajemství autodafé, ale o to, abychom nepropadli falešnému dojmu, že jsme něco víc než ostatní. To je nejhorší nebezpečí, které nám hrozí, abychom nedopadli jako Martha!"

„Taky si to myslím," řekl. „Cítit se jako Vyvolení je strašná kletba!"

„Tak na to, abychom si to o sobě nikdy nemysleli!" sáhla opět po poháru.

„Nejen my – nikdo z našich přátel!" doplnil.

Poháry opět cinkly.

*****

Vypálená skvrna v podlaze měla ještě jednu dohru. Neunikla Jitčině mamince, ačkoliv se ji Jitka pokusila zamaskovat. Maminka si ihned všimla chybějícího koberečku a posunutí druhého, pokusila se vrátit vše do původního místa, čímž obnažila zčernalou oválnou skvrnu na podlaze a okamžitě na dceru udeřila.

„Co jste tady vyváděli?" spustila přísně. „Chcete tady zapálit?"

„Stala se tu velice nepříjemná událost," přiznala Jitka. „Před očima nám tady shořela ženská, která nás chtěla zastřelit."

„A to ti mám věřit?" podívala se na ni maminka přísně.

„Budeš muset, protože ti nelžu," zajiskřilo se Jitce v očích. „Mami, lhala jsem ti někdy poslední dobou?"

„Není to tak dávno, co jsi zatajovala školní známky!"

„To že není dávno?" obrátila Jitka oči v sloup. „Já vím, mami, pro tebe to možná bylo nedávno, ale mně od té doby uběhlo podstatně víc času. Od návratu od opalychů jsem vám nezalhala ani jednou! Ti mě z toho nadobro vyléčili."

„Jak to tedy bylo s touhle spáleninou?" ukázala matka na podlahu.

„Přišla sem ženská s pistolí a chtěla nás zabít," řekla Jitka. „Místo toho vzplanula jako sirka a shořela. Zůstala po ní hromádka popela a pistole.

Popel jsme s panem farářem pietně pohřbili a pistoli ti mohu ukázat, mám ji tu ještě schovanou.“

„Co do toho taháš pana faráře?“ zlobila se matka.

„Zavolali jsme ho, aby nám poradil, co máme dělat,“ vysvětlovala jí dcera. „Pomohl nám ten popel pohřbít podle zákona, protože o tom ví víc než my.“

„S tím vzplanutím to myslíš vážně?“

„Velice vážně,“ trvala na svém Jitka. „Pan farář se sice také trochu divil, ale ten o tom aspoň slyšel. Říká se tomu anglicky self-combustion, česky sebevzplanutí. Je to velice řídký jev, ale tady se nám to odehrálo přímo před očima.“

„A spálilo to podlahu?“

„Jo – v koberci byla díra skrz, ten popel byl příliš horký.“

„A jak to bylo s tou pistolí a střílením?“

„Ta ženská nám vyhrožovala zastřelením. A protože měla v ruce pistoli, nevypadalo to jako planá vyhrůžka. Jenže pak se zablýsklo a ženská se sesypala jako žhavý popel.“

„Mně se to ale pořád nezdá!“ trvala na svém matka.

„Létání a přemisťování se ti taky nezdálo – ani že to dokážu udělat! Dneska si s tátou lítáte, přemisťujete se a doufám, že aspoň nepochybujete o tom, čí je to práce!“

„Ono je to od začátku divné!“ otřásla se matka. „Vůbec se mi to nelíbí! Uznávám, má to některé dobré stránky. Taesi je užitečné, létání a přemisťování také, nakonec se s tím dalo docela vydělat – ale na druhou stranu, jestli vás někdo ohrožuje pistolí, to už tak dobré není. A taky se mi nelíbí, že ses spustila s Frantou. Neříkám, je to docela fajn kluk, nakonec taesi přinesl on, všichni dobře víme, jak s tím čaroval a čaruje, ale oběma je vám teprve třináct let a zákon zakazuje, abyste spolu žili jako dospělí!“

„Ale mami!“ vybuchla Jitka. „Tak za prvé – kolikrát ti mám vysvětlovat o časovém posunu, díky kterému je mi biologicky sedmnáct? To už přece nejsem ani pod zákonem, jak si myslíš! Chápu, není běžné žít v jiném čase, ale od našeho setkání s mimozemšťany to není takový nesmysl, jako do té doby. A nechci, aby sis o nás dvou myslela kdovíco! Jestli máš čas, poleť se mnou na dětskou gynekologii, dám si tam vystavit potvrzení, že jsem ještě panna! Protože jsem, chápeš? Abys nemluvila o spouštění se s Františkem.“

„Vážně?“ zarazila se matka. „Ale – Franta tady u nás už přece spal! Naposledy dneska, ve tvém pokoji a s tebou! Jak jinak jsem to měla chápat?“

„Ty jsi neviděla tu díru do jeho zad?“ připomněla jí Jitka. „Nechápeš, že jsem ho léčila a vyléčila? A kde jinde než tady? Měla jsem ho poslat do nemocnice, kde by ho léčili měsíc nebo ještě déle a zůstal by napůl invalida s jizvami jako hrom? Ty nevíš, že léčím lépe než celá nemocnice dohromady? No tak byl tady! Poslední operaci jsem mu udělala včera večer a tím jsem ho úplně vyléčila. Co je na tom špatného?“

„Ale to vám těžko někdo uvěří!“ vrtěla hlavou matka. „Opravdu mi chceš tvrdit, že se tu celou dobu scházíte a k ničemu nedošlo?“

„Došlo,“ přiznala bez mrknutí oka. „Párkrát jsme si dali pusu, na tom by nic nebylo i kdyby nám bylo opravdu jen těch třináct, jakože nám je už o pár let víc – časové urychlení je snad na nás vidět na první pohled! U mimozemšťanů jsme pár let studovali – pěkně každý zvlášť. A jestli opravdu toužíš vidět to potvrzení, že si se mnou Franta ještě nic moc nezačal, budeme se muset sebrat teď hned, dokud je to pravda! Sama se divím, že jsme to tak dlouho vydrželi! No a poslední věc – mami, ty vážně nechápeš, že Franta je dnes pro mě na celém světě jediný kluk na mé úrovni v mimozemských znalostech? A bude ještě dlouho jediný, kdo mě může pochopit? Kdybych věřila na osud, tvrdila bych, že je mi osudem předurčený a jestli si myslíš, že mám ještě čas a že se mám ještě rozhlížet po lepších, tak ti tady na tom místě říkám, že lepší kluk pro mě prostě není a nebude!“

„No jo – ale co na to řeknou lidi?“ vytáhla matka poslední argument. „Co když někoho přece jen napadne udat vás, že jste oba pod zákonem? Mohli by nás všechny popotahovat!“

Jitka se podívala na matku s tak jiskřícíma očima, že ji to zarazilo.

„Chceš vědět, co se stane v takovém případě?“ řekla.

„A víš, že by mě to opravdu zajímalo?“ nedala se matka zastrašit.

„V takovém případě se k udavačům i soudcům zachovám jako ke gangsterům, co naše farmy napadli v Mexiku,“ řekla. „Možná se ti to nebude zdát, ale zavřeli jsme je v podzemní jeskyni, kam se sluneční světlo ještě nikdy nedostalo a nedostane. A budou tam tak dlouho, dokud nám mohou škodit. Máme zkrátka nejen mimozemskou medicínu, ale i spravedlnost. Liší se od naší pozemské, ale podle nás je spravedlivější.“

„Jituš! Jak můžeš něco takového…!“

„Můžeme,“ odvětila Jitka pevně. „Dokonce musíme!“
„Ale co když se vaše spravedlnost dostane s naší pozemskou do sporu?“
„V takovém případě pozemská spravedlnost ustoupí, mami!“
„To se ti snadno řekne, ale…“
„Zatím vždycky ustoupila,“ řekla Jitka.

*****

Soud o patenty

Prověřit všechny, kdo měli dary od opalychů, Jitce netrvalo dlouho. Soustředila se jen na Evropu a sever Afriky. Může nemoc Vyvolených hrozit i jinde? Bývá častější u velkých národů, ale nevyhýbá se ani jednotlivcům. Svého času zachvátila i Japonsko, než je porážka vyléčila. Co se s ní dá dělat? Nebude lepší spolehnout se jen na pojistku od opalychů?

Jitka teď nedělala nic jiného než upravovala další lidi. Brala to tak říkajíc hopem, třeba dva najednou – v mezerách mezi jednotlivými zákroky, kdy potřebovala, aby něco dorostlo, se věnovala dalším.

„Neměla by ses raději věnovat vyučování jiných?“ popichoval ji Franta, který se opět po hlavě vrhl do světového šíření taesi.

„Mám jiný plán,“ odvětila. „Ale potřebuji co nejvíc žáků, rozumíš?“

„Dobře – jistě víš, co chceš!“ souhlasil Franta.

Pomoci jí nemohl, raději se přidal k Rosťovi a spolu se věnovali záplatování posledních ostrůvků, kde se ještě taesi neuchytily. Na světě byly už jen dvě velké oblasti, které tomuto přívalu odolávaly. První zahrnovala Spojené státy, kde je tvrdošíjně zakazovaly zákony. Druhou menší oblastí byl Izrael, kde podléhaly ještě sveřepějšímu náboženskému zákazu. Na zbytku světa už zbývaly jen ojedinělé flíčky, kam se taesi šířily jen postupně a pomalu.

Největší problém byly patentové spory. A Franta souhlasil s Rosťou, že je nebudou řešit na půdě soudní, kde měla jasně navrch firma Monsanto.

„Nech mi je,“ požádal Rosťu.

„A proč bychom do nich nešli spolu?“ namítal Rosťa.

„Dobře – ve dvou se to lépe táhne,“ přistoupil na to nakonec Franta.

Do Spojených států se ale vypravit nemohli. Ačkoliv měli oba svět v malíčku, ačkoliv navštívili skoro všechny státy světa, neměli žádné cestovní doklady, na jejichž základě by mohli požádat o vstupní vízum. Franta o ně ani žádat nechtěl. Nač dávat úřadům vodítko, aby do Čech přivedlo další komando smrti? Vysledovaných telefonů se nedávno zbavili a jejich občanskou adresu si gangsteři vzali s sebou do Covacha del Diable, odkud by se jen tak ven dostat neměla.

Poslali za sebe právníka Sanchéze, najatého Velasquézovými. Neměl mít hlavní slovo. Byl to vlastně trojský kůň. Jeho úkolem bylo propašovat do

Monsanta pravé bojovníky – Frantu a Rosťu. A předtím se měl pokusit o vyjednávání, o kterém sám neměl iluze.

Právník Sanchéz se telefonicky objednal do ústředí firmy Monsanto, kde si domluvil setkání s jejich právníky ohledně patentů na taesi. Díky tomu dostal i vízum do Spojených států a po půlhodinové ponižující tělesné prohlídce na letišti a krátké cestě taxíkem konečně stál na pokraji jámy lvové – před vchodem do komplexu budov firmy Monsanto, Missouri.

Tam konečně vybalil první z desek od Františka. Byl to neveliký čtverec pevného papíru, potaženého fotografií. Byla na ní část výrobní haly Velasquézovy farmy, ale mohlo tam být cokoliv – jediným účelem těchto fotografií bylo nepřipoutávat pozornost celníků na letišti.

Opatrně desku položil na chodník a odstoupil. Deska zmizela a Sanchéz se pokřižoval. Věděl, co se stane, řekli mu to. Ale i tak ho to naplňovalo jakousi neurčitou bázní.

Trojský kůň zakotvil před branami Tróje – jako první záchytný bod.

Právník pak vstoupil do vrátnice a dal se ohlásit. Komplex budov ředitelství Monsanto byl rozsáhlý, ale návštěvník dostal na vrátnici průvodce, aby ho dovedl na místo jednání.

Zakrátko ho poslíček předal dvěma úctyhodným šedovlasým pánům a obrátil se zpátky do vrátnice, aby byl po ruce další návštěvě.

Advokáti vpustili návštěvu do kanceláře a nabídli jí židli.

Doktor práv Julián Sanchéz vybalil z aktovky další čtverec s fotografií a skoro obřadně jej položil na zem vedle své židle. Vyhlédl si k tomu okamžik, kdy byli oba advokáti otočení na opačnou stranu, ale ti by si toho nejspíš nevšimli. Ze svého místa nemohli vidět, že deska znenadání zmizela, jako kdyby se vypařila.

Sanchéz se podruhé pokřižoval, ale pak se klidně posadil.

„Přišel jste jednat o licenci na ty houby?“ zahájil jednání starší advokát Monsanta.

„Ne,“ odvětil Sanchéz. „Přišel jsem jednat o stažení vaší žaloby na naši farmu. Licence na taesi nás nezajímá, máme ji odjinud.“

„Pak jste sem vážil cestu naprosto zbytečně,“ upozornil ho právník Monsanta. „Žalobu stáhneme jedině v případě, když zaplatíte licenční poplatky včetně pokuty a úroků za celou dobu vašeho neoprávněného používání. Jiné jednání je z naší strany neakceptovatelné.“

„Ale je," usmál se trochu nejistě Sanchéz. „Pro tento případ vám mám odevzdat zcela jiný dokument. Prosím – převezměte si jej!"

Podával jim veliký list papíru, popsaný ozdobným písmem.

„Nás to ale nezajímá, pane… Sanchézi!" odmítl to advokát Monsanta.

„Mělo by vás to zajímat!" vzdychl si. „V tom případě vám budu muset přečíst klíčové body tohoto dokumentu, abyste nemohli tvrdit, že jste o ničem nevěděli."

„Nás to ale opravdu nezajímá!" zvýšil hlas advokát Monsanta.

„Ale jen poslouchejte!" řekl Sanchéz. „Jedná se o vyhlášení války firmě Monsanto ze strany farmy Velasquéz. Důvodem je nesmyslná obžaloba z neoprávněného užívání licence, která není ze strany Monsanta podložená, neboť nemá k dispozici žádné vývojové materiály a není schopná taesi vyvíjet. Vaše žaloby jsou čistý podvod. Dali jste si je patentovat, aniž byste o nich cokoliv věděli. Z tohoto důvodu považujeme žalobu Monsanta za akt vyhlášení války a na to odpovídáme vlastní deklarací války. Válka vypukne pozítří o půlnoci. Můžete ji zastavit jen okamžitým stažením vašich žalob."

„Pane!" rozesmál se advokát Monsanta. „To má být vtip?"

„Nikoliv, pane," odvětil Sanchéz. „To je vyhlášení války. Předpokládám, že se příště setkáme v našem zajateckém táboře, ale to už bude pozdě. Bude to konec vaší firmy."

„A co když teď na vás zavoláme policii?" vybuchl druhý advokát Monsanta.

„Prosím – poslužte si!" uklonil se lehce Sanchéz. „Můžete tím vypuknutí války jedině urychlit. Je to také možnost jednání – ale není rozumné. Bude mi pak potěšením obvinit vás ze zadržování parlamentáře – to se odedávna chápe jako válečný zločin s těžší sazbou."

„Můžeme na vás zavolat také lékařskou pohotovost! Vždyť je to čiré bláznovství!"

„Můžete. Nemám důvod obávat se toho. Za čiré bláznovství by se daly označit i vaše žaloby, ale to si nemyslím. Já je považuji za patentový podvod."

„A ven!" ukázal mladší z advokátů na dveře.

„Máte pravdu, jednání skončilo," uklonil se lehce Sanchéz. „Na jednu stranu je mi vás líto, nemáte tušení, do čeho jste se pustili. Na druhou stranu vás považuji za darebáky, takže váš hrozící osud považuji za spravedlivý

trest.“

„O čem to mluvíte?“ vyjel si na něho starší advokát.

„O vašem trestu,“ trval na svém Sanchéz. „Sbohem!“

Oba advokáti byli natolik překvapení, že ho nechali odejít. Nejen z kanceláře, ale také z budovy. Mezitím se obrátili na vedení firmy a předali jim vyhlášení války.

„To je přece klasické vydírání!“ rozčílil se úředník. „Proč jste nezavolali policii?“

„Vy to berete vážně?“ odvětil s úsměvem advokát. „Byl to nějaký blázen!“

„Pro jistotu aktivujte naši ochranku!“ řekl úředník. „Blázen může provést cokoliv!“

Měl pravdu, jen sám netušil, jak hrozivou…

*****

Válka vypukla o půlnoci přesně podle deklarace farmy Velasquéz.

Město St.Louis se otřáslo hromovou ranou. Hlavní budova firmy Monsanto vyletěla za ohlušující exploze do povětří. Několik vteřin před výbuchem neznámá síla vytrhla z budovy všechny příslušníky ochranky a úředníky, kteří se zdrželi na přesčasech. Vypověděli, že je cosi neznámého trhnutím postavilo na nohy – jenže na prostranství dvě stě metrů od budovy, která se pak s obrovským rachotem změnila v hromadu sutě.

Téže noci vyletěly do povětří budovy, kde sídlila vývojová pracoviště Monsanta, Vše tam proběhlo stejným způsobem – nejprve neznámá síla přemístila do bezpečné vzdálenosti lidi, nacházející se uvnitř, pak budovy explodovaly.

Během následujících dvacet čtyři hodin se menšími výbuchy s následujícími požáry změnily v trosky kanceláře poboček firmy Monsanto po celém světě. Nikde sice nedošlo ke zranění osob, ale škody se daly počítat na miliony.

Viník byl tentokrát známý od samého začátku. Byla to farma rodiny Velasquézových se sídlem v Brazílii. Advokát Nathan R. Pestin si totiž odnesl listinu vyhlášení války domů, aby se touto kuriozitou pochlubil přátelům z golfového klubu. Po sériích neštěstí ale přinesl toto vyhlášení války na policii s trestním oznámením na teroristický útok, spáchaný agenty farmy Velasquézových proti firmě Monsanto.

Právní zástupce Velasquézových JUDr. Sanchéz se tou dobou nacházel ve Spojených státech, kde právě podával žalobu na patentový úřad ve městě St.Louis. Napadala patenty firmy Monsanto ohledně taesi se zdůvodněním, že patent neobsahuje nic konkrétního, co by umožnilo taesi vytvořit a že se firma Monsanto pokouší patentovat vynález, který není jejím duševním majetkem.

Pro JUDr. Sanchéze si do hotelu přijela zásahová jednotka místní policie. Právníka na místě zatkla a dopravila v poutech do cely, kde mu šerif sdělil obvinění z terorismu proti firmě Monsanto.

„Odkdy je žaloba teroristickým činem?“ bránil se Sanchéz.

„Vaše firma vyhlásila firmě Monsanto oficiální válku!“ udeřil na právníka šerif.

„To souhlasí,“ nezapíral Sanchéz. „Kvůli tomu jsem přece tady, abych firmu Monsanto zažaloval pro podvod. Teď ale budu muset žalobu rozšířit i na vás, protože se mi v žalobě snažíte zabránit nezákonným zatčením. Takové ovlivňování soudu je přece nehoráznost!“

„Ale však vy dobře víte, co bylo míněno tou válkou!“ nedal se šerif.

„Jistěže!“ odvětil právník. „Firma Monsanto naši firmu napadla žalobou, která stojí na podvodných patentech. A tomu se musíme bránit, proto podáváme žalobu na patentový úřad a následně i na firmu Monsanto. A protože jste se do našeho sporu protiprávně vložil i vy, budu vás žalovat za ovlivňování soudu a zneužití svých pravomocí!“

Sanchéz nakonec dosáhl svého, i když šlo o částečně kompromisní řešení.

Státní návladní pro něho požadoval po dobu vyšetřování domácí vězení kontrolované bezpečnostním náramkem, omezené na budovu místního hotelu, odkud měl povolené pouze cesty do budovy místního soudu za účelem soudního řízení.

JUDr. Sanchéz na to s úsměvem dodal, že toto omezení odpovídá jeho úmyslu zůstat ve zmíněném hotelu a účastnit se soudního jednání, na které se velice těší.

Vyšetřování ale uvázlo na mrtvém bodě.

JUDr. Sanchéz bez vytáčení potvrdil svoji návštěvu firmy Monsanto, včetně předání vyhlášení války, kterou ovšem okamžitě upřesnil jako válku právnickou, neboli válku žalob. K explozi budov se nehlásil. Do budovy

přišel přes vrátnici, kontrolovanou bezpečnostní agenturou, která konala svou povinnost přesně tak, jak měla. V tenké aktovce, kterou nabídl soudu k prohlídce, se nemohly skrývat žádné výbušniny – kterých by bylo podle znaleckého posudku zapotřebí něco přes metrák. Bylo tedy vyloučeno, aby měl na zničení budov přímý podíl. K útokům došlo současně nejen na mnoha místech Spojených států, ale celého světa. K provedení akce takového rozsahu byla potřeba podle expertů obrovská organizace, kterou by bylo obtížné vytvořit a ještě těžší utajit.

Nicméně se té organizaci podařilo na bedlivě střežené objekty přímo ve Spojených státech zaútočit, aniž by si kdo všiml podezřelých osob. S výjimkou JUDr. Sanchéze se totiž poblíž firmy Monsanto nikdo cizí nepohyboval.

Ani výpovědi osob, znenadání záhadně přemístěných z budov do bezpečí krátce před explozemi, nevnesly do případu požadované jasno. Podobaly se natolik jedna druhé, že se dalo předpokládat provedení tímtéž pachatelem. To ale bylo všechno. Všichni vypovídali, že je – pokud předtím seděli – cosi znenadání postavilo na nohy, jenže na místě tak vzdáleném od budov, že je neohrozily ani létající trosky. Stalo se to všem naráz v jediné kritické vteřině před výbuchem. Nikdo si to nedokázal vysvětlit. Bezradní byli i všichni pozvaní experti.

Vyšetřovatelům FBI nakonec nezbylo, než JUDr. Sanchéze po výslechu propustit, aby se mohl v téže budově účastnit soudního řízení, kterého se účastnil se zřejmým potěšením. Požadoval na něm totiž po patentovém úřadu důkaz, že firma Monsanto skutečně dokáže vyvíjet nové taesi.

„Firmě Monsanto se podařilo ukrást z některé výrobny menší množství spór, z nichž se taesi dají pěstovat!“ tvrdil před soudem. „Něco jiného je ukrást duševní vlastnictví patřící jiným a dát si je patentovat a něco jiného je vyvinout něco skutečně vlastními silami. Firma Monsanto nedokáže nic víc než krást spóry, ale nedokáže je ani v nejmenším ovlivnit.“

„To je nactiutrhačné nařčení, které nemůžete nijak dokázat!“ vyskočil z lavice Nathan R. Pestin, v této chvíli hlavní právní zástupce firmy Monsanto.

„Můžeme to dokázat,“ tvrdil JUDr. Sanchéz. „Můžeme soudu předvést důkaz přímo na tomto místě. Je to vlastně jednoduché. Můžeme se shodnout na nějakém jednoduchém úkolu ve vývoji. Taesi ještě ani zdaleka nepokrývá

veškerý možný sortiment hotových jídel. Stačí zadat oběma stranám stejný úkol – vyvinout zcela nové taesi. Strana, která úkol splní, beze všech pochyb prokáže své duševní vlastnictví.“

„Jaký úkol si to představujete?“ zeptal se soudce.

„Vyvinout cokoliv, co ještě není v sortimentu, ctihodnosti,“ řekl Sanchéz. „Můžeme si vymyslet cokoliv, ale nejlépe něco specifického ve Spojených státech. Třeba nějaké typicky americké národní jídlo, Coca-colu, nebo cokoliv vás napadne.“

„Coca-colu vyvíjet jako taesi?“ podivil se soudce. „To by bylo protizákonné!“

„Nevím proč, ctihodnosti,“ odvětil Sanchéz. „Coca-cola má jistě chráněný recept, ale toho se to nedotkne, protože téhož výsledku se dá dosáhnout jinou cestou, například donutit houby produkovat nápoj k nerozeznání podobný Coca-cole.“

„Ale to by bylo padělání značky,“ odmítl to soudce.

„Dobře, řekl jsem: jakékoliv jídlo,“ ustoupil Sanchéz. „Můžeme se shodnout třeba na některém vašem národním jídle, které se patentovat jako Coca-cola nedá – třeba na pečeném krocanu, ten ještě v sortimentu taesi není.“

„Raději bych biftek!“ usmál se soudce.

„Ten už máme v sortimentu delší dobu,“ namítl Sanchéz. „Dal by se z některé výrobny ukrást. Ale pokud vím, pečený krocan se nikde ve světě nepěstuje. Pokud firma Monsanto skutečně vytvoří spóry, ze kterých vznikne při standardním postupu výroby pečený krocan, může tím přesvědčivě prokázat, že taesi skutečně vyvinula. Já ale tvrdím, že to nedokáže, protože je to nad její možnosti.“

„To není tak jednoduché!“ vyskočil Nathan R. Pestin. „Vývoj jakéhokoliv produktu je nesmírně nákladná záležitost a chtěl bych připomenout, že naše vývojové laboratoře se staly nedávno obětí dosud neobjasněného záškodnického atentátu, ze kterého je podezřelá právě firma Velasquéz – nejspíš aby znemožnila právě takový důkaz, jaký zde požaduje.“

„Opatřete si, prosím, lepšího poradce,“ obrátil se na něho JUDr. Sanchéz. „Právě tento výrok svědčí o tom, že o taesi nevíte zhola nic. Vývoj produktu není tak nákladný, jak tady tvrdíte. Pravý odborník na to nepotřebuje ani vybavené laboratoře a k vývoji mu stačí jeden jediný den. Tím jste vlastně

prokázali, že nevíte o podstatě taesi vůbec nic a nemáte žádného odborníka, schopného tento vývoj vést.“

„To je nesmysl!“ namítal Nathan R. Pestin. „Chcete tvrdit, že vy jste schopen něco tak složitého vyvinout bez vybavení, bez laboratoří a navíc za pouhý den? To bych chtěl vidět!“

„Opravdu, takové tvrzení byste musel dokázat!“ přidal se k němu soudce. „Chcete nám pořád ještě tvrdit, že to dokážete?“

„Já jistě ne,“ usmál se Sanchéz. „Jako právníkovi jsou mi otázky biotechnologií stejně vzdálené jako vám. Jen jsem o problému poučenější než všichni přítomní v této síni. Proto mohu tvrdit, co tvrdím. Dohodněme se. Povolám sem naše experty, kteří před vašima očima vytvoří taesi-verzi pečeného krocana, ale pak budu trvat na tom, aby libovolný expert firmy Monsanto dokázal tady na tom místě totéž. Když to dokáže, nezbylo by mi než uznat nároky firmy Monsanto, zaplatit požadované částky, dlužné penále, úroky i soudní náklady. Když to ale Monsanto nedokáže, jakože to tvrdím, zaplatí soudní náklady a soud vydá rozsudek, že patentový úřad vyškrtne veškeré patenty týkající se taesi a Monsanto nesmí nikde ve světě za taesi vybírat žádný licenční ani jiný poplatek, protože jí toto duševní vlastnictví právem nenáleží. Souhlasíte s tímto postupem? Mám za to, že by to jako důkaz mělo stačit.“

Soud tím uvedl do zmatku. Pravda, tak jednoduchý důkaz by měl stačit komukoliv, ale že by to bylo opravdu tak jednoduché? Vždyť firma Monsanto přišla o své laboratoře a její zástupce tvrdí, že bez nich je tento úkol nemožný. Zástupce opačné strany to ale považuje za něco tak jednoduchého? Jaký trik se za tím může skrývat?

Soudce se ale vzpamatoval. Klepnutím kladívkem si vyžádal ticho v sále, ačkoliv by tam byl zřetelný i pád špendlíku.

„Soud se musí poradit,“ prohlásil. „Jen bych chtěl vědět jednu upřesňující otázku. Co by podle vás potřebovali vaši experti k provedení vámi navrhovanému důkazu, kdybychom je před tento soud předvolali?“

„Potřebují, pokud vím, vzorek požadovaného výrobku – nejspíš jednu porci pečeného krocana z nejbližší restaurace, kde se nachází na jídelním lístku. Pokud vím, v hotelu, kde jsem ubytován, pečeného krocana nabízejí. Vše ostatní by si přinesli s sebou.“

„Nač vzorek?“ podivil se soudce.

„Potřebují znát strukturu výrobku,“ upřesňoval Sanchéz. „U jednoduchých výrobků, jako by byla Coca-cola nebo benzín, se jedná jen o chemické složení. U složitějších struktur, jako je zmíněný krocan, je třeba znát víc. Například DNA výchozího produktu.“

„Nač DNA?“ zarazil se soudce.

„Protože taesi není pouhá napodobenina, ctihodnosti,“ odpověděl Sanchéz. „Kopíruje strukturu vzorku, kterému se má blížit, až do takových detailů jako je DNA. Zástupce firmy Monsanto má pravdu v jednom: pro jeho experty je to bez laboratoří neřešitelný problém. Já dodám, že je to pro ně neřešitelný problém i s veškerými laboratořemi. Vytvořit DNA podle vzorku je pro biotechnologie, které Monsanto ovládá, naprosto nedosažitelné.“

„Nepodceňujete úroveň vědců vašeho protivníka?“ usmál se trochu soudce.

„Nepodceňuji, ctihodnosti,“ zavrtěl hlavou Sanchéz.

„Nicméně – o firmě Monsanto je známo, že používá špičkové technologie!“

„Žádná pozemská technologie na taesi prostě nemá. Řeknu vám jen něco, ctihodnosti – už to přestává být tajemství. Taesi je mimozemská biotechnologie. Proto jsem si zcela jistý, že firma Monsanto – a žádná jiná firma na pozemské vědecké úrovni – není schopná něco takového vytvořit. Tím více vyniká gigantický podvod, kterého se firma Monsanto na celém světě dopustila a nekompetentnost amerického patentového úřadu, který jí na tu technologii přiznal patenty, ačkoliv je zaručeně neovládá.“

Soudce chvíli vstřebával fakta, která se dozvěděl. Pak ale klepl kladívkem se slovy, že se soud musí poradit a vyhlašuje proto půlhodinovou přestávku.

„Snažte se ale nezdržovat proces víc než je nutné,“ požádal ho Sanchéz. „Asi byste měl vědět o vyšetřování katastrofy, která nedávno postihla Monsanto. Byl jsem označen za jednoho z podezřelých a předpokládám, že ještě budu vyslýchán. Kromě toho musíte opatřit požadovaný vzorek. Kdyby to bylo možné, mohli byste někoho poslat opatřit vzorek jídla, nutný k důkazu? Připomínám, že jsem pečeného krocana viděl přinejmenším na jídelním lístku v hotelu.“

„Nemějte obavy, my to zvládneme!“ dostalo se mu ujištění.

„Doufám,“ přikývl lhostejně.

*****

Během přestávky se na JUDr. Sanchéze obrátil jeho protivník Nathan R. Pestin.

„Pane kolego! Na slovíčko!“

„Prosím!“ obrátil se k němu Sanchéz.

„Kde ale máte vaše experty? Informovali mě, že jste přiletěl bez doprovodu zcela sám. Na letišti je o tom záznam.“

„To není vaše starost, pane kolego!“ odvětil suše Sanchéz. „Je opravdu zajímavé, že to víte, když by to měla být věc moje, letištních kontrol a nanejvýš policie. Myslím, že šerif bude mít co vysvětlovat, jak se tyto čistě soukromé údaje dostaly až k vám.“

„Ale no tak, pane kolego…“ snažil se pan Nathan vypadat bodře. „Doufám, že vážně nechcete jenom zdržovat soud! Kam a komu má soudce poslat předvolání k soudu?“

„To je v této chvíli jen má starost,“ odvětil pan Sanchéz. „Vy se starejte, kde seženete peníze na zaplacení soudních výloh.“

„Jenže já ten soud vyhraji!“ odvětil pan Nathan sebejistě. „Řekl jste, že postačí, když to náš expert dokáže až po vás! Víte, něco o těch taesi vím. Například ty spóry – obvykle se je sice daří vyčistit horkou vodou, ale tu tady těžko seženete a pak postačí, abychom kulturu založili úplně stejně jako vy a vypěstujeme totéž co vy!“

„Krutě podceňujete naše experty, pane kolego,“ usmál se Sanchéz. „Velice bych se divil, kdyby s takovým podrazem nepočítali! Dokonce si myslím, že s ním po zkušenostech s vámi počítají naprosto zákonitě.“

„Ještě je tady nemáte!“ řekl pan Nathan. „A co byste dělal, kdybychom těsně před tím důkazem požadovali změnu? Něco jiného namísto krocana! Toho můžete mít připraveného předem, ale co když budeme požadovat něco, co opravdu nečekáte?“

„Požadujte!“ pokrčil rameny Sanchéz. „Krocana jsem uvedl jen jako příklad. Můžete požadovat cokoliv, pokud seženete vzorek – to je samozřejmě nutnost, nemůžete chtít, aby náš expert stvořil něco, co v životě neviděl.“

„Ať je to cokoliv?“

„Ať je to cokoliv, co je určeno k jídlu,“ souhlasil pan Sanchéz.

„Ale my toho krocana opravdu nebudeme chtít!“ opakoval pan Nathan.

„A víte, že mi je to jedno?“ usmál se Sanchéz. „Sežeňte vzorek a bude to!“

„No dobře – souhlasil jste s tím!“ odvětil pan Nathan.

„Já našim expertům věřím,“ opakoval Sanchéz.

„Uvidíme!“ řekl jeho protivník s vítězstvím v hlase.

A s tím odešel.

*****

Soud zasedl podle ohlášení, ale soudce oznámil, že zástupce firmy Monsanto odmítl ke zkoušce pečeného krocana a požaduje něco, co si Velasquézovi nemohli přichystat předem.

JUDr. Sanchéz s tím souhlasil, ale opakoval, že v tom případě bude výběr materiálu na firmě Monsanto, ale expert od Velasquézů musí mít naopak právo odmítnout vzorek, pokud se již nachází v katalogu taesi kdekoliv ve světě.

„Jakékoliv existující taesi je nezbytné vyloučit, neboť by si je mohla předem připravit naopak firma Monsanto,“ zdůvodnil tuto námitku. „Podotýkám, že katalogy taesi obsahují i značně neobvyklé položky, jako je velrybí maso v Japonsku a klokaní maso v Austrálii.“

„V tom případě ale žádám odročení soudu na zítřek dopoledne,“ vystoupil pan Nathan R. Pestin. „Tato lhůta je nutná k opatření skutečně nestandardního vzorku.“

„Nemám námitek,“ přikývl Sanchéz.

Soudce tedy přerušil jednání do zítřejšího poledne a diváci se začali rozcházet.

„Získal jste den, pane kolego,“ usmál se pan Sanchéz na svého protivníka. „Doufám, že je to váš poslední zisk v této cause.“

„To se teprve uvidí!“ odvětil už zase sebevědomě pan Pestin.

„Uvidíme!“ přidal se spokojeně Sanchéz.

*****

Druhého dne krátce před polednem soudce znovu zahájil řízení a obrátil se nejprve na zástupce firmy Monsanto pana Nathana R. Pestina, zda opatřil žádaný vzorek.

„Prosím – zde je!“ pochlubil se pan Pestin velikou krabicí, z níž vytáhl talíř s lákavě vyhlížející velikou porcí masa v podobě přírodního řízku,

obloženého tropickými sladkými bramborami a zeleninou. Donesl vše na stůl a položil před předsedu soudu.

„Kde máte vaše experty, pane kolego?“ obrátil se pak na Sanchéze, který se k soudu ke všeobecnému podivu dostavil – sám.

„Dočkáte se,“ ujistil ho Sanchéz s úsměvem.

„Jen bych se chtěl o něčem ujistit,“ obrátil se pak na soudce. „Pozval jsem si k tomuto soudu jednoho našeho experta i jeho bodyguarda a žádám soud o svolení, aby se do této síně mohli dostavit oba společně. Je to nutné, neboť od atentátu na našeho experta naše předpisy trvají na doprovodu. Podotýkám, že nikdo z nich nebude ozbrojen.“

„To je samozřejmě nezbytná podmínka,“ přikývl soudce. „K soudu se nikdo ozbrojený nesmí dostavit, to zase říkají naše předpisy.“

„Já jen – aby bylo jasné,“ pokračoval pan Sanchéz. „Tak jako jsou taesi mimozemskou biotechnologií, tak také používáme i jiných mimozemských prostředků. Jedním z nich je naše doprava. Dovolte mi tedy pozvat sem naše experty.“

„Máte dovolení,“ opakoval netrpělivě soudce. „Proč je sem ještě nevoláte?“

„I k volání používáme mimozemské technologie,“ usmál se trochu pan Sanchéz.

Vstal, vyňal z aktovky desku z tvrdého papíru s nalepenou fotografií a přistoupil ke stolku pro svědky, kde desku položil na podlahu.

„Prosím – náš expert František a jeho bodyguard Rostislav!“ ukázal na prázdné místo.

V té chvíli si polovina přihlížejících začala mnout oči a druhá polovina jen vytřeštěně a nechápavě sledovala, co se děje.

Na místě svědků se objevili dva chlapci – starší a mladší. Oba byli oblečení do černých kožených oděvů a starší navíc držel batoh, který si ale ihned odložil na zem.

Mladší se rychle otočil zády k soudcům a začal ostražitě sledovat obecenstvo v soudní síni, zatímco starší – už bez batohu – přistoupil ke stolu soudců.

„Prosím o váš vzorek!“ požádal zkoprnělého předsedu soudu.

„Moment!“ vzpamatoval se Nathan R. Pestin. „Tohle mají být svědkové? Vždyť jsou neplnoletí! Nemohou vůbec svědčit!“

„To nejsou svědkové!“ opravil ho Sanchéz. „Nejsou zde kvůli svědectví, takže nemusí ani prokazovat totožnost, ani přísahat. Jeden z nich je expert a jeho úkolem je pouze vytvořit podle vašeho vzorku taesi – nic víc!“

„Prosím – nerušte!“ napomenul je soudce a dodal svým slovům váhu kladívkem.

Franta převzal od soudce talíř s lákavě vyhlížející porcí a za úplného ticha si ji odnesl ke stolku svědků. Tam se posadil, vytáhl obyčejnou vidličku a nabral si malý kousek masa.

Ochutnal – a obrátil se k soudci.

„Čekal jsem ledacos,“ řekl pomalu, „ale tohle by mě v civilizované zemi jako je tato opravdu nenapadlo.“

„Co je?“ zeptal se ho udiveně Sanchéz.

„Řekněme, že to udělám,“ pokračoval Franta. „Ale současně podávám trestní oznámení na toho, kdo toto jídlo připravoval.“

„Trestní oznámení?“ podivil se soudce. „Proč?“

„Protože i když to jídlo připravím, těžko najdete někoho, kdo je bude jíst!“ řekl Franta.

„Proč ne? Vypadá docela lákavě!“ opáčil soudce.

„Sněžte tu porci, pane soudce – a můžete se titulovat ***lidožrout***!“ řekl Franta. „Jedná se o lidské maso. Proto trestní oznámení – buď pochází z mrtvoly, pak je to hanobení mrtvých, nebo ze živého člověka a pak jde zcela jasně o vraždu.“

Pak se trochu zamyslel a doplnil to.

„Upřesňuji – podle stavu a množství krve ten vzorek nepochází z mrtvoly. A když, pak byla mrtvá velice krátce. Tento kus masa odřízli buď zaživa, nebo těsně po smrti – přesněji po vraždě – z hýždí mladíka tmavší pleti něco kolem pětadvaceti let starého. Škrtněte si tedy hanobení mrtvých – vražda zůstává.“

„Dobré nebe!“ vyhrkl soudce. „Odkud že ten vzorek pochází?“

„To není možné!“ bránil se Nathan R. Pestin. „Pravda, zadal jsem našim expertům na Havaji, aby sehnali něco opravdu neobvyklého, ale ani ve snu by mě nenapadlo…“

„Nenapadlo by vás, že to poznám?“ zavrtěl hlavou Franta.

Otevřel batoh a vytáhl menší vaničku a větší konvici s hermetickým víkem. Konvici otevřel a nechutně vyhlížející zelenohnědý obsah vlil do

plastikové vaničky. Pak na to plivl.

„Moment!“ zarazil pozvolna narůstající šum v sále. „Když je to potřeba, dokáži růst urychlit. Nemusíme čekat na výsledek až do rána.“

Na vaničce vyrašilo několik červených hub a rychle se měnily ve stejné maso, jako bylo na talíři. František vytáhl z batohu i talíře a rozložil na ně lákavě vyhlížející kousky řízků.

„Bataty a zeleninu dělat nebudu, ta je v našem katalogu,“ oznámil. „Ale tady máte váš vzorek. Patří k tomu ještě omáčka, ale jestli mohu o něco požádat, nenuťte mě, abych udělal všechno. Chce se mi z vás zvracet. A to už jsem dělal červy a hmyz! Opravdu to chce někdo z přítomných porovnat chuťově? Ujišťuji vás, nepoznáte, co je originál a co taesi, ale kdo to ochutná, tomu přiznám lepší žaludek, než mám já.“

Do ochutnávání se nehrnul nikdo. Všechny obličeje vyjadřovaly téměř shodný odpor. Několik diváků zezelenalo a zdálo se, že stěží přemáhají zvracení.

„Páni soudci!“ obrátil se pak František ke zkoprnělému soudu. „Chce to někdo porovnat?“

Stačilo ale rozhlédnout se po soudcích i divácích…

„Moje úloha je u konce,“ pokračoval tedy František, když nikdo nereagoval. „Podotýkám, že tyto taesi jsou maličko nestandardní. Nevytvářejí totiž spóry. Inspiroval jsem se známými praktikami firmy Monsanto, ačkoliv jen v tom, že se ten produkt nedá rozmnožovat. Mohu tedy nabídnout expertům protistrany vlastní nádobíčko – není ani třeba je vyplachovat, není kontaminované spórami a co tam vyroste, záleží jen na vás. Máte volno – pánové!“

Odložil batoh a opět se obrátil k soudu.

„Prosím vážený soud o jednu jedinou odpověď: splnil jsem svůj úkol? Pokud se vám zdá, že ano, dovolte nám tuto zemi ***kanibalů*** opustit!“

„Můžete jít!“ vykoktal raději soudce.

Franta i Rosťa v té chvíli zmizeli.

*****

Stmívání

Přehnaný výběr opravdu neobvyklého jídla firmě Monsanto rozhodně nepomohl.

Zhnusený soud krátce poté, co Nathan R. Pestin přiznal, že jejich expert skutečně není schopen podle vlastního vzorku taesi vytvořit, vynesl rozsudek.

Současné soudní řízení je nutno chápat jako precedent a firma Monsanto se odsuzuje k zaplacení soudních nákladů ve všech soudních sporech po celém světě ve věci taesi.

US patentový úřad se odsuzuje k pokutě za neoprávněné zapsání patentu a ke zrušení zápisu všech patentů ohledně taesi. Protože si ale skutečný vlastník odmítl podat patentovou přihlášku, zůstává možnost získání patentu otevřená. Patentový úřad jej však smí udělit jen v případě, když žadatel o patent prokáže, že dokáže taesi vyvíjet, nikoliv pouze pěstovat.

„Vám to postačí?“ obrátil se ještě soudce na JUDr. Sanchéze.

„Postačí, ctihodnosti,“ přikývl Sanchéz. „V mnoha zemích světa se nedá patentovat nic živého, tam takový patent nepřipadá v úvahu. A pokud bude bráno jako precedent, že patent smí být udělen pouze tomu, kdo prokáže schopnost byť jen na vzorku patent realizovat, je to postačující podmínka, aby nemohl taesi zneužit.“

„Vy se nebojíte průmyslové špionáže?“ zněla další otázka.

„Ne, ctihodnosti,“ odvětil Sanchéz. „Mimozemské biotechnologie nepotřebují ochranu pozemskými patenty. Ve věci taesi nestačí ukrást výrobní postupy, ani získat spóry. Jistě jste si všimli, jak pracoval náš expert. Žádné přístroje, žádná laboratoř. Má od mimozemšťanů laboratoř přímo v sobě. A je to jediná pravá biotechnologie – nedá se ukradnout, vynést, ani okopírovat. Buď máte mimozemskou úpravu a můžete dělat hotové zázraky, nebo ji nemáte a žádná pozemská technologie vám nepomůže.“

„A co kdyby vašeho experta někdo podplatil a přetáhl na svou stranu?“

„Kterého?“ usmál se Sanchéz. „Na celém světě jsou jen dva. Mimozemšťané by mohli v případě potřeby upravit další, ale podplatit je? Opravdu jste si nevšimli, že kdyby jim šlo jen o peníze a chtěli by na taesi vydělávat, byli by dnes nejbohatšími lidmi planety? Jenže oni mají jiné cíle

a peníze pro ně jsou jen méně důležitým prostředkem, ale ne cílem.“

„Mluvíte tady o mimozemšťanech – ale kde jsou? Kdo je viděl? Kde se skrývají?“

„Mimozemšťané se nikde neskrývají,“ usmál se trochu nejistě Sanchéz. „Oni vůbec na Zemi nejsou. Vím o nich jen málo a sám jsem je nikdy neviděl, to může jen ten, koho si oni sami pozvou do jejich světa. A k výčtu těch, kdo tam byli, postačí prsty na rukou. A jen dva získali kromě úprav i mimozemskou univerzitu. Bez ní se dá využít jen minimum.“

„Univerzitu?“ podivil se soudce. „Ti dva, co se tu objevili, mi připadali jako nezletilí! Odhadem neměli víc než patnáct a dvanáct let!“

„Oba mají jen dvanáct let, ctihodnosti,“ řekl Sanchéz.

„Jeden ale vypadal starší!“ trval na svém soudce.

„Ten, co vypadal starší, studoval u mimozemšťanů,“ řekl Sanchéz. „Byl tam pár dní, ale zestárl o několik let. U nich běží jinak čas, tak mi to aspoň vysvětlovali… podrobnosti po mně ale nechtějte, na normálního doktora práv je to příliš složité.“

„Nedala by se cesta tam chápat jako špionáž ve prospěch mimozemšťanů!“ napadlo novináře, který si všechno nahrával na malou kameru.

„Nedala,“ řekl Sanchéz. „Jen si to uvědomte! Nač by byly mimozemšťanům špionážní zprávy od nás? Za pár našich dní jim uplynou celé roky. Než pár zpráv získají, vystřídají se u nich celé generace. Proto nemají o náš svět zájem, ani k nám netouží cestovat. Naše světy se prostě časově míjejí a jediný, kdo z toho může něco mít, jsme my. Oni od nás nic nezískají – asi jako kdyby nám neandertálci nabízeli znalosti opracovávání pazourků. Oni nám naopak pomoci mohou a uvolili se k tomu, ale sami výsledek nespatří, dozví se o něm jen jejich pra-pra-potomci.“

„Ale co kdyby nás chtěli… třeba vojensky obsadit?“ trval na svém novinář.

„A co by s námi dělali?“ usmál se trochu smutně Sanchéz. „Nač by jim byl svět, který se s jejich časově míjí? Pro nás je časový rozdíl výhodnější, studium tam trvá pár dní našeho času – ale biologicky tam zestárnete o celé roky a pozemský život si tím citelně zkrátíte. Ba ne – časově se míjející světy nemohou rovnocenně ani spolupracovat. Kolonizace i okupace se dají úplně vyloučit, k ničemu by jim nebyla.“

„Dobře, ale skupina lidí, která pro sebe získá mimozemské znalosti, by mohla na Zemi získat obrovskou převahu!“ domýšlel novinář.

„Už tu převahu získala,“ odpověděl vážně Sanchéz. „Aniž by si toho někdo povšiml, patří jim většina světa – až na pár nepodstatných výjimek.“

„Považujete snad Spojené státy Americké za nepodstatnou výjimku?“

„Považuji – a mám pro to důvody,“ řekl Sanchéz. „Tento soud představoval jen menší konflikt a dal se vyřešit zdravým rozumem. Kdyby šlo o víc a nešlo to řešit smírem, nepřál bych vám vidět řešení silou! Zatím se jim zkusila postavit Evropská unie. Couvla tak rychle, jak to ani sama nečekala.“

„V našich médiích se nedávno žertovalo o zbraních Diových…“

„Je smutné, že jste to pochopili jen jako žert,“ řekl vážně Sanchéz. „Když v Bruselu, který zná tornáda jen z reportáží, demolovalo obrovské řízené tornádo budovu Rady Evropy, všechny uvnitř přešly žerty. Nechci ani odhadovat, jak byste dopadli vy. Slyšel jsem, že jste na tornáda zvyklí, takže by na vás neměla účinek. Pak bych očekával katastrofu podstatně většího rozsahu.“

„Nemáte náhodou nějaké povědomí o katastrofách, které postihly firmu Monsanto?“ hádal jiný novinář.

„Nemám,“ odvětil Sanchéz. „Pochopte, jsem pouze právní zástupce Velasquézů. Ale sázet bych na to nechtěl. Zatím jsem slyšel, že se zdejší katastrofy obešly bez sebemenšího zranění lidí v těch zřícených budovách. Podivné, co? Přidám jeden postřeh. V Evropě řádila nezvyklá tornáda, také bez obětí na životech. Bylo tam pár zraněných, ale nic vážného. Na tak rozsáhlou katastrofu až nepřirozeně málo.“

„Myslíte si, že by v tom mohli mít i tady prsty ti… vaši experti na taesi?“

„Pochopte – jsem právník,“ odvětil Sanchéz. „Soudit bez důkazů a jen na základě fám, to po mně nechtějte. Musel bych hádat – a to nechci. Spíš by mě zajímalo, proč si Monsanto vybrala jako vzorek jídla lidské maso? Museli přece vědět, že naši experti zvládnou cokoliv. Zdá se mi, že to mělo nějaký význam. Ale jaký? Možná počítali s tím, že náš expert nepozná materiál vzorku, aby toho využili v budoucnu… nevím, co si mám o tom myslet.“

„Máte být také vyslýchán v souvislosti s katastrofou Monsanta,“ připomněl novinář.

„Ale jistě!“ přikývl právník. „Jenže při výslechu jde vždycky o fakta. Kde jsem byl, co jsem tam dělal. Na to poctivě odpovídám – pravda mi nemůže uškodit, proč bych lhal?“

„Ale co kdybyste měl s tím společného víc než přiznáváte?“

„Víc, než jsem si sám vědom?“ usmál se trpce Sanchéz. „Jistě, možné to je. Zastupuji Velasquéze proti firmě Monsanto, která mé klienty napadla podvodnou žalobou. Seznámili mě tedy s aspekty případu – včetně některých podrobností o expertech, kteří Velasquézovým od počátku věnovali pozornost i své znalosti. Seznámili mě s nimi – znám je osobně, ale jen povrchně. Svěřili mi některá tajemství – například přivolávací desky, které jste si asi všimli, umožnila jim přímý přístup do zdejší soudní síně. Ale to je všechno, co o nich vím.“

„I tak znáte dost podrobností. Zejména těch, co by mohly zajímat vyšetřovatele.“

„A velice ochotně vám je sděluji,“ usmál se Sanchéz. „Ano, mám tady několik úkolů a zastupování Velasquézů u zdejšího soudu byl jeden z nich. Úspěch u zdejšího soudu měl pro mě velký význam – zbavil mě několika dalších úkolů.“

„Vyhlásil byste válku nejen firmě Monsanto, ale samotným Spojeným státům?“ zkusil ze žertu navrhnout další z novinářů.

„Zůstalo to jako jeden z mých úkolů,“ přikývl vážně JUDr. Sanchéz. „Ale ještě záleží na tom, jak dopadnu s ostatními. Právních úkolů, na které stačím, mám více.“

„A nebojíte se, že by Spojené státy pak mohly vymazat celou Brazílii z mapy světa?“

„Ano, bojím se toho, to nebezpečí je reálné,“ přikývl Sanchéz. „Spojené státy k tomu mají prostředky a nerozpakují se sílu použít. Bohužel už není tak známé, že druhá strana má zase prostředky k vymazání Spojených států z mapy světa. A připomenu – není to Brazílie.“

„Myslíte snad ty dva mimozemské experty?“

„Mimozemšťané jim dali schopnost vyvolat a řídit tornáda. Nevím, zdali si to dokážete vůbec představit. Ale i taková neočekávaná sopka na místě New Yorku by byla horší než jeden krátký záblesk nad Hirošimou.“

„A co kdyby Spojené státy objevily sídlo těch vašich expertů? Fáma říká, že žijí někde v Evropě…“

„Co by tím Spojené státy získaly? Důležitou špionážní informaci? Návod, kam poslat preventivně pár nukleárních hlavic? Neuvědomujete si, že přemisťovat se kamkoliv na světě patří mezi jejich základní schopnosti? Jen když se potřebují dostat na přesně určené místo, například do soudní budovy, potřebují tam umístit znaménko, ale pak projdou skrz betonové zdi, ploty z ostnatého drátu, bezpečnostní rámy, letištní skenery i bodyguardy. Proč myslíte, že tu byli dva? Jeden byl zaujatý prací hodnou Stvořitele, druhý čímsi jako šestým smyslem vnímal úmysly lidí v síni. Kdyby tady někoho na okamžik napadlo škodit jim, zmizeli by v tisícině vteřiny. Kam? Do Evropy? Možná. Nebo do Afriky, Asie – kamkoliv na světě? Jen krátce se zmínili, že jejich úkryty naše civilizace nikdy nenajde. Já o tom nepochybuji. Dva rozsáhlé úkryty mají i na území Spojených států. Kde? Nevím. To vědí jen oni.“

„Přece nemohou být úplně izolovaní od ostatních lidí! Mohou zmizet jen oni, ale už ne jejich známí, příbuzní a přátelé. Co kdyby teď někdo přepadl Velasquézovy v Brazílii?“

„Rád bych vás upozornil na něco, co si dosud jen málo lidí uvědomuje,“ řekl Sanchéz poněkud zlověstnějším hlasem. „Tornáda způsobila v Evropě milionové škody, ale nikdo při nich nezahynul. Vládnou silám, jaké si nedokážete představit, ale nechtějí ubližovat lidem. Ale je to čistě věc jejich zábran. Odstraňte jejich zábrany – a Bůh ochraňuj Ameriku před peklem, ve které ji promění!“

„To myslíte vážně?“

„Konec světa se blíží, pánové,“ řekl Sanchéz.

Jeho úsměv to ale trochu vyvracel.

*****

JUDr. Sanchéz musel svůj další úkol odložit. V hotelu na něho čekali detektivové FBI, zatkli ho a odvezli – do téže soudní budovy, odkud před chvilkou vyšel.

„Ty cesty jste si mohli ušetřit, pánové!“ podotkl, když ho posadili před vyšetřovatele.

Ten byl ale mnohem zamračenější a nepřístupnější než dosud.

„Máme nové informace,“ řekl. „Vaše dosavadní výpovědi můžeme považovat za křivé svědectví – se všemi důsledky pro vás. Jak je to doopravdy se schopnostmi mimozemšťanů co se týče mžikového

přemisťování?“

„Na to jste se mě ale neptali,“ podotkl JUDr. Sanchéz.

„Byl jste vyzván nic nezatajovat!“ obořil se na něho vyšetřovatel.

„Vždyť odpovídám na všechno pravdu a nic než pravdu!“ odvětil klidně Sanchéz.

V té chvíli dostal pěstí do obličeje, až spadl ze židle.

„Vy budete mluvit víc než pravdu!“ zařval na něho vyšetřovatel. „Jak je to s tím vaším přemísťováním?“

„S mým? Nijak,“ odvětil Sanchéz. Pomalu vstal z podlahy, zdánlivě pokorně se opět posadil na židli a utíral si krev ze rtu. „Já tyhle schopnosti nemám.“

„Tak tedy vašich kompliců!“ upřesnil hrozivě policista. „Mimozemských špionů!“

„Nikdo z mých známých není mimozemský špion!“ odvětil Sanchéz.

„To posoudíme my!“ odsekl vyšetřovatel. „Víte dobře, koho myslíme! Těch vašich expertů na taesi!“

„Aha! Ano, ti se přemisťují!“ pokrčil rameny. „Prostě si jen pomyslí – a přemístí se. Vzdálenost pro ně nehraje roli, během tisíciny vteřiny mohou být odsud třeba v Austrálii.“

„Umožnil jste jim přemístění přímo do soudní síně! Vaši komplicové obešli proti všem předpisům bezpečnostní rámy a mohli tak do soudní síně pronést zbraně!“

„Mohli – ale nepronesli,“ řekl klidně Sanchéz. „Nemají ve zvyku chodit ozbrojení. Dá se říci, že vůbec žádné zbraně nemají.“

„Umožnil jste jim ale přemístit se i do objektů firmy Monsanto!“ vyštěkl vyšetřovatel. „Pak tam nanosili výbušninu a odpálili ji! To je ale spoluvina!“

„Byl jsem v jednom jediném objektu firmy Monsanto,“ odvětil Sanchéz. „V jejich hlavní budově tady v St.Louis. Tím ale nevysvětlíte exploze v ostatních objektech. Že zdejší budova vyletěla do povětří společně s ostatními, má podle mě větší spojitost s tím, že patřila firmě Monsanto, než s mou návštěvou. Ačkoliv – cosi tu být může. Pevně věřím, že by se nic nestalo, kdybych zavolal Velasquézovým, že právní oddělení firmy Monsanto ustoupilo od žaloby proti nim.“

„Byl jste je vydírat a vyhlásil jste jim válku! To nepopřete!“

„Nic nepopírám!“ odvětil hrdě Sanchéz. „Kdyby ustoupili po dobrém,

neprohráli by spor u zdejšího soudu a tím pádem všechny ostatní soudy ve světě. Takže jsme tu válku na celé čáře vyhráli a firma Monsanto prohrála. Byl jsem je oficiálně varovat a pokusil jsem se o smír – tomu se ale rozhodně nedalo říkat vydírání.“

„Předat někomu vyhlášení války krátce před ničivým útokem – to je vydírání!“

„Ale pánové! Tak se to přece v dnešní době nedělá! Vy to musíte znát nejlépe – právě vaše země čím dál tím častěji bombarduje bez vyhlašování války!“

„Takže přiznáváte účast na útoku proti Spojeným státům?“

„Nevím o žádném útoku proti Spojeným státům!“ řekl Sanchéz. „Ten teprve nastane, až Spojené státy podniknou vojenský útok mimo vlastní území. To ale nebude pár zřícených budov, ke všemu prázdných!“

„Mluvil jste o použití nějakých super zbraní! Kde je máte?“

„Já?“ usmál se Sanchéz rozbitými rty. „Já mám holé ruce a v aktovce lejstra! Pro lidi jako jsem já je lépe nic nevědět. Vím, že se dá vyvolat tornádo, ale nevím jak.“

„Ještě rád si vzpomenete!“ tvrdil vyšetřovatel mrazivě. „Co máte v té aktovce kromě lejster? Nemáte tam náhodou přivolávací desky, které umožňují vašim komplicům vstoupit přímo do budov?“

„Mám,“ přikývl Sanchéz. „Předpokládám, že ještě mohou být užitečné.“

„Pro vás už ne!“ prohlásil vyšetřovatel a položil na stůl Sanchézovu aktovku. Otevřel ji a obsah prudce vysypal na stůl.

„Tohle jsou ty vaše přivolávací desky?“ zdvihl z hromady lejster jednu fotografii na tvrdém papíře.

„Nijak jsem se s nimi přece netajil,“ přikývl pan Sanchéz.

„Jak se s tím zachází? Prý to stačí položit na podlahu!“

„Přesně tak,“ přikývl bezelstně Sanchéz.

„Dobrá, my tady vašim expertům nastražíme parádní past. Hoši, připravte se!“

Tři policisté vytáhli pistole a rozmístili se, aby měli desku před sebou. Vyšetřovatel ji položil u stěny na podlahu a rychle poodstoupil.

Deska náhle s podlahy zmizela.

„Co se to tu vlastně děje?“ obrátil se vyšetřovatel na Sanchéze.

Právník ale na židli neseděl. Během okamžiku nepozornosti policistům

zmizel, stejně jako jeho přivolávací deska.

„Viděli jste to?“ obrátil se vyšetřovatel na policisty.

A zůstal jako přimražený. Byl v místnosti sám. Tři policisté záhadně zmizeli.

Ale než se vzpamatoval, pocítil trhnutí a ocitl se náhle ve tmě. Opatrně udělal krok, ale narazil holení do čehosi tvrdého. Zastavil se a chvíli poslepu hmatal kolem, než ho napadlo shýbnout se. Teprve pak před sebou nahmatal pohovku – nebo to tak aspoň vypadalo. Podél ní se dostal až ke stěně a podél ní postupoval v černé tmě dál. Až náhle na stěně nahmatal nevelkou krabici s překlopným víkem – vypínač.

Světlo na stropě ozářilo nevelkou místnost. Byly tu čtyři pohovky, stůl a čtyři židle. Na stole ležela nevelká knížečka, která se mu bezmyšlenkovitě ocitla v ruce.

Ale už titul knihy napovídal, že se nejedná o beletrii.

Organizační řád zajateckého tábora *Devil Creek*

Přečtěte pozorně – neznalost neomlouvá!

Otevřel tenkou knížečku na první straně a četl.

Pokud jste se ocitl v tomto zajateckém táboře, trestuhodně jste někde překročil buď hranice zákonů, nebo obyčejné lidské slušnosti. Na zpytování svědomí budete mít času dost, ale hned zpočátku si přiznejte, kde se to asi stalo.

Když už tu jste, seznamte se se svými právy. Zhruba odpovídají Ženevským konvencím o zacházení se zajatci – pokud je znáte, můžete přeskočit na stránku 15…

„Sakra, co je tohle za pitomost?“ vykřikl vyšetřovatel.

Nikdo mu ale neodpověděl.

Místnost měla na jedné užší straně okno, kde ale byla jen černá tma. Na opačné straně byly dveře. Vyšetřovatel je prudce otevřel.

Stály tu desítky obytných buněk, stejných jako ta, ve které se ocitl on. Jen matně na ně svítilo nepříliš jasné světlo, umístěné kdesi vysoko. Když si jeho oči trochu přivykly šeru, pochopil, že všechny tyto obytné buňky jsou vyrovnány ve dvou řadách ve veliké jeskyni, plné nádherné krápníkové výzdoby, díky nedostatečnému osvětlení ale jen málo zřetelné.

Bylo tu ticho, rušené jen kapkami vody, padajícími z výšky. Jeskyně byla vlhká, jako kdyby tu pršelo neustále. Což byla nejspíš pravda – jak už to v

krasových útvarech bývá.

Vyšetřovatel se vrhl k protějším dveřím. Otevřel je, ale byla tam tma. Naštěstí už věděl o vypínači hned vedle dveří, ale světlo, které se rozsvítilo, mu mnoho nepomohlo.

Obytná buňka byla prázdná.

„Haló! Je tu někdo?“ vykřikl do šera mezi řadou dveří.

Odpověděla mu jen jeskynní ozvěna. Pochopil, co se stalo a po zádech jako kdyby mu náhle přejel mráz.

V obrovském podzemním komplexu byl – sám…

*****

Cestu JUDr. Sanchéze po Spojených státech lemovaly záhady.

Ve městě St.Louis nejprve vyhrál soud o patentová práva k taesi. To ještě nebylo tak záhadné – až na nenadálé objevení a stejně nenadálé mizení přivolaných expertů, kteří soud za dramatických okolností přesvědčili, že Monsanto není pravým vlastníkem patentů.

Druhou událostí v St.Louis bylo obvinění JUDr. Sanchéze ze spoluúčasti na sabotáži proti firmě Monsanto. Během vyšetřování ale záhadně zmizeli dva vyšetřovatelé a osm policistů. Další vyšetřovatel stíhání Sanchéze po důkladném seznámení s případem zastavil.

Došlo mu, že Sanchézovo obvinění je nedokazatelné? Nebo mu spíš došlo, že zmizení jeho předchůdců nebylo náhodné? Ať tak či tak, stíhání vyšumělo do ztracena.

Osvobozený JUDr. Sanchéz pak odcestoval do Washingtonu, aby u Nejvyššího soudu podal stížnost proti zákonu o zákazu ***geneticky neschválených*** potravin. Navrhoval změnu textu – zákaz ***prokazatelně škodlivých*** potravin a obrácení procedury zákazu, aby bylo před vydáním zákazu nutné prokázat škodlivost zakazované potraviny. Zato by se zákaz rozšířil i na geneticky neutrální potraviny, pokud by obsahovaly škodliviny nebo jedovaté příměsi.

Nejvyšší soud musel zvážit konflikty mezi Ústavou a všemi jejími dodatky, zákonem, ale i oprávněnými zájmy lobbistů. Jednání trvalo déle než měsíc a bylo dvakrát na několik dní přerušeno, když dva soudci během schůzek s lobbisty záhadně zmizeli – nepodařilo se vyšetřit, zda šlo o běžný tvrdší konkurenční boj mezi lobbisty, při němž by zmizení soudců představovalo ***vedlejší oběti,*** nebo o nebezpečnější útok na nezávislost

soudců, kdy by byli naopak ***vedlejšími oběťmi*** lobbisté. Vyšetřit se ale nic nepodařilo a Nejvyšší soud po delším jednání zákon zrušil a vrátil Kongresu k předělání.

Sanchéz se mohl vrátit do rodné Brazílie jako vítěz. Na tiskové konferenci, uspořádané na závěr soudního jednání, než na letišti nastoupil do letadla odlétajícího do Brazílie, nabídl ještě místním podnikatelům pomoc při zavádění taesi.

Jen na jednu otázku nebyl schopen dát kladnou odpověď.

„Slyšela jsem, že taesi nejsou košer," zeptala se Sanchéze televizní reportérka Sarah Wildová. „Ve Spojených státech se to týká nezanedbatelného počtu zákazníků. Co s tím budete dělat?"

„Nic," odvětil Sanchéz s úsměvem. „Co bychom s tím mohli dělat? Upřímně řečeno, já těm požadavkům nerozumím. Této komunitě jsme ustoupili označováním taesi za porušující jejich náboženskou čistotu – o tom jsme se dohodli s jejich náboženskými autoritami. Je jen na nich, zda varování respektují nebo ne – to je jejich problém. Když vyžadují náboženskou čistotu, musí si správné potraviny zajistit sami, ale tím se pro ně vůbec nic proti současnému stavu nemění. Vzdali se jich, jako se muslimové vzdali vepřového a alkoholu."

„Myslím, že byste měli jejich odborníky znovu oslovit," navrhovala reportérka. „Třeba by se daly podniknout i nějaké kroky k očištění. Určitě by to stálo za pokus, tento segment trhu je jistě i pro vás velice zajímavý."

„K očištění – čeho? Potravin? To je nesmysl, ty jsou tak čisté, jako žádné jiné! Když na taesi najdete živou bakterii, můžete si být jistá, že jste ji tam zanesla sama a že ta bakterie zanedlouho zahyne. Taesi jsou baktericidní, to je jejich vlastnost. Další čištění je nesmysl."

„Myslela jsem k náboženskému očištění," upřesnila rychle.

„O tom už proběhla jednání v Evropě," řekl Sanchéz. „Se záporným výsledkem. Jejich náboženští představitelé potraviny taesi prozkoumali a neodvolatelně je označili za nečisté. Tím se pro nás tento ***segment trhu,*** jak tomu říkáte, uzavřel. Naštěstí je zbývající část trhu dostatečně velká, aby nás udržela při životě."

„Nestálo by to ale za vstřícnější postoj?" nedala se odbýt Wildová.

„Stálo," usmál se Sanchéz. „Ale to jste na špatné adrese. My taesi neblokujeme, my je vyrábíme. Jejich označení není v našich kompetencích."

„Takže vy tvrdíte, že je to plně a jedině v jejich kompetencích?“

„Jistě. Uspokojili jsme mnoho požadavků různých náboženských skupin. Diskutabilní potraviny pro ně označujeme, abychom předešli soudním sporům. Muslimům nevnucujeme nikde na světě vepřové maso ani alkohol, hinduistům hovězí a všichni jsou spokojení. Jenže ke splnění požadavků této skupiny musíme označit jako nábožensky nečisté úplně všechno. Je to jejich požadavek, ne náš. My ho jen plníme – nic víc.“

„Nestačilo by prostě do problémových oblastí nečisté potraviny nedodávat?“

„Proč bychom měli omezovat menšiny?“ otázal se jí Sanchéz. „Křesťanům a Číňanům, kteří tam žijí, vepřové ani hovězí nevadí. I v Indii si můžete v restauraci objednat svíčkovou a v Egyptě nebo v Saudské Arábii vepřové. Jen jedna jediná menšina ve světě si zakázala všechny taesi bez výjimek. Jejich smůla.“

„Vy to opravdu klidně přenecháte konkurenci?“ divila se hodně okázale Wildová.

„Případná konkurence bude mít proti nám nepopiratelnou výhodu. Její produkty musí být košer, jinak by neuspěly. Jak to ale zařídí, nevím. Nakonec – proč jim to nepřát?“

„A nemohli byste převádět do taesi až potraviny, již schválené jako košer?“

„Mohli,“ přikývl Sanchéz. „Už jsme jim je nabízeli, ale odmítli je, že nemají košer původ. Víte, tak vypadá odpor náboženských fundamentalistů. Taesi nejsou košer, protože je tak prostě nechtějí. Jakákoliv rada je zde marná a zbytečná.“

„A co když budou někteří jejich vlastní předpisy obcházet?“

„Navádět je k tomu nebudu,“ usmál se Sanchéz. „Ale ani stíhat. To není naše starost.“

„Ale mohli byste jim to aspoň usnadnit tím, že odstraníte to varování?“

„Nemohli,“ pokýval hlavou Sanchéz. „Označujeme je podle platné dohody – a my své sliby dodržujeme, i když nejsou pro nás samotné výhodné.“

„Takže ti lidé budou mít smůlu, že narazili na výjimečně čestné výrobce?“

„My si své cti vážíme,“ řekl Sanchéz. „Komu by se podařilo v nějakém

taesi prokázat škodliviny, způsobil by okamžité vyřazení toho druhu z produkce na celém světě. Ještě se to ale nestalo, naši analytici už se s různými jedy setkali, ale vždycky je stačili vyřadit dřív než se dostaly do pokusné výroby. A nezkazíme si pověst ani teď.“

Snaha Wildové získat od Sanchéze ústupky ve věci značení tak vyzněla naprázdno.

Náboženský zákaz opravdu přinášel komplikace velkému množství lidí. Výrobce taesi nutil označovat výrobky jako nábožensky nečisté a tím je u této skupiny předem znemožnil. Větší problémy to ale přineslo skupině samotné. Že se pro ně nic nezmění? To byla jen část pravdy. Zkušenosti Evropy byly jednoznačné. Taesi způsobily ve světě cenový skok směrem dolů, kdežto dosavadní dodavatelé košer potravin, kteří u nich zůstali, je naopak zdražovali. Část jich navíc tíhu konkurence neunesla. Buď se potravinami přestali zabývat úplně, nebo se dali zlákat na jednodušší a výhodnější taesi – ale tím vypadli ze seznamu košer výrobců.

V Evropě na to jako první reagovala Ester Defayová. Ale zatímco ona ještě doufala, že nástup taesi zastaví, teď už to nebylo možné. Taesi završovaly vítězné tažení po světě. Po změně zákonů se nedalo čekat, že by se Spojené státy bez nich udržely. V některých částech světa pro jejich přijetí často rozhodl hlad, u Američanů měla větší význam cena.

Navíc se zjistilo, že taesi neobsahují škodliviny, kterých byly americké potraviny plné. Dalo se čekat, že podniky potravinářského průmyslu spustí proti taesi diskreditační kampaň, jenže jediné, co mohlo zabrat, byly jejich nevysvětlitelné antikoncepční vlastnosti. Farmáři taesi je naopak označili za výhodu a většina lidí to také tak pochopila. Místo nepohodlných antikoncepčních přípravků s nejistým účinkem postačilo naopak v době, kdy účinky nebyly žádoucí, po nezbytnou dobu užívat gupran. Byl jednodušší na užívání i na pochopení, pohodlnější a v neposlední řadě i lacinější, neboť byl potřebný jen po krátkou dobu.

Protesty proti označování gupranu za nábožensky nečistého se úplně minuly účinkem.

Kdo nekonzumuje taesi, nepotřebuje gupran, byl hlavní argument protikampaně, jejíž plakáty zobrazovaly mladé lidi, ťukající si na čelo.

Také ve Spojených státech se objevily nové druhy taesi, tradičním svátečním pečeným krocanem počínaje. Řada potravin se zde ale neobjevila

– například Coca-cola. Ne protože by firma Coca-cola soudně zakázala její padělání, jak tím vyhrožovala.

Coca-cola je jedinečný symbol svobodné Ameriky! hlásaly billboardy.

Pravý důvod jejího neuvedení na trh v podobě taesi byl ale jiný. Franta ji odmítl převést pro přílišný obsah škodlivin. Dokázal by sice vytvořit téměř shodný nápoj bez škodlivin, ale tím by jen pomohl firmě Coca-cola, která si už neskrývaně brousila zuby na vyhrané soudní spory o ochranu své značky. Raději dal na trh jiné, přírodní, neškodné a neslazené nápoje a Coca-cola brzy poté úplně zmizela z trhu.

Nebylo to Frantovo dílo. Měla dost odpůrců i ve Spojených státech a ti využili upravený zákon o zákazu ***prokazatelně škodlivých*** potravin. *Jedinečný symbol svobodné Ameriky* tak po tolika desetiletích padl díky zákonu, původně ušitému proti konkurenci.

Stejně tak padl další symbol Ameriky – fast-foody. Rozšířily se jako houby po dešti po Spojených státech i zbytku světa díky lidovým cenám a rychlosti obsluhy, jenže taesi měly ceny ještě nižší. A rychlost obsluhy? Tu umožnil McDonaldům, KFC a jiným fast-foodům hlavně minimální sortiment, dovolující zjednodušit obsluhu na rychlou samoobsluhu. Jenže to byl i jejich největší problém. Kdo se omezil na fast-foody, toho brzy přivedla jednotvárná strava s převahou smažených jídel a přeslazených nápojů k obezitě a nemocem, zkracujícím život. Vydatně k tomu přispívaly chemikálie, povzbuzující chuť k jídlu a vytvářející návyk.

Taesi umožnily restauracím při nižších cenách až stodvacetistránkový jídelníček, kde si mohl každý bez dlouhého čekání vybrat ze stovek jídel. Z restaurací zmizeli kuchaři. Na výběr a ohřátí jídel stačili číšníci, kteří mohli být při bohatším sortimentu rychlejší. Taesi lidem zpřístupňovaly zdravější jídla, než kralovala ikonám rychlého občerstvení McDonald, KFC a dalším. Jejich příprava byla navíc rychlejší než u hamburgerů.

Fast foody měly bohužel se svými dosavadními mateřskými podniky nevypověditelné dlouhodobé smlouvy. Z dřívějška měly často výhodnou polohu, která by jim zůstala. Kdyby záleželo na vedoucích provozoven, mohli by přechodem na taesi podniky zachránit. Právě to jim ale současné smlouvy pod hrozbami drakonických pokut nedovolovaly, takže splakali nad výdělkem.

Změna jednoho zákona spustila lavinu, která už se nedala zastavit.

Největší pevnost ztratila sílu vzdorovat.

*****

Několik následujících dní strávil Franta ve Spojených státech.

Nad každou novou farmou, specializovanou na taesi, měla jako dosud patronát jiná, již zavedená. Na internetu se objevil seznam internetových adres, úslužně setříděný podle času, který jejich poradci mohou věnovat novým zájemcům o zavedení výroby taesi. Stačilo jim poslat e-mail a domluvit si návštěvu.

Potíž byla, že poradci většinou pocházeli z jihoamerických farem. Farmáři Spojených států se bohužel chovali nejhůř ze všech. Na severoamerickém kontinentě byly nejhlouběji zakořeněné konkurenční zásady ***Urvi co můžeš*** a ***Každý ať se stará o své.*** Farmáři přijímali pomoc rádi, ale jakmile se jim podařilo na trhu uchytit, odmítali pomáhat jiným. Pomáhat nově zakládaným farmám tak museli jejich kolegové z Jižní Ameriky. Franta očekával, že se to časem změní, zatím mu postačilo, že všichni dodržovali domluvené ceny.

Jenže poradci z Jižní Ameriky to měli obtížnější než by měli místní.

Kongres Spojených států sice uvolnil hlavní překážku – zákon zakazující taesi – ale ta nebyla ani zdaleka jediná. Překážkou byly i kontroly a prohlídky na letištích, kde imigrační úředníci poradcům nepovolovali vstup na území Spojených států. Často bezdůvodně a bylo vidět, jak se tím sami velice dobře baví.

Nakonec to vyřešila Jitka. Přednostně upravila více lidí z Jižní Ameriky, aby tam bylo dost poradců schopných nejen pomáhat a poradit, ale aby se i sami dostali na místo, aniž by museli použít letecké linky a procházet kontrolami.

Nejde to legálně? Bojíte se teroristů v letadlech? Dobře – vynechme letadla, beztak jen zdržují. Stačí, když nám pošlete obrázek z mapy, kde přesně označíte váš dům. My už se tam nějak dostaneme.

Samozřejmě to tak jednoduché nebylo. Na jednoho skutečného zájemce připadaly čtyři pasti nastražené federální policií FBI nebo tajnou službou CIA. U legálních návštěv házely expertům klacky pod nohy letištní bezpečnostní agentury, u nelegálních zase hrozily pokusy o zatčení na místě dohodnuté schůzky anebo později během jednání. Ozbrojení agenti stále častěji neváhali tasit zbraně a někteří by neváhali je použít, zejména když

zjistili, že poradci na stručnou výzvu: „Ruce vzhůru!“ ještě stručněji mizí.

Na podobné návštěvy musela proto vždy cestovat dvojice, aby se vzájemně hlídala.

To, co JUDr. Sanchéz nazýval šestým smyslem, byl ve skutečnosti smysl sedmý. Jako šestý označovali přátelé Rusalek a Opalychů orientační smysl, který jim umožňoval zjistit vlastní polohu po přemístění na neznámou kotvu, známou jen podle fadkizu, a vycítit do sta kilometrů polohu nejbližších kotev. Šestý smysl byl poměrně silný a přesnější než satelitní navigace – bohužel vyžadoval k orientaci aspoň několik krátkých okamžiků.

Sedmý smysl svým nositelům umožňoval zachycovat silné emoce lidí v okolí. Útočící člověk se často prozradí zvýšeným nervovým vypětím krátce před útokem, což sedmý smysl zachytí a vyhodnotí. Nebyl ale natolik spolehlivý, aby vždy varoval dostatečně včas. Stačilo soustředit pozornost na cokoliv jiného a varování mohlo přijít až v okamžiku útoku – tedy pozdě. U profesionálních střelců, vycvičených střílet intuitivně, bez přemýšlení a bez citu, mohlo takové varování chybět úplně. Právě to se Frantovi stalo na ostrovech, kde se soustředil na tři chlapy před sebou a přehlédl slaboučký signál o nebezpečí za svými zády. Skoro totéž se stalo Frantovi a Jitce v případě útoku Marthy Simonideové.

Psychologické testy během první světové války odhalily, že jen něco kolem patnácti procent vojáků je schopno vystřelit na nepřítele jako první s úmyslem zabít ho i zezadu. Jen o málo víc jich bylo schopno zabít nepřítele v sebeobraně, když už jde o život.

Ve druhé světové válce tato procenta stoupla zhruba na padesát procent při aktivním zabíjení a téměř stu procent při sebeobraně, hlavně díky systematickému vtloukání do hlav vojáků, že nepřítel vlastně není člověk, ale untermensch, zvíře nebo pouhý neživý terč.

V moderní době toto číslo v americké armádě stouplo téměř na sto procent, převážně díky počítačovým hrám, tak zvaným střílečkám, kde protivníkem opravdu člověk není – je to přece pouhá snůška nějakých elektrických impulsů. Tak zpracovaný voják nemá zábrany vystřílet mateřskou školku i s učitelkami a tito vojáci jsou největší – a nejžádanější – bestie.

Bohužel právě na takové profesionály teď často naráželi poradci, vyslaní na pomoc při zakládání nových farem ve Spojených státech. Pevnost Spojené

státy přišla o své ochranné hradby zákonů, ale zůstali jí oddaní obránci, ozbrojení pistolemi pětačtyřicítkami a schopní ve zlomku vteřiny tasit i stisknout spoušť.

Dvojice se ale proti nim osvědčily.

První z dvojice položí dočasnou kotvu a přemístí se někam poblíž, odkud má přehled o jejím okolí. Pak rusalčí řečí přivolá druhého, který se přemístí na kotvu a pokračuje pěšky do cíle, přičemž ho první sleduje, aby ho mohl včas varovat. Když kolegu přivítají a pozvou do budovy, položí tam další dočasnou kotvu, na které se vynoří první z dvojice a pokračuje ve sledování bezpečného setkání. Když si domluví spolupráci, zruší dočasné kotvy a položí dvě trvalé, kam pak cestují během dalších návštěv.

Nedopadalo to vždycky tak snadno, nicméně princip se osvědčil, zejména když dvojici stále častěji na místě čekalo přepadové komando – v tom případě se oba bleskově přesunuli do bezpečí, stejně jako při jakémkoliv přepadení nové farmy policií, agenty FBI nebo CIA.

Navzdory pastím a přepadovým komandům počet farem ve Spojených státech neustále vzrůstal. Úměrně s tím se zvyšoval i podíl taesi na potravinovém trhu ve Spojených státech, a díky klesajícím cenám vzrůstala i nezávislost obyvatel na penězích.

Američané, nezávislí na penězích? To vypadalo jako protimluv, ale když mohli víc peněz věnovat na hypotéky, přestaly je tížit. Člověk, nezávislý na bankéřích, je svobodnější, než kdyby mu to garantovalo dvacet dodatků ústavy.

Nad klasickými potravinami se začalo stmívat. Na celém světě zůstávala už jen jediná souvislá oblast, kam taesi díky vylučující poptávce po nábožensky čistých košer potravinách nepronikly.

Tím ostrovem zůstal Izrael.

*****

Přednášková síň

Nejpalčivější problém rusalčí řeči byl, že se nedala zapsat.

Ideální by bylo, kdyby Jitka zaznamenala nové vědomosti do učebnic buď jako knihy, nebo ještě lépe do počítače, kde by se daly libovolně množit a šířit. Tak se přece nejčastěji šíří pozemské vědomosti. Převedou se do podoby textu, knih, skript nebo odborných článků, odkud si je příjemci přečtou a osvojí.

Jitka se o to zpočátku pokoušela, ale velice rychle zjistila, že to prostě nepůjde.

Omezené možnosti pozemské řeči nebyly schopné zachytit pocity, které rusalčí řeč tak snadno přenášela a sdělovala. Jenže rusalčí řeč nebylo čím zaznamenat.

Jitka doufala, že zapíše aspoň něco. I třetina vědomostí by napomohla jejich šíření. Ale ukázalo se, že by tak šlo zapsat opravdu jen to nejjednodušší.

Druhým problémem bylo, že by to dokázala zapsat jen česky – a většina světa by nic nechápala, dokud by se česky nenaučila – jenže to se po nikom nedalo požadovat.

U angličtiny by to bylo ještě horší – asi by stouply počty těch, kdo by to uměli přečíst, jenže zůstávala otázka, zda by to pochopili. Oříšek nad Jitčiny síly bylo myslet rusalčí řečí a zapisovat to vědeckou mateřštinou, tím obtížnější bylo zapisovat to cizí řečí, u které měla ještě omezenější slovní zásobu.

U angličtiny kdysi vymysleli ***Basic English*** – zhruba osm set základních slov, s jejichž použitím se dá vystačit, šla prý tak zapsat i Bible. Bible snad – ale určitě ne věda opalychů, která se má k pozemské vědě jako vysokoškolská matematika, nutná k popisu atomových reaktorů, k počtům pro prvňáčky obecné školy.

Jitka to nakonec vzdala. Pochopila, že to bude muset učit nejprve sama a teprv až když předá vědomosti dalším, začnou to šířit i oni. Takže nemá smysl pořádat odborné přednášky pro partu pěti tisirínů. Aby to bylo víc než plivnutí do rybníka, bude potřebovat stovky žáků.

Výuku svých kamarádů dočasně ukončila zacházením se šestým a sedmým smyslem, aby byli lépe vybavení pro všechny případy, ale pak se

plně soustředila na získávání dalších přeměněných ze všech koutů světa. Tam měla výhodu, že vybírala z lidí již zapálených pro věc taesi. Uměli s nimi zacházet alespoň jako obsluha ve výrobnách a byli s podivuhodnými novými vlastnostmi již trochu seznámeni, přinejmenším od vidění u svých poradců.

I mezi nimi si musela dávat pozor, aby mezi žáky nevpustila náboženské fanatiky jako byla Martha Simonideová. Před ní je zachránila víceméně náhoda – kdyby se neurychlila, zabíjela by, zbraň měla a chuť vraždit také. Největším nebezpečím pro lidstvo jsou ti, kteří se sami považují za Vyvolené a ostatní neuznávají za lidi. Těm už chybí i lidskost a necítí se vázaní sliby, jen to umí velice přesvědčivě sehrát. Vždyť jde jen o oklamání nevyvolených!

Jitka všechny přeměňované řádně proprala. Navenek to vypadalo jako souhrn poměrně nevinných otázek, většinou se týkajících rodiny a nejbližších sousedů, jenže se zapojením sedmého smyslu vždy pochopila, kdy jsou odpovědi upřímné a kdy se její protějšek pokouší lhát. Na tom by nebylo nic špatného, každý člověk má třinácté komnaty, do kterých nepouští ani své nejbližší. Šlo o to, co v nich je. Běda, když tam byl syndrom vyvolenosti!

Bohužel takové nacházela i mezi farmáři taesi. Ale nepatřili vždy do náboženské obce, odmítající *nečisté* taesi. Nemoc Vyvolenosti není výsadou jediného náboženství. Málokteré s touto nemocí vydrželo tak dlouho, ale kolik jiných společenství touto nemocí trpělo? Dají se jich vyjmenovat desítky – a u některých se projevovala tisíce let. Jak říkal Franta, Vyvolení byli svého času Egypťané, Babyloňané, později Židé, Římané, v jiném koutu světa Číňané, Japonci a Mongolové. I v modernějších dobách jich známe spousty, stačí si vzpomenout na impéria britské, francouzské, německé nebo italské. Německé *übermenschen* vystřídal *nový, sovětský* nadčlověk, aby vyklidil místo současným nadlidem, kteří je co do krutosti úspěšně dohánějí, pokud je již dávno nepředčili.

Nemoc Vyvolenosti nepostihuje jen celé národy. I ve vyvolených národech se najdou výjimky, ve kterých lidskost ještě nevymřela. Dohánějí to jednotlivci v národech, které jako celek touto nemocí netrpí. I mezi obyčejnými a jinak srdečnými národy se někteří jedinci považují za Vyvolené, domnívají se, že je jim všechno dovoleno a považují za

diskriminaci, křivdu a zločin, když proti nim policie použije zákon a nedejbože i násilí, které jinak sami vůči jiným považují za své nezadatelné právo. Setkáte se s nimi již od dětských tlup, které si rády berou výklad spravedlnosti a zákona do vlastních rukou, až po bezohledné piráty silnic, kteří svou *vyvolenost* sobě i jiným dokazují agresívní jízdou. Jsou přitom přesvědčeni, že kdo jim neuhýbá jako hasičům a sanitce, je zločinec a zaslouží si pořádnou lekci, kterou jim hned sami rádi udělují. Nejzavilejší se považují za tak nedotknutelné, že i zásah policie proti sobě považují za zločin a střelbu proti nim za své přirozené právo Vyvoleného.

Nemocí Vyvolených trpí někdy i ti, kdo se ani za elitu nepovažují. Takový může být i bezdomovec – běda tomu, kdo mu neuhne z jeho lavičky anebo ho nenechá bez jízdenky spát v tramvaji, kterou si vyhlédl jako noclehárnu. Imunní proti ní zkrátka není nikdo.

Jitka brzy dokázala odhalit i její slabší formy. Bohužel, mírnější průběh najdete všude. I otec Alberta Rodriguéze by chtěl chránit syna, aby se ***nezahodil*** s obyčejnou dívkou Marií. Vlastně i pan Culek se občas choval k druhým povýšeně. Opalychové je důrazně varovali, aby té nemoci nepodlehli i oni – ačkoliv to říkali jinými slovy. Ale něco na tom bylo. Vždyť se i tisirínové občas chovali přezíravě k zákonům – i když některé z nich byly bezpochyby praštěné a nespravedlivé. Kdo to měl ale posoudit? Nestranný soud? Existuje vůbec někde takový? O tom by se občas dalo úspěšně pochybovat.

Tisirínové se alespoň snažili dodržovat některé zásady.

První a nejdůležitější byla, že nesmí nikomu ublížit nenávratně. To po nich vyžadovali opalychové i rusalky a někdy to bylo obtížné dodržet. Třeba když Franta pacifikoval mexické mafiány, kteří krátce předtím zabili děti farmářů, to měl cukání nechat vrahy bez pomoci na žraločím ostrůvku. Ještě horší bylo, když je vrtulníky z americké letadlové lodě osvobodily. Mafiáni se po návratu do Mexika nezměnili a pokračovali v tom, čím se zabývali dosud – a Franta si mohl jen vyčítat, že je proti útěku lépe nezajistil.

Druhou zásadou tisirínů bylo, že se snažili postupovat tak spravedlivě jak to šlo, i když to vždycky nebylo tak jednoznačné, jako u mafiánů. Zatím se ale vždycky dalo zjistit, komu se děje větší křivda a kdo ji činí.

Až třetí zásadou bylo dodržovat zákony, pokud jim nebránily v činnosti. Klidně se ale postavili proti těm nespravedlivým. Jitka během své návštěvy

u opalychů věnovala několik hodin diskusím s jejich filosofy, kteří také neprojevovali úctu k pozemským zákonům, takže to měla do jisté míry předem schválené. Ale i opalychové dávali přednost změně špatných zákonů před jejich porušováním, ačkoliv uznávali, že to není vždycky dost dobře možné.

Poslední důležitou zásadou bylo, že je třeba napravovat následky vlastních chyb. Sem patřilo Frantovo opatrné manévrování tornádem, aby lidem neublížilo, ale i uvěznění mafiánů pod zemí, když se ukázalo, že rajské ostrovy nejsou ke zneškodnění darebáků spolehlivé.

Franta musel brzy vytvořit oddělené vězení pro Ester Defayovou. Původně ji umístil na ostrov, odkud ji ale vysvobodila helikoptéra americké námořní flotily, kterou si dokázala přivolat. Zkušenost ale Ester nepoučila. Místo aby se po návratu do Francie uklidila někam na venkov a snažila se být nenápadná, podala hned po návratu trestní oznámení na Marcela Derritage, kde ho obvinila z rasově motivovaného únosu, vydírání a dalších zločinů. Tím na sebe připoutala pozornost nejen Marcelových přátel, ale hlavně Franty.

Krátce poté skončila mezi spřízněnými Vyvolenými v Covacha del Diable, neboť Franta došel k názoru, že ostrovy nejsou dost bezpečné vězení, na rozdíl od podzemních jeskyní.

Marcel Derritage byl naštěstí při obou únosech v péči policie, která mu sama poskytla nejlepší možné alibi, takže jí nezbylo než ho pustit na svobodu.

Bohužel se krátce poté ukázalo, že ani Vyvoleným se nevyhýbají nectnosti, které by se daly čekat spíš u primitivů. Ester si brzy stěžovala na znásilnění, ačkoliv měla samostatnou buňku a jiní než Vyvolení v Covacha del Diable nebyli.

Frantovi nezbylo než přiznat chybu a oddělit ji od mužů. Vzhledem k tomu, že žádnou specializovanou podzemní ženskou věznici neměl, musel pro ni upravit aspoň tu nejmenší.

Ester si tím ale příliš nepomohla. Ocitla se úplně sama v šeré, vlhké jeskyni, kde byly jediným zvukem neustále padající kapky… Měla sice pro sebe suchou a přiměřeně teplou obytnou buňku, jenže tam byla sama a to snad bylo ještě horší.

Po ostrovním ráji mohla jen tesknit…

*****

Zatímco Franta se vrátil ke svým chráněncům po světě, Jitka žila změnami lidí. Nejprve přeměnila dvacítku dětí ze vsi a z okolí, jak to nabízela na karnevalu. Pak přednostně měnila dobrovolníky z celého světa, aby v každé farmě byli alespoň dva lidé vybavení rusalčí řečí a přemisťováním. Nemuseli to být samotní majitelé farem, ale většinou tomu tak bylo – pokud tu výsadu majitelé nenabídli svým dětem. Jak se zlepšovaly vazby mezi tisiríny a farmami, snižovala se i nutnost Frantových inspekčních cest po světě.

Teď už se dalo tvrdit, že taesi dobyly svět…

Nepronikly jen na území jednoho jediného státu. Izrael taesi na své území nepustil ani pro své menšiny. A protože cena konvenčních potravin stále stoupala, začaly menšiny stát Izrael houfně opouštět.

Co se nepodařilo dosáhnout válkou, dosáhly košer potraviny bez ohledu na to, zda se za čisté považovaly nebo ne. Rozhodující bylo, že byly drahé. Přitom v sousedních zemích už byl potravin větší výběr a byly podstatně levnější. Levné taesi pozvedaly i ekonomický rozvoj, takže se u sousedů brzy dala sehnat snadněji i práce. Není tedy divu, že Izrael začali hromadně opouštět všichni, kdo se nemohli počítat k Vyvoleným.

V dávné historii se už jeden národ obehnal masívní zdí, aby zabránil okolním národům vstoupit na své území. Nějakou dobu ta zeď opravdu účinkovala. Jenže oddělením od světa se vývoj v této zemi zastavil, až jednoho dne se tento národ probudil a s hrůzou zjistil, že svět kolem jejich zdi je mnohem rozvinutější – a silnější. A že jejich dokonalí lukostřelci se proti puškám a kanonům příliš neuplatní.

Těch zdí bylo od té doby postaveno víc – a stávaly se symbolem. Zeď kolem Berlína, zeď kolem Izraele.

Ani nemusely mít mohutnost Velké Čínské Zdi.

*****

Jedna věc byla biologické přeměny lidí a druhá věc byla předávání vědomostí.

Jitka v podstatě vzdala vyučování party tisirínů. Nepřestala jim poskytovat paměťové drogy do školy, kde z toho důvodu všichni patřili mezi nejlepší žáky. Dodávala jim je i pro jejich spolužáky, neboť existence paměťových drog už dávno přestala být tajemstvím a ti chytřejší včas

pochopili, že bude pro ně výhodné vycházet s partou ***tisirínů*** zadobře. Učitelé to samozřejmě věděli, ale protože se žáci ve znalostech neuvěřitelně zlepšili, mlčeli. Jen ředitel školy, když si jezdil do vsi podle Frantova slibu k Culkům pro benzín (deset let zdarma – nejprve se trochu upejpal, ale brzy si sem zvykl jezdit tankovat) Frantu při každém spatření přemlouval, aby se pokusil paměťové drogy rozšířit ještě víc.

O tom však Franta nechtěl ani slyšet a nesouhlasil s Jitkou, když paměťové drogy dávala jen tak školákům.

„Nediv se, až na nás vletí protidrogové komando!“ varoval ji.

Jitka to ale přecházela mávnutím ruky.

„Povzbuzovače paměti nejsou na žádném seznamu zakázaných drog,“ tvrdila sebejistě. „A mám od opalychů povoleno odstranit každého, kdo by je tam chtěl dát.“

„To že ti řekli?“ podíval se na ni s podezřením, že si vymýšlí.

„Ne tak přesně,“ uklidňovala ho. „Ale když jsem jim říkala, jak nás chtěla odstavit ta baba z Hygieny, cos ji odeslal do Moskvy, zasmáli se tomu a řekli, že to nebylo špatné. To je skoro stejné, jako kdyby nám ten postup schválili.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ zavrčel, ale jen se usmíval, na Jitku se nedokázal zlobit. Ale ustoupit jen tak také nechtěl.

„Dáváš jim paměťové drogy, aby se učili blbiny, jako je dějepis a zeměpis. Dějepis je přitom věda-nevěda a zeměpis se taky mění každou chvilku.“

„Ve škole tady mají v učebně dějepisu veliký nápis: ***Historia magistra vitae*** – historie je učitelkou života.“

„Já jsem zase četl: ***Historie je ze všech věd největší děvka*** – slouží vždy těm, kdo jsou momentálně u moci a ti si ji neustále upravují a přepisují, aby jim sloužila co nejlépe.“

„Možná,“ brala to Jitka s klidem. „Ale já se tím hlavně udržuji ve cviku, abych mohla, až to bude potřeba, vytvářet paměťové stimulátory pro stovku lidí. Možná že bys s tím mohl začít i ty, budeme to potřebovat.“

„Ale kdy?“ zajímal se.

„Až budou na každé farmě tři upravení, aby mohli jednoho – nebo spíš jednu – na nějakou dobu postrádat. Protože pak začneme s výukou ve velkém.“

„Ale kde?“ chtěl vědět.

„Máme víc možností,“ řekla. „Buď si postavíme posluchárnu, kam by se všichni vešli. Nebo si na to pronajmeme vesnickou sokolovnu – kdybychom s posluchárnou narazili. Třetí možností by bylo udělat tu posluchárnu v podzemí – to kdybychom narazili kromobyčejně.“

„Jak to myslíš?“

„Pořád musíme počítat s protiakcí našich protivníků,“ usmála se. „Taková koncentrace tisirínů na jednom místě by je mohla lákat k nějaké záškodnické akci, nemyslíš?“

„A kde budou všichni bydlet?“ chtěl vědět.

„Každý doma,“ pokrčila rameny. „Cestování pro nás není žádný problém. Každý bude bydlet doma a do školy bude docházet – či dojíždět – vlastně dolétávat jen na přednášky. Jediná potíž může být v časovém posunu. Někteří budou spát normálně v noci, jiní ve dne. Ale to už se dá zařídit.“

„Dobře – ale co ty?“

„Já budu přednášet tady v Čechách,“ řekla. „Tím je určený čas přednášek – budou tady spořádaně přes den, aby nebyly problémy s dětmi – protože je do toho zapojíme také.“

„A jak v tom počítáš se mnou?“

„Dokud budu přednášet co znáš, budeš mít volno, abys stačil pozvolna omezovat své cestování. Až začnu přednášet, co ještě nevíš, přidáš se k posluchačům. Ale bylo by žádoucí, kdybys mi pomohl s paměťovými drogami – než je odpřednáším, protože pak už si je bude dělat každý sám.“

„A nechceš pomoci s tou přednáškovou síní?“ nabídl se jí. „Uvaž, mám teď zkušenosti se stavbami po celém světě a znám i několik dobrých architektů.“

„Jo, to budu potřebovat co nejdřív,“ připustila. „Každou pomoc vítám.“

„A pak bych měl ještě něco,“ řekl, ale použil rusalčí řeč směrovanou jen na ni. „Budeš mě ještě dlouho odmítat?“

Podívala se na něho – a zrudla.

„Já vím,“ odpověděla mu stejným způsobem. „Možná je to ještě brzy… pořád platí ta otázka, jestli je nám třináct nebo sedmnáct…“

„Ale když už jsme si to slíbili…“ připomněl jí a jemně ji vzal za ruku. „Můžeme to ještě odkládat, stejně nás to nemine…“

„Jen ti připomenu, že je to návykové jako droga – jak s tím jednou

začneme, těžko dokážeme přestat!“ varovala ho, ale nesnažila se uvolnit ruku, naopak mu ji sama stiskla.

„Ale na rozdíl od drog je to normální a přirozené!“ namítl. „Uvažuj, když už máme za sebou oba biologickou univerzitu, nemůžeme pořád předstírat, že věříme na čápa. Díky taesi nemáme problém ani s antikoncepcí…“

„Já vím,“ přikývla. „Ale když už, měl bys aspoň vymyslet něco romantického, ať máme jednou na co vzpomínat…“

„Jsem pro!“ řekl rychle, aby si to nestačila rozmyslet. „Vždyť už to mám nějakou dobu připravené! Ale aby to bylo tajemnější, pojď ke mně – odnesu tě tam!“

To objetí už k tomu vlastně patřilo. Objala ho a zavřela oči, ale místo aby ji okamžitě někam přemístil, jak očekávala, nejprve ji dlouze políbil.

„Už se na to přece dlouho těšíme!“ řekl, když se na okamžik přestali líbat.

V té chvíli to oběma trochu trhlo – a byli na slíbeném tajemném místě.

Jitka rychle otevřela oči a rozhlédla se.

„Myslela jsem si to,“ usmála se. „Romantické to tedy je…“

Stáli před soudkovitou chatičkou na typickém plochém korálovém ostrůvku s nevelkou lagunou uprostřed. Podle šestého smyslu nebyli v Indickém oceánu, ale v Korálovém moři na pokraji Melanésie. Ostrov byl opravdu malý, ani hustý porost nebránil přehlédnout ho od moře k moři. Laguna nebyla větší než běžný plavecký bazén a ani chatka nebyla přehnaně velká – byl to jen větší obytný sud, v jakém se nedávno rekreovaly rodiny Culkova družstva. Tady byl ale víc ukrytý pod korunami stromů, aby nebyl shora pozorovatelný.

„Tak pojď!“ otevřel dveře a vtáhl ji nedočkavě dovnitř. „Hnízdečko je připravené!“

Uvnitř byla jen jedna místnost – ale pro dva tam bylo místa až až. Pod okénkem byl sklápěcí stolek a skládací židličky, stranou stála lednička s mikrovlnkou, zastupující kuchyň. Nejvíc plochy zabírala v chatičce široká pohovka s lehkými přikrývkami a polštáři.

„A opravdu tady nikdo není?“ zeptala se ho pro jistotu, když zavřel dveře a začal jí pomáhat svlékat černý opalychovský oblek – pod kterým už nic neměla.

„Tenhle ostrov je dnes jenom náš!“ ujistil ji. „A doufám, že jenom náš

zůstane. Nikdo tu nemá co pohledávat. K našemu štěstí tu nejsou hadi ani opice, jen ještěrky a ptáci. Je tak malý, že na něm není vůbec nic zajímavého – až na tuhle chatku.“

„Pro nás dva bude určitě zajímavý dost,“ řekla, když ji konečně objal.

„Budeme sem chodit často?“ ptal se jí.

„Nejsem proti,“ odpověděla mu.

*****

Z plánované stavby veliké posluchárny sešlo, když s tím úmyslem seznámili faráře.

„Nač stavět jednoúčelovou halu, když můžete jednu zachránit přímo v Praze?“ nabídl jim, když vyslechl jejich nadšené plány. „Jestli máte peníze na stavbu, kupte si radši hotový dům. Vím o domě se zrovna takovou halou, jakou potřebujete, dokonce je tam pořád ještě stupňovitá podlaha. Hala byla původně postavená jako modlitebna, pak dlouho sloužila jako přednáškový sál a skončila jako skladiště. Současní majitelé ji nedokáží využít, klidně by ten dům dali zbourat, aby se tam mohla postavit nějaká supermoderna. A to by byla opravdu škoda. Určitě vám to ochotně prodají, nebudete potřebovat ani velké úpravy, jen zvenku obnovit omítku. Přednáškovou halu zařídíte snadno, potřebujete jen nové lavice. Bylo by to rychlejší než stavba na zelené louce.“

„Tak sem s ní!“ řekla Jitka a obrátila se na Frantu. „Jak jsi na tom finančně? Pamatuji si, že jsi měl peněz dost.“

„Mám,“ přikývl. „A navíc je ve světě plno lidí, kterým se dnes daří dobře a jsou mi zavázaní z doby, kdy jsem pomáhal já jim. Je to jen otázka převodu peněz do Čech.“

„Můžeme tedy jít sepsat smlouvu?“ navrhl farář.

„Musíme mít s sebou někoho dospělého,“ připomněl Franta.

„Nestačil bych vám já?“ usmál se farář.

„Stačil,“ přikývl Franta. „Vlastně je jedno, komu ten dům bude patřit. Potřebujeme jen tu přednáškovou síň. Když nám ji necháte k užívání…“

„Koukám, že si nelámete hlavu s podvodníky!“ usmál se farář.

„Nelámeme,“ přikývl Franta. „Jednak vás trochu známe, vy podvodník nejste. Za druhé, kdybyste nás chtěl podvést, věděl byste už, že to jen tak nenecháme. Za třetí – proč by si lidi nemohli aspoň občas trochu víc věřit?“

„Ten třetí důvod je nejlepší,“ přikývl. „Půjdu to tedy zařídit.“

„Moment!“ zarazil ho Franta. „Potřebujete na to bankovní konto. Máte nějaké?“

„Nemám,“ zarazil se farář.

„Tak s tím musíme začít,“ řekl Franta. „Já jich mám víc, ale ne v Čechách. Založíme konto na vaše jméno, já tam pošlu peníze a pak teprve můžeme jít vyjednávat o ceně.“

Jitka zůstala doma, peníze ji nelákaly. Farář byl v tomto směru nezkušený, potřeboval proto Frantovy rady. Museli se především přesunout do nějaké banky. Naštěstí měl farář kotvu v jednom dvorku téměř ve středu Prahy a za okamžik už oba stáli u přepážky, kde založili bankovní konto na farářovo jméno.

Pak se opět spolu přemístili na jinou farářovu kotvu na jiný dvorek.

„Tohle je ten dům,“ ukázal farář na poněkud oprýskanou budovu.

„Koukám, že jste se už o něj zajímal,“ řekl Franta.

„No – původně to byla modlitebna,“ připomněl mu farář. „Pak tu byla dlouho církevní škola, než se stala ta nepříjemná záležitost s jejím správcem. Nadělal obrovské dluhy a ručil za ně tímhle domem, ačkoliv mu nepatřil. Exekutoři pak všechno zabavili – nezajímalo je, komu dům skutečně patří, zajímaly je jen peníze, které získají.“

„To přece nejde!“ vyhrkl Franta. „To nebylo spravedlivé!“

„Exekutorům nešlo o spravedlnost nikdy v historii, chlapče,“ pokýval hlavou farář.

„A ti, komu dům skutečně patřil, se nebránili?“

„Bránili,“ pokýval hlavou farář. „Podali vylučovací žalobu, ale soud ji zamítl.“

„Co to bylo za soudce?“ nasupil se Franta.

„To ti nemohu říci,“ usmál se smutně kněz. „Od té doby, co soudci v Čechách vynesli rozsudek, že pojem ***soudcovská mafie*** je nactiutrhačný a trestný, neboť všichni soudci jsou spravedliví a bezúhonní, se to nesmí ani říkat, jinak si koledujete o trestní stíhání. *Nestranný soud* nahrál exekutorům a společně pak ten dům v dražbě zpeněžili. Bylo to nespravedlivé, ale přesně podle zákonů, takže proti tomu není možné žádné dovolání.“

„Na to se budeme muset podívat,“ řekl sveřepě Franta. „Ale nejprve musíme být silnější než všechny justiční mafie světa.“

„Jenže noví majitelé, kteří dům v dražbě díky známým exekutorům a

soudcům velice levně získali, dům vlastně nepotřebovali, ale dobře věděli, co s ním udělají – za pětinásobek jej prodali dál. ***Pecunia non olet*** – peníze nesmrdí a jak řekl kdysi náš prezident, špinavé peníze se od čistých odlišit nedají. Nic bych za to nedal, že se pak se soudci i s exekutory rozdělili, ale to se nedá dokázat, takže se to nesmí ani říkat.“

„A co ti další majitelé?“ chtěl vědět Franta.

„Ti brzy zjistili, že přestavba na nájemní byty by byla příliš složitá,“ pokračoval kněz. „Rozsáhlá, vysoká hala se na byty dost dobře rozparcelovat nedá. Rozprodali aspoň lavice a pronajali ji jako skladiště, jenže když zisky z nájmu nesplňovaly jejich představy, začali se shánět po lepším využití. Bohužel se jim jako nejvýhodnější zdálo prodat ji ke zbourání – je to přece v Praze, kde má parcela někdy větší cenu než budova, která na ní stojí.“

„A vy byste ji chtěl obnovit jako modlitebnu?“ zajímal se Franta.

„Modlitebnu už ne, to je dneska pasé,“ vzdychl si farář. „Ale mám k té boudě srdcový vztah… v té hale jsem vyslechl pěknou řádku přednášek, dokud jsem ještě studoval a patřila církvi. Zbourat si přece jen nezaslouží, využít ji jako přednáškový sál by bylo ideální.“

„Ale my s církví opravdu nemáme nic společného!“ namítl Franta.

„Já vím,“ usmál se farář. „Jenže tu budovu stavěli nadšenci, nadšením tam všechno jen dýchá, jedině byznysmeni nikdy nic z toho necítili. Můžete jí vrátit smysl! Nezáleží na tom, že už nebude sloužit víře, ale… Poslyš, Františku, ani tím si nejsem jistý. Vždyť to, co vy děláte, je vlastně také takový druh víry.“

„Víry?“ podíval se Franta na faráře udiveně. „My na rusalky ani na opalychy nevěříme, my je známe na vlastní oči! Setkali jsme se s nimi, navštívili jsme jejich svět, to přece nemá s pouhou vírou nic společného! Naopak – popírá to Bibli, Korán, indické Védy… a vy nás tu pasujete na víru! To snad ne!“

„Bibli to nepopírá!“ nesouhlasil farář. „Jen je to o něčem jiném. Hudba se s vědou také vzájemně nepopírají. A přitom má hudba s vědou ledacos společného, věda přece popisuje, jak zvuky vznikají a jak působí na lidi… vy máte také ledacos společného s křesťanstvím!“

„Co?“ vyhrkl Franta.

„Víru!“ odvětil s úsměvem farář. „Víru v lidi. Věříte, že se lidé mohou změnit, jinak byste přijali víru rusalek, že to nemá cenu a lidi se stejně

vyvraždí. Totéž platí o křesťanství. Bez víry v přeměnu lidí v něco lepšího by také nemělo smysl.“

„Takže vy jdete s námi, protože máme zrovna tohle společné?“

„A nestojí to za pokus?“ mrkl na něho spiklenecky.

„Poslyšte – tohle není pokus!“ řekl Franta vážně. „Nám jde o všechno! Můžete tvrdit, že se to včetně Armagedonu děje přesně podle Bible, a že po zničení světa nastane království nebeské – jenže rusalky tvrdí, že po vyhlazovací válce bude na Zemi pustina jako na Marsu. A já si myslím, že je pitomost nic nedělat, jen čekat, až to za lidi někdo vyřeší, a dočkat se nakonec potvrzení, že měly pravdu rusalky.“

„A co kdyby měla pravdu Bible?“ nadhodil kněz. „Na Zemi vypukne Armagedon, pak nastane království nebeské a rusalkám se spolu jen zasmějeme!“

„Vaši víru obdivuji,“ řekl prkenně Franta. „Obdivuji, ale nesdílím. To slibované nebeské království by bylo nezasloužené – na rozdíl od zkázy světa předpovídané rusalkami. Podle opalychů si musíme náš svět zachránit sami – a to by bylo nejspravedlivější.“

„Bible slibuje nejspravedlivější soud, na jaký se dá vůbec pomyslet,“ vzdychl si kněz.

„Slibuje?“ opáčil Franta. „To je to! Slibuje, ale nedělá! Chápu, že opalychové na Zemi nemohou zasahovat! Žijí v jiném čase a musí se pokaždé dovolovat rusalek, kterým je náš osud lhostejný. Ale snaží se nám pomoci aspoň tak, jak pomáhají. A kdo jiný skutečně něco dělá proti zlu na světě?“

„Zapomínáš na Krista!“ napomenul ho farář.

„Nezapomínám!“ odvětil Franta. „Já jeho pokus o změnu našeho světa považuji za dost nepodařený. Leccos dobrého udělal, jenže dva tisíce let se jeho jménem vedly vyhlazovací války a není jim konce! To měla být změna? To byl hodně nepovedený pokus! My se také snažíme o změnu, jenže jsme pod Damoklovým mečem – když se nám to nepovede, budou mít pravdu rusalky.“

„Tomu my křesťané říkáme: Člověče, přičiň se a Pán ti pomůže!“

„Víte, pane faráři, mám strašnou obavu, že je to úplně jinak,“ podíval se František zpříma na kněze. „Bible byla po tisíciletí majetkem jednoho Vyvoleného národa – podle mě to není lichotka, ale diagnóza – a ten si ji

přepisoval podle svých potřeb. Jen Nový Zákon je trochu mimo, ačkoliv ani to není jisté. Veškeré zlo Bible přičítá ďáblům. Jejich popis nejvíc sedí na opalychy, kteří nám kupodivu jako jediní pomáhají. Dobro se naopak očekává od andělů. Kdyby to měly být rusalky – mají křídla a jsou jemné – považoval bych to za nebetyčnou lež. Ale i tak – nezdá se vám, že Bibli sepisovali nepřátelé lidstva?“

„Takhle nesmíš mluvit, synu,“ napomenul ho kněz. „Bible je takový návod, jak se má člověk dívat na svět.“

„Návod?“ vybuchl František. „***Zabíjejte muže, ženy i nemluvňata, zbořte domy, vykácejte stromy… a zlořečený bude, kdo zadrží meč svůj*** – pěkně děkuju za tak krutý návod!“

„To sis ale vzal hodně špatnou část Bible!“ napomenul ho kněz.

„Ano, táta mi ji kdysi ukazoval jako nejhorší. A tohle má být návod, jak se má chovat Bohem Vyvolený národ? Dokud vyznává správnou víru, je mu dovoleno a dokonce přímo nařízeno páchat ***Dobro*** – i ve formě genocidy. Táta říkal, že se to ničím neliší od tvrzení, že spravedlivé války vedl jedině Sovětský svaz a nespravedlivé byly všechny ostatní. Ale koho Bible od samého začátku líčí jako ztělesnění ***Zla?*** Satana, Baala, Aštartu, cizí bohy, démony, ďábly, jinověrce, odpadlíky – a to i mírumilovné, které Vyvolení zákeřně přepadali. Nevede v Bibli čára, oddělující Dobro od Zla, úplně mimo realitu?“

„Ale ti nositelé zla skutečně zlo konali!“ namítal kněz. „Baala jeho přívrženci uctívali lidskými oběťmi, Molochovi hromadně obětovali i nemluvňata!“

„Kdyby tvůrcové Bible znali opalychy, pasovali by je na nositele zla také!“ řekl tvrdě Franta. „Přitom nás opalychové naopak učí nezabíjet a nejenže to říkají, ale pomáhají nám, abychom zabíjet nepotřebovali. Tomu já říkám správný návod! Čerta starého záleží na tom, že není nikde zapsaný – jako kniha všech knih! Nechci vám sahat do svědomí, pane faráři, ale přiznejte si, kdybychom vás nejprve neseznámili se vším dobrým, co pro nás opalychové udělali, ale ukázali bychom vám hned na začátku jejich skutečnou podobu, jestlipak byste se od nás neodvrátil?“

„Naštěstí v Bibli opalychové nejsou,“ zkusil to kněz.

„Nejsou?“ pokrčil rameny Franta. „Nejsou tam pořádně vykresleni ani andělé, ale o to snad nejde. Jde o dobro a zlo. V Bibli je Dobro předkládáno

k víře i když jde o chemicky čisté zlo a Zlo je tam označené, kde bych já žádné zlo nehledal.“

„Hochu – ty to bereš tím nejhorším směrem!“

„V tom se asi neshodneme, pane faráři,“ řekl klidně Franta. „Jestli je vážně ten nejlepší směr vyvražďování a nejhorší směr skoncovat se zabíjením, pak já uvažuji přesně naopak. Nepřesvědčíte mě, že zabíjení je něco dobrého. Opalychové jsou podle Bible ďáblové, ale vedou nás od zabíjení ke snášenlivosti a já trvám na tom, že kniha Zla je naopak ta, co vede nás lidi k vraždění.“

„Ale Bible přece nevede lidi k vraždění!“ nesouhlasil kněz.

„Ne?“ podíval se na něho Franta zle. „Proč se tedy téměř nepřetržitě vedou války s Biblí v jedné ruce a s mečem v druhé? Proč zavedli křesťané koncentrační tábory, továrny na smrt a neustále stoupající zbrojení? Kdyby byla Bible mírumilovná, jak říkají, dělali by to přímo proti ní, ale oni se tou knihou neustále zaštiťují jako návodem, jak se máme dívat na svět!“

„Ale to přece strašně překrucuješ!“

„Překrucuju,“ přistoupil na to Franta. „Ale míň než Bible. Ponechal bych ji historikům jako připomínku nejkrvavější minulosti lidstva a zaměřil bych se na odstranění násilí mezi lidmi. Není třeba o tom psát žádnou knihu – jednak ji nikdo číst nebude a za druhé, nikdo se knihami neřídí. Místo toho musíme začít ze života lidí vylučovat násilí. A samozřejmě se snažit o zavedení spravedlnosti. Ne o její obnovení, vždyť podle mě ve světě nikdy nebyla. Rozhodně nejde o slepé dodržování zákonů, které se dávno spravedlnosti zpronevěřily.“

„Spravedlnost je strašně složitý problém,“ namítal kněz.

„Je,“ souhlasil Franta. „Ale řekl bych, že se s tím musí něco udělat. To, co se dnes ve světě děje, nemá se skutečnou spravedlností nic společného.“

„Jak tě tak poslouchám, máš dalekosáhlé plány, ale pochybuji, zda jsou vůbec v silách jednoho člověka…“

„Bude nás už brzy víc,“ sliboval Franta. „Až nás bude stovka, rozdáme si to s justičními mafiemi celého světa.“

„Ale zatím… raději to nezkoušejte!“ pokoušel se ho kněz zchladit. „Ani netušíš, proti čemu byste se vrhli. Kdyby nic jiného, měli byste lépe poznat sílu svých nepřátel. Mohli by vás nepříjemně zaskočit!“

„Jo – dokud nás je pět a půl,“ připustil Franta. „Nechme to na jindy, teď

bychom měli vyjednat zakoupení toho domu. A pak uvidíme!“

„Uvidíme!“ opakoval tiše kněz.

*****

Zvykli si teď scházet se na ostrůvku, kde měli nejvíc klidu. Na těchto schůzkách občas řešili i důležité otázky. Ostrůvek byl stranou lodních cest a jak se zdálo, nikdo se tu za celou dobu neobjevil. Chatku ani nezamykali, jen si sem občas donesli další zásoby.

„Kolik sis už připravila žáků?“ zeptal se Franta Jitky.

„Zatím kolem třiceti,“ odhadovala to. „Předělaných mám samo sebou třikrát víc, ale za své žáky z nich přijmu jen část. Jednak se na to někteří nehodí, za druhé jsou potřebnější tak jak jsou – obránci farem nepotřebují umět víc než zacházet se svými novými vlastnostmi – a konečně, za žáky si vybírám jen takové, kteří nás nezklamou. A na to si je musím pořádně proklepnout sedmým smyslem. Jenže to nejde při banálním rozhovoru, na to potřebuji, aby projevili silnější city.“

„Ode dneška máme přednáškovou halu a farář Kouzar objednal v truhlárně lavice.“

„Tu halu má ale na sebe napsanou Kouzar, ne?“ opravila ho.

„Ano, ale je to náš člověk,“ uklidňoval ji.

„Moc jsi do něho ryl,“ připomněla mu jejich rozhovory, jak jí je sám nadšeně vylíčil při nejbližší příležitosti.

„Kouzar je náš člověk,“ opakoval. „Je asi fakt, že mu nabourávám jeho názory, ale on snese ledacos, zejména když musí uznat, že v tom je kus pravdy.“

„Ano, ale – celý život žije pro nějaké ideály a ty mu je takhle bezohledně ničíš!“

„Je to silná osobnost,“ trval na svém Franta. „Toho tím nezlomím.“

„To ne, ale mohl by se také postavit proti nám,“ varovala ho.

„To neudělá,“ tvrdil. „Já mu zkrátka věřím. Je pro nás nejlepší kamufláží. Málokdo ví, že je na naší straně.“

„Jak myslíš,“ řekla. „Na lavice bych ani nečekala, ale bude lepší, když budu mít žáků víc než jen pár. Dělám na tom od rána do večera.“

„Kromě našich schůzek tady!“ usmál se.

„Když už jsme začali… upřímně řečeno, chce to trochu odpočinku. Někdy si připadám jako vyždímaný citron. Už aby nás ***vědoucích*** bylo víc!“

„Kasta Vědoucích!“ vzdychl si František.

„Neměli bychom zůstat kastou,“ opravila ho. „Budeme to přece šířit!“

„Ale i ty si z nich vybíráš, koho přijmeš za žáky.“

„Jen pro začátek!“ řekla. „Zpočátku musíme vyloučit, aby to získali lidé jako Martha.“

„I to je jistým způsobem diskriminace,“ uvažoval.

„Možná máš pravdu,“ zamyslela se. „Možná bychom si měli dát už teď limit, po jehož překročení s veškerou diskriminací přestaneme. Co takhle po předělání prvního milionu?“

„Klidně bych to číslo zvýšil, když z toho uděláme závazné pravidlo,“ souhlasil.

„Takže sto milionů?“ navrhla.

„Třeba,“ přistoupil na to.

„To budu mít co dělat!“ usmála se.

„My žáci ti s tím pomůžeme,“ sliboval jí.

„Dobře, postarej se o přednáškovou síň,“ pověřila ho. „Jdu pokračovat!“

Postavila se – při odletu to nebylo nutné, mohla odletět i vleže, ale v cíli se objevovali orientovaní podle kotvy a bylo proto lépe odlétat vstoje.

„Mohl bych vás oba tady na chvilku zdržet?“ ozvalo se oběma v té chvíli v hlavě.

Franta i Jitka ztuhli. Rusalčí řeč! Znamenalo to, že je někdo sledoval! Ale kdo? Najít je na tomhle ostrůvku mělo být naprosto vyloučené!

„Kdo je to?“ vyhrkla Jitka.

„Smím vstoupit?“ ozvalo se jim v hlavě.

„Jsi-li náš – vstup!“ vyzval neznámého srdnatě Franta.

Klika ve dveřích cvakla a dveře se zvolna otevřely, ale nikdo za nimi nebyl vidět.

„Kdo je to?“ opakovala Jitka.

„Já,“ ozvala se nic neříkající odpověď.

Jenže v té chvíli se cosi malého protáhlo dveřmi dovnitř – a Franta zkoprněl.

„To jsi ty?“ vyhrkl rusalčí řečí.

„Ano, já,“ ozvala se odpověď.

Ve dveřích stál – pes Argo.

*****

Útok na Tenochtitlan

Hrstka španělských dobrodruhů pokořila a vyvrátila obrovské říše.

Zejména když dokázali chytře využít domorodců. Nejbestiálnějšími bojovníky byli při dobývání Tenochtitlanu Indiáni kmene Tlascala, kteří se k bílým cizincům sami přidali, aby pomstili své dřívější porážky a včas si neuvědomili, že vítězství nebude znamenat osvobození ze jha dosavadních tyranů, ale nastolení jha ještě horšího.

Po vítězství bílých cizinců se stali stejnými otroky jako poražení.

*****

Chvíli Frantovi i Jitce trvalo, než se vzpamatovali.

„Jak ses sem dostal?“ zahájil výslech psa Franta.

„Vycítil jsem tě,“ odpověděl psík. „Naučil jsem se vycítit, kam mi vždycky mizíš.“

„Ty jsi nás sem sledoval?“ udeřil na něho Franta.

„To se nesmí?“ podivil se bezelstně Argo. „Není psí povinnost následovat pána?“

„I když si to pán nepřeje?“ zamračil se Franta.

„Řekl jsi mi snad: ***Zůstaň?*** Neřekl!“ opáčil psík.

„A tady jsi nás špicloval za dveřmi?“ pokračoval ve výslechu Franta.

„To ne,“ odvětil psík. „Nejprve jsem oběhl ostrov, jestli je bezpečný. Oběhnout ležení smečky je taky psí povinnost.“

„Kde máš jakou smečku?“ podivila se Jitka.

„Vy jste přece moje smečka!“ odvětil upřímně Argo. „I když bych byl raději, kdyby v ní bylo nás psů víc.“

„Takže jsi člen naší smečky,“ usmál se trochu Franta, odzbrojený psí bezelstností.

„To je docela… hezké,“ přidala se i Jitka. „Ale proč nás chceš tady zdržet?“

„Smí pes vyjádřit vůdci smečky malý požadavek?“

„Požadavek?“ usmál se Franta. „Pokud vím, od té chvíle, co ses naučil procházet zdmi, venčíš se sám, žádný plot tě nezastaví, taesi-buřty máš, kdy se ti zachce a nikdo je nepočítá, i když si je bereš do vsi pro své fenky… člověče psí, zdálo se ti někdy o tak krásném životě, jaký s námi máš?“

„Nestěžuju si,“ odvětil vážně psík. „Ale má to i nevýhody. Jsem u vás

pořád poslední štěně a neberete mě vážně. Asi je to tak správné, ostatně, když se to tak vezme, štěně jsem byl ještě nedávno, ale… nemohl bych se přimluvit aspoň za pár jiných štěňat?“

„Přimluvit za pár štěňat? A co s nimi?“

„No – jestli byste je nemohli vzít do naší smečky,“ požádal je pes.

„Ty bys chtěl nějaké psí konkurenty?“ usmála se na něho Jitka.

„Tomu nerozumím, ale uvítal bych, kdyby nás bylo víc. Nemyslím aby nás víc bydlelo pod vaší střechou, ale… poslyšte, vy se se mnou nebavíte a ostatní psi mě nechápou. Nešlo by to nějak zařídit, aby nás, co známe rusalčí řeč, bylo víc nejen mezi vámi lidmi, ale i mezi námi psy? Když už to umíte předělávat?“

To byl opravdu zajímavý požadavek. Franta chtěl už už říci, že to snad není nutné, ale včas tahle slova spolkl. Z psího hlediska to určitě vypadalo jinak.

„Ty bys chtěl, abychom upravili i jiné psy, nejen tebe?“ upřesňovala si to Jitka.

„Jo,“ kývl pes. „Když už to umíte… Taky máme zájem.“

„To bude možná zajímavé,“ odvětila. „Jak tak pozoruji, rusalčí změny přidaly Argovi na inteligenci. Neumím si představit, že by nějaký jiný pes takhle uvažoval.“

„A ty bys to uměla i na psech?“ zajímal se Franta.

„Nejspíš ano,“ přikývla. „Je ale otázka, jestli to bude dobré.“

„To jistě,“ přispíšil si Argo. „Chtěl bych dělat víc než jen domácího společníka. Vy jste teď všichni pořád tak zaměstnaní, taky bych chtěl občas něco… přinést, nebo tak nějak…“

„No vidíš – chtěl by být užitečný!“ zastal se psa Franta.

„Já bych se toho bála,“ přiznala Jitka. „Je to příliš vážná věc. Neměli bychom se o tom poradit s ostatními? Uvědom si, co by to znamenalo!“

„Kdyby ty úpravy přidávaly na inteligenci, bylo by to snad výhodné i pro nás, ne?“

„To ano, jenže… máme vůbec právo vytvořit úplně nový druh? Inteligentní psi! To je něco nevídaného! Pochop to, kdybychom se měli vyrovnávat s jiným inteligentním druhem, mohlo by to hrozně otřást naší civilizací.“

„To už přece děláme,“ pokrčil rameny Franta.

„Nový druh je už Franta!“ připomněl jim Argo. „Neříkala jsi, jak jsi to obrečela, než tě napadlo jít za opalychy a vytvořit úplně nový druh lidí? A když už tě to napadlo, a oni s tím souhlasili, nešlo by něco podobného udělat i s námi psy?“

„To bude průšvih!“ mínila Jitka. „To snad neumíme ani odhadnout… psi žijí s lidmi od nepaměti, ale přidat jim na inteligenci… nevím, jestli by to byl dobrý nápad!“

„Když to vezmeš nestranně, ten nápad měly přece rusalky!“ tvrdil Argo. „A je to skoro totéž, jako opalychové udělali s Františkem. A když to uznali za správné u vás, proč ne i u nás?“

„Protože lidé myslí odedávna, ale psi ne,“ řekla Jitka. „Myslící psi by s naší civilizací pořádně zamávali.“

„Já si to nemyslím,“ zavrtěl hlavičkou Argo. „Psi a lidi spolu žijí taky odedávna a dá se snad tvrdit, že spolu vycházíme.“

„Ne všude,“ řekla Jitka. „Jsou na Zemi místa, kde lidé psy zabíjejí a jedí.“

„Na Zemi jsou i místa, kde lidé jedí i jiné lidi,“ namítl Franta. „Nedávno jsem se s tím setkal osobně a ke všemu v zemi, která se považuje za nejvyspělejší na světě.“

„Vím, že jsi převáděl na taesi i lidské maso,“ řekla Jitka. „Ale přiznej si upřímně, že to s tebou zamávalo! Setkal ses také s psím masem? Jak ti při tom bylo?“

„Jako v Japonsku, když mi předložili velrybí a delfíní,“ přikývl. „Nejvíce jídel z psího masa měli v Číně, ale nebylo to jen tam! Příjemné mi to nebylo, ale důležité bylo, aby taesi postupně nahradily zabíjení na maso. A to se děje, Japonci od té doby nezabíjejí delfíny ani velryby a Číňané psy. Lidské maso mě nadzvedlo nejvíc, ale to bylo umocněné prostředím. V nejvyspělejší zemi světa jsem prostě kanibaly nečekal.“

„Lidské maso se ale nebude jíst ani v podobě taesi, kdežto psí ano,“ podotkla.

„Jenže se kvůli tomu nevraždí psi,“ připomněl jim Argo. „Takže nás psy nebude nikdo zabíjet! Taesi nám vadit nebudou.“

„Máš pravdu, Argo. Největším světovým problémem zůstalo zabíjení lidí,“ vzdychl si Franta. „Je to tím horší, že to není z hladu. A proti tomu jsme ještě všechno neudělali.“

„A upravíte nějaké další psy?“ dychtil Argo.

„Promluvíme si o tom ještě s někým dalším," řekl Franta. „Tohle bychom sami opravdu neměli rozhodovat. Jak se říká – víc hlav víc ví."

„A nebylo by lepší, aby o tom víc vědělo i víc psích hlav?" nedal se odbýt Argo.

„Budeme o tom uvažovat," slíbila mu Jitka.

*****

Halou se nesl hluk. Technici připevňovali šrouby k podlaze nové dřevěné lavice, které jiní přinášeli z auta, stojícího před domem.

„Nějaké ozvučení by tu tak jako tak mělo být," mínil farář Kouzar.

„Myslíte pro případ, že by se tu někdy odehrávaly i jiné akce?" zeptal se ho Franta.

„To by se jistě hodilo všem," namítl Kouzar.

„Nám ne," odvětil Franta. „Jitka bude přednášet upraveným a nesměrovaná rusalčí řeč zvládne i větší prostor. Ale kdyby se tu měly konat i jiné akce, stálo by to časem za úvahu."

„A co když se i Jitka rozhodne oslovit přítomné vlastními hlasivkami?" usmál se kněz.

„Pochybuji," oplatil mu úsměv Franta. „Rusalčí řeč má velké výhody. První je, že při ní nehrozí zmatení jazyků. Pokud jste si toho nevšiml, rusalčí řeč není čeština. Domluvíme se hladce i s bytostmi z jiného vesmíru a nepotřebujeme se učit jejich jazyky. A Jitka bude mít žáky z celého světa, česky by jí ani nerozuměli. Druhá výhoda je dosah. Bez elektronického zesílení klidně obsáhne i stometrový sál – a takový ani nemáme. Ale i kdyby nerozhodovalo nic jiného, rusalčí řeč vyjádří i to, nač ta lidská ani nestačí."

„No dobře, zmatení jazyků…" brblal si kněz. „To tady bude i tak."

Franta ale najednou zpozorněl.

„Pane Kouzare, dohlédněte, prosím, na další práce. Mám teď horší problém!"

„Kde?" zbystřil pozornost kněz.

„V Jižní Americe!" odvětil Franta stručně – a zmizel.

*****

Rodriguézovi Frantu přivítali ve značném spěchu a napětí.

„Co se tu děje?" zajímal se Franta, jakmile objevil prvního člověka z farmy.

„Je válka, seňore!" odvětil mu spěchající peón, a hned začal křičet, aby

zavolali seňora Alberto, že přiletěl seňor František.

Alberto Rodriguéz se objevil v několika vteřinách, ale ještě dřív, než přiběhl, obrátil se na Frantu a rusalčí řečí ho nasměroval do jídelny.

Vběhli tam skoro současně všichni, kdo tady na farmě ovládali rusalčí řeč – Rodriguéz otec, syn Alberto i María.

„Proč jste ho volali?“ mračil se otec Rodriguéz na syna i na Maríu.

„Máme snad problém a to hodně velký, větší než jindy!“ vysvětloval rychle Alberto.

„Právě!“ odvětil otec. „S tím nám těžko pomůže!“

„To záleží na tom, jaký problém máte!“ vložil se mezi ně Franta. „Zaslechl jsem slovo válka, ale nevím kdo a s kým bojuje.“

„Vlastně to ani pravá válka není,“ řekl otec. „Jen se střílí, bombarduje a vraždí se lidi.“

„Kdo a s kým?“ opakoval otázku stručněji Franta.

„Je to trochu složitější, seňore!“ začal rozšafně otec Rodriguéz. „Začalo to jako běžná policejní razie proti kokainovému kartelu. V naší zemi je totiž nejvýnosnější plodinou koka, ne sice na váhu produkce, ale určitě co do zisků z prodeje. Jistě se pamatujete, že jste odmítl stvořit taesi-kokain, proto se koka pěstuje pořád tradičně. Zákony ji sice zakazují, ale z toho si málokdo co dělá. Jenže vláda čas od času pořádá policejní akce. Pošle policejní komanda pátrat po plantážích koky a sebrat každého, koho tam najdou. Policajti jsou placení od kusu a tak to berou hlava nehlava. Letos to zřejmě taky začalo jako policejní akce, jenže najednou se do toho začali míchat Američané. Poslali sem letadlovou loď a že budou ochraňovat před nebezpečím civilisty. Znáte to – kde Amíci začnou chránit civilisty, tam obvykle nastanou strašné jatky. A to se děje i tady. K naší smůle tu máme ropná naleziště a Amíkům jde jako všude na světě hlavně o ně.“

„Nač jsem potom vymýšlel benzín-taesi?“ zamračil se Franta.

„Benzín-taesi i nafta-taesi jsou vynikající,“ přikývl otec Rodriguéz. „Však už se naše vláda nejmíň dvakrát rozhodla nechat vrty zavřít. Jenže Američané vždycky tvrdili, že od nás budou ropu odebírat dál, takže vrty zůstaly v provozu.“

„Ale proč?“

„Tvrdili, že produkce taesi-paliv nestačí jejich potřebám.“

„Zejména vojenským,“ zavrčel Franta. „Možná mají pravdu, jejich

spotřeba převyšuje světový průměr ve všech směrech. Jak se angažují tady?“

„To je právě to!“ vyhrkl rychle syn Alberto. „Začali bombardovat města na pobřeží, kde se vůbec nic nedělo – údajně proto, aby vyřadili naši protileteckou obranu. Přitom se jim podařilo zničit dvě rafinerie, několik nemocnic a škol. Jenže pak se začali zaměřovat na cíle dál od pobřeží. Vybombardovali už dvě výrobny taesi a máme obavy, že se chystají i na nás. Naše farma je teď nejbližší od pobřeží.“

„Proč jste mě nezavolali, když bombardovali ty minulé?“ zamračil se Franta.

„My jsme o tom nevěděli – a tam nikdo nepřežil. Bomby na ně přilétly v noci, nejspíš všichni zemřeli ve spánku.“

„Jak jste se to dozvěděli?“

„My jsme si už předtím předávali rusalčí řečí různé zprávy,“ řekl Alberto. „A dnes ráno se nám prostě neozvali. Chtěl jsem je navštívit, ale zmizely i kotvy, na které jsme dřív létali. Odhodlal jsem se použít přesun typu vdudeg, ale na místě farem jsem našel jen trosky, krátery po bombách a mrtvoly. Vrátil jsem se a zavolal vás. Co vy na to, seňore Františku?“

„A vy se obáváte, že budete dnes v noci na řadě, že?“ ubezpečoval se Franta. „Nejspíš se bojíte oprávněně. Co jste zamýšleli dělat?“

„Vyklidit haciendu a utéci do hor,“ řekl za syna otec Rodrigéz. „V takové chvíli není moc možností na výběr.“

„To by snad bylo rozumné,“ přikývl Franta. „Jenže v takovém případě přijdou ke zkáze všechny farmy v Kolumbii. Nemám nic proti záchraně životů, ale – co takhle zkusit jednat? V první řadě bych se dotázal vaší vlády, co s tím hodlá dělat.“

„To nemusíte, seňore,“ řekl Alberto. „Víte, co vám řeknou? Že jim Američané obětavě pomáhají likvidovat drogové kartely.“

„Obětavě? Oni? Nejsou oběti jenom na vaší straně?“ zeptal se Franta trochu kousavě. „A ke všemu většinou nevinné?“

„Je to tak, seňore,“ souhlasil Alberto. „Ale naše vláda se snaží vycházet s Američany vždy po dobrém, i kdyby nás bombardovali od rána do večera. Kdyby se jim postavila, jsou v té chvíli už předem všichni mrtví. To po nich nemůžete chtít.“

„A oni po vás chtějí, abyste trpěli a nechali se zabíjet?“

„Naše vláda nemá prostředky na naši ochranu,“ zavrtěl rychle hlavou

Alberto. „Máme jen zbraně, které nám Amíci prodali, když je sami vyřadili jako zastaralé. Naše policie nemá ani helikoptéry, ani rychlé čluny, jako drogové kartely, takže je ráda, když to tady Amíci čas od času pročistí. Žel Bohu, odnese to i spousta nevinných lidí, ale na to už jsme si zvykli.“

„Takže jim v podstatě nechává volnou ruku, nebo je to jinak?“

„Tak nějak,“ přikývl Alberto. „Ale ochranu od nich očekávat nemůžeme.“

„Pěkná vláda, když se nedokáže postavit za své lidi,“ ulevil si Franta. „Drogová mafie tu má svůj kartel, policie je jen pro parádu, proti drogové mafii používá služeb cizí mocnosti a toleruje, že při tom pokaždé zahyne pár set, nebo i pár tisíc nevinných. Pak už je opravdu jediná možnost: postavit se jim na odpor sami.“

Alberto i jeho otec ztuhli překvapením.

„Postavit se – komu? Drogovým bossům – nebo snad Američanům?“

„A kdo se vás chystá zabít?“ opáčil Franta.

„No jo – ale nemáme přece žádné zbraně!“ namítl Alberto. „Těch pár loveckých pušek nemůžeme postavit proti nejsilnější armádě světa!“

„Pušky nechte doma,“ řekl Franta. „Pustíme se do nich teď hned a holýma rukama!“

„Ale seňore – to přece nemůžete myslet vážně!“ zalapal po dechu Alberto.

„Myslím to vážně,“ odvětil ledově Franta, jako kdyby nevnímal Albertovo zděšení.

„Půjčíte mi syna?“ obrátil se na otce Rodrigéze. „Můžete zatím připravovat evakuaci farmy, bylo by nejspíš dobré ji před večerem pro jistotu opustit, já zatím půjdu s Albertem obhlédnout naše protivníky.“

„Ale co chcete dělat, proboha?“ nevěřil svým smyslům otec Rodrigéz.

„Máme spoustu možností,“ řekl Franta. „V první fázi zkusíme útočníky zastrašit. Když to nepomůže, přitvrdíme.“

„Zastrašit? Američany?“ obracel oči v sloup otec Rodrigéz. „To myslíte vážně?“

„Myslím,“ odvětil Franta. „Víte přece, jak bleskově umím vyřídit ozbrojené protivníky. Naučím to Alberta – a ve dvou zmůžeme ledacos.“

„No jo – ale pár chlapů s kulometem je ještě jakž takž rovnocenný soupeř! Jenže tady budete mít proti sobě invazní námořní flotilu včetně letadlové lodi a pár stovek letadel! To je přece jen silnější protivník!“

„To si jen myslíte," odvětil Franta. „Samozřejmě nebudeme zkoušet napadat letadlové lodi, to je opravdu příliš silný protivník. Postačí nám přepadnout velitelský můstek. Tam je jen pár chlapů a nemají po ruce ani kulomet – kterého bychom si tak jako tak nevšímali."

„Ale i ti budou jistě ozbrojeni!" namítal Rodrigéz.

„Počítám s tím," přikývl Franta. „Oni totiž nemají obranu proti urychlení času. Nikdo z nich nestihne ani sáhnout po zbrani!"

„Takže je chcete pobít?" zajiskřily oči Albertovi.

„Pobít? To ne, Alberto, to zásadně neděláme," zarazil ho Franta. „Nepamatuješ si, co jsi nám v Čechách slíbil? Protivníky smíme zneškodnit, ale nesmíme jim ublížit, i kdyby si to stokrát zasloužili. To není náš způsob. Smíme je přenést někam, kde nebudou mít příležitost někomu škodit, ale musí zůstat naživu."

„Chcete šetřit i ty, kdo vydali rozkazy k bombardování nemocnic?"

„Musíme," odvětil Franta. „Slíbili jsme to."

„No – ano, ale…" nevonělo to Albertovi.

„Poslyš, Alberto, ten slib je příliš závazný, než aby se dal porušit," obrátil se na něho velice vážně Franta. „Slíbili jsme to mimozemšťanům a vy naším prostřednictvím také. Dali nám naše možnosti pod podmínkou, že nikoho nezabijeme. Za porušení toho slibu by velice rychle následoval přísný trest – nejspíš smrt."

„Opravdu?" zpozorněl Alberto.

„Opalychové to mysleli smrtelně vážně," řekl Franta. „Uvažuj o tom, prosím."

„Jenže – když ani ty nesmíš nikomu ublížit, kdo by ten trest smrti vykonal?" uvažoval Alberto nahlas.

„Třeba sami mimozemšťané," řekl Franta neurčitě. „Raději na to zapomeň, nepřipouštěj si to ani v myšlenkách. Už sama myšlenka na zabíjení je špatná. Když už někoho potřebuješ zneškodnit, vždycky přemýšlej, jak to udělat, aniž bys mu ublížil. Možností máme víc, dnes ti nějaké ukáži."

„Ale co když se setkáme s vrahy?"

„To se ví, že se setkáme," připustil Franta. „Ale smíme je zneškodnit – nic víc. Uvidíš, že je to nejen možné, ale i dostatečné. Co jsem se setkal s opalychy, nedal jsem nikomu ani ránu. Přitom si myslím, že jsem vrahy

trestal dost přísně. Uvidíš sám!“

„Dobře, chci ti věřit,“ přistoupil na to Alberto. „Co tedy budeme dělat?“

„Poletíme na pobřeží,“ navrhl Franta. „Nejlépe někam poblíž města Santa Marta, kde se můžeme rozhlédnout po moři. Nemáte na pobřeží nějakou kotvu? Zdá se mi, že tím směrem nějakou cítím.“

„Ano, jsou tam nějaké. Občas jsme – kromě návštěv známých farmářů – navštěvovali i jiné známé ve městě Riohacha.“

„Pojďme tam tedy!“ vybídl ho Franta.

*****

Stáli na nevysokém kopci nad mořem a obhlíželi obzor Albertovým dalekohledem.

„Cítí se jistí, když se pohybují na dohled od břehu,“ podotkl Franta.

„Vždyť se je tu nikdo neodváží ohrožovat!“ vysvětloval mu Alberto.

„Už ses někdy přemisťoval vdudegem?“ zeptal se ho Franta.

„Naposledy dnes ráno,“ připomněl mu Alberto.

„Tak ti pro jistotu připomenu – v místě, kam se přemístíš, musí být volno, jinak tam po tvém příletu zbude díra jako po dělostřeleckém granátu. Se zkrouceným prostorem nejsou žerty, i když to zkroucení trvá méně než miliontinu vteřiny! Prvním přesunem se dostaň nalevo od věže letadlové lodi – já se přesunu napravo, abychom se nesrazili. Tam počkáš na mé znamení a až ti je dám, urychlíš se a druhým skokem se přeneseš před okna velitelského můstku. Rychle se mrkni oknem dovnitř, najdi si očima volné místo, kolem kterého bude do všech stran aspoň metr volného prostoru a třetím skokem se přesuň dovnitř – neboj se, ocelí i sklem projdeš bez škrábnutí. Hned poté si tam polož kotvu – budeme je možná potřebovat. Já je mezitím začnu odzbrojovat – stačí rychle po sobě natahovat závěry pistolí, jako kdyby stříleli. Pistole se tím vybijí a náboje napadají na podlahu – nebudeme si jich všímat, v tom fofru je nikdo nedokáže nepozorovaně ani sesbírat, natož naládovat zpět do zásobníků.“

„A co pak?“ dychtil Alberto – zřejmě se mu to zamlouvalo.

„Pak se oba zpomalíme. Nech mě s nimi vyjednávat a sám se bedlivě zaposlouchej do sedmého smyslu – sleduj úmysly všech na můstku. Nezapomeň, že jim ponecháme zbraně a kdo má v kapse náhradní zásobník, zbraň si rychle zprovozní. Kdyby některý jevil známky přípravy na útok, varuj mě a zmizíme. A abychom neutíkali z boje jen jako zbabělci, vezmi s

sebou jednoho z přítomných – zapamatuj si teď kotvu, kam se přeneseš…“

Předal přitom Albertovi fadkiz kotvy a pokračoval.

„Do vyjednávání se nepleť, jen hlídej. Já nebudu mít čas vnímat, jestli někdo nechce zaútočit, proto jsou na takové akce potřeba dva. Vyhodnotíme si to až po ukončení.“

„O čem s nimi chceš vyjednávat?“ zajímal se ještě Alberto.

„Dám jim ultimatum, aby okamžitě zastavili bojové akce, opustili vaše výsostné vody a už se sem nevraceli. Nemusíme si dělat iluze o jejich inteligenci, proto nepředpokládám, že by na to přistoupili.“

„A co kdyby se to stalo?“

„Že by na to přistoupili?“ usmál se trpce Franta. „To by nejprve museli pochopit, že je to s nimi opravdu tak vážné. Ale co asi udělá americký důstojník, když se mu na jeho vlastní lodi objeví přímo na můstku dva neozbrojení chlapi s takovým ultimatem? Očekávám od nich jednoznačné a nejspíš hodně příkré odmítnutí. Řekl bych, že jako správní Američané na nás ihned vytasí zbraně. Takže naším následujícím krokem bude únos dvou důstojníků. Pak se tam budeme rychle po sobě vracet a unášet další, dokud to nebude příliš nebezpečné. No – a pak budeme pokračovat v jednání u nás.“

„Kam je chceš vlastně přenášet?“

„Ále – do takové podzemní díry, nedávno jsem ji vyklidil a upravoval… Jmenuje se to *Covacha del Diable* a je to vězení, proti kterému je pověstný Alcatraz letoviskem. Tam snad i oni pochopí, že se situace dramaticky otočila a zkrotnou.“

„A co kdyby tam na tvé podmínky přistoupili?“

„Pak bychom je vrátili na jejich loď,“ ušklíbl se Franta. „Měli by volnou cestu domů.“

„Prosím tě! Ty bys je nechal odplout? I po tom bombardování nevinných?“ zamračil se Alberto. „A ještě věříš, že by to splnili?“

„Docela se těším na chvíli, až to nesplní!“ odvětil trpce Franta.

„Ach tak!“ pochopil Alberto. „Já taky!“

*****

Na kapitánském můstku se jen nepatrně zavlnil vzduch – nikdo by si toho ani nevšiml, kdyby se před generálporučicí Margaret Steelovou znenadání nezhmotnila postava v černé uniformě – či co to bylo za podivný oblek.

„Dobré jitro!“ oslovila ji – k jejímu nelíčenému zděšení.

„Sakra – kdo jste?“ vyhrkla na něho.

„Vyslanec opalychů,“ dostala okamžitě odpověď ne zcela perfektní angličtinou, z níž bylo patrné, že to není mateřština tohoto chlapa.

Chlapa? Vždyť to byl pouhý výrostek, zelenáč! Potkat ho v uniformě US-Navy někde na palubě, seřvala by ho na místě! Jako pudlíka po zpackaném aportu!

„A co tady…“ zajíkla se, neboť jí až teď došlo, že způsob, jakým se tu objevil, se těžko dá nazvat přirozeným.

„Přišel jsem vyjednávat,“ uspokojil její zvědavost co do účelu tak nezvyklé návštěvy.

„Vyjednávat? A o čem?“

„O okamžitém zastavení vašich bojových operací,“ odvětil drze výrostek.

„To nemyslíte vážně!“ vyhrkla rozzlobeně.

„Myslím,“ přikývl. „Opalychům se nelíbí vaše válečné akce a požadují jejich okamžité zastavení. Předejdete velkým problémům, když okamžitě naberete kurs směrem domů.“

„Kdo vlastně jsou ti vaši …oportunisté?“

„Opalychové, madame!“ opravil ji mladíček. „Mimozemšťané, kterým došla trpělivost z vašich darebáckých činů. Požadují od vás ukončení téhle špinavé války a návrat do vašich mateřských přístavů.“

„Mimozemšťané?!“ vybuchla. „To vám mám věřit?“

„Budete muset,“ ujistil ji klidně. „A poradil bych vám, neberte je na lehkou váhu. Jsou z vás už hodně znechucení.“

„A to mi říkáte jen tak?“ získala zase klid. „Víte vy vůbec, co chcete?“

„Vím a říkám vám to snad dost jasně,“ přikývl.

„Nevíte!“ ujistila ho. „Chcete po mně porušení rozkazu! A to není tak jednoduché, jak si ve své naivitě představujete!“

„Naivní jste vy, velitelko!“ ujistil ji mladíček. „Jste naivní, jestli si myslíte, že můžete používat sílu, když si to mimozemšťané nepřejí, a odvolávat se přitom na jakési rozkazy od svých nadřízených. Opalychy ani v nejmenším nezajímají a nehodlají je respektovat. Už jste tady spáchali příliš mnoho zla – dostáváte poslední příležitost odejít bez trestu, který byste za své činy zasluhovali.“

„Bez trestu?“ vyprskla. „Vy dokonce mluvíte o trestání?“

„Ano,“ přikývl. „Podle mě si trest zasluhujete už teď a já sám za sebe doufám, že tuto poslední milost nevyužijete.“

„Mluvíte nejen o trestu, ale i o milosti?“ zasmála se. „Nepletete si pojmy? Nezdá se vám, že vystupujete příliš sebevědomě – a nemáte na to?“

„To se velice mýlíte,“ ujistil ji. „Opalychové mají na víc než jen na nepodložená přání! Nedoporučoval bych vám podceňovat je!“

„Chtějí snad ti vaši mimozemšťané vyhlásit válku Zemi?“ zeptala se ho stručně. „Nebo jen Spojeným státům?“

„Ne,“ ujistil ji. „Opalychové si žádné války nepřejí a proto je nevyhlašují. Požadují ale totéž i od ostatních. Konec válek.“

„Tak zmizte a nepleťte se sem!“ navrhla mu. „Tohle ještě není válka! Skutečná válka vypadá mnohem hůř!“

„To je otázka definicí,“ nedal se chlapec. „Vy možná bombardování za pravou válku nepovažujete, jenže opalychové to chápou přísněji. Válka je podle nich zločin, zasluhující trest. Určitě víte, že jste do této chvíle způsobili několik desítek smrtí. Možná jim říkáte bojové úspěchy, jenže podle opalychů jsou to vraždy. Poslední milost pro vás bude, že opalychové nepovažují za správné trestat bez varování. Varování ale dostáváte právě teď a pokud budete ve svých zločinech pokračovat – ať už jim říkáte sebevznešeněji – dočkáte se za ně spravedlivého trestu.“

„Chcete trestat?“ vyhrkla nepřátelským tónem. „Dobrá – můžete to zkusit!“

Vytasila pistoli a namířila ji na Frantu – jenže v té chvíli údivem vytřeštila oči.

Pistole, kterou měla dosud v pouzdře u boku, měla závěr vzadu – a prázdný zásobník.

„Pozor, Františku!“ ozval se mu Alberto. „Chlap vedle tebe už zasunul do pistole zásobník a natahuje závěr!“

„Dobře – mizíme!“ souhlasil Franta.

Urychlil se, oběhl generálporučici, aby ji mohl obejmout zezadu – a zmizel. Objevil se mezi dvěma řadami obytných buněk v jeskyni pod propastí Covacha del Diable, okamžitě udělal krok vpřed a otočil se, aby uvolnil kotvu – na které se ihned objevil Alberto, vlekoucí jednoho mladšího nadporučíka.

„Dejte sem ty bouchačky!“ řekl Franta a vykroutil ohromené

generálporučici z ruky její prázdnou pistoli, zatímco Alberto stejným stylem odzbrojil i svého nadporučíka.

„A můžeme pokračovat v jednání," řekl ulehčeně Franta. „Nechcete se posadit?"

Pokynul rukou k bílým zahradním stolečkům s plastikovými židličkami, které se zde v podzemí vyjímaly jako porcelánový servis uprostřed černé bažiny.

Generálporučice Steelová i nadporučík se ani nepohnuli, tak dokonale byli vyvedení z míry. Franta tedy klidně pokračoval ve stoje.

„Vážení zajatci! Nacházíte se v podzemním komplexu jeskyní Covacha del Diable, který slouží jako zajatecký tábor i vězení. Tady se rozplynula vaše technická převaha, byť jen domnělá, a můžeme si konečně pohovořit v klidu."

„Co… co to bylo?" lapala po dechu Steelová.

„Projev mimozemské technologie," objasnil jí ležérně Franta. „Přesunuli jsme se na jiné místo na světě. Tady nemáte ani vaši letadlovou loď, ani bouchačky vašich kolegů. Posaďte se tady konečně, když už tu jste! Při jednání se má sedět!"

Pomalu, ostražitě, jako ve snu došla s nadporučíkem ke stolečku a opatrně se posadili, zatímco Alberto s Frantou si klidně sedli na volné židličky.

„Co po nás chcete?" vyhrkla generálporučice.

„To už jsem vám přece řekl," připomínal jí Franta. „Ukončíte válku a obrátíte se domů. Kdyby vám chtěl někdo připomínat opačné rozkazy vašich nadřízených, vysvětlíte mu, že se podmínky značně změnily. Nestojí proti vám bezzubá vazalská armáda Kolumbie, která se vám neodváží zkřížit cestu, natož aby po vás střílela. Teď máte za protivníky mimozemské opalychy, o kterých máte příliš mlhavé představy, než abyste se jim mohli postavit."

„Vždyť ty vaše mimozemšťany nikdo ani neviděl!" vybuchla Steelová.

„Tak to není," pokusil se to Franta uvést na pravou míru. „Ačkoliv nás, co jsme je viděli na vlastní oči, je v tomto tisíciletí jen šest. Opalychům se na Zem po dávných zkušenostech nechce – a není divu. Díky vám a vám podobným jsme pro ně hrozně barbarský svět."

„Barbarský? Co vůbec ti vaši mimozemšťané dokázali? Najmout si hrstku

vás žoldáků proti vlastním lidem?“ řekla co nejjedovatěji. „Nedošlo vám, že by to byla zrada lidstva?“

„Nikoho si nenajímali,“ zamračil se Franta. „Zajímalo je, zdali jsme se dokázali za těch pár tisíc let, co na Zemi nebyli, zbavit válek. Museli jsme přiznat, že ne, naopak, války jsou čím dál horší. Slíbili nám tedy, že nám od nich pomohou. Ale neděláme to pro ně, jedině pro nás samotné. Už je na čase, abychom se zbavili nejen vraždění, ale i takových, jako jste vy.“

„Naivkové!“ zavrčela Steelová.

„Nápodobně!“ odvětil Franta. „Paní velitelko, nesnažte se na nás dělat ramena. O vaší síle jakž takž představu máme, zato vy o nás nevíte vůbec nic. Když budete trvat na svém směšném odporu, mohli by vaši velitelé velice rychle zaplnit tento zajatecký tábor, odkud se sami v žádném případě nedostanou a ani na pomoc zvenčí se spoléhat nemohou.“

„Chcete nás snad zajmout?“

„A nesedíte tady?“ upozornil ji na tu prostou věc. „Jistě jste pochopili, že se vaše zajetí odehrálo jako nikdy v historii. Odnést zajatce bez jediného výstřelu z velitelského můstku nepřátelské letadlové lodi je pro nás nejen možné, ale docela snadné. Stejně snadno můžeme vybrat i jiná vaše hnízda. Generální štáby, prezidentovo sídlo i Kongres.“

„A co s námi chcete dělat?“ vyhrkla.

„Teď? Nic, vrátíme vás na vaši vlajkovou loď,“ odvětil klidně. „Vy ji otočíte a s celou flotilou se nejkratším kursem vrátíte domů, kde svým nadřízeným sdělíte, co jste se od nás dozvěděli. Doufám, že to bude stačit. Vám i jim.“

„A co když ne?“ nadhodila nepřátelsky.

„Pak se rozhlédněte kolem sebe,“ pobídl ji. „Co vidíte, je jeden z menších zajateckých táborů, připravený pro vás a další vám podobné. Takových krasových jeskyní, už milion let lidem nepřístupných, máme po světě víc. Nacházejí se tak hluboko, že dovnitř neproniká ani stopa světla ani radiový šum – televizory, rádia a podobné vymoženosti tu proto nenajdete. Pokud se tady nechcete nudit, musíte se bavit jinak, ale to už zůstane na vás.“

„To má být vyhrůžka?“

„Ne, to je stručný popis toho, co by vás čekalo, kdybyste se rozhodli vzdorovat. Jestli to budete chápat jako vyhrůžku, nebo jako slib, to už je vaše věc.“

„Vy říkáte vyhrůžkám sliby?“ odvětila jedovatě.

„Opakuji, záleží jen na vás, jak to pochopíte,“ usmál se Franta. „Vy máte pro své zajatce koncentrák Guántanamo, my jeskyni *Covacha del Diable* – což znamená něco jako *Devil‘s hole.* Slíbit vám ale můžeme slušné jídlo i zacházení. Ponižování od nás nečekejte – věžně tady nehlídají sadistické stráže, jen pouhých dvě stě metrů skály nad hlavami. Zdolat ji bez důlní techniky by byla práce na desítky let.“

„Tím nás nezastrašíte!“ řekla rychle.

„Taky to není určené k zastrašování, ale ke zneškodnění,“ odvětil. „Nejsou tady klece jako pro tygry, ale v rámci možností slušné obytné buňky – zajatci mohou mít samosprávu, svobodu pohybu po celé prostoře jeskyně, jen svoboda návratu jim bude chybět. Ale když si uvědomíte, že je to připravené pro válečné zločince, není to příliš kruté vězení.“

„Žádných válečných zločinů jsme se nedopustili!“ odsekla.

„Víte, to je jenom věc pohledu,“ odvětil. „Mimozemšťané považují za válečný zločin už aktivní účast ve válce – a tu jako velitelé těžko popřete.“

„Tady jsme na Zemi, ne u mimozemšťanů!“ vybuchla.

„Opravdu si myslíte, že Země je lepší?“ usmál se smutně. „Na tom se asi neshodneme. Já mám ve větším respektu Opalychy. Máte štěstí, že vás považujeme za parlamentáře. Vrátíme vás na váš velitelský můstek, abyste mohla ukončit vaši zločineckou výpravu.“

„Žádných válečných zločinů jsme se nedopustili!“ opakovala tvrdohlavě.

„Válka je největší zločin,“ trval na svém i Franta. „Nazýváme ji pravým jménem a je nám srdečně jedno, jestli jí říkáte pokrytecky a vznešeněji – třeba humanitární pomoc. Pro vás mám jen poslední milost – možnost ukončit se ctí vaši výpravu.“

„A když tu milost nepřijmeme?“

„Potom budou vaši důstojníci zkoumat zákoutí *Covacha del Diable,* kdežto vy sama se v jiné jeskyni setkáte s naší první zajatkyní. Ester Defayovou jistě potěší, že nebude sama, má se také čím chlubit a budete si spolu jistě vyprávět, co jste která provedla.“

Napřáhl k ní ruku s její pistolí.

„Tohle si vezměte!“ podal jí její zbraň. „My zbraně a jiné špinavosti nepotřebujeme.“

Pak se urychlil, oběhl ji – a vzápětí ji vrátil na velitelský můstek.

„Pozor – Alberto, na můstek ne!“ stihl tak-tak varovat kamaráda.

Velitelský můstek byl plný ozbrojených důstojníků s napřaženými pistolemi v rukou i mariňáků s útočnými puškami připravenými ke střelbě. Naštěstí je očekával a v okamžiku, kdy se objevil, se – už bez Steelové – vrhl o pár metrů stranou. Objevil se přímo nad letovou palubou, ale nezůstal viset ve vzduchu, rychle klesl stranou pod velitelskou věž, aby zmizel z očí těm na můstku. Pak vedle sebe položil dočasnou kotvu a předal ji Albertovi, aby se sem mohl se svým zajatcem přesunout i on.

„Na můstek to nešlo,“ obrátil se Franta k nadporučíkovi. „Je tam příliš mnoho lidí. Ale vy už tam jistě trefíte.“

„Příliš mnoho lidí?“ opakoval po něm nedůvěřivě nadporučík.

„Ano – povolali si na nás hotovostní komando,“ usmál se Franta. „Nepovažujete snad zmizení vaší velitelky za dost dobrý důvod k poplachu?“

„To jistě ano, ale…“

„Jste teď její svědek,“ řekl Franta. „Nezapomeňte na to! Svědek nesmí vypovídat křivě, to by byl další zločin.“

Pak se obrátil k Albertovi.

„Vracíme se – na pobřeží!“ pobídl ho.

Oba skoro současně zmizeli.

*****

Pozorovali spolu spokojeně, jak letadlová loď mění kurs.

„Neřekl bych, že tě poslechnou,“ vzdychl si Alberto. „Ale je pravda, předvedli jsme jim toho dost, aby nám uvěřili.“

„Podívej se tam sám!“ přistrčil mu náhle Franta jeho dalekohled.

Alberto chvíli zaměřoval vzdálenou letadlovou loď.

„Máš pravdu,“ řekl sklesleji. „Neotáčejí se domů, ale proti větru. Nejspíš chtějí vyslat na průzkum pár letadel.“

„Kdyby to bylo na průzkum…“ zavrčel Franta.

„A co kdyby je vyslali na naši farmu?“ napadlo i Alberta.

Katapulty vymrštily z paluby letadlové lodi trojici letadel. Okamžitě začala stoupat do výšky a otočila se k pobřeží.

„Neměli bychom ty na farmě varovat?“ napadlo Alberta. „Kdyby letěli zrovna tam…“

„Ne,“ řekl Franta. „Ať letí proti našim nebo letí zmasakrovat někoho

jiného, mělo by to být pro nás stejné.“

Zaměřil se do míst, kde letěly tři černé křížky letadel. Pak na okamžik zmizel, ale hned se vrátil zpátky. Zdánlivě se nic nestalo, jen letadla začala náhle opisovat divné spirálovité křivky. Po krátké době se nad mořem zabělalo několik padáků.

„Co se tam…“ nesměle se zeptal Alberto.

„Stačí přemístit se přímo do místa, kde se nachází konec křídla letadla,“ řekl Franta. „Se zkrouceným prostorem nejsou žerty, křídlo to ukousne jako žiletkou. Jen je nutné udělat to na odtokové a ne na náběžné hraně křídla, aby tě jeho zbytky nesemlely. Když přitom zmizí i křidélka, letoun ztratí ovladatelnost a posádce nezbude nic než padáky. Zákaz zabíjení tím ale neporušíš – když si dáš trochu pozor, zbude pilotům dost času ke katapultování a letadla spadnou do moře, kde také neudělají žádnou škodu.“

„A tohle opalychům nevadí?“ zeptal se pro jistotu Alberto.

„Nemáš přece v úmyslu ty lidi zabíjet!“ opakoval Franta. „Ochrana lidských životů se bojové techniky netýká – musíš to jen udělat, aby piloti měli dost příležitosti k záchraně.“

„Pokud je včas vyloví!“ přidal Alberto podmínku.

„O to nemusíš mít obavy,“ řekl Franta. „Vsadím se, že pro ně v této chvíli letí nejméně dvě helikoptéry!“

Alberto se zadíval k obzoru, ale pak vrátil dalekohled Františkovi.

„Žádné helikoptéry – startují tam další letadla!“ řekl. „Nech mi je – teď já!“

Franta se tam zadíval, ani si nevšiml, kdy Alberto zmizel, ale kamarád nebyl pryč déle než několik vteřin. Na obloze rozkvetly další padáky, Alberto tedy napodobil Frantu přesně.

Nebo si to Franta v té chvíli ještě myslel.

Doprovodné lodě se teď sjížděly do houfu jako kuřátka kolem kvočny. Létaly tam také nějaké helikoptéry, podle Franty měly zachraňovat piloty, ale bylo jich víc než čekal.

„Neměli bychom začít brát zajatce?“ navrhl Alberto Frantovi. „Je přece jasné, že se útoků nevzdali! Místo aby se obrátili domů, vysílají do vzduchu další bojová letadla!“

„Můžeme ještě počkat,“ namítl Franta. „Třeba ještě změní směr a odplují!“

„Směr už změnili,“ řekl suše Alberto. „Nejprve proti větru, aby mohli katapultovat svá bojová letadla. A teď – kolmo dolů.“

„Kam?“ podíval se na něho Franta udiveně.

„Směrem ke dnu,“ odvětil klidně Alberto. „Ochrana lidských životů se naštěstí netýká bojové techniky. Jaký by mělo smysl čekat na noc, až začnou naplno bombardovat a my už je potmě nedokážeme sundat? Teď zase nemá smysl čekat, až klesnou na dno. Atomová letadlová loď se nepotopí během hodiny, mají tedy dost příležitostí k záchraně, ale mohli a měli bychom k té záchraně přispět.“

„Co jsi jim vlastně udělal?“ zamračil se Franta na kamaráda.

„Osm děr těsně k čáře ponoru do levoboku,“ odvětil Alberto. „Pochop mě – zabili mi příliš mnoho kamarádů, než aby to smělo zůstat bez trestu. A měli bychom sebou hodit, na té lodi nebude jen stovka námořníků jako na ostatních. Předpokládám, že se na doprovodné lodě vejdou všichni, ale koho zachráníme my, tomu ušetříme nepříjemnou koupel v moři. A kromě toho je čas na potrestání velitelů – odmítli přece milost, ne?“

„Rošťáku!“ sevřel pěsti Franta. „Máš pravdu, nezbývá nám nic jiného!“

„Mám jen otázku – vejdou se všichni do Covacha del Diable?“ optal se věcně Alberto.

„Tam dáme jen důstojníky a piloty!“ rozhodl Franta. „Ostatní vysadíme někde v Texasu. Vzdálenosti sice nerozhodují, ale v Texasu mám pár vhodně umístěných kotev.“

V krátkosti předal kamarádovi jejich umístění.

„Tak jdeme, ne?“ řekl Alberto.

„Ale to bylo naposledy!“ řekl Franta.

*****

Vosí hnízdo

Spojené státy se ze ztráty atomové letadlové lodi George H.W.Bush nemohly dlouho vzpamatovat.

V první fázi se tu zprávu pokusily zatajit. Amatérské fotografie i videa převracejícího se kolosu, pořízené z pobřeží Kolumbie a pohotově umístěné na internetu, však byly příliš zřetelné, než aby se daly dlouhodobě zpochybňovat – zejména když k tomu Rusové přidali opatrné potvrzení na základě ruských satelitních snímků.

V druhé fázi proto velitelství US-Navy ztrátu přiznalo, ale pokusilo se rozšířit do světa vlastní verzi, podle níž došlo k bezprecendentnímu nevyprovokovanému útoku na americké lodě ze strany Kolumbie – její armády nebo drogových gangů.

Skutečnost, že poblíž nebyly mimo americké flotily žádné jiné lodě, neboť všechny civilní i vojenské před nimi ve zmatku prchly co nejdál, obešli mluvčí US-Navy spekulací o miniponorce, která k vlastní akci vysadila komando potápěčů s magnetickými minami, dálkově odpálenými po přichycení na loď.

Bohužel, ani tato verze nebyla dlouhodobě udržitelná. Stálo proti ní svědectví několika stovek amerických námořníků, kteří se nenadále objevili v texaské poušti a tvrdili, že patří k posádce potopené letadlové lodi. Nedovedli vysvětlit, jak se mohli tak záhadně objevit ve vzdáleném Texasu, ale všichni svorně popřeli jakýkoliv výbuch, předcházející potopení lodi.

Nejhorší pro US-Navy byla ztráta celého velení lodi a skoro všech pilotů. Zachránění byli jen piloti, sestřelení krátce před potopením lodi – ti zase nedokázali vysvětlit, co je to vlastně sestřelilo. Nikdo z nich si nevzpomínal na žádný výbuch – znenadání prostě ztratili nad letadly kontrolu a ta se s nimi začala nekontrolovatelně točit. Rovněž piloti hlídkových helikoptér svorně popřeli, že by poblíž spatřili jakákoliv cizí letadla, případně kouřové stopy raketového ostřelování.

Pozorovatelé helikoptér navíc pořídili dokonale ostré snímky otvorů v boku letadlové lodi krátce po jejich vzniku. Byly pak dlouho přísně tajné, záhadu však neobjasnily, naopak ji zvýšily. Spolehlivě tím vyloučily jen výbuchy magnetických min – hladké okraje otvorů rozhodně nevznikly výbuchem. Konstruktéři po předložení snímků jednoznačně potvrdili, že tak

rozsáhlé otevření boků lodi záhadnými dírami na čáře ponoru vysvětluje její poměrně rychlé převrácení i následné potopení, nevysvětlili však, jak se tam mohly objevit.

Záchrana většiny námořníků se dala vysvětlit prakticky jediným možným způsobem. Vzbuzoval ale mrazení v zádech všech, koho to napadlo. Už proto, že stopy vedly tam, kde by se dalo očekávat i vysvětlení ostatních záhad.

Nebylo to přece tak dávno, co se město St.Louis otřáslo hromovou ranou ohlušující exploze, když tam vyletěla do povětří budova firmy Monsanto. Také tam vytrhla neznámá síla z budovy lidi, kteří později vypovídali, že je cosi neznámého zachránilo okamžik před výbuchem – také na poslední chvíli, jako námořníky z potápějící se lodi. Ani tam se přece neobjasnilo, co vlastně budovy Monsanta vyhodilo do povětří. Byli tam ale svědkové záhad. V soudní síni se záhadně objevovali a mizeli lidé – údajně šlo o experty žalující strany, malé brazilské firmičky Velasquéz, která tenkrát dosáhla neuvěřitelného úspěchu v soudním sporu o odebrání patentů firmě Monsanto na houbovité taesi.

Jenže od neobvyklého soudu s firmou Monsanto – neobvyklého nejen tím, že se proti všemocné americké firmě postavila jakási bezvýznamná brazilská firmička a k překvapení všech znalců i právníků soud o americké patenty přímo na americké půdě vyhrála – přestal být tajemstvím i mimozemský původ taesi. Jen proto mohl její právní zástupce sebevědomě tvrdit, že firma Monsanto – a prakticky žádná jiná – není schopná taesi vytvořit.

Bylo to ale pouze tajemství výroby taesi, co dělalo firmu Velasquéz tak úspěšnou?

Jak si vysvětlit, že se její experti dokázali znenadání objevovat kdekoliv – i uprostřed soudní síně?

Dosud bezvýznamná potravinářská firma Velasquéz pak zřejmě stála za bleskurychlým rozšířením taesi ve Spojených státech. Stalo se to krátce poté, co Kongres Spojených států zrušil nedávno přijaté diskriminační zákony proti nim. Byla za tím opět jen ta bezvýznamná firmička Velasquéz? Odborníci tomu odmítali uvěřit. Podle nich za ní musela stát mnohem větší síla. Pesimisté za tím viděli mimozemšťany, proti kterým nemá Země žádnou obranu.

Farmy, pěstující taesi, které jako houby po dešti vznikaly ve Spojených státech, byly ale bezpochyby americké. Jako majitelé byli zapsáni američtí občané a firmy zaměstnávaly výhradně americké zemědělské dělníky. Jeden zásadní rozdíl ale musel zejména finančníky přímo udeřit do očí. Od drtivé většiny amerických podniků se odlišovaly – kromě znalostí tajemství pěstování taesi – ještě jedním společným příznakem.

Firmy, vyrábějící taesi, neměly žádné dluhy!

Nebylo by nic divného, když se firma, zabývající se výnosnými produkty, jakými byly taesi, zakrátko vypracuje z bezvýznamné farmy na potravinářský kombinát a přitom z trhu vytlačí většinu dosavadních firem. Nezvyklé bylo, že žádná taková firma nezačínala, jak by se dalo čekat, úvěrem u některé banky, který by vedl k prověřování bonity a důvěryhodnosti jejího majitele.

Ne že by tyto firmy vůbec nevyužívaly bankovních služeb. Ale jejich vznik se až příliš podobal společné šabloně. Všechny začínaly tím, že si nějaký do té doby neznámý americký občan založil konto, na které – podle finančních odborníků neodůvodněně – znenadání přišlo větší množství peněz. Za ně nechal postavit výrobnu – a pak už jen sklízel taesi jako na běžícím pásu. Finanční policie samozřejmě toky těchto peněz vysledovala – od toho tady přece byla. Jenže nic neobjasnila. Počáteční kapitál poskytovaly zcela nezištně jiné podniky, zabývající se taesi. A jakmile se nový podnik uchytil na trhu – což se rovněž stalo železným pravidlem – nezačal podle očekávání své dluhy splácet, ale spolu s jinými poskytoval stejně nezištně počáteční investiční a provozní kapitál dalšímu novému podniku.

Připomínalo to řetězový způsob zakládání provozoven McDonaldu – až na to, že tady za vším nestálo jedno všemocné ústředí, kam se později soustřeďovaly veškeré zisky. Firmy pěstující taesi byly krátce po svém zavedení samostatné a pokud některé z nich potřebovaly finanční výpomoc, nikdy se neobracely na banky, ale na příbuzné podniky. A co na tom bylo nejpodivnější – vždycky ji dostávaly. Žádná banka se nemohla chlubit, že by měla některý z podniků taesi pod finanční kontrolou. Byly zaznamenány i případy, kdy s bankou při jejím bankrotu zmizely veškeré prostředky některého taesi podniku. V tom případě si jeho majitel ihned otevřel konto ve zdravější bance – kam mu vzápětí přilétla nezištná finanční pomoc od sesterských, jinak zcela nezávislých podniků.

Taková nezištná výpomoc neměla ve Spojených státech obdoby! Takové chování přece popíralo samotné principy konkurence!

Ale zatímco si taesi podniky navzájem nekonkurovaly, nebo jen neznatelně, ve vztahu k ostatním firmám byly konkurencí přímo smrtící.

Z dosavadních mohutných potravinářských kombinátů zůstaly zakrátko kostry. Přežilo to pár malých rodinných farem, životně závislých na ***kosher*** výrobcích, drobné provozovny a obchůdky. Držely se i soběstačné podniky amerických Amishů se svými zákazníky.

Stejně dravě – což bylo ale ještě závažnější – vtrhly taesi podniky na trh s palivy.

Taesi benzín, nafta a univerzální mazací oleje nebraly ohledy na zavedené a zpočátku mnohem silnější značky. Ruční lis na taesi tykve se stal nepostradatelným příslušenstvím, pokud automobilista neinvestoval do dražšího automatického lisu s nezávislým podáváním tykví ze speciálního zásobníku. A protože se palivové tykve prodávaly přímo v obchodech s potravinami, strádaly benzinové pumpy podél dálnic nedostatkem zákazníků. Zastavovali u nich jen zapomnětlivci, kterým se za jízdy rozsvítila kontrolka nedostatku paliva, ale ti si obvykle kupovali jen tolik benzínu, aby dojeli k nejbližšímu obchodu s taesi palivem.

Ropné společnosti se bránily usilovně, často hrdinně, někdy i nezákonně – ale marně.

Firmu, vyrábějící taesi paliva, nepomohlo ani žalovat, ani potají vypálit. Taesi podniky měly nezávislý právní servis, který rozmetal kdejakou žalobu. Katastrofou pro ně nebyly ani nejničivější požáry, ani kartelově řízené bankroty méně důležitých bank. Taesi podniky si vždycky nezištně pomáhaly a jako celek byly nezničitelné.

Že by je řídila jakási brazilská firmička rodiny Velasquézů, nedávno ještě neznámá?

Jenže právě k firmě Velasquéz vedly stopy událostí v St.Louis – a nebezpečně podobné stopy i od břehů Kolumbie.

Záhadná zkáza letadlové lodi George H.W.Bush – a krátce předtím i moderních letadel – dávala tušit, že se Spojené státy setkaly s větší silou, než mohly očekávat. Bylo ale možné, aby za něčím obludným, jako bezesporu bylo potopení atomové letadlové lodi před očima tisíců námořníků i svědků na pobřeží, stála nějaká bezvýznamná potravinářská

firmička?

Byla *„jen“* nejpodezřelejší.

*****

Zjevení velitelky záhadně potopené letadlové lodi, generálporučice Margaret Steelové, bylo přímo ve Washingtonu stejně nečekané a záhadné, jako cokoliv předtím.

Objevila se na místní ulici časně po ránu, zastavila prvního strážníka, dala se odvést na nejbližší policejní služebnu a požadovala po policistech, aby jí okamžitě umožnili spojení se samotným prezidentem Spojených států.

Protože měla na sobě zašpiněnou uniformu, strážníci jí příliš nevěřili, ale nejpozději na služebně zjistili, že generálporučice nemluví do větru, ačkoliv jim i nadále odmítala sdělit, v jaké věci se chce s prezidentem spojit.

„Nenaléhejte na mě, boys!“ varovala je. „Nebo vám to povím a pak budete padesát let nositeli tak přísného státního tajemství, že si nikde ani neškrtnete!“

Vzhledem k tomu, že se na služebně dalo ověřit, že jde skutečně o zmizelou velitelku záhadně potopené letadlové lodi, nikdo jí už nekladl žádné překážky a policisté se jí snažili v maximální míře vyhovět. Nikdo se už nedivil, když si pro ni přijela prezidentská limuzína, aby ji odvezla přímo do Bílého domu. Tím to pro policisty mělo skončit, jenže někdo se asi prořekl a ještě před odjezdem prezidentské limuzíny byli na místě reportéři s fotoaparáty a kamerami, čímž utajení přítomnosti generálporučice Steelové vzalo za své.

Mluvčí Bílého Domu, zatlačený novináři do kouta, se neodvážil nic z těch skutečností popřít, nicméně je prohlásil za státní tajemství a tím odmítl *„do konečného vyšetření“* podat jakékoliv další informace.

Novináři sice vyšli s prázdnou, ale zavětřili.

Otázkou zůstalo, zda budou úspěšní.

*****

Nálada v Oválné pracovně by se dala krájet.

„To jsou strašné zprávy!“ opakoval pořád dokola prezident.

„To říkám také,“ souhlasila generálporučice. „Děkuji Bohu za to, že v této těžké chvíli nemám na krku vaši odpovědnost. Ale tak to vidím.“

„Vzdát se velmocenského postavení?!? Vždyť je to nesmysl! Kdo jiný než my může být největší velmocí světa? Desítky let tu pozici budujeme!“

„Ve světě bychom byli největší velmocí nejméně nejbližších sto let," přikývla. „Jenže musíte pochopit – nestojí proti nám lidé, ale mimozemské příšery. Můžeme si blahopřát, že si nás nechtějí dát k večeři! Lidé, kteří je potkali a slouží jim, je sice líčí jako vegetariány, ale do této chvíle jsme se nesetkali s něčím takovým, jako nám předvedli v Karibiku. Pokud sem nepočítáme Sodomu, Gomoru a pár dalších civilizací, zaniklých v dávnověku. Můžete mi tvrdit, že tenkrát měli lidé proti vetřelcům s bídou luky a šípy, dnes máme supersonická letadla, balistické rakety, atomové zbraně a špičkovou elektroniku. Jenže vesmírné bytosti se na naši techniku dívají s útrpným úšklebkem, jako my na luky a šípy. Vysmívají se nám, jako se my smějeme primitivům! Svět můžeme vyvraždit i několikanásobně, ale vetřelců se naše zbraně nedotknou. Ani okem je nespatříme, až nás budou decimovat!"

„Jenže pokud je pravda, co říkáte, že veškeré velení vaší lodi je někde v jejich zajetí, to by přece znamenalo, že obětí na životech bylo extrémně málo!" namítl prezident.

„Víte, čím se mi nejvíc chlubili?" podívala se na něho Steelová. „Oni si považují, že se celá akce úplně obešla bez lidských obětí! Rozumíte? Žádné ***collateral damage!*** Vyřídili nás úplně bez mrtvých! Nechtěla jsem tomu věřit, ale přesvědčili mě – a tady mi to jen potvrdili. Většina mužstva se prý objevila stejně náhle kdesi v Texasu, jako osazenstvo velitelského můstku v jejich zajateckém táboře. Rozumíte? Pro ně je naše mužstvo tak neškodné, že jim ani nestojí za zajímání!"

„To je skutečně podivné," připustil prezident. „Potopení velkých lodí bývá provázeno oběťmi, tady to bylo výjimkou. Z výslechů zachráněných navíc vyplynulo, že záchrana lidí byla extrémně rychlá i z míst, nacházejících se v hlubokém podpalubí. Aby se někdo staral o lidi protivníka, to se opravdu nevidí. Někteří v tom ale viděli projev slabosti."

„Slabosti?" zavrtěla hlavou Steelová. „To bych neřekla, spíš mě napadá pohrdání. Naši lidé jim nestáli ani za váhu munice. Vždyť jejich lidé, kteří se mnou jednali, neměli vůbec osobní zbraně! Nám je odebrali, ale skoro bych řekla, že tím našim lidem účinně zabránili v sebevraždě."

„Spíš mi vrtá hlavou, proč vrátili na naše území veškeré mužstvo, ale dál drží v zajetí důstojníky. Čím jsou pro ně cennější? Doufají snad, že za ně dostanou výkupné?"

„O výkupné nemají zájem,“ odmítla tuto myšlenku Steelová. „Mně to řekli naprosto jasně, Oni považují válku za zločin. Mančaft podle nich za nic nemůže – podle nich to jsou prostě hlupáčci, co se přihlásili do armády buď z vlasteneckých pohnutek, nebo pro peníze, ale nemají na svědomí žádné zločiny. Zato naši piloti v Kolumbii zabíjeli civilisty – oni totiž neuznávají vedlejší škody, ***collateral damage,*** takže každého mrtvého civilistu posuzují jako úkladnou vraždu, zasluhující stejný trest jako úmyslné zabití souseda ve městě.“

„To by pak nikdo nemohl vést války!“

„To není všechno!“ pokračovala. „Ještě přísněji než vlastní střílení posuzují vydávání rozkazů ke střílení. Pokud tedy piloti zasluhují několikaleté vězení za zločiny vražd, potom až dvojnásobné tresty zasluhují důstojníci, kteří jim k tomu vydali rozkazy.“

„To je přece proti všem dosavadním dohodám!“ nesouhlasil prezident.

„Oni si zavedli jiná pravidla,“ pokrčila rameny. „Nepropustili mě ani jako ženu, ani že by mě posuzovali jako nevinnou, naopak. Podle nich mám na všem vraždění vinu nejvyšší, ale uznali, že jedině já mohu přednést jejich požadavky jednak vám, jako vrchnímu veliteli, jednak do Hlavního štábu.“

„Jaké požadavky?“ zpozorněl prezident.

„Stáhnout všechna naše vojska z celého světa,“ řekla. „Máme zrušit všechny vojenské základny a vrátit vojáky domů. Máme omezit plavby válečných lodí a přelety vojenských letadel pouze na pobřežní oblasti našich výsostných vod.“

„To je nereálné!“ trhl sebou prezident. „Nač by nám potom byla naše armáda, letectvo i naše skvělé námořnictvo?“

„Na nic,“ přikývla. „Obávám se, že to tak dopadne. Protože Oni – a teď nemyslím těch pár idealistických človíčků, kteří po světě nezištně roznášejí mimozemské potraviny i zdroje paliv taesi, ale jejich mimozemské vládce, Oni nám nedovolí prakticky nic.“

„Pokud se jim nepostavíme!“ vzchopil se prezident.

„Nepostavíme?“ usmála se smutně Steelová. „Jak se jim chcete postavit? A především – kde? Vždyť se ti mimozemšťané, kteří za vším vězí, vůbec nenacházejí na Zemi! Žijí si ve svém vlastním vesmíru, kam za nimi nemůžeme!“

„Kdyby žili ve svém vesmíru, jak by nám mohli škodit?“

„To je právě to! Mohou! Oni ovládají nadprostor, ne my! Oni se mohou kdykoliv objevit na kterémkoliv místě Země, zatímco lidé Země se do jejich vesmíru dostanou pouze když jim to Oni milostivě umožní! Takže tam za nimi nemůžeme poslat ani armádu, ba ani obyčejné komando smrti. Vlastně ani nevíme, kde je hledat.“

„Ale mohli bychom vysledovat lidi, kteří pro ně na Zemi pracují, ne?“

„To snad ano,“ pokrčila rameny. „Ale k čemu by nám to bylo? Jakýkoliv útok na ně jejich pánové pochopí jako zločin, zasluhující trest. Nemusí se na Zemi objevit sami – stačí když vybaví zbraněmi své vazaly tady na Zemi – a ti se už postarají o pomstu.“

„Zbraně se přece dají ukořistit?“ navrhoval prezident.

„Možná ano, možná ne,“ pokrčila rameny. „Co kdyby se nějací primitivové zmocnili našich nejmodernějších stíhaček? Myslíte, že by jim k něčemu byly? Obávám se, že se dá totéž tvrdit o našich špionech. I kdyby se jim podařilo ukořistit zbraně protivníka, nebudou je umět použít. A co hůř, obávám se, že ani nepochopí, co se jim to podařilo ukořistit. Jako kdyby divoši někde našli naše skvělé pušky, ale používali je jen jako kyje, protože by vůbec nepochopili jejich účel.“

„To snad ne!“ nesouhlasil prezident. „Nevěřím, že by někdo nedokázal ani rozpoznat zbraň, která se mu dostane do rukou!“

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ vrtěla hlavou generálporučice. „U nikoho z těch, s kým jsem se tam setkala, jsem nezpozorovala nic, co by se podobalo zbrani. Pár jich mělo cosi jako mobilní telefony, ale nikdy je nepoužívali k telefonování. Létali bez letadel, ale nikdy se mi nepodařilo zjistit, že by u sebe měli něco, co by je nadnášelo. Dokázali během mžiku oka zmizet, nebo se stejně náhle objevovali, aniž by na to měli nějaké stroje nebo přístroje. Přitom se dokázali objevit i mizet i uvnitř našich lodí – na vlastní oči jsem to viděla přímo na velitelském můstku naší lodi. Jako kdyby prostor a hmota pro ně nepředstavovaly žádnou překážku. Ale co bylo nejhorší – mám podezření, že mohou do jisté míry poroučet i času.“

„Poroučet času?“ zarazil se prezident. „Jak tomu mám rozumět?“

„Dovedou čas podle svých potřeb buď urychlit, nebo zpomalit,“ řekla. „Jen díky tomu se jim podařilo v neuvěřitelně krátké době dostat z lodě tolik tisíc lidí. Nás byl plný můstek, bylo tam dokonce navíc několik členů pohotovostního komanda – ale přesun všech do jejich zajateckého tábora

netrval déle než pár vteřin. Urychlení času je jedno z mnoha možných vysvětlení, které mě od té doby napadlo, jenže se obávám, že je nejpravděpodobnější.“

„To by bylo vskutku vážné,“ mínil prezident.

„To je vážné,“ přikývla. „Nechci vyvolávat zbytečnou paniku, ale neuvěřitelná lehkost, s jakou nás během pár vteřin vyřídili v Karibiku, je pro nás strašlivé znamení. Lituji jen, že jsem to nepochopila včas, mohla jsem nám zachránit loď.“

„Zachránit loď? Jak?“

„Kdybych včas poslechla jejich ultimatum a dala flotile rozkaz k návratu.“

„To by ale bylo ustoupení jejich vydírání!“ namítl.

„Proto si myslím, že jsem to udělat nemohla,“ souhlasila. „Co jsem do té chvíle zažila? Že se mi na lodi – navíc přímo na mém můstku – znenadání objevili dva neozbrojení cucáci a drze mě žádali o ukončení výpravy? Nemohla jsem přece tušit, že jejich řeči jsou víc než plácání dvou nezletilých! Kdybych je poslechla, musela bych si sama naplivat do obličeje! I kdybych tím zachránila loď – což by mě ani ve snu nenapadlo. Co jsem měla udělat jiného než pokračovat v akci? Postupovala jsem tedy tak, jak by na mém místě postupoval každý americký velitel – a vlastně každý. No – a jak to dopadlo, to už víte!“

„Vím. Ale stěží se tomu dá uvěřit.“

„Proto také poslali mě, jako vrchní velitelku akce, i když mě považují za nejvyššího zločince. Jinému by podle nich nikdo nic neuvěřil. Mám to chápat jako mimořádnou službu své vlasti, čímž bych si jejich milost tak nějak zasloužila.“

„Jejich milost?“ opakoval nevěřícně.

„Jistě,“ přikývla. „Oni tomu tak říkají. Mám vám vysvětlit vážnost situace i co od nás očekávají. I když je to prakticky kapitulace.“

„No právě!“ přitakal prezident. „To po nás přece nemohou chtít! Kdybychom ustoupili takovým vyděračům, vrhli by se na nás všichni ostatní!“

„To je jiná otázka,“ řekla Steelová. „Oni mi totiž tvrdili, že hned po nás půjdou jednat se všemi mocnostmi světa – od těch největších, tedy Ruska a Číny, až po ty nejmenší místní vladaře. Ještě mi řekli, že mi přičtou k dobru,

když jim jejich vyjednávací pozici usnadním. Mínili tím, že je ostatní spíš poslechnou, až uvidí, jak největší velmoc světa stáhla ocas mezi nohy a zalézá do doupěte.“

„Tomu by se to opravdu podobalo!“ vybuchl prezident.

„Podle nich to přesvědčí i ostatní, aby včas couvli, dřív než je potká demonstrace síly, jaká potkala nás.“

„To se načekají!“ holedbal se prezident. „A co kdybychom udělali přesný opak?“

„Přijdeme jen zbytečně o další lodě,“ pokrčila odevzdaně rameny.

„Nemusíme podnikat žádnou námořní akci!“ namítl. „Máme snad ve světě vojenských sil víc, nejen námořních! Nebude problém někde vyprovokovat konflikt, který by si vyžádal náš ozbrojený zásah!“

„No – já bych teď více uvažovala,“ řekla Steelová. „Uvědomte si, že je něco takového napadlo, když mi předem kladli na srdce, abych vás před tím varovala.“

„Máte mě před tím varovat?“

„Ano,“ přikývla. „Protože řekli doslova: Nezapomeňte vyřídit vašemu prezidentovi, že si v případě jakéhokoliv konfliktu přijdeme rovnou pro něho a nezachrání ho před námi ani tisíc bodygárdů, jako vás nezachránilo vaše komando, ozbrojené až po uši a umístěné přímo ve vašem velitelském můstku.“

„Tím chcete říci, že by si v případě nějaké další válčičky přišli přímo pro mě?“

„Tvrdili to. A vzhledem k tomu, že z mé lodi dokázali vytáhnout i poslední strojníky, dohlížející na stav a teplotu hřídelů lodních šroubů, nacházející se na samém dně lodi, kteří by se jinak o nebezpečí potopení lodi dozvěděli až kdyby se loď obracela kýlem vzhůru a na jejich záchranu by bylo zaručeně pozdě, dovedu si představit, že by si pro vás přišli až do těch nejhlubších protiatomových krytů.“

„Mohl bych naopak odletět letadlem – mám přece Air-Force-One!“

„To nebyl dobrý nápad!“ zavrtěla hlavou. „Během vteřiny sundali všech šest stíhaček, tak jak odstartovaly z naší paluby. Nepodceňujte je, prosím. Ve vlastním zájmu.“

„Máte opravdu chmurné předpovědi!“ vyčetl jí.

„Pouhé úvahy,“ odmítla to. „Rozhodně bych nechtěla, aby to byly

předpovědi toho, co se skutečně stane. Jen dovádím do konce všechno, co mě v tomto směru napadne a co mohu porovnat s tím, co už znám. Už o tom uvažuji dlouho, rozhodně déle než jiní. A také už více než jiní vím – něco mi sami řekli a ledacos jsem u nich viděla.“

„A když o tom tak dlouho uvažujete – co byste mi doporučila?“

„Chcete slyšet radu? Ale upřímnou? Já bych na vašem místě ustoupila. Nepovažovala bych to ani za zbabělost. Dostali jsme příšerné varování, co to znamená podcenit nepřítele. Za těchto okolností není hanba ustoupit. Nemusí to být natrvalo. Můžeme zmobilizovat naše tajné služby a dát jim za úkol rozkrýt organizaci našich protivníků. Ale postupovat musíme s nejvyšší opatrností. Musíme si uvědomit, že dokážeme rozkrýt jen lidské pomocníky těch vesmírných příšer, zatímco ony budou pro nás nedostupné. Což neznamená, že jsme i my nedostupní pro ně. Je to kapitulace? Tak úplně ne – to by nežádali stažení našich armád na naše území, ale jejich likvidaci. To prozatím nechtějí. Nechtějí zasahovat do naší suverenity, ponechají nám i naši vládu. Zůstane nám i svoboda shromažďovat o nich všechny dostupné informace. Tím nám ponechali i naději, že objevíme i způsob, jak se jim dostat na kobylku. Ale prozatím – prozatím nám nezbývá než uznat, že jsou silnější.“

„My že jsme slabší? My – světová velmoc číslo jedna?“

„To i nadále zůstaneme ve vztahu k ostatním zemím světa,“ řekla. „Oni nezamýšlejí pomáhat proti nám žádné jiné mocnosti světa. Naopak – zřejmě se rozhodli pokořit všechny stejně. To ještě není nejhorší. Světovou velmocí číslo jedna zůstaneme – jejich houbovité výrobky nám pomáhají řešit i věčný problém potravin i paliv, nemusíme ani udržovat svou nadvládu nad světem vojensky. Ale na skutečnou válku proti mimozemšťanům máme příliš málo informací. Jistě budou mít i oni své slabé stránky, kterých můžeme časem využít proti nim, ale dnes o nich ještě nevíme.“

„Takže radíte ustoupit jen naoko? To přece jen vypadá lépe!“

„Naoko – ale s vědomím, že tento stav může trvat léta a možná i desetiletí. Nemáme zatím ani ponětí, čím začít. Snad jen tím, že naše tajné služby musí dostat životně důležité informace, aby protivníka nepodceňovaly. Jejich úkolem není protivníka vyhledat a na místě zničit, jen vyhledat a odhalit jeho slabiny. Ukvapená akce může skončit katastrofou. Ne pro ně, ale pro nás. A ještě by je upozornila na nebezpečí.“

„Takže – maximální opatrnost?“
„Přesně tak. Jen nic neuspěchat! Mohlo by to být horší.“
„Takže přesně podle našeho bojového hesla: ***pružná reakce,*** je to tak?“
„Ano, to bude správné heslo. ***Vyhledej a znič*** musíme dočasně odložit.“
„Díky vám tedy za zprávu i za vaše vlastní názory!“
„Konám jen svou povinnost…“

*****

Nobelova cena

Schůzi Norského parlamentu přerušil drzý výrostek, který se nečekaně objevil přímo před mikrofony. Nečekané to bylo, protože ho nikdo neviděl procházet dveřmi ani přicházet k předsednickému pultu.

„Sorry, ale norštinu neovládám a musím mluvit anglicky," řekl do mikrofonů, když si je přihnul podle své výšky.

„Co tu pohledáváte?" snažili se ho okřiknout nejbližší.

„Speak, but English!" požadoval výrostek.

„Jak jste se opovážit mohl přijít sem?" pokusil se poslanec o lámanou angličtinu.

„Přišel jsem vás požádat, abyste odvolali Norskou Nobelovu komisi!" řekl mladíček. „Abyste zrušili nejen tuto komisi, ale Nobelovu cenu míru jako takovou."

„Jak se opovažujete?"

„Pryč s ním! Parlamentní stráž! Vyveďte ho!" ozývaly se hlasy ze sálu.

„Tak moment!" opáčil mladíček. „Dost už bylo vaší ignorance! Budete mě poslouchat, ať se vám to líbí, nebo ne!"

S těmi slovy oddělil jeden z mikrofonů od stojánku a s mikrofonem v ruce se pozvolna vznesl dva metry nad předsednický pult, kde se otočil do polohy plavce – s nohama ve výši hlavy, takže na něho nemohl zdola nikdo dosáhnout.

Sál strnul a ztichl.

„Jste ostudou našeho světa, dámy a pánové!" pokračoval mladíček dál anglicky. „Vaše drzost, ne moje, už přesáhla únosnou míru! A ujišťuji vás, že to musí skončit!"

„Kdo jste?" zeptal se ho opatrně jeden člen předsednictva.

„František Tisirín!" odvětil mladíček.

„Nikoho takového neznám!" odvětil mu s klidem člen předsednictva. „Tady je Norský Parlament, rozumíš? Nemáš oprávnění tady mluvit!"

„Vezmu si to oprávnění sám!" odsekl drze mladíček. „A jestli mi vypnete mikrofon, pane předsedo, uvalím na Norsko hospodářské sankce!"

„Ty?" rozesmál se člen předsednictva. „Jaké sankce?"

„Zruším na celém území Norska všechny taesi!" odvětil mladíček. „Ručím vám za to, že tu již prvního dne vypukne nouze a po týdnu

hladomor.“

„To myslíš vážně?“ rozesmál se předseda Parlamentu a s ním několik nejbližších. „Jak by sis to představoval?“

„Kdybyste mě znal, pane předsedo, nesmál byste se tomu,“ odvětil mladíček. „Věděl byste, že jsem zaváděl taesi v celém světě, Norsko nevyjímaje. Všechny norské speciality máte ode mne. Ale protože se taesi dají zneužít, mám i prostředky k jejich rychlé likvidaci. Když je použiji, změní se potraviny v celém Norsku v nepoživatelnou surovou biomasu.“

„O takové možnosti nevím…“ zarazil se předseda Parlamentu.

„Tuto možnost jsem použil zatím jednou. Ve francouzském Orléansu nám unikly taesi do kanalizace a zamořily ji. Dalo mi pak velkou práci nahradit rozložené taesi výpomocí ze sousedních výroben. Ta katastrofa se dostala až do světových médií, ačkoliv si nejsem jistý, zda zpráva o ní pronikla do Norska. Na tom ale nezáleží, hlavně že ta možnost existuje.“

„Víte ale, že to je vydírání?“ napomenul mladíčka předseda Parlamentu.

„Vydírání je můj nejúčinnější prostředek,“ přikývl chlapec. „Docela rád vydírám!“

„Vy se tím snad ještě chlubíte?“

„Používám to jako všechny velmoci,“ odvětil drze chlapec. „Vydírání hospodářskými sankcemi je první stupeň nátlaku, po němž mohou následovat těžší kroky.“

„Těžší kroky? Jaké – například?“

„Například potápění válečných lodí,“ odvětil vážně mladíček. „Asi jako potopení lodě George H.W.Bush nedávno v Karibiku. O tom jistě víte, ta zpráva oblétla celý svět, všude se o ní diskutovalo a výsledek? Stažení amerických vojáků z celého světa, zrušení vojenských základen – a následně odpovídající odsun vojenských lodí a vojsk Číny a Ruska.“

„Za to stažení vojsk se přece naše komise chystá udělit hned tři letošní Nobelovy ceny míru!“ řekl trochu udiveně předseda Parlamentu za naprostého ticha v sále.

„No právě!“ odvětil mladíček. „Ale komu? Prezidentům zemí, které tím jen ustoupily mému vydírání! To znamená, že má tuto cenu, jako už mnohokrát, dostat někdo, kdo si ji ani v nejmenším nezasloužil! Vy opravdu nevíte, proč ustoupili? Nebyla to jejich touha po míru, jak přičinlivě kvákala jejich propaganda! Prostě zalezli jako psi do boudy, když na ně pán dupne!

Ano, ustoupily mému vydírání! Jestli letos ve světě něco zachránilo mír a především tisíce nevinných životů, bylo to vydírání! Proto jsem na ně pyšný! Ano, vydírám. Účastnil jsem se i potopení letadlové lodi George H.W.Bush. Dvojnásob jsem pyšný na to, že jsme tam nezabili ani jednoho námořníka. Jak asi víte, bylo to úplně bez obětí.“

„Pak byste spíš měl tu cenu dostat vy…“ pochopil předseda Parlamentu.

„Možná měl!“ odvětil mladíček. „Ale já ji odmítám! Netoužím po pochybné cti dostat se mezi sebranku, která ji do této chvíle získala! Dokázali jste ji udělit naposledy prezidentu země, která v době jejího udělení vedla dvě vylhané války a na další se chystala, udělili jste ji teroristům jako byli Arafat s Perésem, Chamberlainovi, který pomáhal Hitlerovi rozdělit Evropu, nebo válečníku Obamovi, který se dostal k moci sliby míru, na které okamžitě po svém zvolení zapomněl! Moje sympatie má jedině Vietnamec Le Duc Tho, který vám tu cenu plným právem hodil na hlavu! Proto říkám – zrušte tu zkorumpovanou cenu, tu ostudu naší planety! U mimozemšťanů vzbuzuje jen útrpné pokyvování hlavami!“

„U jakých mimozemšťanů?“ zachytil se toho kdosi.

„U všech, které jsem dosud poznal!“ odvětil mladíček. „Jednal jsem s Lyzerty, kteří nás považují za živočišný druh určený vlastní hloupostí k vyhynutí, i s Opalychy, kteří ještě doufají, že bychom se mohli vzpamatovat. Bytostí je ve vesmíru víc, ale lidi Země považují za pitomce – a když pozoruji vaši Nobelovu komisi, musím jim dát za pravdu!“

„Není to trochu ukvapené hodnocení?“ ohradil se předseda Parlamentu.

„Ukvapené?“ ušklíbl se Franta. „Pozorují nás už pár tisíc let, ale zatím jsme jim nic tak chytrého neukázali! Udělovat cenu míru válečníkům a teroristům – to vy považujete za vzor chytrosti? Já té ceně říkám nejzkorumpovanější na světě! Zrušte ji! I s vaší pitomou komisí! Opakuji, je to ostuda planety! Míru na Zemi přispějete nejvíc jejím zrušením!“

„Prospět míru zrušením Nobelovy ceny míru? Není to protimluv?“

„Není, vážení! Nobelova cena míru přispěla k velké propagaci války! Už protože jste ji dokázali udělit kreaturám jako Kissinger, Obama, Peréz, Arafat, Mandela a Chamberlain!“

„A nepřisvojujete si příliš velké pravomoci, mladíku? Za koho tady vlastně mluvíte?“

„Musím mluvit za někoho?“ opáčil Franta. „Což nemohu mluvit taky sám

za sebe? Ale když už chcete, abych za někoho mluvil, pak budu mluvit za ty, kterým až dosud vaše cena míru nejvíc ublížila – za mrtvé ve všech konfliktech, které posvětila. Zrušte ji jménem všech těch mrtvých, jejichž vrahy jste tou cenou ověnčili!“

„Vy té ceně nepřiznáváte ani trochu zásluh o mír?“

„Jakých zásluh? Vždyť jste se nerozpakovali udělit ji i představitelům zemí, které v té době vedly války? To měla být zásluha o mír? Vždyť to byla otevřená propaganda války! Je nejvyšší čas tu pokryteckou cenu zrušit!“

„Víte – my vaše rozhořčení tak trochu chápeme. Chápeme – ale nesdílíme je.“

„Nesdílíte?“ obrátil oči v sloup. „To musíte mít buď hroší kůži, nebo dlouhé vedení!“

„Nesdílíme je a cenu nezrušíme. Nanejvýš ji můžeme pro letošek neudělit a peníze na ni převést na příští roky.“

„Zrušte ji úplně!“ řekl mladík. „Už pro ty příšerné omyly, volající po spravedlnosti! Pochopte to už konečně! Její prestiž už nezachráníte!“

„Ale pochopte zase vy, my už z principu nemůžeme ustupovat takovému vydírání!“

„Budete muset!“ řekl suše mladík a vrátil mikrofon do držáku. „Jinak se připravte na hospodářské sankce pro Norsko. Chcete pokračovat v nespravedlnostech? Dobrá, budete je mít! Hospodářské sankce nejsou nikdy spravedlivé. Vím – ale ani tím se nebudu odlišovat od sankcí, které vyhlašují velmoci a které vám, pokud vím, naprosto nikdy nevadily. Radím vám proto dobře. Couvněte, dokud je čas!“

A v tom okamžiku zmizel.

*****

Podívala se na něho přísně jako učitelka na žáčka, který něco vyvedl.

„To jsi tedy přehnal!“ řekla přísně.

„Přehnal!“ přikývl. „Ale bylo to potřeba!“

„Co když oni neustoupí?“ zeptala se ho.

„Ustoupí,“ ujišťoval ji. „A kdyby ne… tak budou mít v Norsku týden nebo i čtrnáct dní hlad! To by je naučilo couvat! A možná by to pomohlo přesvědčit i jiné!“

„Nejsem si jistá, že by vůbec měli couvat,“ opáčila. „Proč se do nich montuješ?“

„Pochop, Jituško, když chceme předělat myšlení lidí, musíme sáhnout i do věcí, které se nám zpočátku zdají zbytečné. Jako ty ses montovala do chrtů!“

„To bylo nutné!“ odsekla. „Kdo chce chovat zvířata, musí se o ně starat. To samé přece platí o lidech. Nemůžeme strpět, aby je někdo bezohledně využíval a když je vysaje, aby je odhodil. A totéž platí o zvířatech. Proto jsem se zasadila i o ty chrty. Ty jsi přece taky dělal speciální taesi pro psy!“

„Ty máš svý chrty, já zruším Nobelovku!“ řekl. „Já ti ale tvoje chrty nevyčítám. Proč bys mě nemohla nechat občas udělat taky nějakou vylomeninu?“

„No dobře – ale mohl bys mi o takových vylomeninách říkat předem!“

Objala ho a položila mu hlavu na rameno. Seděli spolu na lavičce před chatkou a dívali se na západ slunce. V tropech jsou západy slunce úchvatné a tady byli široko daleko sami, slunce tu zapadalo jen pro ně.

„Předem jsem to nestihl,“ vysvětloval jí a probíral jí rukama vlasy. „Vletěl jsem na ně ve chvíli, kdy mě Olson upozornil, co chystají. A pak už to šlo ráz naráz!“

„Dobře – ale na tu letadlovou loď jste měli dost času!“ řekla.

„To se ti jen zdá,“ zavrtěl hlavou. „To byla Albertova práce. Taky ve mně hrklo, když mi sděloval, že do té lodi nadělal osm děr. No, stihli jsme to, ale řeknu ti, byl to děsnej fofr. Ke konci už se převracela a bylo v ní ještě plno lidí. Technici na poslední chvíli zastavovali reaktory a málem tam zůstali. Když zhasla světla, bloudilo tam ještě pár chlapů, poslepu se tam nevyznali a nemohli se dostat ven.“

„Jak jste je dostávali ven? Dovedu si to představit, když už jste někoho našli, ale jak jste je tam hledali?“

„Důležitá byla rychlost,“ odvětil Franta. „Ale s urychlením to šlo. Když jsme na někoho narazili, položili jsme si tam dočasnou kotvu, chlápka jsme odnesli, vrátili se podle kotvy a pokračovali. Tak jsme profrčeli celou loď, nikdo nám nemohl uniknout. Na konci jsme už potřebovali lampy, ale měli tam nějaké připravené.“

„Potopit atomovou loď! To bych si teda netroufla!“ vzdychla si.

„Mě by to taky ani nenapadlo!“ přikývl. „Ale to víš – Alberto je trošku horkokrevný. Já jsem jim začal opatrně sundávat letadla – vdudegy mohou být nebezpečné, ale začal jsem jim poškozovat křídla, aby se posádky

musely ještě nad mořem katapultovat – proti tomu by neprotestovaly ani rusalky, natož opalychové. Jenže Alberto! Osm děr velikosti člověka na čáře ponoru – to by neustála žádná loď na světě. Ale když už to provedl, nezbylo nám nic jiného než rychle zachraňovat námořníky. No – a taky palubní mechaniky, zbrojíře, i piloty, kteří předtím vyvraždili naše výrobny taesi – včetně tvých budoucích žáků, kteří už se nikdy tvými žáky nestanou.“

„Ani mi je nepřipomínej!“ zamračila se Jitka. „Ty ani vidět nechci!“

„Tak se vyhýbej naší věznici Covacha del Diable, abys je tam ani omylem nepotkala!“

„Jenže tím divadýlkem v Norsku ses před celým světem pěkně prozradil!“

„Jako František Tisirín?“ usmál se. „Pod tím jménem nás znají jen bývalí spolužáci.“

„Jenže i mezi nimi najdeš pár nepřejících, kteří to s potěšením rozkecají!“

„Ať!“ usmál se. „Kdo jim bude věřit? Pro nás je teď důležité, že jsme vyhráli!“

„Vyhráli…“ vzdychla si. „Jak se to vezme. Zarazili jsme všechny ozbrojené konflikty, budiž, jako první krok to ujde. Ale říká se, že všichni, když už nemohou ty zbraně používat, aspoň o sto šest zbrojí. Rusové vyvíjejí nové rakety, Američané ohlásili neviditelná letadla, jako kdybychom vůbec nebyli na světě.“

„Rusové dostali nedávno pořádnou ťafku,“ usmál se Franta. „Sergej jim při poslední protiválečné demonstraci pocuchal sestavu těžkooděnců, takže průvod dorazil bez odporu až ke Kremlu – chtěl bych vidět, jak se jejich papaláši tvářili! To by byl pohled pro bohy! Když přebírali petice, to už se tvářili jen kysele. Aspoň sesadili velitele policejního zásahu – ale to byl jen obětní beránek. Co mohl dělat, když mu jeho těžkooděná falanga znenadání zmizela a obyčejní policajtíci se neodvážili postavit davu do cesty, zejména když viděli, jak bleskově zmizeli těžkooděnci! A to je Sergej přemístil jen na okraj Moskvy – jenže se odtud pěšky ve svém brnění nestihli vrátit. Škoda, že Rusové nemají vhodné jeskyně!“

„Nevím, jestli to máme nechávat na místních tisirínech!“ pochybovala.

„Ale klidně!“ pokrčil rameny. „Vždyť jsou většinou starší než my, proč by už nemohli být i rozumnější?“

„No – nevím," vzdychla si. „Zatím je to dobrý – jak se říká o tom chlápkovi, co padal z mrakodrapu. Dobrý je, že naši rodiče už zřejmě rezignovali na naši výchovu, aspoň máma se o moralizování už ani nesnaží… Ale co to bylo nedávno za skandál v Americe?"

„Jo – tam to ale udělali obchodníci!" ušklíbl se Franta. „Někdo z chytřejších lékařů si všiml, že jim ***košer obyvatelé*** začali podezřele vymírat. Na taesi to svádět nemohli, všichni konzumovali výhradně ***košer*** potraviny a taesi se vyhýbali jako čerti kříži. No – sami by na to nepřišli, na to ještě pozemská věda nedorostla. Problém byl u jejich obchodníků. Výrobci jim dodávali bedny řádně označené jako nekošer, jenže nemohli v trsech onálepkovat každý banán, označili jen bedny a po jedné nálepce na každém trsu. Obchodníci je strhli, banány rozdělili do půlkilových balíčků a už je zapomněli správně označit, tím se dostaly ***nekošer*** banány ke ***košer spotřebitelům*** – a to se rozumí, antikoncepční vlastnosti se projevily přesně tak, jak mají. Jenže gupran je pečlivě označený jako ***nekošer,*** takže ho ti pravověrní nemohli použít, jako všichni ostatní."

„Byl jsi na ně ale příliš příkrý!" vyčetla mu. „Odkázat je na gupran by dokázal každý!"

„A co jiného?" pokrčil rameny. „Od toho přece gupran je! Jejich smůla, že si ho sami odpírají. Pak už jsem jim mohl poradit jen vyhýbat se ***nekošer*** banánům, což dnes znamená všem, protože přírodní banánovníky najdeš už jen v pralesích – a počkat, až se účinky taesi antikoncepce vytratí. Kdo si počká, ten se dočká!"

„Jo – jenže budou nejmíň pět let bez potomků!" vzdychla si. „To je poměrně dost!"

„To ale není můj problém!" opáčil.

„Pak se ale nediv, že tě žalují u všech možných soudů z genocidy!" připomněla mu.

„Žalovat mohou, však to také dělají. Ze mě si nevysoudí ani cent – taesi banány byly podle dohod vždy řádně označené, co s nimi udělal obchod, je jiná věc. Obchodníky mohou žalovat taky, těm zase nikdo nedokáže, že by to dělali s úmyslem páchat genocidu na svých nejlepších zákaznících. Kdyby se tenkrát ve Francii ten pitomec rabín nepostavil na zadní a přistoupil na schválení taesi jako košer, žádný problém by nevznikl."

„Kdyby – chyby!" řekla. „Jak je to s jejich vymíráním v Izraeli?"

„To vážně nevím!“ usmál se. „Tam mě nepozvali a ani by mě tam nepustili, jsme pro ně všichni osoby nežádoucí. Ať si sami vysledují, kudy jim tam co ***nekošer*** proniklo! Nabídl bych jim samozřejmě gupran, ale výsledek si jistě umíš představit!“

„Poslyš, nevyhrožovali ti nedávno na půdě OSN krutou pomstou?“

„Jo, vyhrožovali,“ připustil. „Taky opakovali silácké řeči, že mají atomových bomb dost pro celou Evropu. Vydírat samozřejmě uměli vždycky – ale já taky. Pohrozil jsem jim neúrodou, jaká postihla okolí francouzského Orléansu, když jsem tam sanoval sabotáž Ester Defayové proti taesi farmě Marcela Derritage. Víš – jak jim tam naráz shnilo veškeré ***košer*** zboží počínaje obilím na polích… Asi si uvědomili, že umím vydírat ještě lépe – a zmlkli!“

„Mohli by si nashromáždit konzervy…“ napadlo ji.

„Ty mají jistě dávno připravené, oni jsou vždycky perfektně připravení na jakoukoliv válku! Jenže v té Francii po otevření bleskurychle hnily i konzervy – a oni to dobře vědí.“

„Tím spíš by na tebe mohli začít připravovat nějaký atentát!“

„To by si nepomohli!“ ušklíbl se. „Já jsem přece na OSN jasně prohlásil, že prostředky pro asanaci katastrof s taesi mají dnes i Arabové ve všech sousedních zemích. Že je sice bez příčiny nepoužijí, ale mají je. To je skoro jako kdyby měli odstrašující nukleární potenciál. No – a Norové určitě ustoupí taky!“

„Chováš se jako diktátor!“ vytáhla poslední trumf.

„Chovám!“ připustil. „Jistěže – dávám své odpůrce vraždit v koncentračních táborech, opačné názory pronásleduji i s jejich nositeli, jezdím v pancéřovaném automobilu, mám dva nebo tři dvojníky, aby za mě nastavovali kůži…“

„Vydíráš a vyhrožuješ!“ usadila ho.

„Ano, vydírám a vyhrožuji,“ připustil vážně. „Ale současně všichni moc dobře vědí, že ani potopení atomové lodi nezaplatil nikdo životem. Pravda, na dně moře leží dva jaderné reaktory, ale stihli je zastavit a nejsou první ani jediné a proti těm na suchu jsou aspoň lépe chlazené. Havarovaných jaderných ponorek leží na dně víc. Pár desítek lidí, zodpovědných za vraždění farmářů v Kolumbii, sedí ve vězení Covacha del Diable, to už jsme přiznali. Ale klidně k nim pustím i komisi z Mezinárodního Červeného

kříže, aby dohlédla na podmínky, v jakých tam jsou. Kdyby každý diktátor věznil jen skutečné vrahy, byl bych pro diktaturu.“

„Rošťáku!“ řekla, aby měla poslední slovo.

Které jí nechal, ale místo odpovědi se ji pokusil políbit.

Úspěšně, protože neuhnula.

*****

© Václav Semerád
Nová Ves 2011